

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BİZİM ATATÜRK

AHMET AKGÜL

**17. Baskı
(Yeniden düzenlenmiş ve özetlenmiştir)**

İÇİNDEKİLER

• Takdim	5
• Önsöz	6
• Giriş: Atatürk'ün Hayatı ve Hatırlattıkları	12
• Necip Fazıl'ın Atatürk Hayranlığı	21
 A – ATATÜRK İSTİSMARI VE İNSAFSIZLIĞI	
1- Gerçek Atatürk Çarpıtılmaktadır	23
2- Bazıları Atatürk'ü Anlamaya Yanaşmamaktadır	51
3- Atatürk İnançlı Bir İnsandır	61
4- Atatürk İçtenlikli Bir Müslüman'dır, İspatı İse İstiklal Marşıdır!	71
5- Kurtuluş Savaşımızda Şeyh Süni'sinin Katkıları	80
6- Kuruluş İdeolojimizde İslam'ın Etkisi ve Payı	84
 B – ATATÜRK'ÜN BAĞIMSIZLIK SEVDASI	
7- Sivas Kongresinde “Manda” Tartışmaları	87
8- Lozan, Azınlıklar ve Sonrası	93
9- Atatürk Döneminde Milli Ekonominin Yapılandırılması	106
10- AB'ye Girince “Ordumuz Kimin Emrinde” Olacaktı?	113
11- Acaba Atatürk Ne Yapmıştı ki, Böylesine Hedef Alınmıştı?	116
 C – ATATÜRK SİYONİZM'E KARŞIYDI	
12- Atatürk'ün Kapattığı Masonluk Tarikatı	121
13- Atatürk'ün Filistin Duyarlılığı.....	135
14- Atatürk Olsaydı, İsrail'e Ne Yapardı?	140
15- Atatürk'ün “İslam Birliği” Çabaları	147
 Ç – ATATÜRK'E KARŞI İSYANLAR VE AMAÇLARI	
16- Bir Tasfiye: Çerkez Ethem Olayı	157
17- Menemen ve Sivas Olaylarının Perde Arkası	162
18- Dersim İsyanı ve Kışkırtıcıları	185
19- Alevilik ve Bektaşilik Kavramı	193
 D – ATATÜRK'ÜN OSMANLIYA BAKIŞI	
20- Atatürk'ün “Osmanlı Tarihi” Niye Kaldırılmıştı?	197
21- Vahdettin ve Mustafa Kemal'in Gerçek Yerlerine Koyulması.....	201
22- Bir Doğrunun Yanlış Amaçlar İçin Kullanılması.....	210
23- Asıl Suçlu Padişahlar mıydı, İttihatçı Masonlar mıydı?	216
 E – DİNİN YOZLAŞTIRILMASINA KARŞI ATATÜRK'ÜN DUYARLI TAVRI	
24- Protestan İslam'a Karşı Atatürk'ün Tavrı Anlamlıdır	225
25- Misyonerlik Çabalarına Atatürk'ün Yaklaşımı	237
26- Laiklik ve Atatürk'ün Bakış Açısı	241

F – ATATÜRK'ÜN GİZEMLİ HASTALIĞI VE ŞAİBELİ ÖLÜM SONRASI

27- Niye “ <i>Beni Türk Hekimlerine Emanet Ediniz!</i> ” Demek Zorunda Kalmıştı?	251
28- Atatürk'ün Vasiyetine Niye Uyulmamıştı?	260
29- Mustafa Kemal, Belki Din'in Zahiri Kurallarına Pek Uymazdı... Ama...!?	263
• Sonsöz Yerine: Atatürk'ü Doğru Anlamak ve Uygun Tanıtmak Lazımdı	269
• Ahmet Akgül Kimdir?	284

TEBRİK VE TAKDİR

Bu kitaplarımızın yayına hazırlanmasının her aşamasında, büyük bir özveri ve titizlikle çalışan ve katkı sağlayan, başta Osman Eraydın, Nail Kızıllan ve Ufuk Efe kardeşlerime, ve tabi Gebze ve İstanbul Milli Çözüm Ekibine en içten sevgi ve teşekkürlerimi sunuyorum.

Ahmet Akgöl

TAKDİM

Toplumların tarihinde; ismi anıldıkça ve resmine bakıldıkça kendi geçmişlerini hatırlatan, millet olma bilincini diri tutan... Ülkelerini ve değerlerini korumaya ve geleceklerini kurmaya çalışırken; hem tehdit unsurlarını ve potansiyel düşmanlarını, hem de ümit kapısını ve dostlarını tanıtan “sembol şahsiyetler” vardır. İşte bizim için de, Atatürk bu konumdadır.

Ancak, toplumların yakın geçmişinde böylesine önemli bir rol oynayan ve ülkenin geleceğini şekillendirecek prensip ve projeler ortaya koyan... Hatta Mustafa Kemal gibi köklü devrimler yapıp; kalıcı sistemlerin ve akılcı siyasetlerin temellerini atan ve milletin kalbinde manevi bir makam tutan yüksek şahsiyetler için; iki önemli tehlike bulunmaktadır:

1- Böylesi kimselere duyulan sevgi ve güveni istismar ve suistimal etmek isteyen düşman güçlerin ve yerli işbirlikçilerin; bu kahramanları kendi çıkarlarına uygun olarak çok farklı bir sıfat ve statüye sokmaları ve Onun hizmet ve hatırasını kendi sömürge ve sindirme düzenlerine alet etmeğe kalkışmaları.

2- Veya O Zatın, her insanda bulunabilecek şahsi zaafalarını ve beşeri taraflarını oldukça büyüterek; tarihi ve talihli başarılarını, ileriye gören ve topluma yön veren bakış açılarını ise küçümseyerek... Hatta, artık zamanın değiştiğini ve o fikirlerin eskidiğini öne sürerek, bu simge şahsiyetleri devre dışı bırakmaya çalışmaları...

Üzülerek söyleyelim ki, Atatürk için, her ikisi de maalesef yapılmış, böylece hem asli kimlik ve karakterinden uzaklaştırılmış, hem de aziz hatırası sinsice yıpratılmıştır.

Dürüst, dolgun ve bilinçli aydınımız Atilla İlhan'ın tespitiyle: Ölümünden sonra İslamiyet'ten siyasete, ekonomiden eğitime, devrimlerden dünya dengelerine, medeniyet tercihindan, Türkiye'yi bekleyen tehditlere, Batıların tiyniyet ve zihniyetinden, ülkemiz üzerindeki niyetlerine kadar, çok farklı konulardaki düşünce ve değerlendirmeleri; maalesef kasıtlı olarak halkımızdan saklanmış, bir nevi yasaklanmış ve İnönü döneminde uydurulan suni ve sinsi bir “Kemalizm” anlayışı ile hakikati ve hatırası yozlaştırılmış olan Atatürk'ü; yeniden ve gerçek özellikleriyle tanımamız gerektiği ortadadır, bu milli ve önemli bir ihtiyaçtır.

Atatürk'ü olduğu gibi anlatan, en azından bizim gönlümüzde yatanları ortaya koyan Araştırmacı-Yazar ve Siyaset Bilimci Ahmet Akgül Hoca'mızın “Bizim Atatürk” kitabını görünce, bu değerli eserin herkese ulaştırılmasını ve halkımızca okunmasının sağlanmasını: Vatani ve vicdanî bir görev saydık ve bu sorumluluğu üzerimize aldık...

Ve hele bizzat Mustafa Kemal'in, en sağlam tarihi kaynaklarda:

“Bilenler ellerindeki ve ezberindeki Kur'an Surelerini okuyarak, bilmeyenler Kelime-i Şahadet ve Salâvat-ı Şerifeleri tekrarlayarak, birkaç dakika içinde mutlaka öleceklerine bile aldırmayarak; örnek bir cesaret ve metanetle şahadete yürüyen Mehmetçiklerdeki iman ve İslam şuuru ve yüksek maneviyat ruhu ile” kazandıklarını söylediği Çanakkale destanının yazıldığı bölgelere; şimdi aynı duyguları taşıyan ve aynı heyecanı yaşamak ve o kutsal hatırayı canlandırmak için ziyarete koşan vatan evladına “ hurafe, gerici ve laikliği gevşetici(!)” diye sataşacak kadar sapık ve Mustafa Kemal'i Atatürk yapan inanç ve idealden kopuk olan köksüzlerin, bu patavatsızlığını ve pervazsızlığını görünce, böyle bir kitabın yazılması ve yayınlanması gereğine daha bir inandık...

İsrail'de çıkan Maariv Gazetesinin marifetli muhabiri Yahudi Daphna Barak adlı sarışın güzeli, kendilerinin ABD muhabiri “Defne Barak” diye millete yutturan ve tabi bu arada Siyonist İsrail'in Türkiye temsilcileri olduklarını da ortaya koyan; münafık ve marazlı gazetelerin, kiralık yazarçizerlerin ve gizli saltanatlarını Atatürk istismarıyla sürdürmeğe çalışan masonik merkezlerin, artık boyalarını sökmek ve foyalarını ortaya dökmek zamanının çoktan geldiğini düşünerek; halkımıza ve okurlarımıza yardımcı olmayı amaçladık.

Her sınıf ve seviyeden, kıymetli okurlarımızın, kitabımızla ilgili tenkit ve teklifleri, temenni ve tavsiyeleri de, bundan sonraki baskılarımızda dikkate alınarak, çok daha yararlı ve hayırlı bir içerik kazanacağını umuyor ve peşinen katkılarınızı bekliyoruz...

Bu kitabın hazırlanmasında ve yayınlanmasında emeği geçen herkese de tebrik ve teşekkürlerimizi sunuyoruz.

ÖNSÖZ

Farklı sahalarda ve umutla sürdürülen yeni bir Milli Mücadele ortamında; dürüst ve dengeli Atatürkçülerle, olgun ve olumlu dindar kesimler arasında, samimi ve seviyeli bir diyalog ve dayanışmaya en çok ihtiyaç duyulduğu bir sırada, karşılıklı yanlış anlamalardan ve önyargılardan kurtulmamıza, kendi çapımızda yardımcı olmak niyet ve gayretiyle, ve Bilge Karınca Yayınları sahibi, çok değerli ve Türkiye dertlisi, Latif Uğurdikan kardeşimin de özel ilgi ve desteği ile “Bizim Atatürk” kitabını yayınladık. Türkiye’nin her yerindeki öğretim üyelerinden, hukuk çevrelerinden, emekli generallerden, okuyan, yazan ve araştıran kimselerden, umduğumuzdan daha yoğun ve olumlu tepkiler aldık. Kitabın yeni baskısında dikkate alacağımız; daha açıklayıcı bilgi ve belgelere ulaşmamız konusunda yapılan; tenkit ve tekliflerden de oldukça yararlandık.

Bu arada “Kendi nefsi heves ve hedefleri doğrultusunda hayal üretmek” cinsinden, milli ve manevi değerlere ve tarihi şahsiyetlere sahip çıkıyor görüntüsüyle, aslında istismara ve bizi karalamaya yönelik bazı yaklaşım ve yazılarla da karşılaştık.

Türkiye’yi AB’ye almak için değil, sadece oyalamak üzere hazırladıkları ilerleme raporunda “müzakere tarihi vermek karşılığı” dayattıkları:

- 1- “Kürtlere ve Güneydoğuya özerklik tanıyın
- 2- Alevileri dini azınlık sayın
- 3- Ermeni soykırımını kabullenin ve tazminat ödemeye hazırlanın.
- 4- Patrikhaneye, Vatikan misali ekümenlik sağlayın
- 5- Ege ve Kıbrıs sorunlarını halledin, askerinizi çekin. Yunanistan’ı rahatlatın.
- 6- Dicle ve Fırat sularını uluslararası bir yönetime bırakın
- 7- Silahlı kuvvetlerinizi her yönden zayıflatın
- 8- Dini tebliğ içeren ezan sesini kısıtlayın,” Şeklindeki:

Ülkemizi parçalamayı, egemenlik haklarımızı Avrupa’ya bırakmayı, geleceğimizi ve güvenliğimizi karartmayı hedefleyen sinsi tekliflere boyun eğmek isteyenlerin, Atatürk’ü de kendileri gibi;

“Batı yolcusu”, “Ver kurtulcu”, “Şahsi ikbal ve iktidar için, milli çıkarları rüşvet sunucu” şeklinde göstermeye, hatta O’nu küçümsemeye ve kötülemeye yönelik yazıları okuyunca, ne denli gerekli ve önemli bir hizmet yaptığımızı anladık.

İşte tarihi gerçekleri çarpıtmaya ve Atatürk’e çamur atmaya kalkışan, kiralık ve şımarık bir yazarın hezeyanları:

“Okullarda, Atatürk dönemi dış politikasının ne kadar büyük, ne kadar ustaca olduğu öğretilip durur. Oysa Atatürk dönemi dış politikası, ekonomide dışa kapanma ve kendi kendine yetme politikasının bir uzantısıdır...

Bu dönemde Türkiye kendi doğusu ve güneyi ile hiç ilgilenmemiş ve hele Arap ülkelerini yok saymıştır. İngiltere’yi kızdırmamak için, Musul ve Kerkük’ten vazgeçmiştir, Ya hu!..

Türkiye “Osmanlı mirasını” kesinlikle red ediyor, ama Osmanlı borçlarını tıkr tıkr ödüyordu.

Çok kimseler Hatay’ı Atatürk’ün aldığını sanır...

1935 Yılında bile Çanakkale ve İstanbul Boğazlarına Türk askerinin girmesi yasaktır. Lozan Anlaşması hükümlerine göre...

Eee. “İstikla-i tam” mı oluyor bu şimdi?..

“Övüle övüle göklere çıkarılan Balkan pakta tam bir fiyaskodur.” Diyor ve ağzındaki baklayı çıkarıyor:

“Herkes harıl harıl AB komisyon raporunu tartışırken, ben de bu konuyu niçin mi açtım?..”¹ Yani: “Atatürk’de teslimiyetçi ve Batı’ya endeksli bir kişidir. Öyle ise şimdi, bağımsızlığımızı AB’ye devretmekte Atatürkçülüğe aykırı değildir” demeye getiriyor!?

Yerel bir gazetenin yaptığı gibi, peşinen Bediüzzaman’ı Hz. İsa kabul edip Peygamber sayanların... Ve

¹ Star / Engin Ardıç / 08 10 2004

daha ileri gidip “O yanılmışsa Hz. Peygamber de yanılmıştır” gibi fasit bir kıyas yapanların, işte böylesine batıl kanaatlere varmaları kaçınılmazdır.² Kaldı ki Bediüzzaman’ın Yeni Said dönemi, yalan yanlış yazıldığı gibi 40 değil, 51 yaşında başlamaktadır. Çünkü doğumu 1873... Yeni Said başlangıcı ise 1924 yıllarına rastlamaktadır.

Bediüzzaman’ın: “Risale-i Nur talebelerinden bir kısım kardeşlerimin benim haddimin çok fevkindeki hüsnü zanlarını ve ifratlarını tadil etmek (düzeltmek) için ihtar edilen (kalbime hatırlatılan) bir muhaveredir (karşılıklı konuşma) diye başladığı bir mektubunda:

Ahmet Ziyaedini Gümüşhanevi Hz. lerini çok yücelten kardeşi Molla Abdullah’a söylediği gibi:

“Siz Bediüzzaman’ın hakikatini değil, ona giydirdiğiniz hayali seviyorsunuz!”³

Evet bütün bunlar; tezattır, şaşkınlıktır. Kendi “vehim”lerini vahiy yerine koymak... Tahmin ve tahayyüllerini tahkiki ilim diye satmak... Okuyup araştırmadan, düşünüp tartışmadan, her konuda karnından konuşup ortalığı kokuşturmak... Nefsi dürtü ve duygularını ve kulaktan dolma bilgi ve duyularınızı “Mutlak doğru”lar diye sunmak, sapıklıktır...

“Onların çoğu zandan başkasına uyuyor değildir. Hâlbuki kesinlikle zan; asla Hak ve hakikate erişmeyecektir. Şüphesiz Allah onların yaptıklarını bilendir.”⁴

“Onlar, sadece zanna tabi olurlar ve o zan ile yalan uydururlar.”⁵ Ayetleri kendi zanlarını hakikatin mizanı sayanları uyarmaktadır.

• Atatürk’e “Süfyan” diyerek, O’nu kendi dinsizliklerine ve Zulüm düzenlerine maske yapan masonik ve münafık çevrelerin... Türkiye’yi AB’ye sokarak sömürgeleştirmek ve Globalleşme bahanesiyle ABD güdümünde köleleştirmek isteyen “Küresel Çete”nin ekmeğine yağ sürmek yerine, Harun Yahya’nın haklı ve hayırlı bakış açısıyla yaklaşp, aynı hikmet ve hedefleri paylaşmamız, niye bazılarının huzurunu kaçırmaktadır?

Oysa Bediüzzaman gibileri; bizim devlet-millet barışmasına ve tarihimizle uzlaşmaya yönelik iyi niyetli tespit ve tahlillerimizle haşa, küçülmeyecek, bazı kesimlerin peygamber göstermesiyle de yücelmeyecek kadar muhterem ve müstesna şahsiyetlerdir.

“Bütün dünya Müslümanları, Allah’ın son Peygamberi Hz. Muhammed’in gösterdiği yolu takip etmeli ve verdiği talimatları tam olarak tatbik etmelidir. Tüm Müslümanlar Hz. Muhammedi örnek almalı ve kendisi gibi hareket etmeli; İslamiyet’in hükümlerini olduğu gibi yerine getirmelidir. Zira ancak bu şekilde insanlar kurtulabilir ve kalkınabilirler.”⁶

İfadelerini esas alan Harun Yahya “Hz. Muhammedi överek onu kendisine örnek alan Atatürk, Hz. Muhammed’in Peygamberliğine kesin olarak İman etmiştir.” Demekte ve Şemsettin Günaltay’dan şunları nakletmektedir: Atatürk’e göre; “Büyük bir inkılâp yaratan Hz. Muhammed’e karşı beslenen sevgi, ancak onun ortaya koyduğu fikirleri ve esasları korumakla tecelli edebilir.”⁷

“Bu derece Milliyetçi duygular taşıyan ve son derece dindar, mukaddesata bu kadar yürekten bağlı olan, vatani ve bayrağı uğruna tüm hayatını ortaya koyan, yaşamı boyunca milletin mutluluğu için çalışan, aile kurumunun kutsiyetini savunan, böyle bir kişinin materyalist ve ateist olamayacağı ortadadır”⁸ diyen Harun Yahya, acaba Süfyan gibi bir şahsı, Müslümanlara ne diye “dindar bir kahraman” olarak tanıtmaya ve toplumu aldatmaya yeltensin!?

Bediüzzaman’ın:

“Ben tokadımı; Antranik ile beraber Enver’e, Venizelos ile beraber Said Halim’e vurmam. (Benim) Nazarımda vuran da (Enver gibilerini Venizelos’larla bir tutup aleyhinde bulunanlar da) sefildir.”⁹

Şeklinde, Sabataist Hain Enver Paşa’yı mazur, hatta makbul gösteren kanaatlerinde isabet etmediğini;

² Bak: El-aziz haftalık / 06 10 2004

³ Bak. 27. Mektup

⁴ Yunus:36

⁵ Enam:116

⁶ Nedim Senbai / Atatürk. A.Ü. Dil, Tarih ve Coğrafya yayınları / Sh. 102 / Baskı:1979

⁷ Harun Yahya. / Gerçek Atatürkçülük / Sh. 49-50 / Baskı:2001

⁸ Harun Yahya Gerçek Atatürkçülük Sh.52 Baskı 2001

⁹ Sünhat; Rüyada Bir Hitabe

ama o günkü heyecan ve toz duman içerisinde, bazı gizli ve kirli niyetleri sezemeyişinin O'nun yüksek şeref ve faziletine gölge düşüremeyeceğini anlamak, çok zor olmasa gerektir. Aksi halde, Enver'in Osmanlı'yı yıkılışa sürükleyen bir hain dönme olduğunu söyleyenler, "sefil" midir?

Bediüzzaman Hz.leri:

a- Sultan Abdülhamid'i müstebid (zorba ve baskıcı) zannedip şiddetle muhalefet etmesi, hatta Abdülhamid'in kendisini akıl hastanesine göndermesi.¹⁰

b- İttihat ve Terakki Fırkası gibi bir Yahudi şebekesine kapılıp taraftarlık göstermesi¹¹ örneği, "eski Said" döneminde ve "Siyaset yoluyla dine hizmet gayesiyle" yaptığı bazı girişimlerdeki iltibas (karıştırma) ve kusurları, bir nevi İttihat hatasıdır ve elbette Onun hüsnü niyeti ve dini hamiyeti yüzünden kendisine sevap kazandıracak şeylerdir. Ama birer hatadır. Yeni Said döneminde de ve özellikle ara sıra karıştığı siyasi teşvik ve tercihlerinde, isabetli ve itidalli davranmadığı ve o yüzden nurcuların da uzun yıllar aynı hatadan kurtulamadığı, ama elbette iyi niyet ve hizmet kastıyla yaptığı bazı girişimleri de vardır.

Örneğin:

- Atatürk'ü tabulaştırmak, Türkiye'yi Amerika'nın hurda çöplüğü yapmak, orduyu her yönden zayıflatmak, Dini serbestlik diye ılımlı ve Siyonizm'le uyumlu bir İslam anlayışını yaygınlaştırmak için dış Siyonist güçler ve sebataist çevrelerce iktidara taşınan...

- 28 Ağustos 1958'de İsrail Başbakanı David Ben Gurion, Dışişleri Bakanı Golda Meir, Dışişleri müsteşarı Şimon peres ve Ezer Veisman'ı Ankara'da Başbakanlık konağında, kendisi gibi sabataistlerin damadı Fatin Rüştü Zorlu, Dışişleri sekreteri Melih Esenbel ile birlikte gizlice ağırlayıp talimatlar alan...¹²

- Ve idamı öncesi Yassı adaya getirilen imamın dini telkin duasını bile tekrarlamayan¹³ Devrik Başbakan için "İslamiyet'in bir kahramanı olan Adnan Menderes gibi dindarlar..."¹⁴ Şeklindeki hüsnü zanlarında ve Demokratlara aşırı taraftarlık ve iltifatlarında da umduğunu bulamamıştır. Bu yüzden nurcular da uzun yıllar "Menderes'in devamıdır" diye, masonik partilerin tuzağına kapılmıştır. Hatta "İslamiyet'e ciddi taraftar Dâhiliye Vekili Namık Gedik'i görmek hatırına"¹⁵ diye övgüler yağdırdığı bu adam, Hz. Üstadın ağır hasta olarak gittiği Urfa'dan derhal çıkarılmasını emredecek; Valinin: "Halk galeyana gelip ayaklanırsın" sözleri üzerine: "Öyle ise Belediyenin çöp arabasına koyup o şekilde şehirden çıkarın. Bundan kimse şüphelenmez" diye bağıracaktı.

Ama kısa bir müddet sonra 27 Mayıs ihtilalinde bu adam Ankara Emniyet binasından atılıp intihar edecek ve kendisinin naşı çöp arabasıyla taşınacaktır.

Kaldı ki biz, hiç kimsenin Ahiretteki durumunu ve Allah'ın katındaki konumunu tartışıyor değiliz. Haddimizi biliriz... Allah kullarını cennete veya cehenneme koyarken, hâşâ bizim keyfimize ve kanaatimize göre hareket etmeyecektir. Ve tarihi gerçekleri, sürekli gizlemek mümkün değildir.

AKP'li Diyanetten üzücü, düşündürücü ve ürkütücü bir tavır!?

Çanakkale Hutbesinde Atatürk'ü Niçin Unuttular!?

Çanakkale Zaferi'nin 90. yıldönümü için bütün camilere hutbe gönderildi. Diyanet'in hazırladığı hutbede zaferin mimarı Mustafa Kemal Atatürk'e yer verilmedi.

Çanakkale'de 1915'te dünya tarihinin en kanlı çarpışmalarından biri yaşanmıştı. Yaklaşık 250 bin Mehmetçiğin şehit düştüğü savaşta 57. Piyade Tümeni'ne Yarbay rütbesi ile komutanlık eden Mustafa Kemal büyük bir kahramanlık destanı yazmıştı. Başta İngilizler olmak üzere, itilaf devletleri Mehmetçiğin direnişi sonucu Çanakkale'den boynu bükük ayrılmıştı. Zafer Mustafa Kemal'in cephanesiz kalan askerlerine "Ben size savaşmayı değil, ölmeyi emrediyorum" sözleriyle Türk tarihindeki yerini almıştı. Çanakkale Savaşı'nın 90. yıldönümü bütün yurt genelinde kutlanırken, Diyanet işleri başkanlığı Cuma namazı öncesi tüm camilerde okutulmak üzere hutbe hazırladı. Hutbede, Mustafa Kemal Atatürk'ün ismine hiç rastlanmadı.

¹⁰ Bak. Risale-i Nur Külliyyatı / Nesil Yayınları / 1. Cilt sh. 1021 13. Şua

¹¹ 1. cilt Sh.1080 14. Şua

¹² Bak. Efendi / S .Yalçın / 8. Baskı Sh.492

¹³ Efendi Sh.554

¹⁴ Risale-i Nur / Nesil Yay. / Cilt 2 Sh.1882 27. Mektup

¹⁵ Külliyyat C.2 Sh.1909 Emirdağ Lahikası

Peki böyle bir konu anlatılırken, olayın kahramanından bir kelime olsun bahsetmemek, sadece gaflet midir? Acaba AKP'li Diyanet, AB teslimiyetine engel oluşturan Atatürk'ü kasıtlı olarak unutturmak mı istemektedir? Çanakkale destanının en önemli komutanını, hutbelerde bir rahmetle anmak, niye bu kadar zorlarına gitmektedir? Yoksa yeni bir “Kuvay-ı Milliye” dirilişi mi, bunları ürkütmektedir?

Sn. Sezer: “Bu Ruhu korumalıyız.” Şeklinde demeç vermişti ama yolunu göstermemişti.

Cumhurbaşkanı Ahmet Necdet Sezer; Çanakkale Zaferi'nin 90.yıldönümü dolayısıyla yayımladığı mesajda, “Bugün hepimize düşen ortak görev, ulusal değerlere, bilince, cumhuriyete sahip çıkmak, Çanakkale'yi Kurtuluş Savaşı'nı kazanan ruhu korumak ve bu bilinci gelecek kuşaklara aktarmaktır. Dünyanın en büyük ordularına karşı verilen ve ‘Çanakkale Geçilmez’ dedirten bu direniş gücünü yurt sevgimizden ve bağımsızlık ülkümüzden almıştır” demişti.

Ama, Sn. Cumhurbaşkanımız “Çanakkale'yi geçilmez yapan ruhu korumalıyız” derken “İyi de Kuran kurslarıyla, imam hatip okullarıyla, başörtülü kızlarla ve türbanla savaşılarak bu ruh nasıl korunacak?!” Sorusunun cevabını vermemişti...

GKB. Org. Özkök: “Gençler tarihi bilmiyor!” diye şikayet etmişti!?

“Genel Kurmay Başkanı Orgeneral Hilmi Özkök, Çanakkale Zaferi'nin 90.yıldönümü ve 18 Mart Şehitler Günü nedeniyle yayınladığı mesajında gençlere seslenmiş ve: “modern çağın etkisiyle tarihsel süreçte yaşananları ve ülkeyi gelecekte bekleyen tehlikeleri genç belleklere anlatmakta ve algılatmakta son zamanlarda zorlandığını” belirtmişti. Özkök, tarih ve ulus bilincinin, toplum değerlerinin gençlere aktarılmasında kullanılabilecek en kıymetli hazine olduğunu kaydetmişti.” Ama bu sözleriyle:

“Peki Paşam: Gençlere tarihini, töresini, dinini, diyanetini öğreten okullar kapatılır, okutan ve yazanlar hapse tıklırırsa, üstelik Çanakkale ruhunu ve şuurunu taşıyanlar, “gerici, yobaz” diye horlanır ve ülke için tehdit ve tehlike sayılırsa, nereden ve kimden öğrenecekler?” sorularını da gündeme getirmişti...

Kurtuluş Yolu: Kuvay-ı Milliye Ruhu!

Kuvay-ı Milliye Nedir?

Kuvay-ı Milliye disiplini, şu üç dinamizme dayanmaktadır.

1- Milliyetçilik, Vatanseverlik

2- Sosyal adaletçilik

3- İslamiyetçilik

- Türkiye’de yaşayan farklı köken ve kültürden herkesi kuşatan ve kucaklayan; aynı potada buluşturup kaynaştıran; fiziki bir mozaik değil, kimyevi bir seramik oluşturan; her türlü ırkçılık ve kayırmıcılık düşüncesinden uzak, milli ve yaygın kalkınmayı ve ülke bağımsızlığını esas alan bir Atatürk Milliyetçiliği ve Türkiye dertlisi...

- Akıl ve vicdana, sevgi ve saygıya, hukuk ve ahlak kurallarına dayalı; çağdaş standartlara uygun, demokrasi ve özgürlük taleplerimizi karşılayıcı, özgün bir refah ve sosyal adalet düşüncesi...

- Kum ve çimentoyu betona dönüştüren su misali; vücudumuzdaki ruh misali; Maddi benliğimize ve yaratılış özelliklerimize heyecan katıp parlatan ve aziz milletimize üstün meziyetler ve medeniyetler kazandıran; irtica ve istismardan arınmış Yüce Dinimizi ve manevi değerlerimizi benimseyici...

Yeni bir Kuvay-ı Milliye hareketi, hem gereklidir; hem de oldukça tabii ve talihli bir seyirle gelişip güçlenmektedir.

Atatürk’ün önderliğinde başlatılıp başarılan şanlı kurtuluş savaşımız öncesi oluşan Kuvay-ı Milliye cephesinde de yine; İslamiyetçilerin, Milliyetçilerin ve sosyalistlerin birlikte hareket ettikleri görülmektedir. Hatta, Hilmi Ziya ülkenin milli şairimiz Mehmet Akif’e “Müslüman sosyalist” demesi bu tespitimizi desteklemektedir.¹⁶ Ve bu birliktelik, Millet olmamızın, Milli haysiyet ve hürriyetimizi

¹⁶ Efendi 2 / S. Yalçın / Sh: 206

korumamızın, en temel ögesidir.

Bir yazarın:

“Babam 1937 Kuleli Askeri Lisesinden, 1941’de ise Harbiye’den mezun birisidir. Yani asker eğitiminin önemli kısmını Atatürk döneminde geçirmiştir. Kendisine, Kur’an okuma yarışmasında kazandığı birincilik ödülü olarak, bizzat okul komutanı tarafından hediye edilen, Elmalılı Hamdi Yazır’ın Tefsiri, hala kütüphanemdedir”¹⁷ ifadelerinden de anlaşıldığı gibi, Mustafa Kemal ve Cumhuriyet Ordusunun moral ve maneviyat kaynağı, Kur’an sevgisidir.

Meşhur bir kurbağa hikayesi nakledilir. Kurbağayı sıcak suya atarsanız, kurbağa hemen suyun içinden çıkmak ister ve zıplayıp kaçarak kurtulabilir. Yok eğer kurbağayı bir tencere suyun içine koyup ta suyu yavaş yavaş ısıtırsanız, o zaman kurbağa sudan çıkmak istemeyerek yavaş yavaş o suyun içinde tepki vermeden ölecektir.

İşte bu örnekte olduğu gibi, Cumhuriyet Devrimleri de emperyalistler ve onların yerli işbirlikçileri eliyle ve özellikle Atatürk’ün şüpheli ölümüyle birlikte ve İsmet İnönü döneminde yavaş ve sistemli olarak değiştirilmiş ve dejenere edilmiştir.

Demokrat Parti sürecinde ise, Atatürkçülük tamamen heykelciliğe ve Mitoloji hikayeciliğine dönderilip; hem tarihi hakikatler halkımızdan gizlenmiş, hem de çok sinsi ve Siyonist bir yöntemle, Atatürk’ten nefret ettirici bir siyaset izlenmiştir.

Böylece küresel emperyalizmin ve içimizdeki masonik merkezlerin istismar ve suistimal aracı haline getirilen sahte Kemalizm’le, Milli ve Manevi değerlerimiz tahrip edilmiş, dindar halkımız sürekli takip ve taciz edilerek canından bezdirilmiştir. İşin en acı tarafı ise, bütün bu ülkemize yönelik hıyanetlerin ve Milletimize yönelik hakaretlerin faturası da Mustafa Kemal’e, Cumhuriyetimize ve kahraman askerimize kesilmiştir.

Bu nedenle, yeni bir diriliş ve Milli bir direniş kaçınılmaz hale gelmiştir. Çünkü ülkemiz, geleceğimiz ve güvenliğimiz tehlikededir. Bu diriliş ve direnişin temeli ve temsilcisi ise Kuvay-ı Milliye’dir. Yani Milli Görüş ve yerli güçlerdir.

Atatürk bunu şöyle tarif etmektedir:

“Hükümet merkezi (İstanbul), düşmanların şiddetli kuşatması altındaydı. Siyasi, iktisadi ve askeri bir çember vardı. Tabi böyle bir durumda yurdu savunacak, ulusun ve devletin bağımsızlığını koruyacak kuvvetleri de kendi emirlerine almışlardı. Bu şekilde verilen emirlerle; devlet ve ulusun hizmet araçları olan kurumlar, temel görevlerini yapamıyorlardı ve yapamazlardı...

Bu şartlar altında maalesef ordu da, elbette temel görevini yerine getirmekten yoksundu. Bunun içindir ki yurdu savunmaktan ve korumaktan ibaret olan bu kutsal görevi yerine getirmek, doğrudan doğruya ulusun kendisine kalıyordu.

İşte buna KUVAY-I MİLLİYE diyoruz.”¹⁸

Artık bir kimsenin veya kesimin gerçek ayarını ve değerini:

Solcu mu, sağcı mı?

Kalender kafalı mı, dindar mı?

Hanımı açık mı, kapalı mı?

İlimli İslamcı mı, radikal mı?

Gibi klasik soruların yanıtıyla anlamak mümkün değildir.

Bunların yerine:

Bir kişi veya ekip;

AB hayali ve küreselleşme hevesiyle, Türkiye’yi sömürgeleştirmek ve Milletimizi köleleştirmek isteyen dış güçlerin ve işbirlikçilerin mi yanındadır?

Yoksa;

İnancımızın ve insanlığımızın gerektirdiği, Atatürk’ün de hedef olarak gösterdiği: her yönden

¹⁷ Radikal / 28.12.2005 / Avni Özgürel

¹⁸ Mustafa Kemal, TBMM Gizli Celse Zabıtları C.1, S.6 sadeleştirilmiş

kalkınmış ve bağımsızlığını kazanmış, muasır medeniyeti yakalamış ve aşmış, huzur ve refaha ulaşmış, Lider ülke Türkiye'yi kurma sevdasıyla çırpınanların mı safındadır?

Sorusunun cevabı, herkesin gerçek niyetini ve asıl tiyniyetini ortaya dökcektir.

Erbakan Hoca, Akşam Gazetesinden Adnan Akgönül'le yaptığı röportajındaki:

“Şöyle bir bakalım ve anlamaya çalışalım. Atatürk, kendi yönetim döneminde, hiçbir dış seyahat yapmadı. Niçin?! Çünkü Türkiye, asırlar boyunca lider ülkeydi; şanlı bir medeniyetin varisi ve temsilcisiydi. Lider ülkeyi yöneten bir insan (zillet ve mahcubiyetle) başkasının ayağına gitmez... İngiltere Kralı O'nun ayağına gelmiştir... Batılılar ve Müslüman başkanlar Türkiye'yi ziyaret etmiştir. Atatürk gitmemiştir. (Bu milli bir haysiyet ve hassasiyet meselesidir.)

Ama bu günkü batı taklitçileri ise; onların ayağına gidip, üçüncü sınıf kâtiplerin karşısında eğilmektedir ve batılılardan borç dilenmektedir. Sömürge psikolojisiyle, köle gibi hareket edilmektedir. Halbuki Atatürk döneminde Kayseri uçak fabrikası, Sümerbank'a ait dokuma fabrikaları gibi yerli ve milli sanayi tesisleri yapıp faaliyete geçirilmiştir.”

“Biz her vesile ile Atatürk'ün Gençliğe Hitabesini okuyoruz! (Ama anlayıp gereğini yapmıyoruz.)

Atatürk ne diyor:

“Birinci vazifen, Türk istiklalini, Türk cumhuriyetini, ilelebet muhafaza ve müdafaa etmektir.”

Yani cumhuriyetimiz ve vatanımız, bağımsızlık ve bekamız; ilelebet muhafaza edeceğimiz en mühim şeydir. Ama bugün AB hayaliyle ve küreselleşme gibi bahanelerle, adım adım bağımsızlığımız dış güçlere devredilmektedir!..”¹⁹ Tespitleriyle, Mustafa Kemal'den sonra nasıl bir dejenerasyona uğratıldığımızı dile getirmiş ve eski cumhurbaşkanlarından Fahri Korutürk'ün, bir görüşme sonrası yaptığı, samimi ve hayret içerikli itirafıyla: **“Erbakan bey, bizlere mükemmel bir Atatürkçülük dersi vermiştir.”**

“İstanbul mutlaka fetholunacaktır. (Onu alan) ne güzel komutan, (onun askeri) ne güzel askerdir” Hadisinin manevi müjdesi, milletimiz için hala geçerlidir ve Türkiye merkezli yepyeni medeniyetler beklenmektedir.

Atatürk'ün tespit ve temennisiyle:

“Türk Milleti, şimdiye kadar olduğu gibi -fıtratındaki asalet ve maneviyatındaki ferasetle- doğru ve haklı yolu mutlaka görecektir. Onu yolundan saptırmak isteyenler, kahru perişan edilecektir.”

Basit hesaplarımızı ve şahsi ihtiraslarımızı bir tarafa atıp, inatlaşmayı ve kutuplaşmayı bırakıp; batırlmaya çalışılan ve maalesef, siyasi, iktisadi ve ahlaki yönden yaralanıp su almaya başlayan Türkiye gemimizi kurtarma yolunda ve vicdani bir şuur ve sorumlulukla, el ve gönül birliğine yanaşmazsak, hem hürriyet ve hakimiyetimiz tehlikeye girecek, hem de gelecek nesiller bizleri lanetleyecektir.

Bu nedenle:

İnsanlığımızın ve inancımızın görevi; tabii ve tarihi zorunlulukların gereği olarak, adil bir medeniyet meşalesini tutuşturacak, Atatürk'ün, Batı taklitçiliği ile yozlaştırılan ve yolundan saptırılan ilkelerini ve ülkülerini de asli amaçlarına ve Milli ihtiyaçlarımıza uygun tekrar hedefine taşıyıp tamamlayacak, ilmi ve insani esaslara dayalı; yeni bir devrim ve değişim kaçınılmaz hale gelmiştir.

İşte bu kitap, böylesine kutlu bir dönüşüme katkıda bulunabilirse, bizi mutlu edecektir.

¹⁹ Metin Hasırcı / Bitmeyen Mücadele – Yeni Dünya Yayınları sh: 139-141 Nisan 2006 İst.

GİRİŞ

ATATÜRK'ÜN HAYATI VE HATIRLATTIKLARI

Mustafa Kemal Atatürk; (13 Mart 1881 / Selanik – 10 Kasım 1938 / İstanbul) yakın tarihimize yön ve şekil veren en önemli şahsiyetlerin başında gelen bir Osmanlı subayıdır. Şanlı bir devlet ve medeniyetin, hangi dış güçler ve gerekçelerle ve hangi iç nedenler ve neticelerle çöktüğüne şahit olmuş, yeniden direniş ve kurtuluşun ve yeni bir Milli restorasyonun (asli temeller ve direkler üzerinde yeniden kuruluşun) üzerinde kafa yormuş, emperyalist güçler ve yerli işbirlikçileriyle ömür boyu mücadele içinde yoğrulmuş bir kahramandır. Kimileri kendi sapkın Darwinist saplantıları ve gizli Siyonist sömürü saltanatları için Kemalizm adına, tamamen dinden arındırılmış ve İslam düşmanlığı temeline dayandırılmış bir ideoloji uydurup uygulamış; kimileri de Mustafa Kemal'i "Dinsiz Deccal" gösterip, din istismarlarını ve Siyonizm-emperyalizm uşaklıklarını, Atatürk düşmanlığı üzerinden yürütmeye çalışmışlardır.

Oysa Atatürk inançlı ve kararlı bir insandır. O İslam'a değil; din istismarına, akıl ve vicdan dışı safsatalara ve zamanla yozlaşıp koflaşmış kurum ve kurallara karşıdır. Tarihi devrimlerine de işte bu yüzden kalkışmış ve elbette doğru adımlar yanında, eksik bırakılan hatalar da yapılmıştır. Örneğin, Batı medeniyetinin hem İslam'dan, hem bilimsel çalışmalardan kaynaklanan bazı doğru verilerinden yararlanmak, böylece önce aramızdaki mesafeyi kapatıp sonra onları aşmak (Muasır medeniyetin fevkine çıkmak) için, harf inkılâbı lazımdı, yararlıydı; ancak eski yazıyı tamamen yasaklamak ve unutturmak yanlıştı ve zararlıydı. Çünkü yetişen yeni nesil, muhteşem bir medeniyet birikimi olan kitaplarımızı, tarihi belge ve kaynaklarımızı okuyup anlamaz hale sokulmuşlardı. Oysa Latin harflerine geçilmekle beraber, eski yazımızın da öğretilmesinde hiçbir sakınca bulunmamaktaydı.

Ve yine çoğu meskenet yuvasına çevrilmiş, asli özelliğini ve işlevini yitirmiş, hatta bir kısmı Sabataist (Gizli Yahudilerin) güdümüne girmiş tekke ve zaviyelerin kapatılması bir zaruret halini almıştı. Ancak toplumun manevi ve ahlaki eğitim ihtiyacını karşılayacak yeni ve yeterli kurumların hizmete sokulmaması, bu boşluğun din istismarcılarınca ve ehil olmayan insanlarca doldurulmasına yol açmıştı. Ve tabi önce Sultan Abdülhamit'e karşı haksız bir muhalefet bayrağı açanların ve mason ittihatçılarla ortak safta bulunan İslamcı aydınların, daha sonra Mustafa Kemal'e karşı da aynı olumsuz tavrı takınmalarının, psikolojik yanılgıları ve günümüze yönelik politik yansımaları üzerinde de, dikkatle durulmalıydı.

Ve asla unutulmasın ki, Atatürk de nihayet bir insandı. Haliyle O'nun da yanlışları ve yanılgıları olacaktı. Elbette O'nun da "keşke yapmasam" dediği pişmanlıkları, isteyip te başaramadıkları, başlayıp ta yarım bıraktıkları vardı. Ama her şeye rağmen, şanlı kurtuluş savaşımıza önderlik yapan ve bağımsız Türkiye Cumhuriyeti'ni bize miras bırakan zattı. Kaldı ki O'nun yaşadığı dönemdeki şartları, imkânları, zorlukları ve dengeleri gözetmek zorunda olduğu güç odaklarını hesaba katmak lazımdı. Bu nedenle O'nu tabulaştırıp Tanrılaştıranlar da, O'na düşmanlık yapanlar da haksızdı ve kötü maksatlıydı.

Mustafa Kemal'in Çocukluk ve gençlik yılları: (1881-1904)

1839'da Mekadonya'daki Kocacık'ta doğduğu sanılan babası Ali Rıza Efendi aslen Manastır'a bağlı Debre-i Bâlâ'dandır. Babasının ailesinin Arnavutlardan olduğu söylene de aslında, 14-15. yüzyılda Anadolu'dan bölgeye göç etmiş olan Yörüklerden olduğu saptanmıştır. Ailesi ile Selanik'e göç eden Ali Rıza Bey, burada gümrük memurluğu ve kereste ticareti yapmıştır. Ali Rıza Bey, 93 Harbi (1877-78) esnasında

yerel birliklerde gönüllü teğmen olarak görev almıştır. Bu durum Atatürk'ün ailesinin kısmen de olsa Osmanlı'daki elit tabakadan olduğunun bir kanıtıdır. Ali Rıza Bey, 1871 yılında 1857 yılında Selanik'in batısındaki Langaza'da çiftçi bir ailede doğan Zübeyde Hanım'la evlenmişler, Mustafa Kemal Atatürk, bu çiftin çocuğu olarak, Rumî 1296 (miladî 1881) yılında Selanik'te doğmuşlardır. Atatürk'ün, Fatma, Ömer, Ahmet, Naciye ve Makbule adlı beş kardeşinin ilk dördü küçük yaşta ölmüş, sadece Makbule Hanım hayatta kalmıştır.

Öğrenim çağına gelen Mustafa'nın hangi okula gideceği konusunda annesi ile babası arasında anlaşmazlık çıkmıştır. Annesi Mustafa'nın Hafız Mehmet Efendi'nin mahalle mektebine gitmesini arzulamış, babası ise o dönemki yeni yöntemlerle eğitim yapan Şemsi İbtidai'nde (Şemsi Efendi Mektebi) okuması kararını almıştır. Sonunda önce mahalle mektebine başlayan Mustafa, bir müddet sonra Şemsi Efendi Mektebi'ne aktarılmıştır. 1888 yılında henüz yedi yaşında iken babasını kaybedince, bir süre Rapla Çiftliği'nde annesinin üvey kardeşi Hüseyin'in yanında kalıp hafif çiftlik işleriyle uğraştıktan sonra -eğitimsiz kalacağından endişe eden annesinin isteğiyle tekrar Selanik'e dönüp okulunu tamamlamıştır. Bu arada yalnız kalan Zübeyde Hanım, Selanik'te gümrük memuru olan Ragıp Bey ile ikinci evliliğini yapmıştır.

Mustafa, önce bürokrat yetiştiren Selânik Mülkiye Rüştiyesi'ne yazılmış, ancak muhitindeki askerî öğrencilerin üniformalarından da etkilenecek -annesinin karşı çıkmasına rağmen-1893 yılında Selânik Askerî Rüştiyesi'ne kayıt yaptırmıştır. Bu okulda Matematik Öğretmeni Yüzbaşı Üsküplü Mustafa Sabri Bey ona anlamı "mükemmellik, olgunluk" olan "Kemal" adını takmıştır. Mustafa Kemal kendisine ağabeylik yapan Selânikli subay Hasan Bey'in tavsiyesine uyarak Manastır Askerî İdadisi'ne kaydolmuş, bu tarihte başlayan 1897 Osmanlı-Yunan Savaşı'na gönüllü olarak katılmak istediye de hem İdadi öğrencisi olduğu için, hem de henüz 16 yaşında bulunduğu için cepheye alınmamıştır. Bu okulu ikincilikle bitirip. 13 Mart 1899'da İstanbul'da Mekteb-i Harbiye-i Şahane'ye başlamış, üçüncü sınıfı 1902'de Mülazım bugünkü ismiyle Teğmen rütbesiyle 549 kişi arasından piyade sınıf sekizincisi (1317 - P.8) olarak tamamlayıp, ardından Erkan-ı Harbiye Mektebi'ne (Harp Akademisi) devam ederek 11 Ocak 1905'te Kurmay Yüzbaşı rütbesiyle mezun olup, Osmanlı Ordusuna katılmıştır.

Atatürk'ün Askerlik Aşamaları: (1905-1918)

Kurmay Yüzbaşı Mustafa Kemal, mezuniyetinin ardından merkezi Şam'da bulunan 5. Ordu'ya staja gönderilmiş, burada piyade, süvari ve topçu sınıflarında görev almıştır. 1905-1907 yılları arasında Şam'da Lütfi Müfit Bey (Özdeş) ile birlikte 5. Ordu emrinde görev yapmıştır. Bu dönemde düşük rütbeli stajyer bir kurmay subay olarak Suriye'nin çeşitli bölgelerindeki isyanlarla ilgilenen Mustafa Kemal, "küçük savaş" (gerilla savaşı) üzerine tecrübe kazanmıştır. 1906 Ekim ayında Binbaşı Lütfi Bey, Dr. Mahmut Bey, Lütfi Müfit (Özdeş) Bey ve askerî tabip Mustafa Cantekin ile birlikte 'Vatan ve Hürriyet' adlı bir cemiyeti kurduktan sonra izinsiz Selânik'e gitmiş, Selânik Merkez Komutan Muavini Yüzbaşı Cemil Bey (Uybadın)'in yardımıyla karaya çıkıp orada cemiyetinin şubelerini açmıştır. Bir süre sonra arandığını öğrenince kendisine ağabeylik yapan Albay Hasan Bey, Yafa'ya dönüp oranın komutanı Ahmet Bey'e Mısır sınırında Bîrüssebi'ye gönderildiğini bildirmesini önermiş, Ahmet Bey de Mustafa Kemal Bey'i Bîrüssebi'ye tayin etmiş ve bir süre sonra topçu staj için tekrar Şam'a yollanmıştır. 20 Haziran 1907'de Kolağası (Kıdemli Yüzbaşı) olan Mustafa Kemal 13 Ekim 1907'de 3. Ordu'ya kurmay olarak atanmıştır. Ancak Selânik'e vardığında 'Vatan ve Hürriyet'in şubesinin İttihat ve Terakki Cemiyeti'ne ilhak edildiğini öğrenince, bu yüzden kendisi de 1908 Şubat ayında İttihat ve Terakki Cemiyeti'ne üye olmuş, ancak onların masonik niyetlerini ve sabataist hedeflerini fark edince hemen ayrılmış ve 22 Haziran 1908'de Rumeli Doğu Bölgesi Demiryolları Müfettişliğine atanmıştır. Atatürk daha sonra Cumhurbaşkanlığı sırasında ve 1935 yılında "kökü dışarıda fesat ocakları ve Yahudi Çıfıtları" olduğu gerekçesiyle MASON LOCALARINI kapatmış; Mustafa Kemal'in dengeler dahisi olarak kendilerini oyalayıp aldattığını anlayan küresel Siyonist odaklar ve sabataist cunta, ağır ağır ölüme sürükleyen zehirli ilaçlarla ona suikasta başlamışlardır.

23 Temmuz 1908'de Meşrutiyet'in ilanından sonra Aralık 1908 sonlarında bölgedeki toplumsal ve siyasal sorunları ve güvenlik konularını incelemek üzere bugünkü Libya'nın bir parçası olan Trablusgarp'a yollanmıştır.

Burada hem dış saldırılara ve kışkırtmalara karşı koymak, hem de kırsal bölge insanlarını korumak için bir yedek sivil ordu planlamaya başlamıştır.

13 Ocak 1909'da 3. Ordu'ya bağlı Selanik Redif Fırkası'nın Kurmay Başkanı yapıldı. 13 Nisan 1909'da Sultan Abdülhamit'i devirmek ve başsız Osmanlı'nın işini bitirmek üzere tezgâhlanan 31 Mart Ayaklanması'nı bastırmak üzere Selanik ve Edirne'den yola çıkan Mirliva Mahmut Şevket Paşa komutasındaki Hareket Ordusu'na bağlı birinci kademe birliklerinin kurmay başkanıydı. Daha sonra 3. Ordu Kurmaylığı, 3. Ordu Subay Talimgâhı Komutanlığı, 5. Kolordu Kurmaylığı, 38. Piyade Alayı Komutanlığı görevlerinde bulunmuşlardı.

Mustafa Kemal Bey, 12 Eylül -18 Eylül 1910'da Fransa'da düzenlenen Picardie Manevraları'na katıldı. Burada uçakların deneme uçuşuna davet edildiyse de yanındaki komutanının uyarısıyla uçağa binmekten kaçındı. Bineceği uçak yere çakıldı ve uçağın içinde bulunanlar öldü. Bazıları bunu **“kaderin onu tarihi değişimlere öncülük yapması için hazırladığı”** şeklinde yorumlamıştı. Mustafa Kemal dönüşünün ardından 27 Eylül 1911'de İstanbul'da Genelkurmay Karargâhında görev aldı.

Mustafa Kemal'in Libya Çıkarması!

İtalyanlar'ın Libya'ya saldırısıyla 19 Eylül 1911'de başlayan Trablusgarp Savaşı'nda, 27 Kasım 1911'de Binbaşı olan Mustafa Kemal Bey, diğer subaylarla birlikte 18 Aralık 1911'de yola çıktı. Mustafa Kemal ile grubu, Mısır'da Kahire ve İskenderiye üzerinden Bingazi'ye ulaştı. 22 Aralık'ta Tobruk yakınında zafer kazandı. Derne'deki 16 - 17 Ocak 1912 taarruzunda gözünden yaralanıp bir ay hastanede yattı. 6 Mart'ta Derne Komutanlığı'na atandı. Aynı yılın Eylül'ünde başlayan barış görüşmelerine rağmen İtalyanlarla çatışmalar sürerken, Karadağ'ın 8 Ekim'de Osmanlı Devleti'ne isyana kalkışması ve Balkan Savaşları'nın başlaması nedeniyle barışa razı olunması üzerine Mustafa Kemal ve diğer subaylar İstanbul'a geri çağırıldı. Mustafa Kemal Libya'da daha sonra Türkiye'ye gelip Anadolu'nun önemli kısmını dolaşarak halkı Milli Mücadeleye katılmaya teşvik eden, büyük İslam alimi Şeyh Ahmet Süresi ile tanışmış, onlara gerilla savaşının taktiklerini aktarmış ve bir bakıma, filmini ibret ve hayretle izlediğimiz Ömer Muhtar'ların şanlı direnişine alt yapı hazırlamıştır.

Balkan Savaşları

Mustafa Kemal Balkan Savaşları'nın patlak vermesiyle 24 Ekim 1912'de İstanbul'a hareket etti ve 24 Kasım 1912'de karargâhı Bolayır'da bulunan Bahr-i Sefit Boğazı (Akdeniz Boğazı) Kuvayi Mürettebesi Harekât Şubesi Müdürlüğü'ne atandı. Maalesef koca Osmanlı ordusunun burada General Stilian Georgiev Kovachev komutasındaki Bulgar 4. Ordusuna yenilmesi Atatürk'ü derinden sarstı. Haziran 1913'de başlayan İkinci Balkan Savaşı'nda komutası altındaki birliklerle Dimetoka ve Edirne'ye girmeyi başardı. Atatürk; Sofya Ataşemiliteri iken, verilen kostümlü baloya milli ve haysiyetli bir gayretle yeniçeri kıyafeti ile gitmiş ve etrafında derin bir hayranlık uyandırmıştı. Bu görevde iken 1 Mart 1914'te Kaymakam (Yarbay)lığa çıkmıştı.

Birinci Dünya Savaşı

28 Temmuz 1914'te I. Dünya Savaşı patladı, Osmanlı Devleti de 29 Ekim 1914'te İttihatçıların derin gafleti, belki de bilinçli hıyaneti ile Almanların safında savaşa katıldı. 20 Ocak 1915'te Mustafa Kemal 3. Kolordu emrinde Tekfurdağ'da kurulacak olan 19. Fırka Komutanlığına atandı.

19. Fırka, 23 Mart 1915'te Müstahkem Mevki Komutanlığı emriyle Eceabat bölgesinde ihtiyata alındı. 25 Nisan 1915'te Gelibolu Yarımadası'na İtilaf Devletleri'nin yaptığı çıkartmalarıyla Çanakkale Savaşı başladı. 3. Kolordu komutanı Mehmet Esat Paşa'nın emrinde savaşan Kaymakam (Yarbay) Mustafa Kemal Arıburnu'na çıkan ANZAC (Avustralya ve Yeni Zelanda Kolordusu) birliklerinin yarımada içine ilerlemesini Conkbayırı'nda durdurmayı başardı. Bu başarı üzerine 5. Ordu komutanı Mareşal Otto Liman Von Sanders'in takdirini kazandı ve 1 Haziran 1915'te Miralay (Albay)lığa yükseldi ve İngilizlerin Ağustos ayında Suvla Körfezi'ne yaptığı ikinci çıkartmadan sonra, o mevkiinde bulunan birliklerinin komutasına getirildi ve 9-10 Ağustos'ta Anafartalar Zaferi'ni kazandı. Bu zaferi 17 Ağustos'ta Kireçtepe ve 21 Ağustos'ta II. Anafartalar Zaferi takip etti ve Miralay (Albay) Mustafa Kemal, Ruşen Eşref Bey (Ünaydın) başta olmak üzere İstanbul basını tarafından "Anafartalar Kahramanı" olarak kamuoyuna tanıtıldı.

14 Ocak 1916'da Gelibolu'dan Edirne'ye sevk edilmiş olan 16. Kolordu komutanlığına atandı. Bu sırada Doğu Cephesinde Rus birlikleri Osmanlı 3. Ordusu'nu püskürtmüş 16 Şubat'ta Erzurum'u, 3 Mart'ta Bitlis, Muş, Van ve Hakkâri'yi işgal altına almıştı. Albay Mustafa Kemal 15 Mart tarihinde 3. Ordu'yu desteklemesi için emrindeki 16. Kolordu ile birlikte Diyarbakır'a yollandı. Rütbesine göre kendisine ağır bir sorumluluk verilen 16. Kolordu Komutanı Mustafa Kemal 1 Nisan 1916'da Diyarbakır'da iken Tuğgeneralliğe (Mirliva) yükseltildi ve Paşa unvanını aldı. Mustafa Kemal önce taktik bir geri çekilme emri verdi, ardından beklenmedik bir saldırı ile Muş'u Ruslardan kurtararak Osmanlı birliklerine stratejik bir üstünlük sağladı. Kafkas Cephesindeki bu başarısından dolayı *Altın Kılıç* madalyası ile ödüllendirildi ve Ağustos ayında Muş ve Bitlis tümüyle Rus işgalinden kurtarıldı.

7 Mart 1917'de karargâhı Diyarbakır'da bulunan 2. Ordu Komutan Vekilliğine atandıktan sonra bazı ittihatçılarca Hicaz Kuvveyi Seferiyesi Komutanlığına gönderilip pasifize edilmek istendi ise de, bunu kabul etmeyerek 5 Temmuz 1917'de Yıldırım Orduları Grubu emrindeki 7. Ordu Komutanlığına atandı.

Mustafa Kemal Diyarbakır'dayken, İttihatçı fedailerden Yakup Cemil bir hükümet darbesi yapma kararı almıştır. Tek kurtuluş yolunun Bab-ı Âli'yi basıp, hükümeti devirerek Başkomutan vekili ve Harbiye Nazırı'nı değiştirmek olduğuna inanmaktadır. Yeni Başkomutan vekili ve Harbiye Nazırı olarak da Mustafa Kemal'i uygun bulmaktadır. Anlaştığı arkadaşlarından biri komployu Enver Paşa'ya haber vermesi üzerine Yakup Cemil kurşuna dizilerek öldürülmüştür. Mustafa Kemal Falih Rıfkı Atay'a anlattığı hatıralarında: *"O vakit tümenlerimden birine komuta eden Ali Fuad (Cebesoy)'a: Yakup Cemil asılmış. Sebebi de, benim Başkomutan vekili ve Harbiye nazırı olmadığım müddetçe kurtuluş olmadığına inanmış... Hâlbuki dediğini yapmış bile olsaydı, ben İstanbul'a gittiğimde ilk iş olarak Yakup Cemil'i cezalandırırdım. Eğer ben, o ve onun gibiler tarafından iktidara getirilecek bir adamsam, adam değilim!"* diyecek kadar onurlu ve tavırlıdır.

15 Aralık 1917 ile 5 Ocak 1918 tarihleri arasında, kendisini özellikle seçen ve yüksek kabiliyetlerini sezen Veliaht Vahdettin Efendi'nin maiyetinde Almanya'ya giderek Keiser II. Wilhelm, Genel Karargâhı ve Elsass bölgesini dolaşmışlardı. Daha sonra padişah olan Sultan Vahdettin tarafından, kendisine her türlü imkân ve ferman sunularak ve İngilizleri oyalamak için biri birlerine karşıt rolü oynayarak, Milli mücadeleyi örgütlemek üzere Mustafa Kemal Samsun'a yollanacaktı.

1918 Haziran ayında Viyana ve (bugünkü adı Karlovy Vary olan) Karlsbad'a giderek tedavi için hastaneye yattı. Sultan Mehmed Reşad'ın vefatı ve Vahdettin'in cülusu üzerine 2 Ağustos'ta İstanbul'a döndü. 15 Ağustos'ta 7. Ordu Komutanı olarak Filistin Cephesi'ne atandı ve ardından Fahri Yaver Hazreti Şehriyari (Padişahın Onursal Yaveri) unvanını aldı. Mustafa Kemal Paşa, 20 Eylül 1918 tarihinde Vahdettin'in başyaveri Naci (Eldeniz) Bey'e bir telgraf çekip Yıldırım Orduları Grubu'nun savaş gücünün kalmadığını bildirerek mütareke istemesini önerdi. Ayrıca yeni hükümette kendisinin Harbiye Nazırı ve Başkumandan Vekili olarak görevlendirilmesini istedi. Ardından 6 Ekim'de 7. Ordu komutanlığından istifa etti. Çünkü Enver paşa gibi mason İttihatçılar elinde, ülkenin ve devletin hangi felaketlere sürüklendiğinin farkındaydı.

19 Eylül 1918'de Edmund Allenby komutasındaki İngiliz kuvvetleri, genel taarruza geçerek üç ordudan oluşan Yıldırım Orduları Grubu'nu ağır bir hezimete uğrattı. 1 Ekim'de Şam, 25 Ekim'de Halep düştü. Ancak bütün zorluklara ve imkânsızlıklara rağmen Mustafa Kemal Paşa, İngiliz ordularını, Halep'te durdurarak, savunma hattı kurmayı başardı.

30 Ekim 1918'de Mondros Mütarekesi imzalandı. Atatürk 10 Kasım 1918 tarihinde Yıldırım Kıt'alarının komutasını 2. Ordu Komutanı Nihat Paşa'ya bırakarak Adana'dan İstanbul'a hareket etti ve 13 Kasım'da İstanbul'a Haydarpaşa Garı'na ulaştı. Haydarpaşa'dan İstanbul'a geçerken boğaza demirli düşman savaş gemilerini gördüğünde ünlü *"Geldikleri gibi giderler"* sözlerini mırıldandı. Fethi Bey (Okyar) ile birlikte Ahmet İzzet (Furgaç) Paşa yanlısı ve Ahmet Tevfik Paşa (Okday) karşıtı bir tavır koyan *Minber* gazetesini çıkararak siyasi girişimlere başladı...

Milli Mücadelenin Başlaması ve Başarılması (1919-1923)

İngiliz Yüksek Komiseri Amiral Calthorpe ve Fransız Yüksek Komiseri Amiral Amet, 1918 yılı Kasım

ayında Osmanlı hükümetine nota verdiler. **“Doğuda Türklerin silahlanıp Hristiyanları öldürdüğünü buna karşı önlem alınmasını”** talep ettiler. Mustafa Kemal Paşa, Padişah Vahdettin tarafından olağanüstü yetkilerle donatılarak “Vilayet-i Sitte (Altı Vilayet)'deki Hristiyan ahaliyi korumak ve işgal kuvvetlerine karşı yapılan ufak çaplı isyanları bastırmak” bahanesiyle görevlendirilip Samsun'a gönderildi. Bazı tarihçiler, Sultan Vahdettin'in Samsun'a hareket etmeden önce kendisini ziyarete gelen Mustafa Kemal'e **“Paşa Paşa, şimdiye kadar devlete çok hizmet ettin, bunların hepsi artık bu kitaba girmiştir, tarihe geçmiştir. Bunlar elbette mühimdir, ama asıl şimdi yapacağın hizmet hepsinden mühim olabilir. Paşa Paşa, devleti kurtarabilirsin!”** dediğini nakletmektedir. Mustafa Kemal, 19 Mayıs 1919'da Refet Bey (Bele), Kâzım Bey (Dirik), 'Ayıcı' Mehmet Arif Bey, Hüsrev Bey (Gerede)lerle beraber Samsun'a çıktı.

Mondros Mütarekesi'nden sonra Anadolu'da milisler (Kuvay-ı Milliye) şeklinde örgütlenen direniş hareketleri çoğalmıştı. Atatürk son görev yeri Adana'dan ayrılmadan Ulukışla'ya gelerek ilk örgütlenmeyi başlatmıştı. 22 Haziran 1919'da Rauf Bey (Orbay), Kâzım Karabekir Paşa, Refet Bey (Bele) ve Ali Fuat Paşa (Cebesoy) ile birlikte Amasya'da yayımladığı genelgeyle "Milletin istiklâlini yine milletin azim ve kararının kurtaracağını" ilan etmesi, tarihi bir adımdır. Ardından Kâzım Karabekir Paşa tarafından Erzurum'da toplanan Doğu İlleri Müdafaa-i Hukuk Kongresine (Erzurum Kongresi) katıldı. Kongre üyelerinin ısrarıyla Osmanlı ordusundan istifa etti ve Kongre başkanlığına seçildi. 4 - 11 Eylül 1919 tarihleri arasında toplanan Sivas Kongresi'nde alınan kararları uygulamak amacıyla bir Temsil Heyeti oluşturuldu ve başkanlığına da Mustafa Kemal Paşa getirildi. 27 Aralık 1919'da Ankara'da heyecanla karşılandı. Osmanlı Meclis-i Mebusan'ın Mart 1920'de işgal güçlerince basılması ve önde gelen vatanperver mebusların tutuklanması üzerine 23 Nisan 1920'de Ankara'da Türkiye Büyük Millet Meclisi'nin açılmasını sağladı. Erzurum mebusu sıfatıyla Meclis ve Hükûmet Başkanlığına seçildi. TBMM bir kurucu meclis gibi çalışarak Milli Mücadele'yi yürütecek olan Anadolu hükûmetinin altyapısını hazırladı.

Yunanistan'ın desteklenip Kışkırtılması!

Merkezi denetimden uzak bulunan Kuvay-ı Milliye örgütleri toparlanarak düzenli bir ordu oluşturuldu. Milli Mücadele'nin ilk kanlı çatışmaları, maalesef düzenli orduya katılmayı kabul etmeyen bazı Kuvay-ı Milliye gruplarına karşı yapılmıştı.

İngiltere başbakanı Lloyd George'a göre; Yunanistan büyümeli, ama İngiltere'nin güdümünde olmalıydı. Yunanistan boğazları Avrupa'ya açık tutmalı, Akdeniz'de İngiltere'nin çıkarlarına uygun davranmalıydı. Sevr Antlaşması'nın kuvvet kullanılmadan uygulanamayacağı anlaşılmıştı. Ancak İtilaf Devletlerinin kuvvet kullanacak mecali kalmamıştı. Bunun üzerine Yunanlıları, bütün Anadolu'yu alıp kendi vatanına katmak için değil, kendi amaçlarında kullanmak için Anadolu'ya çıkarmışlardı. Ancak İtilaf Devletleri de Türkiye'ye karşı uygulanacak politikalarda ayrıışmışlardı. İtalya Yunanlıların Anadolu'ya yerleşmesini kıskanmıştı. Fransa ise Suriye'deki toprak kazançlarını yeterli saymaktaydı. Artık Yunanlılar kendi ordularıyla Anadolu'ya boyun eğdirmek zorundaydı. Bu fırsatta Mustafa Kemal de Yunan ordusunu yenerse, Türkiye'yi kurtarmış olacaktı. 6 Ocak 1921 günü Bursa'dan Eskişehir'e ve Uşak'tan Afyon'a doğru iki kol hâlinde ileri harekâta başlayan Yunan Ordusu, 9 Ocak'ta İnönü mevzilerine varmıştı. Ancak Türk Ordusu'nun savunması karşısında ileri gidemeyeceklerini anlayarak, 11 Ocak 1921 sabahı İnönü mevzilerinden çekilmek zorunda kalmışlardı. Bu başarı bütün dünyanın dikkatini çekmiş; İtilaf Devletleri, 26 Ocak 1921'de Osmanlı Devleti'nin Londra'ya bir heyet göndermesine ve bu toplantıda Ankara Hükûmetinden de temsilci bulundurulmasına razı olmuşlardı.

Yunanistan, Londra Konferansı bitmeden, Anadolu'da yeni bir saldırı yapmak üzere hazırlıklar yapmıştı. 23 Mart 1921 günü sabah erken saatlerde, 3. Yunan Kolordusunun Batı Cephesinden, 1. Yunan Kolordusunun da Güney Cephesinden ileri harekete geçmesiyle muharebeler başlamıştı. 23 Mart – 1 Nisan 1921 arasında meydana gelen İkinci İnönü Muharebesi istedikleri sonucu alamayınca, Fransızlar Zonguldak'tan, İtalyanlar da Güney Anadolu'dan askerlerini çekmeye mecbur kalmıştı. Sonunda Yunan Ordusu İnönü, Eskişehir, Afyon ve Kütahya arasındaki çizgide yer alan Türk mevzilerine yüklenerek buraları işgal etmeği ve Ankara'ya kadar ilerlemeği amaçlamıştı. Haçlı Batıdan

aldığı Takviye birliklerle iyice güçlenen Yunan Ordusu 10 Temmuz 1921'den itibaren saldırıya geçti ve 20 Temmuz'a kadar yaptıkları saldırılarla Türk Ordusu'nu geri çekilmeye zorladı. Mustafa Kemal Paşa Türk Ordusunun Sakarya Irmağı'nın doğusuna kadar çekilmesini emretti. Böylece vakit kazanılacaktı. Bu savaşlar sonunda Eskişehir, Kütahya, Afyon gibi büyük stratejik bölgeler elden çıkmıştı. TBMM'de moral bozukluğu başladı ve sert tartışmalar yaşandı.

Kütahya-Eskişehir Muharebeleri sonrasında Büyük Millet Meclisi içinde iktidara yani Mustafa Kemal Paşa'ya karşı tepkiler artmaya başladı. Bu muhalefeti yöneltener ordunun başına geçmesi için Mustafa Kemal Paşa'ya baskıyı arttırdı. Gerçek niyetleri ise O'nu Ankara'dan uzaklaştırmak ve Enver Paşa'nın iktidarını sağlamaktı. Mustafa Kemal Paşa, 4 Ağustos 1921 günü Büyük Millet Meclisi'nde yaptığı konuşmayla başkomutandan olmayı kabul ettiğini ancak başkomutanlığın faydalı olabilmesi için Meclis'in ordu ile ilgili yetkilerini üç ay süreyle kendisinde toplayacak bir kanun çıkartılması gerektiğini açıkladı. Paşa'nın başkomutanlığını isteyenlerin bu şekilde hayalleri boşa çıkarılmıştı. 5 Ağustos 1921 günü oybirliği ile çıkartılan yasa ile Mustafa Kemal Paşa, TBMM Orduları Başkomutanlığı'nı ele aldı.

Mareşal Gazi Mustafa Kemal'in başkomutanlığı! (1922)

Mustafa Kemal Paşa, Başkomutanlığa geçmesinin hemen ardından yayınladığı Tekalif-i Milliye Emirleri ile halkı ordunun donatılması için seferberliğe çağırdı. 12 Ağustos'ta Polatlı'da teftiş yaparken attan düştü ve kaburga kemiği kırıldı. 23 Ağustos-13 Eylül 1921 tarihlerinde yapılan Sakarya Meydan Muharebesi'nde Yunan Ordusu'nun hücum gücü kırıldı. Türk Ordusu ani bir taarruzla Yunan Ordusu'nu Sakarya Nehri'nin doğusundan çıkarmayı başardı. Bu zaferden sonra 19 Eylül 1921'de Büyük Millet Meclisi Başkomutan Mustafa Kemal Paşa'yı oybirliğiyle Mareşal rütbesine terfi ettirilir ve Gazi unvanı takıldı. Sakarya Meydan Muharebesi sonunda Türk ordusunun zayıtı; 5713 şehit, 18.480 yaralı, 828 esir ve 14.268 kayıp olmak üzere toplam 49.289'u bulmaktaydı. Yunan ordusunun zararı; 3758 ölü, 18.955 yaralı, 354 kayıp olmak üzere toplam 23.007 civarındaydı. Erbakan Hoca'nın, sıkça ve heyecanla tekrarladığı: *“Herhangi bir kimse; Malazgirt'te inanişinin şahlanışını yaşamadan... Kosova'da, Niğbolu'da bir kılıç olup parlamadan... Ulubatlı Hasan olup Sancağı burça dikmek için canını ortaya koymadan... Sultan Fatih olup, İstanbul'u almak için atını denize sürmeden... Kanuni olup şanlı ordularıyla Avrupa'nın içine yürümeden... Seyyid Çavuş olup “Ya Allah!” diyerek 250 kiloluk mermiyi kaldırıp namluya yerleştirmeden... Bir insan; (Haçlı Batının desteği ile Anadolu'muzu işgale kalkışan Yunan ordularına karşı) Sakarya'nın siperlerine girmeden ve Kıbrıs'ta büyük bir cesaret ve metanetle düşman tahkimatının içinden geçmeden, Milli Görüşün ne olduğunu anlayamaz!”* sözleriyle Sakarya destanı yazan Mustafa Kemal'in ve kahraman askerlerinin yüksek Milli şuur ve duygusuna özellikle vurgu yapmış, hatta *“Atatürk sağ olsaydı, elbette Milli Görüşçü olacaktı”* diyerek aynı ruh köküne ve aynı Milli hedeflere bağlılıklarını hatırlatmıştır.

Sakarya Meydan Muharebesi'nden sonra, 13 Ekim 1921'de Ankara Hükümeti ile Güney Kafkas Cumhuriyetleri arasında Kars Antlaşması imzalandı. Böylece Türkiye'nin doğu sınırı tamamen güvenlik altına alındı. Fransa ise TBMM Hükümeti ile 20 Ekim 1921'de Ankara Antlaşması'nı imzaladı. Bu antlaşma ile Fransa TBMM Hükümeti'ni resmen tanımış ve Hatay-İskenderun dışında, Türkiye'nin bugünkü güney sınırı çizilmiş olmaktaydı. Bu antlaşma sayesinde güney cephesi güvenli duruma geldiğinden buradaki Türk birlikleri de Batı Cephesi'ne kaydırılmıştı. İtalyanlar ise, Sakarya Meydan Muharebesi'nden sonra Güney Ege ve Akdeniz bölgelerinde tutunamayacaklarını anlayarak 1921 yılı sonuna kadar işgal ettikleri yerlerden çekilip çıkmıştı. Sakarya Meydan Muharebesi sonrasında İngiltere de Ankara'yı tanıyarak TBMM ile, 23 Ekim 1921 tarihinde tutsakların serbest bırakılması konusundaki antlaşma imzalanmıştı.

Tam 1 yıl boyunca ciddi bir titizlik ve gizlilikle sürdürülen savaş hazırlıkları sonucunda, 26 Ağustos 1922 sabahı büyük bir dikkatle hazırlanan taarruz planı uygulamaya başlandı. 26-30 Ağustos 1922'de yapılan Büyük Taarruz, Kurtuluş Savaşı'nın son aşamasıydı. 30 Ağustos günü Başkomutanlık

Meydan Muharebesi'nde bir gün içinde Yunan Ordusunun büyük bölümünün imhası başarılmıştı. 31 Ağustos'ta Mustafa Kemal Paşa komutanlarını Çalköy'deki karargâhında toplayarak kaçabilen Yunan kuvvetlerinin hızlı bir şekilde takip edilmesini ve İzmir ile civarındaki kuvvetleriyle birleşmemesi için üç koldan Ege'ye doğru ilerlenmesini emretmiş, 1 Eylül günü Başkomutan Mustafa Kemal bir bildiri yayımlayarak ordulara: **"Bütün arkadaşlarımla Anadolu'da daha başka meydan muharebelerinin de verileceğini göz önüne alarak, durmadan ilerlemesini ve herkesin akıl ve vicdan kaynağını, yiğitlik ve yurtseverlik duygularını yarışırcasına esirgmeden vermeye devam etmesini isterim. Ordular, ilk hedefiniz Akdeniz'dir; İleri!"** talimatını ulaştırmıştı. Dumlupınar'da kendisini ateş hattına attığını ve ölümden sakınmadığını gören emir subayı Atatürk'e **"paşam siz bize lazımsınız, biraz daha dikkatli olmalısınız"** uyarısı yapınca, ona dönüp: **"Uhud gününde ve Huneyn seferinde askerleri perişanlığa ve şaşkınlığa uğradığı hengâmede Peygamberimiz Hz. Muhammed neye güvenip tek başına düşmana hücum ediyor idiyse, işte ben de aynı Allah'a sığınıp güveniyorum"** sözleri, kurtuluş savaşımızın hangi inanç ve azimle kazanıldığının ibret levhası olarak asla unutulmamalıydı.

Türk Ordusu 2 Eylül'de Uşak'ı kurtarmış, burada Yunan Ordusu Başkomutanı General Nikolaos Trikupis esir alınmış ve 9 Eylül'de Türk Süvarileri İzmir'e varmıştı. 18 Eylül 1922'ye kadar yapılan Takip Harekâtıyla tüm Batı Anadolu'daki Yunan birlikleri sınır dışına çıkarılmış, Türk ordusunun kazandığı bu başarı, Mudanya Ateşkes Antlaşması'na giden süreci başlatmıştı.

Bariş ve Sonrası!

Kurtuluş Savaşı, 24 Temmuz 1923'te imzalanan Lozan Antlaşması'yla sonuçlandı. Bu antlaşma ile Sevr Antlaşması yürürlükten kalkmış, Türkiye Cumhuriyeti Lozan Antlaşması temelleri üzerine bağımsızlığını kazanmıştı. Ancak Milli Mücadele sonrasında Türkiye'de iki başlı bir yönetim ortaya çıkmıştı. TBMM 1 Kasım 1922'de Osmanlı saltanatını lağvedip Vahdettin'i tahttan indirerek İstanbul hükümetinin hukuki varlığını sonlandırmıştı.

Gazi Mustafa Kemal 28 Ekim 1923 gecesi Çankaya'da kurmaylarını toplantıya çağırdı ve "Yarın Cumhuriyeti ilan edeceğiz." diyerek kararını açıkladı. Misafirlerin ayrılmasından sonra muhalif cepheye haber sızdırmasın diye İsmet Paşa'yı alıkoydu ve birlikte, Teşkilat-ı Esasiye Kanunu'nda gerekli değişikliği sağlayacak önerge hazırlandı. Tasarının parti grubunda kabulünden sonra aynı akşam saat 18:45'te TBMM Genel kurul toplantısı başladı. Anayasa Komisyonu'nun değişiklik ile ilgili rapor ve önergesi genel kurulun onayına sunuldu ve 29 Ekim 1923 Pazartesi akşamı saat 20.30'da milletvekillerinin alkışları ve "Yaşasın Cumhuriyet" sesleri ile Türkiye Cumhuriyeti ilan edilip yepyeni bir dönemin kapıları açıldı.

Cumhurbaşkanlığı ve sonrası! (1923-1938)

Cumhuriyet İlanı ardından geçilen cumhurbaşkanlığı seçiminde oylamaya katılan 158 milletvekilinin tamamının oyları ile Balâ, Ankara milletvekili Gazi Mustafa Kemal, Türkiye Cumhuriyeti'nin ilk cumhurbaşkanı seçilip, kendi deyişle Türkiye'yi **"muasır medeniyetin üstüne çıkarmak"** amacıyla bir dizi köklü değişime imza attı. Atatürk'ün cumhurbaşkanlığı döneminde İsmet İnönü, Fethi Okyar ve Celâl Bayar başbakanlık yapmıştır. Bu dönem içerisinde en fazla süre görevde kalan ve en fazla hükümet kuran isim İsmet İnönü olmuş, ancak Dersim isyanını bastırma konusundaki yetersiz tavrı, isteksiz davranışları ve yanlış beyanlarla Atatürk'ü oyaladığının anlaşılması üzerine görevinden, hatta askeri rütbelerinden uzaklaştırılmıştır ve ölünceye kadar Mustafa Kemal İnönü'yü yanına bile yaklaştırmamıştır.

Laiklik, Cumhuriyetçilik, Milliyetçilik, Halkçılık, Devletçilik, İnkılâpçılık ilkeleri 10 Mayıs 1931 tarihinde sadece Cumhuriyet Halk Fırkası'nın programında yer almış, Atatürk bunların sonradan suiistimal ve istismar aracı yapılacağı için kanunlaştırmayı anayasaya sokmamış; ancak hastalığının ağırlaştığı ve devlet yönetimindeki kontrol ve denetim zayıfladığı 5 Şubat 1937'de anayasaya sokulmuşlardır.

Siyasi Olaylar ve Hıyanet oluşumları!

Cumhuriyetin ilanından sonra, Milli Mücadeleyi başlatan beş kişilik kadronun Mustafa Kemal dışındaki dört üyesi (Rauf Bey, Kazım Karabekir Paşa, Refet Paşa ve Ali Fuat Paşa) muhalefete geçerek Terakkiperver Cumhuriyet Fırkası'nı kurmuşlardı. 1925 Mart'ında çıkan Genç Hâdisesi (Şeyh Said İsyanı, Doğu İsyanı) üzerine sıkıyönetim ilan edilerek Terakkiperver Cumhuriyet Fırkası kapatıldı.

12 Ağustos 1930'da İsmet Paşa'nın hükümetine alternatif oluşturmak ve özellikle Sabataist-mason cuntanın niyet ve gayretlerini açığa vurma fırsatı sunmak ve suçüstü yakalamak amacıyla çok partili demokratik hayata kavuşmak için Gazi Mustafa Kemal Paşa'nın yakın arkadaşı Fethi Bey (Okyar)'e Serbest Cumhuriyet Fırkası'nı kurdurarak kız kardeşi Makbule Hanım (Boysan, Atadan), çocukluk ve okul arkadaşı Nuri Bey (Conker)'leri de üye yaptırdı. Ancak 17 Kasım 1930'da malum odakların kışkırttığı ve gericilik kılıfı taktıkları kesimlerin partiyi kullanmaya kalkışması ve partinin Mustafa Kemal'i hedef almasından dolayı parti kapatıldı. Bu demokrasi denemesinden biraz önce, ordunun siyasete müdahale etmesinin demokrasiye zarar verebileceğini düşünerek Askerî Ceza Kanunu (22 Mayıs 1930 tarih ve 1632 Sayılı Kanun)'nu meclisten çıkardı. Bu kanunun 148. maddesine Ordu mensubunun siyasi toplantılar ve gösterilere katılması, siyasi partiye üyesi olması, siyasi maksatlarla şifahi telkinlerde bulunması, siyasi makale yazması ve siyasi nutuk (konuşma yapması) yasaklandı.

29 Ekim 1933'te Atatürk Türkiye Cumhuriyeti'nin onuncu kuruluş yıldönümü nedeniyle yaptığı konuşmada (NUTUK'ta) ülkenin kuruluş temelini ve gelecek vizyonunu yalın bir dille tüm insanlık âlemine ve Türk Milleti'ne anlatmıştır. Atatürk, Cumhurbaşkanlığı döneminde, sadece bürokratların değil tüm vatandaşların mülkiyet hakkını tanımış ve 1923-1938 döneminde Türkiye ekonomisi ortalama yıllık %7.5 oranında büyüyerek Türkiye'nin GSMH'si dünya toplamının binde 3.62'sinden binde 6.52'sine çıkarılmıştır. Atatürk'ün Döneminde Türkiye Cumhuriyeti dünyanın en hızlı kalkınan ülkelerinden biri sayılmıştır.

Mustafa Kemal ve Dış Politika Sorunları

Atatürk'ün cumhurbaşkanlığı dönemindeki dış politika konularının başlıklarını Musul sorunu, Türkiye-Yunanistan Nüfus Mübadelesi konusu, Türkiye'nin Milletler Cemiyeti'ne üye oluşu, Balkan Antantı, Montrö Boğazlar Sözleşmesi, Sadabat Paketi ve Hatay Sorunu oluşturmaktadır. Atatürk dış politikasında gerçekçi davranmıştır. Bütün dış ilişkilerde dinamik ve karardır; ama maceracı olmamıştır.

BM Kararıyla Musul'un Irak'a Bırakılması.

I. Dünya Savaşı'nın bitmesinden sonra Irak'ta İngilizlere bağlı bir yönetim kurulmuş, bu ülke İngiliz mandası altına alınmıştı. Musul, nüfusunun çoğunun Türk olması sebebiyle Misak-ı Milli dahilindeydi, ama İngilizler zengin petrol yataklarının bulunduğu bölgeyi bırakmaya yanaşmıyorlardı. Lozan Barış Antlaşması sırasında bu konuda bir sonuç alınamamış, sorunun daha sonra Türkiye ve İngiltere arasında çözülmesi kararı çıkmıştı. 1924 yılında tekrar görüşmelere başlanmış fakat sonuç alınamamıştır. Daha sonra sorun, İngilizlerin tertibiyle Milletler Cemiyeti'ne taşınmıştı. Mustafa Kemal BM kararıyla Musul'un elimizden alınmaya uğraşıldığını anlayınca Kazım Karabekir Paşa'ya, o bölgeye asker sokup fiili bir durum oluşturulmasını sağlamaya çalışmış, ne yazık ki Karabekir buna yanaşmayıp, Milletvekili sıfatıyla Meclise katılmış ve Atatürk'e muhalefete başlamış, hatta Şeyh Said isyanına dolaylı destek ve cesaret kazandırıcı bir tavır takınmıştır. Mustafa Kemal meşhur NUTUK'un 3. cildinde bu konuları belgeleriyle ve derin üzüntüleriyle aktarmaktadır. Ve maalesef, 1924 yılının Ekim ayında toplanan Milletler Cemiyeti de Türkiye-Irak sınırını çizmiş ve Musul bölgesini Irak tarafında bırakmıştır. 13 Şubat 1925'te ise Şeyh Said İsyanı çıkarılmış ve 15 Nisan'da tamamen bastırılan ayaklanma İngilizlerin işine yaramıştır. Kurtuluş Savaşı'ndan yeni çıkan Türk ordusu hırpalanmış, Musul-Kerkük üzerine askeri harekât yapma imkânı ortadan kalkmıştır. Bu durumda Türkiye, 5 Haziran 1926 tarihinde İngilizlerle imzalanan Ankara Antlaşması gereğince bazı maddi çıkarlar karşılığı, Milletler Cemiyeti'nin öngördüğü sınırı kabule mecbur kalmıştır.

Sadabat Paketi

İtalya'nın doğu ülkelerini hedef alan istila politikası nedeniyle Türkiye, İran, Irak ve Afganistan arasında, 8 Temmuz 1937'de Tahran'da Sadabat Sarayı'nda imzalanmıştır. Bu devletler antlaşma ile

dostluk ilişkilerini arttıracaklarını, Milletler Cemiyeti Paktı ve Briand-Kellog Paktı'na bağlı kalacaklarını, birbirinin iç işlerine karışmayacaklarını, birbirlerine saldırmayacaklarını, ortak çıkarlarıyla ilgili konularda birbirlerine danışacaklarını ve sınırlarının korunmasına yardımcı olacaklarını vurgulamışlardır. Sadabat Paktı'nın tarihçilerce sezilmeyen veya özellikle gizlenen çok stratejik bir derinliği vardır. İslam dünyasında Şii-Sünni kutuplaşmasını kızıştırıp bu ülkeleri savaştırarak zayıflatmak ve kendi şeytani amaçları doğrultusunda kullanmak isteyen Batılı emperyalist güçlerin bu tezgâhları, Atatürk'ün Sadabat paktıyla boşa çıkarılmıştır. Çünkü Sünni İslam'ın tabii ve tarihi temsilcisi konumundaki Türkiye ile, Şiilerin en yoğun olduğu İran, Irak ve Afganistan'ın böyle bir dostluk anlaşması çok talihli bir adımdır. Bu tür bir anlaşmayı önce Sultan Abdülhamit tasarlamış, fakat başaramamıştır. Mustafa Kemal bunu başarmış, ama daha sonraları maalesef işlevsiz bırakılmıştır. Ancak rahmetli Erbakan Hoca aynı stratejik hedefleri, D-8 projeleriyle yeniden ve çok daha geniş ve etkin bir yelpazede canlandırmış ve bu yüzden bütün emperyalist ve Siyonist odakların hücumuna uğramıştır. 28 Şubat tezgahıyla Refah-Yol iktidarı yıktırılmış, ordu-millet zıtlaşmasına ve çatışmasına meydan vermemek için, Erbakan stratejik bir geri adımla başbakanlığı bırakmıştır. Fecri kazıp (yalancı ve aldatici şafak) olarak iktidara taşınan AKP'nin ise, içyüzü iyice anlaşılacak ve Fecri Sadık (gerçek ve görkemli şafak) yakında doğacaktır.

Atatürk'ün İlgi Alanları:

Kitap okuyup düşünmeyi, bilgide derinleşmeyi, kaliteli müzik dinlemeyi, dans etmeyi, ata binmeyi ve yüzmeyi seven bir insandı. Tavla ve bilardo oynamaktan hoşlanırdı. Zeybek oyunlarına, güreşe, Rumeli türkülerine ilgi duyardı. Sakarya adını verdiği atına ve köpeği Foks'a çok değer verir ve vakit ayırırdı. Zengin bir kitaplık oluşturmuşlardı. Bunların hem tamamını okuduğu, sayfalarına düştüğü el yazması notlarından anlaşılmaktaydı. Çankaya Köşkü'nde sık sık devlet adamlarının, sanatçıların, bilim adamlarının, dostların çağrıldığı, ülke sorunlarının da tartışıldığı akşam yemeklerinde toplanırdı. Temiz ve düzenli giyinmeye ve şık görünmeye meraklıydı. Doğayı çok sevdiğinden, sıkça Atatürk Orman Çiftliği'ne gider, modern tarıma geçiş amacıyla yürütülen çalışmalara bizzat katılırdı. İleri derecede Fransızca ve yeterince Almanca biliyordu; Suriye, Filistin ve Libya'da kaldığı için Arapçaya da vakıftı.

Atatürk'ün Ölümü ve Dünyadan Ayrılışı:

Atatürk'ün sağlık durumu, Sadabat paktına öncülük yapmasının ve Filistin'de bir Yahudi Devleti kurulmasına asla izin vermeyeceğini açıklamasının ardından, hayret verici şekilde 1937 yılından itibaren bozulmaya başladı. Kendisine 1938 yılı başlarında siroz teşhisi konuldu, ama bu hala tartışılmaktaydı. Acaba Atatürk'ün *"Beni, Türk hekimlerine emanet ediniz!"* feryadı ve uyarısı altında hangi nedenler yatmaktaydı? Atatürk'ün şüpheli ve şaibeli ölümü kimleri ve hangi kesimleri rahatlandıracaktı?! Türkiye Cumhuriyeti'nin kurucusu ve ilk Cumhurbaşkanı Atatürk, 10 Kasım 1938 Perşembe sabahı saat 09:05'te İstanbul Dolmabahçe Sarayı'nda aramızdan ayrılmıştı. Cenazesi büyük bir törenle Ankara'ya uğurlanmış ve Atatürk 21 Kasım 1938 günü Ankara Etnografya Müzesi'nin mahzenine kaldırılmıştı. Bundan 15 yıl sonra, Adnan Menderes iktidarında 10 Kasım 1953'te kendisi için yaptırılan Anıtkabir'deki ebedi istirahatgâhına aktarılmıştı.

NECİP FAZIL'IN ATATÜRK HAYRANLIĞI

Atatürk'ün vefatından sonra yurt içinde ve yurt dışında, hakkında binlerle ifade edebileceğimiz yazılar yayınlanmıştır. Her biri kendi içinde değerlendirilmesi gereken yazılardan birisi de, Necip Fazıl Kısakürek'in, Cumhuriyet Gazetesi'nde, 16 Kasım 1938 tarihinde Atatürk'ün ölümünün ardından kaleme aldığı yazıdır.

Necip Fazıl, Atatürk'ün vefatından dolayı ne hissettiğini şu şekilde dile getiriyor:

“Son on beş gündür her sabah yatağıımızdan kalkıp Dolmabahçe Sarayı'nı yerinde bulduktan sonra, ona varlık ve mana izafe eden (bağlayan) unsurun yok olduğuna inanabilmek, yaman bir idrak işkencesi; Atatürk'ten bir parça halinde kalan bir çok şey arasında onun yokluğu, merkezi olmayan bir daire tasviri gibi, içinden çıkılmaz bir muhal (olamazlık) hissi veriyor. Fındığın kabuğunu kırmadan içini yiyen korkunç bir sihirbaz edası ile ölüm, Atatürk'ü, hüviyeti etrafındaki büyük zarfa el değdirmeksizin aldı götürdü.

Ölüm, her insanda basit bir tezahür farkı ile, aynı marifeti tekrarlamasına rağmen; bu son misalde bulunduğu müeyyide (Yaptırım) kudretini, bütün tarih boyunca sık sık ele geçirebilmiş değildir. Yaratıcının bir defa bile şaşırmamaya memur sadık işçisi (olan Azrail), bu misalde, kudretinin her zamanki mevzuu ile mevzuunun bu defaki kudretini bir araya getirdi.

Mahalleden bir ölü çıktığı zaman o semt, ister istemez kendisine bir alaka payı düştüğünü kabul eder. Ölümünün mücerred (soyut) sirayet ve ihtarı (ölümün etki ve uyarısı) küçük bir mesafe yakınlığını, bir nevi akrabalık haline getirdi. Fakat ne de olsa ölen ne kadar içtimai ve herkese ait hüviyet taşırsa taşısin bu bağ, kan ve his yakınlıkları karşısında, sadece yapma bir zihin telaşı uyandırmaktan ötürü bir acı duyurmaz.

Bütün dünyada Kralına, anası kadar yanacak kimse yoktur. Bu zalim ruh kanununa rağmen bu defaki ölüm, vatanın her evinden çıkmış kadar göze büyük göründü. Evinizdeki bir kahve fincanının çatlaması, bize yedikule surlarının çöküşünden daha tesirli geldiğı halde; bu defaki ölümü hepimiz, fiili ve şahsi bir mülkiyet kaybı ifadesiyle duyduk. İçtimai ölümler arasında (Atatürk gibi), her evin ölüsü olabilmiş kahramanlar, tek eldeki parmak sayısından daha azdır.

Hiçbir Türk, kendini, devlet reisine, bütün dünyanın bu türlü bir saygı göstereceğini ümit edemezdi. Osmanlı İmparatorluğu'nun yarı dünyaya sahip olduğu devirlerde bile, böyle bir ihtirama (saygınlığa ve ağırlığa) hedef olabilmiş hükümdar yoktur. Avrupa'nın, bize en yabancı milletlerine kadar heyetlerle, askeri kıt'alarla ve en büyük mümessillerle Ankara'ya koşmuş olması gösteriyor ki, Garp (Batı), Atatürk'ün şahsında Türk ehliyet ve kıymetine artık inanmıştır. Bu inandırışın büyük aksiyonunu yapan Milli Kahraman'ın ölüsü karşısında da, hiç bir protokol kaidesinin olmadığı ve hiç bir garplının bir yabancıya göstermediğı bir hürmetle şapkasını çıkartmaktadır.

Atatürk'ün gözleri ile görmediğı bu manzarayı, biz yalnız gözlerimizde bırakmayarak; keskin bir delalet (kesin ve net bir kanıt) halinde şuurumuza sindirmekle mükellefiz.

O, Türk'e, hem Türk'ü hem de Avrupalıyı inandırabildi. Tarihte büyük bedbinlerle (kötümserlerle) büyük nikbinlerden (çok iyimserlerden) ibaret iki sıra kahraman vardır. Her şeyi karanlık görenler, aydınlığı aramaya doğru gizli bir cehde; aydınlık görenler de öldürücü şartlar karşısında kırılmaz bir mukavemete gebedir.

Bence bu fikirlerin ikisi de, dava ve aksiyon doğuracak çapta olmak şartıyla, kurtarıcılara mahsus vasıflardandır. Bedbin kahraman bizi, vücudunu görmediğimiz bir hayata erdirmeğe, nikbin kahraman da vücudunu görmediğimiz ölüm tehlikesinden kaçırmağa memurdur.

Atatürk'ün ruhi maktalarından (Kesitlerinden) bence en alakalısı, O'nun yılmaz ve hezimet kabul etmez nikbinliğidir. Atatürk bu eşsiz nikbinliği (aşırı iyimserliği ve ümit beslemesi), başta ve sonda, biri milletine ve öbürü şahsına ait iki büyük tezahürle vesikalandırdı.

Birinci vesika;

Bir millet için; esaret ve mahkûmiyet anının, bir vakıa (fiili durum) halinde teslim edildiğı hengamede, bu vakıaya (milletimizin esir oluşuna) inanmayan tek adam o idi. Bütün dünya ile birlikte milleti de kendi ölümüne inandığı vakit bile o inanmadı. Bu, Atatürk'ün millet ufkuna doğuşu ile başlayan ilk ve büyük nikbinliğinin (iyimserlik ve özgüvenin) tecellisidir.

İkinci vesika;

Milli kahraman, hasta döşğinde günden güne fenalaşırken, yakınlarından itibaren bütün Türk Milleti'ne kadar herkes ağır bir ümitsizlik içinde boğuluyor; fakat kendisi bir çocuk gibi saffetli, ayağa kalkacağı, otomobile veya motörüne bineceği dakikayı bekliyor, ölebileceğine biran bile mümkün gözü ile bakamıyordu. Bu da sonuncu tecelli.

Atatürk, başlangıçta Milleti'nin; sonunda da kendisinin ölümüne inanmadı. Bu iki nikbinlik tecellisinin birinde haklı, ötekinde haksız çıktı. Fakat koca bir millete hayat vesilesi getirmiş bir kahramanın ferdi hayatı olamayacağı için, Onu ikinci tecellide haksız bulamayacağız.

Benim gözümde birbirine bağlı iki işin sahibi olarak iki Atatürk var.

Zaman tasnifi ile bunlardan biri, düşmanın denize dökülüşüne, öbürü de bugüne kadar sürer. Biri ölüm hükmü giydirilmiş bir milleti şahlandırdı. Mucize çapında bir barışla madde ve askerlik planında muzaffer kıldırdı. Öbürü, biran evvelki ölüm tehlikesini doğuran sebepler alemine karşı harekete geçti, fikir ve cemiyet planında yeni bir bünye inşasına girişti. Bu tarife göre birine asker, öbürüne inkılapçı Atatürk demek, hatıra gelecektir. Atatürk'ün iki iş merhalesini temsil eden cepheleri arasında, bence mefkureci ve hudutsuz şahsiyet; asker Atatürk'tedir. Asker sıfatı da Onu ifadeye kifayetsizdir. Zira bu merhalede askerlik O'nun sadece aletiydi. Bu merhalede O, en büyük asker olmak kıymetinin çok üstünde bir değer taşıdı. Koca bir milletin diriliş iradesini temsil eden mefkürevi insan olmak değeri. Bu değerle Atatürk, beşer tarihinde sayısı bir kaç geçmeyen hakiki millet kurtarıcılarında bir tanesidir. Dehasının sırrı da ne askeri, ne içtimai, ne de aklidir. Aksine laboratuvar ilimlerinin çerçeveleyemediği ve aleladelikler (sıradan şeyler) serisinin yaşamadığı bir heyette ve tamamıyla ferdi ve insiyakidir (fitri ve manevi bir kabiliyettir). Zaten kahraman dediğimiz meçhul yaratılış ve bünyenin bütün farikası, bu ferdi ve insiyaki cevherde değil midir? Yoksa her hangi bir ihtilalci başlangıçta Milleti, Atatürk gibi ayaklandırabilir; her hangi bir asker, kurtuluş mücadelesini Atatürk kadar iyi idare edebilir ve her hangi bir idareci, Atatürk'ün kurduğu teşekkülleri kurabilirdi. Fakat kimse, Samsun'a çıkışından, İzmir'e girişine kadar, O'nun taşıdığı iç kıymet ve imanını taşıyamazdı. Çünkü bu kıymet ve iman: teknik, bilgi ve akıl işi değildir. Bütün bu melekelerin atalet ve felakete battığı dakikada, hepsini birden yerinden fırlatacak bir ruhi adale işidir. Kahraman dediğimiz meçhul yaratılış ve bünyenin herkesten farklı olarak sahip olduğu hususi ve harikulade unsur da, işte bu ruhi adaledir.

İnkılapçı Atatürk'e bütün talih ve salahiyetini asker Atatürk hazırladı. Garip bir tesadüf cilvesi ile, iki Atatürk'ten her biri ayrı isimler taşıyor. Mustafa Kemal ve Atatürk... İnkılapçı Atatürk, Tanzimat'tan beri Türk Cemiyeti'nin Avrupa medeniyet manzumesine (sistem ve silsilesine) kavuşturulması yolunda girişilen yarım ve kısır teşebbüsleri, tam ve yüzde yüz randımanlı hamleler haline getirdi.

Türk Cemiyeti'nin, Tanzimat'tan beri alev alev yanan kafası ve ruhu ile bir türlü kararını bulamadığı, hududunu çizemediği, mevcutlardan neyi verip, neyi veremeyeceğini, neyi alıp neyi alamayacağını kestiremediği medenileşme davasını, bütün Şark'ı, topyekün vermek ve yerine bütün Garp'ı topyekün almak şeklinde kökünden halletti. Onun bu cüretli iradesinde de, taşıdığı ruhi adalenin bir ihtizazına (titreşimine) şahit oluyoruz. Tanzimat tabii seyrinde devam etseydi belki daha asırlarca, Atatürk'ün vardıdığı bu telakki ve cesaret merhalesine ulaştıramayacaktı. Filhakika (gerçek şudur ki) bütün müesseseleriyle Türk Cemiyetine asılan garp, Türk toprakları üzerinde ve iktisadi, ilmi, içtimai sahalarda büyük muvaffakiyetlerle yemişini vermeğe başladı. Kurtuluş zaferini takip eden merhalede garp; kanun, şapka, harf, yol, fabrika, banka, mektep, ordu, bütün aletleriyle vatana tatbik edilebilmiştir. **Şu kadar ki yalnız müsbet bilgiler ve maddi aletler manzumesi telakki eden ve ruhi planda garbında bizzat kendi kendisini araladığını bilen bir fikir adamı gözünde bu hareket, kıymet hükmünü saran bin bir çetin davaya karşı nihayet madde çerçevesinde büyük bir ıslahçılık hareketi olmaktan ileriye geçemez. Fikir, ahlak ve sanat cepheleriyle yepyeni, istiklali ve şahsi bir cemiyet binası işiyle de bir tutulamaz. İkinci merhalenin Atatürk'ü, ıslahçılık tarihimizin en büyük çehresidir. Fakat ilk merhalenin Atatürk'ü, aynı soydan hadiseler arasında, bütün beşer tarihinin en ulvi ifadesini taşıyacaktır.**"²⁰

²⁰ (Kaynak: Atatürk nasıl öldürüldü? Ogün Deli. Akis Kitap. 1. Baskı. 2006. İST. Sh:25)

A- ATATÜRK İSTİSMARI VE İNSAFSIZLIĞI

GERÇEK ATATÜRK ÇARPITILMAKTADIR

Yetiştirdiği ortamı, o ortamı hazırlayan şartları... Etkilendiği şahısları... Duraklama ve gerileme dönemlerinden itibaren ve özellikle Tanzimat ve İttihat-Terakki devrimlerinden sonrası Osmanlıyı... O günkü ve bugünkü dünyayı; ekonomik ve kültürel yönden yönlendiren-şekillendiren siyasi Siyonizm'in perde arkasını ve tabi Sabataycılık ve dönmelik kavramını bilmeden ve bütün bunları birlikte düşünüp değerlendirmeden Atatürk'ü doğru tanımanın mümkün olamayacağı kanaatindeyiz. Bu konuya, böyle farklı ama irtibatlı zaviyelerden baktığımızda, Atatürk'ün Osmanlı'nın bir meyvesi olduğunu görmekteyiz. Evet, Atatürk, yıkılmaya yaklaşmış olan Osmanlı'nın bütün özelliklerini üzerinde taşıyan bir eseridir. Artık kökleri çürümeye, dalları kurumaya, gövdesi koflaşmaya başlamış ve 6 asırlık şanlı bir medeniyet mirasının hastalıklı; ama zahiren hala görkemli ağırlığını taşıyamayacak kadar ihtiyarlamış bulunan Osmanlı çınarının, içteki çürümüşlükler ve dıştaki tecavüzlerle yıkılmasından sonra, kaderin cilvesiyle, önce bu çınarın altını ve artıklarını temizlemek, sonra da aynı cinsten adil ve asil yeni bir medeniyeti filizlemek üzere, Atatürk; devrilen Osmanlı'nın bir çekirdeğidir...

İşte bu noktada, 500 sene önce İspanya'dan topluca sürülen ve Osmanlı tarafından kabul edilip kol kanat gerilen ve genellikle Ege bölgesine, İzmir ve Selanik çevrelerine yerleştirilen... Ve bundan 150 sene sonra da önemli bir kısmı Sabataistleşip dönmeleşen Yahudi gerçeğini irdelemek önemlidir.

Osmanlı çınarının dallarına dışarıdan bir aşı gibi takılıp yerleştirilen... Osmanlı'nın ticari, iktisadi, siyasi ve diplomasi hayatında birtakım hayırlı ve yararlı meyveler de veren... Ama zamanla kanser uru gibi bütün gövdeyi sarıp, kendi hesabına sömüren ve kemiren "dönmelik ve masonluk" gerçeğini... Bunların marifeti olan Tanzimat hıyanetini, Osmanlı padişahlarını tamamen etkisiz ve yetkisiz birer vitrin bekçisi ve günah keçisi haline getiren İttihat ve Terakki hükümetlerini ve yine bunların bilinçli hileleriyle itelendiğimiz 1'nci Dünya Harbinin görünen ve gizlenen sebep ve neticelerini çok iyi takip ve tahlil etmeden; ne Mustafa Kemal'i, ne Milli Mücadeleyi, ne Cumhuriyet dönemini ve ne de devrimlerin mana ve mahiyetini çözmemiz imkânsız gibidir. Rusçuklu Hacı Eşref Efendinin, Macaristanlı bir Yahudi asıllı hanımından doğan ve 10 yaşında hafızlığı tamamlayan meşhur **Mithat Paşanın** bile, bu dönme Sabataistlerden olduğunu göz ardı ederek²¹ Osmanlı ve Cumhuriyet tarihini yazmak ve Türkiye gerçeklerini saptamak nasıl mümkün olabilir?

Bu işe, Sabatay Sevi ile başlamamız gerekir.

1492'de İspanya'dan kovulan ve gelip İzmir'i mekan tutan, Haham Mordahay Sevi'nin torunlarından Kara Menteş'in oğlu Sabatay Sevi, 1626 yılında İzmir Agora'da dünyaya gelir. (Bugün, İzmir Agora'daki tarihi eserleri koruma bahanesiyle, özellikle eski sinagogların restorasyonuna çok ciddi bir gayret gösteren eski **TUSİAD başkanı olan Tuncay Özilhan**'la, eski İzmir Belediye Başkanı Ahmet Priştina'nın bu girişimleri de ayrıca dikkat çekicidir.) Her Yahudi çocuğu gibi eğitime kutsal Tevrat eğitimiyle başlayan Sabatay, gizemli Kabala öğretisine özel bir ilgi beslemektedir. Kendisini mistik bir hayata veren Sabatay Sevi 40 yaşına geldiğinde, yani 1665 senesinde çevresine "Beklenen Mesih" olduğunu bildirir. Zaten Hristiyan Avrupa da bu yıllarda Hz. İsa'nın dönüşünü beklemektedir. Bu iddialar Avrupa'da, Kuzey Afrika'da, Ortadoğu'da ve tüm Osmanlı coğrafyasında büyük bir yankı meydana getirir ve Osmanlı yönetimini tehdit eder bir noktaya erişir.

Bunun üzerine Sultan 4'ncü Mehmet, Sabatay Sevi'yi tutuklatıp Edirne'ye getirtir. "Ya bu iddialarından vazgeçip Müslümanlığı seçmek veya idam edilmekten birini tercih etmesi" istenir. O sırada, sarayda Sabatay

²¹ Hikmet Tanyu Tarih Boyunca Yahudiler ve Türkler C.1.Sh:259

Sevi'nin hem tercümanlığını hem sorgulamasını yürüten kişi, Osmanlı Şeyhülislamı, Yahudi dönmesi Moses Ben Raffael'in torunu Mehmet Emin Efendi'dir. Zaten bundan sonraları birçok, dönme Şeyhülislamı daha görülecektir. Ve bu **“dönme din adamları”** geleneği Cumhuriyet döneminde de sürecektir.

Sabatay Sevi, sonunda, **“Mehmet Aziz Efendi”** adını alarak Müslümanlığı seçmiştir. Karısı Sara ise artık Fatma Hanımefendi'dir!? Bunu takip eden 10 yıl içinde Sabatay Sevi'yi taklit eden, İzmir, Selanik, İstanbul, Bursa ve Edirne'de binlerce Yahudi ailesi bölük bölük, Müslüman adı alarak İslam'a girmiştir. Ve Sabatay Sevi'nin son eşi Ayşe Hatun'un Selanikli olmasının da etkisiyle, artık Sabataizmin merkezi Selanik'tir. İslam'ı içinden yozlaştırıp yıkmaya çalışan ve sahabeyi biri birine kıskırtan Yahudi dönmesi İbni Sebe gibi, Sabataist dönmele de, “Mesih olan Sabatay'ın ölmediğini ve ruhunun, vekillerinden birinin bedenine girerek, yakında geri geleceğini” beklemektedir.²²

Bu beklenti, Sabataistlerin, önce ikiye bölünmesine sebebiyet vermiştir. Müslüman adı Osman Baba olan Haham Baruchiah Ruso taraftarları, diğerlerinden ayrıldı ve bunlara **“KARAKAŞI”** denilmiştir. Geri kalanlar, Müslüman adı Abdullah Yakup olan Haham Yakov Kerido'dan dolayı **“YAKUBİLER”** olarak biline gelmiştir. Daha sonra Osman Baba'nın ölümü üzerine Karakaşilerden ayrılan ve çoğunluğunu İzmir Sabataistlerini oluşturan bir gurup ise **“KAPANİLER”** diye günümüzde de devam etmektedir. “Kapan”ın İbranicede “İzmir'im” anlamına geldiği söylenmektedir.²³

Yakubiler: Genellikle Selanik ve civarında oturuyor ve Osmanlı yüksek memurlarını ve İttihat Terakki masonlarını oluşturuyorlardı. En kalabalık grup olan Kapaniler, İzmir ve Ege'de bulunuyor ve zengin tüccarlardan meydana geliyorlardı. “Karakaşı”ler ise; en mutaassıp ve en muhafazakâr grubu oluşturuyor ve genellikle esnaf ve zanaatkârlıkla meşgul oluyorlardı. Sonradan basın, kültür ve siyasete ilgi duyacaklardı. Bu üç ayrı grup, mezhep taassubuyla, farklı yerlerde ibadet ediyor, kolay kolay kız alıp vermiyor ve hatta ölümlerini bile aynı mezarlığa gömmüyorlardı.²⁴ Ve aralarındaki gizli rekabet ve husumet hala sürmektedir.

Türkiye'nin meşhur Sabataistlerinden **Abdi ve İsmail “İpekçi”ler** ve yine Eski İzmir Belediye Başkanları **Osman Kibar** gibileri **Karakaşiler**'dendir.

Ama **Aydın ve Yüksel Mendereslerin** ana tarafından dedesi olan **Evliyazade Mehmet Efendi** ise, Kapanilerden'dir. Bu yüzden Karakaşilerin kızı Nermin Hanımla evlenmesi büyük tepkilere sebebiyet vermiştir. Ve yine DP eski İzmir Belediye Başkanı Faruk Tunca Kapanilerdendir.

Karakaşiler; Yakubiler ve Kapaniler gibi, asimile olmamıştır. Ve meşhur Feyziye mektepleri 130 yıldır Atatürk'ün öğretmeni Şemsi Efendi (Şimon Zui)den itibaren tamamen bu Karakaşilerin güdümündedir.

Hatta başta Yakubiler, Selanik'te ve başka şehirlerde, Sabataist dönmelelerin özel camiler bile yaptırdıkları bilinmektedir. Ama bu üç Sabataist grubun da, Mevlevi ve Bektaşî tarikatlarıyla sıkı fıkı olmaları ilginçtir.

Daha sonra İttihat Terakki gibi hıyanet oluşumlarına zemin ve elaman hazırlayan ve 1860'da Fransa'da bir Yahudi Avukat tarafından kurulan: **“Evrensel Musevi Birliği”**nin Osmanlı topraklarında hızla yayılması, herhalde tesadüfle izah edilemeyecektir. Çünkü Siyonizm hayali: Dönmeleler dahil, tüm Yahudilerin kutsal hedefiydi... Hiçbir Musevi vaizin: **“Kurtarıcı bir gün mutlaka Siyon'a gelecektir”** demeden ve bütün cemaati “âmin” çekmeden, hutbesini bitirdiği görülmemiştir...

Acaba “Sion” Neresiydi ve Türkiye'yi “Sion” Gören Kimlerdi?

Sion (Siyon-Zion)'un Kudüs'te Yahudilere ait kutsal bir dağın ismi olduğu, ama bütün Filistin topraklarının Arz-ı Mev'ud'un merkezi olarak Büyük İsrail'e vatan yapılacağı inancı, Siyonist Yahudilerin pek çoğunun kanaati ve beklentisidir. Ancak, İspanya sürgününden sonra Osmanlıya sığınan ve Lozan barışıyla yapılan Mübadele sonucu Selanik ve civarından alınıp tamamen

²² John Freely Kayıp Mesih Sh:254–258

²³ Tekeliyat Yalçın Küçük Sh:243

²⁴ Efendi Soner Yalçın Sh:42

Anadolu'ya taşınan ve yüzyılların birikim ve becerisiyle Osmanlı ve Cumhuriyet döneminde; ekonomiden siyasete, diplomasiden ticarete, medyadan bürokrasiye... Çok etkili ve yetkili kurumlara ulaşan birçok Yahudi ve dönmenin kafasındaki Siyon, Türkiye'dir!.. Ve zaten ta 1860'larda Galata Komisyon Hanında başlattıkları ve 1871'de çıkarttıkları *"Dersaadet Tahvilat Borsası Nizamnamesiyle"* resmiyet kazandıkları bankacılık ve para piyasası ellerindedir... Osmanlının yüksek memurları, stratejik kurumları, önemli bürokrat ve diplomatları kendilerindendir. Önemli şehirlerin Belediye başkanı ve önemli nüfus oranı, dönmelelerdir.

Örneğin: 1873 yılında Avusturya-Macaristan Krallığı İzmir Başkonsolosu Viyana'ya gönderdiği gizli bir raporda:

İzmir'in 155 bin nüfusa sahip olduğunu... Bunun 75 binini Rumların, 45 binini Türklerin, 15 binini Yahudilerin, 20 binini de Ermeni ve Katoliklerin oluşturduğunu... Ticari hayatın tamamen Yahudilerin, zanaatçılığın Ermenilerin, eğlence yerlerinin Rumların elinde bulunduğunu, Türklerin ise, sadece hayvancılık ve ziraatla uğraştığını ve pek azının da dini ilimler ve işçilikle meşgul olduğunu bildirmektedir.

Acaba "Osmanlıyı yıkıp, Türkiye Cumhuriyetini kurmak, Anadolu'yu vaad edilmiş Siyon ülkesi gören Yahudilerin ve bunların Amerika'daki güçlü destekçilerinin bir projesi midir? Veya "Filistin'deki Kudüs Merkezli Büyük İsrail hedefine ve Siyonizm'in dünya hakimiyetine giden yolda, çok gerekli ve önemli bir basamak ve sığınak olarak yararlanmak üzere mi, Türkiye Cumhuriyeti bina edilmiştir?!" Çünkü İzmir Alliance (Evrensel Yahudi Birliği) okulunun eski Müdürlerinden birisinin "Türkiye Yahudi dindaşlarımız için vaad edilmiş topraklar (Siyon) olabilir" sözleri oldukça ilginçtir ve ipucu vermektedir.²⁵

Belge Meselesi:

Bu bilgiler su yüzüne çıkınca, değerli tarihçi ve Profesör Ş. Turan, "bir tarihçi olarak ben ancak belgelere dayanan bilgilere itibar ederim" buyurdular.²⁶ Gayet güzel, ilk önce, bu sözü, pek isabetli bir hikmet saymak durumundayız. Ve arkasından sorabiliyoruz. Hangi belgelerimiz var? Bir, Büyük Kurtarıcı'nın doğum tarihi, yılı veya ayı hakkında hangi belgemiz var, yaşından bile emin olamıyoruz. İki, Şemsi Efendi Mektebi hakkında hangi vesikaya sahibiz ve Mustafa Kemal'in burada okudukları hususunda, bir kayıt ve şahit gösterebiliyor muyuz, uydurma olması ihtimali çok yüksektir. Üç, Sarıkamış'ta kaç şehit oldu, bu işi hâlâ Bengür nam bir cerraha mı bırakacağız? Dört, Sarıkamış bir facia ise, Kıbrıs Savaşı'nda, kendi denizaltımızı batırmak nedir? Beş, Hasan Tahsin namı Osman Nevres'in, kurşun sıktığını gören var mı, herhangi vesikaya sahip miyiz; böyle bir rol için Hasan Tahsin namı Osman Nevres'in, mezarı İzmir'de değil İstanbul'da Bülbülderesi'ndedir, İbrani asıllı olmasından başka bir işaret göremiyoruz. Altı, Büyük Kurtarıcı'nın, Şam'da bir fırka kurduğunu, hangi vesikaya istinat ederek, yazıyoruz; bu tür sorular, Tezler'de hayli ziyadedirler. Yedi, genç zabıt Mustafa Kemal Bey'in, Harekât Ordusu'nda "kurmay başkanı" olduğu iddiasının da belgesi var mı; Hüseyin Hüsnü Paşa'nın önce komutan ve sonra Mahmut Şevket Paşa'nın kurmay başkanı olduğunu biliyoruz ve hep yazıyoruz. Sekiz, Kazım Paşa'nın "İstiklal Harbimiz" kitabındakiler belge sayılır mı? Karabekir'in Nutuk'a karşı yayımladığı ciltler boyu belgeler neyi amaçlıyor? Mustafa Kemal Paşa pek büyüktür, ancak, Ali Fuat Paşa'nın yirminci ve Kazım Paşa'nın on beşinci kolorduları olmasaydı, Anadolu'da ve Doğuda tutunmak imkânsızdı. **(Sn. Küçük, Atatürk'ün bu asılları dönme-Sabataist olma ihtimali çok yüksek İttihatçı Paşalara, kendi ulvi hedefleri için, onlara yaranıp yararlandığını niye hesaba katmıyor?)**

Eğer bu ülkeye böylesine mümtaz bir evlat yetiştirmiş Zübeyde Ana ile bir tek konuşma yapılmış olsaydı, en azından, Büyük Kurtarıcı'nın hangi yıl doğduğunu daha doğru olarak bilebilirdik. Büyük Kurtarıcı'nın bir tek akrabasını bile tespit edememek, Türk tarihçiliğinin yüz karasıdır; belge-severlik değil belge-düşmanlığı teşhis edebiliyoruz. Kaynakları yok ettiğimiz kesindir. Hâlâ bilim değil, din (gibi dayatılan bir ideoloji) aşamasındayız.²⁷

²⁵ Henri Nahum İzmir Yahudileri 2000 Sh:74

²⁶ Sabah, 17 Ekim 2004

²⁷ Yalçın Küçük: İsyan: Sh.642-647:EK

Kazım Karabekir'in, bir nevi Atatürk'ün "Nutuk"una nazire, hatta reddiye niteliğinde yazdığı "İstiklal Harbimiz" Kitabını, niye Atatürk'ün sağlığında değil de, ölümünden 22 sene sonra, ta 1960'da yayınlıyor? Acaba, bununla neleri değiştirmeyi veya değersiz-geçersiz göstermeyi amaçlıyor? Ve dahi, Kazım Karabekir'in sülalesinden, sabataist diplomat eskisi Yalım Eralp, bu kafa karıştıran soruların, doğru ve doyurucu cevaplarını vermeyi niye hiç düşünmüyor?

Sn. Yalçın Küçük'ün bu tespitlerini okuyunca; bizim aklımıza şu geldi: Acaba, Zübeyde Hanımın Selanikli Sabataist bir sülale ile ilişkisi sanılıyordu da, bu yüzden mi, ittihatçı dönmeler, Atatürk'ü kendilerinden saymışlardı.? Ve acaba; Atatürk de, bu "sanı"larına karşı çıkmayıp kullanarak mı uzun zaman Siyonistleri oyalamayı ve kendi milli amaçları doğrultusunda, onların gücünden ve güvencesinden yararlanmıştı?

Ve tabi Mustafa Kemal'in "Sabataist Şemsi Efendi mektebinde okuduğu" iddiası, Dönme Gazeteci "Hasan Tahsin'in İzmir'de ilk kurşunu sıkma" palavrası; ve yine Zübeyde Hanımın Sabataistlerle irtibatlandırılması; bütün bunlar, Mustafa Kemal'i kendilerinden göstermek ve istismar etmek isteyen A. Emin Yalman gibi yalama ve yalaka dönmelerin bir uydurması olabileceği de hesaba katılmalıdır.

Ve yine: Şeriat devletinin başkenti İstanbul'da "Şeriat isteriz. Gâvurluğa geçit vermeyiz!" gibi sırtan sloganlarla ve yeşil sancaklarla sokaklara dökülen ve "gerici oldukları belli olsun diye" Mektepli zabıtları ve bazı İttihat Terakkicileri katleden ve padişah taraftarı görünen 31 Mart isyancılarına karşı; nasıl olduysa, hemen birkaç saat içinde irtibata geçip organize olan ve irtica isyanını bastırmak üzere Selanik'ten yola çıkan Harekât ordusunda; o zaman Kurmay Başkanı olarak Yüzbaşı Mustafa Kemal'in ve İttihat Terakkici, sonra ise Millici ve Cumhuriyetçi olacak Yüzbaşı Kazım (Karabekir) ve Yüzbaşı İsmet (İnönü) beylerin bulunması... Ve asıl hayret verici olan, bu Hareket ordusunda Bulgar, Arnavut ve Manastır çeteleri yanında; 750 kişilik tamamen Selanik Yahudilerinden oluşan gönüllü Musevi taburunun, hem de 2. Fırka komutanı Albay Kazım Beyin komutasında yola çıkması!.. Ve yine, nasıl oluyorsa, hep birlikte Kızıl Sultan diye düşman oldukları Sultan Abdulhamid'in özel koruma alayının da bunların içine katılması!.. Ve Anadolu'dan, örneğin Bursa'dan Mahmut Celal (Bayar) komutasındaki gönüllü birliğin hemen İstanbul'a gelip bunlara ulaşması!.. Ve Hareket ordusu Yeşilköy'e ulaşınca, Kurmay başkanlığını, Berlin'den gelen Enver Paşa'nın devralması ve İstanbul sokaklarındaki kanlı çatışmalardan ve önemli kayıplardan sonra isyanın bastırılması... Ve bütün bunların suçunun, hiç alakası ve günahı bulunmayan Abdulhamid'e yıkılması ve tahttan indirilip sürgüne yollanması!..

Acaba:

Yahudi ve dönmelerin, Osmanlıyı yıkarak, Türkiye Siyon Cumhuriyetini kurmak üzere planlanan ve danışıklı dövüş şeklinde yapılan bir ihtilal provası mıydı? Siz bu soruların mantıklı ve tutarlı cevaplarını bulmaya uğraşırken, biz bu arada sizi daha fazla merakta bırakmamak için, şu sorunun cevabını vermeye çalışalım.

"Peki, Atatürk; hem Hareket ordusunda, hem Kurtuluş savaşında, hem Cumhuriyetin kurulmasında ve devrimlerin yapılmasında, hep bu ekiple çalıştığına göre, O kimdi?!.. Bizim kanaatimiz, Mustafa Kemal; aynı çevrede yetişmiş, içlerinden gelmiş, ülkemizdeki, Avrupa ve Amerika'daki ekonomik ve siyasi etkinliklerini ve o gün için karşı konulmaz güçlerini ve Türkiye üzerindeki niyetlerini çok iyi tespit etmiş birisi olarak:

"Büyük bir diplomasi dehasıyla, onların "Anadolu Siyon Devletini oluşturma ve kendi emelleri doğrultusunda kullanma" gaye ve gayretlerinden yararlanarak ve onlardan birisi gibi davranarak, sınırları belli ve Milli bir Türkiye Cumhuriyetini kurma ve adım adım şeytani tuzaklardan kurtarma başarısını göstermiştir."

Atatürk bu sayede Kurtuluş mücadelesini daha rahat örgütlemiş... Silah ve Mühimmat temini daha kolay hale gelmiş... Yahudi servetinden ve dünya çapındaki etkinliklerinden istifade edilmiş ve böylece Kurtuluş savaşı en kısa zamanda ve en az zayıyla başarılmıştır. Hatta Yunan Ordusunun bu danışıklı dövüşü andıran hızlı kaçı ve Türk Ordusunun beklenmedik başarısı

bütün dünyayı şaşırtmıştır. Meşhur Batılı tarihçi Arnold J. Toynbee konuyla ilgili şunları aktarmıştır.

Yunan ordusunun Kaçışı

Şiddetli bir çarpışmadan sonra Yunan cephesi kırılmış ve Yunan Ordusu acele ile geri çekilmeye başlamıştı. 29 ve 30 Ağustos'ta Dumlupınar'da ikinci bir çarpışma olmuş ve Yunanlılar savaş alanını bırakıp kaçmışlardı. Bundan sonra Uşak'ta tutunmaya çalışmışlar, fakat başaramamışlardı. Artık Yunan ordusu çökmüş ve dayanma gücü tam olarak yok olmuş durumdaydı. Bundan sonrasını herkes biliyor. Savaş alanlarında yenilmiş, müttefikleri tarafından aldatılmış, yetersiz siyasal komiserler tarafından kötü yönetilmiş, propagandalar ile zehirlenmiş Yunan ordusunun nasıl parça parça olduğunu bilmeyen yok. Uşak bozgunundan sonra, Fevzi Çakmak Paşa'nın kumandasındaki Türk askerlerinin peşine düştüğü Yunanlıların nasıl kaçmaya koyulduklarını, sekiz günde 250 km. yol aldıklarını tarihçiler yazmaktaydı. Yunanlıların bozgun durumunda kaçarken, yalnız içinden geçtikleri köyleri ateşe vermek için durduklarını, arkalarında yangın yerleri ve yıkıntılardan başka bir şey bırakmadıklarını ve sonunda 09 Eylül günü İzmir rıhtımına nasıl sürünerek vardıklarını ve başarılı Türk ordusunun da aynı anda şehre girip nasıl çarpışmadan İzmir'i kurtardığını öğrenmeyen kalmamıştı. İzmir'de gelişen bu olağanüstü olaylar, bütün dünyanın hayret dolu bakışlarını üzerine çeker, kaçan Yunanlılara kuvvetli bir yakınlık duyulurken ve bunları kurtarmak için özellikle Amerikan yardım örgütleri tarafından her çareye başvurulurken, Türkler de boş durmuyordu...²⁸

İngiliz Başbakanı Lloyd George; Atatürk tarafından oyalanıp oyuna getirildiklerini; “Arkadaşlar yüzyıllar nadir olarak dahi yetiştirir. Şu talihsizliğimize bakın ki, o büyük dahi çağımızda Türk ulusuna nasip oldu. Mustafa Kemal'in dehasına karşı elden ne gelirdi?” sözleriyle itiraf etmiş ve bu konuşmanın ardından istifa edip ayrılmıştır.

Cumhuriyetin kurulması ve devrimlerin yapılması aşamalarında, Atatürk'ün yine Sabataistlerin farklı mezheplerine mensup dönmelerden oldukça yararlandığı, bunları yakınına aldığı ve özellikle; Türkiye'yi gerçek vatani gibi gören, Müslüman Türklerle birlikte ve barış içinde yaşamayı hedefleyen, Büyük İsrail'in kurulması hesabına ülkemize hıyanet ve hakaret düşünmeyen, iyi niyetli ve kabiliyetli dönme ve Yahudilerle daha sıkı işbirliği yaptığı; ancak, Abdülhamid'in malum tazyikler ve mecburiyetler sonucu bazı dönmeleri sadrazam ve nazır yaptığı, fakat tahribatlarını önlemek için yetkilerini kısıtlayıp bütün devlet işlerini sırtına aldığı gibi... Atatürk'ün de, güven vermeyen ve hıyanet düşünen bazı dönmeleri, önemli makamlara getirse de, bütün zorlukları ve onların yürütmesi gereken konuları bizzat kendisi yüklenip yaptığı ve oldukça yıprandığı anlaşılmaktadır.

Ve tabi dönmelerin hain takımı da, bu durumun farkındadır. Ve bunun için, Atatürk'ten kurtulma yolları aramaya koyulmuşlar ve “Beni Türk hekimlerine emanet ediniz” demeye mecbur bırakacak biçimde, Mustafa Kemal'i genç sayılacak bir yaşta ve çeşitli ilaçlarla adım adım ölümün kucağına atmışlardır!.. Ama Siyonist Yahudiler, Sabataist dönmeler ve Masonik merkezler, özellikle ve titizlikle; “Atatürk'ün de kendilerinden olduğu ve Yahudi bir ana babadan doğduğu” imajını vermeye çalışmışlardır. Prof. Yalçın Küçük'ün de işaret ettiği gibi, “*Atatürk'ün etiket ve etkinliğinden yararlanmak*” için bu yola başvurmuşlardır. Yukarıda anlatmaya çalıştığımız bazı hedef ve hikmetlerden ötürü, Atatürk'ün de bu türlü ima ve imajlara müdahale etmediği anlaşılmaktadır. Ancak O'nun vefatından sonra, Sabataist ve Siyonist merkezlerin Atatürk'ü ve maalesef kendi çıkarlarına uygun şekilde düzenledikleri bir Atatürkçülüğü, çok daha kolay ve yaygın biçimde istismar ettikleri açıktır. Bu gerçeğe, ileride tekrar değinmek ve delillendirmek üzere, yeniden, “*Yahudilerin Türkiye'yi Siyon Devleti*” yapma heves ve hedefine dönelim:

Yahudi ve dönmelerin yeni vatani artık Türkiye oluyordu. Gidecek başka yerleri de yoktu. Ancak Yahudi sıfatıyla, Türkiye'ye sahip çıkma imkânı bulunmuyordu... Dönmelerin, diğer gayri Müslimlerin ve Anadolu'daki farklı etnik kökenlerin; ortak, oturaklı ve tutarlı bir parolası olmalıydı ve bulundu:

²⁸ Milli Gazete / 03 08 2005 / Düşünce.

“Türkiye Türklerindir!..”

Bundan Müslüman halk da kuşkulamayacak, hatta sıcak bakacaktı... Diğer İttihatçı subaylar gibi, Atatürk'ün de en çok etkilendiği kişilerden birisi olduğu söylenen ve Osmanlı'ya sığınıp Mustafa Celaleddin adını alarak, orduya girip paşalığa kadar yükselen, Polonya Yahudisi Polgoziç Borzecki “Eski ve yeni Türkler” adlı kitabında, Türklerin tarihin en asil milleti olduğunu, İslamiyet’le bozulduğunu, ama Tanzimat devrimiyle yeniden şahlanıp özüne dönmeye başladığını yazıyordu... Kendisini Türk Yahudi’si olarak tanımlayan ve **Ziya Gökalp**’in akıl hocası olan **Moiz Kohen** bile soyadını değiştirip “**Tekinalp**” koymuştu!? Bu arada Osmanlı üzerindeki baskıları azaltmak ve Avrupa’yı oyalamak niyetiyle; bazı İttihatçı fedai birliklerinin Batı Trakya’yı ele geçirmesiyle “**Garbi Trakya Muvakkat Hükümeti**” kuruldu. Bayrağı, Cumhurbaşkanı, Genelkurmay Başkanı ve hatta resmi pulu bile vardı... Ve bu Hükümetin geçici Dışişleri Bakanı: Atatürk, İnönü ve Bayar dönemlerinde de, T.C. Dışişleri Bakanlığı yapacak, İzmirli Kapanilerden Evliyazadelerin damadı **Dr. Tevfik Rüştü Aras** olmuştu!?

Atatürk Aslen Nerelidir?..

Sabataist dönme Yahudiler, kendilerinden olduğunu ima etseler de “Atatürk’ün babası ve dedesi **Kocacık Köyü’nden olup, bu köy Makedonya’nın Manastır vilayetine bağlı, lor peynirli gevrek böreğiyle meşhur Debre yakınlarında şirin bir dağ köyüdür. Debre’ye vardığımızda Radika ırmağı civarında yaşayan Yörükler’e Atatürk’ün köyünü sorarsanız yanıt kesin ve yalındır: “Ahancık” şu dağın arkasında!..** Dağ aslında “**Kocacık Kalesi**” diye de bilinen bir tepedir. Bu tepenin ardına geçince yeşillikler içinde saf ve temiz bir Türk köyü karşınıza çıkar. Kocacık’ta halen iki yüz kadar Yörük Türk’ü yaşamaktadır.”²⁹ O bölgede Yörük: Osmanlı ordusunda top ve cephane taşıma, seferlerde yol temizleme ve açma, yiyecek nakli, kale ve köprü tamiri gibi işlere bakan askerlerin genel adıdır.

“Osmanlı imparatorluğu bir Balkan imparatorluğudur.”³⁰ Bu imparatorluğun alt yapısı daha Osmanlı kurulmadan oluşmaya başlamıştır. Kocacık Türkleri’nin ataları, Vardar Türkleri’nin (Peçenek, Kuman, Avar) dışında kalan Balkan Türkleri’nin ataları gibi 1071 yılı itibarıyla Konya’ya yerleşmişler, Anadolu Selçuklu Sultanı Gıyaseddin Keyhüsrev zamanında Balkanlar’daki huzursuzlukların önlenmesi amacıyla Bizans imparatoru Mihail Plaialogos’un daveti üzerine Konya’dan Labseki’ye, oradan da Gelibolu’ya geçerek Rumeli’ye (Roma ili) varmışlardır. İlk durak Çimpe Kalesi olmuştur. Bizanslıların “Konyarlar” dedikleri bu Türkler’in bir bölümü Makedonya’ya, bir bölümü Rodoplar’a bir bölümü de Selanik yöresine yerleşmiştir. Atatürk’ün babası Ali Rıza Bey, o dönemin Manastır vilayetinin Debre Sancağı’na bağlı kocacık köyünde dünyaya gelmiştir. “Ali Rıza Bey’in babası Kırmızı Hafız Ahmet Efendi “Pirjinlar”³¹, annesi de “Gola”³² ailesine mensuptur.”³³

Kırmızı Hafız Efendi, 1850 yılında ticaret amacıyla önce Manastır’a sonra da Selanik’e yerleşmiş, oğlu Ali Rıza’yı Manisa’dan göçen Yörükler’den olan Sarıgöl Köyü’nden Zübeyde Hanım’la 1871 yılında evlendirmiştir. Zübeyde ve Ali Rıza çiftinin altı çocukları olmuş, bunlardan dördü ölmüş, Mustafa ve Makbule yaşamıştır. İki kardeş 1887 yılında 47 yaşındaki babalarını kaybetmişlerdir.

Zübeyde Hanımın Rüyası:

Lord Kinross’un “Atatürk” kitabının 26’ıncı sayfasında Zübeyde Hanım’ın gördüğü şu rüya anlatılır. (Lord Kinross’un Atatürk kitabı kaynak eserler arasında gösterilir.)

Zübeyde Hanım’ın içini sıkıntı basmıştı. Odada bir oraya bir buraya yürüyor, oğlu Mustafa’yı bu sevdadan nasıl vazgeçirebileceğini düşünüyordu. Henüz daha 12 yaşında olan Mustafa asker olmak istiyordu. Hatta bu amaçla annesinden habersiz Selanik Askeri Rüştiyesi’nin sınavlarına girmiş ve kazanmıştı. Oysa Annesi Zübeyde Hanım, oğlunun asker olmasını istemiyordu.

Seferden sefere gitmek zorunda kalacağını düşündükçe içindeki sıkıntı daha da büyüyordu.

Oğlu Mustafa, Selanik Askeri Rüştiye’sine girebilmesi için gereken evrakları önüne koyduğunda, bu

²⁹ İlhami Emin Yeni Avrasya Dergisi Eylül 2000 Sh:9

³⁰ İ. Ortaylı 2003

³¹ Pirjin: Yanıp tutuşan

³² Gola: Saçları dökülmüş anlamında yerel sözcük

³³ Makedonyalı tarihçi Numan Kartal adı geçen dergi Sh:15

yüzden imzalamaya yanaşmamıştı. Oysa Mustafa'nın askeri okula girebilmesi Annesi Zübeyde Hanım'ın imzasına bağlıydı.

Zübeyde Hanım o gece yattığında zorlukla uyudu. Ancak aynı gece çok ilginç bir şey oldu.

Zübeyde Hanım bir rüya gördü. Rüyasında oğlu Mustafa "yüksek bir minarenin tepesinde, altın bir tepsinin içinde oturuyordu". Mustafa'ya doğru koşmaya başladı. İşte tam o anda, bir ses duydu:

Rüyadaki ses, "Oğlunun asker okuluna gitmesine izin verirsen hep böyle yüksekte olacak. Vermezsen yere atılacak" diyordu.

Zübeyde Hanım gördüğü rüyadan ve rüyasında duyduğu bu sestten çok etkilendi. Bu rüya ile asker olması halinde oğlu Mustafa'yı parlak bir geleceğin beklediği düşüncesi oluştu.

Uyandığında ilk işi, oğlu Mustafa'nın Selanik Askeri Rüştiyesi'ne girmesi için gerekli belgeleri imzalamak oldu.

Cumhuriyeti kuracak Mustafa Kemal'in askerlik serüveni böylece Zübeyde Hanım'ın gördüğü bir rüya ile başlıyordu.³⁴

Mustafa Kemal Atatürk, atalarının Konyalı Yörükler oluşundan daima gurur duymuş. Konya Milletvekili Hazım Onat'a "Konya benim dedelerimin öz vatanıdır" demiştir.

Yıllar sonra Konya'ya yaptığı ziyaret sırasında 80 yaşındaki Hacı Hüseyin Ağa ile karşılaştığında ona kaç çocuğu olduğunu sormuş, Hüseyin Ağa: "üç oğlandan biri Çanakkale'de, biri de Sakarya'da şehit oldu. En küçüğü de köyde, eker biçer, bize bakar. Siz sağ olun yavrum. Bana da baba diyen bulunur" dediğinde, Atatürk; "Bundan sonra ben de size baba diyeceğim" demiş ve eşi Latife Hanım'la birlikte onu evinde ziyaret etmiştir.

Makedonya'nın Arnavutluk tarafında kalan ve Debre'ye 18, Kırçova'ya 50, Manastır'a 150 kilometre uzaklıkta bulunan Kocacık Köyü'ndeki Türkler, 1912–1957 yılları arasında Türkiye'ye göç ederek çoğunlukla İzmit, Adapazarı, İstanbul, Bursa, Tekirdağ, İzmir ve Manisa'ya yerleşmişlerdir.

1957 yılında Kocacık'tan İzmit'e gelip yerleşen ve halen Cumhuriyet Parkı'nın yanında Kocaali Lokantasının işletmeciliğini yapan Sayın Hasan Şengöz, Atatürk'ün köylüsü olmaktan gurur duyduğunu belirtmekte hatta Pirjin sülalesi mensuplarından olduğunu söylemektedir.³⁵

Türkiye Cumhuriyetinin "Siyon Devleti" Olarak Kurulma Gayretinin Belgesi

M. Kohen Tekinalp itiraf ediyor!

"Yahudilerin Türkiye'ye göçü konusu ilk defa Temmuz Devrimi sonrası gündeme geldi. Birden kavuştuğumuz bağımsızlığın sarhoşluğu ve sevinci, bizleri, yaşadıkları ülkelerde zor durumda bulunan kardeşlerimizi, Türkiye'ye göç ettirme düşüncesinde umutlandırıyordu. Anti-Siyonist düşünceden uzak kalmış tek ülke Türkiye'yi, bizler, zamanımızın Kenan Ülkesi, İsrailoğulları'nın Kutsal Toprakları olarak değerlendiriyor ve kardeşlerimizin, modern ülkelerin zulmünden ve kentlerin uşaklık ve ezikliğinden kurtulmaları için tek çözüm olarak görüyorduk.

Düşünüyorduk ki, şimdiye kadar olduğu gibi Sibiry'a'nın buzullarını ve bozkırlarını kanlarıyla sulayacaklarına, binlerce Yahudi gelecek ve ülkemizin ıssız ve çorak topraklarını, alın terleriyle, verimli kılacaklar. Bu düşünceler bize, güzel günlerin yakın olduğu coşkusunu yaşattı.

Türkiye'de ortaya çıkacak bir anti-Siyonist hareketi etkisiz kılacak bir başka gizilgüç daha bulunmaktadır. Bu gizil güç de Yahudilerin kendi aralarındaki dayanışmadan başka bir şey değildir. Evet, Türkiye'ye gerçekleştirilecek büyük bir Yahudi göçü, ülkemizde dünyanın hiçbir yerinde rastlanmayan atak bir güç olacaktır.

Ayrıca, bizde, kendilerini asimile edecek daha yüksek bir kültür olmadığı için, göç eden Yahudiler, kültürel kimliklerini koruyabileceklerdir, örneğin ne Arnavut kültürü ne de Ermeni kültürü Yahudi kültürünü eritmeye ve onun özgün yapısını bozmaya yetecek güçtedir.

Eğer Yahudiler Yahudi olarak kalabilirse, eğer partizanlık nedeniyle bir ayrılık olmazsa, yani aralarındaki kardeşlik bağları sürdürebilirlerse anti-Siyonizm yok olmaya mahkûm olacaktır. **Ve merhum Theodor Herzl'in**

³⁴ 01.12.2005 / Milli Gazete / Kulis Ankara

³⁵ Cevat Akkuş 20 Mayıs 2004 Bizim Kocaali Gazetesi

dileği olan Yahudilerin kendi toprakları olmasını istiyorsak, bu topraklar Türkiye'dedir..."³⁶

Kur'an Kıssaları'ndan anlayıp çıkardığımız Sünnetullah gereği, Cenabı Hak, murad ettiği yeni bir medeniyetin temellerini atacak kavmi ve o kavimden belirli bir ekibi, çok özel olarak, sadece bu maksatla yaratıyor ve onları hidayet, feraset, dirayet ve metanetle donatıyor...

Bütün şartlar ve işaretler, yıkılışa geçen Batı Medeniyeti'nin ve Deccal'in görevini yapan Siyonizm'in saltanatını çöktecek ve yeni İslam Medeniyeti'ni inşa edecek şanslı kavmin Türkler olduğunu gösteriyor.

İşte Atatürk'e de: "Yeni Barış ve Bereket Medeniyeti'nin kurulacağı Anadolu arsasındaki Osmanlı enkazını temizlemek ve Türkiye'nin tapusunu Müslüman Türkler'in elinde muhafaza etmek" gibi bir misyon yüklendiği seziliyor...

Bunun içindir ki, 1923'lerde "Biz muasır medeniyetinin icaplarını yerine getireceğiz" diyor. (Not: Atatürk'ün "Batılılaşmak, Avrupalılaşmak" gibi bir heves ve hedef peşinde olduğunu gösteren, hiçbir ifadesine rastlanmıyor. Atatürk'ün, "Muasır Medeniyet" kavramını, bazıları kendi kafasına göre yorumlayıp yozlaştırarak bunu "Batılılaşmak, Avrupa ile bütünleşmek" şeklinde göstermeğe çalışıyor.)

Ve Türkiye Cumhuriyeti'nin ne İslam'a, ne insanlık onuruna ve ne de aklın aydınlığına yakışmayan her türlü geri kalmışlıktan, öncelikle ve gerekirse radikal tedbirlerle kurtulması gereğini açıklıyor.

Bu arada "**Muasır Medeniyet**" kavramıyla, mevcut Batı Medeniyetinin sadece Avrupalı ve Amerikalıların malı olmadığını, bütün geçmiş medeniyetlerin ortak birikimi olduğunu, ama Türkiye'nin bu seviyeye ulaşması için gayret gösterme lüzumunu dile getiriyor. Ancak, 1933 yılında ise; bu sefer "**Muasır medeniyetlerin fevkine** (üstüne) **çıkacağız**" diyor. Yani Batı medeniyetinin bir amaç değil, araç olduğunu ve onun aşılmasını ve daha yüksek, yerli ve milli medeniyetlere ulaşılmasını hedef gösteriyor.

Muhammed Hamdi Yazır gibi dirayetli âlimlere Kur'an'ın Türkçe mealini ve manasını yazdırıyor.

*Üstelik Hamdi Yazır'ın Damat Ferit Kabinesinde bulunmasını ve Kuvay-ı Milliye aleyhindeki fetva olayına karışıp idamla yargılanmasını bile, Onun ilmi ehliyetine mani görmüyor ve asla hissi davranmıyor!

Buhari ve Müslim gibi hadis kitaplarının dilimize çevrilmesini istiyor!..³⁷

Sabataist dönmelerin ve Siyonistlerin, nüfus değişimiyle "Türkiye'deki Rum'ların ve diğer Hristiyan unsurların verilip yerine Türk diye dönme Yahudilerin getirilmesi" projesine uyar görünerek, bu arada Balkan'lardaki, Boşnak, Pomak, Arnavut, Aznavur gibi Müslümanları, hem de Türk kimliği ile ülkemize getirip yerleştirmeye başlıyor. Böylece Müslüman Türk nüfusun artırılmasını amaçlıyor.

Türk, Kürt, Arap, Boşnak, Pomak, Çerkez, Gürcü, Laz gibi çok farklı kökenden insanlarımızın, ortak bir üst kimlik olarak tabii ve tarihi şartların da gereği olarak; "**Türk**"lüğü benimseyip özümsemesini ve bunun tüm dünya genelinde resmileşmesini sağlıyor.

Teşkilat-ı Mahsusa:

Osmanlının ilk istihbarat teşkilatı ve sivil devlet militanları sayılabilecek Teşkilat-ı Mahsusa (Özel Teşkilat) da, yine o dönemlerde ve İttihatçılar eliyle kurulmuştu.

Batı Trakya geçici Hükümetinin oluşmasında da, bu teşkilat önemli görevlerde bulunmuştu.

Birinci Dünya savaşından önce ise, Enver Paşa bu teşkilatı resmiyete sokmuştu.

İttihat ve Terakki döneminde, Teşkilat-ı Mahsusa bünyesine; mahkûmlar, tutuklular ve kabadayılar da katılarak, bazı eğitimlerden geçirilerek cephelerde ve özel hizmetlerde kullanılmıştır. Şimdiler de Abdullah Çatlı ve Alaattin Çakıcı gibilerden "devlet adına yararlanma" geleneği o dönemlerden kalmadır. Hatta 1913 yılında yarı resmi çetelerin kurulması için geçici bir kanun bile çıkarılmıştır.

Bu Teşkilat-ı Mahsusa, Milli Mücadeleye destek olmuş, ancak daha sonra Ankara hükümetine ve Atatürk'e karşı muhalefet bayrağı açmış ve bazıları İzmir suikastine karışmıştır.

Mustafa Kemal'in Anadolu'ya gönderilmesinde de Teşkilat-ı Mahsusa'nın önemli bir rolü olmuştu

Şöyle ki: Samsun ve civarındaki Türkler, işgalcilerle işbirliği yapan Rumlara saldırıyordu. İstanbul'daki işgal güçleri bundan rahatsız oluyor ve Hükümetten bunların önlenmesini istiyordu...

³⁶ Yalçın Küçük: İsyan: 1nci Cilt: Sh. 497-498

³⁷ Bak: Atatürk'ün Temel görüşleri / Fethi Naci / Sh:55

Sadrazam Damat Ferit Paşa, Samsun'a; hem İngilizlerin güveneceği, hem de Padişahın ürkmeyeceği birinin gönderilmesi gerektiğini düşünüyordu.

Teşkilat-ı Mahsusa'nın da başı olan Dâhiliye Nazırı Mehmet Ali (Gerede) Beyle görüşen; Atatürk'ün okul arkadaşı Ali Fuat'ın (Cebesoy) babası İsmail Fazlı Paşa, Mustafa Kemal'in bu işe çok uygun olduğunu söyledi ve Dâhiliye Nazırı da bunu Sultan Vahdettin'e önerdi. Padişah zaten bir ara yaverliğini yürüten Mustafa Kemal'i yakinen tanıyordu ve bunu uygun buldu.

Hemen ardından, o güne kadar hiç bulunmayan 3. Ordu Müfettişliği kuruldu ve Mustafa Kemal çok geniş yetkilerle bu göreve atandı.

Sultan Vahdettin Atatürk'e, hem cep saati, hem de büyük bir servet sayılacak miktarda altın vermişti.

Mustafa Kemal Paşa'nın askerlikten istifası;

Atatürk'ün Anadolu'da başlattığı Milli diriliş ve direniş hareketi, İngilizleri ve kripto Yahudileri telaşlandırmış ve padişah sultan Vahdettin'e Mustafa Kemal'i durdurması yolunda baskılar artmıştı.

28 Haziran 1919 günü Harbiye Nezaretine çektiği telgrafta bu olaylardan bahisle **"acizlerini bu memuriyete nasb ve tayin buyuran Zat-ı Hazret-i Padişah'ın bu mevzuda bir emri olmadığı"**, ayrıca Sadareten ve Harbiye Nezaretinden de, vazifeden alındığına dair bir bilgi ulaşmadığını bildiren **Mustafa Kemal Paşa** 2/3 Temmuz gecesi Erzincan yakınlarında iken Harbiye Nazırı Ali Ferid imzasıyla bir telgraf almıştır.

Bu telgrafta İngilizlerin arzusu ve tazyiki dolayısıyla Paşa İstanbul'a çağırılıyor, işgal kuvvetlerinin bu isteğine rağmen Zat-ı Şahane'nin (Sultan Vahideddin'in) tebdil-i hava/hava değişimi alarak İstanbul'a gelmemesi fikrinde olduğu bildiriliyordu.

Mustafa Kemal Paşa aynı gün ikinci bir telgraf aldı. Mâbeyn Başkâtibi **Ali Fuad (Türkgeldi)** imzasını taşıyan bu telgrafta yine **İstanbul'a dönmesi için İngilizler'in hükûmeti tazyikinden bahsediliyor, geldiği takdirde ecnebilerin haysiyet kırıcı muhtemel muamelelerine temasla, Anadolu'daki vazifesinden ayrılmayarak Harbiye Nezaretinden iki ay müddetle hava değişimi istenip arzu edilen şehir ve kasabada istirahat etmesi hususu hakkınızda "âsar-ı teveccüh ve hayırhâhi" besleyen Sultan Vahideddin'in tavsiyesi olduğu bildiriliyordu.**

Sultan Vahideddin bu tavsiyesiyle bir müddet, belki Paris Konferansı sonuna kadar "hava değişimi" bahanesiyle **Mustafa Kemal Paşa'yı** dikkatlerden uzaklaştırmak ve düşman güçleri oyalamak istiyordu.

Arşivdeki Vesika;

Ancak bu ihtimalde pek açıklık görülmediğinden **Kazım Karabekir Paşa** ile **Refet (Bele) Bey Mustafa Kemal'e** ordudan istifa etmesini telgrafta tavsiye etmişlerdir. Ancak Mustafa Kemal Paşa aksi görüştür. İstifası ile milli hareketin suya düşeceği endişesindedir, Anadolu'daki hizmetlerde herhalde üzerinde resmî bir ünvan olması düşüncesindedir.

Sultan Vahideddin'in Mustafa Kemal Paşa'ya "hava değişimi" tavsiye eden telgrafıyla Paşa'nın askerlikten istifası arasında bir hafta geçmiş, bu müddet zarfında Mustafa Kemal'in Sultan Vahideddin'in tahta çıkışının (4 Temmuz 1918) yıldönümü (Cülûs-ı Hümayun) dolayısıyla çektiği telgraf yanı sıra Harbiye Nezareti ile bazı Kolordu kumandanlarına göndereceği telgraflar, Posta-Telgraf Nezareti tamimine uyan kimselerce kabul edilmemiş, hatta tevkif edilenler bile olmuştur.

5 Temmuz günü ise "makine başında" **Mustafa Kemal'le** görüşen Harbiye Nazırı, Paşa'nın İstanbul'a dönmesini istemiş, bu arada İngilizler aynı gün Samsun'a bir miktar askerle mühimmat çıkarmış, bu çıkarmaya karşı **Refet (Bele) Bey de**, Kavak ilçesi civarına yığınak yapmış ve bütün bunlar İngilizlerce İstanbul'a bildirildiğinden Harbiye Nezareti bu bölgede bir çatışma ve belki başka devletler tarafından da çıkarma yapılabileceği endişesiyle durumu bir telgrafta **Refet (Bele) Bey'e** bildirmiştir.

İşte **Mustafa Kemal Paşa'nın** Anadolu'daki vazifesinden alınması bu olaylar sırasında olmuş 7/8 Temmuz 1919 gecesi Paşa ile "makine başında" yapılan görüşmede geri dönmesi tekrar istenmiş, İstanbul'a dönmeyen, "hava değişimi"ne de teşebbüs etmeyen Paşa'nın bu red cevabından sonra "memuriyet-i âliyelerine hasb-el icab son verilmiş olduğu" Mâbeyn Başkâtibi **Ali Fuad (Türkgeldi)** imzasını taşıyan bir

telgrafla Paşa'ya bildirilmiştir. Bu telgraftaki "hasb-el icab/durum icabı olarak kaydı elbette işgal kuvvetlerinin saraya ve hükümete yaptıkları tazyiktir!.. Daha evvelki muhaberatta bu ecnebi tazyiki bildirildiğinden **Mustafa Kemal Paşa 8 Temmuz 1919 günü ordudan istifa etmiş** ve istifasını "Mâbeyn Hümayun cenab-ı mülûkâne başkitâbet celilesi vasıtasıyla atebe-i ulyayı hazret-i padişahiye" yani, "Saray Başkâtipliği vasıtasıyla padişah yüksek makamına" telgrafla bildirmiştir. İş bu belge yazımızda ve geçen diğer telgrafların cümlesi devlet arşivindedir.³⁸

Mustafa Kemal, yalancı ve yalakacı tarihçilerin dediği gibi, öyle kırık bir tekne ile ve tek başına değil, Osmanlı donanmasının en sağlam gemisiyle ve Albay Rafet Bele, Albay Kazım Dirik, Yarbay Arif (Daha sonra Atatürk'e karşı İzmir Suikastına karıştığı gerekçesiyle asılan ayıcı Arif) Dr. Refik Saydam ve Atatürk'ün yaveri Cevat Abbas gibi yirmiye yakın arkadaşıyla birlikte yola çıkmıştı.

Atatürk'ün Samsun'a gönderilmesine önyak olan Mehmet Ali (Gerede), Kurtuluş savaşından sonra yurt dışına sürüldü. Atatürk'ün ölümünün ardından Türkiye'ye döndü ve 15 gün sonra öldü.

O dönemde Teşkilat-ı Mahsusa fedaileri, Kurtuluş savaşında kullanılmak üzere güya gizliden gizliye, ama İngilizlerin himayesinde ve İngiliz silahlarını Anadolu'ya taşımaktaydı!...

Fakat İngiliz işgal güçleri bütün bunlardan ittihatçıları sorumlu tutarak tutuklamaya ve Divanı Harpte yargılatmaya başladı. Mahkeme sonunda, 5 Temmuz 1919'da Enver Talat ve Cemal Paşalar hakkında idam kararı verildi. Diğerleri Malta'ya sürgün edildi...

Bu olay aslında, Osmanlı'nın yıkılmasında kullanılan ve yıpratılan 2'nci Sınıf İttihatçı-mason Sabataistlerin tasfiyesi ve Cumhuriyetin kurulması için parlatılan 1'nci Sınıf İttihatçıların öne sürülmesidir. Ve bu, pek çok devrimci hareketin bir stratejisidir.

Ve bilindiği gibi, Kurtuluş Savaşı Atatürk'ün önderliğinde, Kuvay-ı Milliye sayesinde ve tabi Türkiye Cumhuriyeti'ni öteden beri kurmak isteyen Yahudilerin siyasi ve diplomatik desteğiyle, başarıyla bitirildi.

Mustafa Kemal, Milli Mücadeleye bizzat katılanları özellikle kolluyor; ancak ister istemez dengeleri de gözetiyordu.

Hatta İzmirli Sabataist dönme Uşaklızadelerin kızı Latife Hanımla evlenmeyi de; tahminim, bu dengeler gereği düşünüp gerçekleştiriyordu.

Tarihte pek çok liderin, farklı din ve milletlerden kız alıp akraba olmak suretiyle, rakiplerini yumuşatmak ve iktidarına güç katmak istediği zaten biliniyordu.

1923'te Yunanistan'la yapılan mübadele protokolüyle 100 bine yakın Yahudi Türkiye'ye ve özellikle İstanbul'a gelip yerleşmiş ve dönme-Türklerin etkinliği daha da artmış bulunuyordu.

Örneğin; Atatürk'ün Milli Eğitim Bakanı yaptığı dönme-Türkler'den Dr. Raşit Galip, Mustafa Kemal istekli olmadığı halde, İstiklal mahkemelerine asil üye sıfatıyla katılıyor, Osmanlı Darülfünununu feshettirip, Müslüman ilim adamlarını mecburi emekliye ayırarak, Almanya'dan yüzlerce Yahudi Profesör getiriyor ve Türk Dil Kurumunu oluşturup Türkçeleşme faaliyetlerini organize ediyordu... Yani bir nevi yeni düzenin mimarlığına oynuyordu.³⁹

Ve tabi, bunlara daha fazla tahammül edemeyen Atatürk tarafından bir müddet sonra görevinden alınıyordu...

Ve yine o dönemde, İttihat ve Terakkinin çekirdeği sayılan "İttihami Osmani"nin kurucularından Abdullah Cevdet, "Türk ırkının ıslahı için Macaristan ve Avusturya'dan damızlık damat getirmeyi" bile teklif ediyordu!...

Milli eğitimin en etkili ve yetkili noktalarına, Sabataistlerden Karakaşilerin güdümündeki Fevziye mektebi mezunları atanıyor ve İslam inancı ve ahlaki temelinden dinamitleniyordu.

Dönemin Genelkurmay Başkanı ve Üzeyir Garih gibi Eyüp Dergâhı ve Şeyh Hüseyin Efendi bağlısı olan Fevzi Çakmak'ın damadı ve Güzel Sanatlar Akademisi Müdürü Burhan Toprak; "Arap Sünniliğine karşı, Anadolu İslam'ını" savunuyor ve Layt-İlimli İslam'ın temelleri atılıyordu...

Atatürk, kendisinin de okuduğu Fevziye mekteplerinin adını "Işık" olarak değiştirmek istiyor, ama karşı

³⁸ Milli Gazete 19.07.2004 M. Müftüoğlu

³⁹ Efendi Soner Yalçın Nisan 2004 Sh:359

çıkılınca vazgeçiyordu... Fakat yıllar sonra, ılımlı İslam'ın günümüzdeki temsilcisi Fetullah Gülen, kendi ev-yurtlarına "ışık" adını koyuyordu!?

İnönü dönemi veya Milli şef devrimi!

Atatürk'ün şüpheli ve şaibeli ölümünden sonra, her nasıl olduysa ve hangi gizli güçler devreye sokulduysa, Mustafa Kemal'in Başbakanlıktan uzaklaştırdığı ve ölünceye kadar yanına yaklaştırmadığı İsmet İnönü, Fevzi Çakmak'ın da desteğiyle, Cumhurbaşkanlığına taşınyordu...

Atatürk'ün en yakın sofr ve sohbet arkadaşları artık Milletvekili bile yapılmıyor, Ama O'nun dışladığı Rauf Orbay, Kazım Karabekir, Hüseyin Cahit Yalçın, Refet Bele, Ali Fuat Cebesoy gibilerini, İnönü yeniden çevresine topluyor ve öne çıkarıyordu. Enver, Talat ve Cemal Paşaların çocuklarının Türkiye'ye dönmelerinin yolunu açıyor, hatta Talat Paşa'nın naşının Yurda taşınmasına izin veriyordu.

Bunlardan da öte, Resmi Dairelerin duvarlarından Atatürk'ün resmini indirtip kendi fotoğrafını asıyor, Türk parasına kendi resmini bastırıyordu!..

Atatürk, asimileye taraftar ve Türkiye'ye vefakâr dönmelerle iş yapmaya özen gösterirken, İnönü İslam'a kindar ve Siyonizm'e taraftar dönmelerle çalışıyordu...

Nazi zulmünden kaçırılıp İsrail'e gitsinler diye yola çıkarılan Panama Bandıralı Parita gemisini, 8 Ağustos 1939'da İzmir limanına sokmaması...

Çekoslovakya Yahudilerini taşıyan iki gemiyi Finike limanına yaklaştırmaması...

800 kadar Romen Yahudi'sini taşıyan Struma gemisinin 15 Aralık 1941'de İstanbul'a yolcu indirmesine izin çıkarmaması...

Ve yine o yıllarda, özellikle Yahudilere yönelik, "Türkiye'den bıktırıp İsrail'e kaçırma politikası" olarak çok ağır varlık vergisi koyması;

İnönü'nün Yahudi düşmanlığından kaynaklanmıyor, tam aksine; onların, İsrail'in kurulması için Filistin'e göç edip yerleşmelerini amaçlıyordu... Çünkü Hitler korkusuyla Avrupa'dan kaçırılan Yahudiler, kurak ve çorak İsrail'e gitmekten Türkiye'de kalmayı tercih ediyorlardı.

İsmet İnönü, bütün bu despotik düzenleme ve dayatmalarını "Kemalizm" diye resmi bir ideoloji haline sokuyor ve Atatürk'ün engellemeye çalıştığı "Türkiye Siyon Cumhuriyetinin" hayata geçirilmesine hizmet ediyordu...

7 Ocak 1946'da Celal Bayar, Adnan Menderes, Refik Koraltan ve Fuat Köprülü gibi eski CHP'lilerin Demokrat Partiyi kurma dilekçesine, yarım saat içinde, İnönü hükümetinin hemen izin vermesi ise, Amerika'daki Siyonist merkezlerin;

- Aynı arabanın yorulan ve yıpranan atlarını değiştirme...
- CHP döneminde jandarma dipçığı ve polis değneği ile yerleştirilemeyen, İnönü'nün uydurduğu Kemalizm kurallarını ve dönmelik ahlakını, DP eliyle ve seve seve Müslüman Türk toplumuna benimsetme...
- Ve tek partinin güçlenerek, masonik merkezlere karşı koyma tehlikesini törpüleyip, kendi güdümlerindeki sağcı-solcu partiler kanalıyla halkı oyalayıp güdükleştirme amacıyla verdikleri talimatlara dayanıyordu.

Daha sonraları, 10 yaşında iken öğreniminin sürmesi için Selanik'teki Fevziye mekteplerine gönderilen... Milli Mücadeleyi örgütleyen Atatürk'ü etkisiz kılmak üzere, İstanbul Hükümetince Anadolu'ya görevlendirilen... Ama bu görevi yapmadan, fakat ilk etapta Milli Mücadeleye de katılmadan geri dönen ve her ne hikmetse, tüm İzmirli Sabataist Evliyazadeler gibi Eyüp Dergahına bağlılığıyla bilinen Mareşal Fevzi ÇAKMAK'ın kurduğu Millet Partisinin; Milli ve Manevi değerlere yönelmesi de yine bu merkezlerin bir başka oyunuydu!... Ve zaten Rauf Orbay'ın hatıralarında anlattığı gibi, Fevzi Çakmak, Sultan Vahdettin'in Mustafa Kemal Paşa'yı Anadolu'ya göndermesine de karşı çıkıyor ve "o cumhuriyetçidir!?" diyerek engellemeye çalışıyordu...

Risale-i Nur'un en halis ve en hakiki talebesi... Çanakkale, Kafkas cephesi ve Milli Mücadele Gazisi Elazığ'lı Rahmetli Albay Hacı Hulusi Bey'in naklettiği:

"1930 senesinin ilk aylarında Hz. Üstad'ın yanına gitmiştim. O günlerde Mareşal Fevzi Çakmak'la, Fahrettin Altay Paşa Eğridir'e gelmişlerdi.

Üstadımız bana “Kardeşim, Fevzi Paşa ile Fahrettin, bana selam göndermişler. Ben de onlara hediye olarak 10 (On) uncu sözü göndereceğim. Yalnız, birine göndermek istiyorum, sizce hangisi münasiptir? Diye sordu.

Ben de: “Efendim, biz Fevzi Paşayı daha Müslüman biliyoruz. İsterseniz, ona gönderelim.” Cevabını verdim.

H. Üstad ise: “Yok, hayır, Fahri paşa’ya verin” dedi.

Ben de o risaleyi, posta ile Fahrettin Altay paşa’ya gönderdim.”⁴⁰ Hatırasından da anlaşılacağı gibi, Acaba Bediüzzaman H. İeri Fevzi Çakmak’ın ve O’nun siyasi varisi olan ve 27 Mayıs 1960 ihtilalinde Üstad’ın Urfa’daki mezarını bile çıkartıp bilinmeyen bir yere taşıtan Alparslan Türkeş’in gerçek mahiyetini bildiği için mi böyle soğuk davranıyordu?

14 Mayıs 1950’de dönmelerin damadı Menderes’in DP’si oyların %53’ünü alarak 408 milletvekili çıkarırken, çarpık seçim kanunuyla %40 oy alan CHP sadece 69 milletvekili alabilmişti.

Menderes Hükümetleri ve Meclisleri, yine sabataist-masonlarla doluydu.

İsrail’in kurulmasına Menderes eliyle yardım ediliyor ve ilk tanıyan ülke Türkiye oluyordu...

TBMM Başkanı Refik Koraltan’ın oğlu Oğuzhan Koraltan’ın ve Yahudi işadamları Eli Rosentel ve John A. Caouki gibi kodamanların girişimiyle ilk Rotary Kulüpleri kuruluyordu.

Türkiye NATO’ya girme aşkına, Kore’ye asker gönderip yüzlerce vatan evladı telef ediliyordu...

Atatürk döneminde kurulan ve stratejik önem taşıyan uçak ve silah fabrikaları ve ağır sanayi kuruluşları kapatılıp, Türkiye, Amerikan yardımı ve dayatmalarıyla montaj sanayisine yöneliyor ve maalesef 5–10 yıl içinde hurda makine mezarlığına döndürülüyordu...

Ve Türkiye adım adım Amerikan sömürgesi yapılıyordu...

Öyle ki, 1948’de 292 olan, Türkiye Devlet kadrolarında görevli Amerikalı sayısı 1952’de 600’lere çıkıyor, daha sonraları Süleyman Demirel dönemlerinde Türkiye’deki ABD personel sayısı 25 binlere fırlıyordu...

Ahlak hızla bozuluyor, toplum yozlaşıyor, faiz, fuhuş, kumar ve yolsuzluk giderek artıyordu...

Ve derken 2 Ağustos 1958’deki devalüasyonla, 1 dolar 2,5 liradan 9 liraya fırlıyordu. Devalüasyon oranı %225’i buluyordu.

Adnan Menderes, İzmirli Sabataist Evliyazadelerin kızlarını alıp damatları olmuştu. Başbakan olduğunda ise kabinesini ve yakın çevresini onlarla doldurmuştu. Siyasete önce Fethi Okyar’ın kurduğu Serbest Cumhuriyet Fırkasıyla başlayan, Menderes daha sonra Atatürk’ün Milli Eğitim Bakanı Sabataist Dr. Raşit Galib’in teşvikiyle 1931’de CHP’den seçilip Meclise taşınmıştı.

500 sene öncesinden İzmir’e gelip yerleştiği söylenen ama nereden, niçin ve nasıl geldiği gizlenen İspanya Yahudilerinden...

1890 yılında İzmir’e Vali olarak atanan, eski Sadrazam Abdurrahman Nurettin paşanın, mevcut Belediye Başkanıyla arası açılınca, yeni bir seçimle Belediye Meclisi’nin yenilenmesini istemesi üzerine. Uşaklızade Sadık Efendi’den (Atatürk’ün eşi Latife hanımın büyükbabası ve sabataist Evliyazadelerin yakın akrabası) daha az oy almasına rağmen, Vali tarafından tercihen 1891’de İzmir Belediye Başkanlığına tayin edilen... Ve Mekke’ye gidip ismine Hacı ünvanını da ekleyen meşhur Yahudi dönmesi sabataist, Evliyazade Hacı Mehmet Efendi’nin;

- Naciye isimli kızının kızı olan, yani torunu Fatma Berrin Hanım, Adnan Menderes’le evlenmiştir. Dolayısıyla Sabataist Mehmet Efendi, Aydın Menderesin dedesi olmaktadır.

- Evliyazade Hacı Mehmet Efendi’nin diğer kızı Makbule Hanım’ın yani Berrin hanımın teyzesi kocası ise; Atatürk-İnönü ve Menderes dönemlerinin Dışişleri Bakanı meşhur mason ve dönme, Tevfik Rüştü Aras’tır. Tevfik Rüştü’nün kızı Emel de Menderes’in Bakanlarından Fatin Rüştü Zorlu’nun hanımıdır.

Sabataist dönme kayınpederlerinin “evliyalığına” inanan halkımız, damat Menderesi neredeyse peygamber yerine koyacaktı.

⁴⁰ Bak: Hulusi Bey Ahmet Özer İzmir 1998 22. Baskı

“Pazara kadar değil, mezara kadar Milli Görüşçüyüm” diyerek Refah Partisi’ne katılan, ama en küçük bir sarsıntıda herkesten önce gemiyi terk edip kaçan, Aydın Menderes, daha önce kendisine bir parti kurdurularak pohpohlanmaya ve parlatılmaya çalışıldığı ve Tayyip misali bir harekete hazırlandığı dönemlerde, Ankara Keçiören’de bir ev sohbetine katılmıştı.

Bir konferans münasebetiyle biz de Keçiören’de ve o eve yakın bir yerde bulunmaktaydık...

Neler konuşulduğunu öğrenmek üzere, o toplantıya katılan bir genç, sonra gelip şunları aktarmıştı:

“Sn. Aydın Menderes, sohbetinin hemen tamamını İslami konulara ayırdı ve her iddiasını ayet ve hadislerle dayandırdı... En sık tekrarladığı ve vurguladığı ise: Erbakan’ın istismarcılık yaptığı ve bu davayı hedefine ulaştıramayacağıydı...”

Hatta bir ara:

“Hem Müslüman geçiniyor, hem de kalkıp, Anıtkabire giderek, putperestler gibi, saygı duruşunda bulunuyor!” diye sataştı.

Ben de dayanamayıp:

“Sn. Aydın Menderes..! Eğer babanız, Atatürk’ü koruma kanununu çıkarmasaydı ve Anıtkabiri yapmasaydı, yani sizin tabirinizle bu put haneyi açmasaydı, kısaca Aziz Atatürk’ü putlaştırmasaydı, bazıları da böyle davranmaya mecbur kalmayacaktı.! Hem Babanızın siyasi mirasını sömürüp Onun sırtından ucuz kahramanlık taslıyorsunuz... Hem de Babanızın çıkardığı kanunlara ve yaptırdığı kabirlere saygı duyanları putperestlikle suçluyorsunuz!? Hâlbuki biz Anıtkabire, Milli Mücadelemizin ve binlerce şehidimizin şahsı manevi ve simgesi olan bir Zatı ve makamı ziyaret kastıyla gidiyoruz!” deyince bocalayıp şaşırılmış ve kalkıp gitmeye mecbur kalmıştı.

Orgeneral Muhsin Batur’un tarihi itirafları:

Eski Hv. K. Komutanı Orgeneral Muhsin Batur’un laiklikle ilgili sözleri de Atatürk ve Kurtuluş Savaşıyla ilgili tespitlerimizi haklı çıkarmaktadır.

“Batı, İslam dünyasının üzerine 1400 yıllık bir kinle yürüyordu. Yegâne müstakil İslam ülkesi Türkiye’nin bu yürüyüşü tek başına durdurması mümkün değildi. Gerçekçi olalım, Biz Yunan’ı denize dökmekle Yavuz Selim’lerin, Kanuni’lerin gücüne ulaşmış olmadık. Türkiye rövanşa hazır olmadığı için laik oldu...”⁴¹

Yani, milletimizi İslami kimlik ve kültürden koparmak isteyenlere; “laik”lik diye İslam’dan uzaklaşacağımız yönünde verilmiş gizli bir garantinin hatırına ve zahiri planda Türkiye kuruldu...

Ve Atatürk, milletimizin; bu rövanşı almaya hazır olacak ve kendini toparlayıp yeniden tarih sahnesine çıkacak şartları oluşturacağına inandığı için; bu dayatmayı kabul etmiş görünen bir rol oynamayı uygun buldu...

Bu şekilde işgal ettikleri Anadolu’dan çekilmek, Emperyalist Batılıların da işine geliyordu...

Aslında Anadolu’yu zaten ele geçirmişlerdi ve Onları çıkaracak bir güç de yoktu...Ancak Müslüman Türk’ün, yirmi-otuz sene içinde yeniden ve İslami bir şuurla dirilip kendilerini sürecekleri biliniyordu...Öyle ise, tek kesin ve kestirme yol, bu milleti İslami değer ve dinamiklerden uzaklaştıracak bir ekibe bırakıp, ayrılmak kalıyordu... İşte emekli Muhsin Batur Paşa’da, bunu anlatmak istiyordu...

Erbakan gerçeği ve Atatürkçülüğün gereği:

Atatürk’ün; Yahudilerden ve Sabataist dönmelerden:

- Ülkemiz ve halkımız için kötü şeyler düşünmeyen,
- Siyonizm’in Dünya hâkimiyeti ve Büyük İsrail hayali peşine düşmeyen ve Türkiye’yi kendi vatani gören,
- Yurt içinde ve dışında gizli ve kirli hiyanet odaklarıyla ilişkiye ve işbirliğine girilmeyen,
- İyi niyetli, kabiliyetli ve karakterli olanlarla; birlikte çalışma, sorumluluklarımıza ve sonuçlarına beraber katlanma, ülkemizin nimetlerini de, külfet ve zahmetlerini de ortak paylaşma siyaset ve stratejisini...

Bunun yanında;

- Vatanımızı, halkımızı ve ülke imkânlarımızı İsrail’in hesabına kullanmak, yıpratmak ve yıkmak isteyen

⁴¹ H. Albayrak Kemalizm Terakkiye Manidir Vadi Yayınları

- İslami inancımızı ve Milli ahlakımızı bozmak, laytlaştırmak ve yozlaştırmak isteyen...

- Mason locaları ve hıyanet odaklarıyla birlikte çalışıp, ekonomik, teknolojik, politik ve psikolojik alanda bizi kuşatmak ve geleceğimizi karartmak isteyen, niyeti ve tıyniyeti bozuk olanlara ise,

Mesafeli durma, gözaltında bulundurma, stratejik noktalardan uzak tutma ve sürekli dikkatli davranma... Siyaset, feraset ve dirayetini, M. Kemal'den sonra gösterebilen tek lider Erbakan Hoca'dır.

Evet, Erbakan Hoca, Yahudi'ye veya dönmelere değil, şeytani ve gayri insani amaçlar taşıyan Siyonizm'e ve ülkemize hıyanet düşünenlere karşıdır ve elbette haklıdır.

Ülkemiz, Milletimiz, güvenliğimiz ve geleceğimiz üzerinde kötü niyet taşıyanların ve onlara taşeronluk yapanların: çok ayrı inanç ve kafalarda... Farklı konum ve kulvarlarda bulunmalarına rağmen, Erbakan karşıtlığında ve Milli Görüş korkaklığında, hep ortak tavır almaları boşuna mıdır?

Ama, korkunun ecele faydası olmayacaktır!...

Kader, Atatürk'e; Siyonistlerin güdümündeki bütün emperyalist güçlerin "Hasta Osmanlı'yı öldürme ve Müslüman Türk'ü tarihe gömme" siyaset ve saldırılarına karşı "Anadolu'yu kurtarma ve Türk varlığını koruma" gibi çok şerefli, ama çetrefilli bir misyon yüklemişti.

Erbakan ise; Bütün insanlığın bünyesine, kanser urları gibi yerleşen Siyonist çıbanlarını deşmek... Her din ve düşünceden... Değişik köken ve kültürden bütün insanlığın barış ve bereket içinde yaşayacağı, Türkiye merkezli yeni ve adil bir medeniyeti kurma şuuruna, onuruna ve sorumluluğuna sahiptir...

Unutmayın; Atatürk de, resmi apoletleri söküldükten, tüm siyasi yetkileri elinden gittikten sonra, tarihi devrimini gerçekleştirmiştir!?

Ve Erbakan Hoca'nın en büyük kahramanlığı; çevresini kuşatan bazı hamakat ve hıyanet ehline rağmen, bu büyük projesini adım adım hayata geçirmesidir.

Kalıbı Milli Görüşte- Kafası Kirli Görüşte!

Hikmet sunayım derken, hamakatin sergiler,
Keramet arz ederken, kabahatin sergiler,
Dil kalbin tercümanı, söz özün aynasıdır,
Hatıra anlatırken, hakikatin sergiler.

22 Mayıs 2004 Erbakan Hoca'nın ASKON sohbeti öncesi söz alan eski milletvekili ve bürokratlardan bir zat, şu hatırasını nakletti:

Başbakanlığı döneminde, yeni bütçe hazırlıkları sürerken, Hoca Merkez Bankası Başkanı Gazi Erçel ve diğer ekonomi bürokratlarına:

"Hazırlanan bütçenin değiştirilip düzeltilmesini, İşçi, Memur, Esnaf ve Köylüye ve yatırım hizmetlerine daha büyük payların ayrılmasını... Vergi ve faiz oranlarının azaltılmasını emrediyor...

Onlar da gayret göstererek ve tabîi (bunları nakleden zat'ın hala anlamadığı) TÜSİAD'cı patronlarla görüşerek-defalarca hazırladıkları bozuk bütçeyi, Hoca bir türlü kabul etmeyip geri çeviriyor.

En son, Hoca, onlarla birlikte, beni de çağırıldı...

Hoca'nın makam odasının önünde beni görünce, "Aman ağbi!.. Bizi bu Hoca'nın elinden kurtar..." diye yalvarmaya başladılar...

Ben de, Hoca'nın yanına girip; "Bu arkadaşlar ellerinden gelen ve mümkün görülen her şeyi yapmışlar... Bütçe üzerinde daha fazla değişiklik yapılamayacağını söylüyorlar!" deyince Hoca bana;

"Sen de onların kafasındasın!... Önce şu kafanı değiştir bakalım. Eğer kafan değişirse, bu bütçenin de, halkımıza hayırlı yönde değişebileceğini kavrayacaksın!..." dedi.

Şimdi lütfen baştaki şiiri bir daha okuyun!..

Evet, "dahiler, yalnız kalınca devleşir"

Bunun en çarpıcı örneği Mustafa Kemal'dir. O "sırdaşı ve silah arkadaşı" diye bilinen kimselerin bile, ayrıca yükünü çekmiş ve onları idare etmiştir.

Rahmetli Necip Fazıl'ın, Atatürk'ün vefatı münasebetiyle yaptığı ve kaleme aldığı tarihi tahlilleri de bu yöndedir:

“O, en iyimser kimselerin bile kurtuluş ümitlerini tamamen yitirdiği ve karamsarlığın bütün bir milleti perişan ettiği uğursuz bir ortamda ve en olumsuz şartlarda bile; inancını, azmini ve kararlılığını bir an kaybetmeyen, Milli hedef ve hareketinden asla vazgeçmeyen, dostlarını ve düşmanlarını iyi tanıyıp idare etmesini bilen; ender ve lider bir şahsiyettir” şeklinde özetlenecek tespitleri bir gerçeğin ifadesidir.⁴²

Ünlü "Mavi Kitap"ı yazan ve Ermeni tehcirini anlatan Arnold Toynbee'nin 1922 yılında yayınlanan **"Yunanistan ve Türkiye'de Batı Sorunu"** adlı kitabının 178. sayfasında Mustafa Kemal'le ilgili şu görüşlere yer veriyor:

"Mustafa Kemal Paşa konusunda ancak şunları söyleyebilirim: Yahudi değildir; Osmanlı İmparatorluğu'nu 1913 Ocak ayındaki darbeden 1918 Ekimindeki mütarekeye kadar yöneten İttihat ve Terakki komitesine dahil değildir ve üzerinde, şu andaki mevkii dolayısıyla servet ya da başka bir şahsi kazanç sağladığı yönünde hiçbir kuşku bulunmamaktadır."

Bu cümlelerden anlaşılıyor ki:

- **"Toynbee'nin, Mustafa Kemal'in Yahudi olmadığını"** belirtmek ihtiyacı herhalde Selanikli oluşundan kaynaklanmış olabilir. O'nu Yahudi asıllı göstermek isteyenlere cevap yerindedir.

- **"İttihat Terakki mensubu olmadığını"** vurgulaması da, o dönemde işlenen suçlara karışmamış olduğunu bildirmek içindir.

- Son cümle ise Paşa'nın mal mülk ve para peşinde koşmayan dürüst bir asker ve devlet adamı olduğunun belgesidir.

- Bu cümlemin alt okumasından, o dönemde devlet adamlarının ne kadar rüşvet ve ihtikâra batmış olduğunu anlayabiliriz.

İkinci çıkarımım ise şu: Mustafa Kemal, hiçbir iç ve dış güç tarafından satın alınabilecek bir lider değildir.⁴³

Kader, Mustafa Kemal'e: "Anadolu arsasındaki Osmanlı enkazını kaldırmak; ama aynı inanç ve ideal temelinde ve çağdaş ihtiyaçlar istikametinde, Türkiye merkezli yeni bir barış ve bereket medeniyetine zemin hazırlamak" yetkisini ve yeteneğini vermiş gibidir.

Atatürk kendi iradesini, annesinin arzu etmemesine rağmen öz mesleğine-Askerliğe ilk adımını Selanik Askeri Rüştîyesine girmekle göstermiştir. Manastır Askeri İdadisini de başarıyla bitirdikten sonra, 13 Mart 1899 da Mustafa'ya Kemal de eklenmiş olarak 1283'te Onu Harbiye sıralarında görüyoruz. Kendine güvenen, yetişmek ve ilerlemek isteyen, düşünmeyi ve fikir üretmeyi seven bir Harbiyelidir... O zamanki yokluklar ve yetersizlikler içerisinde dahi güzel yazı yazmak, güzel konuşmak yeteneğini artırmaya çalışan bir askerdir.

İnandı, çalıştı ve başardı!.. 10 Şubat 1902 de 1472 sicil numarası ile 459 mevcut içinde 8 incilikle piyade sınıfına intisap ederek Harbiye'yi bitirdi. Mektebi en parlak şekilde bitirenleri Kurmay sınıfına ayırmak usulden olduğu için, Mustafa Kemal'i de Kurmay sınıfına seçtiler.

Bu safhada O'nun meşgalesi artık yalnız dersler değildir. Memleket sorunları ile de ilgilenmektedir. Milletini ve devletini dert edinmiştir. Yani asli görevini unutmayan birisidir... İşte bu hava içerisinde okulu 5 incilikle 11 Ocak 1905 yılında bitirmiştir. Şimdi Mustafa Kemal 24 yaşında, mücadele dolu bir geleceğe hazırdır. Azimli genç bir Kurmay yüzbaşısıdır.

Şam ve Yafada bahtsız görevlere atanışı... 31 Mart olayında Hareket ordusu Kurmayı olması... Siyasi olaylara katılığı... Ama bunlar Ona hiç de sevindirici gelmiyor ve Ordunun politikaya karışmaması fikrini daha da kuvvetlendiriyor.

Atatürk;

Asla arka planda kalmayı sevmeyen bir askerdir.

⁴² Bak.16.Kasım.1938 Cumhuriyet Gazetesi

⁴³ Vatan Gazetesi 28 07 2006 / Zülfü Livaneli

Kolay ve rahat görevlerden asla zevk almayan birisidir.

Asker cephede olmalıydı. O'nun yeri muharebe meydanlarıydı. Trablusgarp harbine katılığı... Sofya'da Ateşe Emiri iken oradaki rahatını bırakarak vazife isteyişindeki ısrarı... Sonra 19 uncu Tümen komutanlığına atanması... İşte bunlar yurt müdafaasına katılma aşkının en güzel tezahürleridir.

Ya Çanakkale Conkbayırı! “Cephaneniz yoksa süngünüz var ya.!. Ben size “taarruz edin” demiyorum, ölmeyi emrediyorum! Biz ölünceye kadar geçecek zaman içinde, yerimizi başka kuvvetler, başka komutanlar alabilirler” diyebilen ve bir harbin gidişatını değiştiren, en zor ve ani hadiseler karşısında bile en iyi tedbirleri alabilen, kararlı ve inançlı bir dâhidir. Çünkü emrindeki Mehmetçiklerin: “Bir gül bahçesine girercesine” ölüme meydan okumalarının sırrının, siperlerinde sürekli okudukları, ellerindeki ve ezberlerindeki Kur'an'dan ve yüce İslam inancından kaynaklandığının bilincindedir.

Conkbayırı'ndaki durum iyice kritikleşmiştir. General Liman Wansanders M. Kemal'in fikrini Kurmay Bşk. Vasıtasıyla sordurtur. O'da durumun tehlikeli olduğunu anlatır. Ve

- Hiçbir çare kalmadı mı? Sualine karşılık:
- Bütün kumanda ettiğiniz kuvvetleri emrim altına veriniz!
- Çok gelmez mi? Sorusuna cevap yine kesindir.
- Az bile gelir!

M. Kemal bu cevabı verdiği zaman henüz 34 yaşında bir albaydır. İşte bu büyük bir komutanın, büyük tehlikeler karşısında, büyük sorumluluklar yüklenmek konusundaki azmi, vatan ve milletin selameti için varlığını ortaya koymanın örneği ve özgüvenidir.

Anafartalar Kahramanı Atatürk:

1 Nisan 1916 da Mustafa Kemal Tuğgeneralidir.

Bu yükseliş O'na memlekete hizmet etmek fırsat ve ufuklarını daha da açmıştır. Cepheden cepheye koşturmaktadır. 16. Kolordu Komutanı olarak büyük bir sezgi ve ileri görüş kudreti ve sarsılmayan iradesi ile, Muş zaferini kazanmıştır.

Sonra Filistin cephesinde 7. Ordu ve bilahare Yıldırım Orduları Komutanlığına atanmıştır. Mustafa Kemal'in Suriye'deki muharebelerde açık olarak görülen, yüksek bir vasfı da: en tehlikeli ve tüm çarelerin tükendiğinin zannedildiği zamanlarda metanetini kaybetmeyerek bir çıkar yol bulmasıdır. O bu vasfı ile felaket çanları çalınan ve mirası paylaşılacak üzere cenaze namazına hazırlanılan bir devlete de selamet yolunu açacaktır.

Başkumandan Mustafa Kemal:

Milletini çok iyi tanıyan o büyük asker; kendine Başkumandanlık görevi tevdi edildiğinde, Mecliste söylediği nutukta: “düşmanları behemehal mağlup edeceğimize dair olan iman ve itimadımın, bir dakika olsun sarsılmamış olduğunu bildirerek, şu anda da bu inancımı yüce heyetinize, milletimize ve bütün aleme karşı ilan ediyorum” demiştir. Bu sözler en güç şartlar altında dahi kendisine ve Ordusuna güvenen bir Baş Kumandanın; milletine, milli ve manevi değerlerine samimi inancını ifade etmektedir. Bu cihat aşkıyla ve bu inançla SAKARYA zaferi kazanılmıştır.

Üstelik muharebe safları arasında, yaralı ve sarılı olarak mücadeleyi takip edip, bizzat idare ettiği de unutulmamalıdır. Bu meydan muharebesi sonunda; 19 Eylül 1921 de, Büyük Millet Meclisinin bir şükür ifadesi olarak, bu kutlu cihadın mutlu ve muzaffer komutanı GAZİ MUSTAFA KEMAL “Mareşal”lık madalyasını hak kazanmıştır. Artık “son” ve kesin zafere yaklaşılmıştır. Afyon'da, ordunun başına yine o geçmiş ve Yunan ordusu bozguna uğratılmıştır. Bu imha muharebesi ile Türk tarihinin akışı değişmiş, yeni bir dönüm noktası başlamıştır.

Atatürk, kesin zafere ulaşmak üzere Milli Mücadelenin başı olarak ortaya atıldığı zaman, 40 yaşına yeni basmıştır. Ama bütün ömrünü bağımsızlık sevdalı bir asker olarak yaşamıştır. Karakteri, fikirleri ve hedefleri bu devrede gelişip, olgunlaşmış; bir ferdi olmakla övündüğü Müslüman Türk Milletine layık olmaya çalışmıştır... Üniformasını terk ettiği andan, ölümüne kadar geçen zaman içerisinde olsun millet ve devlet hizmetinde giriştiği, bütün işlerde askeri şahsiyetinden ve Milli haysiyetinden daima kuvvet ve ilham almıştır.

Birçok mütefekkirler ve büyük komutanlar “Harp” hakkında çeşitli fikirler ileriye sürmüşler, harbi bir iyilik ve fazilet kaynağı, dolayısıyla harp halinin, beşer tabiatının zaruri kıldığı, doğal ve normal bir olay olduğu kanaatini savunmuşlardır. M. Kemal ise, “Harp” zaruri, hayati ve hukuki olmalıdır. Kanaatim şudur ki, “milleti harbe götürünce vicdanımda azap duymamalıyım. Millet hayati tehlikeye maruz kalmadıkça harp bir cinayettir” gerçeğini haykırmıştır.

ATATÜRK, -bu suretle “harbin meşrutiyeti” prensibini de ortaya koymaktadır. Harbin meşru olması için kabul ettiği iki esastan biri, vicdan diğeri millet hayatının tehlikeye düşmesi halidir. O halde, şan ve şeref için veya emperyalist gayelerle yapılan harpler gayri meşru sayılmıştır.

O’na göre harp; milletlerin maddi ve manevi bütün varlıklarıyla çarpışması, bu suretle bağımsızlığını kazanması ve koruması için yapılmalıdır. Böylece askerlik sadece bir sanat olmaktan çıkmakta, aynı zamanda; sanatın ilim ve teknikle bir sentezi haline sokulmaktadır. Milletin bütünü maddi varlıklarını sevk ve idaresi askerliğin ilim ve teknik tarafını, milletin bütün manevi değerlerini sevk ve idaresi de, askerliğin sanat tarafını oluşturmaktadır. ATATÜRK manevi değerleri maddi vasıtalardan üstün tuttuğunu, Türk askeri hakkında “Dünyanın hiçbir ordusunda, yüreği seninkinden daha temiz ve daha sağlam, daha inançlı ve daha insancıl bir askere rastlanmamıştır” sözleriyle anlatmaktadır.

Haziran 1922’de kendisini Napolyon’a benzeten general ZAWSEND’e verdiği cevapta: “Napolyon arkasına bir sürü muhtelif milliyetteki insanı toplayarak macera aramaya kalktı ve bunun içindir ki yarı yolda kaldı. Ben bir anadan ve bir babadan gelen kardeşlerimle; kendi vatanımı kurtarmak davası yolundayım ve muhakkak ki muvaffak olacağım” demişti.

Evet ATATÜRK başarılı oldu, çünkü, Napolyon şahsı için milletini; Atatürk ise; milleti için şahsını feda etti.

Çünkü; O ordusunu seviyordu. Milletini ve yurdunu seviyordu: “Türk ordusunu onun faziletini, kıymetini ve bu ordu ile neler yapılabileceğini benim kadar anlayan azdır” diyebilen birisiydi.

Çünkü; O, millete güvenerek; “doğustaki tek fevkaladelik, Türk olarak dünyaya gelmemdir” diye övünebilmişti.

Atatürk, “askerlik yalnız talimnamelerden ve harp tarihinden öğrenilmez. Komutan o şahıstır ki, evvelce öğrenilmemiş ve tecrübe edilmemiş durumlar karşısında derhal bir çare bulabilsin ve talimnamelerin üzerine çıkabilsin” demiştir.

O’na göre komutan askerliğin beynidir ve her kademede bu böyledir. Komutansız bir birlik başsız bir vücuttan farksızdır. Komutan; ani karar ve teşebbüsleriyle bilgisi arasında bir muvazene kurabilmeli, cesaretle ihtiyatkarlık arasında ifrat ve tefrite düşmemelidir.

Keza, O büyük bir stratejistti. SAKARYA’da bunun zirvesine yükselmiş; zamanı ve mekanı, en iyi seçerek, imkanları ve elemanlarını en iyi değerlendirerek elindeki kuvveti maharetle kullanabilmiştir.

ATATÜRK Almanya’yı ziyareti sırasında başkomutan Mareşal HİNDERBURG’a, Alman ordularının Fransız cephesindeki taarruzunu kastederek: “Bu taarruzdan özellikle umduğunuz hedef nedir?” diye sormuştur. HİNDERBURG bu soruya cevap verememiştir.

Bu konuşmalardan anlaşılıyor ki O, daha o zaman, her türlü hareket ve zaferde bir gaye aramaktadır. O, “zafer, zafer benimdir diyebilenindir” derken, neye iman edilmek gerektiğini daha sonra Kasım 1933’te şu cümlelerde ifade etmiştir:

“Hiç bu zafer gaye değildir. Zafer; ancak kendisinden daha büyük olan gayeyi elde etmek için belli başlı bir vasıta yerindedir. Gaye bir fikirdir. Zafer bu fikrin istihsaline hizmet nispetinde bir kıymet ifade eder. Yüksek bir fikrin istihsaline dayanmayan, Milli ve insani bir gaye taşımayan zafer payidar gayrettir. Boş bir gayedir. Her büyük zaferin kazanılmasından sonra yeni bir alem doğmalıdır. Yoksa sadece zafer, boşa giden ve bunca zahmete değmeyen bir gayedir.” Baş Komutan M. Kemal ATATÜRK’ün ölümünden 12 gün evvel ordusuna son sözleri şöyledir:

“Zaferleri ve mazisi insanlık tarihi ile başlayan; her zaman zaferle beraber, medeniyet nurlarını taşıyan

Türk ordusunun, memleketini en buhranlı ve müşkül anlarda bile zulümden, felaket ve musibetlerden ve düşman istilasından nasıl korumuş ve kurtarmış ise, Cumhuriyetin bugünkü feyizli devrimleriyle ve askerlik tekniğinin bütün modern silah ve vasıtaları ile mücehhez olduğu halde, vazifeni aynı bağlılıkla yapacağına şüphem yoktur.”

“Türk vatanının ve Türklük camiasının şan ve şerefini, dahili ve harici her türlü tehlikelere karşı korumaktan ibaret olan vazifeni, her an ifaya hazır ve amade olduğuna benim ve bütün ulusumun tam bir iman ve itimadımız vardır.”

“Tek kişilik bir ordu” tanımına en uygun diğer bir şahsiyet ise, Prof. Dr. Necmettin Erbakan’dır.

Yeryüzünde Gizli Dünya Devletini kuran, süper güçleri kendi güdümüne sokan, BM ve NATO gibi evrensel kuruluşları emperyalist amaçları için kullanan Siyonist odaklardan içimizdeki masonik mihraklara... İslam düşmanlarından, istismarcı münafıklara... Marazlı medyadan, menfaatçi tarikatlara kadar; tüm şer cephesiyle ayrı ayrı uğraşmak zorunda kaldığı yetmiyormuş gibi; Milli Görüş sayesinde şöhret ve etiket sahibi olan, ama sonra hıyanet edip ayrılan ve malum merkezlere satılan bir sürü dönemle karşılaşmasına rağmen; yine de bunca engeli aşması, davasını bugünlere taşıması ve zafere yaklaşması, “tek kişilik bir ordu” tanımının en açık kanıtıdır.

“Kuvvetli, yalnız kalınca daha kuvvetlidir”

Bu sözler Hitler’e aittir ve çok önemli ve gizemli bir gerçeğin ifadesidir. Bazen, yanlış kişiler de çok doğru tespitler yapabilmektedir.

Bizim Kanaatimize göre; bir gaye ancak bir merkez tarafından tayin ve takip edilebilir. Birbirinden kopuk düşünce ve disiplin birliği taşımayan birkaç cemiyetin aynı gaye için çalışması ve başarıya ulaşması mümkün değildir.

Şurası kesindir ki, bir hedef önce bir tek gurup tarafından seçilir. Bir lider çıkar, ortaya bir gerçeği koyar, sorunların sebeplerini ve çözüm yolunu gösterir, Milli bir gaye empoze eder, böylece amacına ulaşmak için bir hareket meydana getirir.

Kurulan bu cemiyet veya partinin hedefi ya suistimallerin önüne geçmektir, ya da gelecek için bazı yenilikler getirmektir. Veya köklü bir devrimdir.

Haliyle bu şekilde kurulmuş olan bir hareket, elbette hizmet rehberliğinde kıdem hakkı kazanır. Onunla aynı gayeyi takip edecek olanların, daha önce kurulan bu cemiyete girmeleri, onun peşinden gidip onu takviye etmeleri, böylece müşterek maksada yardım etmeleri gerekir. Bilhassa parlak zekalılar, iddia ve ideal sahibi olanlar bu partiye girmekle, müşterek davanın kazanılmasına en iyi şekilde yardım etmiş olacaklardır.

Tarihi tecrübeler göstermiştir ki, bir tek gayeyi takip için; bir tek hareketin kurulması ve liderine tabi olunması hem akla uygundur, hem de dürüst bir davranıştır.

Eğer böyle olmazsa bunun başlıca iki sebebi vardır. Birinci sebebi, enaniyet ve nefsaniyettir ki, bunu trajik olarak niteleyebiliriz. İkinci sebebi de hıyanet ve nifaktan kaynaklanır.

Fakat işin aslını araştırırsak, gizemli bir sebep daha görürüz ki, bu da: kader seçkin kişilere, bütün güçlerini değerlendirip mücadele azmini bilemek ve iradesini kuvvetlendirmek suretiyle zafere hazırlamak üzere: Dış düşmanlar yanında, içeride de münafık ve menfaatçı rakiplerle uğraştırır.

İnsanların bir müşterek gaye peşinde oldukları halde, tek gurup olarak işe koyulmalarının trajik sebebi şudur:

Dünyada, hemen her dönemde, büyük çaptaki bir hareket, uzun zamandan beri insanların kalbinde ve kafasında sessizce yatan ateşli bir arzunun gerçekleştirilmesinden başka bir şey değildir. Bazen insanlar asırlar boyunca belli bir davanın gerçekleşmesine şartlanır, bu uğurda nice dayanılmaz acılara katlanır, fakat o büyük arzularına bir türlü kavuşamazlar. Böyle bir ıstırap içinde olmalarına rağmen, davayı halletme cesaretini gösterecek liderlerden mahrum milletler kötürüm kalmaktan ve köle olmaktan kurtulamazlar. Fakat, bir gün, kaderin lütfu ile bu millete önderlik edecek meziyetlere sahip bir adam çıkar, bu lider şahsiyet toplumu zillet ve esaretten kurtarmak, ıstıraplardan ve

huzursuzluktan çıkarıp saadete kavuşturmak üzere herkesi kendi safına çağırırsa: Ona katılmayan, hatta karşı çıkıp cephe açan insanlar aslında kendi onur ve mutluluklarıyla savaşırlar.

Bazen de kader bu süreçte birçok insanı bir arada sunar ve sonra kuvvetler çekişmesinde zaferi her bakımdan en kuvvetliye, en kabiliyetliye ve en karakterliye verir ve davanın kutlu neticeye ulaşmasını onunla sağlar.

Örneğin, asırlar boyu, dini hayatından sosyal ve ekonomik gidişatından memnun olmayan insanların bir değişim ve düzelme arzudadıkları, bu manevi tahrik sonunda da kitle içinden bazı adamların çıktıkları ve bunların dini sıkıntıyı giderecek bilgi ve güce sahip olduklarına inandıkları görüle gelmiştir.

İlahi tabiat kanunu burada da bu yüksek vazifeyi yine en kuvvetliye verir. Fakat önceki insanlar, sadece onun bu işe ehil ve seçilmiş olduğunu umumiyetle pek geç kabul etmiştir. Başlangıçta kendisini en az onun kadar ehil ve haklı görmüşlerdir. Çağın insanlarına gelince, onlar, asıl desteklemeleri gereken en ehliyetli, en liyakatliyi, en büyük işleri başarabilecek beyin, birikim ve beceriyi zaten bilememiş ve destek vermemişlerdir.

Ne var ki, çeşitli guruplar, farklı yollardan aynı gayeye doğru gittiklerinde; çevrelerinde kendileri gibi gayret sarf edenlerin bulunduğunu görerek; tuttıkları yolun değerini araştırmaktan, onu mümkün olduğu kadar kısaltmaya çalışmaktan, azami derecede gayret sarf ederek hedefe mümkün olduğu kadar erken ulaşmanın yolunu aramaktan geri kalmayacaklardır.

Bu rekabet her savaşçının ve dava adamının seviyesini yükseltecektir. İnsanlık gelişmelerini; bazen çok defa, neticesiz kalmış birçok teşebbüsten alınan derslere borçludur. Bundan şu netice çıkıyor: Takip edilecek en iyi yol: bize önceleri gereksiz ve önemsiz görülen girişimlerden doğacaktır.

Yıllar süren mücadeleden sonra, tabii gelişme ve eleme, herkesi layık olduğu konuma taşıyacaktır.

Bu, her zaman böyle olmuştur, bundan sonra da böyle olacaktır.

Bundan dolayı çeşitli insanların aynı gaye için yola koyulmalarına ve hatta liderlik iddiasına kalkışmalarına fazla esef etmemek lazımdır: Çünkü nasıl olsa en kuvvetli ve en liyakatli olan yarışı sonuna kadar götürecektir ve kazanacaktır.

Her nerede yeni ve yerli bir hareket kurulmuş ve Milli ve yeterli bir program hazırlanmışsa, hemen bazı fırsatçı ve kışkırtıcı adamlar, işte o zaman “aynı gaye için mücadele ettiklerini” söyleyip ortaya çıkmışlardır veya çıkarılmışlardır. Fakat böyle dedikleri halde gelip o harekete katılmazlar, ona kıdem hakkı tanımazlar da, onun programını çalıp, onun sloganlarını tekrarlayıp, ama kendi çıkarları için başka partiler kurmuşlardır.

Hatta bazen bu adamlar, işin aslını bilmeyen halk tabanlarına, öteki parti ile aynı gayeyi güttüklerini ve ondan çok daha evvel bunu istediklerini söyleyecek ve önceki hareketi; istismarcılık ve korkaklıkla itham edecek kadar soysuz ve sorumsuz davranmaktadır.

Özetle; sözde aynı gayeyi güden farklı partilerin birleşmek suretiyle meydana getirecekleri oluşum, hiçbir zaman zayıf gurupları kuvvetli guruplar haline getirmez. Tam aksine kuvvetli bir gurup böyle bir birleşmeden sonra zayıf düşer. Zayıf gurupları toplayarak kuvvetli bir birlik meydana getirilebileceği fikri yanlıştır. Çünkü, tecrübe ile sabittir ki, kuru kalabalıklar, hangi şartlar altında meydana gelirse gelsin, hantallıktan ve başı bozukluktan başka bir sonuç doğurmamıştır. Birçok gurupların birleşmesinden meydana gelen, birçok kimsenin seçtiği bir idare heyeti tarafından yönetilen her birlik; mutlaka kolaycılığa ve nemelazımcılığa kayacaktır. Ayrıca böyle bir birleşme kuvvetlerin rekabetini de önleyip, en iyi liderin ortaya çıkması şansını da ortadan kaldırır.

Bu çeşit birleşmeler, tabii gelişmenin düşmanıdır. Çünkü çok defa mücadelesi yapılan davanın hallini çabuklaştırmaz, aksine geciktirip, zorlaştırır.

Bazen böyle gurupların taktik olarak ve gelecek için bazı tahminler yapılarak birleşmeleri; bir harekete geniş ama geçici bir manevra imkânı getirebilir, müşterek teşebbüslerinde bir fayda sağlayabilir. Fakat ancak

kısa bir zaman için belirli konuların aşılması için gereklidir.

Fakat bu durum asla devam etmemelidir. Devam ettiği taktirde, hareketin “kurtarıcı ve devrim yapıcı” vazifesi ve özelliği terkedilmiş olur. Çünkü hareket böyle bir birliğe iyice karışıp sıklaşırsa, kendi kuvvetinin tabii yönde gelişmesi imkanını ve hakkını da yitirir. Bundan dolayı rakip hareketlere üstün gelemeyecek, tespit edilen hedefe zaferle erişemeyecektir.

“Asla unutulmamalıdır ki, bu dünyada gerçekten büyük olan ne varsa, bunların hiçbiri koalisyon halindeki mücadeleler sonunda elde edilmiş değildir. Ancak, tek bir dâhinin eseridir, tek bir galip tarafından fethedilmiş şeylerdir.

Koalisyonlarda elde edilen başarılar, menşelerinden ötürü, gelecekteki bölünmelerin tohumları da gizlidir. Bu tohumlar ve bölünmeler, o başarıların tekrar yitirilmesine sebebiyet verir. Dünyayı alt üst edebilecek gerçekten büyük devrimler ve ihtilalci hareketler, ancak bağımsız bir liderin dev mücadelesi ile başarıya ulaşmıştır. Tarih koalisyonların, kaostan başka sonuç verdiğine şahit değildir.”

Çanakkale Zaferi ve Maneviyat

Türk tarihinin, hatta dünya tarihinin dönüm noktalarından birini teşkil eden Çanakkale Zaferinin, maddi ve manevi güçlerin bir araya gelmesi ile kazanıldığını artık herkes biliyor.

Bu konuda ne zaman bir makale yazılsa, bir sohbet yapılsa veya bir eser ortaya konsa, Doğan grubuna ait gazete ve televizyonlarda hemen aksi görüşü savunan yazı ve programlar yayına giriyor ve “hurafecilik” suçlamaları ayyuka çıkıyor.

Kısa süre önce Ümraniye Belediyesi’nce hazırlanan, tarih otoritelerince de gözden geçirilen ve Çanakkale Savaşlarını konu alan bir çizgi film, önceleri takdir ve teşvik görmüşken, sanki yeni keşfedilmiş gibi içinde hurafe dolu olduğu şeklinde ithamlarla bu güzel hizmet, anılan grubun yayın organlarıncı karalanmaya çalışılmıştır.

Halbuki Allah’ın yardımlarını ve duanın etkilerini inkâr eden, bunların hurafe olduğunu savunan bu medya gurubu, daha önce Çanakkale Savaşlarına ait kitaplar yayımlamış, bunları gazetelerinin yanında promosyon olarak da vermişlerdi.

İşte asıl bu kitaplara baktığımızda manevi güçlerin bu zaferde ne büyük bir payı olduğunu anlıyoruz... Acaba bu kitapları yayımlayanlar hiç okumadan mı yayımladılar? Veya okudular da anlayamadılar mı? Yahut da okudular, anladılar ama inkâr mı ediyorlar?

Gelin bu kitaplardan bir tanesini birazcık karıştıralım:

“Gelibolu Günlüğü, General Ian Hamilton, Hürriyet Yayınları, 1972- Toplam: 300 sahife” General Hamilton Çanakkale’deki Birleşik düşman kuvvetlerinin başkomutanıdır.

Savaşı en iyi gözlemleyen ve tamamen karşı tarafı savunması normal olan bir şahıstır. Yazdıkları çok önemlidir. Hürriyet Yayınları’nın bu eseri yayımlayarak büyük bir hizmet yaptığını inanıyoruz. Savaşı günü güne, kendi açısından canlı olarak not tutarak yazmış.

İşte bazı günlerdeki notları:

19 Mart 1915

(18 Mart 1915 deniz hezimetini izah ediyor) Sayfa: 33

“Kurmayların dilinde bir sürü kelimelerle renklendirilmiş mayın harekâtı ve denizcilerin sahip oldukları şans izah edildi. Maruz kaldıkları kötü talihe şaşmamak elde değil; o derece kötü bir şanssızlık eseriydi ki, aslında bin defa geçilse vuku bulmazdı.”

23 Nisan 1915

(Resmi yazışmalarında bile dua ve Allah’ın yardımının çok önemli olduğu vurgulanmaktadır.) Sayfa: 90

“Havaların müsait geçmesi için dua ederim ve Allah bize zafer nasip edecektir, temenni ederim.”

31 Mayıs 1915

(Türk mevzilerini ele geçirmek için nasıl canla başla çalıştıklarını, buna rağmen hep bozguna uğradıklarını, alınması gereken tüm askeri tedbirleri aldıkları halde muvaffak olamadıklarını, savaş gemilerinin

Türk mevzilerine adeta ölüm yağdırdığını, buna rağmen iki gemilerinin Türk askerlerinin gözü önünde batırıldığını, ne yaptılarsa muvaffak olamadıklarını düşünerek şu satırları yazmış) Sayfa: 160

“Bu derece hırpaladığımız Türkleri koruyan Cenabı Allah’larından ayırmak için başka ne yapılabilir?”

25 Haziran 1915

(Türk Askerinde bulunan manevi gücü ve cesareti izaha çalışırken, onların para ve menfaatle satın alınamayacağını anlatıyor.) Sayfa: 190

“Dünyada Osmanlı Türkünden başka bir din uğruna canını fedaya münakaşasız hazır bir millet ve asker yoktur.”

(Sık sık kiliseye gidip dua ve ayinlere katılmakta, önemli konularda ve kararlar öncesine diz çöküp Allah’ın yardımını talep etmektedir...) Sayfa: 201, 214 ve birçok sayfa...

21 Ağustos 1915

(İkinci Anafartalar savaşındaki Türk ordusunu gizleyen ani ve sebepsiz bastıran sisi ve bulutu şöyle izah ediyor.) Sayfa 248

“Bu sefer İsmailoğlu tepeyi elimizden hiçbir güç kurtaramazdı. Ama sabahın erken saatlerinde durumda umulmadık bir değişme başladı, gittikçe yoğunlaşan bir sis, etrafı göz gözü görmez bir hale getirmişti. Top tüfek sesleri birer birer dindi ve cephe sustu. Doğa Türkleri gizlemiş, Allah onları korumuştur.”

22 Ağustos 1915

(21 Ağustostaki hezimetleri üzerine şunları söylüyor.) Sayfa: 249

“70 numaralı tepe ile İsmailoğlu tepede düşman, kuvvetlerimizi geri çekilmeye mecbur bırakmıştı. Türk birlikleri ön hatlarda iyice tutunmuşlar, bu sebeple, 7, 8, 9, ve 10. tümenlerden çok, topçu ateşimizden yardım beklemekteydik. Çalılık arazi içinde devam eden karşılıklı düello, korkunç bir şekilde hükmünü sürdürdü. Sis ve topçu ateşi yönünden Allah dün Türklerden yana idi.”

2 Eylül 1915

(Batıl itikatları olmadığını her vesile ile açıklayan general artık kâbus dolu rüyalar görmekte ve bu rüyalarından anlamlar çıkarmaya çalışmaktadır.) Sayfa: 249 ve 254

“Dün gece çok acayip ve korkunç bir rüya gördüm. Çadırım İmroz adasında olduğu halde, Helles burnunda boğuluyordum. Boğazımı sıkın elin baskısını hâlâ hissediyorum. Sular başıma yaklaşıyor. Hiç böylesine korkunç bir rüya görmemişim.”

Gerçekten enteresan bir kitap. Tekrar bu kitabı Türk okuyucusuna kazandıran Hürriyet Yayınları’nı kutlamak gerek.

Anlaşılamayan husus ise, bu kadar açıkça Allah’ın Türklerden yana olduğunun, yayımladıkları kitaplarda vurgulanmış olmasına rağmen, her vesile ile kiliseye giderek dua ve ayine katılmış olduğunu, her önemli harekât öncesi diz çökerek Allah’a yalvardığını kendisi yazan bir düşman başkomutanının varlığına rağmen, hâlâ Allah’ın yardımlarına “Hurafe” diye bakılmasıdır. Bu husus gerçekten bizleri üzmektedir.

Doğan grubu yayınevlerinin başka kitapları da var. Aynı olayları aynı tarzda izah eden başka yazarların kitaplarını da yayımlamış ve hizmet etmişler. Bunlardan bir tanesi de “Alan Moorehead” a ait olan “Çanakkale Geçilmez” isimli kitaptır. Milliyet Yayınları’ndan çıkmış. 1972. Ama üzüntümüz odur ki bu kitapları kendileri unutmuş gözüküyor.⁴⁴

Maneviyat Düşmanlarının Cehaleti:

Körün görebildiği, çarptığı yerden ibarettir

İnsanoğlunun düşünce serüveni, tarihin hiçbir döneminde, içinde bulunduğumuz bu zamandaki kadar alt seviyelere düşmemişti. Peki, bunu nasıl anlamalıyız?

Bu bile bizim için önemli bir sorun teşkil ediyor. Düşünce ufkumuzun önündeki çakıl taşlarını temizleme zahmetine girişmiş "büyük adamların" hemen hemen hepsi anlaşılmaz bulunuyor. Anlaşılamamanın kargaşaya dönüştüğü bir ortamda, iyi şeyler beklemek zaten mümkün gözüküyor.

⁴⁴ 09.12.2005 / Milli Gazete / Ekrem Şama

Eski Yunan'ın ve İslam felsefecilerinin söylediklerinin üzerine fazlaca bir şey söylenmiş gözüküyor. Bu durum etkin bir şekilde devam ederken, ahlaksızlığın alkışlandığı bu dünyada, medeniyetimizin öncüleri de edilgen konuma düşüyor. Ancak bu durum elbette ki hakikatin ne olduğu konusundaki fikirlerimizi sarsmıyor ve hakikatin üstünü örtmüyor.

Sorularımızı, düşünce hayatımızdaki zihin karışıklıklarının ve yetersizliklerinin üzerine sürdüğümüzde, akl-ı selim bir yola ulaşmak için ciddi bir adım atmış oluruz.

Türkiye'de ehil olmayan kişilerin ehli olmadıkları yerlere gelmiş olması ve geldikleri yerde üretmeye çalıştıkları düşünce tarzı ve üslubunun yanlışlığından ne kadar vahim bir tabloyla karşı karşıya olduğumuzu görebiliriz. Ve bu ehliyet meselesi sadece bürokrasinin alt kademelerinde değil, devletin her alanında ve hatta zirvesinde bile aynıdır. Düşünce yanlışlıkları, buralarda hâkim olunca gelişmeleri anlamlandırmak oldukça zor oluyor. Sözelimi, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nin Türkiye ile ilgili olan son iki kararından biri alkışlanırken, diğeri hukuka aykırı bulunuyor, üstelik aynı kişiler tarafından. Bu tezatlığın bakılan yer ile görülen yer arasındaki sebeplerden kaynaklandığı çok bariz. Anlaşılan o ki, Türkiye'de yaşayanlar yedikleri ekmeğin kimin ekmeği olduğunu önemsemeden, daha da acısı, bu ekmeğin hamurunu kimin yoğurduğunu duyduklarında, bundan bir rahatsızlık duymadan yaşamayı alışkanlık haline getirmişler. Bu normal şartlarda bir ahlaksızlık örneğidir. Ve bu sözler elbette çağdaş yaşamını omurgasız düşüncelerle yönlendirenler hususunda söylenmiştir. Özetinde onlara söyleyebilecek fazla bir sözümüz yok. Kur'an'ı Kerim hadiseyi açıklıyor: "Allah onların kalplerindeki hastalığı artırdı."

Aslında bu omurgasız düşünceliler, söyledikleriyle kendilerini maskara etme hususunda usta sayılırlar. Yalnız beni rahatsız eden, en üst seviyeye varan anlayışsızlıklarını anlayamamış olmamdır. Başörtüsü konusunda karaladıklarına göz attığınızda, ne kadar eğlenceli olduklarını siz de göreceksiniz. Söylediklerine göre, başörtüsünün asıl amacı ve işlevi kadını erkeğin yanında belli etmekten ibaretmiş. Bir çeşit kadın erkek ayrımcılığının körüklenmesi haliymiş. Bu konuda bir fikri olan var mı? Kavramlarını kendilerinin belirlediği bir televizyon programı sanıyorlar Türkiye'yi. Buna kim inanır. Bir toplumun kullandığı kavramların [nesnelerin] kime ve neye hizmet ettiğini anlamak için, onu esinleyen öncel düşüncelere bakmamız gerekiyor. Bundan bile haberleri yok. Kendilerinden haberleri yok. Hiçbirinin yüz yıllık bir geçmişi yok. Derme çatma bir gecekonduyu andırıyor düşünceleri. Bugüne değin Avrupa işi ithal kumaşlarla yamaladıkları bir hayatları var. İçki kadehleri, cinsellik ve futbol... Üzerine konuşabilecekleri bütün şeyler bunlar. Gözümüzün içine baka baka Türk milletine aptal muamelesi yapıyorlar. **Bize yabancı olan her şeyi baş tacı ediyorlar.** Filmlerinde, kitaplarında, şiirlerinde velhasıl onlardan sadır olan her işte ucuz bir cinsellik sömürüsü var. Sanatsal bir etkinlik gösterebilirler mi? Elbette hayır, bunun için ahlaki bir birikime ihtiyaç var. Anlayışsızlıkları yüzünden, bunun olması mümkün gözüküyor.

Din düşmanlarını yıkan soru...

Onlardan bu topraklar adına faydalı bir söz işitmeyi beklemek, sadece sonuçsuz bir bekleyiş olur. İtiraf etmeseler de, bu topraklardan ve bize ait her şeyden nefret ediyorlar. Bakkallarımızdan, top oynayan çocuklardan, çeşmelerimizden, ellerinde pazar çantası, başlarında örtüleri yaşlı annelerimizden, komşularımızdan ve yerliliğimizden nefret ediyorlar.

Vatani savunma görevini nutuk atma sırasında ifa ettiklerini sananlar, bu ülkeyi kendilerinin kurtardıklarını söyleye dursunlar. Onlara şunu sorduğumuzda, nasıl yıkıldıklarını görebiliriz: **Acaba, Çanakkale'de şehit olanlar arasında Allah'ın kitabı adına oraya gitmemiş bir kişiyi gösterebilirler mi? Gerçekten Birinci Dünya Savaşı'nda açılan on dört cephede, toprağın altında bıraktıklarımız içinde, onlar gibi düşünen tek bir kişi var mıydı?**

Türk milletinin milli hafızasını bugüne kadar boş ve yararsız tartışmalarla işgal ettiler. Bu durum, yaşadığımız coğrafyanın düşünce serüvenine ağır bir darbe oldu. Yeni devletin kurulmasıyla beraber açılan yeni okulların yeni Farabi'ler yetiştirmesi tasarlanıyordu. Elbette bu olmadı, olamazdı da. Tekerleğin yeniden icadına kadar vardırılan bu eskiyi reddetme usulüyle insanımıza çıkar yol sağlamak mümkün değildir. Ama bunu anlayışsızlıkları yüzünden anlayamadılar. Ve bu anlayışsızlıkları, iki yüz yıldır bizi olduğumuz yere

çiviledi.

Aynı düşünce düzlemi üzerinde olmaları hasebiyle, aslında insanlığın zihinsel yükselişine en ağır darbeyi, hayran oldukları Batı vurmuştur. [Batı'yı burada kullanılış ifadesiyle bir coğrafya olarak değil de, bir zihniyet olarak ele almak gerekir]

Hristiyanlık/Batı kelimenin tam anlamıyla gecikmiş asılsız sorularla insanlığın zihnini meşgul etmiş ve onu uğraştırmıştır. Sözgelimi, Rus toplumunun içinden çıkmış olan ünlü yazar Tolstoy, İslam'la erken döneminde tanışmış olsaydı, kendi içinde tartışmış olduğu birçok konunun, akıl ve hikmet çerçevesinde cevaplanmış olduğunu görecekti ve enerjisini evrensel anlamda tüm insan türünün yararına harcayabilecekti. Çünkü ünlü yazar, Batı düşünce sisteminin içinden çıkamadığı ve boğuştuğu onlarca tartışmaya girmiş ve gücünü buna harcamıştır. Ve bu tartışmalar, aynı eksende ve aynı açmazda kalmıştır.

Örneğini verdiğimiz bu durum, istenildiği kadar çoğaltılabilir.

Müslümanlar olarak, yüzlerce yıl öncesini net bir şekilde görebiliyoruz, onlarca yıl sonrasını da. Onların görebildikleri ise çarptıkları yerden ibarettir. İnsanlık, barış ve huzur istiyorsa İslam'ın kapısını çalmak zorunda. Müslümanlar olarak da bu gerçeği her daim diri tutmamız gerekiyor. Zira İslam'dan başka hangi kapı açılırsa açılsın, zulüm ve seviyesizlik çıkacak.⁴⁵

Ne Yapmalı?

Gazi Mustafa Kemal Atatürk, Birinci Dünya Savaşı dönemindeki umumi manzarayı şöyle aktarıyor:

“Millet yorgun ve yoksul bırakılmış, ülkeyi savaşa sürükleyenler kendi yaşam kaygısına düşerek ülkeden kaçmış”. “İngilizler, Fransızlar ve İtalyanlar yerli işbirlikçilerinin desteğiyle işgale başlamışlar. Yunan ordusu İzmir'i işgale gelmiş”. Bazı azınlıklar devletin çökmesini beklemekte ve bu kargaşa ortamından yararlanmayı ummakta. Bu manzara karşısında “Anadolu insanınca her yerde kurtuluş amacıyla çalışmalar yapıldı, örgütler doğdu” diyor Mustafa Kemal.

Amerika ve İngiltere'nin yardım değil mandacılık peşinde olduklarını vurgularken, milleti ve memleketi yönetecek kişileri “vicdanındaki asli cevheri çok iyi tahlil etmek dikkatinden bir an feragat etmemesi” konusunda uyarıyordu.

Mustafa Kemal Şubat 1923'te Osmanlı Devleti'nin son dönemini şöyle tasvir ediyordu:

“Osmanlı o kadar borçlanıyordu ki bunların faizlerini bile ödemek mümkün olmadı, Başımıza devletin iflası ve Duyun-u Umumiye belası çıkmış bulunuyordu.”

17 Şubat 1923'te İzmir İktisat Kongresi'nin açılışında Mustafa Kemal “mazide ve bilhassa Tanzimat devrinden sonra ecnebi sermayesi memlekette müstesna bir mevkie malik oldu ve ilmi manasıyla denilebilir ki devlet ve hükümet ecnebi sermayesinin jandarmalığından başka bir şey yapmamıştır. Artık her medeni devlet gibi, millet gibi, yeni Türkiye buna muvafakat edemez. Burası esir ülkesi yaptırılamaz” diyerek gelecek için ne yapılması gerektiği konusunda yol gösteriyor..

“Memleketin serveti lüzumsuz yere dışarı çıkmasın. Bunu temin eden şey, dışarıdan içeriye girecek olan eşyaya gümrük koymaktır. Devlet bu hususta serbest olmazsa, kapitülasyon ruhundan hariç sayılabilir mi? Tabii hayır” diyen Gazi, 1 Kasım 1937'deki meclis açış konuşmasında esnafa ve sanayiciye destek verilmesi, madencilğe özel önem gösterilmesi, ekonomik sorunlarla “bilimsel araştırmalar yapılarak...” “radikal ve planlı bir şekilde mücadele edilmesini” tavsiye ediyordu.

Gazi Mustafa Kemal milli devlet projesi öneriyordu; milli sınırlar dâhilinde milli bir ekonomi oluşturarak milli refahın geliştirilmesi ve korunmasını sağlamayı amaçlıyordu bu proje. Amaç, milletin refahını korumak ve artırmaktı. Bunun için ne yapılmalıydı? Mustafa Kemal şunu öneriyordu: milletin güçlü, mesut ve sağlam bir düzen içinde yaşayabilmesi için devletin tamamen milli bir siyaset takip etmesi lazımdır diyen ve uygulanabilir bir siyaset olarak milli siyaseti öneren Mustafa Kemal milli siyaset konusunda şunu ifade etmektedir: “milli sınırlar dâhilinde, her şeyden evvel kendi kuvvetimize dayanarak varlığımızı muhafaza ederek millet ve memleketin hakiki saadet ve bayındırlığına çalışmak. Gelişigüzel ulaşılamayacak emeller peşinde milleti

⁴⁵ 10.12.2005 / Milli Gazete / Yusuf Genç

uğraştırmamak ve zarara sokmamaktır”.

Emperyalist tecavüzlere karşı kısasa kısas yönteminin öne çıkarıldığı ise 15. Kolordu Kumandanlığına yazdığı 22 Ocak 1920 tarihli telgrafta açıkça görülmektedir: “İngilizler Dersaadet’te tecavüzü artırarak nazır veya mebuslardan bazı zevatı ve bilhassa Rauf Beyi tutuklarsa, karşılık olarak Anadolu’da bulunan İngiliz subayları tutuklanacaktır. Dolayısıyla Erzurum’da bulunan Yarbay Rawlinson’u kaçırmamak için şimdiden tedbir alınmasını rica ederim”. Zayıflık göstermenin zarar vereceğini belirten Mustafa Kemal “ulusun haklarını bilip müdafaa ve muhafazası yolunda her türlü fedakârlığa hazır olduğuna ilişkin dünyaya bir kanaat vermek lazım gelir... Düşmanlarımızın işgal hareketi milletimizi bu anlayıştan ve fedakârlık duygusundan mahrum sanmalarından çıkmıştır” diyerek ancak baskılara ve dayatmalara karşı durarak başarılı olunabileceğini göstermiştir.

23 Ağustos 1921’de başlayan Sakarya Meydan Muharebesi’nden iki gün önce tepelerdeki mevzileri dolaşırken tökezleyen atının altında kalarak kaburgası kırılan Mustafa Kemal, “Allah’ın bir işareti bu” demişti. “Kemiklerimden birinin kırıldığı bu yerde düşmanın bölgede tutunması da kırılacaktır” diyordu. Gazi, üç hafta bir gün süren meydan muharebesi sonunda işgalcilerin yenilerek çekilişi aften düştüğü yerden izliyordu. Şevket Süreyya’nın belirttiği gibi Sakarya Meydan Muharebesi ve bir yıl sonra 26 Ağustos 1922’de başlayan ve 30 Ağustos’ta Dumlupınar’da başkomutanlık muharebesiyle başarıya ulaştırılan bu zaferler, sömürge ve yarı sömürgelerle 19. yüzyıl biçimi emperyalizmin kaderinde bir devri kapatmıştır. 30 Ağustos 1924’te Mustafa Kemal ulusun kaderini değiştiren ve emperyalizmin tarihi gidişini bozan 30 Ağustos için “Türk tarihinin en mühim noktasını teşkil eder. Yalnız bizim tarihimize değil cihan tarihine tesir etmiş bir muharebedir” diyordu,

Şevket Süreyya, milli istiklal mücadelelerini gelişigüzel bir konu gibi alan, kendi mukadderatını bu mücadelenin neticesine bağlamayan yabancı aydın veya yazarlardan bu mücadelelerin tam değerlendirmesini istemenin yersiz olduğunu fakat bizim ülkemize karşı yürütülen emperyalist psikolojik savaşın en zalimcesi, bizimle aynı nüfus cüzdanını taşıyan sözde aydınlar tarafından yapıldığını ifade ediyordu.

9 Mart 1935’te “Komşularımızla dostluk ve iyi geçinme yolunda her gün biraz daha ilerlemekteyiz” diyen Gazi, 17 Mart 1937’deki demecinde de ilişkilerde “Bencilik şahsi olsun milli olsun daima fena telakki edilmelidir” diyerek emperyal ahlak anlayışını reddediyordu. Attila İlhan Türkiye Defteri’nin Temmuz 1974 tarihli nüshasında ki makalesinde şöyle yazıyordu:

“Anadolu yarımadasındaki ülke, adı ve rejimi ne olursa olsun, her şeyden önce kuzeyi ve güneyi ile ilişkilerini bir yoluna koymak zorundadır.” “Balkan komşularımızla, Arap ülkeleriyle, Rusya’yla kuşkudan uzak bir uzlaşma yoluna girmemiz gerekir.” “Osmanlı döneminde emperyalizmin tüm akıllı fikri bu ilişkileri önlemektir, varsa bozmaktır, yozlaştırmaktır, bugün de aynı amaca dayanıyor Batılı dost bellediğimiz ülkeler.”

Eylül 1919’da Mustafa Kemal dâhiliye nazırına ne diyordu? “Düşmanlarla millet aleyhinde haince tertibatta bulunuyorsunuz. Güvendiğiniz şahısların ve kuvvetin akıbetini öğrendiğiniz zaman kendi akıbetinizle karşılaştırmayı unutmayınız”. Londra’nın Mayıs 1922’de Anadolu’da Hristiyan kıyımı olduğu yalanını nasıl yaydığını, Vahdettin’in “ümitlerini Allah’tan sonra İngiltere’ye bağladığını” söylediğini, işbirlikçi Ali Kemal’in Peyam-ı Sabah’ta (25 Nisan 1920) Mustafa Kemal için idam istediğini, ‘ya barış yaparsın ya da İngiltere’nin desteğindeki Yunanistan’la savaşı göze alırsın’ tehdidine direnen Mustafa Kemal’den kurtulmanın yollarını arayan Lloyd George’un hesaplarının nasıl çöktüğünü hatırlamakta yarar vardır.

Gazi Mustafa Kemal Paşa, Nutuk’ta emperyal merkezlerin güce verdikleri önceliği vurgulayarak uyarıyor: “Efendiler, herhalde dünyada bir hak vardır. Bu hak, gücün üstündedir. Ulusun haklarını bilip müdafaa ve muhafazası yolunda her türlü fedakârlığa hazır olduğuna ilişkin dünyaya bir kanaat vermek lazımdır.”

Yine Gazi uyarıyor; “Dünyada ve dünya milletleri arasında sükûn ve iyi geçim olmazsa bir millet kendisi için ne yaparsa yapsın huzurdan mahrumdur.” Bu sözlerden nasıl bir ders çıkarmalıyız? Emperyalist siyaset bir çıkmazdır. Kendisini kapalı kapılar ardında güvencede sananlar aldanmışlardır. Zamanında başkalarının sıkıntılarından medet umanlar bugün onlardan destek talebinde bulunmaktadır, Tek başına kurtuluş yoktur.

Ne diyor Gazi Mustafa Kemal Paşa; “Harici siyaset dâhili teşkilatla uyumlu olmalıdır”. Dâhilde “halkın gerçek ihtiyaçlarına göre kurumlar meydana getirmenin başlıca görev” olduğu konusunda ise TBMM’yi

uyarıyor Gazi. Ancak o zaman hariçten gelebilecek dayatmalara karşı direnebilirsiniz.

Günümüzde özellikle gelişmiş Batılı ülkelerin diplomatları yeni maharetler geliştirdiler. Bu maharetleri arasında toplumla ve basınla ilişkiler, istihbarat toplama, bunları karşılaştırma ve değerlendirme, bazı akademik araştırmalara mali destek adı altında rüşvet verme, gizli ajan besleme, bunlar aracılığıyla yıkıcı faaliyetlerine ağırlık verme gibi çabalar yaygınlaşmıştır,

1933 tarihli “Bizans Uygarlığı” adlı kitabında S. Runcimen barış içinde yaşayanlar arasında sorun yaratmak için kabileleri kışkırtmak Bizans politikasının temel kuralı olduğunu belirtiyor. Bununla komşu ülkeyi baskı altında tutarak kendisine karşı cephe alması engellenir ya da istenilen doğrultuda yönlendirilmeye çalışılırdı. İmparator Anastasios 515 yılında şöyle diyordu: “Kanunlar imparatora imparatorluğunun iyiliği için yalan söylemeyi, yeminini bozmayı emreder.” 1961’de basılan “Bizans Diploması Metotları ve Prensipleri” adlı çalışmada D. Obolensky aktarıyor; 2. Justin’in elçisi Valentinus Orta Asya’ya resmi bir ziyarete gönderilir. Türklerin Kağan’ı kendisine şöyle der:

“Siz değişik diller kullanarak halkı aldatırsınız, dalkavukluk edersiniz, onları maharetli sözlerle ve hilekâr bir ruhla ayartırsınız. Menfaat sağladıklarınızın bedbahtlıklara sürüklenmelerine ilgisizsiniz... Bir Türk ne yalan söyler, ne aldatır.”

Z. Brzezinski CIA’ya yabancı ülkelerdeki faaliyetlerinde daha fazla serbestlik sağlanmasını öneriyordu, 1983 tarihli “Güç ve Prensipler” adlı çalışmada. 1983’te CIA, Latin Amerikan Araştırmalar Birliği dergisine verdiği bir ilanda “ayaklanma, terörizm ve siyasi istikrarsızlık” konusunda neden eleman arıyordu acaba? ABD başkanlarından Jimmy Carter (1977–81) görevi tamamladıktan sonra dış politika konusunda kendisinin aldatılması ve CIA’nın öldürme ve diğer suçlar konusundaki entrikalarda oynadığı rol nedeniyle sıkıntılar yaşadığını yazıyordu. 1982’de yayımlanan ‘İnancılı Korumak’ adlı anılarını anlattığı kitabında. Carter’dan sonra göreve gelen zamanın ABD Başkanı Reagan ise Aralık 1981’de, yabancı ülkelerdeki istihbarat faaliyetleri için ayrılan bütçeyi 6 milyar dolardan 20 milyar dolara çıkarma kararı almış olduğu hatırlanmalıdır.

ABD’nin BM’deki meşhur büyükelçisi “siyahlar giyinmiş, ölüme tapınmayı teşvik eden CIA ajanı” olarak da adlandırılmış olan Bayan J. Kirkpatrick, Nikaragua’daki Sandinista yönetiminin devrilmesinin gereğini dile getirmiş, CIA bu amaçla hükümeti devirmeyi amaçlayan kontraları silahlandırmayı artırmıştı. Eleştiriler nedeniyle Aralık 1982’de Kongre, CIA’nın Nikaragua hükümetini devirme girişimini yasaklamak zorunda kalmıştı. CIA’nın kötü imajını silmek için Reagan döneminde başvuru olan yol ise özellikle 1985 sonrası yıllarda “örtülü demokrasi seferi” adı altında yürütülen ve buna daha sonra “insan hakları” kavramının da eklendiği çabaların bugün de uygulamada olduğu bilinmelidir,

İngiliz Gizli İstihbarat Servisi (SIS ya da M16) pasaport memuru adı altında İngiliz konsolosluklarına ajanlar göndermeyi ihmal etmemiştir. Bunu Fransa, Almanya, ABD gibi ülkeler de yapmaktadırlar. Bir dönem Sovyetler Birliği’nin Batılı elçilik ve konsolosluklardaki elemanlarının yüzde 40–45’i gelişmekte olan ülkelerde işe yüzde 70-75’inin Sovyet Devlet İstihbarat Komitesi KGB’nin elemanlarından oluştuğu bilinmektedir.

CIA gibi örgütlenmeler soğuk savaş döneminde kendi ülkelerinin dış politikalarından bağımsız hareket etmeyi de sürdürmüşlerdir bazı dönemlerde. ABD’nin Santiago’daki Büyükelçisi E. Korry’nin, 1970’te CIA’nın Şili’deki muhaliflere silah sağlamak için diplomatik bagajların kullanıldığını haberi yoktu.

Birleşmiş Milletler’in (BM) cebri (zorlayıcı) diplomasisi özellikle uluslararası ilişkilerde ihlalleri önlemeyi, haksızlıkları gidermeyi amaçlarken bugün emperyal ülkelerin taleplerini diğerlerine dayatma politikasına dönüşmüş olmasının ne tür riskler taşıdığı dikkatle izlenmelidir.

Yaklaşık 50 yıldır dünyanın çeşitli bölgelerinde meydana gelen birçok savaşta doğrudan yada dolaylı Batılı ülke yönetimlerinin parmağı olduğu bilinmektedir. Liberal demokrasiyle yönetilen Batılı ülkelerin aralarında savaşmadıkları tezi sık sık işlenir, fakat bunların kendi dışındaki ülkelerde liberal demokrasiyi yayma adı altında egemen kılmaya çalıştıkları emperyal projeleri ve bu yoldaki gayri ahlaki çabaları gizlenmeye çalışıldığı da unutulmamalıdır.

Batılı liberal demokrasilerde bundan yararlanan ülke insanlarının önemli bir kesiminin Irak’ın işgalini liberal demokrasinin yayılması için yararlı bir çaba olarak görmesi ise dikkat çekicidir.

Emperyal merkezler liberal demokrasiyle maskelenmiş ganimet kapma düzenine toz kondurmazken, bu sürece karşı çıkanları antidemokratik olarak tanımlayarak şiddet kullanmayı da meşrulaştırmaya çalıştığına dikkat edilmeli ve bunun bizim gibi ülkelere yönelik kullanılmayacağını bir garantisi olmadığı da göz önünde bulundurulmalıdır. Emperyal kontrol alanlarının genişletilmesi çabasının diğer ülkelerin sınırlarını yeniden düzenlemek için güç kullanmayı içermeye kadar vardırıldığı Soğuk Savaş döneminin Özgür dünya -komünist blok ayrımının yerine bugün liberal demokrasiler- serseri devletler (ve adaylar) anlayışının ikame edilmeye çalışıldığı bir ortamda emperyalist cephede değişen pek bir şeyin olmadığı unutulmamalıdır.

Emperyal liberal demokratik devletlerin, çıkarlarını korumak için sürekli silahlanırken, birbirleriyle savaşmadıklarından dolayı övünmeleri ilginçtir. Batı'nın emperyal liberal demokrasilerin, aralarında yağma konusunda anlaşmazlıklar sürse de emperyalist demokrasi projelerine uygun olarak Latin Amerika, Ortadoğu, Güneybatı Asya gibi coğrafyalarda savaş üretmeye devam ettikleri dikkate alınarak tedbir alınmalıdır.

Türkiye'nin içeriden ve dışarıdan gelen önemli sorunlarla karşı karşıya olduğu açıktır. İçeriden kaynaklanan sorunların kısa, orta ve uzun döneme yayılarak çözülmeye çalışılması ile bu yükün altından kalkılabilir. Etnik ve dinsel radikalleşme ile Türkiye'yi zora sokma hesapları yapan bazı merkezi gelişmiş zengin ülkelere Mustafa Kemal yöntemiyle cevap verilmelidir.

Bu konuda Gazi Mustafa Kemal Paşa'ya kulak verelim. 1 Kaşım 1928'de TBMM'deki toplantıda şöyle diyordu Gazi: "Efendiler, harici siyasetimizde dürüstlük memleketimizin emniyetine ve inkişafına, masuniyetine dikkat, şiarî hareketimize kılavuz olmaktadır. Esaslı ıslahat ve inkişafı içinde bulunan bir memleketin hem kendisinde, hem muhitlerinde sulh ve huzuru cidden arzu etmesinden daha kolay izah olunabilecek bir keyfiyet olamaz. Harici siyasetimizde memleketin masuniyetini, emniyetini vatandaşların haklarını herhangi bir tecavüze karşı bizzat müdafaa edebilmek kudreti de bilhassa gözde tuttuğumuz noktadır." Gazi'nin bu sonuca uzun bir mücadele sürecinden geçerek vardığı dikkate alınmalı ve bundan ders çıkarılmalıdır.

Anadolu işgal edildiğinde Mustafa Kemal'in ilk işi halkı örgütlemek olmuştur. Aynı yöntemle başvurarak Mustafa Kemal'in yaptığı gibi hem Batı emperyalizmine hem de onun yerli işbirlikçilerine karşı mücadele verilmelidir. Türkiye, içerden saldıranları ayıklamadan dışarıdan gelen dayatmalara direnemez.

Gazi Mustafa Kemal Paşa dış politikanın iç politikayla doğrudan bağlantılı olduğunu ifade ettiği dönemde Batı merkezli uluslararası ilişkiler teorileri henüz ilkel dönemini yaşamaktaydı. İç politika ve dış politika arasında doğrudan bir ilişkinin olduğu konusundaki teorik yaklaşımlar Batılı akademisyenlerce on yıllar sonra ortaya atılmaya başlanmıştı. Mustafa Kemal'e göre siyasi, idari ve iktisadi açıdan güçlü olmak, vatanın bağımsızlığının korunması için zorunluydu. Burada bir ülkenin ulusal düzeydeki politikalarıyla uluslararası düzeydeki politikalarının doğrudan bir ilişki içerisinde olduğu vurgulanmaktaydı.

Mustafa Kemal'in milli birliği esas alan politikası üzerine inşa edilmiş olan projesinde ulus-devlet uygarlık ve barış, ulaşılması ve korunması gereken ideallerdi. O günkü uluslararası sistemde Türkiye'nin ayakları üzerine sağlam basan bir devlet olabilmesi için bunlar en önemli koşullardı. Yani milli birliği sağlayacaksınız; bunu sağlam temellere oturtmak için halkınızın yaşam koşullarını gelişmiş ülkelerdeki halkların yaşam koşulları düzeyine ve üzerine çıkaracaksınız ve bütün bunların güvenceye alınabilmesi için bulunduğunuz coğrafyada barış ve istikrar içerisinde yaşamının koşullarını yaratacaksınız.

Mustafa Kemal dış politikada her zaman cepheyi daraltma politikası uygulamıştır. Hiçbir zaman Enverci bir yöntemle başvurarak düşmanların sayısını arttırmak ve aynı anda bunlarla mücadele etmek hatasına düşmemiştir. Batı cephesinde Londra'nın taşeronluğuna soyunan Yunan işgaline karşı mücadele ederken, Doğu cephesini Bolşeviklerle işbirliği yaparak güvenceye almanın yollarını aramış ve bunda başarılı olmuştur. Moskova ile yakınlaşma, İngiliz emperyalizminin Anadolu-Trakya coğrafyası üzerindeki hesaplarını bozmuştur.

İçeride toparlanma sürecinin yaşandığı bir dönemde İngiliz emperyalizminin gözünü diktiği Musul sorununa temkinli yaklaşmanın ve yeni bir savaştan kaçınmanın zorunluluğunu görmüştür. İngiltere'nin petrol nedeniyle Kürtleri kışkırtması yanında Trakya'dan Yunan saldırısının başlatılabileceği yolundaki haberlerin yayılması Ankara'yı tavize zorlamıştır. Cumhuriyet döneminin ilk Amerikan büyükelçisi ve Lozan Konferansı'nın ikinci döneminde Amerikan baş delegesi Joseph C. Grew, Musul konusunda "Hiç şüphe

etmiyorduk ki Venizelos, konferansın dağılmasından ve Türklerin Yunanlılara Trakya'yı tekrar ele geçirme fırsatını sağlayacak bir güney sınırı harekâtından hiç üzüntü duymayacaktı" diyordu 1952'de yayımlanan 'Çalkantılı Dönem' adlı kitabında.

Mustafa Kemal, 'Musul meselesinin hallini muharebeye girmek için bir sene sonraya ertelemek demek, ondan vazgeçmek demek değildir. Belki, bunun elde edilmesi için daha kuvvetli olabileceğimiz bir zamanı beklemektir. Musul'u gayet kolaylıkla alabiliriz. Fakat Musul'u aldığımız müteakip muharebenin hemen son bulacağına kani olmalıyız" diyordu.

Mustafa Kemal, Sovyet Büyükelçisi Aralov'a Eylül 1922'deki Çanakkale Bunalımı sırasında, "Ankara Doğu Trakya'yı alabilir ve ordularını oraya geçirebilirdi. Fakat bu durumda Türkiye belirsiz bir süre için Avrupa ile savaş halinde kalmış olacaktı. Ordu, düşmanın elinde tuttuğu boğazlarla Anadolu'dan ayrılmış bulunacaktı. Anadolu'yu ordusuz bırakmak da doğru olmazdı. Manevralarımızla Fransa ve İtalya'yı İngiltere'den koparmış bulunuyoruz. Bu durumda onları birleştirdik" demiştir.

Birkaç cephede savaşmanın yüksek risk taşıdığını belirtmeye çalışan Mustafa Kemal'in Musul vilayeti konusunda izlediği siyaset, düşman cephesinde bir dayanışmayı engellemek siyasetidir. Eğer bunu sağlayamazsanız Bolu Milletvekili Nuri Efendi'nin Meclis'te Musul konusundaki tartışmaların sürdüğü bir sırada Musul'un satıldığını iddia eden Hüseyin Avni Bey'e, "Pahalı vermek için yüz bin Anadoluluyu daha öldürmek mi lazım?" uyarısından ders çıkarmamış olursunuz.

Boğazların statüsü söz konusu olduğunda konunun Türkiye lehine biçimlendirilmesi için uygun bir ortamın oluşmasını beklemiştir. Hatay sorunu bu anlayışla çözülebilmektedir. Yersiz ve zamansız öne sürülen taleplerin karşı cephede dayanışmayı arttırabileceğini ve aleyhte sonuçlar doğurabileceğini görmüştür. Sorunları belirli bir sürece yayarak çözme yolunu izlemiş ve koşulların oluşmasına bağlı olarak aşılabilme olasılığı yüksek olanlara öncelik vererek çözüm önerileri ileri sürmüştür.

20. yüzyılın ilk çeyreğinde Türkiye gibi ülkeler açısından elzem olan ulus-devlet'in inşası ve korunması için milli birliğin, barışın ve adaletin üzerine oturtulmuş bir istikrarın sağlanması gibi idealler günümüzde globalleşme söylemleri arasında tasfiye edilmeye çalışılmaktadır. Emperyalizmin artık geçmişte kaldığını, uluslararası sistemdeki adaletsizliklerin emperyalist ülkelerin yönetimlerinin iyi niyetleriyle düzeltilebileceğini ifade edenler var, Bunu 100 sene önce 1905 yılında J. A. Hobson gibi liberal bir iktisatçı savunmaktaydı. Fakat tarih bunun aksini doğrulamıştır.

Batılı bazı çevrelere yaranmak için iktisadi, siyasi ve idari alanlarda Türkiye'yi zora sokacak ve Atatürk'ün üzerine titrediği siyasi, iktisadi, idari bağımsızlığımıza zarar verebilecek anlaşmalara karşı uyanık olunmalıdır. Mustafa Kemal'in tehlike olarak gösterdiği kapitalizm-emperyalizmin dayatmaya çalıştığı dinsel, etnik taleplerine karşı direniş örgütlü olarak sürdürülmelidir. Dayatmalara karşı direnci arttırmak için tarihten ve gelenekten ders çıkarılmalıdır.

Uluslararası sistemde egemenliğini sürdüren merkezi ülkelerin propaganda araçları yardımıyla gelişmekte olan çevre ülkelerde yoksulluğun varlığı ve bundan sorumlu olan politikaların anlaşılması ve örgütlenmesi engellenmektedir. Gelişmiş zengin merkezi ülkelerin hükümetleri, uluslararası mali kuruluşlar ve bunlarla iç içe olan birçok NGO (Hükümet Dışı Kuruluşlar) ve diğer işbirlikçiler bu sistemin bir parçası olarak çalışmakta ve adil olmayan serbest pazarın devamlılığını sağlamaktadırlar.

Birçok NGO toplumsal tepkileri ekonomik alanın dışına taşımak yolunda önemli bir sübap rolü oynamaktadırlar. Toplumsal sorunların temelinde merkezi hükümetlerle toplumsal güçler arasında yaşanan anlaşmazlıkların yattığını vurgulayan ve faaliyetlerini bu alanlara yönelten NGO'lann büyük bir kısmı, dikkatleri anti-emperyalist mücadeleden uzaklaştırıp merkezi otoriteye karşı yönlendirme çabası içerisine girmiştir.

İnsan haklarına çok önem veren bu NGO'lar nedense insan hakları ihlalleriyle doğrudan ilişkili olan merkezi ülkelerin ve bunlara bağımlı IMF gibi kuruluşların egemen olduğu eşitsiz, adaletsiz uluslararası ekonomik ilişkilere karşı bir dayanışmaya girmeyi nedense tercih etmezler.

Kapitalist enternasyonalizmin hizmetine giren NGO'lar çevre'nin merkez'e bağımlılığına katkıda bulunarak uluslararası sistemdeki sorunların NGO'ların da çabalarıyla giderebileceği gibi bir anlayışı

gelişmekte olan ülkelerin insanlarına kabul ettirme çabası içerisinde olduğuna dikkat çekilmeli, uluslararası tekellerin yerli işbirlikçileri aracılığıyla ülke kaynaklarını merkezi zengin gelişmiş ülkelere transferi sürecinde dikkatlerin başka yöne çevrilme çabaları engellenmelidir.

Uluslararası güç odaklarının ve yerli işbirlikçilerinin yıkıcı faaliyetlerine direnenlerle dayanışma içerisine girilmeli, kaleler tahkim edilmelidir.

Bugün ulusal ve uluslararası düzeyde örgütlenen bazı basın-yayın organlarının yayınlarında tehlikeli bir yönlendirmeye aracı olabildikleri, yabancı istihbarat birimlerinin bunları kullanarak Türkiye üzerinde baskı oluşturarak bölgesel hesaplar yaptıklarına dikkat edilmelidir. Bunları müttefik zannedip sonra pişman olma durumuna düşmemeye dikkat edilmelidir. Komplolara direnebilmek için Mustafa Kemal geleneğinde var olan direniş yollarını açık tutmalıyız.

Namuslu insanlar birleşiniz.”⁴⁶

⁴⁶ Doç. Dr. Emin Gürses / Jeopolitik / Aralık 2005

BAZILARI ATATÜRK'Ü ANLAMAYA YANAŞMAMAKTADIR!

Ünlü Yazar Atilla İlhan, Milli Gazete'den Selami Çalışkan'la Yaptığı Röportajda:

“ATATÜRK'Ü BAZILARI ANLAMADI. BAZILARI DA ÇARPITTI!”

Batı, bizi batırmak istiyor!

1919 ve 20'den itibaren başlayan hareketin içinde önde olan asıl mesele antiemperyalizmdir. Laiklik değildir. Batı karşıtlığı. (Milli Mücadelenin esasıdır.) Gazi Mustafa Kemal Batı emperyalizmine karşıdır. Bunun üstünde duruyor. Bunun kavgasını yapıyor.

Ülkenin sağcıları ve solcuları birbirini tanıyorlar. Bunu Bursa konferansında da söyledim. Eğer biz birbirimizi tanısak, meseleler daha kolay çözülür. Çünkü aydın; sorgulayan insandır. Bir şeyi araştırmadan, sorgulamadan inanmayacaksınız. Ben bunu çocukluğumda yaşadım. Sosyalist olduğumu ilan ettim. Türkiye'deki sosyalistlerle konuştukça işin farklı olduğunu anladım. Bu konuda bilgi edinmek için Fransa'ya gittim. Orada, Paris'in göbeğinde Sovyetler Birliği'nde uygulanan komünizmi eleştirenleri gördüm. İşin ilginç Sosyalistler, Sosyal Demokratlar, Komünistler ve Troçkistlerle tanıştım. Baktım ki her biri farklı telden çalıyor.

Mesele şudur. Ben yakın tarihi çok yakından inceledim. Romanlarını yazıyorum. Ondan mecburdum incelemeye. İnceledikçe şöyle bir ilginç gerçekle karşılaştım. Bizim liselerde yaşadığımız yıllardan itibaren Türkiye'de bizim Cumhuriyet hareketinin en büyük vasfı olarak “Laiklik” söylenir. Laiklik en baştadır. Hâlbuki 1919 ve 20'den itibaren başlayan hareketin içinde önde olan asıl mesele antiemperyalizmdir. Laiklik değildir. Batı karşıtlığı. Gazi Mustafa Kemal, Batı emperyalizmine karşı. Bunun üstünde duruyor. Bunun kavgasını yapıyor. Gazi, “Batı bizi batırmak istiyor. Batı bizi paylaşmak istiyor. Biz bağımsız bir devletiz. Biz bu ülkede kendi devletimizi kurarız ve yaşatırız. Hayır diyenlerle de savaşıyoruz” diyor. Gazi, bu savaşı kazanıyor, kazandıktan sonra da yeni bir devlet kuruluyor. Bu yeni devletin içinde laiklik daha sonra CHP kurulurken söz konusu oluyor. Fakat Türkiye Cumhuriyeti Devleti 1937'ye kadar laik değildir.

“Atatürk Suriye İslam Devleti Olsun!” istiyor:

Gazi'nin Suriye ile ilgili bir sözü var, o söz beni çok heyecanlandırıyor. Çünkü Gazi'nin böyle bir şey söyleyeceğini zannetmez insan. Gazi, Suriye'nin Dışişleri Bakanı'yla Hatay meselesini konuşuyor. O konuşma sırasında diyor ki: **“Suriye, bağımsız bir İslam Devleti olarak kurulmalıdır.”** (Fransızlardan bahsederek) **“Onlar ne karışır? Biz sizinle oturur, bu meseleyi aramızda hallederiz. Eğer izin vermezlerse, ben askerimle girerim Suriye'ye, sizi kurtarır ve çıkarım”** diyor. Bunlar, piyasaya yeniden çıkan Hasan Rıza Beyin **“Atatürk'ten Hatıralar”** adlı kitabında yazılı.

Yani Laiklik, Atatürk'ün hasta yatağında yattığı bir sırada yürürlüğe konuluyor!

Evet, o arada yürürlüğe koyuyorlar. Ancak şunu kabul etmemiz lazım. Aslında Gazi'nin kurduğu devlet formasyonu solcu bir devlet. Sağcı bir devlet değildir. Ancak prensip olarak **“Antiemperyalistim”** diyor. Emperyalizme: **“Sana karşıyım”** diyor. İkincisi **“Mazlum halklardan yanayım”** diyor. Bu demektir ki: **“Bütün sömürge halkların yanındayım”** Onu da söylüyor. Sol fikirlere ters bakmıyor. Sovyetlerle dostluk kuruyor. Onlardan yardım alıyor.

Türkiye'de laikliğin bu kadar öne çıkmasının sebebi nedir?

1938'den itibaren Türkiye'nin dış politikasının değişmesiyle ilgilidir.

1938'de Gazi öldükten çok kısa bir süre sonra İsmet Paşa gidip İngiltere ile anlaşmıştır. Halbuki İngiliz Kralı Gazi'nin ayağına kadar gelmiş ve bu anlaşma yapılamamıştır. Gazi anlaşmamıştır. Çünkü İngilizler o zaman ne yapıp yapıp Türkiye'yi ele geçirmek istiyorlardı. Bunun da iki önemli sebebi vardı. Bir tanesi Ruslardan dehşetle çekiniyorlar, Ruslara karşı bizi kullanmak istiyorlardı. Gazi de:

“Biz enayi değiliz. Yeteri kadar bizi Ruslara karşı kullandınız. Bundan sonra kullandırmayacağım” diyordu. İkinci mesele Hitler ortaya çıkmıştı. Mussolini çok sert idi. Avrupa'da savaş

olacaktı ve İngiltere Türkiye'ye ortak olarak el koymak istiyordu. Gazi de bu işe yanaşmak istemedi. Ama Gazi öldü. Gazi ölür ölmez İsmet Paşa gitti, hemen Fransa ve İngiltere ile ittifak imzaladı. İttifak imzalandıktan çok kısa bir süre sonra, Türkiye'de Milli Eğitim Bakanlığı'nın politikası değişti. Ne oldu? Birdenbire Yunan Latin Kültürü'nün Türkiye'de okutulmasına karar verildi. Hâlbuki Gazi zamanında böyle bir şey yoktur. Gazi Türk Kültürü'nü okutacaktır. Türklerin kültürünü bulacağız diye dünyayı eşeliyordu.

Bakınız:

Elmalılı Hamdi Yazır'ın "Hak Dini Kur'an Dili" tefsiri ne zaman basıldı? Buhari ve Müslim Hadislerinin ne zaman tercümeleri yapıldı?

Onların hepsi Atatürk zamanında basıldı. Sadece Börekçizade, (O zamanki Diyanet İşleri Başkanı, Müdafa-i Hukuk zamanında Ankara Müftüsü olan zat) sadece o zat yeter. Çok muhterem bir zattır. Ve Müdafa-i Hukuk, Ankara'ya geldiği zaman 28 kuruş mu, 48 kuruş mu ne paraları varmış? O kadar müşkül durumdadırlar. Ankara halkından bin lira toplayarak, getirip onlara veren Ankara Müftüsü Börekçizadedir.

Türkiye'nin Toprakları Satılıyor:

Türkiye'nin bölünmesine vesile olacak, vatan toprağının yabancılara satılmasını sağlayan yasa Meclis'ten çıkartılırken sesini çıkarmayan çevreler, bir metrelik kumaş olan başörtüsü gündeme geldiğinde ayağa kalkıyorlar!

Çünkü Türkiye'nin toprakları satılıyor. Türkiye'nin parçalanma tehlikesi var. Bütün bunlar karşısında sesini çıkartırsa antiemperyalist olur diye çıkartmıyorlar. Hâlbuki antiemperyalist olmayacağına dair söz verdi. İşte olay oradan çıkıyor. Peki, nasıl kendini savunacak? O zaman dine sarılıyor, İrtica meselesini öne çıkarıyorlar. Şimdi irticayı ben çok dikkatle izledim. Gazi ne zaman mürteci diyor, ne zaman irticaya yükleniyor.

Aynı Atatürk Balıkesir'de hutbe okuyor. Peki, Atatürk'ün hutbe okuduğu asılsız mı?

Elbette doğrudur: Bütün belgelerde var. Zağanos Paşa Camii'nde yaptığı konuşma. Ama aslında daha çok konuşmaları var. O konuşmaları o zamanki gazetelerde çıkmış. Ancak Gazi'nin söylev ve demeçlerine alınmamış. Atatürk'ün dini konuşmaları kasıtlı olarak alınmıyor. Önemsiz yerlerinden sadece 3-5 satır almışlar. Gazinin ağzından çıkan her şeyi şimdi İşçi Partisi yayınlıyor. Ben Gazinin çıkmış olan her şeyinin 40 senedir peşindeyim. Daha 1921 senesinde neler söylemiş, neler saklamışlar. Gazi dinden bahsederken bir kere çok hürmetkâr konuşuyor. İkincisi yeni nesillerin bilmediği din terminolojisini, Osmanlı Tarihini ve İslam Tarihini çok iyi biliyor. Çünkü dinle ilgili soruların çoğu Müslüman hocalar tarafından tevcih ediliyor. Gazi de onların hepsine o dilden o zeminde cevap veriyor. Şimdi Osmanlı İmparatorluğu Misak-ı Milli sınırları üzerinde ısrar ediyor Cumhuriyet. Bizim Misak-ı Milli sınırlarımız içinde Süleymaniye, Kerkük ve Musul var. Binaenaleyh orası bizim. Biz öyle düşünüyoruz. Fakat İngiltere bunları bize vermek istemiyor. Lozan Konferansı'nda büyük tartışmalar oluyor. Sorun çözülüyor. Çözülmeyince biz Lozan Antlaşması'nı imzalıyoruz fakat Kerkük, Musul, Süleymaniye meselesi askıda kalıyor.

Gazi de diyor ki: "Mektubunuzu aldık. Çok memnun olduk. İstedığınız an gelebilirsiniz. Meclis'te yeriniz hazır. Fakat asker istemiyoruz. Çünkü askerler gelirse onlar başka türlü terbiye görmüş. İş karışır diye istemiyoruz" O bakımdan böyle durumlarda ıvır-zıvır çevirmek yoktur. "Ay biz böyle düşünüyorduk, siz nasıl düşünüyordunuz?" gibi şeyleri kaldırmak lazımdır. Aslında iki kelime üzerinde durmak lazım. Vatan ve namus. Diyeceksin ki neden?

Tarihimizi bilmiyoruz

Yakın tarihimizi iyi incelediğini belirten Attila İlhan diyor ki; "Bütün mesele, aydınlarımızın kendi tarihini bilmemesinden çıkıyor. Bilmiyoruz, bakmıyoruz, merak etmiyoruz. Böyle benim gibi biri çıkıp da dibini kurcalamaya başladı mı, bir sürü mesele çıkıyor."

Bakınız, Kerkük ve Musul meselesi Lozan'da bitmiyor. Sonuç ne oluyor?

"Bir başka Konferansta halledilecek" deniyor. Yedi sene sonra buraya gelip Haliç'te bir Konferans yapıyorlar. İngilizlerle bizimkiler o konferansta diğiyorlar. Yine halledilemiyor. Düpedüz bizden buraları istiyorlar (Kerkük, Musul, Süleymaniye). Biz de vermiyoruz. Bunun üzerine İngilizler o zamanki Birleşmiş Milletler olan Milletler Cemiyeti'ne başvuruyor. Milletler Cemiyeti'ne biz de onlarla beraber gidiyoruz. Ama o

cemiyete üye değiliz. Neticede karar bizim aleyhimize çıkıyor. Yani İngiltere orada çeviriyor fırıldığını ve neticede deniyor ki bu toprakları İngiltere'ye vereceksiniz. Ankara'nın cevabı: "Vermem." Bin dokuz yüz yirmiler. Verilecek. "Vermem!" diyor.

Bunun üzerine İngiltere ne yapıyor?

Hakkâri Vilayeti'nde yaşamakta olan Nasturi Hristiyanları tahrik ediyor. "Siz Hristiyan'sınız. Türkiye Cumhuriyeti'nde ne işiniz var?" diye. Onlarla aramıza nifak tohumu ekıyor. Arkasından da Ankara'ya bir ultimatö veriyor.

Atatürk, "Savaşa hazırlanın" talimatı veriyor:

Önce İngilizler nasıl bir ultimatö veriyor?

Aynen şu: "Hakkâri vilayeti Hristiyan olması hasebiyle Irak'a bırakılacaktır. Ayrıca Süleymaniye, Kerkük ve Musul doğrudan doğruya bize bırakılacaktır. Vermezseniz, savaşırız" Ankara bunu da reddediyor. Yani savaşı göze alıyor. Ondan sonra Gazi Paşa arkadaşlarına diyor ki: "Haydi şimdi sıra sizde" Yani, "İngiltere ile savaşacağız. Savaşa hazırlanın" diyor. O zaman bak ne oluyor? Gazi'nin çok güvendiği bazı silah arkadaşları kumanda ettikleri orduların başından istifa ediyorlar. Bütün mesele, aydınlarımızın kendi tarihini bilmemesinden çıkıyor. Bilmiyoruz, bakmıyoruz, merak etmiyoruz. Böyle benim gibi biri çıkıp da dibini kurcalamaya başladı mı, bir sürü mesele çıkıyor. Bunu bulup çıkardım. Bu da Yusuf Akçura'nın o tarihlerde yaptığı bir konuşma. Ünlü Türkçümüz Akçura, tarih kitaplarımızın Gazi'nin telkinine ve emrine rağmen nasıl yanlış yazıldığını anlatıyor. İngiliz sermayedarların ve emperyalistlerin meşhur gazetesi The Economist'in 7 Eylül 1923 tarihli nüshasında deniyor ki: "Türkiye en kısa sürede ekonomisini yeniden kurmak ve ekonomik faaliyetlerini canlandırmak zorundadır. Fakat bunu yabancı sermaye ve teknolojinin yardımı olmaksızın gerçekleştirebilmesi olanak dışıdır." Yani ne diyor? "Bize yer açın. Biz gelelim" diyor. "Türk ulusu bir yandan ülkede yabancı çıkarların katı bir kesinlikle Türkiye'nin ulusal egemenliğine bağımlı kılınması, diğer yandan hızlı bir ekonomik kalkınma hamlesinin gerçekleştirilmesini isterken, bu iki isteğin çeliştiğini kimse düşünmüyor" Çok açık. Yani "Sen bağımsızlık peşinde koşarsan, bize böyle engel çıkarırsan, biz gelmeyiz. Gelmeyince de sen kalkınamazsın" diyor. "Seni kalkındırmayız" diyor.

Dış borç bizi kemiriyor

Bu açık bir tehdit değil mi?

Evet, apaçık tehdit. Bunu ne zaman söylüyorlar? 1923'te söylenmiş. 1925'te aynı gazete. "Yabancı sermaye sorunu, kendilerini kısır döngü içinde bulan Türk liderlerini düşündürmektedir. Bağımsızlığını ve Türklerin deyişiyle ulusal bütünlüğünü koruması için ülkenin zengin doğal kaynaklarının bir an önce geliştirilmesi zorunludur. Bu ise ancak yabancıların yönetim katkısı ve mali desteğiyle gerçekleşebilir." Çok açık söylüyor. "Özellikle dış borç altına girilmesi ya da yabancılara geniş ayrıcalıklar tanıyan bir politika uygulanması, hızlı bir üretim artışı sağlayabilir." Ne istediği açık. Bugün verdiğimiz. Hâlâ dış borç alıyoruz, aynı hatayı yapıyoruz. "Ancak her şeyden önce Cumhuriyet yönetiminin mutlu yalnızlık ve mutlak bağımsızlık tutkusundan vazgeçmesi gerekmektedir."

Ömer Nasuhi Bilmen Hoca'nın "İstilahat-ı Fıkhiye Kamusu" o zaman İstanbul Üniversitesi tarafından basılmış. Hatta o zaman ki rektör Profesör Sıdık Sami Öner'in güzel bir önsöz yazdığını biliyor muydunuz?

Bir kere Mustafa Kemal Paşa zamanında yasak yoktu. Şimdi ben sana tam tersini söyleyeceğim. O da gerçeği ifade edecek. Ben Nazım Hikmet'in bir şiirini ilk defa bir ders kitabında okudum.

İsmet Paşa dönemi ile Gazi dönemini birbirine karıştırmayın.

Atatürk döneminde kadınlara yönelik kıyafet yasağı falan yoktu!

Yoktu kardeşim. Onu ben birkaç defa söyledim. 1936 yılında Konya'nın Ilgın kazasına yerleştik. Babam Kaymakam tayin edildi. Biz Gâvur İzmir'de alafranga yaşayan bir aileydik. Babamın tayini çıkınca anamız danamız Ilgın'a gittik. Orayı görünce çok şaşırdık. Daha önce yaşadığımız İzmir şehriyle Ilgın arasında çok fark vardı. İzmir'in adı üstünde "Gavur İzmir"di. İzmir'in kalabalığının büyük bir kısmı Hristiyan'dı. Onlar gitmişti. Yahudi de vardı. O yüzden İzmir'deki yaşantı herhangi bir Avrupa liman şehrindeki yaşantıdan farksızdı. Biz

işte bu şehirde büyüdük. Ben 11 yaşındaydım. Ilgın'a gittiğimizde sokağın öteki ucundaki kadın beni görünce başını örtüyor, yüzünü duvara dönüyordu. 11 yaşında olan benden örtünerek kaçıyordu. Onun dışında kaç-göç denilen olay Ilgın'da tamamen uygulanıyordu. Yıl 1936. Gazi sağ. Mustafa Kemal Paşa iktidar'da. Benim babam da oranın kaymakamı. Eğer kadınların örtüsü ile devletin sorunu olsaydı o işle ilk uğraşacak adam benim babamdı. Öyle bir sorun yoktu.

Mustafa Kemal millî ekonomiyi savunuyor

İngilizler kendi çıkarlarını savunuyor. Türk ekonomisine bu gözle bakıyorlar. Peki, Gazi olaya nasıl yaklaşıyor?

Bunun tam tersini savunuyor Bakınız, 1923'te diyor ki, "Ticarette düşüneceğimiz ilk iş, ihracat ve ithalatımıza aracılık vazifesi gören ticareti ecnebilerin elinden kurtarmaktır. Ne yazık ki, bu ticaret elimizde değildir. Ulusal ticaret kurumları birer birer elimizden çıkmıştır. İhracatımız ancak sahillere kadar gidiyor ve oradan ihracat ecnebi memleketlere sevk edilirken, ecnebinin eline geçiyor. Kazancımızın önemli bir kısmı bu surette bizden çıkıyor.

Onun için ihracat metalarımız bizden olan tüccarların elinde bulundurulmalıdır. Gazi bu fikirde. Tam o sırada kurulmakta olan Terakkiperver Fırka'nın programından şimdi maddeler okuyacağım sana.

"Madde 2- Hürriyetperverlik: Yani liberalizm. Ve halkın hâkimiyeti: Yani demokrasi, fırkanın mesleki aslisidir. Yani asıl düşüncemiz; liberalizmdir." "Madde 9- Zeaif-i devlet haddi asgariye indirilecektir. Yani kamu devleti olmayacaktır. Ya da devlet kamu işletmelerinden el çekecektir."

Aynı şeyler bugün de savunuluyor. Gavur'un istediği bu. Onun için SEKA kapatılmak isteniyor. Bakınız Madde 40 daha da açık. "Tamamen imara muhtaç olan memlekette yalnız kendi servet ve sermayesiyle yaşamak fikrinin doğru olmadığına inanıyoruz. Asayişin sağlanması sükûn ve istikrar ile yabancı sermayelere gösterilecek hüsn-i kabul ile herkese güven telkin ederek harap memleketimizi geliştireceğiz" diyor.

Şimdi Gazi'nin bunlara kızması haksız mı? Adamlar çıkıyorlar, alenen bunları söylüyorlar. Bunlar üstelik İstiklal Savaşı'nda Gazi'nin beraber savaştığı silah arkadaşları. Ve çıkıyorlar diyorlar ki: "Sen ne yapıyorsun yahu? Gel İngilizlerle anlaşalım.

Herifler bize sermaye getirecek" diyorlar. "Gazi Mustafa Kemal de onlara diyor ki: "Siz deli misiniz? Biz burada kendi malımızı satamıyoruz." Şimdi İsrail ne diyor? "GAP'da tarımı geliştirelim" Hepsi aynı şey. Eskiden beri İngilizler ve Siyonistler başımızın belası. Şimdi bunlarla bazı çevreler işbirliği yapınca Gazi'nin kafası atıyor. Adamlar İngiliz hâkimiyetini savunuyor. O da ona karşı tepki olarak ona irtica diyor.

Gerçekten Müslümanlara Gazi'nin bir şey dediği yok. Elmalılı Hamdi Yazır'ın "Hak Dini Kur'an Dili" tefsiri Gazi'nin emriyle basılıyor. İmam Buhari'nin "Sahih-i Buhari" adlı Hadis kitabı onun döneminde Türkçeye çevriliyor.

Atatürk'ün İslam Dini ve İslam Tarihi Bilgisi:

Diyanet işleri eski Başkanı Tayyar Altıkulaç, Atatürk'ün başörtülü bir öğretmene Samsun'da; "Dokunmayın. Kadın gelsin, dersini versin" dediğini anlatmış. YÖK eski Başkan Yardımcısı Profesör Doktor Karhan "Kadın çarşaflydı" demiş.

Şimdi Mustafa Kemal Paşa'nın o konulardaki tavrı çok geniştir. Mustafa Kemal Paşa'nın beni asıl şaşırtan tarafı İslami konulardaki sorulara verdiği cevaplardaki İslam Tarihi bilgisidir. İslamiyet hakkındaki bilgisine de şaşırdım. O kadar bilgi sahibi olduğunu bilmiyordum. Tahmin etmiyordum. Çünkü çocukluk yıllarında not defterinin üzerine sosyalizmle ilgili laflar yazmış. Çok heveskâr görünüyor. Yani konumundaki bir insanın dini bu kadar iyi bileceğini ben bile tahmin edemiyordum."

Gazi'nin Samsun'a gidişinden İngilizlerin de haberi vardı.

Atilla İlhan, "Gazi'nin Samsun'a gidişinden sadece padişahın değil İngilizlerin de haberi var" diyor ve ilave ediyor: Çünkü Gazi'nin Anadolu'ya gidişi o zaman İngilizlerin de işine yarıyordu. Hatta Yunanlıların kaleme aldığı Kurtuluş Savaşı'yla ilgili hatıralarda deniyor ki; "İngilizler bize ihanet etti isteselerdi Mustafa Kemal'in Anadolu'ya gidişini engelleyebilirlerdi."

Gazi Samsun'a Sultan Vahdettin'in isteği ile gitmiştir.

Bende aynı kanaatteyim. Çünkü Atatürk Samsun'a çıkarken Rauf Orbay da Bandırma'ya çıkıyor. Bu paralel bir harekettir. Yani Bab-ı Ali'nin bundan haberi var. Hatta Anadolu'dan bir kurtuluş hareketi başlatmasını istiyorlar. (Yani dışarıdaki Yahudi Lobileri ve içerideki dönme Sabataistler, bir Anadolu Siyon Devleti için kurtuluş savaşını kullanmak istiyorlar. Ama Mustafa Kemal de onları oyalayıp kullanıyor. A.A.) Kazım Karabekir Paşa, Fevzi Paşa ile Mustafa Kemal Paşa'nın buluşması tesadüfî değil. Tamamen planlı. Bunun sebebini etraflı düşünemediğimiz için oraya kapsamlı bakamıyoruz. Hâlbuki kapsamlı baksalar, zamanı ölçseler çok net görecektir Mustafa Kemal Paşa'nın Samsun'a, Rauf Bey'in Bandırma'ya gidişi paraleldir. Onun Fuat Paşa ile mülaki oluşu, Gazi'nin Kazım Karabekir Paşa ile mülaki oluşu paralel ve planlıdır. Bunların hepsi hesaplı ve kitaplı şeylerdir. Tarihine bakacaksın. O tarih 1919. Ama o tarih Rusya'da büyük olayların cereyan ettiği bir tarih. Ona bakacaksın. Türkiye'de ne olmuş? Rusya'da Rus ihtilaline karşı İngilizler, Polonyalılardan, Çeklerden, diğer Avrupalılardan örgütledikleri beyaz ordularla taarruza geçmişler. Bu beyaz ordular 4 beyaz generalin kumandasında Rusya'da savaşıyordu. Beyaz orduların hepsi yenildiler. Kızıl Ordu vaziyete hâkim oldu. Bolşevikler Rusya'ya hâkim oldu. Bolşevikler Rusya'ya hâkim olunca Türkiye'nin paylaşılması ve bölünmesi İngiltere'nin işine yaramaz. Çünkü yıllarca İngilizler, Osmanlı İmparatorluğu'nu Rusların aşağı inmesini önlemek için kullanmışlar. Şimdi yine kullanabilir. Çünkü Ruslar yine büyük bir güç olarak karşılına çıktı. İşte o zaman bunların Anadolu'ya gitmesi, Anadolu'da bir hareketin başlaması ve Yunanlıların süpürülüp gitmesinde İngilizlerin çıkarı ne olmuştur. (Daha doğrusu o zaman İngilizleri şimdi ABD'yi kullanan Siyonist merkezler kendi çıkarları için bu yola başvurmuşlar.)

“İngilizlerin oyununa gelmeyelim”

Yunanlıların kaleme aldığı Kurtuluş Savaşı'yla ilgili hatıralarda “İngilizler bize ihanet etti” diye bunlar yazılıdır. Oradaki nüans, Terakkiperver Fırkası ile ihtilafta çok net olarak meydana çıkıyor. O giden ekipten yalnız bir kişi diğerlerinden farklı düşünüyordu. O da M. Kemal Paşa idi. (Diğer Paşalar İttihat Terakki masonlarının ve dış mihrakların adamıydı. A.A.)

Öbürlerinin düşündüğü mantık şu: “Türkiye'yi kurtaralım. Anadolu Yarımadası'nda bir devlet olalım. Osmanlı saltanatı devam etsin. Padişahı değiştirelim. M. Kemal Paşa Sadrazam olsun. Hüseyin Rauf Bey Dışişleri Nazırı olsun. Ve böylelikle bu iş yürüsün gitsin. Ruslara karşı da belli bir tavır alalım.” (Böylece Siyonist ve sabataist saltanatımızı sürdürmüş olalım. A.A.)

Gazi'nin diğerlerinden ayrıldığı noktalar neler?

Gazi diğerlerinin aksine diyor ki: “Biz Ruslarla iyi anlaşmamız lazım. Ruslarla savaşmak enayilik olur. Çünkü bu işi İngilizler kışkırtıyor. İngiltere Ruslara diyor ki; ‘Siz niye sıcak denizlere inmiyorsunuz?’ Bize de gelip: “Bakın Ruslar sıcak denizlere inecekler. Niye engel olmuyorsunuz?” diyorlar ve bizi savaştırıyorlar. Böylece kendileri savaşmadan hem Ruslardan kurtuluyorlar, hem Osmanlıdan. Çünkü İngilizlerin derdi Osmanlılar ve Ruslar Avrupa'ya geçmesin. Birbirleriyle uğraştıkları zaman geçemiyorlar. Burada ince bir nokta var. M. Kemal Paşa sonra nitekim ihtilafa düşüyor. Çünkü onlar İngilizlerin istediklerini yapmak istiyorlar.

Rusya Devlet Başkanı Putin, Türkiye'ye gelmek istedi. Orada bir okul baskını senaryosuyla Putin'in zamanında Türkiye'ye gelişini engellediler. Çeçenler, o baskını üstlenmediler. Daha sonra Putin gecikmeli olarak Türkiye'ye geldi. Geldi de ne oldu? Türkiye ile Rusya arasında hangi anlaşmalar yapıldı?

Şimdi o mesele tabi çok önemli bir mesele. Bu meselenin üzerinde en çok duranlardan biri de benim. Israrla bu meselenin üzerinde duruyorum. Çünkü benim düşünceme göre Gazi Paşa'nın o yıllarda Türkiye'nin coğrafi durumuna bakarak asker gözüyle bir ulusal savunma stratejisi var. Gazi o zaman, “Türkiye kendisini böyle savunabilir” diye bir strateji kurmuş. Bunu da 1920 yılının Ocak ayında bütün kumandanlara telgrafla bildirmiş. Bunun adı durum muhakemesidir. Söylev ve demeçlerinde vardır. Bulup okuyabilirsiniz. Orada çok açık seçik olarak anlatmaktadır. Şimdi Gazi bir kere Rusya'yı garantiye almış. Gazinin sağlığında yaptığı ikinci önemli strateji Sadabad Paktını kuruyor. İran, Irak ve Afganistan'la birlikte. Bu 3 devlet ile Sadabad Paktını yapıyor. Suriye ile de flört ediyor. Onunla da öyle bir vaziyeti var. Güneyi de garantiye alıyor. Ama onunla da bırakmıyor. Bulgaristan, Yunanistan, Yugoslavya ve Romanya ile Balkan Paktını yapıyor. Şimdi farkında mısın

ki eski Osmanlı topraklarındaki devletleri Paktlar halinde etrafında topluyor. Osmanlı hinterlandı tamamlanıyor. Bunu açıkça söylemiş. Söyleyiş ifadesi de şöyle. O çünkü yapı olarak devrimci. Diyor ki; “Bu ülkeler yapı olarak bağımsız olacaklar. Ama bağımsız olduktan sonra eğer isterlerse biz onlarla federasyon veya konfederasyon olarak birleşebiliriz. Bunu açıkça Suriye Dışişleri Bakanı’na söylüyor.

Suriye ile bugün yine bizi karşı karşıya getirmek istiyorlar. Çünkü;

O işte ancak Batı’nın çıkarı var. Bizim kendi etrafımızda yüzyıllarca beraber yaşadığımız halklarla federasyon veya konfederasyon yapmamızın hiçbir zararı yok. Bir tek şartı var. Bu federasyon veya konfederasyonun Rusya’nın zararına olmadığına Moskova’yı inandırıcaksın. Diyeceksin ki; “Biz bunu yapıyoruz ama seninle bir meselemiz yok. Seninle dostuz sen nasıl koca bir devletsen, biz de öyle koca bir devletiz. Bu batılıların anasını belleylim.” Bizim dememiz gereken bu. Şimdi bakıyorsunuz Balkanlar’da bu anlaşmayı yapıyor. Mezopotamya’da bu anlaşmayı yapıyor. Rusya ile de kuzeyini garantiye almış. İran’la da gelişini garantiye almış. Nereyi açık bırakmış Gazi? Batıyı. Çünkü zararın oradan geleceğini biliyor. Her türlü bela oradan gelecek biliyor. Dersim meselesinin arkasından 12 ada meselesi, sonra arkasından Hatay meselesi geliyor. Sağlığı boyunca 5 defa batıyla ihtilafa düşüyor. Gazi, peki bilmez mi belanın nereden geleceğini? Oradan gelecek ve tedbirini ona göre alıyor. Batıyla Gazi’nin sağlığı boyunca Türkiye Cumhuriyeti’nin hiçbir anlaşması yok.

ASIL VE HAYIRLI ORTADOĞU PROJESİNİ ATATÜRK HAZIRLAMIŞTI!

Bütün bu durumlar şunu gösteriyor. Bizim hükümetin de ağzında onların da ağzında Büyük Ortadoğu Projesi vardır. BOP’un uygulanması lazımmış. Çünkü demokrasi olmuştur da bilmem ne olmuştur. Bunların hepsi laf. Onlar aslında petrol çıkan yerleri alacaklar ve oralara hâkim olmak istiyorlar. Hiç birisi şu an düşünmüyor. “Yahu M. Kemal’in de bir Ortadoğu Projesi var.” İşte deminden beri söylüyorum. Bir taraftan Sadabad Paktını yapıyor. Öbür taraftan Hatay meselesini hallediyor. Hatay meselesinde M. Kemal’in bir jesti var. Onu okurken tüylerim diken, diken oldu.

Şimdi Hatay meselesinde iş sarpa sarıyor, vermek istemiyorlar. Sorunlar çıkıyor. Ne yapıyor biliyor musunuz? Fransız Büyükelçisini çağırıyor. Geliyor Fransız sefiri. Bakıyor ki Mustafa Kemal’in bir tarafında Sadabad Paktının Erkan-ı Harbiye Umumi Başkanları, bir tarafında Balkan Paktı devletlerinin Erkan-ı Harbiye Umumiye Başkanları ve bu arada da balkan devletlerinden iki devlet adamı. Hepsinin yanında. Böyle oturmuşlar ve Gazi, Fransız sefiriyle konuşurken “Ben” demiyor, “Biz” diye konuşuyor. Biz, hepimiz diyor yani Sadabad Paktı, yani Balkan Paktı, yani Osmanlı’nın eski gücü “Biz Hatay meselesinde ısrarlıyız” diyor. Gazi bu adam, büyük adam yani. Öbürleri küçük adam. Ufak düşünüyorlar. Bu büyük koyuyor meseleyi. Fransız sefiri haddini bildiriyor. “Fransızlarla biz düşman olmak istemiyoruz” diyor. **O sırada İsmet Paşa ile ilk büyük hır orada çıkıyor aralarında. Çünkü İsmet Paşa’nın ödü patlıyor.**

Peki, İsmet Paşa niçin o kadar korkuyor?

Fransa ile aramızda harp çıkacak diye korkuyor. Hâlbuki sonra Gazi Mustafa Kemal anlatmış. Hasan Rıza Bey hatıralarında yazıyor. “Nasıl çıkardı ki harp?” “Çünkü mümkün değildi. Düşünmüyordu ki Fransa’nın bir tarafında Hitler var, bir tarafında Mussolini var, bir tarafında Franko var. Kımıldar halde değil Fransa. Nasıl kalkıp gelip de Suriye’de bizimle savaşır?” diyor. Gazi bunun hesabını yapmış kafasında. **“Bunlar kımıldayamazlar ben çeker alırım Hatay’ı Suriye’den” ve nitekim Gazi söktü aldı Hatay’ı. Eğer sağ olsaydı 2. Cihan Harbinde Musul ve Kerkük’ü de alırdı!**

Medya’nın da millileşmesi lazım.

Şu anda sayın Ecevit; “Türkiye Kerkük ve Musul’a girip almalı” diyor. Bu sadece bir şovdur:

Türkiye M. Kemal Paşa’nın Ortadoğu Projesini, Sovyetler Birliği ile yani bugünkü Rusya ile anlaşmak suretiyle mükemmel şekilde tatbik koyabilir. Kaldı ki Ruslar şu lafı söylediler “Avrasya’nın sınırı Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti’nden geçer” dediler. Bu demektir ki “Oraya kadar biz sorumluluk alırız” Bu konuşma bizim lehimize bir konuşma. Biz orada rahat at oynatabiliriz. Hem de çok rahat. Ama bütün mesele bu kararı verebilmekte. Bizimkiler maalesef iki taraflı oynuyorlar. Bu yanlış.

Bu olaylar karşısında bazı medyanın tavrı da maalesef üzücü ve ürkütücüdür:

Türkiye de medya diye bir şey yok. Şimdi Avrupa'da ve Amerika'da gittikçe medyanın hatta eğitim müesseselerinin, hatta birtakım benzer aydınlatma faaliyetinde bulunacak olan kuruluşların fonksiyonu artık halkı aldatmak. Bu esas üzerine kurulu. Eskiden Avrupa'da ortaya çıktığı zaman bu çağdaş basın tam tersine görevi ve gayesi halkı uyandırmak, halka bilgi vermektir. Şimdi öyle bir mantık yok. Halkı kandırmak uyutmak halka yalan söylemek ve onu başka yöne sevk etmek.

Mesela İstanbul-Çağlayan Meydanında bir miting oldu. 300 bin insan orada toplandı. Irak'ta ABD ve yandaşlarının yaptığı katliamı protesto etti. 500 bin satan bir gazete bu haberi birinci sayfasından girmedir. 300 bin satan gazete ile 400 bin satan gazete hiç görmedi.

Görmezler tabi. Burada akıllıca tavır o gazeteleri dikkate almayacaksınız. Onlara önem vermeyeceksiniz. "Onlar ne diyorlar?" veya "Onlar ne dediler?", "Acaba orada bunları yayınlatabilir miyim?" Bunlar hayal. Bunlar olmaz artık. Bundan sonra direkt olarak halkı etkileyebilecek medya oluşturmak lazım geliyor. Bu etkili oluyor. Çünkü halk medyaya inanmıyor Medyanın da millileşmesi lazım.

"Parola Vatan, işareti Namus"

Bir gelin-kaynana Türkiye'nin gündemini belirliyor. Bu nasıl oluyor?

Türkiye'nin değil. Şu nokta çok önemli. Biz burada İstanbul çevresindeki ve İstanbul'daki medya çevrelerinden etkileniyoruz. Anadolu da böyle bir şey yok. Şimdi bakın ben Bursa'ya gittim yahu. Bursa'da halkla konuşuyorum. Benim oradaki konuşmamın ser levhası neydi biliyor musun? "Parola Vatan, işareti Namus", "Bunu konuşacak Attila İlhan" dediler. "Vatan ve Namus üzerine konuşacak" dendi. 2000 kişi gelmişti ve her türden insan vardı.

Şimdi bu insanlar 2,5-3 saat mütemadiyen seni dinliyorlarsa ve sana birtakım sorular sordukları zaman bu işleri çok derinlemesine düşündükleri anlaşılıyorsa korkulacak bir şey yok. Halk tamamen farkında işin. Bütün mesele şimdi benim ısrarla üzerinde durduğum olay aramızdaki ideoloji farklarını falan bir kenara bırakıp, tıpkı Gazi zamanındaki gibi bir araya gelmemiz lazım. Çünkü vatan elden gidiyor. Bütün mesele burada bakın Gaziye. Gazi burada. Yani başında Yusuf Akçura var. Burada Ziya Gökalp var. Şurada Mehmet Akif var. Öbür tarafında Mustafa Suphi var. Hepsini çağırış yanına.

Halkı etkileyen sağcısı-solcusu hepsi yanında hepsi orada. Nitekim şimdi ben bir dizi kitap yayınlıyacağım Bilgi Yayınevi'nde. Çeşitli yazarlardan istiyorum o kitapları. İlk yayınlıyacaklarım arasında bir ülkücü var, bir komünist var. Memleket tehlikede. İş ciddi. Şimdi birbirimizle şu muydu, bu muydu tartışmasının sırası değil. Şimdi şu sırada asıl üstünde durmamız gereken nokta; Türkiye Cumhuriyeti'ni bütün gücüyle devam ettirebilmektir.

Osmanlıca mecburi ders olmalı:

Türkiye Cumhuriyeti'nin bağımsızlığının korunması için neler yapılmalı?

Üç şeyin yapılması şart. Ben bunların üzerinde çok duruyorum. Bunların birincisi eğitim... Eğitimin Milli olması şart. Nitekim bana Milli Eğitim Bakanlığı'ndan sordular. "Sosyal liseler kurulacak. Müfredat için bir teklifiniz var mı?" dediler. Toplantıya gelmem ama bir fikrim var. Söyleyeyim size. "Osmanlıca mecburi ders olmalı. Arapça ve Farsça da yardımcı ders olmalı." Şimdi 17 yaşında bir Fransız çocuğu 16. asırdaki bir kitabı alıp okuduğu zaman onu anlıyor. Benim çocuğum niye anlamasın ki? Böyle şey olur mu? Ve bunu söyledim ben. Bu teklifim kabul edildi. Osmanlıca'yı öğrenmeden bu işin içinden çıkamazsınız. Benim bütün tarihim bu. Osmanlıca'yı bir defa mutlaka bilmemiz gerekiyor. Şimdi bunun gibi Arapça ve Farsça yardımcı ders. Çünkü onları bilmezsen Osmanlıca'yı iyi öğrenemezsin bu böyle. Fransa'ya bakın. Yunanca, Latince ders olarak okutuluyor. Onların kültürü bu.

Batılılaşma İsmet İnönü ile başladı

Bahsettiğimiz iyi dönem Gazi'nin Cumhuriyeti kurmasından sonra gelişen ve büyüyen Türkiye Cumhuriyeti idi. Sonra İsmet Paşa geliyor, Batılılaşmanın peşinden koşuyor.

Bunların sonucu şimdi herkese muhtaç haldeyiz. Şimdiki durumu Ankara Üniversitesi Ziraat Fakültesi'nden Doç. Dr. Bülent Düzçubuk, tespit etmiş. Şimdi o raporu okuyorum: "İzlenilen tarım politikaları sonucunda Türkiye kendine yeten bir ülke konumunu kaybetmektedir. Türkiye tarımda ithalatçı (dış alımcı) bir

ülke konumuna girmektedir. Nüfusumuzun önemli bir bölümü yeterli ve dengeli beslenemiyor. Tarım politikaları içsel değil dışsal faktörler tarafından yönlendirilmektedir. Kırsal alanda gelir giderek azalmaktadır. Tarım piyasamız uluslararası tekellerin eline geçmektedir. Çünkü devlet tarım üretimini gerçekleştirmek, pazarda rekabet edebilir hale getirmek, üretimi ve katma değeri artırmak yerine kolay olanı, yani mevcudu elden çıkarmayı tercih ediyor. Çünkü ülkemizde önce 'işlevsizleştirme', 'etkisizleştirme', 'hantallaştırma', 'borçlandırma', 'zararlandırma' süreci yaşanıyor. Sonra da özelleştirmeye uzlaşa sağlamadan gidiliyor. Bu ise dışarıya bağımlı bir tarımı, gıda güvenliği azalan bir süreci, işsiz, gittikçe yoksullaşan nüfus kitlesini beraberinde getiriyor. Bu da Batı ile işbirliğinin sonucudur.

"Türkiye Cumhuriyeti mutlaka muasır medeniyet seviyesinin üstüne çıkacaktır" diyen Attila İlhan:

"Sanayileşmek kaçınılmaz!"

Her Cumhuriyet çocuğunun kafasında devletini, yani Türkiye'yi büyük bir devlet olarak görme ihtiyacı vardır. Bu bir idealdir. Bu ideal hepimizin içine işlemiştir. Onun için Erbakan bunları söylediği zaman ben destek yazısı yazmışımdır. Demirel bunları söylediği zaman ben destek yazısı yazmışımdır. Çünkü sanayileşmek esastır.

Yeni bir kurtuluş için yapılması gereken 2. şart nedir?

Milli ekonomi. Kurtuluş istiyorsan ekonomini öyle IMF, Dünya Bankası, ıvır-zıvırın kontrolünden çıkaracaksın. Biz tam bağımsız devlet iken inanılmaz başarılarla imza atmış ülkeyiz. Şu Türkiye Cumhuriyeti'nin yaptığı. Cumhuriyet kuruldu, olmayan imkânlarla bunları yaptık. "Cumhuriyetin devraldığı tarım: Ülkenin sahip olduğu Ziraat Mühendisi sayısı 20 idi. Halkalı'da bir Tarım Yüksek Okulu, Bursa'da orta dereceli bir tarım okulu vardı. Toprakların çok azı işlenebiliyordu. Köylünün büyük bölümünün ne tohumluğu, ne pulluğu, ne sabanı çekecek bir çift öküzü vardı. Eğitim köye girmemişti, yoksulluk çok yaygındı.

Aşar vergisi yani öşür, köylünün baş belası haline gelmiş, ürün öncesi borçlanma, tefecilik kanayan yara halini almıştı. Ekilen buğday halkı doyurmaya yetmiyordu, sürekli ithal ediliyordu. Yokluk ve yoksulluk olağanüstü yaygın, eldeki imkânlar her türlü umudu kırarak kadar zavallıydı. Bu şartlar altında başlıyoruz.

Yeni kurtuluş için yapılması gereken önemli üçüncü iş nedir?

Savunmanın milli olması lazım. Savunma NATO olmayacak. Çünkü NATO bizim aleyhimize çalışıyor.

Savunmanın milli olmasını isteyen ve "Milli Harp Sanayi kurulmalıdır" diyen Necmettin Erbakan, bunu söylemekle kalmamış, iktidara geldiği zaman fabrika temelleri atmıştır. 54. hükümetin Başbakanı iken sanayicileri topladı ve "Ordumuzun ihtiyaçlarını siz üreteceksiniz" dedi. Devrin Genelkurmay Başkanı İsmail Hakkı Karadayı Erbakan'ı tebrik etti. Buna rağmen medyanın ve bazı çevrelerin fişeklemesi sonucu Erbakan'ı iktidardan uzaklaştırdılar. Durum böyle olunca Milli Savunmayı kurmayı nasıl başaracağız?

Şimdi bunlar gayet doğaldır. Neden doğaldır? Çünkü bak Erbakan benden ya bir ya iki yaş büyüktür. Demirel, benden bir yaş büyüktür. Ecevit'le aynı yaştayız. Bunu niye söylüyorum sana? Bu saydığım 4 kişinin fikirleri birbirleriyle hiç uyuşmaz. Ben Erbakan'la uyuşmam. Demirel Ecevit'le uyuşmaz. Çeşitli fikirleri savunuruz. Başka fırkalara aitiz ve başka kafalardayız. Ama bu insanların hepsinin mutabık olduğu bir nokta vardır. Türkiye Cumhuriyeti mutlaka muasır medeniyet seviyesinin üstüne çıkacaktır. Erbakan da bu fikirdedir, Demirel de bu fikirdedir, ben de bu fikirdeyim, Ecevit de bu fikirdedir. Çünkü biz Cumhuriyet çocuklarıyız. Cumhuriyet'te yetiştik. Bu bizim idealimizdir. Her Cumhuriyet çocuğunun kafasında devletini, yani Türkiye'yi büyük bir devlet olarak görme ihtiyacı vardır. Bu bir idealdir. Bu ideal hepimizin içine işlemiştir. Onun için Erbakan bunları söylediği zaman ben destek yazısı yazmışımdır. Demirel bunları söylediği zaman ben destek yazısı yazmışımdır. Çünkü sanayileşmek esastır. Demirel 7 proje yaptı. Bunları uygulamak istiyordu. Bunlar büyük sanayi projeleriydi. Amerika'ya başvurdu, kredi vermediler. Avrupa'ya başvurdu, kredi vermediler. Kaldı ortada. Ruslar geldi ve dediler ki: "Biz size kredi veririz". Büyük fabrikalar kuruldu... Muazzam şeyler. Sonunda ne oldu? Demirel'i darbe ile iktidardan indirdiler. Şimdi onun için Türk gözünü açmak zorunda. İnancı ne olursa olsun, siyasi fikri ne olursa olsun, asıl olan vatan. Asıl olan Türkiye'nin güçlenmesi. Bunun da on tane yolu yok.

Bunun bir tane yolu var. Türkiye Cumhuriyeti çok ciddi bir sanayi devleti olmak zorunda. Türkiye çok ciddi bir nükleer güç olmak zorunda. Başka da çıkar yol yoktur. Ordumuzun kesinlikle caydırıcı güç olması gerekiyor. Onun için şimdi Avrasya Birliği yine bir imkân. Burada bu imkândan yararlanmanın çarelerine bakmamız lazım. Çünkü Ruslar buna hazır.

Yani Putin'in çantasında bunlar var mıydı?

Vardı tabi. Bizimkiler şimdi Ruslar'a hayır demiyorlar. Benim fikrim daha henüz Batı'dan ümitlerini kaybetmiş değiller. Herhalde son bir kazık yemeyi bekliyorlar. Türkiye için Dış politikada Gazi'nin güvenlik anlaşmasına dönmek lazım. Yani Türkiye kendi etrafındaki devletlerle kesinlikle anlaşacak, Rusya ile de çok kesin bir anlaşmaya girecek. Avrasya platformu içinde yer alacak. Çünkü Avrasya Platformu demek, Çin demek, Hindistan demek, Türk Cumhuriyetleri demek, Rusya demek, İran demek. Bunların hepsi nükleer arkadaş. Nükleer olmayan bir tek biz kaldık. Biz de Amerika'ya bağlı olduğumuzdan nükleer olamıyoruz! Ve sürünmekten kurtulamıyoruz.

İlk Meclis ve Mustafa Kemal!

Kütüphanemi karıştırırken büyük boy ciltli bir kitap buldum: "Türkiye Büyük Millet Meclisi Kavanin (Kanunlar) Mecmuası". 23 Nisan 1920'de açılan Meclis'in ilk devresinde çıkan kanunları ihtiva ediyor (içeriyor).

Büyük Millet Meclisi'nin ilk çıkardığı kanunlara şöyle bir göz atayım dedim, ne kadar meraklı, dikkate değer, ilgi çekici, ibretli maddeler varmış. Bunlardan birkaçını okuyucularımın dikkatlerine sunuyorum.

Kanun numarası No: 18 "NİSAB-I MÜZAKERE KANUNU"

Madde 1. Büyük Millet Meclisi, Hilâfet ve Saltanatın, vatan ve milletin istihlas ve istiklâlinden ibaret olan gayesinin husulüne kadar şerait-i âtiye dairesinde müstemirren in'ikad eyler.

(Bugünkü Türkçeyle "Büyük Millet Meclisi Hilâfetin ve saltanatın, vatanın ve milletin kurtarılmasından ve istiklâline kavuşturulmasından ibaret olan amacının gerçekleşmesine kadar aşağıdaki şartlar dairesinde devamlı olarak toplanacaktır.)

Kanun numarası No: 2 "HIYANET-İ VATANİYYE KANUNU"

Madde 1. Makam-ı Mualla-yı Hilâfet ve Saltanatı ve memâlik-i mahruse-i şâhâne-yi yedd-i ecânibden tahlis ve taarruzatı def' maksadına ma'tuf olarak teşekkül eden Büyük Millet Meclisi'nin meşruiyetine isyanı muzatammın kavlen veya fiilen veya tahriren muhalefet veya ifsadatta bulunan kesian hain-i vatan addolunur.

(Bugünkü Türkçeyle: Yüce Hilâfet ve saltanat makamını ve Padişahın korunmuş manevi mülkünü, yani ülke bütünlüğünü yabancıların elinden kurtarmak ve saldırıları püskürtmek amacıyla kurulmuş olan Büyük Millet Meclisi'nin meşruiyetine başkaldırı şeklinde sözle, fiille veya yazılı olarak muhalefet yapanlar ve fesad çıkartanlar vatan haini sayılırlar.)

Ülkemizin her yeri okullarla doludur, yüze yakın üniversite açıldı, bazılarına göre bilgi ve kültür sahasında çağ atlادık; lâkin toplumumuz hala yazılı-medenî bir toplum değil, "şifahî-sözlü-ilkel" bir toplumdur.

Edebiyatımızı iyi bilmiyoruz... Tarihimizi iyi bilmiyoruz... Millî kültürümüzü iyi bilmiyoruz... Millî sanatımızı iyi bilmiyoruz...

1920'de Ankara'da açılan ilk Büyük Millet Meclisi hakkında neler biliyoruz? Bu konuyla ilgili bazı tarihî bilgi ve verileri aşağıya madde madde yazıyorum. Kimse itiraz etmeye kalkmasın, bunlar kesin gerçeklerdir?

1. Büyük Millet Meclisi, Hacı Bayram Cami-i Şerifinde topluca kılınan Cuma namazından sonra dualarla, besmelelerle, aminlerle, kurbanlarla açılmıştır.

2. Meclisin açılmasından önce Ankara valiliği, hafızlara Kur'an-ı Kerim'in tamamını okutturmuştur. Ayrıca İslâm'ın Kur'an'dan sonra ikinci kaynağı olan Buhari-i Şerif de okutulmuştur.

3. Bu ilk Büyük Millet Meclisi'nde, seksene yakın sarıklı din âlimi ve şeyh milletvekili olarak bulunuyordu.

4. Meclis Başkanı seçilinceye kadar en yaşlı üye olan Sinop Milletvekili Şerif Bey kürsüye çıkarak başkanlık yapmıştır.

5. Şerif Bey, Meclisin gayesinin Halifeyi, yani tüm dünya Müslümanlarını temsil makamını ve vatani kurtarmak olduğunu açıkça beyan etmiştir.

6. Başkan seçilen Mustafa Kemal Paşa da aynı beyanda bulunmuştur. Yani bu Meclis, Halife efendimizi ve sevgili vatanımızı kurtarmak amacıyla toplanmış bulunuyor...

7. Bazı tarihçiler, Ankara'ya gelen milletvekilleri için yeterli otel odası bulunmadığından, bir okulun yatakhaneğinde kaldıklarını ve vali yardımcısının emriyle yatakhaneğinde mebusları namaza kaldırmak için sabah ezanı okunduğunu yazar.

8. Ulemeden Bedüzzaman Ankara'ya geldiğinde, Meclis'in samiîn (dinleyiciler) locasında bulunduğu sırada bazı milletvekilleri Meclis başkanlığına bir önerge vermişler, "Ülkemizin değerli din âlimlerinden Bedüzzaman Hazretleri Meclisimizde bulunmaktadır, kendisine hoş geldiniz denilmesini teklif ediyoruz..." demişlerdir. Meclis zabıtlarında bu önerge zikredildikten sonra, "Alkışlar..." ibaresi yazılıdır.

9. İlk Mecliste başkanlık kürsüsünün üzerinde, duvarda, Kur'an-ı Kerim'deki Şûra ayeti bir levha olarak yer almaktaydı.

10. Millet Meclisi, din ve Şeriat konusunda İstanbul Hükümetinden daha hassastı. Bu iddianın ispatını mı istiyorsunuz? Edeyim...

Kanun numarası No: 22 "MEN'-İ MÜSKİRAT KANUNU"

Madde 1. Memalik-i Osmaniye'de her nev' müskirat, imal, idhal, fûruht ve isti'mali memnudur. Madde 2. Müskirat, imal, idhal ve nakl ve fûruht edenlerden, müskiratın beher kıyyesi için elli lira ceza-yı nakdî ahz ve elde edilen müskirat imha olunur.

Madde 3. Alenen müskirat isti'mal edenler veya hafiyen isti'mal edip de sarhoşluğu görülenler ya hadd-i şer'î veya elli liradan iki yüz liraya kadar ceza-yı nakdî veyahut üç aydan bir seneye kadar hapis cezasıyla tecziye olunurlar. Sıfat-ı resmiyye erbabından olanlar dahi memuriyetten tard edilir ve bu husustaki hükümler kabil-i itiraz ve istinaf ve temyiz değildir.

Madde 4. Bu kanunun tasdik ve neşri ile beraber içki imâline mahsus bilcümle âlat ve edevat müsadere edilir, mevcut içkiler derhal temhir edilir ve iki ay zarfında memalik-i ecnebiyyeye ihracına müsaade olunur. İki ay hitamında mevcut müskirat imha olunur.

Madde 5. Tababette kullanılacak her nev'i ispirotolu mevad ihtiyaç nispetinde Sıhhiyye Vekaletince eczahanelere tevzi ve sarfiyatı kontrole tâbi tutulur.

(Bugünkü Türkçeye: **Madde 1. Osmanlı ülkesinde her tür sarhoş edici alkollü içki üretimi, idhali (yurda sokulması), satışı ve tüketilmesi yasaktır.**)

Madde 2. Alkollü içki üretenler, bunları yurda sokanlar, taşıyanlar ve satanlardan içkinin her kıyyesi (ölçü birimi) için 50 lira para cezası alınır, elde edilen içkiler imha edilir.

Madde 3. Açıkça içki içenler veya gizlice içip de sarhoşluğu görülenler, ya Şeriatın öngördüğü hadd cezasına çarptırılır veya elli liradan iki yüz liraya kadar para cezasına... Veyahut üç aydan bir seneye kadar hapis cezasıyla cezalandırılırlar.

Resmî sıfat sahibi olup da içki içenler memuriyetten kovulurlar ve bu konudaki hükümlere itiraz edilemez, bunların iptali için istinaf mahkemelerine veya Yargıtay'a başvurulamaz.

Madde 4. Bu kanunun yürürlüğe girmesiyle birlikte alkollü içki üretimine mahsus her türlü aletler ve tesislere el konulur. Mevcut içkiler derhal mühürlenir, iki ay içinde yabancı memleketlere ihracına izin verilir. İki ay geçtikten sonra mevcut içkiler imha edilir.

Madde 5. Doktorlukta ve eczacılıkta kullanılacak her tür ispirotolu madde, ihtiyaç nispetinde Sağlık Bakanlığı tarafından eczanelere dağıtılır ve sarfiyatı kontrole tâbi tutulur.

Bakınız, ilk Büyük Millet Meclisi ve Atatürk'ün hükümeti Hilâfet merkezi İstanbul'dan daha dindar ve daha çok İslam'a bağlıymış... Açıkça içki içenler veya gizlice içip de sarhoş gezenler, Şeriatın öngördüğü hadd (sopa) ile cezalandırılır deniliyor.

Mustafa Kemal, bütün bunları istismar için değil, içtenlikle yapıyor.⁴⁷

⁴⁷ Milli Gazete / 16.08.2005 / M. Şevket Eygi

ATATÜRK İNANÇLI BİR İNSANDIR

Bunun en önemli göstergesi, bizzat yazdırdığı ve okullarda resmen okutulmasını sağladığı kitaplardaki şu sade ve samimi bilgilerdir.

Atatürk'ün İslam bilgini Abdülbaki Gölpınarlı'ya yazdırtıp ilkokullarda ve Köy okullarında okutturduğu bu Din Dersi kitaplarında yazılıydı:

"Allah'a evlerimizde de ibadet edebiliriz. Fakat Allah, camideki ibadeti daha çok sever. Çünkü onun faydası daha çoktur. Oradaki büyüklerden din işlerini öğreniriz. Birbirimizi tanırız, severiz. Birbirimizin halini anlarız. Birbirimize faydamız dokunur. Zaten Müslümanlık, ayrılık dini değil, topluluk dinidir."

"İMAN: Müslümanlık, Allah'a ve Müslümanlığı öğreten Peygamberimize inanmaktır. Allah'a ve Peygamber'e inanmaya "iman" deriz. Allah; bu kâinatı ve biz kullarını yaratan Yüce "kudret sahibi"dir."

"Peygamberlerin sonu ve en büyüğü, insanlara İslam dinini öğreten, İslam imanını bildiren "Hazreti Muhammed"dir. İşte bunlara inanan ve gereğini yapan kimseye Müslüman denir."

"Şu iki söz İslam imanını bildirir: "La ilahe illallah Muhammedün Resulallah" Türkçesi "Allah birdir, ondan başka Allah yoktur, Hz. Muhammed de Allah'ın Peygamberidir," demektir. İşte bu sözlerin anlamını kabul edenler mümindir.

"Müslümanların kutsal kitabı "Kur'an'ı Kerim'dir. Allah'ın emirleri bu kitapta yazılıdır. Biz Kur'an'ı Kerim'e çok hürmet ederiz."⁴⁸

İnönü'nün CHP'si, Atatürk'ün "Cumhuriyet Çocuğunun Din Dersi" kitaplarını kaldırıp yerine "Müslüman Çocuğunun Kitabı" adıyla yeni bir din dersi kitabı yazdırmıştı. Gelgelim, bu kitap Atatürk döneminde okutulan Abdülbaki Gölpınarlı'nın yazdığı din dersi kitabının tersine, çocukları hikâye ve hurafelerin tutsağına dönüştürücü nitelik taşımaktaydı.

CHP'nin 1948'de Atatürk'ün yazdırdığı din dersi kitaplarını okullardan kaldırarak yerine koymaya çalıştığı "Müslüman Çocuğunun Kitabı"nda teslimiyetçilik ve taklitçilik egemendi, İslam şuuru ve akılcılık yoktu. Çünkü Amerika dinsel aydınlanma istemiyor, tersine kendisine bağlı İslamcıların buyruklarını boyun eğerek Amerika'nın istediği her yere savaş için koşacak ve niçin gidiyorum diye sormayacak kuşaklar yetiştirilmesini istiyordu."

Bugün Ülkemizde çok çığ ve çirkin bir Atatürk istismarı giderek yaygınlaşmaktadır.

Hak etmediği makam ve menfaatlere konmak isteyenler, derhal Atatürkçü kesilmektedir.

Bu milleti millet yapan, insanımızı kaynaştıran ve barıştıran en önemli unsur olan dini ve ahlaki değerlerimize saldırmak, birlik ve bütünlüğümüzü parçalamak isteyenler, hep Atatürkçülük siperinden hücumla geçmektedir.

Kızlarımızın ve kadınlarımızın milli kıyafeti olan başörtüsüne saldıranlar, bunu Atatürkçülük adına yaparak Atatürk'ten nefret edilmesine neden olmaktadır...

Camiye gidenlerin ve namaz kılanların çoğalmasını "İrtica Hortladı" diye takdim edenler, bununla Atatürk ilkelerinin çiğnendiğini söyleyerek, yanlış bir Atatürk imajının doğmasına yol açmaktadırlar.

Daha dün Osmanlı'yı yıkarak ülkemizi işgal eden ve parselleyen ve Atatürk'ü kendileriyle istiklâl savaşını yapmaya mecbur eden İngiliz'i, Yunan'ı, Fransız'ı, İtalyan'ı ve Amerika'lısı bile ikide bir "Sakın Atatürkçülükten vazgeçmeyin" şeklinde öğütler verirken, şimdi: "Türkiye ılımlı İslam'la barışmalıdır. Kemalizmin katı kurallarını bırakmalıdır." Diye ağız değiştirmeleri ister istemez kafalarda bazı soru işaretleri oluşturmaktadırlar. Acaba bütün bunları maksatlı olarak Atatürk'ten nefret ettirmek için mi yapmaktadırlar?

Yoksa Atatürkçülük; herkesin, kendi hevesine ulaşmak ve her türlü hıyanet ve melânetini saklamak için kullandığı ucuz bir maske ve istismar aracı mı olmaktadır?

Çünkü sağcısı da, Solcusu da Atatürkçü geçiniyor!

⁴⁸ Bkz: Muallim Abdülbaki, "Cumhuriyet Çocuğunun din Dersleri, Atatürk dönemi ders kitabı" Maarif Vekaleti Talim ve terbiye Dairesi'nin 88 numaralı kararı ile İlk Mekteplere ve Köy Mekteplerine kabul edilmiştir.

Masonu da, Münafığı da Atatürkçü olduğunu söylüyor!

Komünisti de, Kapitalisti de Atatürkçülük edebiyatı yapıyor!

Feministi de, Sosyalisti de Atatürkçü rolü oynuyor!

Modacısı da, Mostrası da, Hacısı da, Hocası da Atatürkçülüğe sığınıyor!

Yetsin bu iki yüzlülük, bitsin artık beyler!

Atatürk'ün ve Atatürkçülüğün, böylesine sorumsuzca ve sınırsızca istismar edilmesine son verecek bir önlem alınmalı, hatta en adi heves ve hedeflerine ulaşmak için bile, hiç utanmadan yapılan bu istismarlardan "Atatürk'ü koruyacak ve kurtaracak" yeni düzenlemeler bile yapılmalıdır.

Birileri bu milletin dinine, imanına saldıracaksa, neden bunun Atatürkçülük perdesi altında yapılmasına izin verilsin?

Birileri, ülkemizi çağdaş Karunların sömürgesi ve halkımızı Batılıların kölesi yapmak için kiralanmışsa, neden Atatürkçülük maskesine gizlensin?

Birileri de, bu milleti yeniden öz benliğine kavuşturmak ve Türkiye'yi lider ülke yapmak için çırpınıyorsa, neden onlar Atatürk düşmanı sayılsın?

Birileri bu ülkede her din ve düşünceden bütün insanların tam bir barış ve birlik içinde yaşayacağı, temel hak ve hürriyetlerinin korunacağı, cumhuri iradeye dayalı adil bir düzen kurmak istiyorsa, neden onlara "gerici" damgası basılsın?

Halbuki bu millet devletine ve ülkesine, yani kendisine hizmet edenleri çok iyi tanır. Milletimizi çocuk yerine koymamalıdır.

Tarihe mal olmuş meşhur şahsiyetleri istismar ederek veya onların dokunulmazlıklarından istifade ederek yapılan bu riyakârlık ve sahtekârlık son bulmalıdır.

Bir milletin tarihi şahsiyetlere duyduğu hürmet ve minnet duygularının böylesine sömürüldüğü başka bir ülke gösterilmez.

Ülkemizde "Atatürk taraftarlığını" istismar edenler olduğu gibi, "Atatürk düşmanlığını" istismar eden çevreler de bulunmaktadır.

Atatürk'ün sağladığı imkanlar içinde gayet memnun ve mesrur yaşadığı ve devrimleri yozlaştıran bu masonik sistemle uzlaştığı halde, gafil ve safdil kesimlere karşı "Atatürk düşmanı" gözükmek onları aldatan ve gizli pazarlıklarla taraftarlarını masonlara satan istismarcılar vardır.

Atatürk hakkında ileri geri konuşarak, ucuz reklamcılık ve sahte kahramanlık peşinde koşan insanlar vardır.

Hatta "etki, tepki doğurur" gerçeğince, aşırı ve maksatlı Atatürk propagandasından, psikolojikmen gıcık alarak, çizgiden çıkanlar vardır.

Artık saf ve samimi Atatürkçülerle sahtekârlarını, bu işi inanarak yapanlarla istismarcılarını ayırmak güçleşmiştir.

Fuhuş özgürlükçüsü feminist kadınlar ve Mason kodamanlar Anıtkabir'i ziyaret eder, alkışlanır, rağbet görür.

Adnan Hoca ve ekibi, talebeleriyle gidip çelenk koyar, ayıplanır, hakaret görür.

Velhasıl, bu istismar ve karmaşa son bulmalıdır. Zira bunaltıcı olmaya başlamıştır. Yazıktır, her işin başında Atatürk'ten bahsetmek mecburmuş gibi bir hava oluşturup, insanımızı riyakârlığa alıstırmamalıdır.

Bizim bu haklı teklif ve temennilerimizi dinleyecek ve değerlendirecek ilgililer ve yetkililer inşallah çıkacaktır.

Çünkü, Atatürk istismarı, din istismarını çoktan geçmiş ve ondan daha tehlikeli bir hale gelmiştir.

Zaten gerçek kahramanların böyle kanunla korunmaya bile ihtiyaçları yoktur. Onlar, insanların gönlünde yaşarlar ve eserleriyle, erdemleriyle ve insanlığa ışık tutan ilkeleriyle hatırlanırlar...

Hangi Atatürk?

Her konuda olduğu gibi, özellikle sevgi ve tarafgirlikte de "ifrat ve tefrit" yanlıştır ve yanıltıcıdır.

İfrat; sevgi ve övgüde çok ileri gitmektedir. Bir kişide bulunmayan ve hatta bulunması mümkün olmayan

sıfatlarla onu yüceltmektir.

Tefrit ise; muhabbetin tam tersine, aşırı nefret etmek, bir kişiyi olduğundan daha farklı ve kötü göstermektir.

Hem ifrat hem tefrit, ikisi de akıl gözünü körleştirir. Olduğu gibi görmeye ve doğruyu fark etmeye engeldir.

Evet, tüm ön yargılar ve saplantılar, saptırıcı birer etkidir. Gerçeği görmek ve doğru karar verebilmek için, önce bu ön yargılardan ve saplantılardan -eskilerin deyimiyle taassuptan- kurtulmamız gerekir.

Bir an evvel askerliğini yapıp gelsin de, evlenip çiftin çubuğun başına geçsin diye, doğan çocuklarını nüfusa daha büyük yazdırmak isteyen köylü ile, "ben yavrumu çocuk yaşta askerlik sıkıntısına sokamam ve onu gözümünden ayıramam" diye, olduğundan çok küçük yazdırmak isteyen ve bu yüzden kavga eden karısına, Nasrettin Hoca'nın: "Yahu şu çocuğu olduğu gibi nüfusa koymayı, yani gerçek doğum yaşını yazdırmayı niye akıl etmezsiniz?" esprisi, bu konuda oldukça geçerlidir.

Evet, işte Atatürk de böylesine ifrat ve tefrit arasında kalan ve bu yüzden gerçeği görünmez olan şahsiyetlerden birisidir. Kimileri O'nu aşırı muhabbetle yücelterek "Yarı Tanrı ve Efsane Kahramanı" gibi göstermeye, birileri de tam aksine O'nu nefretle kötileyip küçültmeye ve Atatürk'ü "Vatan haini ve Din düşmanı" gibi göstermeye gayret etmişlerdir.

Bu nedenle lehinde ve aleyhinde yazılan, kimisi resmi, kimisi samimi bir kalemle ele alınan yüzlerce cilt eser ve pek çok gazete ve dergi üzerinde yaptığımız bir araştırma sonucu, her türlü ön yargı ve saplantıdan uzak Atatürk'ü çıplak gözle görmeye ve olduğu gibi ifade etmeye çalışacağız.

Önce, Atatürk'ün şahsi hayatı ve beşeri zaaflarıyla, O'nun hizmetlerini, inkılâp ve ideallerini karıştırmamak gerektirdiğine inanmaktayız. İnsanların özel heveslerinin, az da olsa hedeflerine yansıdığını kabul etsek bile, bunların tamamıyla özleştirmenin ve bütünleştirmenin yanlış olduğu kanaatindeyiz.

Atatürk, bir Yalova ziyaretinde çocuklarının yüksek öğrenimine yardımcı olsun diye ayaklarına kapanan bayan öğretmene;

"Böyle bir hareket fani insanlara yapılır mı? Siz böyle davranırsanız, yetiştirdiğiniz çocuklar nasıl olur?"⁴⁹

Ve yine kendisine yaranmak için huzurunda Peygamberlere dil uzatan ahmaklara karşı sinirlenip, elini hızla masaya vurarak: "Yeter, bu bahsi kapatın ve unutmayın, eğer Peygamberleri küçültmek isterseniz sadece kendiniz küçülürsünüz!"⁵⁰ Diyecek kadar konumunu bilen ve gerçekleri kabullenen birisidir.

Yetiştirdiği zor şartlar, yıllar boyu katıldığı savaşlar ve bazı şahsi zaaflar yüzünden, Atatürk belki dindar birisi değildir. Ama o din karşıtı ve hele İslam düşmanı da değildir.

Evet, kendi itirafıyla "Harbiyede okurken mecburen ve topluca katıldıkları bazı cumalar" dışında, O'nun sürekli namaz kıldığı ve oruç tuttuğu belki vaki olmamıştır. Yaşadığı zor ve kritik süreçler ve oynadığı stratejik roller, buna fırsat tanımamıştır. Ancak ara sıra mevlit dinlerken ve Kur'an okunurken gözlerinin yaşardığı ve yalnız kaldığı gecelerde gökyüzüne bakıp içtenlikle "Allah, Allah" diye haykırdığı ve bazen seher vakitleri Dolmabahçe'de ezan okutup ağladığı da unutulmamalıdır.⁵¹

12 yıl özel hizmetinde kalan ve 24 saat yanından ayrılmayan Cemal Granda'nın ifadesiyle: "Atatürk, içki içmediği zamanlar sakin, saygılı, çekingen ve kibar bir salon adamıydı. İltifat etmesini de çok iyi biliyordu. Ancak yalana ve riyakârlığa dayanamıyordu. İşte özel yaşamında çok sakin olan Atatürk'e, üç kadeh içtikten sonra sanki vahiy geliyordu. Bütün kararları o zaman veriyordu. Devrimlerin çoğunu ayık kafayla yapmaya kalksaydı, belki de başaramazdı. Çünkü bunlar delice, cesaret isteyen şeylerdi..."⁵²

Evet, sanki kader Atatürk'ü "Cihat" (Milli Savunma ve Ahlaki Dayanışma) ruhunu ve "İçtihat" (İlmi Araştırma ve Yerli Kalkınma) şuurunu yitirmeye başladığı için çürümeye ve çözülmeye başlayan ve 1'nci Dünya Savaşıyla yıkılan Anadolu arsasındaki Osmanlı enkazını kaldırmak ve kurulacak yeni bir dünya

⁴⁹ Atatürk'ün Uşağı İdim Cemal Granda Hürriyet Yayınları Sh:102

⁵⁰ A.g.e. Sh:252

⁵¹ A.g.e. Sh:253-254

⁵² A.g.e. Sh:255

medeniyetine zemin hazırlamakla görevlendirmişti.

Ne var ki bu tarihi devrim ve değişim programını uygularken, bize göre yararlı kararları yanında, tartışma konusu olan ve eksik bırakılan tarafları da vardır.

Örneğin:

Giderek yozlaşmış ve genellikle istismar ocağına çevrilmiş bulunan tekke ve zaviyelerin kapatılmasıyla bir adım atılmış, ama yeni ve yeterli manevi eğitim kurumlarının oluşturulamaması önemli bir boşluğa yol açmıştır. Çünkü bu boşluğu sonradan ya sahte şeyhler, ya da dinsiz şebekeler doldurmaya çalışmıştır.

Önemini ve özelliğini tamamen yitiren ve artık çağın şartlarına intibak edemeyen medreselerin kaldırılması bir mecburiyet halini almış, ama gerekli ve gerçekçi dini eğitim kurumlarının açılması konusunda gevşek davranılmıştır. Öyle ki bir ara dini bilgiler yönünden ülkeyi koyu bir cehalet bulutu kaplamıştır.

Harf devrimiyle Latin alfabesine geçilmesi yerinde ve yararlı bir girişim sayılmakla beraber, eski harflerin tamamen yasaklanması doğru olmamıştır. Çünkü bunun sonucu milletimiz tarihi mirasından tamamen koparılmış ve eski harflerle yazılmış önemli evrak ve eserleri okuyamaz, anlayamaz hale gelmiştir. Dedelerimizin yazdığı çok kıymetli kitap ve kaynakları çözmek için bir ara batıdan uzmanlar getirilmeye mecbur kalınmıştır. Halbuki bu gün birkaç yazıyı birden kullanan pek çok ülke vardır.

Kadınların toplum hayatındaki etkin konumuna kavuşması hususundaki gayretler faydalı olmuş, ama bu arada sonradan ahlaki yozlaşmaya neden olan birçok davranışların önünü tıkayacak tedbirler yeterince alınmamıştır.

Türkiye'de yaşayan ve İslam potasında kaynaşmış mutlu ve Milli bir mozaik oluşturan Yörük, Kürt, Aran, Çerkez, Abaza, Laz, Zaza gibi farklı kökenden insanlarımızın tamamını tanıtan bir üst kimlik olarak "Türk etiketinin" kullanılması yararlı olmuş, ama bu kavramın, birilerince ırkçılık ve kafatasçılık hesabına kullanılmasını önleyecek şekilde, milliyetçiliğin dozu iyi ayarlanmamıştır.

Gerçi Atatürk'ün, hem söylemleriyle hem de eylemleriyle ırkçılığa karşı olduğunu göstermiştir.

Hatta bir ara Atatürk'ün berberi olan Selanikli Rıdvan, diğer hizmetçilere "Biz olmasaydık, siz kurtulamazdınız" diye şaka yapmış, onlar da "Hadi oradan, Selanik'ten çıksa çıksa Yahudi çıkar" diye takılmışlar. Bu sözleri duyan Atatürk, bir yemek esnasında ve bunları konuşanların da bulunduğu bir sırada, Nuri Canker'e sormuşlar:

"Nuri Bey, söyle bakalım Selanik'ten en çok ne çıkar?" Atatürk'e yakınlığı ile bilinen ve nazı çekilen Nuri Canker ise şu cevabı veriyor:

"-Bol Yahudi çıkar Paşam!..." Bunun üzerine Atatürk alaylı bir gülümseme ile şunları söylüyor:

"-Benim için de bazı kimseler (Selanik'te doğduğumdan) Yahudi olduğumu söylemek istiyorlar. Ama şunu unutmamak lazımdır ki, Napolyon da Korsikalı bir İtalyan'dı. (Yani aslen Fransız değildi) ama Fransa'ya hizmet etti ve Fransız olarak öldü ve tarihe Fransız olarak geçti. (bu nedenle) insanların içinde bulundukları cemiyete çalışmaları lazımdır..."⁵³

Ve yine Atatürk bugün uygulanan ve zorbalığa kayan bir laiklik anlayışının sahibi ve savunucusu olmamakla beraber, din işleriyle devlet işlerinin ayırımını esas alan ve halk iradesine dayanan Cumhuriyet konusundaki kararları yerinde ve yararlıdır. Ancak Türkiye'yi bütün dünya Müslümanlarının manevi merkezi ve mümessili konumunda tutacak "Hilâfet" kurumunun lağvedilmesi, bize göre tarihi bir fırsatın kaçırılmasıdır. Ve bunun hikmeti hala bazılarınca anlaşılamamıştır. Atatürk, Yahudi baş hahamı Hayim Nahum'un dayatmasıyla; Anadolu'yu parçalanmaktan kurtarmak ve bağımsız Türkiye Cumhuriyetini kurmak hatırına, daha önce hararetle savunup sahip çıktığı "Hilafet" kurumunu, ilgaya mecbur kalmış, ancak yine bir diplomasi dehasıyla, hilafeti Osmanlı hanedanından alıp, Türkiye Büyük Millet Meclisi'nin uhdesine bırakmıştır. Yeri gelmişken şu hususu da özellikle belirtelim ki "Laiklik" maddesini anayasaya, Atatürk'ün ölümcül hastalığının pençesine yakalandığı 1937 yıllarında İnönü koydurmuş ve Şeflik döneminde bu madde bir zulüm ve kıyım mekanizmasına çevrilmiştir. Yoksa hem Atatürk'ün 3 Ciltlik Nutku'nda hem O'nunla ilgili hatıra kitaplarında tek

⁵³ Cemal Granda Sh:205–206

bir kelime olsun "Laiklik" kelimesinin kullanıldığını kimse gösteremeyecektir.

Önemli bir tespit:

"Bu arada; Hilafet'in nasıl ve daha doğrusu ne kadar kaldırıldığını da iyi biliyor muyuz acaba? Atatürk'ün 'ilga' ile gerçekte tam olarak ne yaptığını kavrayabiliyor muyuz? Aslında Gazi, Hilafet'i doğrudan kaldırıp yok etmiş değildir... Dâhiyane bir çözümle; Hilafet'i TBMM'nin hükmi şahsiyetine mal etmiştir. Atatürk demek istiyor ki:

"...Hilafet, bir hanedan süsü değil, İslam dünyasının liderlik kurumudur. Lakin bu ünvan, hala Haçlı kuşatması altında ve zor durumda olan Türk milleti için, şimdilik bir yükür. Onu üstümüzden atmıyoruz, demokrasi çağının gereklerine uygun şekilde güncelleştiriyor, halkın iradesinin tecelli ettiği makam olan Meclis'in, kurum misyonu çerçevesine dâhil ediyoruz. Dolayısıyla biz hala İslam âleminin doğal lideriyiz. Başka bir Müslüman ülke Hilafet'i üstlenemez."

Şimdi mukayese edelim: Böylesine ilerici bir hamledeki devlet adamlığı çapı nerede, Hilafet'in kaldırılışının yıldönümünde geçmiş karalamak için yeni bir vesile arayanların toplantısını fırsat edinip dinimize küfretme talihsizliği nerede?...

Vahim bir yanlış da parmak basmak istiyorum: İç siyaset üzerinde, dolaylı manevralar ve gösterilerle etkinlik sürdürmeye yahut tepki ifade etmeye çalışan bazı askerlerin; bizzat kendi kurumuna ve milletine yaptığı kötülük, doğrudan darbe gerçekleştirenlerinkinden daha ağırdır. İhtilal yapanlar bir gün gelir bedelini öder, en azından tarihe hesabını verirler. Lakin sürekli muhalif bir güç gibi siyasi arenanın ortasında arz-ı endam ederek, Ordu'nun derin vakarına ve saygınlığına zarar verenler, milletin ve kurumun büsbütün huzursuz olmaması için, bir müddet sükût ile geçiştirilir... Böyle olduğu için, bazıları daha da azabilir ve zararları neredeyse gelenek halini alabilir. Bu milli bir afet haline gelince, gereken müdahale ve ameliyat mutlaka gerçekleştirilir. Her şeye rağmen; hala bu ülkenin en az örselenmiş kurumu olan Türk Silahlı Kuvvetleri'ni milletin gözbebeği, milli ve manevi değerlerin bekçisi konumunda tutabilmek, askerin mevcut şartlarda sergileyebileceği en büyük ve acil kahramanlık göstergesidir.⁵⁴

Prof. Yalçın Küçük çok çarpıcı bir iddiayı gündeme getirmiştir.

Yahudi asıllı bir Türk yazar'ın Newyork'ta: "Bize, Yahudilerin güdümünde olacak bir devlet gerekiyordu... Bunun için de Müslüman göründük...⁵⁵ diyerek, Cumhuriyetin dönmelere ve Siyonist emellerine hizmet için kurulduğunu itiraf etmiştir.

Sabataist ve dönmelerin, ABD'deki, Avrupada'ki ve ülkemizdeki güçlerini ve gayelerini çok iyi bilen Mustafa Kemal'in, onların bazı hedef ve heveslerine uyar görünerek, bağımsız bir Türk devletinin kurulmasına ve korunmasına çalışırken, bunlardan da yararlandığı düşünülebilir. Ama ilk fırsatta mason localarını kapattığı da bir gerçektir.

Hatta bütün partilerden, hükümetlere, basın ve yayından, bürokrasiye, ekonomiden, kültürel faaliyetlere kadar ülkemizin beynine ve sinir sistemine yerleşen Sabataist ve dönmelerin ve Tazimat şakirtlerinin, Türkiye'deki ve süper güçlerdeki etkinliğini ve Siyonist emellerini çok iyi bilen Erbakan Hoca'nın,

- Hem partisine resmîyet ve meşruiyet kazandırmasında,
- Hem MSP döneminde Ecevit ve Demirel'le ayrı ayrı koalisyon kurup, Başbakan yardımcısı olarak, devrim niteliğinde hizmetler başararak,
- Hem şanlı Kıbrıs Barış Harekâtının başlatılıp zaferle sonuçlandırılmasında,
- Hem İstanbul, Ankara, Konya ve Kayseri gibi büyük şehirlerin Belediye Başkanlıklarını kazanıp destanlar yazdırmasında,
- Hem de Refah-Yol iktidarını kurup Başbakan olarak efsane hizmet ve hazırlıklara fırsat bulmasında,

Bu sabataist ve Siyonist merkezlerin bir takım amaç ve arzularına yarayabilir adımlar atması... Hatta onların bu yöndeki bazı beklentilerini kamçılayarak, ilk girişimi onlara başlatması... Ama en sonunda çok yüksek bir siyaset, feraset ve dirayetle; stratejik bir manevra yaparak sonuçta ülkemizin ve milletimizin kazançlı

⁵⁴ Ö. Lütfi Mete / Sabah / 11.03.2004

⁵⁵ Tekeliyat 3. Tez Sh:357

çıkmasını sağlaması da, ileride tarihçilerin ve siyasi analistlerin hayret ve hayranlıkla anlayıp yazacakları bir meseledir.

Şimdi bazı önemli konularda Atatürk'ün görüşlerini, kendi dilinden dinleyelim.

a- "DİN ve AHLAK" İle İlgili Sözleri:

"Bizim dinimiz akla en uygun ve en tabii bir dindir ve ancak bundan dolayı son din olmuştur. Zira bir dinin tabii olması için akla, fenne, ilme ve mantığa uyması lazımdır. Bizim dinimiz bunlara tamamen uymaktadır."

"Türk Milleti daha dindar olmalıdır. Yani bütün sadeliği ile dindar olmalıdır, demek istiyorum. Dinime, bizzat hakikate nasıl inanıyorsam öyle inanıyorum."

"Her şeyden evvel maneviyatın, kalp ve vicdan kuvvetinin yüksek tutulması şarttır."

"Minberlerden aksedecek sözlerin bilinmesi ve anlaşılması için, fenni ve ilmi hakikatlere uygun olması lazımdır. Sayın hatiplerin siyasi, sosyal ve medeni durumları, her gün takip etmeleri zaruri bir ihtiyaçtır."

Camiler biri birimizin yüzüne bakmaksızın yatıp kalkmak için yapılmamıştır. Camiler ibadet ve itaatle beraber, din ve dünya için neler yapmak lazım dediğini düşünüp göstermek, yani meşveret için yapılmıştır.⁵⁶

Atatürk'ün Peygamber Efendimize duyduğu hayranlık

Atatürk'ün Kuran-ı Kerim'e duyduğu derin sevgi ve saygısı, İslam dininin en saf şekliyle yaşanmasına olan inancı onun dindar yönünü her dönemde ortaya çıkarmıştır. Her zaman gerçek din ile batıl inançlarla dolu gericiği net biçimde ayıran Atatürk, birçok konuşmasında, samimi ve içten bir şekilde Allah'tan, İslam'dan, Kuran'dan saygı ve bağlılıkla bahsetmiştir. Hz. Peygamberimizi övmüş ve Türk Milleti'ne, gerçek dine sarılmayı ve daha dindar olmayı tavsiye etmiş. Allah'a yönelmede Hz. Muhammed'i rehber göstermiştir:

"Bütün dünyanın Müslümanları Allah'ın son peygamberi Hz. Muhammed'in gösterdiği yolu takip etmeli ve verdiği talimatları tam olarak tatbik etmeli. Tüm Müslümanlar Hz. Muhammed'i örnek almalı ve kendisi gibi hareket etmeli; İslamiyet'in hükümlerini olduğu gibi yerine getirmeli. Zira ancak bu şekilde insanlar kurtulabilir ve kalkınabilirler."⁵⁷

Hz. Muhammed'i överek O'nu kendisine örnek alan Atatürk, Hz. Muhammed'in peygamberliğine kesin olarak iman etmişti. Hz. Muhammed'e duyduğu hayranlığı ve O'nun peygamberliğini heyecanla anlattığı bir sırada yanında bulunan M. Şemseddin Günaltay, Ata'nın o anki halini şöyle anlatmıştır:

"... Atatürk'ün denizlerden renk alıp renk veren gözleri, masanın üzerinde serili haritaya dikildi ve beni kolumdan tutarak masanın başına çekip parmağını bir noktaya dikti. Bu, kendi elleriyle çizdikleri bir askeri harita idi ve Hz. Muhammed'in büyük Bedir Cengi'ni adım adım gösteriyordu. Hz. Muhammed'e ve O'nun peygamberliğine kadar, büyük askeri dehasına hayran olan eşsiz Sakarya Galibi, Bedir Galibi'ni göklere çıkarırken, **"O'nun Hak Peygamber olduğundan şüphe edenler, şu haritaya baksınlar ve Bedir destanını okusunlar"** diye heyecanlandı.

Ata'nın son sözü şu olmuştu:

- Hz. Muhammed'in bir avuç imanlı Müslümanla mahşer gibi kalabalık ve alabildiğine zengin Kureyş ordusuna karşı Bedir meydan muharebesinde kazandığı zafer, fani insanların karı değildir, O'nun Peygamberliğinin en kuvvetli delili işte bu savaştır.⁵⁸

Atatürk'ün Hz. Muhammed'e duyulacak sevgiyi tarif ettiği sözleri ise şöyledir:

"Büyük bir inkılap yaratan Hazreti Muhammed'e karşı beslenen sevgi, ancak onun ortaya koyduğu fikirleri, esasları korumakla tecelli edebilir."⁵⁹

Atatürk, dinimizin tam anlamıyla ve aslına uygun olarak yaşanmasını ve milletimize doğru, modern, hurafelerden arındırılmış bir din anlayışını benimsetmeyi hedeflemiştir. Hiçbir aşırılığa kaçmadan, Kuran'ın modern bir dünyayı tarif ettiğini çok net biçimde özümsemiştir.

Açıkça anlaşılmaktadır ki, gerçek manada dindarlık, heyecanlı fanatiklerin, tutucu, kapalı görüşlü

⁵⁶ Atatürk Diyor ki M.E.B. Yayınları İst. 1980 Sh:80-82

⁵⁷ Atatürk, Nedim Senbai, A.Ü. Dil, Tarih, Coğrafya Yay., sh. 102, 1979

⁵⁸ Atatürk ve Din Eğitimi, Ahmet Gürbaş, Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları, sh.28

⁵⁹ Şemsettin Günaltay, Ülkü Dergisi, sayı 100, sh. 4

kimselerinkinde değil; Atatürk'ün tarif ettiği ılımlı, insancıl, modern yapıda kendini göstermektedir.

Büyük Atatürk'ün, İslam dinini, Kuran-ı Kerim'i, Hz. Peygamberi ve dini müesseseleri öven tüm bu sözleri, O'nun dinimize olan içten bağlılığını gösteren somut ve tartışılmaz belgelerdir.⁶⁰

b- "MİLLÎ İRADE ve DEMOKRASİ" İle İlgili Sözleri:

"Hürriyetin de, eşitliğin de, adaletin de dayandığı nokta Milli Hâkimiyettir."⁶¹

"Her fert istediğini düşünmek, istediğine inanmak, kendisine mahsus siyasi bir fikre sahip olmak, seçtiği bir dinin icaplarını yapmak veya yapmamak hak ve hürriyetlerine maliktir. Kimsenin fikrine ve vicdanına hâkim olunamaz."

"Din ve vicdan hürriyeti, mutlaka saygı gösterilmesi ve asla müdahale edilmemesi gereken, fertlerin temel ve tabii insan haklarının en mühimlerindenidir."⁶²

c- "BASIN ve YAYIN" İle İlgili Tespitleri:

"Basının para ile satın alınabilmesi... Uluslararası büyük sermaye çevrelerinin basın üzerindeki gizli tesiri veya bazı ecnebi devletlerin ve dış güçlerin örtülü ödeneklerinin etkisiyle yerli gazetecileri yönlendirmesi... İşte bunların kamuoyunu aldatmasından bilhassa korkulur."

"Bazı aşağılık insanların para ile yaptırdıkları basın mücadelesi vardır. En adi yalanları yaymak için basını kullandıkları bir vakadır."⁶³

"Basın hürriyetini kötüye kullanan ve Cumhuriyetin özü olan faziletten mahrum bulunan bir kısım cüret ve hıyanet erbabına, şayet basın özgürlüğü diye, eşkıyalık ve millete hükümrancılık fırsatı verilse, Türkiye Büyük Millet Meclisinin terbiye ve kahredici elinin bunlara müdahale ve tembih etmesi kaçınılmazdır."⁶⁴

d- "GENÇLİK ve MİLLÎ EĞİTİM" İle İlgili Sözleri:

"Yetiyecek çocuklarımıza ve gençlerimize; görecekları eğitimin cinsi ve seviyesi ne olursa olsun, özellikle ve her şeyden önce, Türkiye'nin istiklaline düşman olan unsurlarla mücadele etmek lüzumu öğretilmelidir. Bugünkü uluslar arası duruma göre, böyle bir mücadelenin gerektirdiği ruhi ve ahlaki duygularla beslenmeyen fertlere ve böylesi fertlerden oluşmuş cemiyetlere, hayat ve bağımsızlık hakkı yoktur."⁶⁵

e- "EKONOMİ" İle İlgili Görüşleri:

"Siyasi ve askeri zaferler ne kadar büyük olursa olsunlar, bunlar ilmi ve iktisadi zaferlerle desteklenmezse kalıcı olmaz, az zamanda sönüp gider."

"Ekonomik kalkınma ülkemizin hür ve bağımsız olabilmesinin, daha kuvvetli ve daha refahlı Türkiye idealinin bel kemiğidir."

"Bilirsiniz ki, iktisaden zayıf bir millet sefalet ve esaretten kurtulamaz. Güçlü bir medeniyete, refah ve saadete kavuşamaz. Siyasi ve sosyal sıkıntılardan yakasını kurtaramaz. Ülke idaresindeki başarı, ekonomik kazanımlarla doğru orantılıdır."⁶⁶

Evet, işte Atatürk...

Şimdi, insafla düşünelim, tarafsız ve tutarlı bir tavırla karar verelim: Türkiye'de bu ilkelere ve ideallere en uygun parti ve görüş hangisidir?

Ve yine Atatürk'ün ikaz ve işaretlerine göre; hangi basın ve hangi kesim hıyanet içindedir?

Atatürkçü geçinip, sahtekârlık ve suistimal peşinde koşanlar kimlerdir?

Evet, Laiklik ve Çağdaşlık adına İslam düşmanlığı yapanlar, sömürü saltanatları için Atatürkçülüğü kullananlar artık bellidir.

Bu arada samimi Atatürkçüleri de iyi tanımak ve bunlardan ayırmak gerekir.

Şayet; Milli birlik bütünlük ve bağımsızlığımızın... Yerli imkânlarla kalkınmanın ve saygınlığımızın...

⁶⁰ Gerçek Dindar Atatürk / Harun Yahya

⁶¹ A.g.e. Sh:28

⁶² A.g.e. Sh:47

⁶³ A.g.e. Sh:54

⁶⁴ Atatürk Diyor ki M.E.B. Yayınları İst. 1980 Sh:51 sadeleştirilmiş olarak

⁶⁵ A.g.e Sh:87

⁶⁶ A.g.e Sh:92-97

Şahsiyetli bir dış politikanın ve dünya dengelerindeki ağırlığımızın... Ülkemizde temel insan hak ve hürriyetlerine sahip olmamızın... Evet, bütün bunların adına ve arzusuna Atatürkçülük deniyorsa...

Yani Atatürkçülük, Milli hareket ve heyecanların bir simgesi... Çağdaş örnek ve özlemlerin bir öznesi olarak düşünülüyorsa, bunu birilerinin Atatürkçülük, birilerinin Milli Görüşçülük, birilerinin Sosyal Demokrat veya Ülkücülük olarak dile getirmesi; aslında hizmette ve hedefe yetişmede bir nevi yarışma ve barışma vesilesi olması gerekirken, tam tersine kavga ve kaos sebebi yapılması niçin ve nedendir?

Ve yine "Menfaat aracı ve gelir kaynağı yapmak, gölgesine sığınıp hıyanette bulunmak, O'nun sayesinde sömürü saltanatı kurmak" için din istismarına kalkışanlarla, devrim istismarına kalkışanlar... Yani şahsi heves ve hesaplarla Atatürkçülük yapanlarla, üfürükçülük yapanlar, aynı seviyede suçlu ve sorumlu değil midir?

Sonuç olarak, içi samimi ve sağlıklı biçimde doldurulamayan ve toplumu doyurmayan ve dertlerimize çare olmayan, dini veya milli kurum ve kavramlar, kuru bir söz olarak hiçbir şeyi ifade etmemektedir.

Ve hele bu kavramları istismar eden ve rakiplerine karşı bir koz olarak kullanmak isteyen sahtekârların maskeleri bir bir düşmektedir.

"Atatürkçülük ve Laiklik" kavramlarını en çok istismar eden mafya maşalarının, mason uşakların ve bazı medya patronlarının gerçek ayarı ve amacını ise, artık herkes bilmektedir.

Çünkü Atatürk'ün ilk TBMM 115 memur-emekli, 61 din adamı, 51 subay, 46 çiftçi, 36 tüccar, 29 avukat, 15 doktor, 10 ağa, 8 tarikat şeyhi, 6 gazeteci ve 2 mühendisle açıldığı tarihi bir gerçektir.

Abdurrahim Tuncak Başkent Üniversitesi kampüsünde kurduğu Atatürk müzesinde, O'nun okuduğu Kur'anı Kerim de yerleştirildi.

Geniş salonda ilk olarak Abdurrahim Tuncak'ın üniversiteye hediye ettiği Atatürk fotoğraf koleksiyonu sergilendi, sonra bunlara bavul, bornoz, iç çamaşırı, pijama ve Atatürk'ün ailesine ait Kuran'ı Kerim gibi özel eşya eklendi.

Daha sonra bu müzenin genişletilebileceğini düşünen üniversite yönetimi, Atatürk'ün İstanbul'da ilk kiraladığı Akaretler'deki evin aynısını müze olarak inşa etmeye karar verdi. Ev bütün boyutları aynı olmak üzere üniversite bahçesine inşa edildi. Üniversitenin açılması ile birlikte Abdurrahim Tuncak Atatürk Müzesi adıyla halka açılan müzede sergilenenler arasına Tuncak'ın ailesinin hediye ettiği ve bu evde kullanılan mangal ikinci bir bavul, Atatürk'ün okuduğu Kuran'ı Kerim gibi eşyalar getirildi. Başkent Üniversitesi, müzenin açılmasıyla ilgili olarak. "Biz 75. Yılı böyle kutlamayı düşündük" Demişlerdi.⁶⁷

Atatürk ve II. Abdülhamid Han'da Milli Düşünceler

Millî devletin, ulus devletin, Türkçülüğün, Kürtçülüğün, Atatürkçülüğün, milliyetçiliğin çokça konuşulduğu ve birbirine karıştığı şu günlerde Abdülhamid Han'la Atatürk'ün bu konulardaki görüşlerini ve birbirlerinden "Yeni Türkiye'nin kurulması aşamasında nasıl etkilendiklerini anlatmaya çalışacağım. Özellikle Atatürk'ün, kendisini bir uygarlık mücadelesi içinde hissettiği için Lozan'daki kayıplara fazla önem vermediği yahut bu kayıpları durdurma imkânından yoksun olduğu görülüyor. İşin ilginç tarafı, Abdülhamid Han da bu ihtiyacı hisseder ama bir sulh döneminin henüz görünmediğinden şikâyetçidir. Gene de Türkiye'nin kalkınmasını hem fikir hem eylem olarak, elden geldiğince hazırlamaya çalışıyordu. **"Siyasi Hâtıratım'da Anadolu için iyi bir gelecek hazırlanmıştır"** der. Ayrıca bunun için özlediği sulh dönemine de şu sözlerle vurgu yaptığı görülür:

"Bize de hiç olmazsa on senelik bir sulh tanınsaydı Japonların o kadar imrenilen ilerlemelerini biz de yapabilirdik. "Siyasi Hatıratım" 1917'de yayınlanmıştı.

Abdülhamid Han, aynı kitabın 73. sayfasında, Anadolu'daki Türk unsurunu kuvvetlendirmek için "dâhili iskân" zaruretiye parmak basar ve bu görüşünü şöyle temellendirir:

"Yabancı dinden olanları kıymık gibi kendi etimize soktuğumuz devirler geçti. Devletimizin hudutları dâhilinde ancak kendi milletimizden olanları ve bizimle aynı dinî inançları paylaşanları kabul edebiliriz." Bu düşüncelerden Abdülhamid Han'ın artık çökme sürecine giren imparatorluktan milli devlete geçiş sürecini kastettiğini anlıyoruz. Padişah, devam ediyor:

⁶⁷ Yalçın Küçük / İsyan-1 - sh: 653

“Türk unsurunu kuvvetlendirmeye dikkat etmeliyiz. Bosna Hersek ve Bulgaristan’daki Müslüman halkın çoğalıp, artanını muntazaman buraya getirip yerleştirmeliyiz.”

Abdülhamid Han, Türkiye’nin hinterlandını da güvenli kılacak Müslüman Türk ahalinin bir kısmının, eski topraklarında kalması şartıyla **“çoğalıp artanının Anadolu’ya getirilmesini”** öngörür. Devam edelim: Rumeli’nde ve bilhassa Anadolu’da Türk unsurunu kuvvetlendirmek ve her şeyden evvel de içimizdeki Kürtleri yoğurup kendimize mal etmek şarttır.”

Bu, Türkçülük falan değil, “reel politiği”, zamanın şartlarını çok iyi kavramış bir devlet adamının, bir “imparator”un kendi şartları içinde geliştirdiği “millet” görüşüdür. Bunun için, önce millî mücadeleyi başarmak şarttır.

Bismark’ın Alman Birliğini sağlayarak kalkınmayı gerçekleştirmesi Abdülhamid’i çok etkilemiştir. 1917’de Enver Paşa’ya bağlı “gizli kuvvet”, Anadolu’nun birçok yerine silah ve mühimmat saklayarak millî mücadeleyi başlatmıştır. Gizli gücün başındaki İ. Hakkı Paşa 10.000 kişilik bir Osmanlı gücünü Anadolu’nun üç yerinde hazır bulundurduğunu, M. K. Paşa’ya, arabasına alarak şehir dışına yaptığı bir gezide anlatır.⁶⁸

Abdülhamid Han’ın fikirlerini yakından takip eden Atatürk’ün millî devlete olan inancı daha da artmıştır. Vahdettin Han da Abdülhamid Han’ın düşüncelerinin etkisindedir ve Anadolu’daki mücadele için Atatürk’ü görevlendirirken bu düşünceler istikametinde davranmıştır. Abdülhamid Han’ın Atatürk hakkındaki çok çarpıcı izlenimlerini biraz sonra yazacağım. Önce Vahdettin Han’ın kanaatini görelim:

“Vahdettin, Fevzi Paşa’ya, **“Paşa durumu görüyorsun. Bu işler ancak Anadolu’da teşkilatlanılarak kurtarılabilir. Bana Anadolu’da teşkilat kurabileceklerin listesini yap getir”** der. Ertesi Cuma Fevzi Paşa listeyi takdim eder. Vahdettin listeyi inceledikten sonra:

“Paşa, Mustafa Kemal hırsız mı?” diye sorar. “Hayır” cevabını alır.

“Bir ahlâksızlığı, namussuzluğu var mıdır? “Hayır padişahım.”

“Beceriksiz ve kabiliyetsiz midir? “Hayır padişahım.”

“O halde bu listeye onun adını niçin almadınız?”

“Padişahım, M. Kemal Paşa öteden beri Cumhuriyet taraftarıdır.”

Padişah bunun üzerine elinden kâğıdı bırakır, pencereye yönelir, limandaki gemileri göstererek: “Paşa paşa! Bu gemileri görmek, kanıma dokunuyor. Bu memleket kurtulsun da isterse cumhuriyet olsun. Bunu başararak kabiliyet ve karakteri Mustafa Kemal’de görüyorum. Kendisine selamlarımla birlikte tebliğ ediniz. Haftaya Cuma günü, M. Kemal Paşa’yı göreceğim” der.⁶⁹

Mustafa Kemal’le Abdülhamid’in oğlu Abid, sıcak bir münasebet geliştirmiştir. Abdülhamid, adeta Beylerbeyi’nde tecrid edilmiş gibidir. Abdülhamid, Mustafa Kemal’i yakından görmek istediğini, oğluna söyler. Abid bir gün koşarak babasına gelir ve Mustafa Kemal’i, ona camdan gösterir. Abdülhamid İsmet Bozok’un sadeleştirerek yayınladığı hatıratında bu anı şöyle anlatır:

“Sıradan bir askere benzemiyordu, tehlikeli ve güven telkin edici bir sükûneti vardı. Enver Paşa’nın kendisinden niçin çekindiğini o zaman anladım. Halbuki bu kıskançlıklar basit şeyler. **Çanakale’de, İngiltere, Fransa gibi iki büyük devletin ordusunu ve donanmasını durdurdu, yüzgeri ettirdi ya, bana da lazım olan odur. Mustafa Kemal’in muvaffakiyeti için dua ettim!”**⁷⁰

Atatürk ve Abdülhamit’i Anlamamak

Yazıma “Atatürk’ü ve Abdülhamit Han’ı Anlamamak” yerine **“anlamak”** başlığını koysaydım belki yazdıklarım açıklamalardan ibaret olacaktı. Oysa **“anlamamak”**, **tarihi ve siyasi anlamda bir değerlendirme** yapma imkânı veriyor. Belki de bugün yaşadığımız iç ve dış meselelerden birçoğu veya hepsi, bu **anlamama dinamiğinden** kaynaklanan tikanıklıklardır.

Atatürk’ü ve Abdülhamit Han’ın ve bir üçüncü lider olarak gördüğüm Prof. Erbakan’ın başlıca ortak tavırları **“bağımsızlık”** vurguları olmuştur.

⁶⁸ Rauf Orbay / Siyasi Hatıralarım

⁶⁹ Mareşal Fevzi Çakmak’ın anıları / Tercüman Gazetesi / 10.04.1976

⁷⁰ Afet İlgez / Milli Gazete / 11.12.2005

Atatürk'ün **İstiklal-i tamme** dediği **“tam bağımsızlık”**, Abdülhamit Han'da şöyle dile gelir:

“Biz Türküz. Tam manasıyla Türküz. İşte o kadar. Bize iyi Müslüman olmak kâfidir. Asya için ve Avrupa için bizim kanunumuz aynıdır. Dostlara sahip bulunmak İstiklal-i tamımızı muhafaza etmek, her şeyi Türk cephesinden mütalaa etmek; bu realist bir görüştür. Osmanlı İmparatorluğunu mahveden ideolojiye tepkidir.” Abdülhamit dil, din, mezhep ayrılıklarını, Osmanlı'nın parçalanması için kullanan Batılı devletlerin tavrını eleştiriyor böylece.

Erbakan'ın da dışardakilerden daha tehlikeli bulduğu **İçerdeki işbirlikçiler için kullandığı “batı taklitçileri”** benzetmesi, bence aynı görüşün devamını oluşturuyor.

İçerdeki meselelerimizden birçoğunun kaynağı sayılabilecek bir şey var. Bu, Cumhuriyet döneminde yapılan inkılâpların hâlâ sorgulanmakta oluşudur. Fikrî planda sorgulanmakla kalınsa bu iyi bir şey olur, fikir hayatımıza canlılık ve dinamizm getirir ama zaman zaman çok acı neticeler veren kırıncılıklara, aydınların birbirlerinden kopukluğuna da sebebiyet vermektedir. Aydınların etki gücü de yerinde saymadığına göre halk olarak bundan zarar görmüş olduğumuzu da saklamanın bir faydası yok. Oysa bazı farklılıklarla bu yenilikler Abdülhamid Han zamanında “proje” halinde hayat bulmuşlardı. Çoğu, “Siyasi Hatıratım” adlı kitapta tespit edilen bu gerçekler, yeni Türkiye'nin projesi idi. Bu kitap 1917 yılında Fransa'da, sonra da Türkiye'de basıldı ama okuyan pek yok galiba. Okunsaydı gerçekten de bazılarının küçümseyerek bahsettiği **“Türkiye Cumhuriyeti'nin mimarının Abdülhamit Han olduğunu”** anlarlardı. Kurucusu da Atatürk!

Bu, o kadar böyledir ki, en çok eleştirdiğimiz devrimlerden biri olan harf devriminin Abdülhamit Han'ın da aklını kurcalayan problemlerden biri olduğu bu kitapta yazılmıştır.

“Yazımızı öğrenmek pek kolay değildir. Bu işi halkımıza kolaylaştırmak için belki de Latin alfabesini kabul etmek yerinde olur. Her ne kadar bu harflerle lisanımızdaki bazı sesleri vermek güçlüğü mevcut ise de bunu ayarlamak şüphesiz kabil olabilir.”

Abdülhamit Han'ın öncelikli şartı **düşmanı kovmak, milli birliği sağlamak, içerde ve dışarda savaşları bitirmek ve milletin asli unsuru olan Müslüman Türk nüfusa dayanmak** Atatürk'ün de takipçisi olduğu hususlardı. Atatürk de Abdülhamit Han gibi “Türk”ü Müslüman anlamında kullanır. Müslüman olmayan ama Türkçe bilen halkın Türkiye'ye göçü bu anlamda kabul edilmemiştir. Örneğin Boşnaklar Türkçe bilmemelerine rağmen Müslüman oldukları için Türkiye'ye kabul edilmişlerdir.

Osmanlı, Batı'yı yenmek için Batılılaşıyordu. Bunun bir kısmını da padişahlar döneminde gerçekleştirmişti. Kalanı Cumhuriyete kaldı. II. Abdülhamit'e gelinceye kadar Osmanlı, mevzuatının %90'ını Batı hukukundan almıştı. Bunun da fazla bir zararı yoktu, çünkü Batı da hukukunu tercüme edilmiş İslâm kitaplarından almıştı.

Atatürk ve Abdülhamid Han'ın “dinde birlik” düşünceleri de hemen hemen aynıdır. Abdülhamit **“bir devlet içinde muhtelif dinlerin, mezheplerin mevcudiyeti zararlıdır. Dâhili mücadelelerin şiddetlenmesine sebep olur” diye yazar. “Bu da devlet idaresine tesir eder.”**

Abdülhamid, din birliğinde İslamiyet'i esas almıştı. **“Bizi zinde tutacak yegâne kuvvet İslâm'dır”** diyordu. Bu, bölünmesi önlenmiş İslâm anlamına geliyor. Atatürk de Elmalılı Hoca'yla yaptığı tefsir mukavelesinde ayetlerin itikatça Ehli Sünnet ve amelce Hanefi mezhebine riayet edilmesini şart koşmuştu. Daha sonraki yıllarda daha serbest uygulamalar milletin kendi dinamikleriyle hayat bulabilirdi.

Bu iki lider de, durumu günün koşullarına göre yorumlayan ve “sağcı solcu yoktur, millî gayri millî vardır” diyen Erbakan da, bütünlüğü muhafaza etme gayesindedirler. **Ülkenin bağımsızlığından koparılmış yenilik hareketleri bu ideali zedeliyor.** Hatta tehlikeli bir hal alıyor. Bu üç liderin de tavırları millidir ve onlar “millet” kavramının içerdiği bütün hakikatleri bilmektedirler. Batıyı Batılılaşarak aşmak, yani muasırlaşmak ise Abdülhamid Han'da tarifini bulmaktadır. **Avrupa medeniyetinin en iyi tarafını alıp şark kültürüyle meczetmek suretiyle meydana gelecek ve olgunlaşacak yepyeni bir medeniyeti bizde ancak gelecek nesiller görebilecektir.** Bu cümle Atatürk'ün de idealidir.⁷¹

⁷¹ 28.12.2005 / Milli Gazete / Afet İlgaz

ATATÜRK İÇTENLİKLİ BİR MÜSLÜMANDIR, İSPATI İSE İSTİKLAL MARŞIDIR!

Önce herkes biliyor ve kabul ediyor ki, **en hızlı Kemalistler dahil, ülkemizde hiç kimse Atatürk'ü putlaştırıp Ona tapınmıyor... Atatürk'ü Milli birlik ve bağımsızlığımızın ve her yönden kalkınmışlığımızın bir simgesi olarak sevip sahipleniyoruz.**

Bizler Millet olarak

Tabulaştırılmış ilkelerin

Tanrılaştırılmış kişilerin

Tiranlaştırılmış ülkelerin değil;

-Bağımsızlık ve birliğimizin

-Özgüven ve özgürlüklerimizin

-İzzet, şeref ve haysiyetimizin

-Refah, huzur ve sosyal güvenliğimizin peşinde ve derindeyiz.

Bu Milli ve insani ihtiyaçlarımıza ise ancak; “mutlak doğru”lara uyararak ve “kesin yanlış”lardan uzak durarak, ulaşılabileceğine inanıyoruz.

Peki, bu “doğru ve yanlışları” nasıl tespit edeceğiz?

Şu beş şeyi temel ve genel değer ölçüsü olarak görüyoruz.

1- Müspet ilim (faraziyelere, nazariyelere değil, H₂O= Su gibi kesin ve ispat edilmiş ilmi gerçekler)

2- Akli selim ve beşeri icma diyebileceğimiz, tüm insanlığın ortak kabulü olan evrensel kaideler

3- Tarihi deneyim ve birikim

4- Milli kültür terazisi ve vicdani tatmin

5- İlahi din

İşte bu beş değer ölçüsüne göre ittifakla: “güzel, gerekli, hayırlı ve yararlı” görünen şeyleri doğru...

Ve yine bu beş değer ölçüsüne göre ittifakla, “Zararlı, haksız, çirkin ve kötü” görülen şeyleri ise, yanlış kabul ediyoruz.

Doğru ve yanlışları, kişilere ve keyiflere göre değil, kişileri ve görüşleri, bu doğru ve yanlışlara göre değerlendirmek gereğine inanıyoruz.

Atatürk'ü de, bu doğru ve yanlışlara göre değerlendiriyor, Onun çok hayırlı ve başarılı hizmetlerini taktir ediyor; kötü şartları atlatmak, katı düşmanları ve kaypak dostlarını oyalamak ve vakit kazanmak için verdiği tavizleri ise, stratejik bir geri adım olarak görüyoruz.

Bazı hataların da hedeflenen hayırlı amaçların hatırına yapıldığını biliyoruz.

“Atatürk, Dinin gerçekliğine ve gerekliliğine inanmadığı, İslam'ı bir gericilik ve hurafe olarak algıladığı halde, savaşı kazanıncaya ve iktidarını sağlamlaştıracaya kadar takiyye yapıp Müslüman halka hoş görünmek ve onları istismar etmek için, İslamiyet'i ve Hz. Peygamberi öven ve bunların önemini dile getiren sözler söylemiştir ve şimdi artık buna ihtiyacımız kalmadığından; Atatürk'ün o dönemde söyledikleri bizim için gereksiz ve geçersizdir” diyenler varsa, onların da

a- Atatürk'ün takiyye yaptığını, İslam Dinine ve önemine inanmadığını ve aslında dini temelinden yıkmaya çalıştığını ispatlamaları

b- Ve bunu açıkça ortaya koyup çok net ve mert olarak topluma anlatmaları lazımdır...

Ama biliyoruz ki, bu imkânsızdır... Çünkü bu durum, tarihi gerçeklere aykırıdır ve Atatürk'e iftiradır.

Efendim filan tarihçi bunları yazmış...

Rıza Nur da şunları yazmış!?!..

Yazmış ama iftira atmış.. Kuruntu ve zanlarını hakikatmış gibi anlatmış... Kasıtlı olarak çarpıtmış ve karalamış..

Efendim İsmet İnönü şu konuşmayı yapmış...

Bizde biliyoruz ki, İsmet İnönü, Atatürk'ün başına ne gaileler açmış... Hatta Atatürk sonunda kendisini hem makamından hem yakınından uzaklaştırmış ve ölünceye kadar hiç arayıp sormamış... Ve bunda da yerden göğe kadar haklıymış...

Çünkü o İsmet İnönü ki, Sabataist ve Masonik cuntanın gizli bir darbesiyle, Atatürk'ün makamına oturduktan sonra, onu unutturmak için, paralardan resmini silmiş, duvarlardan fotoğraflarını indirmiş ve tam on iki sene bir anıtmezar bile yaptırmamış.!?

Recep Tayip Erdoğan'ın; suni gündem oluşturmak, ucuz kahramanlık taslamak ve bilgiçlik satmak gibi istismara yönelik yanlış amaçlar için söylediği "Bizdeki etnik unsurları biri birine bağlayan din bağıdır" şeklindeki doğru bir sözden bile, sadece içinde din ve İslam geçiyor diye böylesine rahatsız olmak ve kalkıp "Hayır, bizim Millet olmamızda dinin etkisi ve katkısı yoktur" demek için, Atatürk'ten vecizeler ve deliller bulmaya çalışmak, acaba millet olarak;

Mevcut sorunlarımızı aşmamıza

Tehlikeli tuzaklardan kurtulmamıza

Milli birlik ve bütünlüğümüzü sağlamamıza ne denli yardımcı olmaktadır?

Bu türlü haksız ve dayanaksız tepkilerin, AKP'ye dolaylı destek sağladığını ve dindar halkımızı onlara sahip çıkmaya mecbur bıraktığını anlamak için dahi olmaya gerek var mıdır?

Halkımızın AKP'nin iç yüzünü bilmeyip, zahiri görüntüsüyle ve marazlı medya marifetiyle "Bunlar dindardır ve Milli Görüş'ün devamıdır" düşüncesiyle, bunlara oy verdiği niçin unutulmaktadır?

Yok, "biz, İslam Dinine de, o dine inanan büyük toplum kesimine de karşıyız, ama aynı zamanda laik ve demokratiz" diyen varsa, onlarda ya akıl fukarasıdır veya toplumun inancına ve ihtiyacına ve bunların etkisiyle kullanılacak oylarına önem vermeyen bir despot kafalıdır.

Murat Bardakçı "Din, insanların sadece iç dünyalarına mahsus bir kavrammış. Tarih boyunca hep başka maksatlar için kullanılmışmış..." gibi bir sürü safsata sıralamış... Önce İslam Dini, inananların sadece iç dünyasına değil, dış dünyasına da ve davranışlarına da en olumlu ve onurlu bir şekil veren ve her şeyi en iyi bilen Allah'ın yapıtıdır. Cahiliye Araplarını vahşetten fazilete çıkaran da, Türk akıncıları 'cihan devleti'ne ve şanlı medeniyetlere taşıyan da İslam'dır.

Bizim dışımıza ve davranışlarımıza yansımayan bir inanç, fanteziden farksızdır. Mohiz Kohen'in şakirdi Ziya Gökalp gibilerin; bin yıllık hâkimiyet, adalet ve medeniyet dönemlerimizi unutup, sadece, içimizdeki ittihatçı mason münafıkların ve arkalarındaki Batılı barbarların ortaklaşa yıktığı Osmanlı'nın (ki bu yıkılışın elbette iç sebepleri de vardı) çöküş dönemlerindeki aşağılık kompleksiyle ve dış güçlerin enjekte ettiği kısır kavmiyetçilik düşüncesiyle sarf ettiği sözlerinde hiçbir ilmi ve tarihi dayanağı bulunmamaktadır.

Evet, evet, dün de, bugün de.. Geçmişte de gelecekte de: İslam'a şaşı bakan veya İslam'dan uzak kaçan bir ulusalcılık, USA'cılıktan farksızdır ve kesinlikle yararsızdır ve başarısız kalacaktır...

Lütfen gelin; medeni, hem de Milli düşünceli ve haysiyetli insanlar olarak, oturup konuşalım, araştırıp tartışalım ve şu soruların, tutarlı ve oturaklı cevaplarını birlikte bulalım.

Bu İslam'dan ayırmaya çalıştığınız ulusalcılığın, kendine özgü ve Türk ırkına ait:

- Yönetim tarzı ve devlet yapılanması ne şekildedir?
- Ekonomi konusundaki prensip ve programları nedir?
- Hukuk kavramı ve kuralları nelerdir?
- Sosyal adalet anlayışı ve insana yaklaşım esasları nelerdir?

Eğer bu sorulara: **Kapitalizm, liberalizm, laiklik, Batı hukuku ve Kopenhag kriterleri** diyecekse, o zaman siz: **asırlardır Müslüman olduğumuz için bizimle savaşan (çünkü Türk asıllı Macarları kendilerinden sayıyorlar) ve bugün de ülkemizi parçalamaya çalışan Batının, kurum, kavram ve kurallarını ve fosilleşmiş felsefe artıklarını bize Türk ulusalcılığı diye yutturmaya, hatta dayatmaya çalışıyorsunuz demektir.**

Ve hele bizim şanlı Kurtuluş Mücadelemizde, Şeyh Sunusi'lerden Şair Muhammed İkballe kadar İslam dünyasının manevi önderlerinin nasıl bütün imkânlarıyla ve gönül dualarıyla bize destek çıktıklarını ve Hindistan-Pakistan Müslümanlarının hanımlarının bileziklerine kadar bağışlayıp Türkiye'ye yolladıklarını, ama bu yardımlarının o günkü ulaşım şartları nedeniyle Rusya üzerinden bize ulaştırdığını ve pek çok yalancı tarihçinin de, bu gerçeği çarpıtıp, Rusların bize maddi yardım yaptığını söyleyip halkımızı aldattıklarını inkâr etmek ne büyük talihsizliktir.

Ve yine, Siyonist ve emperyalist merkezlerin aldatıp, satın alıp bize karşı kışkırttıkları bazı Arap şeyhlerini bahane edip tüm Müslümanları töhmet altında tutmak ne derece, ilmi ve gerçekçi bir tespittir?

O dönemde, İsmet İnönü'den tutun, Halide Edip'e kadar pek çok Türk'ün mandacı olduğunu söyleyip, Türklükten nefret etmek ne kadar yanlışsa bazı Müslüman kimlikli kesimlerin yamukluklarını İslam'a mal etmekte o kadar izan ve insafa aykırı değil midir?

Atatürk'ün samimi bir Müslüman olduğunun ispatı, İstiklal Marşımızdır.

Merhum Mahir İz, Yılların İzi adını verdiği hatıratında İstiklal Marşı'nın yazılış macerasını şöyle anlatır: "Yeni kurulan devletimizin bir 'Milli Marş' yazılması hususunda Büyük Millet Meclisi'nin altı ay müddet vererek açtığı 'İstiklal Marşı Müsabakası'na muhtelif şairlerin gönderdiği tam 724 şiir gelmişti. Bunlar Maarif Vekâleti'nde teşkil edilen bir komisyonda incelenmiş ve içlerinden altı tanesi seçilerek Meclis Matbaası'nda bastırılıp mebuslara dağıtılmıştı.

Maarif Vekili bulunan Hamdullah Suphi Bey, müsabakaya 'nakden mükâfat' vadedilmiş olması yüzünden iştirak etmemiş olan şair Mehmet Akif Bey'e müracaat ederek, yazmasını istemişti. Bunun üzerine Mehmet Akif Bey: "Ben mebusum, müsabakaya iştirak etmem; ayrıca yazarım" diyerek teklifi kabul edip, ikamet etmekte olduğu Taceddin Dergâhı'nda, 'Kahraman Ordumuza' ithaf ettiği İstiklal Marşı'nı yazdı.

İstiklal Marşı Müsabakası'na gönderilen 724 şiir arasından Maarif Vekâleti'nce seçilen ve Meclis Matbaası'nda basılıp mebuslara dağıtılan altı şiiri de Meclis zabıt kâtipliğinde bulunmuş olan İhsan Kaftangil'in hususi koleksiyonunda mevcut matbu nüshadan iktibas ederek aynen naklediyorum. Bunları neşretmekle sadece tarihi bir hatırayı değil; aynı zamanda İstiklal Marşı'mızın mukayese kabul etmeyen misilsizliğini de vesikalandırılmış oluruz kanaatindeyim."

Mahir İz, İstiklal Marşı'nın yazılış sürecini açıklarken altı ay müddet verildiğinden bahsetmektedir. TBMM 23 Nisan 1920'de açıldığına göre, aynı yılın Mayıs/Haziran aylarında bu müsabaka açılmış ve ilan edilmiş olmalıdır. Haziran-Aralık arasında şiirler yazılmış, TBMM'ye ulaştırılmış ve Aralık sonu ile Şubat arasında (iki ayda) bu 724 şiir incelenmiş, elenmiş, basılmış, dağıtılmış ve Milli Marş olmaya yetersiz bulunduktan sonra Mehmet Akif'e teklif götürülmüş olmalıdır. Çünkü hem Mahir İz'in hatıratında hem Safahat'ı yayına hazırlayan Ömer Rıza Doğrul'un belirttiğine göre Mehmet Akif önce: "Ben mebusum, müsabakaya iştirak etmem; sonra yazarım" diyerek bir düşünme süreci yaşamış ve 1921'in 17 Şubat günü İstiklal Marşı'nı yazmıştır. Burada Mehmet Akif'e özgü bir duyarlılığın altını çizmek gerekir ki, o da, mebus olması sebebiyle katılımcıların değerlendirmelerinin en uzak bir ihtimalle dahi olsa adalete uygun olmayacağı düşüncesi ile müsabakaya katılmak istememesi ve 'Ben şair Mehmet Akif olarak mebusum ve TBMM'de bulunma sebebim zaten millette hizmettir; yarışmaya katılarak hizmete bir vesile aramak bana yakışmaz; bu şiiri yazmak olsa olsa bir görevdir ve yapılan görev karşılığında maaştan başka bir ücret alınmaz' düşüncesiyle bu şiiri yazmış olmasıdır."

Şimdi Soruyoruz:

Ulusalçılık, Batıcılık, Çağdaşlık ve bunlarla irtibatlı; Vatana bağlılık, kahramanlık gibi duygu ve düşüncelerin sahipleri olan, dönemin şu meşhur şairleri ve yazarları ve güçlü edebiyat adamları niye İstiklal Marşı yarışına katılmamışlardı?

Hem kendi isimlerini tarihe yazdıracak,

Hem 500 (beş yüz) lira gibi çok önemli bir ödülü kazandıracak

Hem de yaşamları boyunca çok büyük bir şeref ve şöhretin sahibi yapacak, böyle bir fırsata niçin ilgisiz kalmışlardı?

Katılmışlarsa niye kazanamamışlardı?

Çünkü:

1- Bunların hepsi, Mustafa Kemal'in stratejik tavır ve taktikleri yanında, Onun gerçek niyetinin, Milli ve manevi hedefinin farkındadır.

2- Bunların hepsi, Mustafa Kemal'in ancak Mehmet Akif gibi, örnek ve yüksek bir İslamcının yazacağı şiiri tercih ve tensip edeceğinin şuurundadır.

3- Ve Mustafa Kemal'in ise: Meclise ulaşan ve hamasi kahramanlık, kuru ulusalcılık, hatta ırkçılık kokan bütün şiirleri beğenmeyip, kabul etmeyip, özellikle merhum Akif'in şiirini beklediği de herkesin bildiği bir tarihi hakikattir.

İşte o dönemin malum şair ve yazarlarından bazıları:

Cenap Şahabettin, Yahya Kemal Beyatlı, Abdülhak Hamit Tarhan, Ziya Gökalp, Ali Canip Yöntem, Mehmet Emin Yurdakul, Fuat Köprülü, Halil Nihat Boztepe, Yunus Nadi Abaloğlu, Ahmet Haşim, Yakup Kadri Karaosmanoğlu, Adnan Adıvar, Halide Edip Adıvar, Ali Ekrem Bolayır, Süleyman Nazif, Halit Ziya Uşaklıgil, Faik Ali, Celal Sahir, Mehmet Rauf, Ahmet Rasim, Hüseyin Rahmi Gürpınar, Hamdullah Suphi Tanrıöver, Refik Halit Karay, Halit Fahri Ozansoy, Enis Behiç Koryürek, Rıza Nur, Orhan Seyfi Orhon, Yusuf Ziya Ortaç, Faruk Nafiz Çamlıbel (Ona Behçet Kemal Çağlar'la 10. Yıl Marşı'nı yazmak düştü), İbrahim Alaattin Gövsa, Ali Mümtaz Arolat, Halide Nusret Zorlutuna, Mehmet Emin Yurdakul, Hüseyin Cahit Yalçın, Midhat Cemal Kuntay, Falih Rıfkı Atay, Abdullah Cevdet, Memduh Şevket Esendal, Fahri Celal Göktulga...

Bu saydıklarımın yarısının romancı, hikâyeci ve gazeteci olduğu bilinmektedir ve zaten bunu ikinci kez söylüyoruz. Ancak o dönemin nasirleri de edebiyata şiirle başlamış, özellikle divanları hatmetmiş, zihninde tuttuğu bir sürü gazel, kaside, rubai vs. ile yazılarını, konuşmalarını süsleyen kişilerdir ve nazım yazmıyorlarsa; bu, beceremeyeceklerinden değil; nesirde iddia sahibi olduklarındandır. Yoksa onlar kalıpları belli, yerleşmiş bir edebiyatın nazım türünü beceremeyecek kimseler değildir.

Bu adlardan bazıları, daha sonra 150'liklerden oldukları için Refik Halit Karay, Adıvar çifti, Rıza Tevfik Bölükbaşı, Refii Cevat Ulunay vs. Milli Mücadele'ye karşı oldukları için bu yarışmaya katılmadılar farz edelim; peki diğer isimlere ne dememiz gerekir?

Bu listeye o dönemde Anadolu'da yaşayan halk şairleri ile yazarlar ve şairler sözlüğünde adları geçen ancak eserleriyle bir atılımı gerçekleştiremeyen ve beklenen ilgiyi görmeyen bazı isimler dahil edilmemiştir. Yoksa onların yazacakları bir eserin yukarıda adını vermeyen, rumuzla katılan eserlerden hiç de aşağı olmayacağını söyleyebiliriz. Acaba yarışmaya katılanlar arasında yukarıda adları geçen bu kalemler niçin yoktur? Neden? Neden? Neden?

Olsa olsa katılmamışlardır ki, o zaman esas sorgulanması gereken de tam bu tutumlarıdır. Söze gelince en ateşli konuşmayı yapan, yazıya gelince bağımsızlık konusunda kaleminden kan damlatan bunca insan nasıl olur da İstiklal Marşı'nı yazmaya ilgi göstermez? Doğrusu bunu anlamak çok zor. Bunu sadece "Şairler yarışmaya girmez" gerekçesiyle açıklayabilir miyiz? Adı geçen/geçmeyen kalem erbabı, yarışmadan sonra yayımladıkları kitaplarda buna dair bir değinmede bulunmamış ve varsa yazdıkları böyle bir şiiri yayımlamamışlardır.

Mehmet Akif 'İslamcı' idi...

Bu kalem erbabı, 1937'de İstiklal Marşı'nın tekrar yazılması tartışması başlayınca, Mehmet Akif'in yazdığı İstiklal Marşı'nı hem çok beğendiklerinden, hem de ondan daha güzel bir eser yazamayacaklarını sezdiklerinden bir duyarsızlık gösterdiler diyelim; (İstiklal Marşı'nı yazma işi bir rastlantı olarak Mehmet Akif'ten sonraki Türk edebiyatının en önemli İslamcı ve mistik şairi Üstad Necip Fazıl'a havale edilmiş; o da "bir rejim havası içinde ve bir takım şahısların pohpohlanmaları uğrunda şiirini alçaltmaya razı olmamak" şartıyla Falih Rıfkı tarafından yapılan teklifi kabul etmiş ve Milli Marş olması için Büyük Doğu Marşı'nı yazmıştır. (Ne garip cilvedir ki, Türk Devleti'nin İstiklal Marşı'nı yazması beklenen kişiler hep İslamcıdır ve en çok sıkıntıyı çeken kişiler de aynı kişilerdir.) Ama Atatürk ölünce bu konu rafa kaldırıldığından, Üstad şiirini aynı adla kitabına

almıştır. Prof. Dr. Orhan Okay, bir yazısının dipnotunda belirttiğine göre, bu şiir, 1940'lı yıllarda Necil Kazım Akses tarafından bestelenmiştir ve kendisi bu besteyi radyodan dinlemiştir.⁷² 1943'te Büyük Doğu dergisinin dördüncü sayısında yayımlanan Büyük Doğu şiiri şöyledir:

BÜYÜK DOĞU

Tanrının alnından öptüğü millet!
Güneşten başını göklere yükselt!
Avlanır, kim sana atarsa kemend
Ezel kuşatılmaz, çevrilmez ebed
Tanrının alnından öptüğü millet
Güneşten başını göklere yükselt
Yürü altın nesli Fatih Oğuz'un
Adet küçük, zaman çabuk, yol uzun
Nur dolu elinden tut kılavuzun
Fethine çık, (doğru), (güzel), (sonsuz)un
Yürü altın nesli fatih Oğuz'un
Adet küçük, zaman çabuk, yol uzun
Aynası ufkumun ateşten bayrak
Babamın külleri, sen kara toprak
Şahit ol ey kılıç, kalem ve orak
Doğsun Büyük Doğu, benden doğarak
Aynası ufkumun, ateşten bayrak
Babamın külleri, sen kara toprak

(Birinci mısra Çile'nin daha sonraki baskılarında: "Allah'ın seçtiği kurtulmuş millet" olarak değiştirilmiştir.)

Tekrar soralım:

Acaba bu müsabakaya aslında 724 şiir falan katılmadı da, katılan şiirler Meclis'in bastığı, dağıttığı şiirlerden mi ibaretti? Ve merhum Mehmet Akif'e bu şiiri yazdırmak için böyle bir yol mu izlenmiştir? Bu seçeneğin doğru olması demek; merhum Mahir İz'in de hatıratına aldığı yukarıdaki bilgiyi gönderilen şiirleri bizzat gördüğünden değil; kendisine verilen bilgiden hareketle yazmış olması demektir.

Eserlerinde yukarıdaki konuları işleyen bu kalem erbabı velev ki şair olmasınlar; niçin İstiklal Marşı gibi önemli bir eserin yazarı olarak tarihe geçmek istemesinler? Bunu düşünmemiş, istememiş olabileceklerine ihtimal verebilir miyiz?

Rahmetli Akif 500 Lirayı Yaralı Kurtuluş Savaşı Gazilerine Bağışlıyor:

Mahir İz'in bildirdiklerini paylaşmakta yarar var. Şöyle diyor Mahir İz bu konuda: "Marşın kabulünden sonra Meclis Muhasebecisi Necmeddin Bey, kanunen müsabakayı kazanana verilecek olan 500 lira nakdî mükâfatı getirdi ise de Akif Bey: "Ben müsabakaya girmedim; bu para bana ait değildir" diye reddetti. Fakat muhasebecinin "Kanun metninde mükâfatın, kazanana verileceği yazılıdır. Sizin marşınız kabul edilmiştir; bu para sizindir; Meclis Kasası'nda kalamaz. Siz usulen tesellüm edin, sonra istediğinizi yaparsınız" diye ısrar etmesi üzerine Akif Bey, parayı alıp Sarıkışla Hastanesi'ndeki yaralı gazilere bağışlamıştır. Buradan anlaşılıyor ki, Mehmet Akif'in 500 lirayı almamasının nedeni, müsabakaya katılmamış olmasıdır. Eğer müsabakaya katılsaydı ve derece alsaydı, o ödülü alacaktı, diyebiliriz.

Yazıyı bitirmeden önce İstiklal Marşı'nın anlamlandırılması üzerinde de bazı sorunlara işaret etmekte yarar var: İstiklal Marşı'nın bestelenen ilk iki kıtasından arta kalan diğer kıtaların özellikle göz ardı edildiği

⁷² Bakınız: Yedi İklim, Sayı: 38, Sayfa 55

gözlerden kaçmamaktadır. Göz ardı edilen bu kıtalarda genel olarak iki ayrı mesaj söz konusudur; bunlardan birincisi milletin Müslüman kimliği, ezanların kıyamete kadar okunması, sadece Hakk'a tapılması, mabedlerin kutsallığı, şehitliğin önemi, gibi insanlara kimlik kazandıracak esaslarla; din ile hürriyet arasında kurulan ilişkiye dair iken; ikincisi, Batı'nın maddi üstünlüğüne karşı İslam âleminin manevi üstünlüğü, Batı'nın canavarlaşması ve onların 'alçaklar' olarak nitelenmesidir. Bu mesajların seslendirilmesinden hoşlanmayanlar bir yandan İstiklal Marşı'na alternatif olarak Onuncu Yıl Marşı'nı yerleştirmek istemektedirler, diğer yandan da mahalli maçların başlangıcına kadar İstiklal Marşı'nı söyletmek suretiyle bu değeri sıradanlaştırmakta ve içini boşaltmaktadırlar.

Son olarak sözü şairimiz Mehmet Akif'e getirelim: Mehmet Akif Ersoy, bugün bazı okul adlarından başka, onu çok seven kişiler tarafından çocuklara ve torunlara verilen adıyla yaşamaktadır. Aslında Mehmet Akif, İstiklal Marşı'nı yazıverdiği ülkeden hicret etmiş ve 1936'da ölmeye gelmiş bir şairimizdir. Bu ülke, paranın üstüne İstiklal Marşı'nın ve Akif'in fotoğrafının konulmasını çok görmüştür. Turgut Özal'ın Başbakanlığı zamanında bin bir güçlkle üzerine koydurduğu İstiklal Marşı ve Akif'in fotoğrafının bulunduğu 100 Türk Lira'sı bu yüzden çabucak eskitilmiş ve tedavülden sessiz sedasız çekilmiştir. Bu arada Mehmet Akif, Arnavut kökenli olmasına rağmen gıyabında Arap milliyetçisi olmakla suçlanma talihsizliğine uğramıştır. Her fırsatta Mehmet Akif'ten şiir okuyan bir Başbakan ve Meclis Başkanı'nın bulunduğu bir ülkede, altı ayrı banknot olarak basılan Yeni Türk Lirası'nın üstünde Mehmet Akif'e ve İstiklal Marşı'na ne yazık ki bir yer bulunamamıştır. Eğer Mehmet Akif, "1921'in 500 lirasını, anasının ak sütü gibi helal sayıp alsaydı, 80'li yıllarda kızı FAKFUNFON'a muhtaç olmayacak; damadı Ömer Rıza Doğrul mason olmak zorunda kalmayacak, oğlu Emin Ersoy bir zenginin yanında kâhyalık yapmayacak, Çetin Altan'dan harçlık almak zorunda kalmayacak ve sonunda bir kamyon kasasında ölü bulunmayacaktı. Akif'in kendisi de Gözübüyükzade Ziya Bey'e 250 lira olan borcunu kolaylıkla verecekti."⁷³

Evet, Atatürk:

İstiklal Marşımızın içeriğinde açıkça belirtilen ve resmî belge haline getirilen

- **Hakka tapınmanın, yani İslam'ın**
- **Şehadetleri Dinin Temeli olan Ezan'ın**
- **Şehadet ve gazilik gibi kutsal kavramların**

İstiklalimizin (Bağımsızlık ve becamızın) teminatı olduğunu bilmektedir. Bugün bazılarının tapındığı ve Atatürk'ün hedefi diyerek iftira attığı Barbar Batıyı: "Tek dişi kalmış canavar" olarak nitelemektedir. Ve bu inancını İstiklal Marşı olarak tescil etmiştir.

İşte İnönü'yle başlayan, Menderes, Demirel, Ecevit, Özal, Yılmaz ve Erdoğan'la doruğa ulaşan bu kendi özüne yabancılaştırma sürecinin bunaltıcı faturası!...

Ve işte bir öğretmenin acı itirafları...

İstanbul'un yeni yerleşim yerlerinden birinden, değerli bir öğretmenimize ait şu satırlar burnumuzu sızlatmaya, başımıza ağırı sokmaya yetmeli. İstanbul'un pek çok yerinde artık görmeye alıştığımız bir manzara varlığı bilinmeli. Sözünü ettiğimiz yerleşim yerinin 5 dakikalık mesafesinde modern bir alışveriş merkezi var! İnsanlara beş dakika yakın fakat insanlığa 5 bin fersah uzak bu okul ve bu okul gibi daha niceleri... İşte İslam ahlakından koparılan bir toplumun hali...

- Bu yıl lise 1. sınıfta okuma yazma bilmeyen bir öğrenci var.
- Bir öğrenci okula "satır" getirmekten uzaklaştırma cezası aldı.
- İki hafta önce okulun önünde çıkan bir kavgada bir öğrencimin boynu döner bıçağı ile kesildi; 28 dikiş atıldı. (Çok şükür şah damarına gelmedi)
- Bu çevrede kimse kışın akşam beşten sonra sokakta yalnız yürümüyor.
- Geçtiğimiz hafta, bebek bekleyen müdür yardımcımız bir öğrenci tarafından karnı tekmelenmekle

⁷³ Milli Gazete / 22.12.2005 / Kamil Yeşil

tehdit edildi.

- Dışarıdan elini kolunu sallaya sallaya giren bir adam, kendisini dışarı çıkarmaya çalışan kat nöbetçisi bayan öğretmeni bıçakla tehdit etti.
- Derste sıkıntı oluşturduğu için öğretmeni tarafından cezalandırılan öğrencinin aşiret olan ailesi okulu bastı.
- Bir öğretmenimiz sınıfta bıraktığı öğrenciden tehdit telefonları aldı.
- Öğrencilerimizin %86'sı sigara içiyor.
- Öğrencilerimizin %42'si hap kullanıyor.
- Okulun etrafında hap satanları, okulun içinde hap kullananları da polis biliyor.
- Öğrencilerimizin %23'ü ensest (aile içi sapık cinsel) ilişki mağduru.
- Geçtiğimiz yıl bir kız öğrencimizin babası çocuğundan (öğrencimizden) dayak yediği için okula sığındı.
- Yalnızca koridorda birbirlerine çarptıkları için kavgaya tutuşan iki kız öğrencinin aileleri okulun önünde birbirlerine yumruk yumruğa saldırdılar.
- Bazı kız öğrenciler 100 kontör karşılığında minibüs şoförlerine, halı saha sahiplerine kendilerini kullandırıyorlar (cinsel anlamda)
- Bu yıl bir erkek öğrenci, bir kız öğrencinin kendisine cinsel tacizde bulunduğunu söyleyerek şikâyetle bulundu.
- Geçtiğimiz yıl bir anne, kızının saçının boyalı olması üzerine okula çağırıldığında, kızını okula koca bulmak için gönderdiğini bu nedenle de süslenmesi gerektiğini söyledi.
- Velilerin %42'si kayıttan sonra bir daha okula uğramıyor.
- Maddi yetersizlikten dolayı üç, dört aile bir oda bir salon bir evi paylaşıyorlar. (Sayıları azımsanamayacak ölçüde.)
- Her ay öğretmenler aramızda para toplayıp bir öğrenciye bot, palto veya okul araç gereçleri alıyoruz.
- Geçtiğimiz yıl cuma okul kapanışı töreninde baygınlık geçiren bir öğrencinin iki gündür hiç bir şey yemediğini öğreniyoruz.
- Öğrencilerin çoğunun hayatında kan davası, intihar, boşanma, dayak, kaçma, kaçırılma, hapis gibi hikâyeler var. (Ailelerinde yaşanmış)
- Geçtiğimiz yıl iki gün boyunca evine gitmeyen bir öğrenciyi velisi gelip okulda arıyor. (Kızın biriyle kaçtığı anlaşılıyor daha sonra.)
- Annesi babası ayrı veya boşanmış olan öğrencilerin çoğu uzak akrabaların yanında kalıyor. Anne ya da baba, almak istemiyorlar veya üvey anne babalar istemiyor.
- Geçtiğimiz yıl sorun çıkardığı için müdür tarafından tartaklanan bir öğrenci mahalleden topladığı tanıdıklarıyla müdürün odasını basıp tehditler savurdu.
- Veliler toplantılara "ocakta yemeklerini bırakarak", ayakkabılarının topuğuna basarak, mantolarını omuzlarına atarak geliyorlar.
- Velilerin büyük bir çoğunluğu öğretmene nasıl hitap edileceğini bilmiyor. (güzelim, hanım kızım, sen, hocaaaaa, ablası!?)
- Geçtiğimiz yıl 1000 öğrenci kapasitesi olan okulda kütüphaneye üye olanların sayısı sadece 7(yedi)'ydi.
- Öğrenci tanıma formlarındaki "Çaldığınız müzik alet(ler)i" bölümüne radyo, teyp, walkmen yazan azımsanamayacak sayıda öğrenci var.
- Öğrencilerin azımsanamayacak bir bölümü doğum tarihlerinin gün ve ay kısımlarını doğru yazıyorlar ancak yıl bölümüne 2004 yazıyorlar!
- Lise birinci sınıf öğrencilerim "Soru işareti nerede kullanılır?" Soruma yanıt veremediler.
- Liseye kayıt yaptıran bu öğrenciler çarpım tablosunu bilmiyorlar; 10 ve katları ile çarpma ya da bölme işlemi yaparken bile hesap makinesi kullanıyorlar.

- Maddi durumu iyi olan sayılı öğrencilerden birinin velisi, geçtiğimiz yıl okulun akan çatısını onardı. (Notlarının hemen hepsi zayıf olan öğrencinin sınıf geçmesi şartıyla!)

- Öğrencilerimizin %60'ı sağlıklı beslenmeden dolayı hasta (Aralarında dispanserlik olanlar var) ancak öğrencilerimizin %90'ında cep telefonu var. (Cep telefonları son model, bazıları kameralı)

Ben bu okulda 3 yıldır öğretmenlik yapmaya çalışıyorum. Bu olaylara alışmamak için, artık alışıp bunları neredeyse doğal karşılayan yılların öğretmenleri gibi olmamak için uğraşıyorum. Biliyorum ki eğer alışsam geleceğe dair hiçbir umudum kalmayacak. Her gün büyük bir çaresizlik ve endişeyle "Acaba bugün ne olacak?" diye başlıyorum işime. Olaysız geçen günler Allah'ın nimet!

- Şiirler okunurken, marşımızı dinlerken ağladığımda herkes günün anlamına ağladığını sanıyor; oysa çaresizliğe ağlıyorum.

Muhtaç olduğu kudretin dolaştığı asil kanı uyuşturucuyla zehirleyen öğrencilerimi kurtaramıyorum. Öğrenmeye direnen, kendini kapatan öğrencilerime İstiklal Marşı'nın anlamını bile öğretemiyorum.

Daha da yazacaktım ancak yazdıkça yüreğim ağırlaşıyor...⁷⁴

Atatürk'ün, Kur'an-ı Kerimi Türkçeye tercüme görevini özellikle ve öncelikle Mehmet Akif'e vermesi de boşuna değildir.

Çünkü Merhum Akif; Arapçaya, Arap Edebiyatına vukufuyeti ve hâkimiyeti yanında, müsbet ilimlerden ve çağdaş gelişmelerden de oldukça haberdar birisiydi. Üstelik tam hafız olan güçlü bir şairdi. Dönemin bütün ilim erbabı, bu görevi en iyi Mehmet Akif'in yapabileceği kanaatindeydi. Ve hepsinden önemlisi ise Atatürk Mehmet Akif'in, hiç kimsenin keyfi için, Kur'ani gerçekleri saptırmayacağından ve saklamayacağından emindi.

Bu durum Atatürk'ün de, iman ve Kur'an konusundaki samimiyetinin ve hassasiyetinin bir göstergesiydi.

Daha sonra, Atatürk'ün çevresini kuşatan etkili ve dış destekli mason ve Sabataist şebekenin: "Dinde reform yapma, namazda Kur'an'ı Türkçe okuma" gibi dejenerasyon girişimlerine alet olmaktan sakınan Mehmet Akif'in bu çok hayırlı hizmetinden vazgeçmek mecburiyetinde kaldığı söylenir.

Şurası acı bir gerçektir ki; Atatürk'ten sonra yönetimi tamamen ele geçiren ve Cumhuriyeti çamuriyete çeviren masonik cunta: Bu millete ve İslamiyet'e karşı işledikleri bütün hıyanet ve hakaretlerin suçunu Atatürk'e yüklemiş, Onun hayırlı ve lazımlı girişimlerini de Müslüman halkımıza karşı bir takiiye ve taktik olarak göstermişlerdir. Ama hiçbir kanser çibani sonuna kadar gizlenemeyeceği gibi hiçbir gerçekte sonsuza kadar gizlenemeyecektir. Ama ne var ki "yağmur altında gülenle ağlayan pek seçilememektedir."

Mehmet Akif'le Atatürk'ün, şapka devrimi yüzünden aralarının açıldığı, bu yüzden Mısır'a kaçtığı da, tamamen uydurmadır.

Şeyhülislam'ın Ulusal Kurtuluş Savaşı'na katılanlar hakkında ölüm fetvası çıkardığını öğrenince dayanışma için hemen Ankara'ya gidip, milli direnişe katıldı. Anadolu'yu dolaşıp ulusal mücadeleye destek sağladı. Kastamonu Nasrullah Camii'nde yaptığı konuşmasını çoğaltıp elden ele dağıtır.

Birinci Mecliste Burdur Milletvekili olarak görev yaptı. Türk Ordusu'na ithaf ettiği İstiklal Marşı'nı Taceddin Dergahı'ndaki odasına kapanarak on günde yazdı.

Aralarında Kastamonu Ortaokul öğrencisi Rifat Ilgaz'ında bulunduğu 724 başvuru arasında birinci oldu. Millet Meclisi kendisini ayakta alkışlayınca, utancından dolayı genel kurul salonundan çıktı.

Sırtında giyecek paltosu bile yokken para ödülünü kabul etmeyip sakat gazilere bağışladı.

Başta Ruşen Eşref ve Aka Gündüz olmak üzere çok kişi Mehmet Akif'i cezalandırmak için İstiklal Marşı'nın değiştirilmesine çalıştı. Ama Atatürk bu önerilere asla sıcak bakmadı ve karşı çıktı.

Bazı din istismarcıları ve devrim yobazlarıncı Mısır'a gitmesi "şapka devriminden kaçması" şeklinde yorumlandı.

Bu doğru değildi, uydurma ve yakıştırmaydı.

Çünkü, aslında Milli Mücadele'den önce Mısır'a gitme düşüncesi vardı. Ulusal güçlere destek için

⁷⁴ 22.12.2005 / Milli Gazete

Ankara'ya gidince programını değiştirmiş ve ÷lkede kalmıştı. Ekim 1923'te yani Kurtuluş Savaşı'mızın kazanılması ÷zerine hamisi Abbas Halim Paşa'yla Mısır'a gitti, 7 ay kaldı.

1924'de Mısır'dan döndü! İkinci gidişi aynı yılın sonu oldu. Beş ay kaldı. 1925 Mayıs'ında dönüş yaptı.

Ve üçüncü gidişi 1925 Eylül'ünde oldu. En uzun süre bu gidişinde kaldı. şapka devrimi aynı yılın Ağustos ayında olduğundan, "şapkaya muhalif olduğu için" gittiği söylentisi çıkarıldı! Aslında ne fesi sevdi, ne de şapkayı; ve hayatı boyunca sarık da takmamıştı. Düşünsenize saltanat lağvediliyor; Cumhuriyet ilan ediliyor; halife sürölüyor, Mehmed Akif sesini çıkartmıyor da; şapka Devrimi olduğu için ÷lkeyi terk ediyor!? Uydurma olduğu sırtmaktadır.

O, ÷lkeyi terk ediyor ama, hayatı boyunca birlikte olduğu Abbas Halim Paşa Türk vatandaşı olabilmek için CHP'ye dokuz yüz bin lira bağışta bulunuyor!

O, ÷lkeyi terk ediyor, ama din reformunun en önemli adımı Kur'an-ı Kerim'in tercüme görevini kabul ediyor!

Mısır'da din bilgisi öğretmenliği yapmıyor; Türkoloji kürsüsü başkanlığını yapıyor.

Ve hamisi Abbas Halim Paşa 1935'te vefat edince; hamisinin kızı Emine Abbas'ın isteğiyle Lübnan'a gidiyor."⁷⁵

⁷⁵ Siz Kimi Kandırıyorsunuz! – Soner Yalçın - Doğan Kitap

KURTULUŞ SAVAŞIMIZDA ŞEYH SÜNUSİ'NİN KATKILARI

Milli Mücadeleyi şahlandıran din adamlarından Tarikat Lideri ve Atatürk'ün çok önem verdiği Libyalı Şeyh Sünusi Hz.leri, Milli Mücadele başladıktan sonra halkı düşmana karşı ayaklandırmak için Anadolu'yu köy köy dolaştı. 1922'ye kadar bu sürdü. Milli Mücadele bitinceye kadar buradaydı. 1922 senesinde buradan giderken, Mustafa Kemal Paşa Adana'ya kadar onu uğurladı.

Çanakkale'de Kastamonulular, Yozgatlılar, Bayburtlular gibi, Kudüslüler, Bağdatlılar, Mekkeliler ve Medineliler de vardı.

Mesela Hasan Mevsuf tabyası bunlardandır. Mevsuf Libyalı bir Müslüman'ın adıdır. Şimdi bu Müslüman Arap kardeşlerimiz yalnız Çanakkale'de değil, Sarıkamış'ta, Galiçya'da da bizim yanımızdalar. Çünkü bunlar bizim aynı zamanda vatandaşımız. Hatta Milli Mücadeleden önce, biz silahları bıraktıktan sonra Şeyh Sünusi "ne yapalım?" diye buraya geldi. Burada Topkapı Sarayı'nda ulemalar toplandı. "Anadolu'da harekâtı başlatalım mı, başlatmayalım mı?", "Müslümanların ümidi var mı?" "Kırdıralım mı?", "Değer mi?" bu sorulara karşı en büyük müdafaayı Şeyh Sünusi yaptı. Sonuna kadar "Ben rüyalar gördüm. Mutlaka galip geleceğiz." Milli Mücadeleye başladıktan sonra halkı düşmana karşı ayaklandırmak için Anadolu'yu köy köy dolaştı 1922'ye kadar bu sürdü. Milli Mücadele bitinceye kadar buradaydı. 1922 senesinde buradan giderken Mustafa Kemal Paşa Adana'ya kadar onu uğurladı. Hatta buradan üzgün ayrıldı. Sebebi de şu.

Muhammed Esed'in "Mekke'ye Giden Yol" adlı çok ünlü bir eseri vardır. Muhammed Esed, çok iyi bir Müslüman olmuştur. Ama biz Avrupa'ya yönümüzü döndüğümüz için bizi fazla sevmez. Bizi kritik eder. Esed bu eserinde diyor ki: "Şeyh Sünusi, sonuna kadar Birinci Dünya Savaşı'nda Osmanlı'nın yanında oldu. Milli Mücadele'de Mustafa Kemal Paşa'nın yanında oldu. Fakat Mustafa Kemal Paşa ve arkadaşlarının yönünü Batı'ya döneceğini sezince büyük bir hüsrana uğradı." Esed şöyle devam ediyor:

"Mustafa Kemal Şeyh Sünusi'yi Adana'ya kadar uğurladı. Adana'dan Şam'a geldi. Şam'da Arap ileri gelenleri, Kabile Reisleri, Şeyhler, bunu ziyaret etti. O zaman da Suriye Fransız'ların elinde. Şam kaynıyor. Fransız'lara karşı isyan hareketleri görüşülüyor. Şeyh Sünusi dedi ki: Mutlaka isyan edin ve Fransız'ları kovun. Ama sakın ayrı devlet kurmayın. Devlet kurarsanız, Avrupa'nın oyuncağı olursunuz. Türkiye'ye iltihak edin." Esed burada diyor ki: "Şeyh Sünusi'deki şu vefaya bakınız ki, Mustafa Kemal Paşa'dan Batı'ya döneceğini tahminde bulunduğu hüsranla ayrılıyor, hala Suriye'nin Türkiye'ye iltihak etmesi tavsiyesinde bulunuyor."

Muhammed Esed "Şeyh Sünusi Atatürk'ün Batı'ya yöneleceğini sezip ayrıldı" tespit ve tahmininde yanılmıştır. Şöyle ki:

1- Önce "Türklerin istiklal mücadelesi İslam'ın müdafaasıdır ve bu bir cihat davasıdır. Aldığım manevi işaret ve beşaretler de, Atatürk önderliğinde bu savaştan, zaferle çıkılacağıdır." Diyen ve Libya'dan kalkıp gelerek Anadolu'yu adım adım, gezen Şeyh Sünusi'nin, Atatürk'ün gerçek niyetini ve hedefini bilmemesi ve yanlışlığı düşmesi pek mantıklı bir yaklaşım değildir.

2- Daha da önemlisi, Şeyh Sünusi eğer Atatürk'e ve Türkiye Cumhuriyeti'ne bir kırgınlık ve pişmanlık içinde olsa idi. Suriye, Irak ve Arabistan halkına "Batılı işgalcilerle savaşın, onları yurdunuzdan atın, ama sakın Türkiye'den ayrılmayın ve ayrı bir devlet kurmaya kalkışmayın!" demezdi.

3- Daha da önemlisi Libya'nın bile İngilizlerle, İtalyanlarla ve diğer istilacılarla savaşıp vatanlarını kurtardıktan sonra, bağımsız bir devlet olmayı asla düşünmeyip Atatürk Türkiye'sine ilhak edip katılmayı düşünmeliydi.

Hatta bizim kanaatimiz, yüksek bir feraset ve keramet ve örnek bir cihat ve dini gayret sahibi olan Libyalı Şeyh Sünusi Hz.leri Mustafa Kemal Atatürk'ün, Siyonist ve emperyalist batılıları oyaladığını ve Bağımsız Türkiye'yi ve İslam Âleminin geleceğini kurtarma adına hem de İslamiyeti hurafelerden, atalet ve teslimiyet zafiyetinden uzaklaştırıp aslına kavuşturma hatırına böyle davranmak zorunda olduğunu tahmin ve taktir edenlerden birisidir.

Sonra Muhammed Esed bu Şeyh Sünusi Hz.leri ile görüşüyor. Muhammed Esed'in kitabında var. Görüşmeyi şöyle anlatıyor. "Dedim ki; Şeyhim, sana devlet kurdurmak için İngilizler İtalyanlara karşı seni

destekleyecekti. Sana: “Yeter ki Osmanlı’nın yanında olma dediler. Sen; Osmanlı biraz daha rahat nefes alsın” diye hiçbir ümidin yokken en kıymetli evlatların ile İngilizlere saldırdın. Bu yanlış olmadı mı? Yani senin bir medeniyet ortaya çıkaracak gücün vardı” Şeyh Sünusi Bana şunu söyledi: “Muhammed, ben gaybı bilmem. Benden Osman oğlu bir ricada bulundu. Ben onu yerine getirmekten şeref duyarım” bunu diyen Şeyh Sünusi Hz.leri dikkat edin, adamlar ne kadar bizim yanımızda. Biz Milli Mücadeleyi yaptık, fakat Libya’da onlar savaşa devam ediyorlar. Dünya çok yorulmuş. Savaşlardan bıkmış. İngilizler Mustafa Kemal Paşa’dan rica ettiler. “Bunlar seni dinlerler. Savaşı durduralım” insanlık gerçekten dramatik çok şeyler yaşadı. Şehzade Osman Fuat Efendi kumandasında Libya savaşa devam ediyor. Mustafa Kemal Paşa’nın ricasıyla bunlar silahları bıraktılar. Bunun üzerine Şeyh Sünusi Efendi bir deklarasyon yayınladı: “Şimdi dünyanın şartlarından dolayı böyle oldu. Mustafa Kemal Paşa’nın ricasıyla silahları bırakıyoruz. Şu anda biz ateşli mücadeleyi bırakıyoruz. Ama ilk fırsatta yine buna başlarız. Çünkü Libya bağımsız olmalı. Bizim iki hedefimiz var. Birincisi: Libya bağımsız olacak ikincisi: Libya Türkiye’ye iltihak edecek. Devlet olmayacak.”

Yani Libya yeni ve ayrı bir devlet olmayacak, Türkiye’nin bir eyaleti kalacaktı.

Evet, ayrı devlet olmayacaktı. Libya Türkiye’ye iltihak edecek bize bağlı olacaktı. Uzatmayalım, 1948’de Libya bağımsız oldu. Türkiye’ye başvurdular. İsmet Paşa Cumhurbaşkanıydı. Arap Kaymakam Koloğlu diye biri var. Onun babasını oraya başbakan olarak gönderdi. 1948–1950 yılları arasında Koloğlu oranın başkanı oldu. Bizimle yakınlaşmanın bütün her şeyini yerine getirdiler. Hatta Libya’da Kaddafi’nin darbe yaptığı onun oğlu küçük Sünusi, darbe yapıldığı zaman Bursa’daydı.

Ancak İsmet İnönü’nün Libyalıların bu asil ve samimi teslimiyetine ve Türkiye’ye olan teveccühüne, art niyetli yaklaştı.

Libya’nın Batı emperyalizmin bir sömürge sahası yapılması yolunda adımlar atıldı.

Osmanlılardan gördükleri ve Mustafa Kemal’de sezdikleri şefkatli ve şerefli tavrı İsmet İnönü’den göremeyen Libya Halkı, hayal kırıklığına uğradı.

Hem zaten Atatürk’ten sonra Türkiye’yi bile batılı gericilerin ve masonik merkezlerin gizli denetimine bırakan adamlardan Libya’ya sahip ve sadık olmalarını beklemekte yanlıştır.

Herkes herkesi arkadan vurur. Ancak büyük çoğunluğa baktığınız zaman “Araplar bizi arkadan vurdu” sözünün bir İngiliz yalanı ve propagandası olduğunu görürüz. Arap Dünyası’nda da “Türkler bizi sömürdü” yalanını yaymışlar. Neyini sömürecekler onların? Kumunu mu? O zaman henüz petrol icat edilmemişti.⁷⁶

Asıl tehlike, Atatürk’e “Dinsiz, Deccal” Diyenlerin “Dinlerarası Diyalog ve Hoşgörü” palavralarıyla Müslümanları laytlaştırma, Türkiye’yi ve tüm İslam Âlemini Siyonist Amerika’ya eyalet yapma girişimleridir. Şimdi soralım:

500 din adamı ABD’de ne yapacak?

Önce 18 Mart 2004’te RAND Corporation’a “Sivil Demokratik İslam: Ortaklar, kaynaklar ve stratejiler” başlıklı bir rapor hazırlattılar. Rapor, aslında İslam dünyasına yönelik derin bir medeniyet savaşının izlerini taşıyordu. Amerika için keskin bir savaş planı içeren raporun temel ilkeleri şu başlıklar altında özetleniyordu: “1- 11 Eylül sonrası ABD talepleri çerçevesinde yeni bir İslam oluşturulmalı. 2- Hem İslam dünyasında hem de Batı’daki Müslüman azınlıklar arasında bölünmeler teşvik edilmeli.”

Ardından yine RAND Corporation’a, “US Strategy in The Muslim World After 9/11” başlıklı bir başka çalışma daha yaptırıldı. “Müslüman neo-conlar ve yeni RAND raporu” başlığı ile İslam dünyasının geleceğinde kanlı iç savaşların nasıl damga vuracağına dair ürpertici projeler hakkında geniş bilgiler sunuyor...

İslam dünyası için tam bir kaos senaryosu öngören rapor, Atlantik’ten Pasifik’e uzanan geniş coğrafyada kanlı iç savaşlara, etnik çatışmalara, mezhep savaşlarına, iktidar çatışmalarına yol açacak bir planı ortaya koyuyor. Ne yazık ki, söz konusu plan Müslüman entelektüeller, akademisyenler, kanaat önderleri, İslami cemaatler ve sivil toplum örgütleri üzerine kurulmuş. Özeti şu: Şii-Sünni bölünmesi: Müslümanların büyük çoğunluğunun Sünni olduğu, Şiiilerin dünya Müslümanlarının yüzde 15’ini teşkil ettiği belirtildikten sonra

⁷⁶ Milli Gazete / 23.Mart.2005

ABD'ye Şiilerle işbirliğine gitme önerisi yapılıyor. Şiilerin bulundukları bölgelerde iktidara taşınması ve siyasi sürece katılmalarının sağlanması istenerek böylece demokratik kurumların daha da yerleşebileceği belirtiliyor.

Arap-Arap olmayan bölünmesi: İslam dünyası Arap ve Arap olmayan olarak ikiye bölünüyor. Araplar Müslüman dünyanın sadece yüzde 20'sini oluşturuyor. Öyleyse "İslam dünyasının ağırlık merkezi Arap olmayan ülkelere kaydırılmalı."

İncil, Tevrat ve Kur'an'ın karışımından oluşan 77 surelik "Gerçek Furkan" adlı "kutsal kitap" çalışmasından, Amerikalı kadın Profesör Amina Wadud'un New York'taki St. John The Divine Katedrali'nde Cuma namazı kaldırmasına ve yeni bir İslam'ın öncülüğüne soyunmasına, Fas'tan Endonezya'ya uzanan her ülkede İslam-demokrasi sempozyumlarının yine ABD ve Batılı istihbarat kuruluşları tarafından organize edilmesine kadar, yüzlerce örnek, yukarıda aktarılan genel stratejinin birer göstergesi oldu...

19. yüzyıl oryantalizminin yeniden doğuşuna tanıklık ediyoruz. İslam'ın, Müslümanların ve İslam coğrafyasının ABD çıkarlarına göre düzene sokulmasını hedefleyen bu süreç, Kur'an'ın tahrif edilmesine kadar devam edecek. Demokrasi, özgürlük ve refah hayalleriyle işgal güçlerinin peşine takılan bireyler, sivil toplum kuruluşları ve toplumlar, bir medeniyet savaşının öncü güçleri olduklarını biliyorlar mı?⁷⁷

Mustafa Kemal "Talas Zaferi"nin Temsilcisidir

Türk tarihinin dönüm noktalarını tekrar hatırlayalım.

751 yılındaki **Talas Savaşı**, Türklerin İslâm tarihinde Müslüman Arapların yanında ilk olarak yer aldıkları büyük bir savaştır. Bu savaş, bundan sonra kurulacak olan **İslâm Medeniyeti** ve bu kuruluştaki en önemli rolleri üstlenecek olan **Türklerin tarihinde** bir dönüm noktasıdır. **1071** yılındaki **Malazgirt Meydan Muharebesi** büyük bir olaydır, İslâmiyet'in Hristiyanlığa galip gelmeye başladığı tarihtir.

Bu yıl **Çanakkale Zaferi** üzerinde önemle duruldu. Ama **Çanakkale** ile birlikte **Talas**, **Malazgirt**, **İstanbul'un Fethi**, **Sakarya** ve **İstiklâl Savaşı**'nın gölgede bırakılması gibi bir hava oluşmamalı. Tarihî dönüm noktaları olan diğer savaşlarımız da unutulmamalı, en iyi şekilde anılmalı, ama aynı zamanda kutlamalardaki dengenin sağlanması konusunda dikkatli olunmalıdır.

Talas Savaşı ve Müslüman Türkler

Çanakkale Zaferi ile birlikte, **Malazgirt**, **İstanbul'un Fethi**, **Sakarya** ve **İstiklâl Savaşı** alanındaki bilgilerimiz iyi sayılır. Ama **Türklerin Müslüman** olmaları ile birlikte katıldıkları ilk büyük savaş olan **Talas Savaşı** ile ilgili bilgi ve ilgilimiz adeta yok denecek derecede azdır. Hâlbuki bu savaş sadece **Müslümanlar** ve **Türkler** için değil, bütün **insanlık** için bir dönüm noktası mesabesinde olan bir savaştır. Bu savaşta mağlup olan **Çinliler** tekrar **Çin Seddi**'nin ardına çekilmişler ve bugüne kadar da hem beşerî güç hem de medeniyet anlayışı olarak orada kalmışlardır. Bundan sonra, çağımıza kadar oluşan gelişmelere **Çinliler** değil, genel olarak bütün **Müslümanlar** ve özel olarak da **Türkler** şekil ve yön vermişlerdir.

Talas Savaşı nedir, nerede olmuştur, kimler arasında gerçekleşmiştir? Kısaca hatırlayalım.

Emeviler döneminde (661-750) **Maveraünnehir**'e kadar gelip **Türklerle** ilişki kuran **Müslüman Araplar**, 750 yılında **Abbassiler**'in yönetimi ele almasından sonra da Türkistan taraflarındaki fetih hareketlerini devam ettirdiler. Bu durumda kendi egemenlik bölgelerinin tehlikeye düştüğünü gören Çinliler, başkomutanları Gao Hsien-Cı yönetiminde büyük bir ordu hazırlayarak Müslüman Arapları Orta Asya'dan atmak için harekete geçtiler. **Müslüman Türkler** bütün birlikleriyle İslâm Ordusu saflarında bulunuyordu. Müslümanlar, Balkaş Gölü'nün batısına kadar ilerlemiş bulunan Çin Ordusunu **Talas Vadisi**'nde karşıladı. Bu dar vadide yayılma imkânı bulamayan ve bu sebeple manevra yapma yeteneğini yitiren Çinliler, **Talas Savaşı**'nda çok ağır bir yenilgiye uğradılar ve Batı Türkistan'dan çekilmek zorunda kaldılar. **751** yılında gerçekleşen **Talas Zaferi** sayesinde **Müslüman Türkler** bölgede üstünlüklerini kabul ettirdiler. Buralara kadar gelen Müslüman fatihlerle yakın dostluk ve kardeşlik ilişkilerini kurarak bütün Türklerin Müslüman olmasını sağladılar. **Talas Savaşı** sonrasında Çinliler Çin Seddi'nin ardına çekilince, insanlık tarihinin önemli dönüm noktalarından biri olan **Müslüman Türklerin tarihî Batı'ya yöneliş ve yürüyüşleri başladı...**

⁷⁷ Milli Gazete / 23.Mart.2005 / İbrahim Karagül

Millî Görüş ve Yeni Medeniyet

Müslüman Türklerin medeniyet yürüyüşü ve yeni medeniyeti kurma hizmetleri devam ediyor...

İnsanlık tarihi III. milenyumun başını yaşıyor... Yıl 2005, yeni bir medeniyetin tam da kuruluş yıllarını yaşıyoruz... **‘III. Bin Yıl Medeniyeti’** kuruluyor... **Müslüman Türkler**, iki asırdan beri, bir taraftan **Batı’yı** öğrenirken, diğer taraftan **Doğu’yu** yeniden keşfedip yorumlama yolunda ilerlemeye devam ediyor... Daha önce de işaret ettiğim üzere, **tarihî tespitler** ve **Kur’an’ın bildirdikleri** ile öğreniyoruz ki; **“III. Bin Yıl Kur’an Medeniyeti”**ni bizler başlatacağız. Aslında **Millî Görüş Hareketi** ile insanlığın bu yeni medeniyet hamlesi başlamıştır bile... **Millî Görüş Hareketi** ve bu hareketin en önemli meyvesi olan **‘Adil Düzen Projesi’** bu yeni medeniyet hamlesinin en büyük müjdecileri değil midir?..

II. Sevr günlerine denk düşen sıkıntılar yaşadığımız bu günlerde, **Çanakkale Zaferi kutlamaları tamamdır**; şimdi sıra **Talas, Malazgirt, İstanbul’un Fethi, Sakarya ve İstiklâl Savaşı** kutlamalarında... **Müslüman Türklerin medeniyet yürüyüşü devam ediyor...**

Allah bu mübarek yolda yürümekte olan milletimizin yâr ve yardımcısı olsun...⁷⁸

Evet, İşte Atatürk Barbar Batı’nın taklitçisi değil, Talas’ın Malazgirt’in Çanakkale’nin temsilcisidir.

⁷⁸ 11.04.2005 / Milli Gazete / R. Nuri Erol

KURULUŞ İDEOLOJİMİZDE İSLAM'IN ETKİSİ VE PAYI

"Türkiye hâlâ zihninde ülkenin kuruluş ideolojisi ile İslam'ı bağdaştırabilmiş değil. Cumhuriyet'e yönelik dini referanslara dayalı eleştiriler devam ediyor. Buna karşı Cumhuriyet'i dini referanslarla savunmak ise maalesef tabu. Tartışmanın böyle bir zemine kaymasını laiklik açısından tehlikeli bulanlar var. Ama korumaya çalıştıkları rejimin kurucusu Atatürk'ün Cumhuriyet'i dinen de savunduğunu unutuyorlar. Şu sözler Atatürk'e ait: **"Bilirsiniz ki, şer'i esaslarda ve ilahi emirlerde muayyen bir hükümet şekli yoktur... Yalnız hükümetin nasıl olması lazım geleceğine dair esaslar ifade olunmuştur. Bu esasların biri de şûradır, meclistir. Hükümetin behemehal meclis olması lazımdır.**

O kadar ki bizzat Cenab-ı Peygamber bile şûrasız muamele yapmazdı, (cemiyet ve hükümet işlerinde istişaresiz hareket etmek) Allah tarafından menedilmiştir. İkinci esas adalettir. Şûra adaletle hükmünü icra eder.' Şimdi kim İslam'da bir devlet şekli verilmiştir diyebilir? Kim Peygamber'in muamelat alanında (iman ve ibadetler dışındaki konularda) şûrası hareket ettiğini ve Kuran'da şûrayı emreden bir ayetin bulunmadığını iddia edebilir? İslam'ın söz konusu yönetim esasları şöyle sıralanabilir: Maslahat (halkın menfaatleri), Ehliyet (görev ve yetkilerin ehline verilmesi), Biat (seçim), Şûra (meşveret) ve Adalet."

Yine Atatürk'e dönelim: **'Millet her noktadan kendi yararlarını (maslahatını) sağlayacak olan ve bu yararları korumak için lazım olan vasıfları, meziyetleri toplamış (ehliyet sahibi) kabul ederek seçtiği (biat ettiği) insanlardan kurulu bir şûraya malik olursa ve bu şûra, adalet üzere hareket ederse; işte Allah'ın ve Kuran'ın istediği hükümet olur.'**

Atatürk'ün din ve devlet işlerini ayırmasına ise 'İslam böyle bir şeyi kabul etmez' diyenler, ibadet ile muamelat ayırımından haberdar değiller midir? Büyük fakih Necmeddin et-Tufi'nin (ölm. 716/1316) **'Muamelatta hükümler maslahata (halkın menfaatlerine) göre belirlenir, bu alanda dinin verileri sadece birer örnektir, tüm zamanları bağlamaz...'** demiştir. Kadı Abdül Cebbar ise (ölm. 415/1025) **'Eğer (akıl ile vahiy) çatışır gibi bir görünüm ortaya çıkarsa akıl esas alınır, vahyin verileri akla uygun hale getirmek üzere yorumlanır'** hükmünü vermiştir.

Peki Atatürk ne diyor: **'Özellikle bizim dinimizle ilgili esasların doğruluğu için herkesin elinde bir ölçü vardır. Bu ölçü ile herhangi bir şeyin bu dine uygun olup olmadığını kolayca takdir edebilirsiniz. Bir şey ki akla ve halkın menfaatine uygundur, biliniz ki o bizim dinimize de uygundur.'** Bu gerçekleri Tufi ve Abdül Cebbar deyince fetva oluyor da, Atatürk deyince küfür mü oluyor?

'Atatürk orduyu İslam'ı ezmekle görevlendirdi' dediler, hâlbuki O Genelkurmay ile Diyanet İşleri başkanlıklarını aynı günde kurdu. **'Milleti Hristiyanlara teslim etti'** dediler, hâlbuki O Hristiyan misyonerleri ülkeden defetti. **'İslami hakikatleri millettten saklamak istedi'** dediler, hâlbuki O insanlarımız okuyup anlasınlar diye Meclis kararı ile Kuran'ı Türkçeye tercüme ettirdi, üstelik bunun masraflarını da kendisi karşıladı. **'Bizi ümmetten kopardı'** dediler, halbuki İslam Konferansı Örgütü'ne başkan seçilen O'nun Cumhuriyeti oldu. **'Hâkimiyet milletindir diyerek Allah'ın hâkimiyetine isyan etti'** dediler, hâlbuki O hâkimiyeti 'milletten zorla gasp eden kesimlerden (Hem Tanzimattan sonra sadece vitrin beğçiliğine ve günah keçiliğine döndürülmüş Sultan-Halifelerden, hem de Sabataist ve Masonik mahfillerden) geri alıp halka verdi. **'Hilafeti kaldırdı'** diye feryat ettiler, hâlbuki ilgili yasa metninde O'nun 'Hilafet TBMM'nin manevi şahsiyetinde mündemiçtir' sözleri yer aldı. **'Milleti dinsiz yapmak istedi'** dediler, hâlbuki O 'Türk milleti daha dindar olmalıdır' dedi.

El insaf artık daha ne desindi ve nasıl hareket etsindi?"

Atatürk bireyi, halifelerin, sultanların, padişahların, Allah'ın sözde gölgelerinin değil, sadece Allah'ın kulu olmaya çağırıştır. Bu 'ben' diyebilme gücüne sahip olan bir toplumun başkaldırısıdır. Anadolu İhtilali yabancı

emperyalistlere ve yerli tağutlara (canlı putlara) karşı tarihin kaydettiği en şahsiyetli isyandır. Ama devrimler sonradan korunsun diye değil devam ettirilsin diye yapılır. Devrimi korumak devrimi öldürür. Görünen putları parçalamak yetmez. Ruhlarında tecdit yapamamış (özüne ve özgürlüğe kavuşamamış) insanlar bu sefer giderler, Muhammed İkbâl'in dediği gibi kaldırım taşlarından kendilerine put yapıp tapınır... Artık kuruluş ideolojimizle İslam anlayışımızı yeniden gözden geçirmek (dinimizi, düzenimizi ve devletimizi barışık hale getirmek) kaçınılmazdır.

Türk laikliği, ne Anglosakson sekülerizimi gibi din ve devletin birbirine hiç karışmadığı, ne de Fransız Devrimi'nin laisizmi gibi, devletin kalkıp hayatın her alanından dini kazıyıp atmaya çalıştığı bir anlayışın ürünüdür. Türk Devrimi topyekûn bir devrimdir ve onun temsil ettiği zihniyet dönüşümü dini (gerilik ve gelenekçiliği)de kapsar. 'Biz dini, kamu hayatından bireysel alana aktaralım da, orada insanlar nasıl inanırlarsa inansınlar' gibi bir anlayışa dayanmaz. Devrim bizzat bireyin iç dünyasına kadar müdahale edip onun 'Din' ve 'Allah' tasavvurlarını Kur'an ve sünnete uygun yeniden şekillendirmeyi amaçlamıştır. Çünkü yıkıma yol açan dinin kendisi değil, dini inancımıza belli bir teolojinin taklitçiliğinin ve şekilciliğinin hâkim oluşudur. Bu teoloji yeniden inşa edilmezse ve Kur'ani temellere göre yeni reçeteler üretilmezse kurtuluş imkânsız olur. (Burada 'teoloji' kelimesini kelimeler olarak değil de, Batı'daki geniş anlamıyla kullanıyorum.)

Bu teolojik yeniden inşa süreci tamamlanmadan toplum manevi ve ahlaki disipline sokulmadan siz bireye özgürlük verebilirsiniz, ama onu aynı zamanda dürüst ve dengeli bir kimse yapamazsınız. İktisaden mülksüz, siyaseten hükümsüz ve vicdanen iradesiz bırakılmış olmayı din zannetmeye devam eden bir topluma bunların hepsini verseniz, bu defa mülkü Karun (rantçı/soyguncu), siyaseti Firavun (despot) ve dini Bel'am (sömürü ve saltanat dincisi sınıfı) gibi kullanırlar.

Atatürk, Diyanet İşleri Başkanlığı'nı kurduktan sonra ona, Hanefi-Maturidi çizgisinin esas alınması talimatını vermiştir. Bu tercih bir rastlantı değildir. Bu teolojik çizgi kulun özgür iradeye sahip olduğunu, Allah'ın kendi vazettiği kaidelere bağlı kalarak hükmettiğini, ne kadar günahkâr olursa olsun başkalarının imanının yargılanması işinin Allah'a havale edilmesini, kişi değil kanun hâkimiyetinin geçerliliğini savunur. Taklitçiliği putperestlik, bağımsız ve selim aklı ise Kur'an la birlikte en büyük dinsel delil ve dayanak sayar.

Ama Cumhuriyet'in bu teolojik yeniden inşa misyonu devam ettirilmediği için, maalesef bu boşluğu uzun zaman maneviyat istismarcısı ve ümit avcısı sahte mürşitler, şimdi ise Türkiye'ye 'ılımlı İslam' adı altında dışarıdan giydirilen BOP'a ve Siyonist sermaye hegemonyasına uyumlu İslam misyonerleri doldurur. TSK 'devrim muhafızı' durumuna düşürülürken, ona karşı çıkanlar 'mücahit' mertebesine oturtulur.⁷⁹

Sonuç, artık "gelenek ve görenek dini ve kültür disiplini" haline gelmiş bir İslam anlayışı, mevcut Hristiyanlık ve Yahudilik anlayışı gibi batıdır ve toplumu batırmaktan başka işe yaramayacaktır.

"İman edenlere, hala vakti gelmedi mi ki, kalpleri Allah'ın zikrine ve Hak olarak inen (Kur'anı Kerime) saygı ile yumuşasın ve sakın müminler daha önce kendilerine kitap verilip te, sonra üzerlerinden uzun bir zaman geçince kalpleri katılaşmış ve çoğu fasıklığa (fesatlığa) dalmış kimseler gibi olmasın..."⁸⁰ Ayetine kulak asarak, yeniden Kur'an'a ve Hz. Peygamberin kurallarına dönmek zamanıdır.

Bediüzzaman'ın dediği gibi:

"Artık eski hal, muhal

Ya yeni hal, ya izmihlal" olacaktır.

Yani asırlar önceki şartlar ve ihtiyaçlar için Kur'an'dan çıkarılan "tarihi teori ve tatbikat modelleri" ni, İslam'ın kendisi zannedip, onları yeniden ve aynen diriltmeye ve devam ettirmeye çalışmak boşunadır ve mutlaka başarısızlıkla sonuçlanacaktır. Tek çare ve çıkar yol olarak, yeniden Kur'an'a ve Nebevi Metoda dönüp, değişen ve gelişen günümüz sorunlarına ve standartlarına uygun; ilmi ve insani program ve projeler

⁷⁹ Radikal / 9-12-14 Ekim 2004 / Gündüz Aktan'ın bir okurundan alıntılar.

⁸⁰ Hadid: 16

hazırlamak mecburiyetimiz vardır. Ve zaten ilim adamı da, ancak bunları yapabilen insandır.

Bu yapıldığı ve Kur'an anlamaya çalışıldığı vakit, İslam'ın Demokrasi ve Laiklik gibi kavram ve kurallara kapalı zannedilmesi bir tarafa, bunların çağdaş örneklerinden çok daha ileri ve fitri esaslar içerdiğinin farkına varılacaktır. Erbakan Hoca'nın sunduğu ve savunduğu "Adil Düzen" bu bakımdan oldukça önemli ve talihli bir adımdır.

İşte M. Kemal Atatürk de İslam'ı değil, gelenekselleşmiş, içi geçmiş ve toplumu geriletmiş bir anlayışı kaldırmış ve yeniden Kur'an'a ve sünnete dönerek canlı, kapsayıcı ve kurtarıcı bir İslam Medeniyetine imkân ve fırsat hazırlamıştır...

İşte; "Bizim Atatürk" kitabı da bu gerçeği vurgulamaya... Hem "gelenek dini"ni hem de "seküler düzeni" sorgulamaya ve toplumu uyarmaya çalışmaktadır.

Unutmayalım: Köhnemiş zihniyetleri, çürümüş kütük direkler ve desteklerle ayakta tutmak, olanaksızdır...

B- ATATÜRK'ÜN BAĞIMSIZLIK SEVDASI

SİVAS KONGRESİ'NDE “MANDA” TARTIŞMALARI

86 yıl evvel 4 Eylül 1919 Perşembe günü açılıp, 11 Eylül günü çalışmalarını tamamlayan Sivas Kongresi'nde en çetin münakaşa “manda” mevzuunda olmuştur.

Nedir manda?..

Manda, sözlükte: “Birini kendi adına davranmak üzere vekil tayin etme hareketi, geri kalmış ülkeleri çekip çevirme sistemi” olarak izah edilmekte; “mandater” hakkında ise: “Manda idaresi altında olan ülkeye bakan devlet” denilmektedir.

Moskof'un “Hasta Adam” dediği Osmanlı devletinin mirasının paylaşılmaya başlandığı günlerde, bir kısım vatan evlâdı yer yer toplanıp yurdu düşmandan kurtarma çarelerini ararken; bazı kimseler de “manda” peşine düşmüş, kurtuluşu şu veya bu devletin o günlerdeki yaygın tabiriyle “muzaheretini/yardımini” teminde bulmuşlardır!. Bunlar İngiliz, Amerikan ve hattâ Fransız mandası peşinde idiler!. Ancak mücadele, İngiliz ve Amerikan taraftarları arasında idi!. Kurdukları “İngiliz Muhibleri/Dostları Cemiyeti” ile kurtuluşu, İngiltere kucağına atılmakta arayanlar olduğu gibi, Amerikan mandasının faydalarını sayıp dökenler de az değildi!. Bunların sözcüsü durumundaki Kara Vâsıf Bey'in bu mevzuda Mustafa Kemal Paşa'ya yazdığı “çok gizli mektupta adı geçen Amerikan mandası taraftarlarından bazıları şunlardır: Ahmed Rıza Bey (Meclis-i Mebûsan eski başkanı), Ahmed İzzed Paşa (eski sadrâzam/başbakan), Cevad (Çobanlı) Paşa, İsmet (İnönü) Paşa, Halide Edip (Adivar), Topçu Feriki/Korgeneral Rıza Paşa, Çürüksulu Mahmud Paşa (eski Bahriye Nâzırı/Bakanı), Cami (Baykurt) sonraları ilk Meclis'te İçişleri Bakanı, Ahmed Emin (Yalman), Kara Vâsıf Bey (eski ittihatçılarından-Kurmay Albay), Göz hekimi Esad (Işık) Paşa, Hariciyecilerden Reşad Hikmet ve Reşad Sadi Beyler, İsmail Hami (Danışmend), İsmail Fazıl Paşa, (Ali Fuad Cebesoy'un babası), Bekir Sami Bey (sonraları Hariciye/Dışişleri Bakanı)... Bu kimselerden bazıları “Vahdet-i Milliye Grubu” ve “Türk Wilsoncular Birliği” gibi teşekküllerde toplanıp faaliyetlerini sürdürmüşlerdir!.

Kongre'deki Münakaşa

Mandacıların Sivas Kongresi'ndeki ilk faaliyetleri kongre başkanı seçimi üzerinde olmuş. İsmail Fazıl Paşa'nın başını çektiği bir grup delege, Mustafa Kemal'in kongre başkanlığını önlemeye çalışmışlardır.

Kongrede mandacıların faaliyeti 8 Eylül günü Kara Vâsıf Bey'in manda lehinde yaptığı konuşma ile başlamış, mandayı kabulden başka çare olmadığını iddia eden Kara Vâsıf Bey'in sözü: “İstanbul'dan bize mandayı mı hediye getirdiniz” müdahalesiyle kesilmiş, daha sonra konuşan İsmail Hami (Danışmend) de mandayı müdafaa etmiş, Şarkışla delegesi Macid Bey ise bir teklif ortaya atmış, “asıl mesele”yi şöyle anlatmıştır:

“Asıl mesele şu: Biz Türkler bundan sonra yalnız başımıza yaşamayacak mıyız, mutlaka bir devletin mandasına mı muhtacız?. Eğer muhtaç isek, bu mandayı ne şekilde anlayacağız, mandaterle ne esaslar üzerinde görüşeceğiz, mandater kim olacak, önce bunları konuşalım.”

Bu sırada Mustafa Kemal Paşa söz alarak mandacıların teklifinin bir komisyona havalesini istemiş, ortada iki mevzu bulunduğundan bahisle:

“Birincisi, devletin iç ve dış istiklâlinden vazgeçilmesi, ikincisi devlet ve milletin dış dünyanın ısrarlı zorlamalarına karşı bir yardım ihtiyacında bulunup bulunmamasıdır. Asıl tereddüt uyandıran nokta budur. Bunları önceden ve derince düşünmek için meseleyi bir komisyona verelim” diye teklifte bulunmuş, “komisyondan gelecek raporu müzakere edelim. Çünkü iç ve dış istiklâlimizi kaybetmek istemiyoruz” demiştir.

Bu teklife Bekir Sami Bey itirazla: “Üzerimize aldığımız vazife o kadar ağırdır ki, yok yere vakit geçirmeyelim, beyhude tartışmaya mahal yok. Boş geçirecek dakikamız bile yok. Teklifi hemen müzakere ile

çabucak bir karar alalım” şeklinde fikir beyan etmiştir.

İsmail Fazıl Paşa da bu teklife katılarak: “Hemen karar verelim, teklifi komisyona havale ile vakit geçirmeyelim, mandayı mı, istiklâli mi?. Mesele budur. Ben Bekir Sami Bey’in fikrine katılıyorum. Hemen müzakereye geçelim. Böyle önemli bir meselenin komisyona gitmesi ve sonra yine burada görüşülmesinin işi uzatacağını söylemiştir...

İsmail Hami Bey ise: “İsmail Fazıl Paşa hazretleri ile Bekir Sami Beyefendi’nin mütalâa ve fikirlerine katılıyorum, her halde bir muzaheretle muhtacız. Bunun en basit delili, gelirimizin ancak borcumuzun faizini karşılayabilmesidir” demiş, bu konuşmayı Karahisar delegesi Şükrü Bey:

“-Memlekette ne fen, ne sanat, ne de para var, binaenaleyh bir yardıma olan ihtiyacımız apaçık meydanda, Arkadaşlarla bu yardımı sağlayacak devletin hangisi olması lazım geldiğini münakaşa ettik. İngiltere’yi kabul edecek olursak arabamızı sürükler. Fransa, maliye itibariyle müsait vaziyette değil, kendisi muhtac-ı himmet... İtalya’nın, Anadolu’daki ihtirasatı manidir, dedik ve en muvafık devlet olarak, Doğu’da istilâ politikası düşünmeyen, Amerika’yı uygun bulduk” diyerek desteklemiştir!.

“Gayemiz Tam İstiklâldir”

Erzurum Kongresi’nin mühim siması Hoca Raif (Dinç) Efendi bu arada söz alarak: “Bizim hedefimiz ve gayemiz, tam istiklâldir, yoksa şu veya bu devletin himayesi altına girmek gibi istiklâl bozucu olan ve “manda” denilen ve bazıları tarafından ismi değiştirilerek “muzaheret” adı verilen, her ne olursa olsun, istiklâlimize dokunan şeylerden yana değildir” diyerek mandacılara muhalefet etmişse de, Hoca Raif Efendi’nin bu kat’i ifadesini yine manda taraftarlarının konuşması takip etmiş, söz alan İsmail Fazıl Paşa mandanın istiklâle mâni olmadığını iddia etmiş, Bekir Sami Bey Kırım savaşıdan bahisle Paris Konferansı’nı ele alıp, mandanın bu Konferans şartlarından daha zararsız olduğunu öne sürmüştü, İsmail Hami Bey, Hoca Raif Efendi’ye cevap vererek bu zatın kat’i ifadesini çürütmeye çalışmış, daha sonra Refet Bey kürsüye gelerek şöyle konuşmuştur:

“-Mandanın istiklâli bozmayacağı muhakkak iken, arkadaşlarımızdan bazıları müstakil mi kalacağız, yoksa mandayı mı kabul edeceğiz, tarzında mütelâalar ileri sürüyorlar. Şu halde her şeyden önce manda’nın ne olduğu anlaşılmalıdır. Bundan önce fikirleri gıcıklayan bu tabirin ne surette telâkki edildiğini anlamak lâzımdır. İsmail Fazıl Paşa hazretleri, istiklâli muhafaza şartıyla manda diyorlar. Hami Bey tarafından yazılan muhtırada ise, manda’nın tarifine ayrı bir görüş var. Bu muhtıraya göre, işin muhakemesi için önce bu noktayı aramak istiyorum. Bu muhtıra müzakereye konu mu, konmadı mı?

Manda ile istiklâl birbirine mâni şeyler değildir. Şu kadar ki, kuvvetli olmak lâzımdır. Kuvvetli olmazsak o zaman manda altında eziliriz, o takdirde manda istiklâli ilhâl eder. Biz iç ve dışta tam istiklâl istiyoruz. Bunu kendi kendimize yapabilecek miyiz? Ve bizi kendi başımıza bırakacaklar mı?

Amerikan kefilliğini kabul mecburiyetindeyiz. Bu asırda beş yüz milyon lira borcu, harap bir memleketi, pek münbit olmayan bir toprağı, on-onbeş milyon lira geliri olan bir kavim için dış muzaheret olmadan yaşamak imkânı olmaz. Böyle bir dış yardım ile ilerlemezsek gelecekte ihtimaldir ki, taarruza karşı kendimizi savunamayız. Bu sözlerim yapacağınız görüşmelere bir başlangıç olursa sevinirim.”

Ancak, bu konuşma yeni bir görüşmeye “başlangıç” olmamış, lehte aleyhte yapılan birkaç kısa konuşmadan sonra mesele kapanmış, manda peşinde koşanlar Sivas Kongresi’nden netice alamamışlardır.⁸¹

Böylece Mustafa Kemal, siyasi dirayetiyle bir tehlikeyi daha atlatmış, İsmet İnönü, Halide Edip ve Ahmet Emin Yalman gibilerin fesatlığına fırsat tanımamıştır.

Avrupa’nın Hasta Adamı, AB Kapısında (ölüyor mu, diriliyor mu?)

Avrupa Birliği-Türkiye müzakereleri bir tür hile-i şer’iyye ile (saatler durdurularak ve en batıdaki Londra saati esas alınarak) 3 Ekim 2005 tarihinde başlatılmış oldu. Hayırlı olsun. Lakin şunu bilelim ki, kopartılan yaygaraya rağmen bu bizim Avrupa’ya ne ilk gidişimiz, ne de ilk Avrupalı oluşumuz. Orhan Gazi’nin kardeşi Süleyman Paşa’nın 1354’te Çanakkale Boğazı’nda Çimpe Kalesi’ni ele geçirdiğinden beri fiilen Avrupa’da değil

⁸¹ 09 09 2005 / Milli Gazete / Mustafa Müftüoğlu

miydik zaten?

5 Ekim tarihli gazeteler ise Süleyman Demirel'in bir üniversitenin açılış töreninde yaptığı konuşmayı yazıyordu. Demirel konuşmasında, "Bugün Balkanlar da, Baltıklar da, Doğu ve Orta Avrupa da AB'ye üye olma istikametini tutmuşlar ve başarılı olmuşlardır. Onlara şöyle bakılıyor: Bunlar Avrupa'nın yeğenleridir. Balkanlar'a geldiğinde, Balkanlar kuzendir. Türkiye'ye geldiğiniz zaman Türkiye yetimdir, yetim... Fakat dün akşam bu yetim Avrupa sofrasına oturdu" demiş ve ardından şunları eklemiştir: "Dün 'Hasta Adam' dedikleri Türkiye, aradan şu kadar sene geçtikten sonra, 2005 yılında o sofraya eşit şartlarda oturmuştur."

Acaba öyle mi olmuştur?

Hasta adam yakıştırması ne kadar doğru?

Ecdadının "hasta", hatta "ölü" olduğunu kabul eden, Türkiye'nin içerisine yuvarlandığı yetimlik psikolojisini canhıraşane bir netlikte dile getiren ve bunu adeta iftihar edilecek bir marifetmiş gibi bangır bangır bağırarak bir milletin çocukları nasıl sağlıklı bir ruh yapısına sahip olabilirler? Anlamıyorum. Nitekim olamıyoruz da. İşte AB'ye giriş sürecinde sık sık sergilenen, eziklik duygusu ile kabadayılık forsu arasındaki tekinsiz gidiş-gelişlerimizde temelinde bu hastalıklı ruh hali yatıyor. Bir başka deyişle, hasta olanlar, dedelerimiz değildi. Beyinlerimiz ve ruhumuz hastalandı. Görmek istemese de, asıl problem burada. "Hasta Adam" metaforu, sallantılı ruh halimizi ele veren son derece manidar bir ipucu uzatıyor elimize.

Dilimize doladığımız "Avrupa'nın Hasta Adamı" (Sick Man of Europe) sözü, Osmanlı-İslam düşmanlığıyla maruf Rus Çarı I. Nikola'nın ağzından çıkmıştır. Tarih, 9 Ocak 1853 akşamı. Yer, St. Petersburg, Düşes Elena Pavlovna Sarayı. Gayri resmi bir kabul esnasında İngiliz Elçisi Sir Hamilton Seymour'u bir kenara çeken I. Nikola, "Türkiye hasta bir adamdır. Osmanlı İmparatorluğu'nun çökmesi ihtimali karşısında İngiltere ve Rusya'nın vakit varken anlaşmaları gerekir" şeklindeki görüşünü dile getirmiş; açıkça İngiltere'ye, Osmanlı'nın paylaşılacağı sofrada ittifak teklif etmişti. Hatta daha da ileri giderek, gerekirse "geçici olarak bir hâmi sıfatıyla" İstanbul'u işgal edebileceğini bile söylemişti o akşam. Böylece 152 yıl önce Rus Çarlığı'nın başkenti St. Petersburg'un ihtişamlı salonlarından birinde dillendirilen bir 'arzu ve plan', zamanla plan'ın doğrudan hedefi olan bizlerin de rahatsızlık duymadan kendimize yakıştıracağımız bir 'olgu' kılıfına bürünmeyi başarmıştır.

Osmanlı Devleti'nin son yılları için dilimize doladığımız "Avrupa'nın Hasta Adamı" deyiminin tarihî arka planı böyle. Ne var ki, asıl ilginç olan husus, Avrupalıların bu sözün sahiplerine, yani Ruslara da, 18. yüzyıla kadar "Asyalı" bir kavim gözüyle bakmış ve yönetim biçimlerine "Doğu despotizmi" damgasını vurmuş olmalarıdır. Daha da eğlenceli olan nokta, Deli Petro öncesinde Rusların Osmanlı Devleti'ni 'Batılı' kabul etmiş olmalarıdır (Bkz. Martin Malia, "Russia under Western Eyes", Harvard University Press, 2000, s. 39). Ama gün gelmiş, Avrupa'nın sınırları Rusları da kapsayacak kadar genişlemiş, Ruslar "European Concert"e dahil edilmekle kalmayıp bizzat "Avrupalı" muamelesi de görmüşler. Demek ki, sabit bir Avrupa 'çekirdeği'nden söz edemiyoruz. Avrupa, tarih boyunca şartlara göre sınırları genişleyip daralan bir kıta olmuş.

Üzücü olan husus şu: Demirel'in sözlerinde en zamksız ifadesini bulan "Avrupa'nın hasta adamı" önyargısını biz de bir deri gibi kafatasımıza geçirmekte herhangi bir beis görmemiştir. Aslına bakılırsa, bu sözlerin söylendiği tarihlerde Avrupa'nın ve Rusya'nın içi hastaydı ve bu marazlarını bütün dünyaya bulaştırmakla meşgullerdi. Bunu ben söylemiyorum. Çağımızın ünlü romancısı Henry Miller söylüyor. Şöyle diyordu Henry Miller: "1847'den 1881'deki ölümüne dek Amiel "Journal Intime"ini yazdı, -yanlış bir şekilde Türkiye olduğu sanılan, 'Hasta Adam' Avrupa'nın seyir defteri." 1924'te basılan "Çorak Ülke"sinde şair ve eleştirmen T. S. Eliot Avrupa medeniyetinin içten kuruyuşuna hastalık teşhisi koymuyor muydu? Ünlü romancı Knut Hamsun, İstanbul'da bir kahvede karşılaştığı asil davranış sonucunda "Biz barbarlar bu millete medeniyet öğretmeye kalkmakla hata ediyoruz" dememiştir miydi?

Bizdeyse bir Allah'ın kulu kalkıp da Avrupa'ya, 'Ne münasebet, hasta sizdiniz' diyemiyor. Kem küm edebiyatı ve 'Eskiden hastaydık, şimdi iyileştik, AB'ye güllerle karşılandık' muhabbetinden geçilmiyor ortalık. Peki, aynı sözde "Hasta Adam" değil miydi? 1847'de aç biilaç kalan İrlanda halkına, İngiltere'nin muhalefetine

rağmen, İstanbul'dan üç gemi dolusu gıda maddesi yollayan ve insanlığın henüz ölmediğini gösteren? Aynı sözde "Hasta Adam", müşfik kollarını 1848 yılında Habsburg monarşisine karşı ayaklanan Macar devrimcilerine, Rus emperyalizmine karşı bağımsızlık bayrağı açan Polonyalı vatanseverlere uzatmamış mıydı? Dahası, Avusturya ve Rusya'nın, terörist muamelesi yaptığı Macar ve Polonyalı mülteciler kendilerine teslim edilmezse savaş açacakları tehdidine pabuç bırakmayarak, "Savaşsa savaş" diye mertçe direten ve derhal sınırlara yığınak yapılması emrini veren, tarihin gördüğü son şövalye devlet, aynı sözde "Hasta Adam" değil miydi? Nitekim bu olayın basında duyulması üzerine Osmanlı elçilerinin arabaları Londra ve Paris caddelerinden geçerken halkın yol kenarına dizilip alkış tutmaları da mı yeterli değildi bizim Hasta Adam olmadığımızı ve asıl hastanın, şifa arayan tarafın Avrupa olduğunu göstermek için?

Ne ilginçtir ki, Osmanlı'yı "Hasta Adam" ilan eden Çar I. Nikola'nın ölümü 'hastası'nın elinden olacak, böylece sağlıklı olduğunu zanneden doktorun vücudunun, hastasının bünyesinden daha çürük çıktığı görülecektir. Şöyle ki: Osmanlı Devleti'nin öleceği kehanetinden kısa bir süre sonra patlak veren Kırım Savaşı, Mustafa Reşid Paşa'nın diplomatik becerisiyle İngiliz ve Fransız kuvvetlerinin bizimle aynı safta yer aldıkları bir anti-Rus savaşına dönüştürülmüştü. "Hasta Adam" teşhisinin üzerinden iki yıl geçmiştir. Ömer Paşa komutasındaki Osmanlı ordusunun Kırım'a çıkarma yaptığı ve karşısına çıkan Rus kuvvetlerini peş peşe yenilgiye uğrattığı haberleri dalga dalga St. Petersburg'daki sarayın salonlarında çınlayınca, Çar I. Nikola "kahrından" ölmüştü (2 Mart 1855). Kırım Savaşı, Rusya için sonun başlangıcı olacaktı. Ama bu savaş aynı zamanda Avrupa'nın hasta çehresinin, savaşın alevleri ışığında daha net görülmesini de sağlayacaktı.

İngiliz hastanelerinin hastalığı

İngiliz askerleri Üsküdar'a yerleştirilmiş, buradaki kışlanın bir bölümü, sonradan Florence Nightingale efsanesinin doğacağı bir hastane haline getiriliyordu. Ancak hastanede ölenlerin büyük bölümü, savaştan değil, hastalıktan kırılıyordu. Hastanenin manzarası ise süpergüç İngiltere'nin 1850'lerin ortasındaki içler acısı halini yansıtmaktadır. Yeterince karyola yoktur. Yaralıların çarşafı çadır bezindendir ve öylesine kalın ve rahatsız edicidir ki, hastalar yalvar yakar hiç değilse kendilerine birer battaniye verilmesini rica etmektedirler. Koğuşlarda konforun zerresi dahi göze çarpmamakta, bira şişeleri şamdan niyetine kullanılmaktadır. Leğen, havlu, sabun, saplı süpürge, temizlik bezi, tepsi, sahan hak getire! Tabii çatal bıçak da yoktur. Yakıt ciddi bir problemdir, çamaşır yıkama işi de öyle. Mutfak perişanlıktan geçilmiyordu. Tıbbî malzemeye gelince: Sedyeler yoktur ortalıkta. Kırık kemikleri sarmaya yarayan süyek de, bandaj da namevcutlar arasındaydı. Bütün bu yokluklar listesini sayıp döken İngiliz yazarı Lytton Strachey "Eminent Victorians" adlı klasik kitabında, "Her şey eksikti" der, "tabii en sıradan ilaçlar da."

Strachey'e göre, 19. yüzyılın ortasında İngiltere'yi Tanrı kayırmıştı. Yoksa yönetim, en kötü ve en beceriksiz yıllarını yaşıyor, çarpışmayı unutmış İngiliz savaş makinesi hızla demode olmaya doğru gidiyordu. Küçük memurların beceriksizlikleri yüzünden arapsaçına dönmüş olan sistem vahim hatalara yol açıyor, Bakanların kaçınılmaz cehaletlerinden rutin işlerin ölümcül kusursuzluğuna kadar İngiliz idaresi tam bir kafa karışıklığı içinde yüzüyordu. Orduda reform yapılamıyor, aristokratların bir ağ gibi sardığı kabineden ıslahat izni çıkmıyordu. (Oysa aynı İngilizler bize ıslahat Fermanı'nı yayınlatacaklardı!)

Peki Avrupa Düvel-i Muazzama'sının askerî güçleri hangi vaziyeteydi? Norman Davies 1300 sayfalık Avrupa tarihinde 1878 yılının Düvel-i Muazzama ordularını şöyle resmediyor: "Beş Avrupalı Güçten üçü ciddi askeri kusurlarla maluldü. İngiltere kudretli bir donanmaya malikti ama derli toplu silah altında bir ordusu yoktu. Fransa'da doğum oranları felaket bir biçimde düşüyor, bu da silah altına alacak asker bulmakta sıkıntı doğuruyordu. Avusturya-Macaristan ordusunun eli ise teknik ve psikolojik olarak Almanya'ya mahkûmdu." 1915'te "Hasta" bedenimiz Çanakkale'de tarihin akışını değiştiren bir direnişle, Rusya'ya yardım götürmekte olan İngiliz ve Fransız gemilerini geçiriyor, dolayısıyla Çarlığın Bolşevikler tarafından 1917'de içeriden çökertilmesi için gereken şartları hazırlamış oluyordu. Bir başka deyişle, Çanakkale'deki direnişimizle hem "Hasta Adam" olmadığımızı ispatlıyorduk, hem de bize "Hasta Adam" teşhisini koyan Çarlığın çöküşüne giden sancılı yolu döşüyorduk. Böylece öldü ölecek teşhisi konulan Osmanlı, bizzat teşhisi koyan ve kadavrasını

parçalamaya hazırlanan doktorundan bile daha uzun yaşamayı başarmıştı!

Anlayalım artık şunu: Osmanlı, Avrupa'nın "Hasta Adam"ıydı, Asya'nın değil!⁸²

Kılıç Ali'nin Anılarından:

Sekizyüz sayfalık bu anılar, önemli ayrıntılar ve tarihi hakikatlar içermektedir.

Kılıç Ali, Milli Mücadele'ye ilk katılanlardan. Kısa sürede Mustafa Kemal'in güvenini kazanır. Ve ölümüne kadar onun yakın çevresindeki dört beş kişiden biri olur. Ona, "Atatürk'ün sırdaşı" derler.

Antep savunmasında büyük yararlılık gösterir. Fakat İstiklal Mahkemelerinin üyesi olması ve bu mahkemelerin çok can yakması, onu, kötü bir şöhretin sahibi yapar.

Kılıç Ali, anılarında, mümkün mertebe sırdaşı olduğu kişiye yakın durmak, onu zor durumda bırakmak istememiş. Nitekim durmuş da. Ama bu çabasına rağmen, birçok şeyi gizleyememiş. Mesela, İsmet İnönü'yle ters düşen, onunla iyi geçinemeyen ya da onun gözüne giremeyen herkesin safdışı edildiğini, sistemin dışına itildiğini...

[Sayfa 128: "Ali Fuat Cebesoy ve Rafet Bele Paşalar, İsmet Beyin Genelkurmay Başkanlığına getirilmesine karşı çıktılar. Bunlar, kendilerinden sonra Anadolu'ya gelerek Ulusal Mücadele'ye katılmış olan İsmet Bey'in birdenbire en yüksek askeri makama getirilmesini doğru bulmuyorlardı."]

Zaferden sonra, bu iki paşa da saf dışı edilmiştir.

[Sayfa 203: "Lozan Heyetinin Ankara'ya döneceği gün yaklaşıyordu. Başbakan Rauf Bey, Ankara'da İsmet İnönü'yü karşılayanlar arasında olmak istemiyordu. Gazi Paşa'ya başvurarak seçim bölgesine gitmek için izin istedi. Gazi'nin canı sıkılmıştı: "Başbakanlıktan istifa etmek şartıyla gidebilirsiniz" dedi.]

Yine, bu anılar sayesinde, Mustafa Kemal'in yakın çevresini oluşturan ve kendilerine danışılan kişilerin Selanik kökenli olduklarını öğreniyoruz. Anadolu kökenlilerin ise, özellikle Milli Mücadele'nin gidişatını değiştiren, başarıda büyük payı olan paşaların, türlü bahanelerle küstürüldüklerini, yönetimden uzaklaştırıldıklarını görüyoruz. Bu isimlerin arasında kimler yok ki? Bazı devrimler ancak bu paşalar etkisiz hale getirildikten sonra hayata geçiriliyor. (Anlaşılan Atatürk, bu taviz ve siyasetiyle, Siyonist ve sabataist Yahudileri oyuyor..)

Kılıç Ali'nin Anıları, Milli Mücadele'nin ilk yılları ile Atatürk'ün ölümü arasındaki dönemi kapsıyor. Mesela, kitaptan okuduğumuza göre, Erzurum kongresi sırasında, bazı kimseler, Mustafa Kemal'in kongrede başkan seçilmesini istemezler. Kılıç Ali, Cafer Tayyar Paşa'ya şunu sorar: "Bazı kimseler Mustafa Kemal hakkında neden kongreye girmesin, girerse başkan olmasın fikrindeler?" Tayyar Paşa şu cevabı verir: **"Mustafa Kemal'in diktatör olmasından korkulduğu için..."**

Şimdi, konuyla ilgili Kılıç Ali'nin yorumlarını okuyalım: "Bu korkunun ne gibi bir duyguya veya görgüye dayandığını sorduğumda ise hiçbir tatmin edici cevap verememişti. Veremezdi, çünkü verecek cevabı yoktu. Asıl sebep bu korku değil, çekememek, haset ve kıskançlıktı. Diktatörlük, bilindiği gibi, bütün kişilik haklarını ortadan kaldırır. Fikir ve vicdan özgürlüğünü yok eder. Oysa Mustafa Kemal..." Sayfa 48

Sizi gidi muhalifler...

Kitabın ilerleyen sayfalarında, Türkiye Cumhuriyeti'nin ilk muhalefet partisi olan Terakkiperver Fırka'nın kuruluşu ve kapatılışı da anlatılıyor. Kazım Karabekir, Ali Fuat Cebesoy gibi Milli Mücadele'nin önemli simalarından bir çoğu, bu partinin kurucuları arasında yer alır. Terakkiperver Fırkası, halk katında büyük ilgi görür. Parti programının bir maddesinde, **"Parti dine saygılıdır"** cümlesi vardır. Ve Şeyh Said olaylarını kıskırttığı fark edilerek, bu parti kapatılır.

Bazı marazlı muhalifler de, İzmir Suikastına karıştıkları için etkisiz hale getirilir. [Kitapta, bu suikast girişimi ve mahkeme aşamalarıyla ilgili geniş bilgiler var. Mesela, mahkemeye çıkarılan Kazım Karabekir Paşa, "Atatürk'le aramıza inkılap kurtları girdi" der. İşte bu kurtlardan birkaçı, "okuma parçası"ndaki kurtlardır. Öyle ki, Cumhuriyetin ilanı veya Halifelik'in kaldırılması bile, birçok önemli paşadan habersiz gerçekleştirilir.]

⁸² 12.10.2005 / Zaman / Mustafa Armağan

Atatürk, her ne kadar, **“Büyük olayları, yapılan işleri bir kişiye mal etmek, milletin hakkına saygısızlık ifade eden bir görüş tarzıdır”** dese de; malum ve mel’un mahfiller daha sonra O’nu putlaştırıp. Kendi sinsi ve Siyonist amaçları için istismar etmişlerdir.

Kılıç Ali, anılarının 159. sayfasında, bunun doğru olmadığını söylüyor: “Ata’nın ölümünden sonra, devri için öylesine şeyler söylendi ve yazıldı ki. Bunlardan bir bölümü, açıkça kaydedilmemiş olsa bile, zaferden ve Çankaya’ya Devlet Başkanı olarak yerleşmesinden sonra, çevresinin çok değiştiği yargısında toplanıyor. Bunun içinde, Mustafa Kemal’in Milli Mücadele arkadaşlarından zaferden sonra ayrıldığı, hatta onları feda ettiği yargısı da vardır. Bu yanlıştır.”

Refik Koraltan İstiklal mahkemesi üyesi! İstiklal Mahkemeleri’yle ilgili, kitaptan bir iki paragraf alalım: “Mahkeme üyelerinin hemen hepsi genç ve ihtilalci karaktere sahip insanlardı. Mesela Tevfik Rüştü Aras 29, Refik Şevket İnce ve Muhiddin Baha Pars 35, Yasin Kutluğ 31, Refik Koraltan 32, Abdülkadir Kemali ve ben 33 yaşındaydık. Bu genç, dinamik ve korkusuz Kuvay-ı Milliye’ciler, Mustafa Kemal Paşa’ya içten bağlı idiler. Belli durumlarda zaman zaman sert davranmışlar, ülkede düzen ve asayiş sağlayarak, zafere giden yolun açılması için çalışmışlardı.”⁸³

⁸³ Milli Gazete 13 Eylül 2005

LOZAN, AZINLIKLAR VE SONRASI

“Lozan’ın Türk Milletinin bağımsızlığının teminatı göstermek yersizdir. Zira Türk milleti Lozan’dan evvel istiklalini ortadan kaldıran herhangi bir muahedeyi kabul etmiş değildir. Sevr; aşağıda anlatılacağı üzere sadece bir projeden ibarettir. Ondan hem M. Kemal Paşa’nın Nutku hem de İnönü’nün hatıralarında “Sevr sulh projesi” olarak bahsedilmektedir.⁸⁴

İstiklalini kaybetmemiş olan bir milletin onu Lozan’da yeniden kazanmış olduğunu iddia etmek hem tarihi gerçekler ve hem de mantık önünde tutarlı değildir. Ülkemiz bir istilaya maruz kalmış ve bu istila, milli bir mücadeleyle defedilmiş bulunduğu dikkate alınır, Lozan’da istiklalimize karşı bir komplo mevzubahistir.

Sevr’in ortaya çıkmasına sebep olan hadiselerle Lozan’ın imzalanmasını gerektiren hadiseler aynı değildir. Sevr, ittihatçıların bilinen ihanetleri neticesi mağlubiyete sürüklenmiş bir devletin delegelerince imza mecburiyetinde kalınmıştır. Lozan’a giden Türk heyetinin ise arkasında Anadolu’da kazanılmış olan bir zafer vardır. Bu itibarla her ikisinin şartları birbiri ile kıyaslanmayacak kadar farklıdır.”

İddiasını ortaya atanların bazı haklılık payları bulunsa da unuttukları bir nokta vardır: **İstiklal savaşı sadece milli bir diriliş ve direniş gücüyle değil; Mustafa Kemal’in stratejik bir hilesi ile ve karşılıklı bir tavizlere dayanan gizli anlaşmalar sayesinde kazanılmıştır. Ama her şeye rağmen Lozan Türkiye’nin tescilli tapusu makamındadır. ABD’nin hala Lozan’ı resmen tanımaması, AB’nin ise Lozan’ı delmeye ve değiştirmeye çalışması anlamlıdır.**

Bugüne kadar üzerinde yazılıp söylenenlerle de belli olduğu gibi Sevr; hayal edilemeyecek kadar kötü bir anlaşma olduğuna göre; ondan daha iyi olmak, “daha az kötü olmak” anlamındadır. Misak-ı Milli’ye dahil oldukları halde Batum, Batı Trakya, Adalar, Kıbrıs, Antakya ve Halep’in bize bırakılması istikametinde Lozan’da delegelerimizce söylenilmiş bir tek cümleye rastlanılmamıştır. Üstelik İsmet Paşa, Batı Trakya’yı Yunanlılardan kurtarıp Bulgar’lara vermek için çalışmıştır. Sekiz yüz metre mesafedeki İstanköy adasını talep etmezken; Romanya’da Tuna nehri içinde mevcut olan “Adakale” adındaki kuşgözü kadar bir adacık için yararsız ve mantıksız bir çaba harcanmıştır.

Çanakkale Boğazı’nın trafiğine hâkim olduğu için kendiliğinden ve münakaşasız bir şekilde bize terk edilmiş bulunan ve dört adadan biri olan “Limni” bile; Lozan’daki delegelerimizin, onu (unutarak) kayda geçmemesi sebebiyle maalesef kaybedilmiştir. Musul için talep ve ısrarlarda ise sayısız hatalar yapılmış ve bugüne kadar Kerkük Türklerinin çektiği eziyete zemin hazırlanmıştır.

Ve Musul; bu öyle bir kayıptır ki, üzerinde ne kadar söz söylene azdır. İngilizler mütarekenin imzalandığını duymadıkları iddiasıyla, ileri yürüyüşe devam ederek burasını, 2 Kasım 1918’de işgal etmişlerdir. Musul’un Misak-ı Milli’ye dahil olduğu öylesine aşikardır ki, Türk delegeleri burası için aylarca münakaşa etmişlerdir. Fakat ne yazık ki, sonunda bir taktik hatası ile, Musul’u da bize kaybettirmişlerdir!...⁸⁵ Bu heyetin içinde Yahudi Hahambaşısı Hayım Nahum Efendi’nin bulunduğu ve bunun İsmet paşa’ya akıl hocalığı yaptığı ve özellikle Hilafet pazarlığının bir numaralı takipçisi olduğu dikkate alınır, muvaffakiyetsizliğin sebepleri biraz daha anlaşılır hale gelir.

Gerek Baş delege İsmet Paşa ve ikinci delege Rıza Nur ve gerekse heyetteki diğer şahıslar, Avrupa karşısında aşağılık duygusuna kapılmış ve Türkiye’yi kendi milli şahsiyetinden vazgeçirerek bir an evvel Avrupa’ya teslim olmak, her tavizi verip bir an evvel barış imzalamak ve içerdeki Batılı inkılap hamlelerine başlamak telaşındaydı.

Hilafetin İlgası!

Hilafet 3 Mart 1924 tarihinde Ankara’da ilga edildi. Ancak bu yöndeki en önemli adımın Lozan’da atılmış olduğunu söylemek, yanlış olmayacaktır. Lozan Müzakereleri başladığı sırada, M. Kemal Paşa halifelğe sahip çıkmakta ve Meclis’te saltanatın ilgası müzakerelerinden başlamak üzere, Hilafeti göklere çıkaran konuşmalar

⁸⁴ Nutuk Sh. 403-404 1927

⁸⁵ Operatör Cemil Paşa canlı tarihler 1945 Sh.133

yapmaktadır. Çünkü Atatürk hilafetin siyasi ve stratejik değerinin farkındadır. Hatta İzmir İktisat kongresini açmaya giderken yol boyu yaptığı sohbetler ve bu arada Balıkesir Zağnos Paşa camiindeki hutbesi ortadadır. Diğer taraftan İsmet Paşa da Lozan'da her vesile ile aynı istikamette beyanatlarda bulunmaktadır. Bunun üzerine şüphelenen ve yeni Türk idaresinden eski vaatleri istikametinde hareket etmeyerek, Hilafeti yıkmayacakları düşüncesine kapılan, Lord Curzon bir tuzak hazırlamıştır. Fahrettin paşa'nın emniyet gerekçesiyle Medine'den getirttiği "Mukaddes emanetler" in geriye iadesinin lüzumundan bahseden bir konuşma yapmış, İnönü ise buna karşı çıkmıştır. Bu cevap M. Kemal paşa'nın hilafeti yıkmayacağı ve bu stratejik sıfatı kendi üstüne alacağı endişelerini güçlendirince Lord Curzon, İsmet paşa'nın müşaviri Hayim Nahum Efendiyi çağırıp ve onun vasıtasıyla "hilafet yıkılmadıkça, sulh olmayacağını" dayatmıştır. İsmet paşa buna kendiliğinden karar veremeyeceğini söyleyince, bu sefer Hahambaşı Hayim Nahum Efendi İzmir'e yollanıp durumu M. Kemal Paşa'ya anlatmış. Ve hilafet kaldırılmadıkça anlaşmanın imzalanmayacağını hatırlatmıştır. Bunun üzerine o ana kadar her vesile ile hilafete sahip çıkan M. Kemal Paşa İzmir İktisat Kongresi'nin açılış konuşmasında bu düşüncesinden taviz vererek Hilafetin Osmanlı ailesinden alınıp, Meclisin uhdesine verilmesi gibi, Hayim Nahum'u oyalayan bir taktikle durumu kurtarma yoluna gitmiştir. Bütün bunları Gazi'nin mecburiyet ve mazeretleri içerisinde değerlendirmek gerekir.

Atatürk'ün; sınırları bütün dünyaca tanınmış ve en azından resmiyette bağımsızlığını kazanmış bir Türkiye'yi kurma hatırına katlandığı Lozan Antlaşması; aslında maddi ve manevi yönden milletimizi pelteleştirme ve köleleştirme süreci olarak Siyonist Yahudi Hayim Nahum tarafından gündeme getirilmiş ve gerçekleştirilmiştir.

Türkiye; 24 Temmuz 1923 tarihli Lozan Antlaşmasıyla, azınlıklar için hürriyet ülkesine, müslümanlar için ise açık hava hapishanesine çevrilmiştir. Lozan denen "narkozla uyuşturup sonra parçalama" antlaşmasının özellikle 37'nci maddesi, kendisinden sonra gelen 38.39.40.41.42.43 ve 44'ncü maddelerin de garantisi hükmündedir ve şu dayatmaları içermektedir:

"Türkiye 38'den 44'e kadar olan maddelerindeki açık hükümlerin asli kanunlar şeklinde tanınmasını ve hiçbir sebep ve surette bu hükümlere aykırı davranılmamasını taahhüt eder"

Şimdi ülkemizi masonlara cennet, Müslümanları ise cinnet haline sokan Lozan Antlaşması'nın azınlıklarla ilgili maddelerine bir göz atalım:⁸⁶

a- Lozan Antlaşması ile azınlıklara (Türkiye'deki Yahudi, Rum, Ermeni ve Süryani vatandaşlara) tanınan din ve vicdan hürriyeti, dini teşkilat, dini tedrisat (eğitimi) ve neşriyat (basın-yayın) hürriyeti Lozan Antlaşmasının temelini teşkil eder ve hiçbir şekilde müdahale edilemez.⁸⁷

b- Azınlıklar her türlü ayinlerinde ve dini merasimlerinde serbesttirler.⁸⁸

c- Devlet azınlıkların Dini neşriyatlarına (Kitap, dergi, gazete, radyo ve televizyon yoluyla dini yayın yapmalarına) mani olamaz, sınırlama ve kısıtlama koyamaz"⁸⁹

d- Azınlıklar istediği şekilde hayır ve hizmet kuruluşları ve dini amaçlı teşkilatları kurabilirler.⁹⁰

e- Devlet, azınlıkların dini eğitim yapan (ilk, orta, lise, Üniversite gibi her seviye ve statüdeki) çeşitli okullar açmalarına ve buralarda serbestçe dini eğitim yapmalarına (Papaz mektebinde, Rahibe mektebinde olduğu gibi kendi özel dini kıyafetleriyle dolaşmalarına) asla mani olamaz. Ve hatta bunları korumakla yükümlüdür"⁹¹

f- Devlet, gayri müslim azınlıkların dini terbiye ve terakkileri için bütçeden gerekli maddi yardımları yapmak ve bu hizmetlere zemin hazırlamak zorundadır.⁹²

g-Azınlıklar kendi dini geleneklerine örf ve adetlerine göre nikah, düğün ve bayram merasimlerini

⁸⁶ Mer'i Kanunlar C.2 Bölüm.2 Sh:3-40

⁸⁷ Madde; 38

⁸⁸ Madde; 38

⁸⁹ Madde; 39

⁹⁰ Madde; 40

⁹¹ Madde; 40

⁹² Madde; 41

yapacak, bu amaçla vakıf ve teşkilatlar kuracak ve dini icaplarına aykırı hiçbir kanuni muameleye tabi tutulmayacaktır.⁹³ Anlamına gelen mecburiyetler getirilmiştir.

Şimdi gelelim nüfuzumuzun %99'unu teşkil eden Müslümanların durumuna:

1- Bu ülkede papazlarla hahamlar muharref İncil ve Tevrat'ın her hükmünü ve haberini kilise ve havralarda açıkça konuşur, ama müftüler, vaizler ve hocalar her ayet ve hadisin emrini ve anlamını açıklayamazlar.

2- Azınlıklar her seviye ve statüde dini eğitim yapan okullar açar, programlarını kendileri hazırlar, Milli Eğitim Bakanlığı bunlara asla karışmaz, ama müslümanlar tevhidi tedrisat kanunuyla böyle bir haktan mahrum bulunurlar.

3- Azınlıklar kilise ve havralarda istedikleri ayinleri ve dini merasimleri yapabilirler. Ama müslümanlar bir tekkede veya evde zikir yapamazlar.

4- Onlar dini amaçlı cemiyetler kurabilir ama müslümanlar İmam-Hatip okulunda ve Kur'an Kursunda dini tedrisatla uğraşamazlar, Başörtüsüyle okuyamazlar.

5- Hristiyanların dini kurumlarına, vakıf binalarına, kilise ve havralarına kimse dokunamaz. Ama Müslümanların vakıf malları hatta, Ayasofya gibi fethin sembolü olmuş camiler bile, rejim tarafından gasp ve talan edilmektedir. Müslümanlar ses çıkaramazlar.

6- T.C. devleti azınlıkların dini gereklerine ve geleneklerine aykırı kanun yapamaz ve uygulayamaz. Ama anayasalar ve kanunlar yapılırken Müslümanların Kur'an'ı ve sünneti asla hesaba katılmamakta, hatta bunu teklif etmek bile en büyük suç sayılmaktadır. Müslüman alimler ağzını açamazlar.

Evet, işte laik ve demokratik düzenin perde arkası...

İncil'i ve Tevrat'ı okumak açıklamak ve uygulamak serbest, ama Kur'an'ın ayetlerini açıklamak sorumluluktur ve hele hükümlerinin uygulanması için çalışmak ise idamlık bir suçtur!...

Örneğin:

"Her kim Allah'ın indirdiği (Temel ve genel kurallar esas alınarak hazırlanacak bir Adalet düzeni ve disiplini) ile hükmetmez (veya Kur'an'ın evrensel hükümlerinin uygulanmasına karşı çıkıp fırsat vermez) ise, işte onlar kâfirlerin, zalimlerin ve fasıkların ta kendileridir."⁹⁴

Öyleyse sakın "müminler müminleri bırakıp (Allah'ın indirdiği ile hükmetmeyen) kâfirleri kendilerine veliler (dost ve idareciler) edinmesinler. Her kim bunu işler (münkir ve münafıkları yönetici seçerse) artık onun Allah katında hiçbir değeri ve dayanağı yoktur."⁹⁵ ayetlerini radyo ve televizyon kurumlarıyla veya basın-yayın kanallarıyla bu Müslüman topluma açıklayabilecek Diyanet İşleri Başkanından müftülere, İlahiyat dekanlarından vaizlere kaç tane babayiğit çıkacaktır?

Cumartesi Havrasına, Pazar günü kilisesine gidecek birisine engel olun bakalım BM'ler derhal karşınıza dikilir. Ama bu ülkede askerlerin, polislerin talebelerin, öğretmenlerin, işçilerin ve diğer memur ve görevlilerin büyük çoğunluğu Cuma namazına gidememektedir. Bunlara resmen izin verilmemektedir ve hatta namaz kıldığı için nice vatan evlatları huzursuz edilmekte ve harcanmaktadır?

Rahibeler baştan aşağı kapalı siyah elbiseleri ile papazlar özel cübbe kıyafetleri ile okuluna gider ve sokakta dolaşırken...

En uygunsuz kıyafetlerle gezenler alkışlanırken, başını örten kızlarımız okuldan kovulmakta, doktor, avukat olursa işe alınmamaktadır.

Yanlış anlaşılmasın! Biz bu ülkede azınlıklara verilen haklara karşı değiliz. Ülkemizin birliğine milletimizin dirliğine kast etmemek şartıyla herkesle birlikte barış ve bereket içinde yaşamayı samimiyetle isteyenleriz...

Ama hiç değilse azınlıklara tanınan haklar kadar biz müslümanlar da inanç, ibadet ve fikir özgürlüğüne

⁹³ Madde: 42

⁹⁴ Maide: 44-47

⁹⁵ Al-i İmran: 28

layık değil miyiz? İstanbul işgalinde General Hamilton'u çiçekle karşılayıp ayağını öpen azınlıklardan daha mı talihsiz ve tehlikeliyiz?

Ey, Polis ve asker katledenlere "Hak arıyorlar?!" diye sahip çıkan, ama anarşistlerle mücadele edenleri ise sorgusuz infaz yapıyorlar" diye saldıran ağız salyalı sahtekârlar!...

Ve ey böylesi sahtekarlara fırsat veren ve bu hain gidişatı hala destekleyen ve yürütmek isteyen zavallılar!...

Söyleyin, böylesine taşların bağlandığı, kudurmuş karabaşların ise salındığı başka bir ülke daha gösterebilir misiniz?...

Ve son soru:

1923'te ki Yunanistan'la, Türkiye arasındaki mübadele (nüfus değişim) protokolü çerçevesinde, sadece Selanik'ten gelip İstanbul'a yerleşen yaklaşık 100 bin Yahudi dönmesinin şu andaki yerlerini ve görevlerini söyleyebilir misiniz?

Şimdi AB, AKP eliyle Kürtleri ve Alevileri de azınlık saymamızı dayatıyor. Zaten bizde, kimin azınlık diye kayrılacağına hep onlar karar veriyor. Lozan'da Ermeni, Rum ve Yahudileri azınlık saydıranda yine onlardı.

Batılıların Lozan Sendromu...

Batılılara göre Osmanlı'nın son dönemlerinde bir 'Şark meselesi' vardı. Özünde, Batının doğuya karşı olan kompleksini ve endişesini barındıran 'Şark meselesi' Müslüman Türkleri, Anadolu'nun mümbit topraklarından çıkarıp, geri kalanında küçük bir Ermenistan, Kürdistan ve büyük Yunanistan çıkarmanın adıydı.

Batının topyekûn ittifakıyla kabul gören bu proje, Türkleri önce Balkanlardan sonra da Anadolu'dan uzaklaştırmayı amaçladı. Siyonist Yahudiler, Batı'nın bu hayalini kendi hesabına kullandı.

Fiili uygulamaları, 1096 yılındaki 1. Haçlı Seferleri'ne kadar giden bu planın ismi, açıkça 1815 Viyana Toplantısı'nda dile getirildi. Bu planın uygulamaları AB İlerleme Raporu'nda ifadesini bulan 'azınlıklar' kavramı ardında halen devam etmektedir.

Ancak, bizden bitip tükenmeyen isteklerde bulunan AB'ciler, şunu anlayamadılar: Bu millet tarihin hiçbir döneminde ne yapacağını önceden ortaya koymamıştır. Yani, vurucu darbesini sezdirmemiş, her zaman teyakuzda beklemiş, hamlesinin anlık ve etkili olmasına özen göstermiştir. Tabi ki; kukla idareciler eliyle bazı tavizler verilmiş, topraklar peşkeş çekilmiş, yasalar da çıkartılmıştır. Ama son noktada söz yine milletin olmuştur.

Bunun açık örnekleri vardır. İşte, onlardan biri;

İngiltere Dışişleri Bakanı olarak görev yapan Edward Grey yayınlanan hatıratında 1905–1906 yıllarında İngiltere ile Osmanlı Devleti arasında yaşanan Akabe Krizi'ni anlattığı bölümünde, Mısır Yüksek Komiseri Lord Cromer'den duyduğu bir anekdotu "Şarklı zihniyetini anlamanın imkânsızlığını" ortaya koymak amacıyla şöyle nakleder; "Bir Şarklının –yani Türklerin- ne yapacağını tahmin edebilmek için bir Avrupalı kendisine şu soruları sormalıdır: "1. Aynı koşullar altında kendiniz ne yapardınız? 2. Tanığınız en akıllı adam ne yapardı? 3. Şarklının ne yapacağını düşünüyorsunuz?"

Bu üç soruyu cevapladığınızda sadece Şarklının kesinlikle yapamayacağı üç şeyi öğrenmiş olursunuz. Niyetinin ne olduğunu bundan fazla kestiremezsiniz"...

Batı bugün de hâlâ Türklerin ne yapacağını kestiremiyor, "Şark Sorunu" da hâlâ devam ediyor. Kimi batılılar için de hâliyle "Lozan Sendromu" bitmiyor.

AB ile müzakerelere "Türkiye'nin çıkarları" penceresinden bakanlar ise "Sevr Sendromundan" kurtulamamakla suçlanırlar.

Bazıları için "Sevr Sendromu" bir abartıdır ve batıya karşı ayıptır. Pekiyi o zaman Türkiye'nin çıkarlarını dert edinenler "Türk tarihinin dip noktası olan" ve bugünden sadece 85 yıl önce yaşanan bir faciayı düşünmeyecekse, 321 yıl önceki Viyana Kuşatmasını "argüman" olarak görenlere ne demek gerekir?

"Sevr Sendromu" yanlış ve zararlı değil, aksine her türlü konunun tahlili için isabetli ve sıhhatli bir yaklaşımın kodudur.

Nitekim tepkilere ve görüşlere “Sevr Sendromu” teşhisi koyanlarda da “Lozan Sendromu” ziyadesiyle mevcuttur.

“Sevr Sendromu” özünde “teslim olmaya başkaldırı yani reddiyetçilik” olarak özetlenebilir. Lozan Sendromu için de buna tepki denebilir.

Her sömürgeci devlet, çekildiği topraklarda görünürde kendisine muhalif, ama canı ve ruhu ile fikriyatına sadık aydın tabakası bırakır. Ama sadece bununla yetinmez ve gerçekleştiremediği hedefleri açısından mağlup olduğunu kabul edemez, sadece “bir süreliğine geri çekildiğini” düşünür.

Aynen Kurtuluş Savaşı sonrasında genç Cumhuriyet’in kadroları arasına sızdırılan, uyuşmuş beyinler, kontrol altına alınmış bellekler gibi... (Sebataist dönmeler ve Kemalist döneler gibi)

Bizler her ne kadar Müslüman kimliğimizi ve böyle bir bakış açısını görmezden gelsek de, tarih boyunca uluslararası ilişkilerde Batının izlediği strateji, İslam dünyasına karşı mücadele veren Hristiyan Batının galip olma savaşıdır.

AB’ye üye adayı ilan edilen Türkiye sadece bu amaca hizmet için oyalanmaktadır. Ve Müslüman Türkler Balkanlardan, Anadolu’dan sürülene kadar, Şark Projesi’nin neticeye ulaşmasında AB bir koz olarak kullanılacaktır.

Milletimiz, tarihten bugüne değişmeyen Batı zihniyetini dikkate alarak, artık AB sevdalılarından vazgeçmeli, üzerimizde oynanan oyunları bir an evvel bozacak iradeyi iktidara taşımalıdır. Yani, Milli Görüş’ü, Saadet Partisi’ni ve o’nun ehliyetli kadrolarını...⁹⁶

“Atatürk Hilafeti kaldırdı mı kaldırmadı mı?” sorusu önemlidir. Atatürk’ün ölümünden 50 yıl sonra açıklanmasını istediği gizli bir vasiyetinin bulunduğu iddiaları ile birlikte gündeme gelen Hilafet tartışması tarihi bir gelişmedir.

İddiaya göre Atatürk’ün ölümünden 50 yıl sonra açıklanmasını istediği gizli bir vasiyeti vardı. 1988’de Kenan Evren ile Turgut Özal tarafından bu gizli vasiyet açıldı. Ancak Evren ve Özal tarafından “Vasiyetnamedeki görüş ve fikirlere toplumun henüz hazır olmadığına” karar verilerek gizli vasiyetnamenin açıklanması uygun bulunmadı ve 25 yıllık yeni bir yasak konuldu. Araştırmacı yazar Aytunç Altındal’ın iddiasına göre Atatürk’ün özellikle Hilafetle ilgili ilginç fikirleri vardı. Altındal’ın iddiasına göre Atatürk saltanata karşı olmasına rağmen bir müessese olarak Hilafete karşı değildi. Ve yine Altındal’ın iddiasına göre Atatürk Hilafetin İslam ülkeleri arasında rotasyonar değişecek bir kurum olarak canlandırılabilceğini düşünüyordu.

İşte bu iddia gündeme damgasını vurdu. Tartışma giderek büyüdü ve nihayet Cumhurbaşkanları düzeyine çıktı. Son olarak İstanbul Milletvekili Emin Şirin Cumhurbaşkanı Ahmet Necdet Sezer’e mektup yazarak Atatürk’ün gizli bir vasiyetnamesinin olup olmadığını sordu. Cumhurbaşkanlığı verdiği cevapta, Atatürk’ün böyle bir gizli vasiyetnamesinin bulunmadığını belirtti ve konuyu kapattı. Cumhurbaşkanlığı’nın verdiği cevapta, Atatürk’ün Devlet Arşivleri Genel Müdürlüğü’nde korunan ve Beyoğlu 6. Noteri tarafından onaylanmış 5 Eylül 1938 tarihli vasiyetinin dışında herhangi gizli ya da açık bir vasiyetinin bulunmadığı” vurgulandı.

Ancak tartışmaların asıl ilginç yanı tartışmanın en önemli dayanaklarından biri olan Kenan Evren’in de gizli vasiyet ve Halifelikle ilgili iddiaları geçiştirmeye çalışmasıydı. Çünkü Kenan Evren’in bazı basın organlarına “Atatürk’ün dini konularda yazılmış el yazması kitabı bulunduğu ve bu kitabı kendisinin de okuduğu ancak “gizli ve devlet sırrı olduğu” için açıklayamayacağı” yönünde demeçleri yansımıştı. Emin Şirin, “Kamuoyunun henüz hazır olmadığı için” Turgut Özal’la birlikte 25 yıllık ek yasak koyduğu iddia edilen vasiyetlerle ilgili Kenan Evren’e de bir mektup yazdı. Şirin Evren’e yazdığı mektupta, gizli vasiyetname ve Atatürk’ün hilafetle ilgili görüşleri konusundaki iddiaların açıklanmasını istedi. Şirin, “Açıklamalarınız tarihe ışık tutacak fevkalade büyük bir öneme sahiptir” dedi.

Daha sonra ise Kenan Evren’e telefonla ulaşan ve kendisiyle görüşen Emin Şirin, Evren’in de iddiaları

⁹⁶ Milli Gazete / 28 10 2004 / Necmettin Çakmak

ve tartışmaları yersiz ve gereksiz bulunduğunu açıkladı⁹⁷.

Ezber bozma!

Tarihi bir gerçek var: İngiliz-Yahudi siyasetinin en büyük hedefi, Osmanlı'dan daha çok, "hilafet" idi.

Bunu ispata şu bilgi yeterlidir: İngilizler masada imzaladıkları Lozan'ı onaylamak için tam 7.5 ay beklediler. Neyi mi beklediler? Hilafetin Millet Meclisi'nce "ilga" edilmesini... Çünkü İngiltere, 20. yüzyılın başında, sömürgeleri sayesinde yeryüzünün en kalabalık Müslüman nüfusuna sahipti. Sultan 2. Abdülhamid'in hilafetin gücünü kullanmaya kalkması, sömürdüğü Müslüman topluluklarla İngilizlerin karşı karşıya gelmesine neden olmuştu. İngilizler'in Osmanlı hilafetine karşı besledikleri niyet açığa çıktıktan sonra Hindistan'da kurulan Hilafet Komitesi, Osmanlı'nın siyasal coğrafyası içinde yer almamış olan İslam toplumları arasında dahi, Osmanlı Hilafeti'nin yaygın nüfuzunun göstergesidir. Bu nüfuzun etkisi, sadece Sünni dünyada değil, en müfrit Şii fırkalara varana dek, tüm mezhep ve mektepleriyle bütün bir İslam dünyası üzerinde görülüyordu...

Baasçılık (Hilafeti ilgaya Ankara'yı ikna eden Başhaham Haim Naum'un bu işi hallettikten sonra Mısır'a giderek orada Baasçılığın babası Cemal Abdünnasır'a tercüman ve danışman olması tesadüf olmasa gerek) tabiatıyla Arap ulusçuluğuna yaslanıyordu. Kemalist eğitimle Baasçı eğitimin ortak noktası "Osmanlı düşmanlığı" idi. O eğitimi alanlardan biri olan Buteflika'nın şimdilerde "Osmanlı Uluslar Topluluğu" oluşturalım teklifinde bulunması, bir ezber bozmadır. Aynı tutum zımnen Beşşar Esed'de de görülmüştür ve Osmanlı toprağında kurdurulan diğerleri de er geç bu tutumu alacaklardır. Tarih kaderdir, coğrafya kaderdir. Kaçamazsınız. Arkanızdan kovalar ve sizi iki yakanızdan tutup sarsar ve der ki: Ya kendine gel, ya da yok ol!⁹⁸

Atatürk ve Ermeni Meselesi

1921 yılında Vatikan'daki Papa 15. Benova ile Mustafa Kemal Paşa arasına bir yazışma olmuştur, daha doğrusu Papa, Mustafa Kemal Paşa'ya Kardinal Gaspari'yi göndermiş, Anadolu, Kafkasya ve Küçük Asya Hristiyanlarının korunmasını rica etmiştir.

Mustafa Kemal Paşa da Papa 15. Benova'ya 12 Mart 1921 tarihli şu cevabı göndermiştir:

"İrk ve mezhep ayırmaksızın bütün memleketimiz sakinlerinin emniyet ve refahını temin mecburiyeti, insaniyetkârane hissiyatımızın ve dini mübini İslamın bize emrettiği bir vecibedir. Dolayısıyla Türkiye Büyük Millet Meclisi'nin nüfuz ve hâkimiyetinin kapsadığı bölgelerin tamamındaki Hristiyanların tam bir sükûn içinde olmaları için evvel ve ahir her türlü tedbirler alınmıştır. Sınırlarımız dahilinde herhangi bir yabancı ordusu kıtal ve haraplık getirmediği yerlerde cari olan barış ve emniyet bu beyanatımızın reddedilemez bir delilidir." (x)

Mustafa Kemal Paşa, söylediklerinin değişmez siyaseti olduğunu belirtiyor ve Papa'ya, 1 Mart 1921'de Meclis'te yaptığı nutuktan bir bölümü gönderiyor:

"Anadolu'da oturan Ermenilerin ve Rumların hükümet emirlerine ve milli emellere muhalefetleri vuku bulmadıkça her türlü tecavüzden korunmuş ve tamamen mesut ve müreffeh bir hayata mazhariyetleri öteden beri kabul edilmiş bir esas idi. Kilikya ve havalisinde ve doğu sınırimız haricindeki resmi ve gayri resmi Ermeni kuvvetlerinin dindaş ve ırktaşlarımıza karşı vuku bulan cinayetkârane tecavüzleri karşısında dahi memleketimizde yaşayan sakin Hristiyanların her türlü taarruzdan korunmalarını temin eylemeyi pek mühim bir medeni vazife kabul eyledik ve Anadolu'nun harici âlem ile temasının kesik olduğu bu günlerde yüksek vatani menfaatları hedefleyen tedbirler arasında Hristiyan ahalinin selametini muhafaza lüzumunu bütün makamlara bildirdik." (xx)⁹⁹

(x) - (xx) Teori dergisi, Mayıs 2005 / Atatürk'ün Bütün Eserleri, Kaynak Yayınları, İstanbul 2000, c.3, s.183-186.

Ata'nın Tarihi Cevabı

Ermeni diasporasının son zamanlarda giderek artan soykırım iddialarını, Ulu Önder Mustafa Kemal

⁹⁷ Milli Gazete / 13.04.2005

⁹⁸ Yeni Şafak /18.4.2005 / Sami Hocaoglu

⁹⁹ Milliyet / 13 05 2005 / Hasan Pulur

Atatürk, yıllar önce "Dünya efkârı, Ermeni ahâlinin tehciri hususunda almaya mecbur kaldığımız karar için bize karşı haklı bir ithamda bulunamaz" sözleriyle cevaplamıştı. Dünyanın, Ermeni tehciri konusunda Türk devletine karşı haklı bir ithamda bulunamayacağını belirten Atatürk, o dönemde yaşananları, "Bize karşı yapılmış olan iftiraların aksine, tehcir edilmiş olanlar hayattadır ve bunlardan ekserisi şayet İtilâf Devletleri bizi tekrar harp etmeye zorlamasa idi evlerine dönmüş olurlardı" sözleriyle anlatmıştı.

Atatürk, 26 Şubat 1921'de Amerikalı gazeteci Clanence K. Streit'in sorusu üzerine, Ermeni tehcirine ilişkin şu tarihi gerçekleri dile getirdi: "Rus Ordusu 1915'te bize karşı büyük taarruzunu başlattığı sırada o zaman Çarlığın hizmetinde bulunan Taşnak Komitesi, askeri birliklerimizin gerisinde bulunan Ermeni ahalisini isyan ettirmişti. Düşmanın sayı ve malzeme üstünlüğü karşısında çekilmeye mecbur kaldığımız için kendimizi daima iki ateş arasında kalmış gibi görüyorduk. İkmâl ve yaralı konvoylarımız acımasız bir şekilde katlediliyor, gerimizdeki köprüler ve yollar tahrip ediliyor ve Türk köylerinde terör hüküm sürdürülüyordu. Bu cinayetleri işleten saflarına eli silah tutabilen bütün Ermenileri katan çeteler, silah, cephane ve iâşe ikmâllerini, bazı büyük devletlerin daha sulh zamanından itibaren kendilerine kapitülasyonların bahsettiği dokunulmazlıklardan istifade ve bu maksada matuf olarak büyük stoklar husule getirmeye muvaffak oldukları Ermeni köylerinde yapıyorlardı."

Atatürk, Ermeni tehciri ve Ermeni çetelerinin yaptıkları katliamlar konusundaki görüşlerini de şu sözlerle dile getirmişti: "İngilizlerin sulh zamanında ve harp sahasından uzak olarak İrlanda'ya reva gördüğü muameleye kayıtsız şekilde bakan dünya efkârı, Ermeni ahalinin tehciri hususunda almaya mecbur kaldığımız karar için bize karşı haklı bir ithamda bulunamaz." "Gerek umumi harp sırasında, gerek mütarekeden sonra Ermeniler ve Rumlar tarafından Müslüman ahaliye yapılan mezalim üzerinde durmak uzun bir hikâye olur."

Atatürk, Streit'e, Yunanlıların İzmir'i işgalleri sırasında yaptıkları katliamları da şöyle anlatmıştı: "Yunanlılara gelince, İzmir'in işgali sırasında öyle cinayetler işlemişlerdir ki, Yunanistan'ın müttefiki İtilâf Devletleri tarafından tescil edilmiş bulunan 'İtilâf Devletleri Tahkikat Komisyonu' üyeleri bile 1919 sonbaharında bu vilayeti baştanbaşa kat ettikten sonra hazırladıkları raporda, Yunan makamları aleyhinde son derece ağır tenkitlerde bulunmuşlardır. Yunanlıların işgal ettiği diğer bölgelerde her yaş ve cinsiyetten on binlerce Türk katledilmiştir."

Ermeniler Kışkırtılmıştır:

1877-1878 Osmanlı Rus Savaşı'nda Osmanlı Devleti'nin aldığı yaraları saramadığını gören büyük devletler, İstiklâl peşinde koşan Ermenilere yardım ederek Tiflis'te Taşnak, İsviçre'de Hınçak teşkilâtlarını kurmalarına ve silahlı mücadele başlatmalarına yardımcı olmuşlardı. Osmanlı Devleti'nin Balkan Harbi'nden de mağlup çıktığını gören Rusya, İngiltere ve Fransa bir taraftan Türkiye'yi aralarında paylaşma plânları, diğer taraftan da Taşnak ve Hınçak teşkilâtlarına her türlü silah ve para yardımı yapıyordu. Bu üç devlet, Türkiye aleyhine başlattıkları çalışmaları ve 1. Dünya Savaşı'nda Türkiye'yi tasfiye etme hareketlerini kendi kamuoylarına kabul ettirebilmek için kiliseleri de devreye sokarak propagandaya girişmişlerdi.

Söylenenler İftiradır

Bu amaçla kitaplar yayınlayan ve toplantılar düzenleyen ülkeler, "Müslüman Türkler, Hristiyan halklara zulmediyor, onları katlediyor. Hristiyan halkları kurtarmak için Türkiye'yi ve Türkleri cezalandırmamız gerekiyor. İşte bu maksatla Türklerle karşı harp ediyoruz" temasını işlemişlerdi. Ulu Önder, bu gerçek dışı propagandanın öncülüğünü yapan Lloyd George ve George Clemenceau'ya şu çarpıcı sözlerle cevap vermişti: "Milletimiz aleyhinde söylenenler bütünüyle iftiradır. Milletimizin zalim olduğu iddiası baştan başa yalandır. Hiçbir millet, milletimizden daha çok yabancı unsurların inanç ve adetlerine riayet etmemiştir. Hatta denilebilir ki, başka dinlere mensup olanların dinine ve milliyetine riayetkâr olan yegâne millet bizim milletimizdir. Rum Patriği, Bulgar Eksarhı ve Ermeni Kategikosu gibi Hristiyan din reisleri imtiyaza sahip oldu. Kendilerine her türlü serbestlik verildi. İstanbul'un fethinden beri, Müslüman olmayanların mezhar bulundukları bu geniş imtiyazlar milletimizin dinen ve siyaseten dünyanın en büyük müsaadekâr ve civanmert bir millet olduğunu

ispat eden en büyük delilidir."¹⁰⁰

Lozan'da Strateji Savaşı

Lozan Müzakereleri ve Atatürk'ün Taktikleri:

Büyük Millet Meclisi'nin 23 Nisan 1920 Cuma günü açılmasına müteakip ilk hükümet Fevzi (Çakmak) Paşa tarafından kurulmuş, 1921 yılından 19 Mayıs günkü ikinci hükümete de Fevzi Paşa başkanlık etmiş, "Hamidiye Kahramanı" ünvanıyla meşhur Rauf (Orbay) Bey'in 12 Temmuz 1922'de kurduğu üçüncü hükümette ise; Fethi (Okyar) İçişleri; Yusuf Kemal (Tengirşek) Dışişleri Bakanı olarak girmişlerdir.

Lozan'a gidecek heyetin teşkiline çalışıldığı o günlerde Yusuf Kemal Bey'in –kendi ifadesiyle- geçirdiği bir ameliyat dolayısıyla bakanlıktan istifası üzerine; Dışişlerinin başına 26 Ekim 1922 günü İsmet (İnönü) getirilmiş, böylece Lozan'a gidecek heyet İsmet Paşa başkanlığında kurulup gönderilmiştir.

Rauf (Orbay)'ın Feridun Kandemir'e anlattıklarına göre: "İsmet Paşa heyet başkanı olarak Lozan'a gidince, müzakereler esnasında zorluklarla karşılaştığı anlarda, önceleri hükümet başkanı olarak kendisinden fikir sorduğunu, Bakan arkadaşlar ve çok defa Mustafa Kemal Paşa ile istişare ederek İsmet Paşa'ya yardımcı olduğunu; ancak sonradan İsmet Paşa'nın bir takım dış telkin ve tesirlere kapılıp huzursuzluk ve uyumsuzluk göstererek hükümetle zıtlaşmaya koyulduğunu", söylemektedir.

Başbakan Rauf Bey'in bu anlattıkları İsmet Paşa'nın Lozan'daki tavrının tespiti bakımından olduğu kadar, hakkında çok yazılıp söylenen ve elbette daha da yazılıp söylenecek olan Lozan Antlaşması'nın iç yüzünü teşhir yönünden de oldukça önemlidir.

"İsmet Paşa, bilhassa hükümetten sorduğu konulara, sıkışık durumlarda istediği talimatı bizim pek geç cevap vererek, kendisini müşkül durumlara soktuğumuzdan şikâyet ediyordu. Bu şikâyetleri bazen doğrudan Mustafa Kemal Paşa'ya yapıyordu. Hâlbuki şifre yalnız hükümet başkanlığında bulunduğundan, çektiği telgraflar yine benden geçiyordu" diyerek hükümetle İsmet Paşa arasındaki anlaşmazlığın sebeplerini sayan Rauf Bey devamla diyor ki:

"-Anlaşmazlık bundan ibaret değildi. Konferanstan çok daha önce Hariciye vekâleti'nde hazırlattığımız sulh esaslarımıza göre, işgal ettikleri yurdumuzun en mamur yerlerini yakıp yıkarak harabeye çeviren Yunanlılardan tamirat bedeli istiyorduk. Bu mesele Lozan'da Yunanlılarla hayli tartışılmıştı. Bu konuda arabulmak isteyen itilaf devletleri tamirattan vazgeçmemiz için bize Trakya sınırimızdaki Karaağaç'ı bırakmak teklifinde bulunmuşlardı.

İstiklal Marşımız da açıkça gösterir ki, İstiklal Savaşı, İslam ve Hristiyanlık savaşı idi. Daha sonra laiklik ilkesi geldikten sonra bile bu din ayrımı devam etmiş, uzun yıllar Hristiyanlar yedek subay yapılmamıştır. İnkılâplarda da resmen İslamiyet'e karşı cephe alınmamıştır. Aksine Kur'an Türkçeleştirilmiş, hutbeler Türkçeleştirilmiş, böylece halka İslamiyet'i öğretme faaliyetleri devam etmiştir. Gerçi tekkeler ve medreseler kapatılmıştır, ama camilere ilişilmemiştir. Bu sebeple İkinci Mecliste de Türkiye hala İslam devletidir.

İstiklal Savaşı bir din savaşı idi. Bu savaşta İslamiyet ile Hristiyanlık çarpıştırılmıştı. 1400 yıllık bir savaşın son merhalesi idi...

Sonunda, Osmanlılar yenilmişler, ama Müslüman Türkler galip gelmişlerdi!

Ancak Türklerin artık savaşa devam edecek güçleri kalmamıştı. 1911 yılında başlayan savaşlar 12 yıl sürmüştü. Bundan dolayı da nüfus 14 milyona inmişti. Ülke harap ve bitaptı. Lozan masasına gidilirken bu durum taraflarca biliniyordu. Batı bir tarafından muzaffer devlete verilecek şeyleri verirken, diğer taraftan da ilerisi için hazırlık yapıyordu. İslam alemini tamamen çökertmek, İslamiyet'i önce Avrupa ve Anadolu'dan sürmek, sonra da İslam ülkelerini diğer ülkeler gibi sömürmek" için İslam birliğinin sembolü olan hilafeti kaldırmayı, anlaşmanın baş şartı olarak koymuşlardı.

Mustafa Kemal ise bunu iki bakımdan kabul etmekte mahzur görmedi: Bir defa imkan ve iktidarı kalmamış olan bir müesseseyi yaşatmak sadece yük olur, ülkeye ağırlık teşkil ederdi. Dolayısıyla kaldırılmasında hiçbir mahsur yoktu. İkincisi, çürümüş ve çökmüş bir yapının enkazını kökten kaldırmadan yeni

¹⁰⁰ Tercüman (Dünden Bugüne) / 09.05.2005

bir bina kurma şansı bulunmuyordu.

Böylece hilafet de saltanat gibi kaldırıldı.

Hilafetin kaldırılması siyaseten de yerinde olmuştur!

Çünkü Siyonist ve emperyalist merkezleri uzun zaman avutmuştu.

Şimdi yine Lozan'a dönelim.

Lozan'da Batılıların bize empoze ettikleri ve bizim de kabul ettiğimiz öneri ne idi?

Bir defa ve her şeyden önce Türkiye İslam liderliğinden vazgeçecek, hilafet ve saltanat lağvedilecekti. Ama bunların yapılması yetmezdi. Türkiye bir İslam devleti olmaktan da vazgeçecek, laik olacak ve bütün müesseselerini Batılıların arzusu istikametinde düzenleyecekti!...

Bunlar yapıldıktan sonra: Batı dünyası Türkiye Cumhuriyetini tanıyacak ve kabul edecekti.

Ayrıca komşu ülkelerle hep nizalı yerler bırakılacak ve gerektiğinde onlarla savaştırma imkanı sağlanacaktı. Yunanlılarla Batı Trakya ve Adalar meselesi askıda kalacak, İngilizlerle Kıbrıs çıbanbaşı olarak bulunacak,.. Suriye ile Hatay, Irak ile Musul, Ermenistan ile Nahçıvan, Gürcistan ile Batum meseleleri hep sorunlu bölgeler olarak başımızı ağrıtacaktı.

Önemine binaen tekrar hatırlatalım ki: İngiliz-Yahudi siyasetinin en büyük hedefi, Osmanlıdan daha çok "Hilafet" idi. Bunu ispata şu bilgi yeterlidir: İngilizler masada imzaladıkları Lozan'ı onaylamak için tam 7,5 ay beklediler. Neyi mi, Hilafetin Millet Meclisince "ilga" edilmesini!... Çünkü İngiltere, 20. Yüzyılın başında, sömürgeleri sayesinde yeryüzünün en kalabalık Müslüman nüfusuna sahipti. Sultan 2. Abdulhamid'in hilafetin gücünü kullanmaya kalkması, sömürdüğü Müslüman topluluklarla İngilizlerin karşı karşıya gelmesi demektir. İngilizlerin Osmanlı hilafetine karşı besledikleri niyet açığa çıktıktan sonra Hindistan'da kurulan Hilafet Komitesi, Osmanlı'nın siyasal coğrafyası içinde yer almamış olan İslam toplumları arasında dahi, Osmanlı Hilafeti'nin yaygın nüfuzunun göstergesidir. Bu nüfuzun etkisi, sadece Suni dünyada değil, en müfrit Şii fırkalara varana dek, tüm mezhep ve mektepleriyle bütün bir İslam dünyası üzerinde görülebilmektedir.

Hilafeti İlgaya Ankara'yı ikna eden Başhaham Haim Naum'un bu işi hallettikten sonra Mısır'a giderek orada Baasçıların babası Cemal Abdünnasır'a tercüman ve danışman olması tesadüf değildir.

"Atatürk Hilafeti kaldırdı mı kaldırmadı mı? Sorusu önemlidir. Atatürk'ün ölümünden 50 yıl sonra açıklanmasını istediği gizli bir vasiyetin bulunduğu iddiaları ile birlikte gündeme gelen Hilafet tartışması tarihi bir gerçektir.

İddiaya göre ölümünden 50 yıl sonra açıklanmasını istediği gizli bir vasiyeti vardı. 1988'de Kenan Evren ile Turgut Özal tarafından bu gizli vasiyet açıldı. Ancak Evren ve Özal tarafından "vasiyetnamedeki görüş ve fikirlere toplumun henüz hazır olmadığına" karar verilerek gizli vasiyetnamenin açıklanması uygun bulunmadı ve 25 yıllık yeni bir yasak konuldu. Araştırmacı-Yazar Aytunç Altındal'ın iddiasına göre Atatürk'ün özellikle Hilafetle ilgili ilginç fikirleri vardı. Altındal'ın iddiasına göre Atatürk saltanata karşı olmasına rağmen bir müessese olarak Hilafete karşı değildi. Ve yine Altındal'ın iddiasına göre Atatürk Hilafetin İslam ülkeleri arasında rotasyonar değişecek bir kurum olarak canlandırılabilceğini düşünüyordu.

"Acaba: Siz isterseniz Hilafeti bile getirirsiniz" diyen Adnan Menderes: Atatürk'ün vasiyetini biliyor muydu? Bu sözleriyle müminlerin mi, yoksa Siyonistlerin mi dikkatini çekmişti?

Atatürk'ün vasiyetinin açıklanmasına ve millete duyurulmasına Kenan Evren'in engel olduğu söylenir. Acaba Kenan Paşa, Diyalogcu ve ılımlı İslamcılarının ve Siyonist simsarların istismarını engellemek için mi böyle hareket etmiştir?

Bir iddiaya göre, Kenan Evren zamanında vasiyetname açıldığı vakit, İsrail'in MOSSAD casusluk teşkilatı bunun kopyasını elde etmiş ve Tel Aviv'e göndermiştir. Yahudilerin Atatürk'le yakından ilgilendiği zaten bilinmektedir.

Vasiyetnamede, Hilafet ile ilgili bilgiler ve tekliflerden başka, Atatürk'ün bazı yakınlarına servetinin bir kısmının dağıtılması konusunda da istekleri yer alıyormuş. Bu isteklerin de hasıraltı edildiği söylenmektedir.

Şu anda ABD, İsrail ve Papalık Müslüman dünyasının başına bir Halife geçirmek için harekete

geçmiştir.

Ama, nasıl bir Halife?

1- Ya Ermeni veya Rum asıllı olacak

2- Yahut dini bir cemaatin başkanı olup, Siyonist ve Evangelistlerle işbirliği yapacak

3- Ama her hal ü karda, İslam'a ve Müslümanlara hizmet etmeyecek, efendilerine, yani Amerikalılara, Siyonist odaklarına ve Haçlılara hizmet sunacaktır.

Amerikalılar, dünya Siyonizm'i, papalık ve diğer dış güçler; Müslümanları daha kolay yönlendirmek üzere: kendilerine itaat edecek, kendi emirlerini yerine getirecek bir Halife seçmek için şimdiden büyük masraflar yapmaktadır.

Dinlerarası Diyalog ve Evrensel Kardeşlik faaliyetlerinin perde arkasında bu Hilafet aşını pişirecek kazan kaynamaktadır.

Evet 1924'den beri Müslümanlar başsız bırakılmıştır. Dünyada her dinin, her teşkilatın, her cemaatin bir reisi, başkanı var da Müslümanların yoktur.

Katoliklerin Papa'sı var.

Anglikanların kendi başpiskoposları var.

Yahova şahitlerinin başı var.

Masonların üstad-ı azamı var.

Tibet Budistlerinin Dalay Lama'ları var.

Yahudilerin hahambaşıları var.

Ama maalesef Müslümanların Halifesi, İmam-ı Kebir'i, Emirül-mü'mininini bulunmamaktadır.

Böyle bir şey bir kısım dinsizlere göre gericilik sayılmaktadır. Ve buna kesinlikle karşı çıkılmaktadır.

Ama eloğlu boş durmuyor. ABD, İsrail, Papalık, agresif Evangelistler İslam dünyasına bir halife seçmek için kolları sıvamıştır.

Bu sinsi ve Siyonist merkezlerin asıl amacı görünüşte Müslümanların duygularını ve gururlarını okşayacak, ama gerçekte kendi kuklaları olacak bir "layt halife" ile İslam dünyasını oyalamak ve böylece daha kolay gözlerini oymaktır.

Merkezi İsviçre'de bulunan "Uluslararası Çalışma Kurumu" ABD Irak'ı işgal edeli beri işgalci askerlerin bizzat öldürdüğü sivil sayısı 39 bin kişi diyor ve ekliyor: "28 aylık işgal süresi içerisinde sivil ölü sayısı 100 binin üzerindedir. Bu, ABD tarafından Irak'ın bir insan mezbahasına çevrildiğinin kanıtıdır. Bir gece Kerkük'ün Şorca bölgesi Musalla mahallesinde olanları şöyle anlatılmaktadır: Gecenin yarısıdır: İşte o saatlerde Musalla'ya bir Amerikan arazi cipi girer, içinden bir asker iner. Elinde bir merdiven vardır. Merdivenin Musalladaki Irak Türkmen Cephesi'nin duvarına dayar, basamakları tırmanır ve ITC'nin bayrağını indirir. Yerine Kürt bayrağını çeker ve gecenin karanlığından istifade ederek sessizce uzaklaşır. Bu olayı, mesleği gereği gece yarısı kalkıp sabaha işini yetiştirmek durumunda olan bir işçi gözleriyle görür. İş orada da kalmaz: Öğrenirler ki o gece Kürtlerin yaşadığı iskan bölgesindeki Kürt bayrağı indirilmiş yerine Irak Türkmen Cephesinin bayrağı asılmıştır. İşte, "terörle mücadele ediyorum, istikrar ve barış için Irak ve Afganistan'dayım" diyen ABD Türk Kürt kışkırtmasıyla terörü kışkırtıp Kürdistan'ı kurmaya çalışmaktadır.

Evet iktidar olan Irak hükümeti değil, işgalci Amerika'dır ve bu sebeple Kuzey dahil, Kandil Dağları, Bağdat velhasıl Irak'ın her noktasında dökülen her damla kan ve atılan her adım, ekilen her fitne tohumu bu işgalcinin günahıdır. Bu sebeple öldürülen 100 bin sivilin suçlusu Zerkavi değil Bush'tur Amerika'dır.¹⁰¹

Bu arada: Araplar Irak'ta Efsaneleşti!

Savaşamazlar. Kaçarlar. Pistirler. Petrol parası yerler. Teke gibi kokarlar. Emperyalizmin kuklası, egemenin oyuncağı, zalimin uşağı, bölücünün aleti olurlar diye bilirdik. Ne kadar da yanılmışız. Irak'ta bir "Arap efsanesi büyüyor... Büyüyor... Büyüyor..." ve tarih yazıyor. Demek ki adamın vatanını işgal edersen; miskin, tembel, umursamaz, savaşamaz, korkak, inancını vatanının önüne koyar sandığın insanlar; dünyanın en

¹⁰¹ Yeniçağ / 13.07.2005 / Hasan Demir

büyük askeri gücü, dünyanın en büyük parasal gücü, dünyanın en büyük diplomasi gücü, dünyanın en büyük teknolojik gücü, dünyanın en büyük medya gücü, sinema gücü, üniversite gücü, dünyanın en büyük istihbarat ve casusluk gücü, uzay araştırmaları gücü Amerika Birleşik Devletleri'nin trilyonlarca dolar bütçeli ordusuna kök söktürür...

Yakındır. Belki yarın. Belki yarından da yakın. Amerikan işgalci ordusu Irak'tan "geldiği gibi gitmeye" başlayacaktır. İnsan Savaşçı doğmuyor. Şartlar İnsanı savaşçı yapıyor." Ve iman cesaret kazandırıyor.¹⁰²

Evet, Lozan'ın dayatılan gizli şartları da vardı:

Mustafa Kemal, bütün bu sinsi ve şeytani amaçlarını bile bile onlara uymakta ve dediklerini uygulamaktaydı. Ama asıl felsefesi ve hedefi şu iki noktaya dayanmaktaydı:

1- Zaten koflaşmış ve yozlaşmış bazı dini kurum ve kuralların tahribinden ve toplumu bu koyu cehalet ve taklitçilikten uzaklaştıracaktı.

2- Önce arsadaki enkaz temizlenecek sonra yeni ve görkemli bina kurulacaktı...

AKP Eliyle Sevr'in Tatbikatı Yapılıyor!

Vatan toprakları yabancıya peşkeş çekiliyor, Lozan'ın rövanşını alıyorlar:

Milli Gazeteye çarpıcı açıklamalarda bulunan Tapu ve Kadastro eski Genel Müdür Yardımcısı Orhan Özkaya, yabancıların Türkiye'de taşınmaz edinmelerine imkân sağlanması ile ülke topraklarının çekirge sürüleri gibi yağmalanmaya başladığını söyledi.

Yabancıların Türkiye'de taşınmaz edinmelerine imkân sağlayan 3 Temmuz 2003 tarih ve 4916 sayılı yasa, 19 Temmuz 2003 tarihli resmi gazetede yayınlanarak yürürlüğe girdi. 442 sayılı "Köy Kanunu"nun 87. maddesi değiştirilerek yabancıların belediye sınırları dışında, kırsal alanda ve köylerde arazi satın almalarının önü açılmış oldu. Daha önce, yabancılar sadece konut, işyeri ve bağımsız bölüm alabiliyorlardı. Bunu da belediye sınırları içerisinde gerçekleştirebiliyorlardı. Ancak, söz konusu yasa çıkmadan önce yapılan satışlar yılda 20-30 adedi dahi bulmamaktaydı. Bu durum resmi kayıtların incelenmesiyle kesin olarak saptanabilir.

Adı geçen yasanın, AB uyum yasaları çerçevesinde ülkemize dayatılması sonucunda yabancılar ülke topraklarını çekirge sürüleri gibi yağmalamaya başladılar. Adeta Lozan'ın rövanşı alınmakta, bol dolarlı "haçlı seferi"ne çıkmışlar!.. 27 Haziran 2004 tarihine kadar 66 ülkeden yabancı gerçek kişilere satılan toprak miktarı: 61 bin 884 kişi, 388 bin 430 dekar. Bu tarihten sonra Tapu ve Kadastro Genel Müdürlüğü'nün Web sitesi karartılmış, hiçbir bilgi verilmemektedir. Bu rakamlar resmi makamlardır.

Peki, kim nerede ne aldı?

Yunanlılar, 14 bin 425 kişiyle, 12 bin 544 adet ve 4 bin 175 dekar miktarındaki araziye İzmir, Dikili, Kuşadası, Çanakkale, Trakya, İstanbul ve Güney sahillerinde almışlardır. Almanlar, 12 bin 300 kişiyle 11 bin 405 adet ve toplam 7 bin 037 dekar araziye, Alanya, Kaş, Datça, Anamur ve diğer sahil şehirlerinde almışlardır.

İngilizler, 6 bin 614 kişiyle, 5 bin 114 adet ve 32 bin 002 dekar toprak parçasını Fethiye, Didim, Kuşadası (İrlandalılar ağırlıkta), Kaş-Kalkan ve Datça'da kitlesel olarak almaya devam etmektedirler. Hollandalılar 2 bin 170 kişi ile bin 710 adet, 613 dekar; Fransa 752 kişi, 701 adet, 818 dekar; İtalya, 963 kişi, 1003 adet, 457 dekar; ABD, 736 kişi, 970 adet, 2 bin 701 dekar; Avusturya, 775 kişi, 915 adet, 704 dekar; İsrail, 100 kişi, 136 adet, 79 dekarlık bir alanı almışlardır. Bu ülkeler en çok toprak alan ülkelerdir. Ancak toplam 66 yabancı ülkenin 61.884 vatandaşı 388.430 dekar toprak parçasını ülkemizden almışlardır.

Ege'de tapular İngilizlere verilmek üzere bekletiliyor!

AKP'liler "sırtlanıp mı gidiyorlar, topraklar burada kalıyor!..." demekle, aslında tarihi bilmiyorlar. Zaten, gelenler, sırtlanıp gitmiyorlar, gelip yerleşiyorlar, bizi çıkarmak üzere. Tıpkı, Afrika'da olduğu gibi. Bu rakamlar, Tapu Kadastro Genel Müdürlüğü'nün Web sitesindeki 27 Haziran 2003 tarihli verilerinden alınan rakamlardır. Ancak bu rakamlar gerçek rakamlardan çok düşüktür. Gerçek rakamların açıklanması hiçbir zaman yapılmamaktadır. Şu anda da site tamamen bilgi akışına kapalıdır. Bakın, İsrail gösterilen rakamlardan daha büyük bir arazi parçasını bazı yerli holdinglerle ortaklıklar kurarak kapatmıştır. Bunu, Ceylanpınar, GAP

¹⁰² Vatan / 13.07.2005 / Necati Doğru

bölgesi, Diyarbakır yöresindeki yerel basın organlarında çıkan haberlerde saptamak mümkündür. Ancak, Anadolu'daki gezilerde halkımızın aktardığı rakamlar son derece endişe verici boyuttadır. Zilyetlik (kullanma hakkı) devirleriyle, yani noter ve muhtar sözleşmeleriyle yapılan anlaşmalarda 30 hektar sınırı çok büyük miktarda aşarak, 30-40 bin dekarlık alanların İsraililer tarafından kapatıldığını isyan ederek dile getirmişlerdir.

Şu anda Fethiye Tapu Sicil Müdürlüğünde 5 bin 500 adet tapu İngilizlere verilmek üzere hazırdır. Didim'de 5 bin adet İngiliz vatandaşının tapusu verilmek üzere bekletilmektedir. Kuşadası'nda 3 bin 500 adet İrlanda vatandaşına, Kaş-Kalkan'da toplam 1700 konutun 1000'ine yakını Alman, İngiliz vatandaşlarının eline geçmiştir. Bunlar sıcak gelişmeler olarak değerlendirilmektedir. Ayrıca, köylülerin elinden yüksek rakamlar verilerek zilyetlik devirleriyle alınan zeytinlikler, halk arasında panik oluşturmaktadır. Prof. Dr. Cihan Duru'nun tespitlerine göre: 147 bin 466 yabancı 946 bin 333 dekar yer almış durumdadır.

Satılan arazi miktarı Malta adası büyüklüğüne ulaştı!

Satılan arazi miktarı resmi verilere göre, yani 388 bin 430 dekar dikkate alındığında; Malta Adası'ndan büyüktür. Malta Adası, 315 km²'dir. 946 bin 333 dekar ele alındığında ise bu arazi miktarı 3 Malta Adası büyüklüğündedir.

Satılan toprak miktarını resmi rakamlar neden küçük gösteriyorlar?

Satılan toprak miktarının küçük gösterilmeye çalışılması, bu konuya kamuoyunun son derece duyarlı olması ve şehit kanlarıyla sulanmış vatan topraklarının ABD, AB, İngiliz ve İsrail emperyalizmi tarafından tarihin her döneminde ele geçirilmek istenmesine karşı oluşan tepkidendir. Tarih bunun örnekleriyle doludur. Kurtuluş Savaşı boşuna mı yapılmıştır? Yunanistan Megalo İdea'sından vazgeçti mi? Çanakkale, Anafartalar, Sakarya, Dumlupınar, Afyon Kocatepe, İzmir'in kurtuluşu 9 Eylül ne zaman unutuldu. Halkımız öfkeyle bu soruları sormakta ve olanları vicdanı kanayarak içine atmaktadır. Kıbrıs'ta verdiği şehitler, Güneydoğuda yitirdiği evlatları, uzuvlarını cephede bırakan elsiz, kolsuz, bacaksız kalan gencecik Mehmetçikler, gözlerini kaybeden kahramanlar bu toprakların onun bunun eline geçmesi için mi savaştılar? İşte, bu yönetenlerin, dayanılmaz, kahreden aymazlıkları vatanına kıskançlıkla bağlı Türk halkını ayağa kaldırmış durumdadır. Bu nedenle satılan toprak parçası Heybeliada'dan küçük diye olayı hafifletmeye çalışıyorlar. Onlara yamalanmış yazar bozuntuları da verilen bu çarpıtılmış demeçleri desteklemek için olmadık sapkınlıklar gösteriyorlar."¹⁰³

04 Ağustos 2005 Milli Gazete'deki Nasuhi Güngör'ün şu tespitleri önemliydi:

Gaza ve Masa

Irak'taki işgalin getirdiği her sonuç, Türkiye'yi doğrudan ilgilendiriyor. Kerkük'te PKK, büro açıp bayrak asmış. Haklı olarak tepki gösteriyoruz. Fakat acaba herkes böyle bir tepkiyi gösterme hakkına sahip midir? Bunun cevabı, yakın tarihimizde yatıyor.

Aradan geçen uzun zamana rağmen Türkiye, Lozan ve benzeri konular üzerindeki ürkek tartışma üslubunu üzerinden atamıyor. Oysa yakın tarihin böyle bir sis perdesi ardında kalması için, artık kimsenin ciddi bir gerekçesi kalmadı.

Oysa sadece Lozan'ın hazırlık süreci bile başlı başına yeniden araştırılmayı ve tartışılmayı hak ediyor. İtilaf devletlerinin anlaşma için yer olarak Lozan tespit edildikten sonra yaptıkları ilk iş, hem İstanbul'a, hem de Ankara hükümetine davet göndermek oldu. Böyle bir davetin Ankara'da oluşturacağı tepki, acaba çağrıyı yapanlar açısından sürpriz miydi? **Nitekim Ankara hükümetinin bu çifte davete olan tepkisi, önce 1 Kasım 1922'de saltanatın kaldırılması, ardından da 17 Kasım'da son Osmanlı Padişahı Vahdettin'in İngilizlere teslim edilmesi (kaçması değil, teslim edilmesi) ile sonuçlandı. Lozan görüşmelerinin başlama tarihi ise 20 Kasım. İşte size üzerinde durulması gereken önemli bir zaman aralığı.**

Şunu söylemek mümkün: Lozan'dan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmadı. Lozan, eğer Sevr'le karşılaştırılarak değerlendirilirse, kuşkusuz ortaya çıkan sonuçlar fevkalade önemli sayılabilir. **Ancak dikkatlerimizi, Lozan'dan sonra peş peşe atılan adımlara yoğunlaştırmak, mesela Anayasa'daki "İslam Devleti" ifadesinin çıkarılması üzerinde durmak, bizi daha önemli sonuçlara götürecek adımlar gibi**

¹⁰³ Necmettin Çakmak Röportaj / Milli Gazete / 07.03.2005

görünüyor.

Peki, şimdi Misak-ı Milli metnini tekrar okuyup, Lozan'da elde edilenlere yeniden bakarsak; bugün Kerkük'te yaşananlardan şikâyet etme hakkını kendimizde bulabilir miyiz? Musul vilayeti (ve onun sınırları içindeki Kerkük) yahut da Batı Trakya konusundaki kayıplarla yüzleşmek, neden rejim sorunu olarak tanımlanıyor? Zihinleri rahatsız eden nedir; Misak-ı Milli'nin, daha sonra ortaya çıkacak olan "modern ulus devlet" projesinden farklı olarak, İslam'ı esas alması mı? Lozan'ın aşılmaz ve tartışılmaz bir metin olduğunu savunanlar, Türkiye'nin şartlar olgunlaşınca Hatay'ı yeniden kazanması hususunda ne düşünüyor acaba?

Lozan ve rejim arasında sıkı bağlar olduğunu savunanlar, şöyle bir silkinip Misak-ı Milli'nin ortaya koyduğu tarihi ve stratejik perspektif üzerinden dünyaya bakmayı denemek zorundadır. PKK'nın Kerkük'te boy göstermesi ya da Ek Protokol'le ilgili tartışmalar, sizi de biraz olsun geçmişle hesaplaşmaya mecbur kılmıyor mu?

Gazâ ile elde edilenin, masada kaybedilmesinin faturası, her zaman tahmin edilenin çok ötesinde ağır olmuştur. Musul, Batı Trakya, Adalar ya da Kıbrıs...¹⁰⁴

Tayyip Erdoğan verince alçaklık, İsmet İnönü verince kahramanlık saymak, yanıltır ve oldukça sırtıtmaktadır. Çünkü her ikisi de, ırkçı emperyalizmin (Siyonizm'in) maşasıdır!..

¹⁰⁴ Milli Gazete / 04 08 2005 / Nasuhi Güngör

ATATÜRK DÖNEMİNDE MİLLİ EKONOMİNİN YAPILANDIRILMASI

ATATÜRK'ü sağ ya da sol ekonomik ideolojilere kapılmış, ya da onları benimsemiş bir lider olarak göstermek ona karşı yapılmış bir haksızlıktır. ATATÜRK; kendi ekonomik düşüncesini Milli kültüründen, çağının ve şartların gereklerinden oluşturmuş ve onu, başarı ile uygulamış bir liderdir.

ATATÜRK'ün ekonomisini daha iyi anlayabilmek için, Tanzimatla çözülen, İttihatçı masonlar elinde çöken Osmanlı İmparatorluğu'nun Cumhuriyet Türkiye'sine devrettiği iktisadi yapıyı kısaca gözden geçirmek gerekir.

Liberal kapitalizmin (Siyonizm'in) Osmanlı sanayisini engelleme ve çökertme çabaları:

16'ncı yüzyılda sanayinin pek çok dalında Avrupa'dan ileri olan Osmanlı Devleti, 17'nci asırdan itibaren Batı'da ortaya çıkan gelişmeleri takip edemeyerek, Avrupa'nın gerisinde kalmaya başlamıştı. Sultan Abdulhamid'in çok yönlü kalkınma girişimleri de, masonik cunta tarafından akamete uğratılmış ve yarım bırakılmıştı.

Osmanlı İmparatorluğu'nu kalkındırmak ve Batılılaştırmak için, Avrupa'yı körü körüne taklit etmekle yetinen Tanzimat, yalnızca başarısız olmakla kalmamış, aynı zamanda doğurduğu taklit ortamında, batı kapitalizminin Osmanlı İmparatorluğu'na sızması ve yerleşmesine de imkân tanımıştı.

Tanzimat Fermanı ile ilk planda; Türkiye'deki Hristiyan azınlıklara ayrıcalıklar tanınarak, Batı kapitalizmine "öncü karakollar" oluşturulmuş, kapitalizmin yayılmasına imkân verecek serbest ticaret anlaşmaları imzalanmış, çok ağır şartlarda olağanüstü borçlar altına girilmiş ve Batı'nın düşünce yapısına yatkın, onlar gibi, tüketmekten hoşlanan insanları yetiştirecek çok sayıda yabancı eğitim kurumunun yurt sathına yayılmasına izin verilmiştir.

Osmanlı Devleti'ni yarı sömürge haline getiren bu gelişmelere kısaca göz atalım:

"Serbest Ticaret" Batağı

19'ncü yüzyılın başlarında, Avrupa kapitalizmi, işçi kesiminin düşük ücretler sebebiyle daralan talebinden arta kalan mamullerin satışını sağlamak üzere, yoğun bir pazar arayışı içine girmişti. Bu gaye ile, cazip pazar görünümü arzeden Osmanlı İmparatorluğu ile İngiltere arasında imzalanan ve üç yıl sonra bütün Avrupa ülkelerini kapsayacak şekilde genişletilen "1838 Serbest Ticaret Anlaşması" Osmanlı İmparatorluğu aleyhine çok ağır hükümler taşıyordu.

(a) Mevcut kapitülasyonların ve 1838 Ticaret Sözleşmesi ile sağlanan hak ve imtiyazların sonsuza kadar süreceği kabul ediliyor, ileride herhangi bir ülke veya tebası lehine verilen imtiyazın, aynen İngiltere'ye de sağlanacağı belirtiliyordu.

(b) Devletin bütün tekelleri kaldırılıyor, ticareti sınırlayıcı izin, kontrol vb. gibi işlemlerden vazgeçiliyordu.

(c) Yabancı tüccarlar, Türkiye'de gösterecekleri ticari faaliyetlerde Türk tüccarlar ile eşit duruma getiriliyorlardı.

(d) Dışardan her türlü malın ithali %3 vergi ödenmesi şartı ile serbest bırakılıyordu. Bu oranın üzerine %2'lik ek vergi ödendikten sonra, söz konusu malın Osmanlı topraklarında serbestçe dolaşımı sağlanmış oluyordu.

Konuyla ilgili yapılan yorumlarda; "1838 Anlaşması Osmanlı Sanayii için, Edirne anlaşmasından çok daha zararlı olmuştur. Şimdi, bir Belçikalı tüccar, Türkiye'de sattığı mallar üzerinden %5 vergi öderken, bir Türk tüccarı ihracat, hatta bir Osmanlı eyaletinden ötekine mal taşımak için bile %12 vergi ödeyecektir." deniliyordu.

Batı'nın lüks tüketim hevesinin aşılandığı ülkemizde, yabancı mallar çekici olmuş ve maddi servetimiz böylece Avrupa'ya akıp gitmiştir.

Borçlandırma Tuzağı:

DUYUN-U UMUMİYE (1881)

1854 yılında, Kırım savaşının da etkisiyle ve savaş harcamalarını karşılamak amacıyla başlayan borçlanma neticesinde, Osmanlı hükümetinin 1877 yılındaki dış borç toplamı 252.801.885 İngiliz Lirası'na

ulaşmıştır. Bunun sadece 100.000.000 İngiliz Lirası civarındaki bölümü, Osmanlı hükümetinin eline geçebilmiştir. Osmanlı Devleti'nin 1877 yılında söz konusu borçları ödeyemeyeceğini açıklaması üzerine 1881 yılında Batılı ülkeler tarafından, alacaklarını tahsil etmek üzere Osmanlı başkentinde Düyun-u Umumiye (Dış Borçlar Yönetimi) kurulmuştur. O tarihlerde, Osmanlı Maliye nezaretinde çalışan memurların toplam sayısı 5.500 iken, 8.000'den fazla memur çalıştıran bu kuruluş, adeta devlet içinde devlet olmuş, Türkiye'nin iktisadi ve siyasi hayatında derin yaralar açmıştır.

Müslüman Olmayan Azınlıkların İmtiyazları

Askerlik hizmetinden muaf olmanın sağladığı avantajla ekonomik etkinliklerde başarı gösteren ve Avrupa dillerini öğrenerek, yabancı elçiliklerle kolayca işbirliğine giren azınlıklar; elçilik mensubu görünerek, hem yabancı tüccarlar gibi kapitülasyon ayrıcalığından yararlanmış, hem de yerli tüccarların sahip oldukları avantajları kullanmışlardır.

Yabancı Okullar ve Yurtdışına Gönderilen Öğrenciler: Emperyalizmin Militanları!

Japonya'da, yurtdışına öğrenci gönderilirken, öğrencilerin gönderileceği ülke, elemana ihtiyaç duyulan saha ve yollanılacak öğrencilerin seçiminde çok titiz davranılmış ve bu çabalar oldukça planlı bir biçimde yürütülmüştür.

Japon öğrencilerin uzmanlaşmak üzere yollandıkları alanlara bakıldığında, hemen hemen tümünün; sanayi, teknoloji ve fen bilimleri dalları olduğu görülmektedir. Osmanlı İmparatorluğu'nda ise durum bu açıdan çok farklıdır. Tanzimatçılar ve İttihatçılarca Avrupa'ya yollanan öğrencilerin hemen hemen tümü, Paris, Londra ve Viyana'da, gazetecilik, edebiyat, resim ya da müzik gibi alanlarda çalışma yapmışlar, sadece çok az bir kısmı askeri teknoloji konusunda eğitim almışlardır.

Bu durum "batılılaşmayı": batılı gibi giyinmek, yaşamak, düşünmek olarak alan taklitçi bir aydın tipinin ortaya çıkmasına yol açmıştır.

Çöküş Döneminde Osmanlı Sanayiinin Durumu

Buraya kadar özetle ifade etmeye çalıştığımız sebepler yüzünden, 1900'lere gelindiğinde Osmanlı Devleti cılız bir sanayi yapısına sahiptir.

- Orduya serpuş olarak fesin getirilmesi üzerine, fes ihtiyacını karşılamak amacıyla, ilk tekstil fabrikası olan Feshane Fabrikası 1836'da, Hereke Fabrikası, 1845'te ve özel sektör tarafından da Bakırköy Fabrikası 1850'de kurulmuştur.

- Devletçe ordu ihtiyaçları için Beykoz'da satın alınan bir deri tesisi ıslah edilmek suretiyle fabrika haline sokulmuştu.

- Bu arada silah ihtiyaçları için, Tophane, Zeytinburnu silah ve demir fabrikaları ile Haliç Tersanesi kurulmuştur. - 1908 yılına kadarki dönemde, özel sektörde de bazı faaliyetler görülmektedir. Gerek milli ve gerekse yabancı sermaye ile çeşitli teşebbüslere girilmiş, Bakırköy tekstil fabrikası, Bursa ve Lübnan'da ipek fabrikaları, Beykoz'da cam ve kâğıt, Beykoz İncir köyünde porselen ve cam, Beyrut'ta kâğıt, Kartal'da konserve fabrikaları açılıyordu.

Bu dönemde, sanayi tesisleri daha ziyade İstanbul ve çevresinde bulunuyordu.

Ülke çapında sanayileşmeyi teşvik amacıyla 1913 yılında çıkarılan "Teşvik-i Sanayi Kanunu" 1. Dünya Savaşı dolayısıyla uygulanamıyordu. Bu arada, Batı sanayinin kanı hükmünde olan Petrol'ün ekonomik ve stratejik değerini sezen ve Ortadoğu İslam coğrafyasının işgalini önlemek üzere Hicaz Demiryolunu döşeyen Sultan Abdulhamit, işte bu girişimleri yüzünden tahttan indiriliyordu.

Nitekim, Kurtuluş Savaşı'nın bitiminde anlaşma yapmak üzere Lozan'da Barış masasına oturulduğunda, yalnızca yeni devreye ait üç dört senelik meseleler söz konusu edilmiyor, yüzyılların hesapları gündeme getiriliyordu. Bu durum, M. Kemal'in ne kadar derin düşündüğünü, ne kadar ileri görüşlü olduğunu ve yeni bir devlet kurma arzusu taşıdığını ortaya koyuyordu.

Nihayet uzun görüşmeler neticesinde 24 Temmuz 1923 günü imzalanan ve kapitülasyonların ebediyen kaldırılmasını kabul eden Lozan Anlaşması ile aynı zamanda 29 Ekim 1923 tarihinde ilan edilecek olan Türkiye Cumhuriyeti'nin temelleri atılmış oluyordu.

Mustafa Kemal bir konuşmasında şunları söylüyordu: “Türkiye Cumhuriyeti Devleti Türk vatanında asırlardan beri ferdi ve hususi teşebbüslerle yapılmamış olan şeyleri bir an evvel yapmak istedi ve görüldüğü gibi kısa zamanda yapmağa muvaffak oldu. Bizim takip ettiğimiz yol, görüldüğü gibi liberalizmden başka bir sistemdir.”

1936’ya kadar bu konudaki gelişmeleri şu şekilde özetlemek mümkündür:

ATATÜRK, 1923’den başlayarak; alınan ekonomik tedbirlerle, uygulanan ekonomik politika ve projelerle ve yapılan planlar ve yatırımların sonuçları ile çok yakından ilgilenmiştir.

Birinci (1933-1937) Beş Yıllık Sanayi Planı’nın %100 oranında gerçekleşmesini sağlamıştır.

Beşer Yıllık Sanayi Devlet Planlarını Cumhuriyet döneminin en büyük başarılarından biri olarak sayabiliriz. Bu planın amacı milleti ekonomik bakımdan refaha kavuşturmak için devlet elinin uzatılmasıdır.

“Ferdin faaliyetlerini esas tutmakla beraber; mümkün olduğu kadar az zaman içinde milleti refaha, memleketi mamurluğa erdirmek için, milletin genel ve yüksek menfaatlerinin gerektirdiği işlerle özellikle ekonomik alanda devleti fiilen alakadar kılmak prensibimizdir.”

İktisat Bakanı Celal BAYAR’a ATATÜRK tarafından verilen bir notta şu hususlar yer almaktadır:

“Türkiye’nin tatbik ettiği devletçilik sistemi, 19’ncu asırdan beri sosyalizm nazariyatçılarının ileri sürdükleri fikirlerden alınarak tercüme edilmiş bir sistem değildir.

Bu; Türkiye’nin ihtiyaçlarından doğmuş, Türkiye ye has bir sistemdir. Devletçiliğin bizce manası şudur: fertlerin hususi faaliyetlerini esas tutmak; fakat büyük bir milletin ve geniş bir memleketin bütün ihtiyaçlarını ve birçok şeylerin yapılmadığını göz önünde tutarak memleket iktisadiyatını devletin eline almasıdır.”

Bu ilke DEVLETÇİLİK İLKESİ adı ile 5 Şubat 1937 tarihinde 3115 sayılı kanunla anayasaya girmiştir.

ATATÜRK’ün devletin ekonomiye müdahalesi ile birlikte, kişisel hürriyetlerin korunmasına büyük önem verdiği görülmektedir.

“Kaç milyonerimiz var? Hiç. Binaenaleyh biraz parası olanlara düşman olacak değiliz. Bilakis memleketimizde birçok milyonerlerin, hatta milyarderlerin yetişmesine çalışacağız.”

“Tüccarlarımızın yüzleri güleceği günler uzak değildir.” Sözleri bu gerçeğin ifadesidir.

Cumhuriyetin İlk Yılları:

Şimdi; Cumhuriyetimizin kurulduğu yıllardaki durumumuza dönelim. Görünen manzara aynen şöyleydi:

* Savaştan çıkan Türk Milleti çok yorgun ve yoksuldu.

* Vatanın her köşesi, harpten yeterince nasibini almış, yanmış - yıkılmış ve tam anlamıyla bir harabe haline sokulmuştu.

* Sanayi diye bir şey yoktu.

* Kalifiye işçi ve ustaların sayısı ise, birkaç yüz kişiyi geçmiyordu.

* Şekerden kumaşa kadar, günlük ihtiyaçlarımızın hemen tümü dışarıdan satın alınıyordu.

* Yeraltı zenginliklerimizi işletmek bir yana, neyimiz olduğu dahi bilinmiyordu.

* Kapitülasyonlar ve dış borçların ağırlığı altında, Düyun-u Umumiye ile yabancı ülkelere tam anlamıyla bağımlı duruma düşürülmüştü.

* Tarımımız, toprağı yeterince işleyebilecek güçten ve araçlardan yoksundu.

* Toprağı işleyecek, tarımı ilkelikten kurtaracak insan gücümüzü cephelerde eriyip yok olmuştu. Sadece Çanakkale zaferi 250.000 şehidimize mal olmuştu.

* Ulaşım zorlukları nedeniyle, yurdumuzun bir köşesinde yetiştirilen ürünleri ihtiyaç bölgelerine zamanında götüremiyordu.

* Tarım ve sanayi alanında yetişmiş uzmanlarımız olmadığı gibi, bunları yetiştirecek okullar pek az bulunuyordu...

* Dış ticaretimiz ise; yabancıların ve Türk olmayan azınlıkların elinde idi. Dolayısıyla, ticaret ve sanayimiz gelişmediği gibi; milli bir ekonomi tesisi kurulması da imkânsız hale geliyordu.

* Halkımız çalışma alanlarında devletten destek görmüyordu.

İşte ATATÜRK, hem kapitalist ve hem de sosyalist çözüm yollarını incelemiş, sonunda milletimizin

karakter ve yapısına en uygun olan sistemini ortaya koymuştur.

ATATÜRK tarafından geliştirilen ekonomik sistem; hürriyetleri koruyarak, ekonomik gelişmede kamunun ilgisini dinamik bir yaklaşım içinde değerlendiren ve diğer sistemlerin aksaklıklarını giderici yönlerle dolu yepyeni bir sistemdir.

“Askerlik ve siyaset alanındaki başarılar ne derece büyük olursa olsunlar, ekonomik başarılarla taçlandırılmadıkça sürekli olamazlar ve kısa zamanda eriyip giderler” Sözleri Ona aittir.

Ülkenin en kısa zamanda modernleştirilmesi amacı güdülerek, “özel teşebbüs ilkelerinin korunması şartıyla” devlete ekonomik alanda faal bir rol düşmektedir.

Ana demiryolları 1920 yılından bu yana, milli hükümetlerce işletilmektedir. Bu hak, 1924 yılında ödenen tazminatla, hukuk açısından da kesinleşmiştir.

Savaş tahribatının giderilmesi, yaraların sarılması 1939 yılına kadar sürmüş ve 3.756 km. olan demiryolu ağı bu tarihte 7.324 km.'ye ulaşmıştır.

1923 yılında bir kilometre karede 24 metre olan demiryolu yoğunluğu 1957'de 51 metreye yükselmiştir.

Cumhuriyetten önce yalnız Karadeniz kıyılarında oturan Türkler, denizcilikle uğraşıyorlardı. Akdeniz kıyılarında ise bu iş, Yunanlılara bırakılmıştı. 1936 yılında sona eren bu tekelleşme olayı, filonun gençleştirilmesi ve büyütülmesi, yabancıların elinde bulunan kabotaj hakkının devletleştirilmesiyle tamamlanmıştır.

Ulaştırma alanında elde edilen başarılar, iç pazarın önemli ölçüde büyümesine yol açmıştır. Bu alandaki ilk kararlar, 1923 yılında toplanan İzmir İktisat Kongresi'nde alınmıştır. Yerli hammaddelerin yoğun bir biçimde işlenmesi, özel teşebbüsün devletçe teşvik edilmesi, özel sermayenin yeterli olmadığı alanlarda devletin yatırım yapması, endüstriyi kredilerle desteklemek amacıyla bir devlet bankasının kurulması, bu alanda alınan kararlar içindedir.

Bu türdeki ilk banka olan İş Bankası 1924 yılında ve Pakistan-Hindistan Müslümanlarının Türk Kurtuluş Savaşına destek amacıyla gönderdikleri parayla kurulmuştur. Bu yarı resmi kurum, her şeyden önce özel teşebbüse kredi veriyor ve kazanca ortak oluyordu.

1927'de çıkarılan Sanayi-i Teşvik Kanunu ile teşviğe uygun görülen işletmelere şu kolaylıklar sağlanmıştı: Parasız toprak, vergi ve gerekli ithalatta gümrük muaflığı, nakliyyede %30 indirim, yıllık üretimin %10'u oranında ikramiye ve bölgesel tekelleşme hakları.

1935'te özellikle maden araştırması yapmak ve enerji elde etmek amacıyla Etibank kurulmuştur. Bu banka da Sümerbank gibi bir devlet kuruluşuydu ve aynı görevleri yükleniyordu.

Ağır sanayinin kurulmasına da aynı zamanda başlandı. Eldeki imkanların dörtte birinden çoğu kömür, demir ve çelik endüstrilerine yatırıldı. İnönü ve Menderes dönemlerinde ve takipçileri olan hükümetlerce, maalesef montaj sanayine kayılmış, ama Erbakan Hoca ağır sanayi hamlesini tekrar başlatmıştır.

Türkiye'nin dış politikası ile ekonomik politikası sıkı bir bağlantı içindeydi. Cumhuriyetin ilk yıllarında Lozan Antlaşması'nın geçici kararlarının mecbur kıldığı çok yönlü serbest ticaret ilkesine göre hareket edilmiş, bunun sonucunda dış ticaret bilançosu sürekli olarak açık vermiştir. Bu nedenle 1929 yılında gümrük duvarı kurulmuş ve buna 1931'de kota sistemi eklenmiştir.

Özel sermaye yatırımları kıyı bölgelerini kapsarken, büyük devlet işletmelerinin yoğunluk merkezi iç bölgelerde toplanmıştır. Anadolu'daki bu yatırımlarla, Ankara'nın başkent olması, Doğu Anadolu'ya demiryolu döşenmesi, Anadolu'nun tüm toplumsal alanlardaki gelişmesinin sağlanması yolunda tarihi bir başlangıçtır.

Devletçilik ilkesi milli bağımsızlığı güven altına almış, devleti; faiz ve amortisman yüklerinden kurtarmış, bölgelerarası dengesizlikleri giderebilme imkanları yaratmıştır. Sonuç olarak modernleşme ilkeleri, kendi güçleri ve merkezlerle, merkezlerden uzak bölgeler arasındaki toplumsal gelişmenin dengelenmesiyle, ekonomik ilerlemeye katkıda bulunan bir etken olabilmişlerdir.

Birinci Beş Yıllık Kalkınma Planı döneminde ülkemize kazandırılan tesisler şunlardır:

- Karabük Demir — Çelik Fabrikası

- İzmit SEKA Selüloz ve Kâğıt Fabrikası
- Paşabahçe Cam Fabrikası
- Beykoz Deri Fabrikası
- Bursa, Kayseri ve Malatya Merinos Dokuma Fabrikaları
- Gemlik Yapay İpek Fabrikası
- Gıda Fabrikaları

Bunlara ek olarak Maden yataklarımızı, rezervlerini tespit etmek için Maden Tetkik ve Arama Enstitüsü (MTA) kurulmuş ve çalışmalar yoğunlaştırılmıştır.

Atatürk'e göre Emek; Yüce değerdir!

Cumhuriyet; başta işçinin olmak üzere üreticinin, girişimcinin, üretim, hizmet, iş ve işyeri yaratmadaki her türlü emeğini, yüce değer olarak kabul edip korunup kollanmaya değer görmektedir..

Atatürk, emeğin örgütlenerek, bu gücün ulusal çıkarların korunmasında, üretimin artırılıp üretimde ve hizmette hak ettiği payın alınmasında ve bağımsızlığını oluşturup korunmasında kullanmasını, temel ilke olarak kabul etmektedir.

Devlet; kabul edilebilir ve adil paylaşımı sağlamak için tedbirler alır. En az gelir elde eden vasıfsız çalışan ile en çok gelir elde eden karar ve uygulama elemanı arasındaki gelir farkının insaf ölçülerinde olmasını amaç edinmiştir.

Atatürk; emeğe ihanet eden, ulusal çıkarlara, ulusal ekonomiye ve tüketiciye zarar veren örgütlenmelere karşı önlemler geliştirmeyi hedeflemiştir.

Atatürk Ulusal Ekonomiye şöyle tarif eder:

“Derhal bildirmeliyim ki, ben, ekonomik hayat denince; ziraat, ticaret, sanayi faaliyetlerini ve bütün nafia işlerini, birbirinden ayrı düşünülmesi doğru olmayan bir küll (bütün) sayarım. Bu vesile ile şunu da hatırlatayım ki, bir memlekete müstakil (bağımsız hüviyet ve kıymet veren siyasi varlık makinesinde, devlet, fikir ve ekonomi hayat mekanizmaları, birbirlerine bağlı ve birbirlerine tabidirler; o kadar ki, bu cihazlar birbirlerine uyarak aynı ahenkte çalıştırılmazsa hükümet makinesinin motris kuvveti israf edilmiş olur, andan beklenen tam verim elde edilemez.”¹⁰⁵

Atatürk'e göre ulusal ekonominin Türk Milleti yararına devlet ve millet işbirliği ile uygulanması esastır. Bu esastan kaynaklanan ulusal program, gerçekçi bir ekonomik büyümeyi ve güçlü bir ulusal pazara sahip olmayı öngörür. Bunun anlamı yerli üretimin iç pazarda tüketiciye zarar vermeden korunması, dış pazarda da devletin ve milletin gücünün desteği ile ulusal üretimimizin dünya pazarlarında hak ettiği pazar payını elde etmesinin sağlanmasıdır. Hiçbir toplum ve devlet, üreten Türk sermayesinin mallarını ve emeğinin bedelini gasp edemez, hile ile zarar veremez. Üniter Halkçı Ulus Devlet, bu konularda çok korumacı olmak zorundadır. Devlet dünya pazarlarından pay almak isteyen üreten Türk sermayesi ne, desteği ile rekabet gücü yaratmak zorundadır.

Ulusal program, üreterek kazanmayı öngörür, paradan para kazanmayı reddeder. Bu program katma değeri ve karlılığı yüksek dış satımı öngörür. Amaç; uluslararası pazarda rekabet edebilen ve stratejik önemi olan mallar üretebilen bir ulusal sanayiye gerçekleştirmektir.

Bu ulusal ekonomik program borçla değil, kendi gücü ile ayakta durabilen güçlü ve bağımsız Türkiye Cumhuriyeti'ni yaratmayı hedeflemiştir.

Yerel Ekonomi Programı:

Emperyalist güçlerin; Kemalizm'i uygulamaya koyan yeni Türkiye Cumhuriyeti'ni dağıtarak Sevr şartlarını mutlaka uygulamak için kışkırttığı sabataist cuntalar ve bazı ayaklanmalar nedeniyle, devrimin bazı kurumları ertelenmiştir. Bunlardan en önemlisi, yerel halk yönetim örgütü olan Vilayet Şurası (Toy ya da Halk Meclisi) yerine kabul edilen -il sisteminin bir parçası olan- Belediye ve İl Özel İdaresi'nden oluşan yerel

¹⁰⁵ Mustafa Kemal'in hastalığı nedeniyle okuyamadığı, Celal Bayar'ın okuduğu 01 11 1937 tarihli Hükümet Programı (Ek 4)

yönetimlerle, yerel ekonomi yaratılmak istenmiştir.¹⁰⁶

Yerel ekonomilerin kurulmasında ve yeni işlevler oluşturulmasında ana etken; yetki ve görevleri önceden belirlenmiş devletin yol gösterici, yönlendirici ve denetleyici vesayetinde kaynak yaratan ve yarattığı kaynağı kullanabilen güçlü, demokratik halk yönetimlerinin oluşturulması temel hedeftir. (Ek 2)

Bu yönetimlerin kendi yerel ekonomilerini yaratmaları teşvik edilerek kamu kaynakları ve halk dinamikleri birleştirilecektir. Bu birleşim yerel ekonomik altyapının gelişmesi ve güçlenmesinin, toplumun girişimcilik kültürünün yaratılmasının ana kaynağı olacaktır.

Yerel yönetimlerin, yerel ekonomilerde daha dinamik ve işbirliğine dayalı ilişkiler yaratması, merkezi yönetimlerin toplum kalkınması harcamalarından hem daha ucuz hem daha çabuk olacaktır.

Büyük orandaki işsiz nüfusun yapısından, özelliklerinden ve dağılımından dolayı, iş ve işyeri yaratma projelerine, öncelikle kentsel alanlardaki imalat sanayi ile düzenlenmesi planlanmıştır.

Kemalizm’de Tarım Politikası

Öncelikle Türk tarımını ve Türk çiftçisini hedef alan toplumsal hayatımızı bölüp parçalamayı amaçla yan her türlü ikili anlaşmalar Lozan Antlaşması ile sona erdirilmiştir.

Mustafa Kemal’in belirttiği tarım politikası, bu konuya açıklık getirmektedir:

“Memlekette topraksız çiftçi bırakılmayacaktır. Bundan daha önemli olan ise bir çiftçi ailesini geçindirebilen toprağın hiçbir sebep ve suretle, bölünemez bir mahiyette olması. Büyük çiftçi ve çiftlik sahiplerinin işletebilecekleri arazi genişliği, arazinin bulunduğu memleket bölgelerinin nüfus kasavetine ve toprak verim derecesine göre sınırlanmaktadır.”

Bu politikanın uygulanabilmesi için önce bütün yurt topraklarının bilimin gereklerine uygun olarak ‘yerel yönetim coğrafyalarına’ ayrılması gerekir.

“Milli ekonominin temeli ziraattır” kararında olan Kemalizm, bu kararını şöyle gruplandırmıştır.

“Topraksız çiftçi bırakmamak, İş vasıtalarını arttırmak, Ziraat bölgelerine göre hususi tedbirler almak, Çok, iyi ve ucuz istihsal temin etmek”.¹⁰⁷ İkinci aşama, “Çiftçi Aileleri Tarım Arazileri” planlamasının yapılmasıdır. “Memleketi, iklim, su ve toprak verimi bakımından Ziraat bölgelerine ayırmak icap eder.”(Ek 3) Üçüncü aşama, ülkedeki bütün tarım arazileri birleştirilerek veya bölünerek modern tarım şartlarına uygun olarak “**Tarım İşletme Arazileri**” planlamasının yapılmasıdır. Dördüncü aşama, orman ve hazine arazilerinden “**Yeni Çiftçi Aileleri Tarım Arazileri**” ve “**Tarım İşletme Arazileri**” üretilerek ihtiyacı olanlara dağıtılmasıdır. Böylece tarım alanında da devrim gerçekleştirilmiş olur.

Çiftçi Ailelerine ait Arazilerin ve Tarım İşletmeleri Arazilerinin miras, satış ve devirlerle bölünüp parçalanmasına izin vermeyen yasal düzenlemelerin yapılması, tarım alanında yapılacak devrimin özünü teşkil edecektir. Vatan toprağı temelde halkın malı olup halkın karnını doyurduğu en önemli doğal kaynaklardır. Boş ve üretim dışında bırakılamaz, ticari mal olarak gelir aracı mülkiyet sayılamaz. Bu da son iki yüzyılda kasıtlı olarak bozulan Müslüman Türk kültürünün bu vatandaki bin yıllık geleneğidir.

Esnaf ve Küçük Ölçekli İşletmelere Bakışı:

Yerel ekonomilerin en önemli unsurlarından biri de, esnaf ve küçük işletmelerin bilim ve teknolojiye uyumlu olarak harekete geçirilmesidir.

Kemalizm’de ulusal ekonominin amaç sektörlerinden biri de esnaf ve küçük ölçekli sanayiler olacak şekilde projeler üretilerek gönenç (refah) artırıcı planlamalar ve ekonomik bağımsızlık projelerinin üretilip uygulanması hedeflenir. Bu konuda;

1- Küçük işletmeler, (Bugün KOBİ diyoruz) en temel sosyal organizasyon ve üretim ilişkisinin ifadesi olan üretim araçlarının mülkiyetinin yaygınlaştırılmasında kullanılarak yerel ekonomilerde işçinin iş yerine ortak olması, işyeri yönetimine ve kararlara katılması, katılımcı emek modelinin yaratılması istenmiştir. Böylece makro ekonomilerin üretim sürecinde ve ilişkilerinde temel sorun olan işe ve işyerine yabancılaşma ve yabancılaşmanın doğurduğu sosyal problemler, kendiliğinden son bularak işletmelerin verimliliğini arttırmak

¹⁰⁶ Bkz: Mustafa Kemal’in Halkçılık Programı (Ek 2)

¹⁰⁷ Bkz: 1 Kasım 1937 Hükümet Programı (Ek, 4)

hedeflenmiştir.

2- Devletin ve toplumun yeniden yapılandırılmasında, yerel ekonomilerde küçük işletmeler ulusal ekonomik büyüme ve kalkınma aracı olarak değerlendirilmiştir.

3- Yerel ekonominin sanayi kuruluşu olacak olan küçük ve orta ölçekli işletmeler, yaygın iş gücü talebini karşılayan girişimlerdir.

4- Yerel ekonomilerde esnek çalışma sistemi ekonomiye kazandırılarak; parçalı ve serbest çalışma sistemleri topluma ve ekonomiye kazandırılmış, toplumsal barış ve özgür insan yaratılmak istenmiştir.

5- Yerel ekonomilerle ulusal işgücünde, bölgesel yığılmalar ve işgücü dalgalanmaları engellenerek; çalışma barışının oluşumu amaçlanmıştır. İşçi emeğinin pazarda satılan mal olmaktan kurtarılması hedeflenmiştir.

6- Yerel ekonomi sanayileri, makro ekonomik düzeyde bölgeler arası ekonomik dengesizliğin düzenleyici aracı olarak düşünülmüş ve desteklenmiştir.

7- Cumhuriyet; üretimde ve pazarlamada, kooperatif örgütlenmelerini, yerel ekonominin ve üreticilerin itici gücü olarak görmüş ve teşvik etmiştir.

Böylece Atatürk; çatışmasız, huzurlu ve istikrarlı bir toplumun oluşturulmasının: vatandaşına karşı şefkatli, düşmanına karşı güçlü ve tedbirli olan, ancak ulusun tümünü kucaklayan, vatanın ve vatandaşların tüm dinamiklerini seferber edip coşturan; tam bağımsız devlet projesinin ve milli ekonomi modellerinin hayata geçirilmesiyle mümkün olacağına inanmıştır.

Büyük şirketler

M. Kemal büyük şirketlere: uluslararası adil ve güvenilir iş bölümü esaslarına dayanan; büyük şirketlerin gelip işyeri açan ve istihdam imkânı hazırlayan ve sosyal dönüşümü hızlandıran araçlar olarak. Bu gerçeğin farkında olan Atatürk; bu girişimleri özgür ortamlarında devletin korumasına alarak yalnız bırakmamış, ulusal ekonominin faydasına teşvik edip arka çıkmış, devletin ve toplumun desteğini arkalarında hissetmelerini sağlamıştır. Çünkü büyük şirketler, etkin ve rekabetçi uluslararası ekonomi yarışını kazanmak için lazımdır. Bu potansiyel, Kemalizm'in bilim devrimini gerçekleştirmesinde; ağır makine üretilmesinde, ülkede kurulacak hammadde işleyen fabrikaların ve güç santralleri motorlarının imalinde kullanılmıştır. Ağır sanayinin, savunma donanımlarının, gemilerin ve uçakların ve her türlü ihtiyaçların yerli üretiminde, ülke madenlerinin işletilmesinde ve işlenmesinde devlet ve toplum desteğinin sağlanması, Atatürk'ün temel hedefleri arasındadır. Bu projeleri gerçekleştirmek için ülkede yeterli miktarda sermaye birikimi olmadığı için, bir taraftan gerçek kişiler desteklenmiş, bir taraftan da bu fonksiyonu geçici olarak devlet üstlenmiş ve Kamu İktisadi Devlet Teşekküllerini oluşturup, sahip çıkmıştır.

Bu konularda, üreten yerli sermayenin önceliği ve ayrıcalığının olması istenmiştir. Yeni kurulmuş büyük sermaye birikimlerinin, devletin yatırım ve işletmecilik yapmaması gereken özel sektör alanlarında, teknoloji ve bilgi üretilip bunları ihraç eden ve makro ekonominin temelini oluşturan en önemli yerli sermaye gücü olmasına özen gösterilmiştir.

Bu değişimlerin gerçekleşmesi için Üniter Halkçı Ulus Devlet, sadece yol gösterici, özendirici ve koruyucu rolündedir. Asla müdahaleci olmamıştır. Devlet zorunlu olmadıkça; ekonomik faaliyetlere katılmak yerine, girişimcinin önünü açmak, kolaylıklar sağlamakla görevlendirilmiştir. Devlet üretici sermayeye ve girişimciye rakip olacak hiçbir alanda yatırım ve işletmecilik yapmamıştır.

Bütün bu tespitler 1939 yılına kadar doğrudur. 1939'dan sonra bu prensiplerden ve genel ilkelerden yavaş yavaş vazgeçilmiş ve Atatürk'ün yolundan sapılmıştır.

Atatürk'ün ekonomik ve sosyal hedeflerini ve Milli prensiplerini bilen ve benimseyen kimselerin, Milli Görüşün girişim ve gayretlerini sahiplenmemesi hayret vericidir. Bunlar ya Atatürk'ü anlayıp sindirememiştir veya emperyalist güçlerin güdümündedir.

AB'YE GİRİNCE, ORDUMUZ KİMİN EMRİNDE OLACAKTI?

Adnan Menderes'in 1959'da üyelik müracaatı üzerine başlayan Avrupa sevdası, uzun zaman, sadece "ekonomik bir işbirliği" şeklinde tanıtıldı ve milletimiz aldatıldı. 1970'li yıllarda Erbakan Hoca "AET (Avrupa Ekonomik Topluluğu) ve AT (Avrupa Topluluğu) olarak önümüze konulan şey, Avrupa ile ve onların istediği şekilde siyasi bütünleşmeyi ve hükümlanlık haklarımızı devretmeyi hedefleyen sinsi ve Siyonist bir girişimdir. Şimdilik bu gerçek gizlenmekte ve sadece "ekonomik işbirliği" gibi gösterilmektedir.

Avrupa, İslam alemine ve yeni bir medeniyetine öncülük edebilecek potansiyel, imkân ve fırsatlara sahip ülkemizi içine alıp eritmek ve bitirmek niyetindedir.

O takdirde "kanunlarımızı Brüksel yapıp gönderecek... Mehmetçiklerimize Hans'lar kumanda edecek: Karavanalarımızda Domuz eti pişirilecektir." Diye haykırdığı ve toplumu uyardığı zaman, dönemin Demirel ve Ecevit gibi Bilderberg'ci masonları ve marazlı medyası:

"Bu Erbakan, kurduğu hayallere saldırıyor! İsmi üzerinde; Avrupa Ekonomik Topluluğu... "Bu bir siyasi bütünleşmedir... Bağımsızlığımızın Avrupa'ya devridir." Gibi uydurma tehlikelerle halkımız tedirgin ediliyor!.."

Maalesef zamanla toplum "layt"laştırıldı, AB ile siyasi bütünleşmeye ve bağımsızlık devrine alıştırıldı...

Şimdi:

- Türk ordusunu zayıflatıp etkisiz bırakmak...
- Alevilere azınlık statüsü tanımak...
- Kürtlere ve Güneydoğu'ya özerklik sağlamak...
- Kıbrıs Türk Cumhuriyeti'ni Rumlara (ve Amerika'ya) satmak
- K. Irak'ta kurulacak Kürdistan'a razı olmak...

Gibi hizmet (ve hıyanetler) karşılığı iktidara taşınan Tayyip Erdoğan, "Avrupa ile münasebetlerimiz ve AB üyeliğimiz, asimilasyon değil, entegrasyon şeklinde olacaktır." Gibi, manasını kendisinin de bilmediği bir maceraya figüranlık yapmaya başladı.

Ama hele şükür ki, Batılı gazeteciler ve Avrupa'lı yöneticiler, yerli işbirlikçilerden çok daha net ve mert biçimde, asıl niyetlerini ve mahiyetlerini açıklayıp ortaya koyuyor... Yani Erbakan Hoca'nın tabiriyle "Allah Gavurlar eliyle bize yardım ediyor!.."

İşte 18 Eylül 2004 tarihli Herald Tribune gazetesinde Giles Merrit adlı kişi "Türkiye'de AB'yi istemeyen asıl güç..." başlıklı, Türk ordusunda NATO kafalı olmayan milli tavırlı Generallerimizi hedef alan bir yazı yazdı...

24 Eylül 2004 tarihli Zaman gazetesi de, bu gavura sahip çıkıp, yazısının bozuk bir çevirisini yayınladı...

Haydi buyurun birlikte okuyalım:

Türkiye'de AB'yi istemeyen asıl güç

Türkiye'nin Avrupa Birliği'ne üye olma sürecinin en sıkıntılı ve sancılı yani, aslında hiç kimsenin konusunu dahi etmeye yanaşmadığı bir nokta var; Türkiye'nin büyük ordusu tarafından elde tutulan politik güç! Amerika Birleşik Devletleri'nden sonra NATO içindeki ikinci büyük konumda olan ordu, Türk politikasında hâlâ etkin ama, antidemokratik bir rol oynuyor. Yakında ya da daha sonra bu konu, AB için gerçek bir zorluk oluşturacak. Ordu darbeleri 1960, 1971, 1980'deki Türk hükümetlerini devirdi; 1997 yılında ise tanklar gönderilmeksizin ustaca bir yöntemle hallediliverdi.

Türkiye bugünlerde fazlaca manşetlerde. Avrupa Komisyonu'nun, 6 Ekim'deki Ankara ile AB üyelik müzakerelerinin başlamasının vaktinin gelip gelmediği konusunda beklenen tavsiye kararından önce, Türkiye'nin uzun zamandır bir "Hristiyan kulübü" olan Birliğe üye olmasının uygunluğu şiddetli bir biçimde tartışılıyor. Türkiye'nin üyeliğine karşı çıkanlar, seslerini yeterince yüksek çıkarırlarsa; AB ulusal liderleri

tarafından Ankara'nın Brüksel ile müzakerelere başlamasına izin verecek aralık ayındaki kararı engelleyebileceklerini umut ediyor.

Türkiye'de generallerin ülkenin politikalarında oynadığı rol, henüz belirgin bir biçimde AB'nin gündemine taşınmış değil. Ölüm cezasının kaldırılmasını ve polis merkezlerindeki sistematik işkencenin sonlandırılmasını da içeren insan hakları, AB baskısına karşılık olarak Erdoğan hükümetinin yürüttüğü politik reformlara yön veren konu oldu. Fakat, Türk demokrasisinin yeniden yapılandırılması ve özellikle ordunun gizli gücünün kaldırılması, erişim sürecinde çok önemli unsurlar olacağın kesin.

Silahlı kuvvetlerin statüsü ve gücü, Türkiye'deki yaşamla şaşırtıcı bir benzerlik taşıyor. Her kamu binası önünde ayakta duran çok sayıdaki şık üniformalı asker, devlet içindeki devletin sadece zahirdeki sembolü. Ordunun, Avrupa'da kabule ve tasavvur edilemez biçimde, sivil hükümet ve Parlamento ile muğlak ve iyi tanımlanmamış bir ilişkisi var. Ordu liderleri, Türkiye'deki son reformlardaki yeni düzenlemelere ve dizginlemelere "razı olduklarını" söylüyorlar. Ancak Orduyu Parlamento kontrolüne bağlı yapmak için bazı adımlar atılmış olsa bile, uygulamada hâlâ Büyük Millet Meclisi'ne bağlı değil. (Bunun fiilen aşılması ve hükümetin askeri vesayetten kurtarılması gerekir.)

Kamuoyu araştırmaları gösteriyor ki, Türk seçmenleri tüm kalpleriyle mevcut durumu onaylıyor. Tüm Türk erkekleri askerlik hizmetini yerine getiriyor ve halk sıklıkla yolsuzluk yapan politikacılardan çok daha fazla generallere güveniyor. Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'ın hükümeti iki yıllık iktidarı sırasında mümkün olandan çok daha fazlasını başardı. Müzakereler muhtemelen 10 ya da 15 yıl sürecek olsa bile, Avrupa Birliği üyeliğini belli bir çizgiye getirdi, Birliği ikna etti; fakat Türkiye'de "politik İslam'ı" isteyenleri de köşeye sıkışmış durumda tuttu.

Ne var ki, AB ile gelecek yıl müzakereler başladığında yapılanlar yeterli olmayacak. Avrupalılar, savunma bütçesinin büyüklüğü konusunda generallerin değil Parlamento'nun karar verdiği bir biçimde politik sistemin güçlenmesini isteyecek. Ve, hükümette olsun ya da olmasın, kesinlikle üst rütbeli subayların (MGK'nın) nihai karar vericiler olarak kalması fikrini kabul etmeyeceklerdir. Türkiye'deki generallerinin, politikaların üstünde özel bir statüden vazgeçmeleri için en ikna edici argüman, onların Avrupa'nın sivil politika yapıcılarıyla direkt olarak bağlantı kurmaya ihtiyaç duyacak olmalarıdır. AB'nin savunmasını ve güvenlik politikalarını modernleştirmek bir NATO müttefiki için çok zor bir süreç olacaktır.

Evet, işte elin gavuru, sonunda ağzında gevelediği gerçeği ortaya döküyor:

"Türkiye'deki generaller, gerçekten AB'ye girmek istediklerine bizi inandırmak ve samimiyetlerini ispatlamak istiyorlarsa:

Sadece Türkiye'deki hükümetler üstü statülerinden vazgeçmeleri yeterli değildir. Aynı zamanda Avrupa Birliğinin sivil ve Siyonist merkezlerinin emrine girmeye hazır olduklarını da göstermeleri gerekir.

Yani, AB üyeliği, Türkiye'nin egemenlik devridir. Türk ordusu da artık milli ve müstakil hareket yerine, Avrupa'nın hizmetindeki Jandarmalığı kabul etmek mecburiyetindedir?

Erbakan Hoca'nın otuz sene önce fark edip uyardığı, ama en akıllı ve anlayışlı geçinenlerin bile karşı çıkıp, kendi ayarlarınca alay konusu yaptığı bir feraseti daha gerçekleşmiştir.

Avrupa'nın Gavuru, şimdi Generallerimize "Laik ve demokrat bir kafa taşıdıklarını ve Batılı değerleri paylaştıklarını kanıtlamak üzere, NATO'nun güdümüne girdikleri gibi, şimdi de direk Avrupa'yı yönetenlerin emrine girmeye hazır olduklarını ilan etmeleri gerektiğini" söylemektedir.

Artık yeter!...

Asker ve sivil, bütün Kuvay-ı Milliye'cilerin; Yurdumuzun güvenliğine ve ulusumuzun geleceğine ve Mustafa Kemal'in emanetine sahip çıkacakları gün gelmiştir, hatta geçmektedir.

Bakınız; 1 Mart 2003'te kabul edilmeyen bir hıyanet ve teslimiyet tezkeresi, şimdi Türkiye Büyük Millet Meclisi devre dışı bırakılarak NATO anlaşmaları kılıfıyla "Tebliğ'e dönüştürülmüş ve ülkemiz Amerika'nın,

Asya, Avrupa ve Afrika'yı kontrol edeceği bir genel üs haline getirilmeye girilmiştir.

Böylece Amerika, her türlü askeri malzeme ve mühümmatını, Dışişleri Bakanlığının yayınladığı bu "Tebliğ" sayesinde, Türkiye üzerinden sevk edebilecektir.

1 Eylül 2004 tarihli Resmi Gazete'de yayınlanan tebliğe göre; İstanbul, İzmir, İskenderun, Yumurtalık, Antalya, Karaağaç ve Ağalar limanlarıyla, Ankara (Esenboğa), İstanbul (Atatürk), İzmir (Çiğili), Adana (İncirlik) ve Muğla (Dalaman) Hava alanları da ABD'nin hizmetine verilmiştir.

1 Mart'ta Mecliste reddedilen tezkerenin aynısı, bu sefer tebliğ olarak hayata geçirilmiştir.

Bu çok açık bir anayasa ihlalidir. Böyle bir tebliğe imza koyanlar suç işlemiştir.

Yoksa; Demokrasi, Batıcılık, Çağdaşlık, Atatürkçülük ve Laik kafa: AB aşıklığını ve ABD uşaklığını mı gerektirmektedir?

ACABA ATATÜRK NE YAPMIŞTI KI, BÖYLESİNE HEDEF ALINMIŞTI?

Çünkü O, mandacılığın değil bağımsızlığın, din simsarlığının ve istismarcılığın değil gerçek İslam'ın, karanlığın değil aydınlığının, bağnazlığın değil çağdaşlığın simgesi ve garantisidir!..

Son günlerde AKP'nin perde arkasını organize ettiği ve başını Cüneyt Zapsu ve ekibinin çektiği ifade edilen "Atatürk Düşmanlığı" internet ortamında ivme kazanıyor. Atatürk'ün adını anmaktan utanılacak günlerin yakın olduğu, Atatürk'ün İngiltere'ye dayanarak bir şeyler yapmaya çalıştığı ve başarının İngiltere'ye ait olduğu ifade edilmeye çalışılıyor, bunun propagandası yapılıyor.

TSK içinde de 28 Şubat süreci ile başlayan, başını o dönemde Org. Çevik Bir'in çektiği Atatürk'ü gözden düşürme operasyonu aralıksız devam ediyor. Bugün Org. Özkök'ün desteğiyle süren Atatürk'ü ordudan ve devletten silme kampanyasının perde arkası Siyonist ve emperyalist odaklar sırtıyor.

"Atatürk Mason localarını kapattı, biz de Atatürk ve Atatürkçülüğü sileceğiz" diyen İshak Alaton'un da içinde bulunduğu çevrelerin, Atatürkçülüğün gündemden kalkması için ne tür çalışmalar yaptığı da biliniyor.

Atatürk gerçeğini, Türkiye Cumhuriyeti'ni ve Türk Milletini imha etmek için; din tüccarlarının ılımlı veya radikal İslamcılarının, bazı etnik grupların ve Masonların faaliyetini hep birlikte izliyoruz.

Türk Silahlı Kuvvetleri içinde de, 28 Şubat süreci ile ortaya çıkan o dönemde Org. Çevik BİR'in yürüttüğü, Atatürk'ü gözden düşürme operasyonun Şeriat tehlikesi çığırkanlığı adı altında başlatıldığını, Sayın Genelkurmay Başkanımız Hilmi ÖZKÖK paşamızın omuz verşi ile de son sürat devam ettiğini görüyoruz.

Bütün bunların yanında, "Atatürk mason localarını kapattı, biz de Atatürk'ü ve Atatürkçülüğü sileceğiz!" diyen İshak ALATON'un da içinde bulunduğu çevrelerin, Onun koyduğu öğretileri gündemden düşürmek ve dejenere etmek için ne tür çalışmalar yaptıklarını da biliyoruz.

Atatürk:

- *Türk İstiklal Savaşının başarıya ulaşmasını sağlayacak plan ve projeleri üretti.*
- *Osmanlı İmparatorluğunu asli unsuru olan Türklerin ve diğer etnik kökenlerin imhasını ve soykırımını engelledi.*
- *İslam-ı sadece Mekke ve Medine ye hapsedecek makro operasyonu çökertti.*
- *Siyonist Yahudilerin güdümündeki İngiliz, onlara uşaklık yapan Yunan, Fransız ve İtalyanların Osmanlı'yı yani Türkleri ve İslam-ı yok etme ve Anadolu'ya yerleşme planlarını iptal etti.*
- *Batıyı kendi silahları ile kendi yöntemleri ile vurabileceklerini öğretti.*
- *Bir milletin Yok olmaktan nasıl kurtulunulacağını herkese örnek olacak şekilde bizzat gerçekleştirdi.*
- *Gerçek İslam'ın (İngiliz ve Siyon eli değmemiş İslam'ın) nasıl bir güç olduğunu somut olarak gösterdi.*
- *Kısacası, emperyalizmi yenilgiye uğratarak dünyaya örnek teşkil etti*
- *Türk'ün ve diğer etnik unsurlar: Arabın, Kürdün, Çerkez'in, Hristiyan, Musevi ve Ermeni'nin Anadolu'da var olabilmelerine sebebiyet verdi.*
- *Şarkta, bir zihniyet devrimi planladı ve kısmen de başarıya iletti.*
- *"Şarkta medeniyeti" tasavvurunu ve bilincini yeniden yeşertti.*

Liste uzatılabilir. Atatürk'e yönelik hakaretin sebebi işte yukarıdaki listedir.

Atatürk'ün en büyük darbesi, Müslüman Türk'ün ve İslam'ın düşmanı olan İngilizlere, Fransızlara, İtalyanlara, Yunanlılara, ABD'lilere vurulmuştur. Yerli ve işbirlikçi masonları kovmuş ve susturmuştur.

İşte bu yüzden de Atatürk'le ve Atatürkçülükle en çok İngilizler ve emperyalistler meşgul olmuştur. Çanakkale'de ve Anadolu'da aldıkları darbeyi hala anlamaya çalışmakta ve bu yarayı telafi etmek isterken, o yarayı açanları imha planları yapmakla meşguldür.

Sadece onlar mı? Tabii ki hayır. Elbet diğer ülkeleri ve onların içerdeki işbirlikçilerini unutmuyoruz.

İhanetin perdesi açılıyor;

İşte Atatürk'ün ve Türk Milletinin Çanakkale'de, İstiklal Savaşı'nda emperyalizme indirdiği bu ölümcül

darbeyi yiyenlerin Türkiye'ye dayattıkları yozlaştırılmış ve çarpıtılmış Atatürk profili ve Atatürkçülük şöyledir;

Öğretilen ATATÜRK;

- İçki sofrasından kalkmayan bir ayyaş.
- Milletin namusuna sarkan bir zampara.
- Din düşmanı bir adam.
- Modernliği dayatan ve çıplaklığı özendiren bir insan.
- Türk dilini ve kültürünü unutturmaya çalışan bir başkan.
- Ve maalesef, ülkesine ve milletine ihanet eden bir komutan.

Öğretilen ATATÜRKÇÜLÜK ise:

- Din düşmanlığı
- Halk düşmanlığı
- Gelenek düşmanlığı
- Faşist ideolojiyi hedefleyen ırkçılık
- Körü körüne taklitçi bir Batı hayranlığı

Her iki konuda da listeyi isteyen uzatabilir. Biz kısa kestik.

Yukarıdaki Atatürk profili ve Atatürkçülük anlayışını Türkiye'ye ve Türk Milletine dayatanların, şeytani hesap ve hedeflerini aslında hepimiz biliyoruz. Ama maalesef, Atatürk'ün gizlenen ve görmemiz istenmeyen yönüne bizler de nerede ise gönüllü olarak yabancı kaldık.

Dayatılan Laikliğin Atatürkçülükle ve Atatürk'le ne kadar uyduğunu hiç araştırmadık. Dayatılan Laikliğin Atatürk tarafından ne şekilde algılandığı, nasıl uygulandığını anlamaya çalışmadık. Resepsiyonlarda içki içerek, devlet malını iç ederek, dış güçlerle işbirliğine girilerek İslam'a ve insanımıza hıyanet eden masonlar, Allah'ın buyruğu, güzel dinimizin soyluluğu olan, başörtüsü pazarlığına odaklanmasının sebebi gösterilen hangi Laikliğin neden Devlete hâkim kılınmaya çalışıldığını anlamadık, anlatamadık.

Dolayısıyla Atatürk zihnimizde iki üç resimle çakılı kaldı.

- Sürekli içki içen, kafa çeken...
- Modern kıyafetli ve kadınlara sarkıntılık eden...
- Karatahtanın başında Latin harflerini öğreten...
- Halka zorla şapka giydiren bir adam!..

Evet, maalesef, ismi ve resmi görülünce, karı ve rakıdan başka bir şey hatırlanmayan bir kahraman!..

Hep kolay olanı seçtik. Kahramanları karalamayı tercih ettik. Peki, neden bugüne kadar hiç kimse sormadı;

- Peki, bu adam bu kadar içerken, (bize sarhoş görüntüsüyle tanıtılan bu zevk düşkününü insan) övündüğümüz İstiklal Savaşı'nı nasıl organize etti. Büyük Millet Meclisi'nin verdiği Başkomutanlık görevini nasıl yaptı. Sürekli içerken, nasıl savaştı, savaş sonrası diplomasiyi nasıl idare etti. Anadolu'yu nasıl turladı?

- Atatürk, rakı ve çerezden ibaret bir hayat sürdü ise, Türkiye Cumhuriyeti gibi bir Devleti nasıl kurdu, kurguladı?

- Atatürk ve arkadaşları gerçekten içki masasından kalkmamış ise Türkiye nasıl ortaya çıktı?

- Güya sürekli içki içen, zevk sefa peşinde koşan bu adam, bir kütüphane dolusu kitabı nasıl okudu araştırdı?

- Atatürk gerçekten din düşmanı olsa idi, acaba Türkiye'de bugün İslam'ın İ..si kalır mıydı?

- Bu içkici adam, Misak-ı Milli'nin yeniden hayata geçirilmesi için nasıl çalıştı? Hatay'ı nasıl topraklarımıza kattı. Batı Trakya'yla, Gagavuzlarla, Afganistan'la bu kadar yakinen nasıl alakadardı?

- Bu adam madem bu kadar içkici idi, Trablusgarp'ta, Şam'da, Galiçya'da, Çanakkale'de Sakarya'da son olarak Ankara'da bunca işi nasıl yaptı? Nasıl başardı?

- Dağlara taşlara "Ne Mutlu Türküm" diye yazanlar kimlerdi ve neyi amaçlıyorlardı?

- Atatürk bir ırkçı olsaydı, acaba bugün Türkiye'de Kürt, Arap, Ermeni, Çerkez ve diğerleri kalır mıydı?

- Yoksa bizlere, emperyalistler, sabataistler ve masonik kesimler tarafından: kolayca istismar ve

suistimal edecekleri farklı bir Atatürk mü anlatıldı?

- Yoksa bizler de Atatürk'ün kahramanlığını ve dehasını karalayarak İngilizlerin, masonların ve topluca İslam düşmanlarının, daha açık ifade ile dünyada tek bir Müslüman'a tahammül edemeyenlerin oyununa aldandık mı?

- ACABA ATATÜRK MİSAK-I MİLLİ GİBİ MUAZZAM BİR AKSER-İ SİYASİ VE KÜLTÜREL OPERASYONLA İLGİLİ KARARI HAYATA GEÇİRMEK İÇİN GELİŞTİRMESEYDİ, BUGÜN O'NA DÜŞMANLIK BESLEYENLER VAR OLACAK MIYDI?

- Çanakkale'de, Balkanlar'da, Kafkaslar'da, Ortadoğu'da, Afrika'da savaşılmıyaydı, acaba haritadan hangi etnik unsurlar silinirdi, hiç baktık mı?

- ŞU UNUTULMAMALIDIR Kİ; ATATÜRK'E ATATÜRKÇÜLÜĞE, TÜRKÜĞE, İSLAMİYETE VE TÜRK DEVLETİNE DÜŞMANLIK BESLEYENLER BİZİ YOK ETMEYE ÇALIŞANLAR ÖNCELİKLE KENDİLERİNİ UNUTMAMALIDIRLAR.

Bağımsızlık ve aydınlık simgesi olan Atatürk'ün yüzen düşmeye başladığı gün, Türk'ün ve her zaman kol kanat gerdiği Kürdün, Çerkez'in, Arap'ın ve diğer Müslümanların kellerinin düşmeye başlayacağı talihsiz bir sürecinde başlangıcı olacaktır.

Atatürk'ün devre dışı bırakılmaya başlandığı gün; köleliğin, küreselleşmenin, gâvura köpekliğin, yeniden bizi kuşatacağı ortam oluşacaktır.

Atatürk'ün duvarlardan düşmeye başladığı gün, Allah'ın vazettiği İslam'ın değil, İngiliz'in, Siyonist'in yozlaşmış ve ılımlaşmış İslam'ını önümüze koyacaklar ve bizi uyutacaklar.

Atatürk'ün gözlerden ve gönüllerden indirilmeye başlandığı gün, Barzani ve Talabani gibileri artık Batı Başkentlerinde çalacak kapı bulamayacaklardır.

Atatürk'ün fotoğrafı ve Türk Bayrağı emperyalizmin kâbusları, bu topraklarda yaşayanların mutluluklarıdır.

Eğer Atatürk ve Türk düşmanı iseniz ve amacınız, onların varlığını ortadan kaldırmaksa, bilirsiniz ki, önce kendi canınız ve rahatınız tehlikeye atılmaktadır.

Çünkü **NE MUTLU TÜRKÜM DİYENE**, sözü emperyalizme, Siyonizm'e, adaletsizliğe, köleliğe ve şerefsizliğe karşı bir haykırıdır. Adaletin ve insanlığın uyanışıdır...

NE MUTLU TÜRKÜM DİYENE söyleyebilmek: birliğin gücünü, emperyalizmin yüzüne şamar gibi vurmaktır!

NE MUTLU TÜRKÜM DİYENE diyebilmek; ALLAH var ŞERİKİ yoktur, kula kulluk alçaklıktır... Ben Müslüman'ım, özgür ve onurlu insanım... Anlamını çağrıştırmaktadır.

Sebepler sonuç ilişkisine bağlı kalarak açıklamaya çalıştığımız Atatürk'e ve Türk'e (yani Müslümanlara) düşmanlığın sebebi, bu toprakları emperyalizme açmamalarıdır.

Hülasa, bu topraklarda kim ki, Atatürk'e ve Türk'e düşmandır, o kendisine de düşmandır. İslam'a düşmandır, insanlığa düşmandır...

Bu yüzen tam 90 yıldır İngilizler, Atatürk'ü, Türk'ü, İslam'ı, Anadolu'yu, Ortadoğu'yu, okumakta, yazmaktadır. Çünkü "Güneş Batmayan İmparatorluk" Çanakkale'de ağır hasar almış, Sakarya'da ayaklarından budanmıştır. Bohça dikiş tutmamaktadır. Bu ağır hasara Dışişleri Bakanımız Sayın Gül, Başbakan Recep Tayyip Bey veya zihniyet ortaklarının verdikleri yama destekleri işe yaramayacaktır.

Bu ağır hasara, Kürt Teali Cemiyetinin bugünkü temsilcisi olan danışmanlar, Barzaniler, Talabani'ler, merhem olamazlar, yama olamazlar, olamayacaklardır!..

Atatürkçülüğü rakı ve çerez olarak algılayanların karşısına, maalesef İslam'ı aksesuar ve istismar aracı olarak algılayan bir zihniyet çıkmıştır.

Önümüzdeki günler, kiralık Atatürkçülüğün ve Laikçiliğin, münafık İslamcılığın ve istismarcı dinciliğin bittiği günler olacaktır.

Yani ABD'nin, İngiliz'in ve diğer Siyonist ve emperyalist güçlerin yıkılması yakındır.

Bu günler de tıpkı 1914'le 1923 arasında olduğu gibi: vatanlarını, bayraklarını, ordularını ve dinlerini

satılığa çıkaran korkak ve pısırık tiplere, ABD ve AB kapısında kurtuluş arayan kahpelere rastlayacaksınız.

Bunların,

Bir kısmı Türkleri,

Bir kısmı Kürtleri,

Bir kısmı İslamiyet'i,

İsrail'e, İngilizlere, Amerikalılara, Almanlara, Fransızlara ve daha başkalarına satmaya çalışan işbirlikçi, hain, korkak ve pısırık tüccarlar olarak piyasaya çıkacaklardır.

BU HAİN, PISIRIK VE KORKAK TÜCCARLAR DÜN BAŞARAMADILAR, BUNDAN SONRA DA İNŞALLAH BAŞARAMAYACAKLARDIR!..

Tüm eski oyuncuların ve figüranların perdeleri inmiştir, foyaları ortaya çıkmıştır.

Zaman hükmünü icra etmekte, hak yerini bulmaktadır.

İngiltere'nin, ABD'nin, Fransa'nın ve diğer emperyalist güruhun hâkim olduğu dünyanın taşları yerinden oynamıştır.

Batının kapısında hüsnü kabul görenlerin, yüzlerini ve yüreklerini korku sarmaktadır.

Amerika'nın kendi ayaklarının altına mı yoksa Petrol'ün altına mı kırmızı halı serdiğini anlamayan andavalların da varlığı geçicidir.

Bu bağlamda Türk'e ve Atatürk'e düşmanlık da geçicidir.

Tarihi iyi okuyamayanlar, kendilerini devlet zannedenler, kendilerini Tanrı zannedenler, korkarlar, pısırıklar ve onursuzlar için makus talih ve dönem başlamıştır.

Kime ve neye düşman olduklarını bilmeyenlere öğretmenlik yapacak olaylar dizisi başlamıştır.

Firavun'un sarayında panik başlamıştır.

Meryem hamiledir.

Çağdaş Kureyş'in paniklemesi Hz. Muhammed ruhunun diriliş müjdesidir!..

Fakat panik faydasızdır.

Türk'ü ve Atatürk'ü imha ettim derken ihya ettiğinin farkında olmayanlar, Allah'ın, sizin tuzaklarınızı kendi ayağınıza dolayacağını tabii ki bilmiyordunuz, değil mi?

Ey masonlar, münafıklar!

Siz, Kur'an'ı okumamış, anlamamış, inanmamış ve yaşamamıştınız; ama Atatürk okumuş, inanmış ve üstelik yaşamıştı. Tıpkı Türkler ve kardeşleri gibi."

İşte bu yüzden Sesar'a katılıyoruz ve kutluyoruz... İşte bu gerçeklerin imgesi ve yüksek değerlerin simgesi olan:

"Atatürk düşerse, hepimiz düşeriz" uyarısını haklı buluyoruz.

Nasıl ki Türk kavramı: Aziz ve asil milletimizi oluşturan Türk, Kürt, Laz, Çerkez, Arap, Arnavut.. Gibi, bütün Müslümanların yanında; ülkemizi vatani bilen, devletimizi de huzur ve hayat sigortası görüp sahiplenilen Yahudi, Ermeni ve Rum bütün vatandaşlarımızın ortak adı ise...

Atatürk de: Bütün Türklerin; inancını, amacını, ahlakını ve kahramanlığını hatırlatan... Dindarlıkla birlikte uygarlığın, cengâverlikle beraber barışçılığın yolunu açan... Geri kalmışlıktan kalkınmışlığa, uydu olmaktan Lider konumuna taşıyan sembol bir şahsiyettir.

İslam ahlak ve adaletinin, Türklük anlayış ve asaletinin en güzel ve mükemmel örneğini gösteren... Barbar Batıya insanîyeti ve medeniyeti öğreten... Şanlı ceddimiz Selçuklu ve Osmanlı Türkleri sayesinde, artık Avrupa'da, Müslüman=Türk yerine, Türk ise Müslüman anlamına kullanılagelmiştir. Yani Türk'le Müslüman özdeşleşmiştir.

Bu nedenle tarih boyunca, Türk'e düşmanlık aynı zamanda İslam'a düşmanlık şeklinde sergilenmiştir.

İslamiyet'in, müspet ilmin ve aklîselimin asla kabul etmediği hurafelerden uzak, saf, sade ve samimi bir inanca sahip bulunan Atatürk, maalesef hem din istismarcısı yobazlar hem de devrim simsarcısı madrabazlar tarafından dinsiz ve hatta ahlaken seviyesiz biri olarak tanıtila gelmiştir. Böylece bazıları kendi riyakarlığına ve sahte kahramanlığına bazıları da kendi inkarına ve ahlaksızlığına Atatürk'ü bahane ve delil gösterme

sahtekarlığını seçmiştir.

Bugün Türkiye'mizden, aziz milletimizden ve tarihimizden intikam almak isteyen... Ve bizi kırk yıldır AB kapısında ayakta bekleten hain Haçlı zihniyetinin ve ardındaki sinsi Siyonist Yahudi Şövenistlerin:

1- "Milli Görüşçülükten.

2- Atatürkçülükten.

Mutlaka vazgeçin ki, aramıza alalım" şartını dayatmaları, herhalde boşuna değildir.

Milli Görüşçü iken hakaret edip hapishanelere tıktıklarını, Milli Görüşe hıyanet edince niye ve nasıl iktidara taşıdıkları üzerinde iyi düşünülmelidir.

İşbirlikçi yerli masoncukları ve NATO kafalı tosuncukları eliyle, "Mustafa Kemal Türk milletini batıya bağlamaya, milli ve manevi değerlerinden koparıp küresel çeteye köle yapmaya çalışan bir komutan!" şeklinde gösterilirken "sakın ha, Atatürkçülükten ayrılmayın!" diye öğüt verirken şimdi Atatürk yeniden gerçek kimliği ile algılanmaya başlayınca bu sefer "Artık Kemalizm çağdışı kalmıştır, bu köhne kalıplardan sıyrılın!" demelerinin nedenlerini çok iyi tahlil etmelidir.

Türkiye için, bütün Müslüman ülkelere örnek olacak ılımlı İslam, hatta hilafet ve saltanatı bize telkin ve tavsiye eden ABD ve AB, niye Milli Görüşten şiddetle ürkmektedir.

Abdullah Öcalan'ın posterlerine, Barthelemeos'nun ekümenliğine selam duranlar, niye Atatürk resimlerine tahammül edememektedir?

Akıl; muhakeme ve mukayese (karşılaştırma ve doğru karar verme) yeteneğidir. Düşünmeyen, değerlendirmeyen ve dert edinmeyen, onurlu insan ve olgun Müslüman olabilmış değildir!

Son Söz ve Ayar Sorusu:

Atatürk İslam'ın cihat olarak beş yüz kadar ayetle önemle emrettiği saldırgan düşmanlara karşı ülkeyi dini devleti korumak için çalışmak ve çarpışmak...

Milletimizin can, mal ve namus emniyetini, din ve düşünme hürriyetini sağlamak...

Bölgemizde, ülkemizde ve yeryüzünde barış ve bereket ortamını oluşturmak...

Münafıkların din baronlarının mason zındıkların istismarından İslam'ı ve insanımızı uzak tutmak için bütün hayatını ve rahatını feda etmiş,

Ancak namaz ve orucunu ihmal etmek ve içki içmek gibi şahsi günahlar işlenmiş ise...

Buna karşılık birileri namaz, oruç, hac gibi şahsi ibadetlerini devamlı ve dikkatle, hatta dillere destan olacak şekilde yerine getirmiş ama dinimizi yozlaştırmak, devletimizi yıkmak, yurdumuzu parçalamak emperyalistler ve Yahudi Siyonistlerle işbirliğine girişmiş, kardeş ve komşu Müslüman ülkeleri haksız yere ve dayanaksız bahanelerle işgal edip, mazlumların canlarını, mallarını, namuslarını talan ve telef eden zalimlere destek vermiş ve dua etmişse...

Şimdi söyleyin bakalım:

- Kur'an'ın ayetlerine göre,
- Hz. Resulullah'ın hadislerine göre,
- İslam ulemasının görüşlerine göre,
- İnsani ve vicdani prensiplere göre,
- Ahlaki ve hukuki gerçeklere göre,

Bunların hangisi daha zalim ve daha haindir? Hangisi Allah'ın gazabına ve cehennem azabına daha layık ve müstahak birisidir?.. Evet, putperestliği çağrıştıran bir mantıkla ve sanki özellikle Atatürk'ten nefret ettirmek maksadıyla, çoğu estetik olarak bile itici heykellerini, resimlerini ve büstlerini,

— Üstelik "Beni tanımak, beni görmek değil; fikir ve ideallerimi anlamak ve sahip çıkmaktır" dediği halde, nerdeyse yemek tabaklarına ve çeşme duvarlarına bile asmayı bir hizmet ve marifet zannedenler ne kadar şekilci ve zarar verici ise,

Bunun tam aksine "Atatürk'ün fotoğraflarını duvarlardan indirin ki AB'ye girebilesiniz" diyen Avrupa Gâvuru da, onun davulunu çalanlar da o denli tehlikeli ve art niyetlidir.

C- ATATÜRK SİYONİZM'E KARŞIYDI

ATATÜRK'ÜN KAPATTIĞI MASONLUK TARİKATI

Masonluk; bütün yeryüzüne her yönden hâkim olmak ve şeytani saltanatlarını oluşturmak isteyen Siyonist Yahudilerin; başka kavim ve dinlere mensup insanları, kendi amaçları doğrultusunda kullanmak üzere kurdukları gizli ve tehlikeli bir dinsizlik tarikatıdır...

Masonlar Almanya'da Cermen ve Protestan, Britanya'da İngiliz ve Anglikan, Roma'da İtalyan ve Hristiyan, Türkiye'de milliyetçi ve Müslüman görünen; ama gerçekte, Siyonizm'in sinsi emellerine hizmet etmek üzere, çok özel yöntemlerle seçilip görevlendirilen kimselerdir.

Rotary kulüpleri bu şeytan şebekesinin ilköğretim mektepleri, Lions'lar liseleri, masonluk üniversiteleri gibidir.

Masonluğun gizli olması, onun temel esaslarından biridir. Zira gizlilik terk edildiği an masonluk da yok olmaya mahkûmdur. Çünkü bunlar, içinde doğdukları toplum ile ahenk içinde hareket etmek için teşkilâtlanmış değildir. Ve zaten gizli olmaları, kirli ve tehlikeli olduklarının en açık göstergesidir.

Copin Albencelli'nin belirttiğine göre, Acacia isimli mason mecmuasının kurucusu ve yöneticisi olan Limosin, "masonluğun gizli bir kuruluş olduğunu" 1903'de yapılan bir tartışma sırasında ağzında kaçırmakla en büyük hatayı işlemiş olduğunu itiraf etmiştir.

Daha sonraları bu ifadesini "gizli değil; ama ağzı sıkı bir cemiyet olduğu" şeklinde değiştirmiştir.

Gizlilikse, içinde yaşanan cemiyete ihanet için daha müsaittir. Bu durumu masonlar çoğunlukla inkâr etmektedir.

Genel kaide olan gizliliğin, sadece, temel esasları değil aynı zamanda özel doktrinleri, hususî metotları, günlük tamim, plan ve emirleri de ihtiva ettiğini belirtmek gerekir. İtalyalı meşhur bit mason:

"Üyelerimizi ve dâhili kararlarımızı ilgilendiren hususlarda mutlak gizliliğe dikkat ederiz. Eski törelere ve masonik prensiplere hürmetkâriz" demiştir.¹⁰⁸

Masonların yada başkalarının localarda görmüş olduğu şeyler, asıl görünmeyenleri gizlemek için tertiplenmiş oyunlardan başka bir şey değildir. Mason yetkililer ve ele geçen belgeler: "Masonluğun dünyanın neresinde olursa olsun aynı olduğunu, hakikatte dünya masonluğunun tek bir loca oluşturduğunu" doğrulamaktadırlar.¹⁰⁹

Allah'ın varlığını ve ruhun ölümsüzlüğünü ifade eden 1811 Anayasanın 1'nci paragraf, 1'nci maddesini değiştiren ve dinsizliğini açıkça ilân eden Fransız Büyük Şark Locası ile dünya masonluğu arasındaki irtibat devamlıdır.

Belçika Şark Locasının 1'nci maddesinde "masonluk uluslar arası bir kuruluştur" demektedir. Aynı madde, pek çok ülkenin localarında vardır ve dayanışma garantisiyle, dünya localarınca teyid edilmiştir.

Ve zaten Atatürk de, mason localarını "Kökü dışarıda olan bu gizli Yahudi komitesinin emrine girmeğe asla razı olamayacağı" için kapattığını söylemiştir.

Dünya hâkimiyeti uğruna yaptığı çalışmaları gizleyebilmek için, Siyonist Musevîlerin mason teşkilâtını birer maske olarak kullandığını gösteren pek çok eser yazılmıştır ve yazılmaya devam edecektir!

Bu yazarların tamamına göre mason teşkilâtı: Tek Dünya Hükümetinin, pek fark edilemeyen; zavallı bir maşasından ibarettir.

¹⁰⁸ Pek Muhterem İtalyan Maşrıkı Hector Ferrari

¹⁰⁹ Katolik Ansiklopedisi

İşgal altındaki vatanlarından kaçarak yeryüzüne dağılmış, buralardaki zengin milletlerin servetini, dünyaya olan ihtiraslarından dolayı, ele geçirmiş ve bu karakterlerinden ötürü sürekli horlanmış ve zulme maruz kalmış olan Yahudi Irkı, içlerinden çıkacağına inandıkları son peygamberin öncülüğünde dünyayı ele geçirme hayalini asla yetirmemiştir.

Locaların yıkıcı faaliyetlerde bulundukları bölgelerde yaşayan Yahudilerin, bu tür olaylara karışmadıkları görülmüştür. Beri yandan locaların bulunmadığı ya da kendilerine görev verilmeyen bölgelerdeki anarşik olayları orada yaşayan Yahudiler üstlenmiştir.

Sadece Yahudilerden oluşan bir diğer loca da Roma'dadır. "Yüksek İhtilâl Konseyi" olan bu loca, dünya localarını sevk ve idare eder!

Modern masonluğun ahlâk anlayışı: iki yüzlülüğü, yalan söylemeyi, hırsızlığı ve alçaklığın her türlüsünü, Yahudi olmayanlara karşı kullanmayı tavsiye ederken; aynı olaya "Neticeye ulaştıran her şeyin makbûl, amaçlarına yarayan her şenaatin mubah olduğu" prensibiyle Kabalada da karşılaşırız...

Kabala, Hz. Musa'dan çok önce hatta dünyanın yaratılışından buyana Yahudilerin sözlü olarak elde ettikleri gizli bilgiler ve felsefelerle verilen isimdir.

Pougham'ın samimiyetle itiraf ettiği şu sözler de bizi doğrulamaktadır:

"Temel prensibimiz her çeşit dini doğmayı ve manevî bağlantıyı inkâr etmektir. Hareket noktamız, "Hiçliktir"! Metodumuz; yalan söylemek, daima iftira etmektir! Böylece dinlerin yerine dinsizliği, siyasetin yerine anarşiyi koymuş ve ekonomide ise, şahsi mülkiyetin büyümesini ve tekelleşmesini ve Siyonist sermayenin dünyaya hükmetmesini temin etmiş oluruz !.. "demektedir.¹¹⁰

Her çeşit kötülüğe davetiye çıkarmak suretiyle, masonluğun dünyada sebep olduğu isyan, ihtilâl ve harpler; gerçek ilerlemeyi ve medeniyeti kötürüm hale getiren ve tahrip eden yobazlık hareketleridir.

Şeytani hürriyetlerin meyveleri olan kötü alışkanlıklar, kutsal kitapların ortadan kaldırmış olduğu putperest âyinlerinin cazibesine batı insanların kolayca kaymasına sebep olmuştur!..

Masonluğun yıkmaya kararlı olduğu iffetli aile hayatı giderek kaybolmakta ve bu konudaki aralıksız çalışmaların sonucu olarak; Batı dünyası gittikçe batağa saplanmaktadır!

Emrindeki hükümetlere çıkarttığı "boşanmayı kolaylaştırıcı, zinayı yaygınlaştırıcı" kanun maddeleri sayesinde aile yaşantısı her geçen günle birlikte daha da zayıflamakta ve zina korkunç şekilde yaygınlaşmaktadır !..

"Tabii Yaşantı" dedikleri hayvani bir hayata, insanlığı yeniden sokabilmek için masonluk; zaten maymundan geldiklerini benimsetmeye karardır.

Dini açıdan bakılınca masonluk; insanlığı eski putperestliğe, yani güneşe tapınma, doğaya tapınma, şehvete tapınma ayinlerine geri götürmekle kalmamakta ve fakat baş tacı ettiği maddiyatçılıkla insanoğlunu, mağara devri insanların seviyesine indirmeye çalışmaktadır.

Hükümetleri ele geçirmek suretiyle kanun koyma imkanına kavuşan mason teşkilatları, din ve inanma hürriyeti, velilerin çocuklarını diledikleri gibi yetiştirme hürriyeti, başkalarına zarar vermemek şartıyla, herkesin dilediği gibi yaşama hürriyeti gibi en tabî ve mukaddes hürriyetleri geri alma ve sınırlandırma imkanına da sahip olmaktadır!..

Meselâ, dini kıyafetlerle dolaşmak Meksika'da uzun süreden beri yasaktır. Türkiye'deki başörtüsü yasağı da bu açıdan ele alınmalıdır.

İhtilâlin ardından Fransa'da başarıyla uygulanmış olan pek çok kanun arasında, "devlet okullarından dini eğitimin kaldırılışıyla" ilgili olan kanunun bir benzerini başka ülkelerde de yürürlüğe koydular. Ülkemizde İmam-Hatip ve Kur'an Kurslarına saldırılması, Mısır ve Medine Üniversitelerinden alınan ilahiyat diplomalarının geçersiz sayılması da, yine dönme ve masonların baskısıyla alınmış kararlardır.

¹¹⁰ Benoit F. M. I. 17

Bunun neticesi olarak ABD’de özel okullarda verilen dini eğitimin kaldırılmasını ısrarla talep etmiş olan mason kuruluşları, çocukları devlet okullarına gitmeye mecbur bırakmıştır.

Mason teşkilatı, dini temsil eden şahıs ve kuruluşlarla alay etmek, onları gözden düşürmek isterken, öte tarafta her türlü ahlaksızlığa ve yıkıcı bozgunculuğa kapılarını açmış ve gerektiğinde onları kanun zoruyla korumuştur.

Dindarları vatanlarından sürmüş ve hapislerde süründürmüştür!..

Amerikan Masonluğunun dinsiz oluşuyla ilgili iddiaları çürütmek için büyük çabalar harcamış olan Louisville’den Birader John J. Stroether sonunda pes etmiş ve şöyle demiştir:

“Fransa, İtalya, İspanya, Portekiz’de olduğu gibi Amerikan Mason Cemiyeti de, dine karşı olan siyasi bir kuruluştur.”

İlahi dinlere karşı duymuş olduğu nefreti daha fazla saklamaya lüzum görmeyen masonluk, dinsiz bir târikat haline dönüşmüştür.

Mason Cemiyeti ile Kilise arasındaki düşmanlığın 1891 senesinde doruk noktasına ulaşması üzerine, Fransız Büyük Şarkının kendisine bağlı localara gönderdiği emirnamede şu ifadeleri okuyoruz:

“Başta din adamları olmak üzere, dindarların ve hayır kurumlarının baskı altına alınması, mal varlıklarının devlet tarafından kamulaştırılması, lise ve üniversitelerde dini eğitim görmüş kimselerin önemli devlet memurluklarına atanmaması, atanmışların uzaklaştırılması, diplomaların geçersiz sayılması, bu gibi kimselerin bilhassa kara, hava ve deniz kuvvetlerine subay olarak girmesinin kesinlikle yasaklanması bütün masonların başta gelen vazifesidir !..”¹¹¹

Evet, Yahudi ve masonların en büyük başarılarından biri olan Fransız İhtilalinin sadece kralı değil; aynı zamanda Tanrıyı da tahtından indirdiği övünerek söylenmektedir!..

Fransız devrimi önderlerinden bir mason şunları söylemektedir:

“Tanrı yoktur, kişinin tanrısı yine kendisidir. İnsanlık bütün dinleri süratle ezmelidir. Uyduruk tanrının kulları arasındaki fahişelerin en güzeli, mihraplarda çarmıha gerilmiş olarak duran İsa (as)’ın yerini almalı ve ziyarete gelen devlet büyükleri ile halkı kabul etmelidir...”¹¹²

Bilindiği gibi Fransız hükümeti dini eğitim veren bütün kuruluşları kapattı ve mensuplarını sürgün yolladı. Okulların ve mahkemelerin duvarlarında asılı duran dini sembolleri kaldırdı, ders kitaplarından Allah (cc) ismi çıkartıldı. Dini eğitimin her çeşidine büyük bir darbe indirilip yasaklandı!. Ve Türkiye’de de aynı yöntemler uygulandı.

Fransız Büyük Şark Locasının resmi bülten ve kasa kayıtlarından anlaşıldığına göre, Fransız Parlâmentosunun almış olduğu din aleyhtarı kanun ve kararların tamamı adı geçen locada, önceden, kararlaştırılmıştır.

Ülke genelinde her çeşit faaliyetin kontrolü ve şahısların fişlenmesi de, locada alınan kararlar arasındadır.”¹¹³

Masonluk, kendi putunu; “Kâinatın Ulu Mimarı” olarak çağırmaya alışmıştır.

Bu ismi ilk defa duyan cahil ve saf kimseler, bunun dini bir tabir olduğunu, böyle söyleyenlerin de haliyle iyi insanlar olacağını zannetmektedir?.. Oysa “Kâinatın Yüce Mimarı” olarak putlaştırılan bu şahsın, masonluğa mal edilen mimarı san’atının dışında yarattığı bir şey olmadığı gibi, ilahi dinlerin esası olan her şeyin yoktan yaratıldığı gerçeğini de inkâr etmektedir.

Masonluğun bu tanrısının, bizlerin inandığı, Allah-u Teâlâ ile hiçbir yakınlığı ve alâkası bulunmamaktadır.

¹¹¹ Preuss A. F. 413–414

¹¹² Eckert I. Deuxieme Epegue

¹¹³ Büyük Şark Loca Bülteni 1890 pp. 500ff

Hatta; Kişisel korkularını dağıtmak, daha önce kazanmış olduğu dini duygularından koparmak ve normal bir adayın göstermesi tabîî olan mukavemeti kırmak için, bazı localarda İblis'e, yani Şeytan'a bile tapınılmaktadır!

Mason yazarlardan bazılarına göre: “Şeytan diğer adıyla Cehennem Meleği, Havva'nın şehvetini kamçılama suretiyle ona, insanoğlunun ilah olma sırrını öğretmiş! Havva da, Adem (as)'le bu sırrı paylaşmıştır!...”

Tabiat ilâhına tapınanlar, şeytanın âdemoğluna yaptığı bu iyiliğin karşılığını şu şekilde ödeyeceklerdi? Büyük tabiat mabedinin yapımcıları olan masonlar, İncil'deki Âdem-Havva kıssasını işlerine geldiği gibi tefsir ederek, tıpkı İblis gibi, Allah-u Teâlâ'ya isyana kalkıştılar...

Hürriyet (demokrasi) havarisi olan masonlar; bu tarikatın ilham perisi olan İblis'e duydukları sevgi, hürmet ve şükran borcunu: Onu, “Ataları, Yaratıcıları” olarak ilan etmek suretiyle ödemiş oldular...

Ancak, masonluğa girmeye davet edildiğiniz zaman, “teşkilâtın din ve politikayla ilgilenmediğini, hem mason hem dindar olabileceğinizi”, söyleyeceklerdir.

Masonluk maalesef başarıya ulaşmıştır. Teşkilatın arkasındaki gerçek Gizli Kuvvet, pek itibarlı ve kutsal mason locaları aracılığıyla; üyelerini kör etmiş, aldatmış, çılgına çevirmiş, hipnotizma ederek robotlaştırmış ve bütün masonları birer fanatik haline getirmiştir!..

Esrarengizlik, açıkça teşvik edilen bayağı bir ahlâk anlayışının örtüsü altına gizlenmiştir.

Hafifmeşrepliğe gelince: Bu davranış türünün ölçüsüz ve dejenere ortamı içinde masonluk, 1713 senesinden günümüze kadar; en iğrenç, en sefil ve en ahlaksız kimseleri saflarına çekmiştir. Halleri itibarıyla hiçbir meziyete sahip olmadıkları kendilerine bildirilen bu şahısların sefil yaşantılarına göz yummak, locanın işine gelmiştir.

İlk önce terk edilen ibadetlerdir. Dini merasim ve ayinlerdir. Çünkü “Nuru” bulmak için, bu gibi karanlıklardan uzaklaşmaları gerektiği öğütlenir...

Ve zaten, gerçek patronları gizli olan bir cemiyet tarafından güdülmeye müsait olmayan kimseler, bu merasimlerde elenir.

Aslına bakılırsa masonluğun başta üniversitelerde, liselerde, askeri mekteplerde, öğrenciler arasından üye toplayabilmek için yoğun propaganda yaptığı gözlenmektedir.

“Tanınmış din adamlarını, hükümet erkânını ve ordu kumandanlarını, gençlik kuruluşu başkanlarını, prensleri ve bilhassa bunların erkek çocuklarını, bakanları ve danışmanlarını; kısaca bize muhalefet edince sıkıntı verecek olan herkesi; teşkilâtımıza kazandırmak amacımız olmalıdır!” Felsefemizin tohumlarını baştan çıkarıcı manzaralar altında saklamak, ileride karşılaşılabilecek bunalımlara bu kişileri hazırlamak için şarttır”.¹¹⁴

Masonlara göre: Milletleri idare eden ve onun varlığını devam ettiren meşru iktidarlar, Allah inancını ve ahlak anlayışını ayakta tutan dini kuruluşlar ve din adamları ile namus ve iffet duygularının bozulmasına engel olan fazilet kaynağı evlilik müessesesi ve sonuncu olarak; masonluğun eşitlik ve kardeşlik anlayışına ters düşen şahsi mülkiyet... İşte bunlar yıkılması gereken başlıca hedeflerdir.

Mason kelimesinin lügat anlamı ‘inşaatçı’ demek olduğundan ve localarda bu konu semboller ve temsili hikâyelerle anlatıldığından, bu “inşaatçılar derneğinin” gayesi de temsil ettiği iş koluna uygun düzenlenmiştir.

Bir diğer husus farmasonluğun beşeriyet için yepyeni, evrensel bir din kurmayı teklif etmesidir. Gerçekten de dini bir mezhepte bulunması gereken her şey, onların âyin ve merasimlerinde fazlasıyla mevcuttur. Bu manada masonluk bir dindir!

Avrupa Kıtasına, Protestan İngiltere'den yayılmış olduğunu bildiğimiz masonluğun, bağrından doğmuş olduğu ülkeye karşı, pek müsamahalı ve anlayışlı oluşuna işaret ederken aynı politikayı, Amerika Birleşik Devletleri'nde ve hatta Şili'de bile uygulamakta olduğu dikkat çekicidir!..

¹¹⁴ Yüksek Mason Modea'nın Talimatı- Benoit F. M. I. 176

Katolik Kilisesine karşı yalan ve iftiralarla dolu amansız bir harp açmış olan bu teşkilâtın, Protestanlığın bütün mezheplerine karşı, yardım etmezse bile, yıkıcı davranmadığını söylemek; hiçte yanlış değildir...

Bu gerçeği nasıl izah edebiliriz? Sebebi bellidir: Zira Protestanlık, Hristiyanlık dinine ve şeriatın sahibine karşı başlatılan bir isyanın ürünüdür.

Masonların, "Protestanlığı yarım masonluk" olarak tanımlamalarının sebebi budur! Almanya'da yayınlanan Lamia Mason Mecmuasının değerlendirmesi şöyledir:

"Protestanlık, % 50 masonluktur" Eugene Sure adlı dinsiz filozof mason da bu düşüncededir: "Avrupa'yı Hristiyanlıktan uzaklaştırmanın en kestirme yolu, Onu Protestan yapmaktır!"

Hatta E. Quniet daha radikal bir çözüm önermektedir:

"Dinlerin tamamını sona erdirecek iki yol gösteriyorum.

1-Katolikliğe ve ondan türeme diğer mezheplere ve dünya dinlerinin tamamına hücum edebilirsiniz! Bu takdirde dünyayı karşınızda bulursunuz ve başa çıkamazsınız!..

2-Katolik'le mücadele eden Hristiyanlık mezhepleri başta olmak üzere ona karşı olan diğer dinleri de saflarınıza çeker ve Fransız İhtilâlinde kaynaklanan devrimci gücü de bunlara ilave ederseniz; Papalığı ve Müslümanlığı, tarihte eşine rastlanmamış tehlikelerle yüz yüze getirilebilirsiniz. Roma ile rekabet halinde olan din ve mezheplere davetiye çıkarmanın önemini buradan anlamalısınız!..

Çeşitli Tanrılar ve tarikatlar arasında ayırım yapmamak, Allah'a (cc), İncil'e, İsa'ya (as) Musa'ya (as), Muhammed'e (sav) birlikte inanmak, biri Betlehem'de doğan, diğeri de kendi uydurdıkları peygamber olmak üzere iki ayrı İsa (as)'ya tapınmak ve O'nun hakkında çifte ölçülü olmak, masonluğun başlıca münafıklık örnekleridir.

Bu haliyle masonluk sapık bir Hristiyan tarikatı olan Albingens'lere çok benzemektedir. Albinges'ler ölümden sonra ruhların başka şahıslara geçtiğine inanırlardı. Katoliklerce kutsal tanınan her şeye karşı nefret duyarlardı. Evlilik hayatı bunların başında geliyordu. Templar'de olduğu gibi ahlâksızlığın her türlü teşvik ediliyordu.

Masonluğun İslam içine soktuğu sapık fırkalar ise şunlardır:

1- **İsmaili'ler:** Liderleri Abdullah İbni Meymun, Batıniler Mezhebini 7. derece esasına göre kurdu.

"İsmaili'ler;

a- Tanrı Tabiat ilişkisi vardır

b- Kurulu düzene isyan ve anarşi cihattır

c- Şahsi mülkiyet ve evlilik müessesine karşı düşmanlık yapılmalıdır

d- Hiçbir engel tanımadan bütün arzu ve ihtirasların tatmini amaçtır.

e- Güneşe tapınma, ezeli hayatı inkâr ve ruhların bedenden bedene geçişi... gibi inançları vardır.

2- **Karamitler:** Karamitler, iyilik Allah'tan Kötülük şeytandan şeklinde ikili bir sapıklığa kapılan ve kişisel mülklerin ve kadınların cemiyetin ortak malı olduğuna inanan bozuk bir fırkadır...

3- **Fatimiler:** Karamitlerin devamıdır. Bunlar, Abdullah ibni Meymun'un koymuş olduğu derece sayısını dokuza çıkardılar. Claude Janet'in ifadesiyle: "Yeni üyeleri çoğaltma ve üyeliğe kabul merasimleri Weishaupt'un (Biraderlere Hatırlatmalar) başlıklı talimatının tam bir benzeridir."

4- **Dürziler:** "Tabiata ve yıldızlara tapınmayı" esas alan bir inancı benimsediler. Hilafetin Hz. Ali (ks) ve ehli beyte ait olduğunu söyleyip ve Allah'ın (cc) tabiatla bütünleştiğini iddia etmektedirler.

5- **Haşhaşin veya Haydutlar:** Bunların izlerine de mason tarihinde sıkça rastlanmaktadır. Şefleri, "Dağların ihtiyar Adamı", olarak tanınan Hassan Sabbah, üyelerini yedi dereceye ayırmıştır.

Masonlar gibi gizliliğe şiddetle riayet ediliyor ve İslamiyet'in temel emirlerini benimser gözükmüyorlardı!

Cennet vaad ederek kandırdıkları ve afyon içirerek baştan çıkardıkları fedaîlerini kullanarak pek çok din

ve devlet adamını katletmişler ve kendilerine muhalefet eden herkesi teröre boğmuşlardır.

6- Irakta Saddam'ı içten yıkan **Kesnizani Tarikatı**,

7- Ve ülkemizdeki **Fetullahçılık** yapılanması da masonların bir planıdır.

Fetullah Gülen Hareketi: Risale-i Nur gibi ilmi ve imani eserleri rehber edinerek gençlerimizin milli ve manevî değerlere bağlı olarak yetişmesini sağlamak... Bu amaçla kurslar ve yurtlar açmak şeklinde hayırlı bir hizmet olarak başlamışken; zamanla masonik merkezler “Yurt ve okulların Türkiye genelinde hatta başka ülkelerde açılıp yaygınlaşmasına ekonomik ve bürokratik yardımlar yaparak ve mensuplarına cezbedici imkân ve fırsatlar tanıyarak, bu hareketin elebaşlarını avuçlarına almış ve Siyonist sömürü hâkimiyetine boyun eğen, layk ve ılımlı Müslüman yetiştirme merkezleri haline sokmuşlardır.

Siyon Liderlerin Protokolleri:

Yahudiler bu belgelerin uydurma olduğuna inandırmak için her yola başvurmuşlardır.

Bu tertipler arasında eserin mevcut kopyalarının Rusya’da yakılmasını, Londra Kütüphanesinde bulunan bir kopyasının çalınmasını, Amerika’da yeni baskısının yapılmaması için devlet terörü uygulanmasını sayabiliriz.

Bu eser, Yahudiler için bir plan teklif etmekte ve dünyayı Yahudi hükümetinin emrine vermek için gerekli olan uygulamaları göstermektedir.

Bu plana göre; milletlerin ahlâkları bozulmalı, maddi bakımdan Yahudilere muhtaç duruma sokulmalı, halkın çekmekte olduğu sefalet devamlı işlenerek toplumlar isyana ve anarşiye kışkırtılmalıdır.

Siyon protokollerine göre:

- Toplumlar ve özellikle dindarlar siyasetten uzak tutulmalı, yönetim masonların güdümünde olmalı
- Ekonomik hayat, bankalar ve borsalar Yahudi tekeline alınmalı
- Medya, basın-yayın, eğitim ve kültür yozlaştırılmalı
- Milli ve manevi bağlar zayıflatılıp koparılmalı, “devlet, millet, memleket” gibi kavramlar ve kurumlar yıkılmalıdır.

Siyon Protokollerinin yazılı olduğu belgede çok dikkat çekici bir nokta ise: “Saklı sırların anahtarlarının İstanbul’da bulunabileceğinin” yazılmasıdır.¹¹⁵

Acaba Siyonist Yahudiler ve Mason biraderler için İstanbul’un önemi nereden kaynaklanmaktadır?

Son NATO zirvesinin İstanbul’da yapılmasının bu siyon protokolüyle bir ilgisi var mıdır?

Bu arada; bütün masonların hain ve vicdansız olmadığını da biliyoruz. Ruhları Masonluğun ahlâksızlığıyla bağdaşmayan; hıyanet ve haksızlıklara yardımcı olmaya vicdanları karşı çıkan pek çok masonun bulunduğu inanıyoruz.

Bunlardan bazılarının servet ve şöhretleriyle, masonluğa yardımcı olmaları, onun perde gerisini, şeytanî felsefesini ve Siyonist hedeflerini bilmemelerindendir.

Bu bilmedikleri şeylerin birazcık olsun farkına vardıldıktan sonra kendilerini aldatan, ünlerini ve yardımlarını kötüye kullanan bu kirli ve kötü niyetli kuruluşun bir gün nefretle ayrılacaklarından emin olduğumuz masonların gerçekleri anlayacakları ve bu şeytan şebekesinden kopacakları, büyük bir değişim gereklidir ve bu kutlu devrim beklenmelidir.

Ve işte Atatürk, bütün bu hıyanet ve rezaletlerini çok iyi bildiği içindir ki, Mason Localarını kapatmış ve kapılarını kilitlemiştir.

Ve şimdilerde, hem mason hem Atatürkçü geçinenler, münafıklığın ve sahtekârlığın en tipik örnekleridir.

Bu arada Masonların: “Kemalizm dönemi bitmiştir. 80 yıl öncesine takılıp kalmak gericiliktir. Artık AB ile hatta küreselleşme bağlamında tüm dünya ile bütünleşmek gerekir... Dini ve milli bağnazlıklardan kurtulmanın

¹¹⁵ Bak: “Dünya siyasetinin perde arkasındaki güç” -Tarih boyunca MASONLUK-Jose Maria Ceardenal Caro Y.Rogriguez- Tercüme eden: Hacasan Yüncü – Kayıhan Yayınları. Sh: 256

zamanı gelmiştir...” şeklindeki dışı jelatinli, içi zehirli propagandalarına dikkat etmelidir!..

Harp Akademileri açılış töreninde sarf edilen:

“Klasik önyargılardan ve sloganik saplantılardan uzaklaşma...

Küresel güçlerle birlikte hareket yeteneğine kavuşma” anlamındaki sözlerinde Atatürk çizgisinden ve milli disiplinden kopmak heveslerinin dile getirilmesi endişe vericidir.

İsmet İnönü ve Masonluk

İsmet İnönü, Atatürk'ün Localarını kapattığı ve yanından kovup kapıya attığı masonlara, yeniden imkân ve imtiyaz tanımış ve masonluğun anaokulu sayılan Rotary ve ortaokulu sayılan Lionsları hükümet kararıyla açmıştır.

1 Nisan 1963 tarihli Resmi Gazetede yayınlanan 6/1607 no'lu karar açıklamasıyla, İçişleri Bakanlığı'nın 30–3957–38530 sayılı yazıları üzerine, 3512 sayılı kanunun 10. maddesine göre, Bakanlar kurulunca 1-Nisan–1963 tarihinde “**LİONS İNTERNETIONAL**” Kulübünün kurulması kabul edilmiştir.

KARARI VERENLER

Başbakan: İsmet İnönü

Başbakan Yard: Turhan Feyzioğlu (Mason)

İmar İskân Bakanı: Fahrettin Kerim Gökay (Mason)

Çalışma Bakanı: Bülent Ecevit (Dönme damadı)

Devlet Bakanı: Necmi Ökten (Mason)

Devlet Bakanı: Ali Şakir Ağanoğlu (Mason)

Dışişleri Bakanı: Feridun Cemal Erkin (Mason)

Maliye Bakanı: Ferit Melen (Mason)

Ticaret Bakanı: Muhlis Mete (Mason)

Türkiye’de Lions kulüplerinin kurulmasına o günlerde izin veren ve bugün hala hayatta bulunan devlet adamlarımıza, 1963 senesi 1-Nisan’ında almış oldukları bu hazin karar ithaf olunur. Lions’un kuruluşunun kabul tarihi “Nisan 1” şakası gibi geliyor, ama nedense yüce devletlilerimiz, özellikle o günü seçerek, Türkiye’mizi şaka yerine şoka sokmuşlardır.

Bir dönemler Karaoğlan edebiyatıyla “Akgünlere” doğru, “sürünenler sömürenlerden hesap soracak!” diyen Bülent Ecevit’in de Çalışma Bakanı sıfatıyla imzası var bu kararda. Üstelik mason birader olmadıkları halde... Ancak bu tarihi imzada muhterem eşleri Rahşan Hanımefendi’nin kaçınılmaz etkinliğinin olması yadırganmamalıdır.

O günlerde bu şer yuvasının kurulmasına onay veren sn. devlet adamları (daha doğrusu Yahudi kuklaları) Lions adı altındaki Siyonist ocakların büyümesine yardımcı olup, Türkiye’mizi büyük sıkıntılara sokacak olan bir masonizm diktatörlüğü kurmuşlardır.

1917-Rus- Ekim Devrimcilerinin tamamına yakını yine Yahudilerden oluşmaktadır.

<u>Gerçek adı</u>	<u>Kod Adı</u>	<u>Milliyeti</u>
Qulianow	Lenin	Rus
Bronstein	Troçki	Yahudi
Braum	Braun	Yahudi
Orthodoks	Akselord	Yahudi
Zederbaum	Martof	Yahudi
Nachankem	Steckloff	Yahudi (Mason)
Alfebaum	Zinovieff	Yahudi
Gimel	Souchanoff	Yahudi

Rosonfeld	Kameneff	Yahudi (Mason)
Krochmal	Sagerski	Yahudi
Silberstein	Bogdanoff	Yahudi
Rodomisisky	Uritzky	Yahudi
Katz	Komkow	Yahudi
Furstenberge	Larin	Yahudi (Mason)
Gourevitch	Dan	Yahudi
Goldberg	Meschkovvsky	Yahudi
Helpfand	Parsus	Yahudi
Goidenbach	Riasonovv	Yahudi
Zibar	Martinovv	Yahudi
Bleichanm	Solnzevv	Yahudi
Chernomordik	Chernomorsky	Yahudi
Zivin	Piatnisky	Yahudi
Rein	Abroumovich	Yahudi
Voinstein	Zvesdin	Yahudi (Mason)
Natanshon	Barbov	Yahudi
Lovenschein	Lapinsk	Yahudi (Mason)
Resenblum	Maklakovvsky	Yahudi

Yukarıdaki bilgiler Grande Encyclopedie Française-Rus İhtilâli ve Yahudiler adlı bölümünden alınmıştır.¹¹⁶

Yahudi Dönme ile Evlenen Komünist Yazar!

Cumhuriyet'in kurulduğu ilk senelerde rejime ve devlete kafa tutan yazılarıyla tanınan Marksist yazar Zekeriya Sertel'in yine kendisi gibi fanatik bir Marksist olan eşi "Yahudi dönmesi" Sabiha Seretel'le nasıl evlendiğini , kendisi anlatmaktadır..

Ve yine, Amerika'nın ünlü gazetesi "Washington Post'un sahibesi Madam Catherine Graham, katıksız bir Yahudi olması nedeniyle Jak Kamhi'yi Türkiye'deki ekonomik durumun dışında, başka yönlerden de güçlü gösterebilmek için, kardeşinin "Mossad ajanı" olduğunu açıklamıştır. Aslında Jak Kamhi, kardeşinin Mossad ajanı olduğunu hayatı boyunca gizlediği halde, Washington Post'un Yahudi patronu Madam Catherine Graham, kaş yapayım derken göz çıkarmıştı! Mossad, İsrail'deki dünyanın en ünlü ajan ve anarşi kuruluşlarından birisidir.

Alarko holdingin patronlarından ve sosyal demokrat takınan, Yahudi İsak Alaton şimdilik kış uykusunda olan, Ermeni Terör Örgütü Asala'nın en büyük finansörlerinden Türk düşmanı Honvanyan'ın can dostudur. İsak Alaton Ermeni Konseyi Başkanı Honvanyan'la Amerika'da buluşup onun evinde yemek davetine katıldığını inkar edemez!

Süleyman Demirel de masonudur. Ve malûm mahfillerin maşasıdır.

Bu belge karşısında Gerçeklere Saygı Duyalım

Eski Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel'in Ankara Vadisi Devlet Su İşlerinde Müdür iken Bilgi Locasına kayıtlı olduğunu gösteren Masonluk belgesidir:

¹¹⁶ G. Netshelodan

Sıra No.	Mat. No.		
43	48	Süleyman DEMİREL	İstanbul 1924.
		<i>Evlü, (Ref. Sn. Nispetiye)</i>	
		<i>İzmir Yüksek Mühendisi</i>	
		<i>İstanbul Teknik Üniversitesi</i>	
		<i>Nafia Vahatini Devlet Su İşleri Umum Müdürü, Ankara</i>	
			<i>Tlf. 24407</i>
		<i>Kavaklıdere Buğday Sokak No. 10/2, Ankara. Tlf. 24467</i>	
44	49	Şekür OKTEN,	İstanbul 1917.
		<i>Evlü, bir çocuklu (Ref. Sn. Etiler)</i>	
		<i>Doktor Operatör.</i>	
		<i>İstanbul Tıp Fakültesi.</i>	
		<i>Nüman Hastanesi Çene Cerrahisi Kliniği Şefi.</i>	
			<i>Tlf. 11753</i>
		<i>Atatürk Bulvarı No. 122, Dağlar Apt. Daire 9, Ankara</i>	
			<i>Tlf. 24964</i>
45	50	Hasim FENMEN.	İstanbul 1916
		<i>Evlü, bir çocuklu (Ref. Sn. Ulviye)</i>	
		<i>Hariciye Memuru.</i>	
		<i>Lezan Üniversitesi Siyasal İlimler Fakültesi. İsviçre.</i>	
		<i>Consul General of Turkey, Liverpool 2, England</i>	
		<i>Yenişehir Karanfil Sokak No. 16, Ankara. Tlf. 22915</i>	

Bak: Türkiye'nin Büyük Masonları Süleyman Yeşilyurt. Yeryüzü Yayınları. ANK. 3. Baskı Sh: 153

İşte 33.derecelik Masonluk mertebeleri:

Mavi Localar

- 1- Müptedi
- 2- Refik
- 3- Üstad
- 4- Sır Üstadı
- 5- Mükemmel Üstad

- 6- Mahram sekreter
- 7- Nazır
- 8- Bina emini
- 9- Dokuzların üstadı
- 10- Onbeşlerin üstadı
- 11- Yüce şövalye
- 12- Büyük mimar üstadı
- 13- Royal arş şövalyesi
- 14- Yüce üstad

Kırmızı Localar

- 15- Doğu şövalyesi
- 16- Kudüs prensi
- 17- Doğu ve Batı şövalyesi
- 18- Roz-Kruan şövalyesi

Felsefe Locaları

- 19- Yüce İskoçyalı
- 20- Sayın büyük üstad
- 21- Prusya şövalyesi
- 22- Lübnan prensi
- 23- Tobernaki şefi
- 24- Tobernaki prensi
- 25- Tunç yılan şövalyesi
- 26- Trinitar İskoçyalı
- 27- Kudüs mabedinin hâkim amiri
- 28- Güneş şövalyesi
- 29- Sen Andre "Aziz-Andre"
- 30- Büyük kadaş şövalyesi
- 31- Büyük müfettiş
- 32- Kutsal sır yüce prensi
- 33- Büyük genel müfettiş "Maşrik-ı Azam"

Yukarıda gördüğümüz gibi, masonluk derecelerindeki garip isimler genellikle İsrail ve İskoçya patentlidir. Bu şartlarda "masonluk Türkiye'nin mutluluğu için çalışan bağımsız bir kuruluştur" diyenlere, İstanbul Neve Şalom'daki Yahudi Haham "patriği"nden Kabala metinlerini isteyip, İbranice'den ve tercümesinden okumalarını tavsiye ederiz. Ülke gerçeklerini bir türlü kabullenmeyen mason biraderler, kendilerine verilen gülünç terfilerin; Siyonist Yahudilerin şeytani icatları olduğunu göreceklerdir.

Yeri gelmişken Türkiye büyük locası maşrıkı azamının yeminini de sizlere aktaralım:

"Bana tevdi edilecek farmasonluğun sırlarını, gerçek bir masondan başka kimselere ve usul kaidelerine uygun olarak kurulmuş bir mahfilden başka mahalde ifşa etmeyeceğime; biraderlerimi seveceğime, yardımlarına yetişeceğime, onların ve masonluğun müdafaası için, icap ederse hayatımı feda edeceğime, biçarelere muavane, herkese karşı adaletli hareket, aileme ve vatanıma fedakârlık edeceğime (yani hakları gasp edilmiş Yahudilere, Siyonizme hizmet eden kimselere, ailem olan dünya masonluk üyelerine ve vatanımız olan Arzı Mev'ud hedefine hizmet edeceğime ve bunların haklarını gözeteceğime) "sanii Azam-ı kâinatın" (yani Siyonist tanrısının) ve şu muhterem mason üstatlarının huzurunda; kendi arzum ve irademle resmen; Kemali Hulus ve samimiyetle yemin eder ve vaadimden dönmekten, yeminimde hulf etmekten ise, ölmeyi tercih

edeceğimi beyan eylerim.”¹¹⁷

Ester Benbassa'nın yazdığı ve Ayşe Atasoy'un dilimize kazandırdığı: “Türkiye ve Balkan Yahudileri Tarihi” adlı kitapta, Atatürk'ün kapatıp yasakladığı masonik ve Siyonist faaliyetlerin, İsmet İnönü döneminde yeniden serbest bırakılıp yaygınlaştığı şöyle anlatılmaktadır:

Tel-Aviv Belediye Başkanlığı da yapmış olan Siyonist lider Meir Düzengoff'un (1861–1937) henüz 1919 yılında iddia ettiği gibi, acaba yurdumuzda gizli bir Siyonizm mi vardı? Türkiye ve Bulgaristan'da yaşananlar karşılaştırıldığında, bu farklılıklar açıkça ortaya çıkar. Bulgaristan'da örgütlü bir hareket göze çarpmaktadır. Farklı eğilimler ile bunların ulusal ve uluslar arası bazdaki yönetimlerine doğrudan katılım, kelimenin tam anlamıyla Siyonist bir ideolojik söylem, ülke çapında düzenlenen kongreler, bu kongrelere ve hareketin mali temelini oluşturan fonlara yardım vardır. Ve bütün bunlar ikinci dünya savaşı'nın arifesine kadar sürmüştür. Selanik ve Yunanistan'ın diğer sefarat Yahudi cemaatleri bile Türkiye'dekilerden farklıdır. **Kemalist cumhuriyetin ilanından sonra, Türk Yahudiliği Siyonist hareketin yönetim mercileriyle resmi bağlarını koparır. Fakat bu kopma, Siyonizmin yeraltında devamını engellemez.** Hatta 1920 yılından itibaren İstanbul'da bir Filistin bürosu kurulur. Büro, özellikle transit geçen Rus Yahudilerin durumları başta olmak üzere, Filistin'e göçle ilgilenir. Büyük sorunların yaşandığı dönemlerde, göç edenlere az sayıda yerli Yahudiler de katılır. Bu büro çeşitli Siyonist akımların temsilcilerinden kuruludur ve Londra'daki merkeze bağlı çalışmaktadır. Haziran 1920 ve Haziran 1921 tarihleri arasında 4200 göçmene yardım yapılır. Bu göçmenler genellikle, Besarabya ve Romanya üstünden geçerek İstanbul'a gelen ve burada, Filistin'e göç izni almak için İstanbul'da bekleyen Ukraynalılardır. Filistin bürosu kapanmak da dahil olmak üzere çeşitli aşamalar geçirir. Rus Yahudilerinin Kemalist Türkiye'ye girmeleri yasaklanınca, amacı Yahudi göçmenlere yardım etmek olan bu büro sefaradlara yönelir. Sefaradların Filistin'e göçü için ellerinde az sayıda göçmen izin belgesi olması, bu Siyonist milliyetçi projenin etkilerini kısıtlamıştır. **Zaten bu Yahudiler, Siyonizm'i devlete ihanet olarak değerlendiren Mustafa Kemal önderliğindeki merkezi otoritenin yarattığı korkuyla yaşamaktadır.**

Siyonizm, Cumhuriyet Türkiye'sinde gizlilik içinde yürütülür ve bu bağlamda da oldukça kendine özgüdür. Böylesi şartlar altında kadrolaşma, propaganda, fikir aşılama ve uygulama etkinlikleri nasıl sürdürülebilirdi? Siyonist liderlerin yerli Yahudilerle görece az ilgilendikleri bir ortamda somut bir Siyonizm nasıl gelişebilirdi?

İstanbul hep önemli bir nokta olarak kalmaya devam edecektir. Çünkü Filistin Yahudi kolonisinin orta ve doğu Avrupa'da ezilen Yahudilerin kurtarılması ve Filistin'e transfer edilmesi çalışmaları bu şehirde başlayacaktır. Gelecekte İsrail devletinde görev alacak önemli sayıda Siyonist lider bu amaçla İstanbul'da bir süre kalmıştır. **Uzun süren görüşmelerden sonra İsmet İnönü güdümündeki Türk hükümeti, 1941 yılında yayınladığı bir kararnameyle Yahudilerin kendi topraklarından transit geçiş yapmasına izin çıkarır.** Bunun için aranan tek şart göçmenlerin Filistin vizelerinin olmasıdır. İkinci Dünya savaşı boyunca Türkiye'nin, hem ülke içindeki hem de yurt dışındaki Yahudilere karşı takındığı tutum için söylenebilecek tek şey, çelişkili bir tavidir. **İsmet İnönü Yahudi aleyhtarı görünerek göçmenlerin Türkiye yerine İsrail'e yerleşmesini sağlamıştır.** Böylece, 1938 ve 1944 yılları arasında 37 bin Avrupalı Yahudi Filistin'e yollanmıştır. Birçok Siyonist örgüt, İngiliz ablukasını kıran bu göçü İsmet İnönü hükümetiyle gizlice planlamış ve uygulamıştır. İstanbul, uzun bir süre için Siyonist gizli servislerinin toplandığı merkez noktadır. Gizli servislerin görevi; kurtarma operasyonları, komando ve paraşüt birliklerinin gönderilmesi için gerekli bilgilerin toplanmasıdır. İşte bu noktada, Filistin Yahudi bürosu delegeleri tekrar devreye girer ve izlenecek stratejinin belirlenmesi için çeşitli diplomatik mercilerle temasa geçer. 1935 yılında Mustafa Kemal'in kapattığı mason localarına bağlı Filistin bürosu ise, diğer kurtarma merkezleriyle olan ilişkilerin yürütülmesi sorumluluğunu üstlenmektedir.

Savaşın son yıllarında, işgal altındaki ülkeye yönelik operasyonlar ertelenir. O zaman bu büro yerli Yahudilere yönelerek onlarla ilgilenir. Genel olarak bakıldığında, Balfour Deklarasyonu sonrası, Siyonizmin resmi kurumlarının yerli Yahudiler üstündeki ilgisinin sistematik bir şekilde azaldığı gözlenir. İlgilendikleri alan

¹¹⁷ Süleyman Yeşilyurt Türkiye'nin Büyük Masonları 3. Baskı Sh.159

ise, her zaman başvurdukları ve kendi şeytani amaçları için mübah saydıkları anarşik hareketler ve vahşi terör eylemleridir. Masum ve mazlum Filistin Müslümanları; İnönü Türkiye'sinin büyük destekleriyle sistemli bir şekilde katledilmiştir. Her şeye rağmen, bu büro Türkiye'de Siyonizmin canlı tutulmasını sağlamıştır. Aslında, ne kuruluş aşamasında ne de savaş yıllarında birinci amacı bu olmamıştır. Otuzlu yılların sonuna kadar ülkedeki tek Siyonist kurum, bu temsil bürosudur. Kemalist Cumhuriyetin ilanından önceki dönemde geçen sürede Siyonist faaliyetler ne kadar zenginse, bunu izleyen dönemde, tam tersine, bir ölüm sessizliğine bürünür. **Kemalizmin kendine özgü milliyetçiliği başka bir milliyetçiliği kabul edecek yapıda değildir, hele eski zimmilerden kaynaklı ise. (Atatürk bunları şüphe ile izlemiştir.)**

Gerçek anlamda bir Yahudi proletaryasının bulunmadığı, Selanik ve Bulgaristan örneği sosyalist hareketin oluşmadığı Türkiye'de, Siyonizm; sosyalizmin yerine geçmiştir. Birinci Dünya savaşı'nın sonu bu eğilimi güçlendirmiştir. Sosyalist hareket ülkede yasaklanmış olduğu için Türk Yahudilerinin de bu harekete katılmaları imkânsız hale gelmiştir. Türk Yahudiliğinin sosyalizme doğrudan katılamadığı günlerde, (masonluk ve sahte Atatürkçülerle) topluma açılan Siyonist gurup, yeraltından yoksul kesimleri, kışkırtılan Kürtleri ve Alevileri bir araya getirip örgütleyerek, bunlara karşı da Milliyetçi hareketleri körükleyerek, ülkeyi bir iç savaşa sürüklemiştir. Masonluk taşrada, özellikle İzmir'de, Adana'da ve Bursa'da derinlemesine köklenir.¹¹⁸

Esther Benbassa ve Aron Rodrigue aynı kitabında şunları da söylüyor:

“Osmanlı İmparatorluğunda, keskin bir antisemitizm (Yahudi düşmanlığı) yoktur. Ve hele, Hristiyan Batıda yaşananlarla kıyas kabul etmez. (bir hoşgörüyü rastlanmaktadır) Diğer gayri Müslim cemaatler gibi, Yahudi cemaati de bu sosyal ve hukuksal eşitlik (ve adaletten kendi) payını almaktadır. (sadece) özellikle merkezi iktidarın çalkantı ve güç kaybı yaşadığı (bunalımlı) dönemlerde, yöneticilerin (kendilerine nasıl davranacağından endişe edip) tavırlarından tedirgin olurlar. (sıkıntıları yalnız bununla sınırlıdır) Yine de, modern çağa gelinceye kadar (ne Osmanlı'da ne diğer) İslam topraklarında, inanca dayalı (ve Yahudilere yönelik) bir antisemitizm olmaz... (Bu durum İslam'ın merhamet ve müsamahasından kaynaklanır)¹¹⁹

1934 yılında 22–2733 numaralı 14 Haziran 1934 tarih ve 2510 sayılı resmi gazetede yayınlanan ve Atatürk aleyhindeki düşmanlıkların iyice artmasına sebep olan ve azınlıkların hıyanet amaçlı faaliyet alanlarını oldukça daraltan “Devlet İskân Kanunu” Mustafa Kemal'in özel bir gayretiyle çıkarılır.

Bu kanunla;

- a- Anadili Türkçe olmayan azınlıkların (Yahudi ve Hristiyan unsurların) yoğun guruplar halinde özel semtler veya siteler oluşturmaları
- b- Kendilerine mahsus işçi ve esnaf dernekleri kurmaları
- c- Herhangi bir sanat, ticaret ve mesleği kendi tekellerine alıp, iktisadi, ticari veya içtimai(sosyal) imkân ve fırsatları sadece kendi mensuplarına aktarmaları
- d- Türk kültürüne uyum sağlamayan veya Türkçeden başka dil konuşan kesimlerin, ülke bütünlüğüne karşı kışkırtılma yolları
- e- Ve yine herhangi bir kasaba veya İlçe-Kaza'da yabancı unsurların ve azınlıkların mevcut nüfusun yüzde 10'dan fazla olmaları yasaklanmış ve dış güçlerin şeytani gaye ve girişimlerinin önü tıkanmıştır.

Bütün bunlardan açıkça anlaşılıyor ki: Atatürk, emperyalist ve Siyonist faaliyetlere fırsat tanımamış ve büyük bir devlet adamı duyarlılığıyla, en küçük ve en düşük hıyanet ihtimallerine karşı bile gerekli bütün tedbirleri almıştır.

Ama maalesef İsmet İnönü ve Adnan Menderes bütün tedbirleri boşa çıkaracak ve hain odakların önünü açacak her türlü kolaylığı onlara sağlamışlardır.

Tapınak Şövalyeleri ve Masonluk:

Bazı Yahudiler Avrupa'daki Musevi düşmanlığından korunmak için, güya Hristiyan olan ama aslında sapık Kabala öğretilerine bağlı kalan “Tapınak Şövalyeleri” kurdular. Ve giderek büyük bir güç kazandılar. Filistin topraklarını işgal edip, Arzı Mev'ud hayalini ve Siyonizm'in dünya hâkimiyetini gerçekleştirmek için,

¹¹⁸ Bak: İletişim Yayınları 2. Baskı 2003 İST. Sh.290–343

¹¹⁹ Bak: Age Sh.337

zenginlik ve cennet vaat ettikleri Hristiyanları Haçlı seferlerine kışkırttılar.

Sonunda Kudüs'ü zaptedip 100 yıl kadar burada kaldılar ve Müslümanları acımasızca boğazladılar.

Selahattini Eyyubi'nin Kudüs'ü fethetmesiyle, Tapınakçıların çoğu ortadan kaldırıldı. Ama geri kalanları İngiliz Kralı Arslan Yürekli Richard'ın yardımıyla Kıbrıs'a yerleşip denizciliğe başladılar. Vasco do Gama ve Kristof Kolomb gibi kâşifler de Yahudi dönmesi bir tapınakçıydı ve Amerika'nın varlığını İslami kaynaklarda bulmuşlardı.

Tapınakçıların Avrupa'da yaygınlaşması, azgınlaşması ve toplum ahlakını yozlaştırması üzerine Fransız Kralının öncülüğünde, bütün tapınakçılar yakalandı, elebaşları asıldı.

O sırada İskoçlar, İngilizlerle savaşıyordu. Tapınakçı artıkları İskoçya'ya gidip İngilizlere karşı onların safında savaştı ve büyük bir saygınlık kazandılar.

İskoçya'da örgütlü Duvar Ustaları Localarını ele geçirip, Tapınakçı Şövalyelerin kabalist sistem ve sembollerini buralara taşıyarak ilk mason Localarını kurdular... Ve tekrar Avrupa'ya ve daha rahat taşınip teşkilatlandılar.

Ve nihayet Büyük Fransız İhtilalini gerçekleştirip, Fransa Kralını asarak, 400 sene önce asılan Liderlerinin intikamını aldılar.

Daha sonra 1. ve 2. Dünya Savaşlarının çıkarılmasında, Tapınakçı Şövalyelerin, yani Yahudi dönmelerin devamı olan bu Mason Locaları önemli rol oynadılar.

Nihayet önce Sicilya ve İtalya'da ardından başka ülkelerde, meşhur Mafya odaklarını da yine bu Tapınakçı Şövalyelerin devamı olan Masonik merkezler ve Yahudi dönmeler kurmuş ve kullanmışlardır.

Ve işte Atatürk, bu şeytan şebekesinin Türkiye'deki şubelerini kapattığı için kara listeye alınmış ve zehirlenmek suretiyle suikasta uğramıştır.

Fransız Cumhurbaşkanı Jaques Chirac'ın Baş Danışmanı ve Büyük Doğu Mason Locası Başkanı Alain Bauer'ın İstanbul'daki Tarihi Açıklaması:

“Modern Türkiye'yi Masonlar mı Kurmuşlardı?”

Fransız Cumhurbaşkanı Jaques Chirac'ın güvenlik danışmanı Sorbone Üniversitesi Öğretim Üyesi Dr. Alain Bauer, Modern Türkiye'nin kurucularının birçoğunun mason olduğunu söyledi.

İstanbul'da düzenlenen 'İstanbul Demokrasi ve Küresel Güvenlik Konferansı'na katılan ve aynı zamanda Büyük Doğu Mason Locası Başkanı olan Bauer, bu konuda da görüş bildirdi. Dr. Alain Bauer, mistik bir mesele olarak bilinen masonluk konusuna ilişkin de Büyük Doğu Mason Locası lideri olarak, 'Bu sadece kitabı açıp okumayan insanlar için gizemli bir konudur. Bu konuda yaklaşık 20 binden fazla yazılmış kitap var. Modern Türkiye'yi kuran birçok insan mason locasındandı' diye ekledi.

Böylece, Ahmet Akgül Hocamızın; Bizim Atatürk kitabında yazdığı “Dış güçlerin ve sabataistlerin Anadolu siyon devleti kurma heves ve hileleri” de belgelendi.

Kitaplarda yazılı

Öne sürdüğü konu ile ilgili isim vermesi istenilen Dr. Bauer, 'Bu konunun Türkiye'de hassas bir konu olduğunu biliyorum ve isim vermek istemiyorum. Ama Paris'teki tarihi kitaplarda bunların kim olduğu yazılıdır. Hiç ummayacağınız bir kişi dahi masondur' iddiasını da dile getirdi. Kastettiği kişinin kim olduğu konusunda ise Bauer, ısrarlara rağmen yanıt vermedi.

El-Kaide terör örgütünü besleyen asıl kaynağın kültürel çatışma olduğu görüşünü öne süren Dr. Bauer, 'El-Kaide hayali bir yapı değil, onun nasıl olduğunun değerlendirilmesi lazım' dedi. Asıl problemin medeniyetlerin değil kültürlerin çatışması olduğunu vurgulayan Bauer, Irak'taki işgalin ardından yeniden 11 Eylül saldırısı gibi bir eylemin yaşanabileceği tehlikesinin var olduğuna dikkat çekti.¹²⁰

Böylece, Atatürk'ün de mason olduğunu iddia eden Chirac'ın baş danışmanı, tam bir mason münafıklığı içinde olayları çarpıtmak istemektedir. Hakla Batılı, doğrularla yanlışları karıştırmak ve gerçekleri çarpıtmak masonların hep yapabildiği bir hiledir. Evet, Cumhuriyetin kuruluşunda masonların parmağı olduğu

¹²⁰ Akşam – 11 Haziran 2005

bilinmektedir. Ancak Atatürk'ü kendilerinden göstermeleri, bir sahtekârlık örneğidir. Çünkü Mustafa kemal onların localarını kapatan kişidir. Ama Atatürk'ten sonra, Türkiye'nin tamamen masonların güdümüne girdiği ise kesindir.

Osmanlı ve Cumhuriyet Masonları

Masonlar, ya da Ortaçağın duvarcı loncaları, ilk kez 1717'de kimlik değiştirerek İngiltere'de eğitimli kesimin bir araya geldiği fikir kulüpleri şekline dönüştü. O dönemde krallıkların yerine halkın iradesinin hâkim olması ve 'insan hakları' başta olmak üzere öncü fikirleri benimseyen masonlar kıta Avrupası'nda da kısa sürede yayıldı. 1733'te Fransa'da açılan Büyük Maşrık (Grand Orient) Locası, daha sonra Fransız Devrimi'nin 'Özgürlük, Eşitlik, Kardeşlik' sloganını ve cumhuriyetçi ideallerini benimseyerek bu fikirlerin Avrupa çapında yayılmasını sağladı. Masonların yenilikçi fikirleri başka ülkelerin eğitimli seçkinleri arasında yaymasının yanı sıra gizemci simgelere önem vermeleri ve Yahudi-Hristiyan geleneğini ön plana çıkarmaları, 'gizli bir dünya egemenliğinin arkasındaki güç' olarak tanımlanmalarına yol açtı.

Osmanlı İmparatorluğu masonlukla Fransız Büyük Maşrık Locası ile İngiliz ve İtalyan locaları üzerinden tanıştı. V. Murat dahil, Osmanlı seçkinlerinin önemli kısmı masonluğu benimsedi. İttihat ve Terakki Cemiyeti de, döneminin pek çok fikir ve siyaset derneği gibi, bir mason locası olmamakla birlikte masonluğun savunduğu idealleri benimsemişti. Kurucu kadrosunda ağırlıklı olan masonlar dolayısıyla, örgütlenmesinde masonluğu örnek almıştı.

1909'da kurulan Türkiye Hür ve Kabul Edilmiş Masonlar Locası'nın internet sitesinde, cumhuriyetin kurucu kadrosunda yer alan Masonlar şöyle sıralanıyor:

Fethi Okyar, Rauf Orbay, Refet Bele Paşa, Ali İhsan Sabis Paşa, Meclis Başkanı Kazım Özalp Paşa, Meclis Başkanı Abdülhalik Renda, Başbakan Hasan Saka, İçişleri Bakanları Şükrü Kaya ve Mehmet Cemil Ubaydın, Dışişleri Bakanları Bekir Sami Kunduh ve Tevfik Rüştü Aras, Sağlık Bakanları Rıza Nur, Adnan Adıvar, Refik Saydam, Behçet Uz, Milli Eğitim Bakanları Reşit Galip, Hasan Ali Yücel, Ekonomi Bakanı Sırrı Bellioğlu, Milletvekilleri Cevat Abbas, Atıf Bey, Edip Servet Tör, Yunus Nadi, Reşit Saffet Atabinen, Memduh Şevket Esendal, Hilmi Uran, Tevfik Fikret Sılay, Ahmet Ağaoğlu, Ankara Valisi Nevzat Tandoğan ve Belediye Başkanı Süleyman Asaf İlbay, İstanbul Valileri Muittin Üstündağ, Lütfü Kırdar, Danıştay Başkanı Mustafa Reşat Mimaroğlu, Jandarma Genel Komutanı Galip Paşa, İstiklal Mahkemesi Başkanı Necip Ali Küçüka, Amiral Mehmet Ali Paşa. Bunların birçoğunun sabataist dönme olduğu da saptanmıştır.

Başta Mustafa Kemal, Kuvay-ı Milliye öncüleri, dış güçlerin desteklediği bu masonik çevrelerin, bütün hile ve hıyanetlerinin elbette farkındadır.

Ancak, bağımsız Türkiye Cumhuriyeti'ni kurup, mevcut tehdit ve tehlikeleri atlatıncaya kadar, bu çevreler oyalanmış ve onların güçlerinden ve bazı heveslerinden yararlanılmıştır.

Kısaca "Harp Hiledir" hadisi ve taktiği çok mükemmel uygulanmıştır.

ATATÜRK'ÜN FİLİSTİN DUYARLILIĞI VE DİNLERARASI DİYALOG DALEVERESİ

İsrail gibi şırmamış ve saldırganlaşmış devlet görüntülü terörist çetelerin; diyalog ve davetten değil, sadece “kuvvet”ten ve “müeyyide”den anladıkları kesin bir gerçektir. Batı uygarlığı yaftalı, Amerika ve Avrupa azgın aygırlarını arkasına alan Siyonistlerin, bu tamamen haksız ve ahlaksız katliamları karşısında, Atatürk olsaydı ne yapardı? Sorusunun yanıtı, ölümünden bir müddet önce, 1937 tarihli Hakimiyeti Milliye Gazetesindeki şu cesur demecinde gizlidir.

Mustafa Kemal: Filistin için kanımızı dökmeye hazırız! Diyecek kadar yürekli bir mü'mindir

O günkü Hâkimiyeti Milliye gazetesinde yayımlanan 1937'deki bir nutkunda; Filistin'e dışarıdan müdahale edilemeyeceğini ve el sürülemeyeceğini söyleyen Mustafa Kemal, "Mukaddes toprakların İslâm hakimiyetinde kalması için bugün kanımızı dökmeye hazırız" demiştir.

Mustafa Kemal Atatürk'ün 27 Temmuz 1937 tarihinde Hakimiyet'i Milliye gazetesinde yer alan nutkunda: "Filistin'e el sürülemez! Türkler mukaddes topraklarda yabancı hakimiyetine tahammül edemeyeceklerdir" dediği kesinleşmiştir.

Başbakanlık Cumhuriyet Arşivi'nde bulunan evraka göre; Dahiliye Vekaleti Matbuat Umum Müdürlüğü tarafından saklanan 1937 tarihli belge; Mustafa Kemal Atatürk'ün Türkiye Büyük Millet Meclisi'nde yaptığı bir nutuktan bahsetmektedir. Nutkun Filistin ile alakalı bölümünde "Arapların, Avrupa siyasetine nüfuz edemeyip bu sözde istiklâl kelimesine kanmaları ve bu hevesle Arap memleketlerini, Avrupa emperyalizminin esaretine sokmaları çok şayanı teessüftür." (Yani Müslüman Arapların, batılıların bağımsızlık vaatlerine aldanıp, emperyalizmin esiri olmaları, çok üzücü bir olaydır.) diyen Mustafa Kemal, Filistin'in Arabistan'da vuku bulacak (bir işgal) harekâtının merkezini teşkil ettiği takdirde; buradaki Araplara yapılacak herhangi bir fenalığa Türklerin tahammül edemeyeceğini ifade ve ikaz etmektedir.

Atatürk; 'Bu topraklar için kanımızı dökmeye daima hazırız' demiştir

Mustafa Kemal, nutkun Filistin'le ilgili ilerleyen bölümlerinde daha sonra şu tarihi sözleri sarf etmiştir: "Arapların arasında mevcut olan karışıklığı ve hoşnutsuzluğu kimse bizim kadar bilemez. Biz doğrusu maalesef birkaç sene Araplardan uzak kaldık. Fakat şimdi kendimize kâfi derecede güvenip kudretimizi bildiğimiz için, İslâmiyet'in mukaddes yerlerinin Musevilerin ve Hristiyanların nüfuzunun altına girmesine mani olacağız. Binaenaleyh şunu söylemek istiyoruz ki, buraların Avrupa emperyalizminin oyun sahası olmasına müsaade etmeyeceğiz. Biz şimdiye kadar; "dinsiz ve İslâmiyet'e lâkayt" olmakla itham edildik. Fakat bu ithamlara rağmen, Peygamber'in son arzusu istikametinde; yani, mukaddes toprakların daima İslâm hâkimiyetinde kalmasını temin için, hemen bugün kanımızı dökmeye hazırız. Cedlerimizin, Selâhaddin'in idaresi altında, uğrunda Hristiyanlarla mücadele ettikleri toprakların; yabancı hâkimiyet ve nüfuzunun tahtında bulunmasına müsaade etmeyeceğimizi beyan edecek kadar bugün, Allah'ın inayeti ile kuvvetliyiz. Avrupa bu mukaddes yerleri işgal ve temellük etmek için yapacağı ilk adımda, bütün İslâm âleminin ayaklanıp icraata geçeceğine şüphemiz yoktur" sözleriyle, gerekirse İslam dünyasını harekete geçirebileceğinin de işaretlerini vermiştir.

Dönemin Kudüs Müftüsü'ne büyük destek vermiştir

Mustafa Kemal Paşa, Çanakkale Savaşı'na katılan ve Teşkilat-ı Mahsusa'da görev alan Yaser Arafat öncesi ilk Filistin lideri ve Kudüs Müftüsü Hacı Emin el-Hüseyni'yi de hep desteklemiştir. Atatürk'ün ölümünden sonradır ki İngilizler el-Hüseyni'ye verdikleri sözlerden ve Reel paylaşma planından vazgeçmişlerdir. Bunu, Filistin'de İsrail devletinin kurulması yolunda birbiri ardınca adımlar atılması izlemiştir. İngilizlerin Filistin'in paylaşımında Araplara karşı çok tavizkâr davranmasında Atatürk'ün dış politikasının ve Kudüs Müftüsü el-Hüseyni'ye verdiği tam desteğin büyük etkisi bulunduğu artık belirlenmiş ve belgelenmiştir.

Mustafa Kemal, Filistin'in emperyalistlerin eline geçmemesi ve Hz. Peygamberin aziz hatırasının çiğnenmemesi için gerekirse savaşmayı ve kan akıtmayı göze alırken... Atatürk'e dinsiz-deccal diyen sahte

Mesihler, değil sadece Filistin, Türkiye'mizi bile Siyonist İsrail'in bir eyaleti yapma planının fikri parçası olan Dinler Arası Diyalog tuzağına taşeronluk rolündedir. Halbuki:

1- Dinlerarası Diyalog girişimlerinin en sinsi ve tehlikeli tarafı: İslam dışındaki tahrif edilmiş veya putperestliğe yönelmiş dinleri de hak kabul etmek ve İslam dinini onlardan biri şeklinde göstermektir.

Oysa "Allah katında (Gerekli ve geçerli olan tek) din İslam'dır."¹²¹

"Kim İslam'dan başka bir din ararsa, bilsin ki (o uydurma din) kendilerinden asla kabul edilmeyecektir."¹²²

Evet "dinler" yok, bir tek Hak din vardır, o da İslam'dır. Hz. İbrahim, Hz. Musa, Hz. İsa da, Hz. Muhammed Aleyhisselam da, İslam'dır.

Biz Müslümanlar, bütün peygamberlere ve onlara gönderilen kitap ve sahifelere inandığımız halde, onlar Hz. Muhammedî SAV ve Kur'an'ı Kerimi inkâr etmektedir.

2- "Deki: Ey Kitap ehli, bizimle sizin aranızda müsavi (ve müşterek) olan bir KELİME'ye gelin."¹²³ Ayetinde;

"Ortak din, müşterek inanç ve benzer ahlâk" tan değil, sadece bir benzer "Kelime" den bahsedilmektedir.

Çünkü bu günkü Yahudi ve Hristiyanlarla "Allah, Peygamber, Ahiret, Vahiy, Kitap ve Din" gibi kelime kalıplarımız müsavi ve müşterektir. Ama bu kelimelere yüklenen asıl "kavramlar"lar arasında asla bir benzerlik söz konusu değildir. Biz tevhit, onlar ise teslise (üç ilah) ve tescim (Allah'ı cisimlendirme) inancına sahiptir.

3- Bu ayetleri en mükemmel anlayan ve en güzel uygulayan Hz. Peygamber Efendimizin İslama davet mektupları ortadadır.

O Mektupları diyalog dalaverelerinize dayanak gösteriyorsunuz da niye bir tanesini olsun yayınlamıyorsunuz?

Foyanız ve safsatanız ortaya çıkar diye mi korkuyorsunuz? Bu topluma; Sizin, Siyonist merkezlere teslimiyetçi ve emperyalist emellere hizmetçi tavrınızla, Efendimizin "Batıl ve bozuk olan yoldan vazgeçip İslam'a teslim olun ve kurtulun" anlamındaki çağrılarını karşılaştırıp doğru karar verme fırsatı niye sunmuyorsunuz?

4- 20 Aralık 2004 tarihli Yeni Şafak Gazetesindeki habere göre: "Vatikan İslâm dünyasına yönelik olarak izleyeceği yeni politikasını:

"2003'te İslâmiyet'e karşı başlatılmış olan entelektüel saldırı, 2004 ten sonra askeri ve siyasî savaş düzeyine çıkarılmıştır" şeklinde açıklarken, ABD Başkanı Bush "Yeni Haçlı Seferlerini başlattığını" söylerken, sizin aynı merkezlerle hala diyalog içinde bulunmanız, gaflet midir, yoksa hıyanet midir?

5- Farklı din ve dünya görüşlerine mensup kişiler, partiler, dernekler ve devletlerarasında:

- Bilimsel
- Teknolojik
- İnsani
- Siyasi
- Kültürel

Ve sanatsal diyalog ve dayanışma olabilir, olmalıdır. Birlikte barış ve bereket içinde yaşama imkânı aranmalıdır. İlimi temellere dayalı imani ve ahlaki davetler yapılmalıdır.

6- Ancak, Hz. Peygamberimiz toplumsal ilişki ve işbirliklerini;

a- Resmi ve fiili din rehberi ve Devlet reisi sıfatıyla

b- Devlet reisi ve din rehberi olarak bizzat tayin ettiği resmi elçiler vasıtasıyla...

c- Ve yine muhatapları olan devlet yetkilisi ve din-millet temsilcisi statüsü taşıyan insanlarla yapmıştır.

Ve onları (Yahudi ve Hristiyanları, puta ve ateşe tapanları) tuttukları batıl yoldan vazgeçip İslam'a girmeye çağırmıştır.

Peki, Fetullah Gülen acaba;

¹²¹ Ali İmran:19

¹²² Ali İmran: 85

¹²³ Ali İmran: 64

- Bütün İslam Aleminin dini lideri midir?

- Hangi devletin resmi ve yetkili temsilcisidir? Hiçbiri değil, ya;

Kendisine, bu sahte sıfat ve statüyü ne İslam Alemindeki ne Türkiye'deki Müslümanlar değil, Siyonist Yahudi ve Emperyalist Haçlı merkezleri vermiştir.

7- Şu Diyalogcu Fetullah Gülen:

Yıllardır sahipsiz ve savunmasız Filistin Müslümanlarına kan kusturan Siyonist İsrail'in haksız ve ahlâksız saldırılarını, çıkıp bizzat kınasın ve Müslümanlara sahip çıksın...

Ve yine ABD'nin ve şer ekibinin emperyalist amaçlarla Irak işgalini ve sergiledikleri vahşetleri ve bu zulme destek verenleri lânetleyen ve yurtlarını ve namuslarını savunan direnişçilere dua eden bir açıklama yapsın,

O zaman, samimiyetine ve Milli Cephede hizmet ettiğine kanaat getirelim!

8- İslam ülkeleri biri birinden bu denli kopuk... Türkiye'deki İslâmî cemaat ve cemiyetler biri birinden böylesine uzak bulunduğu bir hengâmede, önce Müslümanlar arasında bir diyalog ve dayanışma... Saldırı ve sömürüye karşı ortak tavır ve hayırdaki yarışma ortamı hazırlamak için hiçbir gayret ve girişim göstermediği halde, Yahudi ve Hristiyanlarla diyalog için böylesine iştahlı davranmak, hangi merhamet ve müsamaha ile izah edilecek bir tavidir?

9- 21-23 Aralık 2004 tarihlerinde Zaman Gazetesinde Dinlerarası Diyalogun Dini Temellerini yazan, Yahudi ve Hristiyanları "Veliler" edinmeyi yasaklayan ayetlerin hükmünü kendi kafasına göre yorumlayıp yamuklaştırmaya çalışan Prof. Dr. Davut Aydın'ın "Maide 51. ayeti, sadece Müslümanlara karşı savaşan Yahudi ve Hristiyanlarla dostluğu men ediyor" iddiasının hiçbir ilmi ve tarihi dayanağı yoktur.

Kaldı ki böyle bile olsa; şu anda Filistin ve Irak'ta İslam topraklarını zorla işgal eden ve Müslümanlarla savaşı sürdüren İsrail ve ABD ile ve onların güdümündeki mahfillerle, Fetullah Gülen'in bütün alakasını kesmesi gerekmez mi?

Elbette bu ayetlerde yasaklanan; Ehli Kitapla komşuluk gibi şahsi, ticari, bilimsel, kültürel ilişkiler veya devletlerarası barış ve iş birliği değil;

Millet ve devlet olarak Yahudi ve Hristiyanların veya onların güdümündeki oluşumların

- Kur'an ahkamına ve temel insan haklarına aykırı hedeflerine hizmet etmek

- Onların İslam ahlakına, evrensel hukuk kurallarına uymayan prensip ve projelerinde figüran görevler üstlenmek

Onları yeryüzünün lideri, rehberi, efendisi kabul edip, onların himmet ve himayesine girmek

Yahudi, Hristiyan ve putperestlerin haksız ve ahlâksız düzenleriyle mücadele edeceğine, onların hâkimiyetine rıza göstermektir.

Sn. Prof. söyleyin bakalım mesela, Türkiye'nin AB'ye girmesi, sadece;

- Hristiyan ve Yahudi bilinen insanlarla şahsi ve ailevi dostluklar kurmak

- Ticari ve ekonomik ortaklıklar yapmak

- Ve böylece dünya barışına ve insanlığın refahına katkıda bulunmak mıdır?

Yoksa;

- Egemenlik haklarımızdan dış politikamıza

- Sanayi yatırımlarımızdan tarımımıza

- Anayasamızdan kanunlarımıza

- Zenginlik kaynaklarımızdan ordumuza her şeyimizi; Yahudi ve Hristiyanlıktan beslenen AB kriterlerine uydurmak, Avrupa'nın yönetim ve denetimine teslim olmak mıdır?

Yani Maide 51. ayetine göre onları "veliler-yöneticiler" edinmek...

Faiz ve fuhuş medeniyeti içinde erimek ve Nisa 60. ayetinde belirtilen "Tağuti (Kur'ana aykırı ve şeytanî kurum ve kuralların geçerli olduğu bir) düzende yaşayıp yargılanmayı ve onların hükmüne razı olmayı kabullenmek" değil midir?

Süleyman Karagülle'nin "Avrupalıları (Dünyevî yönden de olsa) kurtulmuş ve huzura kavuşmuş kabul

etmek, Avrupalı olmakla sorunlarımızın halledileceğini zannetmek; işte bunlar CEHALET'tir.

Cehalet aslında bilmemek değildir. İşine gelmediği için gerçeği öğrenmek ve işitmek istememektir. Yani cehalet küfür demektir. Zaten Küfür de, bile bile bir gerçeği örtüp gizlemek ve inkâr etmektir.

Hâlbuki bilmemek, mazerettir. Oysa cehalet mazeret değildir.

Şu anda AK partililer ve diğer Batıl peşinde gidenler, bilgisiz değil, cahildir. AB gibi batıl ve barbar sistemlere yanaşarak hem de milyarlar harcayarak ve Milli onurumuzu ayaklar altına alarak kurtuluş beklemek, ama Kur'an'ın adalet ve saadet çağrılarına kulak vermemektir."¹²⁴

Tespitleri, sizce doğru değil midir? Kaldı ki Sn. Karagülle, bir zamanlar Fetullah Gülenin de ilmini taktir ettiği ve önemseydiği bir şahsiyettir.

Aralık-2004 Milli Gazetede yayınlanan, Ebubekir Sifil'in Diyalog argümanları yazı dizisinden, çok ilmi ve isabetli noktaları da özetleyerek bu konuyu bağlayalım:

"**Efendimiz (sav)**'in, çeşitli kişilere hitaben yazdığı, literatüre "**İslâm'a davet mektupları**" olarak geçmiş bulunan mektupların **Dinlerarası diyalog faaliyetlerine** "meşruiyet" gerekçesi yapılması, en hafif tabiriyle "çarpıtma"dır.

Medine vesikasına gelince;

Her şeyden önce bu vesikanın, daha önce merkezî bir yönetime sahip bulunmayan **Medine** ahalisi için yepyeni bir sistem inşa ettiğini görüyoruz. Bu sistemde **Hz. Peygamber (sav)** ve **Müslümanlar** "metbu" (tabi olunan), diğerleri ise "tabi" konumundadır.

Yine bu meyanda mezkûr vesikada zikredilen kimseler arasında vuku bulabilecek bütün anlaşmazlıklarda veya öldürme hadiselerinde konunun "**Allah'a ve Resulü'ne götürülmesi**"nin hükme bağlanmış olması, altı çizilmesi gereken hususlar arasında bulunmaktadır.

Bugüne kadar izlediği seyir ve katılımcı tarafların konumları itibariyle **Dinlerarası diyalog faaliyetlerinde** bu vesikanın muhtevasıyla refere edilebilecek herhangi bir husus var mıdır?"

"Bir diğer argüman da **Hz. Peygamber (sav)**'in **Necran Hristiyanları** ile görüşmesi ve kendilerine ibadet etmeleri için **Mescid-i Nebi'**yi tahsis etmesi olayıdır.

Necran Hristiyanlarını Medine'ye getiren eğer **Hz. Peygamber (sav)**'in onları iman ile cizye arasında bir seçim yapmaya çağıran mektubu ise, olay daha başından **diyalog** zemininden uzak bir tarzda başlamış demektir. Zira burada da "tanıma, anlama ve hoş görme" söylemi ile taban tabana zıtlık teşkil eden bir durumun mevcudiyetini teslim etmek zorundayız.

Akabinde **Necran** heyeti **Medine'ye** geldiğinde, sırf üzerlerindeki ipek giysiler ve altın takılar sebebiyle **Hz. Peygamber (sav)**'in kendileriyle konuşmayı reddetmesini "diyalog ve hoşgörü"nün neresine yerleştirebiliriz?

Nihayet ipek ve altınları çıkardıktan sonra huzura kabul edilen heyetle **Efendimiz (sav)** arasındaki söz dönüp dolaşıp **Hz. İsa (as)**'a geldiğinde 3/Al-i İmrân, 59-61. ayetleri nazil oldu. **Necran** heyeti "**mübâhale**"yi kabulden imtina ettiğinde olanları biraz sonraya bırakarak bu ayetlerin muhtevasına bakalım:

"Allah katında İsa'nın durumu, Adem'in durumu gibidir. Allah onu topraktan yarattı; sonra ona "**O!**" dedi ve (o da) oluverdi. (Bu), Rabb'inden gelen bir gerçektir. Öyleyse şüphecilerden olma! Sana bu ilim geldikten sonra seninle bu konuda tartışanlara, "**Gelin, sizle ve bizler de dahi olmak üzere, karşılıklı olarak çocuklarımızı ve kadınlarımızı çağıralım; sonra da dua edelim de Allah'tan yalancılar üzerine lanet dileyelim**" de."

İmdi, **Hz. İsa (as)** hakkında muhataplarına **Kur'an'daki** sarahati ve **Hz. Peygamber (sav)**'in net tavrını izhar etmeye yanaşmayan/izhar edemeyen diyalogcuların; **Necran** heyeti hadisesini **diyaloga** delil getirmesi ne kadar tutarlıdır?

Nihayet "**mübâhale-lanetleşme ayeti**"nin gereğini icra etmek için **Efendimiz (sav)**, yanına torunları, **Hz. Fatıma** ve diğer bazı eşleri (**Allah** hepsinden razı olsun) bulunduğu halde karşılıklı lanetleşmek için yola

¹²⁴ Adil Düzen seminerleri 282. Nisa Süresi Tefsiri Sh.5 Teksir

çıktı.

Ancak durumun vahametini sezen heyetten bazıları, başlarına gelecek büyük belayı savuşturmak için **Hz. Peygamber** (sav)'e "anlaşma" teklif ettiler ki, bence **diyalog faaliyetleri** ile **Necran** heyetinin **Medine** macerası arasında kurulması gereken ilişkinin tam bu noktada aranması gerekir.

Bu teklif üzerine **Efendimiz** (sav)'in yazdırdığı anlaşma metni Necranları ezici ve boyun eğici şartlar içermektedir." Filistin ve Irak'taki intihar eylemcilerinin durumu;

İşgal edilen ülkesini savunmak için kimilerinin "**intihar eylemi**", kimilerinin de "**şehadet eylemi**" dediği eylem tarzından başka bir imkânı bulunmayanların bu hareketinin hükmü konusunda günümüz araştırmacıları farklı görüşler benimsemiş görünüyor.

Yıllar önce **Konya**'ya geldiğinde merhum **Abdülfettâh Ebû Gudde**'ye de bu soru sorulmuştu. Bu durumda eylemin adına "**intihar eylemi**" denmesinin yanlış olduğunu söylemiş ve bunun kesinlikle "**şehadet eylemi**" olduğunu, üzerine basarak vurgulamıştı.

Çanakkale savaşında siperlerin birbirine çok yakın olması dolayısıyla siperden ilk çıkanların vurulacağı yüzde yüz bilindiği halde **Mehmetçik**, hücum emriyle birlikte siperden fırlamakta tereddüt etmemiş, arkadan gelenlerin kendi cesetlerine basarak ilerlemesine zemin hazırlamak için ölüme koşmuştu...

İmam Muhammed, es-Siyeru'l-Kebîr'de (I, 1512) şöyle der: "Eğer bir Müslüman, kendilerini hezimete uğratma veya kılıçtan geçirme arzu ve düşüncesiyle bin kişiye saldırsa, bunda bir beis yoktur. Çünkü Sahabe'den birçok kimse Uhud günü Hz. Peygamber (sav)'in huzurunda böyle yapmış; Hz. Peygamber (sav) onlardan herhangi birinin bu davranışını kınamamış, onlardan bazıları böyle yapmak için kendisinden izin istediğinde de, onu şehitlikle müjdelemiştir. Eğer o kişide düşmanı hezimete uğratma veya kılıçtan geçirme arzu ve düşüncesi yoksa bu durumda onların arasına dalması mekruh olur."

Yine şöyle der: "Eğer düşmanı kılıçtan geçirme arzu ve düşüncesi ile değil, arkadaşlarını düşman üzerine saldırmaya cesaretlendirmek maksadıyla onların arasına dalar ve bu davranışından düşmana galebe çalınması durumu ortaya çıkarsa, inşallah bunda bir beis yoktur."

İmam es-Serahsî bu ifadeleri şerh ederken şunları söyler: "...Aynı şekilde onun bu fiili düşmanın gönlüne korku salar ve aralarına çözülme sokarsa bunda bir beis yoktur. Çünkü bu, düşmana karşı zafer kazanmanın en üstün yoludur. Ayrıca onun bu davranışında müslümanlar için menfaat vardır. Bu çeşit bir menfaat hasıl etmek için herkes canını ortaya koyar." Şimdi:

İslam dünyasına yönelik "**savaş**"ını entelektüel zeminden siyasî ve askerî zemine kaydırıldığını "resmen" açıklayan ve İslam coğrafyasında yürüttüğü misyonerlik faaliyetlerinde elde ettiği "zafer"(!) "Milyonlar Muhammed'e karşı" sloganıyla duyuran **Vatikan**'la,

Türkiye'yi kuşatma emelinin bir tezahürü olarak "gün bugündür" fırsatçılığıyla **Ekümeniklik** ideasını uluslararası platformlara taşıyan **Ortodoks dünyasıyla**,

"**Tanrı krallığı**"nın ve "**arz-ı mev'ud**"un önündeki tek engel olan **İslam**'ı ortadan kaldırmaya azm-u cezm-u kasd-u musammem etmiş olan **Siyonist Protestanlar**'la "diyalog" fikrine ısrarla devam edilirken, bu ölümcül hatanın **İslamî referanslara** dayandırılması, bu faaliyetleri sürdürmekte ve onları desteklemekte olanların hamiyet-i diniyelerine dokunmalı değil midir?

Bir başka soru: **Diyalog faaliyetlerine** katılan **Hristiyan dünyanın** bu üç büyük kolunun resmî temsilcileri küresel iddialarından vaz geçtiklerini ya da hiçbir zaman bu tarz iddialara sahip olmadıklarını bir kere olsun deklare etmişler midir?

Son bir soru: **Dinlerarası diyalog faaliyetlerine** başlandığı günden bu yana **Hristiyan dünyanın** global/resmî kurum ve temsilcilerinin **İslam'a** ve **Müslümanlar'a** bakışında ve **İslam dünyasına** yönelik politikalarında ne gibi değişiklikler oluşması sağlanmıştır?

ATATÜRK OLSAYDI, İSRAİL'E NE YAPARDI?

İsrail gibi şırmamış ve saldırganlaşmış devlet görüntülü terörist çetelerin; diyalog ve davetten değil, sadece “kuvvet”ten ve “müeyyide”den anladıkları kesin bir gerçektir. Batı uygarlığı yaftalı, Amerika ve Avrupa azgın aygırlarını arkasına alan Siyonistlerin, bu tamamen haksız ve ahlaksız katliamları karşısında, Atatürk olsaydı ne yapardı? Sorusunun yanıtı, ölümünden bir müddet önce, 1937 tarihli Hakimiyeti Milliye Gazetesindeki şu cesur demecinde gizlidir.

Mustafa Kemal: Filistin için kanımızı dökmeye hazırız! Diyecek kadar yürekli bir mü'mindir

O günkü Hâkimiyeti Milliye gazetesinde yayımlanan 1937'deki bir nutkunda; Filistin'e dışarıdan müdahale edilemeyeceğini ve el sürülemeyeceğini söyleyen Mustafa Kemal, "Mukaddes toprakların İslâm hakimiyetinde kalması için bugün kanımızı dökmeye hazırız" demiştir.

Mustafa Kemal Atatürk'ün 27 Temmuz 1937 tarihinde Hakimiyet'i Milliye gazetesinde yer alan nutkunda: "Filistin'e el sürülemez! Türkler mukaddes topraklarda yabancı hakimiyetine tahammül edemeyeceklerdir" dediği kesinleşmiştir.

Başbakanlık Cumhuriyet Arşivi'nde bulunan evraka göre; Dahiliye Vekaleti Matbuat Umum Müdürlüğü tarafından saklanan 1937 tarihli belge; Mustafa Kemal Atatürk'ün Türkiye Büyük Millet Meclisi'nde yaptığı bir nutuktan bahsetmektedir. Nutkun Filistin ile alakalı bölümünde "Arapların, Avrupa siyasetine nüfuz edemeyip bu sözde istiklâl kelimesine kanmaları ve bu hevesle Arap memleketlerini, Avrupa emperyalizminin esaretine sokmaları çok şayanı teessüftür." (Yani Müslüman Arapların, batılıların bağımsızlık vaatlerine aldanıp, emperyalizmin esiri olmaları, çok üzücü bir olaydır.) diyen Mustafa Kemal, Filistin'in Arabistan'da vuku bulacak (bir işgal) harekâtının merkezini teşkil ettiği takdirde; buradaki Araplara yapılacak herhangi bir fenalığa Türklerin tahammül edemeyeceğini" ifade ve ikaz etmektedir.

Atatürk; 'Bu topraklar için kanımızı dökmeye daima hazırız' demiştir

Mustafa Kemal, nutkun Filistin'le ilgili ilerleyen bölümlerinde daha sonra şu tarihi sözleri sarf etmiştir: "Arapların arasında mevcut olan karışıklığı ve hoşnutsuzluğu kimse bizim kadar bilemez. Biz doğrusu maalesef birkaç sene Araplardan uzak kaldık. Fakat şimdi kendimize kâfi derecede güvenip kudretimizi bildiğimiz için, İslâmiyet'in mukaddes yerlerinin Musevilerin ve Hristiyanların nüfuzunun altına girmesine mani olacağız. Binaenaleyh şunu söylemek istiyoruz ki, buraların Avrupa emperyalizminin oyun sahası olmasına müsaade etmeyeceğiz. Biz şimdiye kadar; "dinsiz ve İslâmiyet'e lâkayt" olmakla ittiham edildik. Fakat bu ittihamlara rağmen, Peygamber'in son arzusu istikametinde; yani, mukaddes toprakların daima İslâm hâkimiyetinde kalmasını temin için, hemen bugün kanımızı dökmeye hazırız. Cedlerimizin, Selâhaddin'in idaresi altında, uğrunda Hristiyanlarla mücadele ettikleri toprakların; yabancı hâkimiyet ve nüfuzunun tahtında bulunmasına müsaade etmeyeceğimizi beyan edecek kadar bugün, Allah'ın inayeti ile kuvvetliyiz. Avrupa bu mukaddes yerleri işgal ve temellük etmek için yapacağı ilk adımda, bütün İslâm âleminin ayaklanıp icraata geçeceğine şüphemiz yoktur" sözleriyle, gerekirse İslâm dünyasını harekete geçirebileceğinin de işaretlerini vermiştir.

Dönemin Kudüs Müftüsü'ne büyük destek vermiştir

Mustafa Kemal Paşa, Çanakkale Savaşı'na katılan ve Teşkilat-ı Mahsusa'da görev alan Yaser Arafat öncesi ilk Filistin lideri ve Kudüs Müftüsü Hacı Emin el-Hüseyni'yi de hep desteklemiştir. Atatürk'ün ölümünden sonradır ki İngilizler el-Hüseyni'ye verdikleri sözlerden ve Reel paylaşma planından vazgeçmişlerdir. Bunu, Filistin'de İsrail devletinin kurulması yolunda birbiri ardınca adımlar atılması izlemiştir. İngilizlerin Filistin'in paylaşımında Araplara karşı çok tavizkâr davranmasında Atatürk'ün dış politikasının ve Kudüs Müftüsü el-Hüseyni'ye verdiği tam desteğin büyük etkisi bulunduğu artık belirlenmiş ve belgelenmiştir.

Mustafa Kemal, Filistin'in emperyalistlerin eline geçmemesi ve Hz. Peygamberin aziz hatırasının çiğnenmemesi için gerekirse savaşmayı ve kan akıtmayı göze alırken; Atatürk'e dinsiz-deccal diyen sahte dindarların ve ılımlı İslamcıların İsrail uşaklığı nefret vericidir. Aynı çevrelerin, Ergenekon bahanesiyle, Orduyu etkisizleştirme ve gözden düşürme girişimleri ise, AB ve ABD'ye yaranma siyasetinin başka bir işaretiydi. Ve oldukça tehlikeli ve endişe vericiydi. Genelkurmay'ın ve kuvvet

komutanlarının, hırçın değil saygın tavrı, sataşmacı değil ağırbaşlı yaklaşımı ise: “Bazı suskunluklar, ciltler dolusu coşkunkuluktan daha etkilidir” sözünü hatıra getirmekte ve çok derin mesajlar içermekteydi.

Mustafa Kemal’in milli gayretini ve manevi cesaretini, bugün aynen sergileyen tek hareket Milli Görüş’tü ve 4 Ocak 2009’daki muhteşem Çağlayan Mitingi bunun en canlı göstergesiydi.

İstanbul’daki, “Filistin’e Destek, İsrail’e Lanet” mitingini, aynı gün El-Cezire Televizyonu, ekranın bir yarısında İsrail’in Gazze’ye yönelik vahşi operasyonlarını, diğer yarısında ise milyonlarca Milli Görüşçünün Çağlayan toplantısını göstermekle, bütün dünya’ya: “Filistin ve tüm ezilenlerin yegâne kurtuluş çaresi, Erbakan’ın reçeteleridir” mesajını vermektedir.

Ve özellikle; “Mehmetçik Gazze’ye! Mehmetçik Gazze’ye!” sloganları, Siyonist kuduzları ve İsrail’in işbirlikçi kullarını derin bir endişeye sevk etmekteydi, çünkü Atatürk’ün 1937’deki tembih ve temennilerine tercümanlık eder gibiydi.

Evet, maalesef birkaç yüz kurbağa ve kaplumbağanın ölümüne sebebiyet verilse, suni ve sahte bir merhamet tavrıyla ayağa kalkan Batılı ülkeler ve örgütler, şimdi binlerce mazlum Filistinlinin ve masum bebeklerin vahşice katledilmelerine, sessiz ve tepkisizdi...

Daha da beteri, birçok İslam ülkesi yöneticileri de, bu vahşete dolaylı destek anlamına gelecek duyarsız ve tutarsız davranışlar içindeydi.

Ama tarihi Çağlayan Mitingine canlı TV bağlantısıyla katılan 54. T.C. Hükümetinin Efsane Başbakanı Prof. Dr. Necmettin Erbakan Hocamızın, şu sözleri, bizim gönüllerimize su serperken, Siyonistlerin ve işbirlikçilerin uykularını kaçırarak cinstendi:

“Biz buradan Filistinli kardeşlerimize, “sabredin, geleceğiz” demiyoruz, ya, “bekleyin, geliyoruz!” mesajını veriyoruz. Çünkü, Filistinli mücahitlerin, sadece kendi ülkeleri ve özgürlükleri için değil; Tüm İslam Âleminin ve Türkiye’mizin geleceği için; BOP tuzağıyla Arz-ı Mev’ud hayalinin önlenmesi için savaştıklarını kabul ediyoruz...”

Ancak, “görev yapıyor gibi davranmak ve ucuz kahramanlık satmak” ayrı, ama sorumluluk duygusu ve Allah korkusuyla çalışmanın farklı şeyler olduğunu biliyor; D-8’ler gibi projelerimiz gerçekleşmeden bu zulüm ve zilletten ve İsrail illetinden kurtulamayacağımızı hatırlatıyoruz.

Şimdi ABD’ye; eğer Siyonist İsrail’i çok seviyorsa, Amerika’nın bir köşesinde onlara bir eyalet ayarlamasını ve oraya taşımasını öneriyoruz!..”

İşte, büyük bir özgüven gerektiren bu uyarılar, sadece Siyonist uşaklarını değil, Çağlayan Mitingine konuşmacı olarak katılıp ta, bir kelimecik olsun Erbakan Hoca’yı hatırlayıp hayır ve hürmetle anma faziletinden yoksunları bile, iliklerine kadar irkiltmeye yetmişti.

“Sakin, sanma ki; Allah zalimlerin yaptıklarından gafil(habersiz ve ilgisiz)dir. Sadece onları, gözlerin dehşetle döneceği (korku ve şaşkınlıktan bakışlarına baygınlık geleceği) bir güne kadar ertelemektedir. (Öyle bir hale geleceklerdir ki) Başlarını dikerek kaçışıp paniklenir, gözler kendilerine dönüp çevrilmeyecektir. (herkes en yakınlarını bile unutup kendi derdine düşecektir) ve gönülleri sanki bomboş kesilmiştir.” (İbrahim: 42 ve 43) ayetleri, Siyonist zalimlerin ve işbirlikçi hainlerin acı akıbetini haber vermektedir. Üç hafta içinde çoğu çoluk çocuk 1400 cana kıyan, 6000 insanı sakat bırakan bir zihniyet elbette bunun kefareti ödenecekti.

Ergenekon’un hedefi, TSK’yı hizaya getirmek midir?

Gölbasi’ndeki kazılarda bulunan ve kayıp silahlardan olduğu sanılan Amerikan ve İsrail yapımı bomba ve patlayıcılar; geçmişte çok eleştirilen ve ordu aleyhine istismar edilen, “Genel Kurmayın Özel Harekâtın elindeki ağır silahları geri toplama” konusunda, ne denli isabetli ve ferasetli davrandığının da bir kanıtıydı. Çünkü o dönem Özel Harekâtı, CIA ve MOSSAD’ın güdümünde çalışan taşeron bir terör yapılanmasıydı ve polis TSK’ya alternatif güç olarak hazırlanmaktaydı.

Em. Albay Erdal Sarızeybek’in: “Savcı Zekeriya Öz’ün kendisini çağırıp: “Bunlar seni General yapmadı,

gel birlikte çalışıp burunlarını kiralım!?” anlamında teklifler sunduğu ve bunları onuruna yakıştırmayan Sarızeybek’in savcılıklara suç duyurusunda bulunduğu (www.erdalsarizeybek.com.tr) yolundaki itiraflar da, bu tespitimizi doğrulamaktaydı.

Hayret; Sabih Kanadoğlu’nu, İbrahim Şahin’in cezalandırılmasını sağladığı için alkışlayanlar, aynı İbrahim Şahin’in eski Cumhurbaşkanı, katı laikçi ve Kemalist hukuk adamı A. Necdet Sezer tarafından affedilip bağışlandığını, acaba niye atlamaktaydı?

Bu arada; daha önce Milli Çözüm ekibi de, aynı itham ve istifhamlarla tutuklandığı, Marazlı medyada, Ergenekon’la irtibatlandırılıp karalama kampanyası başlatıldığı; ama üç gün sonra bunun kofluğu anlaşılıp serbest bırakıldıkları halde, hiç orali olmayan ve bu hukuksuzluğa karşı çıkmayan çevrelerin, sıra Sabih Kanadoğlu’na gelince “adalet şövalyesi” kesilmeleri nasıl okunmalıydı?

Hepsinden daha vahim ve elim (tehlikeli ve üzüntü verici) olanı, neden bu Özel Harekâtçıların, Susurlukçuların, Ergenekoncuların dış bağlantıları, İsrail ve ABD ayağı hiç araştırılmaz ve tartışılmazdı? Yoksa bütün bu gürültü ve görüntüler, CIA ve MOSSAD’ı saklamak, Veli Küçük gibi birkaç taşeron paşaları ve maşaları harcayıp, asıl Siyonist odakları aklamak için mi koparılmaktaydı? Mason Bilderbergçi Mesut Yılmaz’ın NTV’deki “Bu organizasyon NATO ve Gladyo ile alakası yoktur. Devletin güdümünde ama hukuki ve resmi dayanağı olmadan yapılandırılmış, ama sonradan kontrolden çıkmış bir teşkilattır” sözleri de, yine gerçekleri çarpıtmaya ve Siyonist merkezleri aklamaya yönelik açıklamalardı. Çünkü Kontrgerilla’yı Gladysuz ve NATO’suz değerlendirmek, “cambaza bak!” oyunuyla toplumu oyalayıp aldatmak ve halkı ahmak yerine koymaktır. Ve asıl sinsi amaç; “sapla sanmanı harmanlayıp” orduyu karalamak ve etkinliğini kırmaktır.

Oysa:

“Toplumların namusu, namlunun ucundaydı.

Ordusu güçsüzleşen, gavurun avucundaydı.”

Dışarıdan verilen buyrukları değil, içerideki kuyrukları konuşulan; Siyonist patronların yerine, beşinci sınıf piyonlarıyla uğraşılın Susurluk skandalıyla ilgili söylenen ve bu pansuman yöntemlerle, çibanların daha da derinleşip kanserleşeceğine dikkat çeken ve soytarılarca sakız gibi çiğnenen, Erbakan Hoca’nın, bunlar göz boyamaya yönelik “fasa fisodur” tespitleri, şimdi Ergenekomik senaryoları için de geçerliliğini korumaktaydı.

Evet, sözde demokratikleşmenin, Kopenhag kriterlerini yerleştirmenin ve güya çetelerle mücadele etmenin, tek ve gerçek anlamı: “TSK’nın kolunu kanadını kırmak, toplumdaki haklı saygınlık ve ağırlığını ortadan kaldırmaktır.” Ama Türkiye Cumhuriyeti’nin bağımsızlık ve bekasının garantisi ve son kalesi olan ordumuzu daha fazla yıpratıp yaralamaya fırsat bulamayacaklardı.

İbrahim Şahin’in, Susurluk suçlusu olduğu ve hiçbir görev ve yetkisinin bulunmadığı halde: “Aktütün Karakol baskını çok önceden öğrenip, yetkilileri uyardım. Ama dikkate almadılar” şeklindeki abuk sabuk iddiaları bile, bize göre TSK’yı töhmet altında tutmaya yönelik bir şarlatanlıktı.

Ergenekon üzerinden kuru kahramanlık yapan AKP iktidarının ve bunları alkışlayan yazar-aydın yalakaların, derin İsrail aşkı ve uşaklığı ise, mide bulandırıcıydı.

Peki ya, MASON Localarının hizmetkârı ve dolayısıyla Siyonist İsrail hayranı olan ve fırsat buldukça, “başörtüsü, Kur’an kursu, İmam Hatip bursu” üzerinden İslam’a hırlayan huysuzların bir de kalkıp hiç utanmadan Atatürkçü geçinmelerine ne buyrulacaktı? Acaba Atatürk’e ve Cumhuriyet değerlerine bundan daha büyük kötülük yapılır mıydı?

Dünya bir avuç kudurmuş Siyonist’e teslim edilmemelidir

Bir tarafta kendisine vahşeti ve dehşeti kutsal görev edinen bir İsrail vardır. Diğer tarafta insanlık haysiyetine, şerefine, onuruna sahip çıkmaktan aciz kalan bir dünya bulunmaktadır.

Yaşadığımız olayları sadece bir Gazze dramı ve zaman zaman ortaya çıkan gelip geçici olaylar olarak algılamak yanlıştır.

Azgınlaşmış İsrail bu saldırılarıyla:

- Bütün dünya milletlerine ve devletlerine meydan okumaktadır.

- Birleşmiş Milletler Teşkilatı'nı yok farzetmekte, hiçe saymaktadır.

- İnsan Hakları Evrensel Beyannamelerinin hükümlerini, bir kirli paçavra gibi ayaklar altına almaktadır.

Müslüman olsun olmasın, insan kanı dökmek, onların batıl ve saçma olan, Muharref Tevrat'ın, Kabbala'nın, Talmut'un hükümleri arasındadır. Gözü dönmüş Siyonistler, bu şeytani öğretileri gözü kapalı uygulamaktan adeta zevk almaktadır.

Kaldı ki siyonist Yahudilik dışındaki hiçbir din ve düşüncede böylesine iğrenç hükümlere rastlamak imkânsızdır.

Mesela: Yahudi yasası TALMUT (heşem Hanişpat 369) Sultun Aruh'ta, sahife 117'de şu hükümler yer almaktadır.

- (Yahudi olmayanın kanını akıtmak, Allah'a kurban sunmaktır.)

- (Mesih, Yahudi olmayanları, harb arabasının tekerlekleri altında çiğneyip parçalayacaktır)

Diğer bir muharref Yahudi metni olan KABBALAH da ise:

- (Yahudi; bedenleşmiş, Yahudileşmiş Tanrıdır) deniliyor.

- (Diğer insanlar ise, tamamıyla bayağı ve aşağı varlıklardır) deniliyor.

- Yine muharref Tevrat, ülkelerin helâki ve yok edilmesi için İsrail'in görevlendirildiğini açıklayan şu hükmünde: (Mezmurlar bab: 149 ayet 7, 8, 9 sahife 629)'da:

- Milletlerden acımasızca öç alsınlar;

- Ve ümmetleri terbiye edip hizaya soksunlar.

- Onların krallarını zincirlerle ve ileri gelenlerini demir kelepçelerle bağlasınlar, ibareleri yer alıyor.

Şu alıntılar, sadece birer örnektir. Kutsal inançları, vazgeçilmez amaçlar; böylesine vahşi, böylesine akıl ve gerçek dışı olan mahluklardan başka ne beklenebilir?

Şu işlenen cinayetleri, korkunç zulümleri, bütün dünya gözleriyle görüyor, kulaklarıyla işitiyor. Ancak, ne yazık ki, merhamet ve adalet duygularından tamamen mahrum imiş gibi susuyor. Sustukça da aynı suçların isteyerek veya istemeyerek ortağı haline geliyor.

Bütün dünyanın sözü geçen liderlerine hitap ediyoruz:

Artık uyanmalısınız, insani sorumluluklarınızı kuşanarak, Filistin sorununa ciddi ve acil çareler ortaya koymalısınız.

Yapılacak ilk iş: Şu Siyonistlerin oyuncağı yapılan, varlığı yokluğu belli olmayan, şu Birleşmiş Milletler Teşkilatı'nı, yeni baştan düzenleyerek emperyalistlerin aleti konumundan kurtarmak ve yaptırım gücüne kavuşturmak olmalıdır.

Bu önemli hedefe erişmek için ilk önce dünyanın tek kutuplu yapılanmadan kurtarılması gerekir. Bilindiği gibi, İsrail ve ABD hâlâ dünyanın tek kutuplu kalması için bu statükoyu korumaya çalışıyor.

Bu tek kutuplu sistemde, ABD'nin derin devleti durumunda olan Siyonist bir cunta yer alıyor. ABD'nin gerek iktidar ve gerekse muhalefet partileri, ipin ucunu bu Siyonist cuntaya kaptırmış bulunuyor. Zira iktidara ilk gelen ABD'li lider, daha koltuklarına oturur oturmaz, "bizim politikamızın en önemli ilkesi, İsrail'in menfaatlerini korumaktır", diye işe başlıyor.

İktidarlarını ABD'ye borçlu olan başka ülkelerdeki siyasi partilerin ve liderlerin çoğu ise: "bizler, neye mal olursa olsun ABD'ye endeksli olan politikalarımızdan ayrılmayacağız" diyerek, ipin ucunu yine Siyonistlere bırakmış bulunuyor.

Gözükün odur ki, tek merkezli faizci ekonomik sistemin esaretinden insanlık mutlaka kurtulacaktır ve bu zulüm düzeni yakında yıkılacaktır.

Türkiye bu durumda, artık İsrail'e ve ABD'ye endeksli politikaları izlemekten kendini kurtarmalıdır. Sayın Başbakan'ın, Gazze'de cereyan eden Siyonist katliamını yarım ağızla kınaması Siyonist canavarın, sadece iştahını kabartır.

Türkiye D-8'leri hızla teşkilatlandırmalı, Türki Cumhuriyetleri, İslâm ülkelerini ve Rusya, Çin, Hindistan ve Güney Amerika devletlerini de içine alarak, dünyada gelişen çok kutuplu ittifaklarla anlaşarak, ilk iş olarak Birleşmiş Milletler Teşkilatı'nı; haklı kararlar alabilen, yaptırım gücü olan gerçek işlevine kavuşturmak için

kolları sıvamalıdır.

Aksi halde sadece Siyonist ejderhanın ekmeğine yağ sürülmüş olacaktır. Yine Müslüman kanı akıtılacak; İslâm Âlemi dâhil bütün mazlum halkların, ezilmiş milyarlarca insanın, günahına girilmiş olacaktır.

Hasan Ünal'ın dediği gibi:

İsrail, bölge ve dünya barışını dinamitlemektedir

Bugüne kadar İsrail'in yaptıklarından hareket ederek, aslında İsrail'in etnik temizlik - yani insanlığa karşı suç - kavramı üzerine inşa edildiği biliniyor. İkinci Dünya Savaşı'nda Yahudilere yapılanların bütün hıncını hiçbir suçu ve günahı olmayan Filistin halkından çıkarmak amacıyla hareket eden İsrailliler, 1947 öncesinde başlattıkları etnik temizlik eylemlerini, 1948 savaşı ve sonrasında iyice artırdığı gözleniyor.

Ele geçirdikleri topraklarda yaşayan Filistin halkı, her defasında etnik temizliğe tabi tutuluyor. Lübnan'a kaçarak oradaki mülteci kamplarında çok perişan bir şekilde yaşamaya mahkûm edilen Filistinliler de Lübnan'da katlediliyor. Sabra ve Şatilla kamplarında Ariel Şaron tarafından girilen katliamlar hâlâ hatırlanıyor. İsrail savaş yapmıyor, adeta Filistin halkını ortadan kaldırmak ister gibi hareket ediyor.

Filistin'deki herkesi düşman olarak gördüğü, yaptığı operasyonlardan anlaşılıyor. Şimdi Gazze'de yığınak yapmış ve hakimiyet sağlamış durumdaki Hamas'ı yok etmek niyetiyle hareket ettiğini söylüyor. Peki, Hamas ortadan kaldırılsa veya Hamas hiç ortaya çıkmamış olsaydı, İsrail Filistinliler ile adil ve kalıcı bir anlaşmayı müzakere edecek miydi? Bu soruya namuslu hiç kimse gönül rahatlığı ile 'evet' cevabını veremiyor.

Örneğin Oslo Barış Süreci'ni Ariel Şaron'un tahrikleri sonucunda başlayan İkinci İntifada'yı bahane ederek ortadan kaldıran İsrail değil miydi? Oslo Barış Süreci'ni Bush yönetimleri sırasında bütün dünyanın ama bilhassa Ortadoğu'nun başına bela olan Yeni Muhafazakâr ile birlikte çöp sepetine attıklarını herkes biliyor. Sonra El Fetih'e ve efsane lideri Arafat'a yaptıkları hafızalarımızda hâlâ canlı duruyor. Arafat'ın haftalarca kuşatma altında tutulan ofisinde ölmeye mecbur edildiğini hatta belki de zehirlenerek öldürüldüğünü unutmamak gerekiyor.

Sonra sandıktan çıkan Hamas ile uğraşmaya başladılar. Ve her şeyin suçunu Hamas'a yıkmaya çalıştılar. Oysa bunun doğru olmadığı, apaçık ortada duruyor. Kaldı ki, İsrail'in yaptıkları sadece Filistinlileri yok etmeye çalışmakla sınırlı değil. Çevresindeki ülkeleri de kendi güvenlik kaygıları sebebiyle bölmeye, onların rejimlerini değiştirmeye çalışıyor. Gücünün yetmediği zamanlarda Amerika hazır asker gibi hemen geliyor ve İsrail'in istediklerini 'emret komutanım' dercesine yapıyor.

Ürdün rejiminin ne yapacağına İsrail karar veriyor. Mısır'ın bütün hareketlerini adeta İsrail belirliyor. İkinci şeritte yer alan ülkelerden Irak'ın yerle bir edilmesinde İsrail'in parmağı olmadığı söylenebilir mi? Irak'ın kuzeyinde Barzani ve Talabani'yi devlet kurma işine teşvik edenlerin başında İsrail olduğu gün gibi ortada. İran'ın ne yapıp ne yapmaması doğrudan İsrail'i ilgilendiriyor vs. Kısacası İsrail sadece İsrail toprakları içinde kalarak hareket etmiyor. Bütün bölgeyi en geniş anlamda kontrol etmeye çalışıyor. Kısaca Siyonist İsrail hem kendisinin, hem bölgesinin, hatta tüm insanlık âleminin başına bela kesilmiş bulunuyor.

“En iyi Arap, ölü olan Arap'tır” diyen Siyonistlerden barış beklemek hayaldir!

İsrailli liderlerin şeytani amaçları için Filistinlileri öldürdüklerini hatırlatan ve insafli bir Yahudi olan Atzmon, İsraillilerin 'katletme' üzerine eğitildiklerini belirtmiştir. Evet, Siyonist vahşeti en iyi bilen ve onların içinde yetişen Yahudi yazar ve müzisyen Gilad Atzmon şunları söylemektedir:

Küçük Bir Gece Cinayeti: İsrailli liderler halklarının oyları için nasıl öldürüyorlar?

Gazze'deki son tahrip edici İsrail saldırısını kavramak için, insanın sinsi İsrail kimliğini, Yahudi olmayan herhangi birine karşı gizli nefretini ve özelde de Müslümanlara karşı kinini anlaması gerekir. Bu nefret İsrail ders müfredatlarında aşılıp öğretilmektedir, siyasi liderler tarafından telkin edilmekte ve eylemleriyle gösterilmektedir, kültürel şahsiyetlerle hatta sözde "İsrail Solcusu" diye adlandırılanlar içinde bile dile getirilmektedir.

Ben 1970'lerde İsrail'de büyümüş birisiyimdir. Benim neslimin insanları bu günlerde İsrail ordusunda, siyasetinde, ekonomisinde, üniversitelerinde ve sanatında lider durumuna gelmişlerdir. Biz, maalesef “İyi bir Arap, ölü bir Arap'tır” sözüne inanmak üzere eğitildik. 1980'lerin başlarında IDF'e (İsrail askeri istihbarat birimi)

katılmamdan birkaç hafta önce, o sıralarda Bölüm Şefi olan General Rafael Eitan "Araplar bir şişeye tıkmış hamam böcekleridir" derdi. Bununla katliamlarını haklı gösterirdi, aynı zamanda Birinci Lübnan savaşında Lübnanlı sivillerden binlercesini katlederek şöhrete erişmişti. Kısacası İsraililer Müslüman katlederek yükselme gayretindedir. Oldukça şanslı bir şekilde ve idrakimin hâlâ çok ötesinde olan nedenlerle belli bir aşamada, o vahşi İbranice Siyonist rüyadan uyandım. Bir noktada Yahudi devletini bıraktım, Yahudi nefret tacirliğinden kaçtım. İsrail fesatlığına ve her türlü Yahudi politikasına muhalif bir tavır aldım. Bununla beraber, neye karşı olduğumuz hakkında dinlemek isteyen her canlıyı bilgilendirmenin başlıca görevim olduğuna inandım.

Yahudileri kandırıp kışkırtmak ve "onlara kendilerine ait bir Devlet vererek" sözde özgürlük ve özgüven kazandırmak, her ne kadar Siyonizmin gereği sayılsa da sefil bir şekilde başarısız olmaktadır ve yıkılışa hazırlanmaktadır. Son Gazze saldırılarında gördüğümüz gibi İsrail barbarlığı, zalimliğin de çok ötesinde bir davranıştır. Öldürme aşkıyla öldürüyorlar. Ve öldürürken ayırım gözetmiyorlar. Batıdaki pek çok insan, Müslümanları ve özellikle Filistin halkını öldürmenin "çok etkin bir İsrail siyasi reçetesi olduğu" gerçeğinin farkına hala varamamıştır. İsraililer aslında akılları karışmış insanlardır. Kendilerini "Shalom (Siyonist Yahudilere dokunulmazlık garantisi) arayan"¹²⁵ ulus olarak görmekte ısrar etseler de şaşırtıcı derecede kanunsuz katledici eylemlerle yöneten politikacılar tarafından güdülmeyi de seviyorlar. Sharon, Rabin, Begin, Shamir ya da Ben Gurion olsun fark etmez, İsraililer "demokratik olarak seçilen liderlerinin", insanlığa karşı kesin cinayet kayıtlarıyla suçlu bulunan ve kan damlayan elleriyle savaşçı şahinler olmasını istiyorlar. İsrail'de seçim öncesi haftalardayız ve öyle görülüyor ki hem Kadima Partisi başbakanlık adayı Dışişleri Bakanı Tzipi Livni, hem de Labour (İşçi) Partisi başbakanlık adayı Savunma Bakanı Ehud Barak, Likud partisi başbakanlık adayı kötü şöhretli Şahin Benjamin (Bibi) Netanyahu'nun arkasından hırsla ve hınçla koşuyorlar. Livni ve Barak'ın küçük savaşlara ihtiyaçları var. Bu saldırılar İsraililere, kitle katliamının nasıl başarıldığını bildiklerini ispat etme yarışıdır.

Hem Livni hem de Barak'ın; İsraili seçmenlerine, kahredici katliam marifetlerini göstermeleri ve İsraililerin liderliklerine güvenmeleri için bu vahşi saldırıları başlatmıştır. Bu onların Netanyahu karşısındaki tek şanslarıdır. Görünen o ki Livni ve Barak Filistinli sivillerin, okulların ve hastanelerin üzerine karadan, havadan ve denizden, en yakıcı ve can alıcı tonlarca bomba yağdırıyor, çünkü bu İsraililerin tam olarak görmek istediği bir manzardır. Maalesef, İsraililer merhamet ve adalete yabancısıdır. Tam tersi misilleme bahanesiyle saldırmak ve öç almakla tatmin olmaktadır. Kendi sınırsız vahşiliklerinden zevk almaktadır. Eski İsrail Hava Kuvvetleri Baş Kumandanı Dan Halutz'a: "Gazze'de çok nüfuslu komşularına bomba yağdırmanın nasıl bir duygu olduğu" sorulduğunda, cevabı kısa ve şeytancaydı: "Sağ yanağımda hafif bir sivilce kaşıntısıydı!." Dan Halutz'un bu vampir tarzı IDF Bölüm Şefliğine terfisini güvenceye almak için oldukça yeterli sayılmıştı. İsrail ordusunu ikinci Lübnan savaşına götüren General Halutz idi. Lübnan'ın altyapısının çökerten ve Beyrut'un büyük kısmını harap eden de bu adamdı.

Öyle görünüyor ki İsrail politikasında Müslüman kanı dökmek, seçimlere oy devşirmeye hazırlıktır. Livni, Barak ve mevcut IDF Bölüm Şefi Ashkenazi'yi birinci sınıf katil olarak, insanlık cinayetiyle ve Cenevre Sözleşmesinin açık ihlaliyle suçlamak gerçekçi olacaktır. Ama İsrail'in bir şeytan demokrasisi olduğunu dikkate almak daha akla yatkındır. Livni, Barak ve Ashkenazi İsrail halkına istedikleri şeyi veriyorlar: istedikleri Arap kanıdır ve mutlaka çok miktarda olmalıdır. Bu İsraili politikacılar tarafından yürütülen ve sürekli tekrar eden cinayet eylemi; sadece birkaç politikacı ve generalden ziyade, bütün olarak İsrail halkının vahşi inancını yansıtmaktadır. Burada kana susayan ve vahşi dürtülerle siyasi olarak tahrik olunan barbar bir toplum vardır. Hata yapılmamalı, çünkü bu insanlar için medeni uluslar arasında kalacak bir yer bulunmamaktadır. İsraililerin, "neden insanlıkla ilgili herhangi bir kavramdan bu kadar uzak kimseler olduğu" önemli ve gizemli bir soru. Bizim aramızdaki bazı saf hümanistler, Shoah'un (Yahudi Katliamının) İsrail ruhunda büyük yara bıraktığını

¹²⁵ "Shalom" kelimesini "barış" ya da "selam" ile karıştırmayın. Barış ve selam uzlaşma ve barışmayı kastederken, shalom Yahudi halkına çevresindekilerin pahasına güvenlik anlamına geliyor.

ileri sürebilir. Bu da İsraililerin yeryüzünün değişik yerlerine dağılmış Diaspora kardeşlerinin desteğiyle; o acı hatırayı takıntılı bir şekilde neden canlandırdıklarını açıklayabilir. İsraililer sürekli: "bir daha asla" diyorlar ve burada anlatmak istedikleri Hitlerin Auschwitz toplama kampı bir daha asla tekrar etmeyecektir. Yani bir nevi Nazilerin işlediği suçlardan dolayı Filistinlileri cezalandırıyorlar. Oysa içimizdeki gerçekçiler bu iddiayı artık yemiyorlar. İsraililerin inanılmaz derecede vahşi olabileceklerinin mümkün olduğunu artık kabul etmeye başlıyorlar, çünkü gerçekten öyle davranıyorlar. Artık uydurma analitik varsayımların ya da rasyonelliğin çok ötesine gidiyorlar: "İsraililer böyle bir millet ve bununla ilgili olarak artık yapabileceğimiz bir şey yok," diyorlar. Aramızdaki realistler, "İsraililerin Yahudi olmanın anlamını öldürmek olarak yorumladığını" kabul etmeye başladılar. Ciddi şekilde çoğumuz artık İbranice katletme sisteminin yerine koyulabilecek alternatif bir insancıl laik Yahudi sistemi olmadığını kabul etmeye başladık. Yahudi devleti, Yahudi ulusal özerkliğinin insanlık dışı bir kavram olduğunu ispatlamak için vardır. Ben 1967 sonrası İsrail'inde büyümüş birisiyim. İsrail mistik zaferinin uyanışıyla yetiştim. Araplara yönelttiği Uzi otomatik tüfeğini ateşleyip, sadece altı günde dört orduya karşı kazanmayı başaran, "arkadan vuran İsraili" müfreze komandosuna tapınmak üzere eğitildim.

"Arkadan vuran" İsrailinin, aslında ayırım gözetmeksizin öldürme ustası olduğunu anlamam için, maalesef yirmi yıl kadar uzun zaman gerekmişti. Barak 1967'lerin kahramanlarından biriydi, usta bir ayırım gözetmeyen katildi. Görünen o ki, İsrail kabinesi 1967'den beri Gazze'deki en büyük hava saldırısı planını yeni onayladı. Livni aşağı yukarı benim yaşlarımdaydı. Haberlerden okuduğumuza göre bu katliamı hararetle savunmaktaydı. Şimdi ayırım gözetmeyen bir katil olarak görevini yapmaktaydı. Hem Barak hem de Livni İsrail'i, Filistin'i katliam kampanyasıyla seçime götürüyorlardı. Müslüman ve Filistinli kanı İsrail politikasının yakıtıydı.

Livni ve Barak'a sadece şunu önerebilirim ki: bu zulümleri yapmaları oy anketlerinde bir işlerine yaramayacağına benzemektedir. Netanyahu hakiki bir şahindir. Katil gibi davranmasına gerek yok ve ben onu ne kadar küçümsem de, İsrail'i bir yok oluş savaşına götürecektir. Belki de caydırma gücünün ne demek olduğunu onlardan daha iyi bilmektedir."

Kısaca İsrail, topyekûn intihara sürüklenmektedir. Ortadoğu'daki bu çıban deşilmeden, İslam ve insanlık âlemi huzur yüzü görmeyecektir.

ATATÜRK'ÜN “İSLAM BİRLİĞİ” ÇABALARI

Davos'ta, önceden hazırlanan ve Müslüman halkımızın havasını almayı amaçlayan “One Munte” horozlanmasının, İsrail'e verilecek çok büyük tavizlerin bir kamuflajı olduğunu söylediğimizde pek çok kişi buna itiraz etmişti. Sonunda bu ön görüşümüz gerçekleşmiş, AKP ve Recep Erdoğan'ın iktidarı, büyük bir akreplik sergileyip, Siyonist ve saldırgan İsrail'i OECD (Ekonomik İşbirliği ve Kalkınma Örgütü)ne girmesine onay vermişti. Oysa sadece Türkiye'nin veto etmesi halinde bile İsrail OECD'ye giremeyecekti. İsrail Maliye Bakanı Youval Steinitz'in “AKP Türkiye'sinin desteği ile 31 ülkenin üyesi bulunduğu bu örgüte katılmakla aslında meşruiyet kazandıklarını” vurgulayıp bayram etmesi boşuna değildi. Şimdi bütün bunlara rağmen şu AKP kurmayları için; “Münafık ve İsrail'e kiralık” iddialarımıza, bay çokbilmişler acaba ne diyecekti?

AKP İsrail'e meşruiyet sağlamak ve güç kazandırmak için onun OECD'ye alınmasına göz yumarken, Mustafa Kemal ta o dönemde “Mukaddes topraklarda, İslam aleminin bağrında bir çıbanbaşı olacak Yahudi devletinin kurulmasına asla müsaade etmeyeceklerini, hatta gerekirse bölgeyi korumak üzere Türk askerlerini göndereceklerini” söylemekteydi. Ve yine Mustafa Kemal Dünya İslam Birliği, Müslüman ve mazlum halkların dirliği için çok ciddi ve cesaretli girişimler peşindeydi. Şimdi Atatürk'e “Deccal ve din karşıtı” AKP'ye ise, “İslam kahramanı” diyenler, bir daha düşünmeliydi.

Prof. Dr. Metin Hülagü, Sulatan Abdülhamit Hanın “İslam birliği- (Panislamizm)” projelerini, Mustafa Kemal'in iyice özümseyip, dâhice takip ve tatbike yöneldiğini ve özellikle milli mücadele sürecinde, İslam dünyasıyla ve Doğu halklarıyla geliştirdiği ilişki ve işbirliği sayesinde, işgalci güçlere ve Haçlı emperyalistlere karşı bu önemli avantajı caydırıcı bir güç ve hatta şantaj olarak kullanabildiğini söylemekte ve bu iddialarını tarihi belgelerle tespit etmektedir.

Atatürk'ü, kendi sığ ve sağır ideolojilerine hapsedmek ve Onun hatırasını ve mirasını, şahsi hesapları doğrultusunda istismar etmek isteyen basmakalıpçı ve mason kafalı Kemalistlerin mutlaka okuması gereken “İslam Birliği ve Mustafa Kemal” kitabı küçük hacmine rağmen büyük mesajlar içermektedir. Ayrıca Mustafa Kemal'i “Batı taklitçisi ve Avrupa Birliği heveslisi” göstermek isteyenlere de bilimsel bir yanıt niteliğindedir.

Atatürk'ün Suriye ile irtibatları

Mustafa Kemal Suriye tarafından Şam müftüsüne, Anadolu'da Yunanlılara karşı elde edilen galibiyeti bildiren ve mezkûr müftüden İslam davasının başarıya ulaşmasına vesile teşkil etmesi için mevlit ve dua okunmasını isteyen bir telgraf gönderilmiştir.¹²⁶ Bu zafer haberi Şam ve Halep'te büyük bir sevinçle karşılanmış, şenliklerle kutlanmış, Mustafa Kemal'e Şam ahalisi ileri gelenleri tarafından tebrik telgrafları çekilmiş ve hatta kendisine Seyfu'l-İslam (İslam'ın kılıcı) unvanı verilmiş, ayrıca bu başarıdan dolayı bir kısım camilerde 22 Eylül akşamı mevlit okutulduğu gibi Beyrut'ta toplanan on bin altın lira da yardım olarak Anadolu'ya gönderilmiştir.

Mustafa Kemal 9 Ekim 1919'da Halep ve Şam'da Suriye halkına hitaben bir beyanname yayımlamıştır. Bu beyanname;ine;

"Despotizmin eline düşmüş ve düşmanın kötü emellerine maruz kalmış mahzun bir milletin sesine kulak verin"

Cümlesi ile başlayan Mustafa Kemal Paşa, daha sonra Suriye halkını, Müslümanları birbirine düşüren ve parçalayan çekişmelere boyun eğmemeleri; aralarındaki yanlış anlamaları terk etmeleri; kuvvet ve güçlerini ülkelerini parçalamaya çalışan inançsız düşmana karşı birleştirmeleri ve bu imansız İslam düşmanlarının vaatlerine kapılmamaları; bu düşmanların kendi aralarında ittifak ettikleri, Gladstone'un mevcut uygulamasının bunu anlamaya gayet yeterli bulunduğu noktalarında uyarmış; maksatlarının ülkeyi ve İslam'ı yok olmaktan kurtarmak olduğunu; Allah'ın yardımı ile inananların düşmana karşı savaşılmaya karar verdiklerini; Konya ve

¹²⁶ Abdülkerim Rafik, “Türkiye-Suriye ilişkileri 1918-1926”, Ter. Sabahattin Samur, Türk Dünyası Araştırmaları Dergisi, Şubat 1994, S. 88, İstanbul, S. 51,57.

Bursa'dan düşmanın atıldığını ve hakka güvenen mücahitlerin yakında Arap kardeşlerinin ziyaretine geleceklerini, düşmanı defedeceklerini ve artık dinde kardeş olarak yaşamak gerektiğini ifade etmiştir.¹²⁷

Suriye halkına yönelik propaganda faaliyetleri Milli Mücadele'nin ilerleyen yıllarında artarak devam etmiştir. Bu propaganda metinlerinin bir kısmı bizzat Mustafa Kemal imzasıyla yayımlanırken bir kısmı da diğer şahıslarca kaleme alınmış ve neşredilmiştir. Türk propagandası yapan neşriyat, ya ücretsiz ya da gerçek ücretinin çok altında bir fiyatla halka dağıtılmıştır. Bu propaganda malzemeleri arasında en çok dikkat çeken Anadolu'da bulunan Şeyh Senusi ile Mustafa Kemal Paşa ve Selahaddin Eyyubi'yi Kuran-ı Kerim kuşanmış bir şekilde gösteren resim olmuştur. Yine Türk ve Arap halklarının kardeşliğini simgeleyen ve üzerlerinde "inanlar kardeşler, kardeşlerinizin arasını bulunuz" ayetlerinin yer aldığı bayraklar taşınmıştır.

Emir Faysal ve Mustafa Kemal Tarafından imzalanan Türk ve Arap Hükümetleri Arasındaki Gizli Antlaşma

Madde 1: Anlaşmaya iştirak eden taraflar, Türk milleti ve asil Arap milleti, şu anda İslam dünyasındaki bölünmüşlüğü esefle tespit eder, bu bölünmüşlüğü yok etmeyi kendilerine kutsî bir vazife addederler, birbirine dinî, ahlakî ve içtimaî açıdan bağlanmış iki milletin işbirliği içinde bulunmasını temin ederler. İki millet karşılıklı olarak yardımda bulunmalı, dini ve toprağı, birleşik kuvvetlerle müdafaa etmelidir.

Madde 2: Şu anda Arapların bağımsızlığı, Türklerin hürriyeti ve vahdeti tehlikedir. Yabancı güçler kendi aralarında Irak'ı, Filistin'i, Suriye ve çevresini, Anadolu'nun önemli bir kısmını paylaşmak istemektedirler. Paris Barış Konferansı'nın bizim hakkımızda bir karar vermesinin ertesi günü, dini ve toprağı müdafaa etmek için cihat ilan etmeye karar vermiş bulunuyoruz. Bu hedefe ulaşmak için, anlaşmaya iştirak eden taraflar aşağıdaki maddeler hususunda hem fikirdirler:

Madde 3: Taraflar, Türk ve Arap İmparatorluğu'nun paylaşılmasını ve yabancı güçler tarafından işgal edilmesini kabul edemezler.

Madde 4: Osmanlı Hükümeti, Hicaz, Medine, Irak, Filistin, Şam, Beyrut ve Halep'in ilhak edildiği bir Arap Hükümeti'ni Osmanlı İmparatorluğu'na bağlı ve halifeye sadık olması kaydıyla resmen tanır. Osmanlı Hükümeti, Şerif Hüseyin Paşanın bu topraklardaki hâkimiyetini kabul ve tasdik eder. Hükümet'in teşkili ve diğer hususlar konusundaki teferruatlar bilahare müzakere edilecek ve özel bir anlaşmayla belirlenecektir.

Madde 5: Şerif'in ordularınca kontrol altında bulunan topraklarda Sultan'ın ismi camilerin kürsülerinde yüksek sesle zikredilecek ve Sultan'ın Hilafeti yeniden tasdik ve ilan edilecektir.

Madde 6: Cihada başlamak ve Türklerin birliğini temin için Şerif Hazretleri, bütün Arap ülkelerinde, maslahata uygun bir dille, yabancı güçlerin İslam topraklarına düşmanca tavrını ifade eden bir ferman yayınlayacaktır. Cihadı başlatmak için, Şerif, Arap kabilelerinin bütün liderlerini ve şeyhlerini bir araya getirerek antlaşma ve ahitler imzalayacaktır. Şerif, verilen bir işaretle derhal cihada iştirak etmeye hazır hale gelebilecek bir şekilde, Anadolu'daki milli birliklere benzer milli ordular kuracaktır.

Madde 7: Şerif, Anadolu millî kuvvetlerine, emrinde bulunan bütün kuvvetlerle yardıma koşacaktır, iki taraf da, ortak hedeflerine ulaşana kadar, karşılıklı olarak, müdafaada ve taarruzda maddi ve manevi olarak yardım edeceklerdir.

Madde 8: Şerif, bu metnin aslını sadece Hicaz Araplarına ve kabile reislerine bildirmekle kalmayacak aynı zamanda imam Yahya'ya, Said İdris'e, Trablus, Cezayir, Fas, Bingazi, Tunus ve Hindistan Müslümanlarına haber verecek ve onların da harekete iştirak etmesi için elinden gelen çabayı esirgemeyecektir. Şerif, bu hedefe ulaşmak için gerekli bütün tedbirleri almaya söz verir.

Madde 9: Bu antlaşma iki nüsha halinde hazırlanıp imzalanmış ve Kerek mutasarrıfı Esad Bey aracılığıyla takas edilmiştir.

imza
Mustafa Kemal

imza
Şerif Faysal ¹²⁸

¹²⁷ F.O: 371/4233/156717. 16 November 1919.

¹²⁸ Aynı vesika; Fransız metni için bak: F.O: 371/4233. 119322

Atatürk'ün Hindistan'la ittifak arayışları

Hindistan Hilafet Komitesi Başkanı Muhammed Ali, Anadolu'ya gelerek Milli Mücadele önderleri ile görüşme ve işgalci güçlere karşı verilen mücadeleyi daha yakından tanıma fırsatına kavuşmuştur. Bu ziyareti sırasında Mustafa Kemal Paşa ile de müzakerelerde bulunmuştur. Bu görüşme esnasında Mustafa Kemal Paşa O'ndan Hindistan'da, Anadolu'daki mücadele adına propagandada bulunmasını rica etmiş, bu yolda yapacağı çalışma için ne kadar paraya ihtiyacı olduğunu sormuştur. Muhammed Ali, Mustafa Kemal'in bu sorusuna ancak Hindistan'a döndükten sonra cevap verebileceğini belirtmiş ve 17 Eylül 1920'de Anadolu'dan ayrılmıştır.¹²⁹

Muhammed Ali ile Mustafa Kemal arasındaki haberleşme Muhammed Ali'nin Hindistan'a dönmesinden sonra da devam etmiştir. Muhammed Ali, 4 Ağustos 1920 tarihinde Ankara'ya ulaşan ve yetmiş bin Hintli Müslümanı temsilen Mustafa Kemal'e hitaben yazılmış olan mektubunda, lideri bulunduğu Hindistan Hilafet Komitesinin izleyeceği politika konusunda kesin bir karara vardığını belirtmiş ve barış anlaşmasının Türkiye'nin aleyhine sonuçlanması halinde tüm İslam ülkeleri temsilcilerinin katılacağı ve İslami dayanışma adına nihai kararların alınacağı bir kongrenin toplanmasını teklif etmiştir. Muhammed Ali'nin kaleme aldığı bu mektup Büyük Millet Meclisi'nde müzakere edilmiş ve Mustafa Kemal'in başkanlığında oluşturulan bir komisyon mektupta dile getirilen hususların incelenmesi ve bir neticeye varılması konusunda sorumlu tutulmuştur.

Bu gelişmelerden sonra, 12 Eylül 1920 tarihinde Mustafa Kemal tüm ordu birlikleri kumandanlarına artık İngiliz Hükümetinin, ister Budist ve isterse Müslüman olsun, hiçbir Hintliyi, Anadolu'daki milli kuvvetlere karşı savaşmamaları yolunda kendilerine verilmiş olan talimattan dolayı, Türkiye aleyhine kullanamayacağını bildirmiştir.

Yine bu tarihlerde Anadolu'daki Milli Mücadele hareketine yardımda bulunmak ve oraya silah sevkiyatı yapmak maksadıyla Hindistan'da para toplanmıştır.¹³⁰

Atatürk'ün Libya ile ortak davranışları

Mustafa Kemal ve Milli Mücadele liderleri ile temas halinde olan Arap liderlerinden biri de Sireneyka'da Senusi kardeşliğinin sabık lideri Şeyh Ahmet eş-Şerif es-Senusi'dir.

Şeyh Senusi, Mustafa Kemal'e Milli Mücadele adına hizmet edebileceği beyan ve önerisinde bulunmuş, O'nun bu teklifi Mustafa Kemal Paşa tarafından olumlu karşılanmış ve İslam ülkelerindeki halkın dini duygularını İtilaf Devletlerine karşı galeyana getirmekle görevlendirilmiştir. Şeyh Senusi bu vazife ile Anadolu'nun muhtelif yerlerini dolaşmıştır. Mesela bu yerlerden biri olan Sivas'ta Cami-i Kebir'de bir hutbe okumuştur. Hutbesinde cihadın önem ve ehemmiyetinden bahsetmiş, Müslümanların esaret altında yaşamalarının mümkün olamayacağından söz etmiş, İslam düşmanlarının muamelelerinden bahisle Müslümanları cihat ve mücadele noktasında teşvikte bulunmuştur.¹³¹

Afganistan'la sıcak ve samimi temasları

1 Mart 1921'de Türkiye ile Afganistan arasında Moskova'da bir dostluk anlaşması imzalanmıştır. Antlaşma metnine göre bağımsız Türkiye, Afganistan'ın bağımsızlığını tanımış, taraflar tüm doğu milletlerinin, özellikle Hive ve Buhara halkının kesin özgürlük ve bağımsızlıklarını kabullenmiş, her hangi emperyalist bir saldırı karşısında bu saldırıyı taraflar bizzat kendilerine yapılmış gibi kabul etmeyi ve buna tüm güçleri ile karşı koymayı benimsemiş; taraflardan her biri düşman olan bir devletle anlaşma imzalamama ve başka devletlerle antlaşma yapmadan önce diğer tarafa bilgi vermeyi taahhüt etmiştir.¹³²

Türk-Afgan anlaşmasının imzalanması üzerine Mehmet Muhtar Bey Büyük Millet Meclisi'nin gizli oturumunda bir konuşma yapmıştır. Konuşmasında bu ittifak antlaşmasının öneminden bahsetmiş, Doğu Dünyası'nın Batı emperyalizmine karşı birleşme yoluna gittiğini belirtmiş ve yine bu antlaşmanın imzalanması ile Panislam planının tahakkukunda ciddi bir adımın daha atılmış olduğunu ifade etmiştir.

¹²⁹ F.O: 371/6549. E-0113. 13 October 20.

¹³⁰ Documents on British Foreign Policy, 1919-1939. First Series, Vol. XVII, s. 391, nr 384.19 September 1921.

¹³¹ "Seyyid Senusi Hazretlerinin Sivas'taki Hutbeleri", Sebilürreşad c. 19, Sayı 474, Ay 3, Yıl 1337, s. 49-50; Aynı vesika.

¹³² Hakimiyet-i Milliye, 1. Sene, nr 41, 28 Haziran 1336, s. 3; Sonyel, aynı eser, c.II, s. 58-59,230; F.O: 406/46. s. 41. nr 29/I. 16 April 1921.

İngilizler, imzalanan bu Türk-Afgan antlaşmasında, bir İslam Konfederasyonu kurulması; Hindistan, Orta Asya, Doğu İran ve Belucistan'da ihtilal propagandası yürütecek örgütler vücuda getirilerek yönetilmesi; Afganistan'ın savunması için bir Türk askeri heyetince stratejik planlar hazırlanarak uygulanması konularını kapsayan bazı gizli maddeler olduğuna inanmışlardır.

İran'la dayanışması

Milli Mücadele liderleri, İran ile olan münasebetlerine özel önem vermişler, bu ülke ile Türk-Afgan antlaşmasına benzer karşılıklı bir yardımlaşma antlaşması imzalamayı düşünmüşlerdir. Böyle bir antlaşmaya ileriki yıllarda Rusya ve Afganistan'ın da iştirak etmesi ve daha sonra da anlaşmanın bir ittifak şekline sokulması düşünülmüştür. Bu gelişmeler üzerine Millî Eğitim Bakanı Mümtazüddeve başkanlığındaki bir İran Kurulu, 1922 yılı Haziran ayı ortalarına doğru Ankara'ya gelmiştir. İran Eğitim Bakanı bir demecinde,

"İki ulus arasındaki kardeşlik bağlarının son zamanlarda daha güçlü bir biçime geldiğini; bundan böyle her iki ulusun felaket ve mutluluklarını karşılıklı olarak birlikte paylaşacaklarını" beyan etmiştir. Türkiye ile İran arasındaki bu münasebetler sonraki yıllarda daha da gelişmiş ve askeri yardımlaşma yanında eğitim alanında dayanışmaya kadar uzanmıştır.

Irak'la yardımlaşması

Kurtuluş Savaşı'nın devam ettiği sıralarda Irak'taki millî ve dinî önderlerle de münasebetlerde bulunulmuş, onların yöresel propaganda ve kışkırtma çabalarından yararlanma yoluna gidilmiştir. Bu çalışmaların bir ürünü olarak Ravandez ve Süleymaniye Kürtleri Türk millî hareketine iltihakta bulunmuşlardır.

Mustafa Kemal'in münasebet içerisinde olduğu bu dini önderlerden biri Kerbela baş müçtehidî olmuştur. Bu müçtehitte haberleşme içerisinde olan Mustafa Kemal onunla mektuplaşmış, kendisine hediyeler göndermiştir. Şeyhten gelen ve Büyük Millet Meclisinde okunan bir mektupta şeyhin Milli Mücadele ve İslam davası yolunda mümkün olan her yola başvurarak çalışmaları hususunda kendisine bağlı temsilcilere talimatlar verdiğinden bahsedilmiş, İran'ın diğer bölgelerine propaganda heyetleri göndereceği vaadinde bulunulmuştur. Ayrıca Mustafa Kemal, Irak'ta olay çıkarmak ve iç karışıklığa sebebiyet vermek üzere 1922 Haziran'ında özel bir komite vücuda getirmiştir. Irak'taki Arap liderlerine gönderdiği bir mesajında, "İngilizlerin eseri olan" Irak yönetiminin iktidardan düşürülmesi için elden gelenin yapılmasını teklif etmiştir.¹³³

Atatürk'ün Rusya Müslümanlarına yaklaşımı

Rusya hâkimiyetinde yer alan Müslümanların Anadolu'daki Milli Mücadele hareketine maddî açıdan yardımda bulunmuş oldukları malumdur. Rusya Müslümanları Milli Mücadele hareketine, bu maddî yardıma ilaveten, siyasî yardımda da bulunmuşlardır. Örneğin Rusya'daki Petrograd Müslümanları herhangi Müslüman olmayan bir devlet tarafından Türkiye'ye saldırı olması halinde onu destekleme kararı almışlar ve bu hususa dair Rusya idaresi altında bulunan tüm Müslümanlara bir bildiri göndermişlerdir. Bu bildiri burada yaşayan tüm Müslümanlar tarafından kabul edilmiştir. Alınan bu karar Türkiye Büyük Millet Meclisi tarafından da memnuniyetle karşılanmış ve Petrograd Müslümanlarına teşekkür edilmesi kararlaştırılmıştır. Bu dönemde benzer bir karar da Hindistan, Tripoli ve Yemen Müslümanlarıncaya alınmıştır.

Atatürk'ün Yemen'e uzanması

Yemen Lideri İmam Yahya'nın ricası üzerine Anadolu'daki Milli Mücadele temsilcileri tüm orduya, Yemen'de gönüllü olarak görev yapmayı kabul eden subayların bir derece terfi ettirileceğini, kendilerine çifte maaş ödeneceğini ve orada yapılacak hizmetin iki kat sayılacağını beyan eden bir bildiri neşretmişlerdir.¹³⁴ Yemen ayrıca Ankara meclisine temsilci göndermiştir.

Hicaz Emiriyle yakınlaşması

Milli Mücadele sırasında Mustafa Kemal ile Hicaz Emiri Hüseyin arasında daimi bir münasebetin olduğunu görmekteyiz. Bu dönemde Mustafa Kemal bir kısım temsilcilerini Şerif Hüseyin'e göndermiş ve İngiliz Hükümeti ile olan münasebetini sona erdirmesi şartını kabul etmesi halinde kendisini halife olarak tanıma ve bağlılıkta bulunma vaadinde bulunmuştur. Bu gelişmelerden sonra Şerif Hüseyin önde gelen Mekke liderleri

¹³³ Sonyel, aynı eser, c II, s. 228.

¹³⁴ F.O: 371/9130. E-4098/199/44. 24 April 1923.

ile bir toplantı yapmış ve onlara, Mekke'nin ilerideki ihtiyacını karşılamak üzere, ellerindeki kaynakları muhafaza etmelerini ve gıda stoklarını israf etmemeleri talimatını vermişler. Şerifin Türk asıllı eşi de hilafetin Şerif Hüseyin ve İstanbul arasında el değiştirmesine vesile olması yolunda Şerif ile Ankara arasında bir anlaşmanın meydana gelmesi için aktif bir davranış içerisinde bulunmuştur.

İslam Birleşmiş Milletleri

Milli Kurtuluş Savaşı döneminde Türk-Arap halklarının gerçekleştirmeye çalıştıkları önemli işbirliklerinden biri de İslam ülkeleri arasında bir İslam Ülkeleri Birliği, İslam Ülkeleri Konfederasyonu veya İslam Birleşmiş Milletleri diye tanımlanabilecek olan siyasi dayanışmadır.

Bu yıllarda ilki Ankara Hükümeti'nin girişimiyle, Osmanlı Hilafeti'nin himayesinde; ikincisi Rusya'nın girişimi ile ve onun himayesinde olmak üzere bir İslam Ülkeleri Birliği kurulması yolunda iki teklif yapılmıştır. Bu dönemde İslam Ülkeleri Birliğini gerçekleştirme fikrine yatkın bir politika takip eden Milli Mücadele liderleri, özellikle Mısır olmak üzere, İslam ülkelerindeki Siyasi gelişmelerden oldukça etkilenmiş durumdadır.¹³⁵

XIII. Kolordu Komutanı Cevat Paşa, Batı Trakya dâhil olmak üzere Osmanlı sınırları içerisinde bulunan ülkelerin, padişahın yönetiminde kalmasını, Irak, Suriye, Hicaz ve diğer Arap ülkelerinin ise kendi hükümetlerinin yönetimi altında olmasını, fakat aynı zamanda hilafetle bağlarının bir konfederasyonla sağlanmış olmasını ve Osmanlı sancağının, Amerikan bayrağındaki yıldızlar gibi federasyona dâhil olan İslam ülkeleri hükümetleri sayısınca hilal taşımalarını vs. teklif etmiştir.¹³⁶

1920 yılının Aralık ayı başlarında, İktisat Bakanı Yusuf Kemal Bey'in başkanlığında ve Eğitim Bakanı Dr. Rıza Nur, Azerbaycan'daki Milli Mücadele temsilcisi M. Şevket (Esental) Bey, askerî danışman Saffet Bey ve Türkiye'nin Moskova Büyükelçisi Ali Fuat (Cebesoy) Paşadan oluşan bir Türk kurulu, İran, Sovyet Rusya, Azerbaycan, Kuzey Kafkasya, Dağıstan, Hive, Buhara, Türkistan Cumhuriyeti ile Türkiye arasında bir İslam Devletleri İttifakı oluşturmak suretiyle barışı sağlamak, siyasî, askerî ve savunma anlaşması yapabilmek ve aynı zamanda Yakın ve Orta Doğu Müslümanlarının ortak menfaatlerini Batılı devletlerin saldırısı ile sömürge haline getirilmesinden muhafaza etmek amacıyla bir dizi girişimlerde bulunmuşlardır.

Esasen Doğu milletlerinin bir ittifak oluşturması teklifi Sovyet Hükümetine Ankara Hükümeti tarafından yapılmıştır. Gerçekleştirilmesi öngörülen bu hareket ilk olarak Mustafa Kemal tarafından ortaya atılmış, fakat daha bu yöndeki planın gerçekleştirilmesine başlanmadan iki Hükümet arasında görüş farklılıkları belirmiştir. Sovyet Dışişleri Afganistan'ın da ittifaka dâhil edilmesi üzerinde ısrar etmiş, Mustafa Kemal ise bu görüşün hemen tahakkuk ettirilmesinin çok zor olacağını belirtmiş, bu noktada Sovyetlerin yapacağı ısrarın, planın tatmin edici bir şekilde gerçekleşmesini geciktireceğini ifade etmiştir.

İngiliz kaynaklarına göre Mustafa Kemal'in Afganistan'ın Doğu Milletler Birliği'nde yer almasına karşı çıkmasının muhtemel sebebi, o günkü Türk siyasetinin Afganistan'ı Batı tesirine karşı Orta Asya'da bir güç dengesi olarak tutmayı planlaması ve iki ülke arasında hızlı haberleşme vasıtalarının gerçekleştirilmesiyle alakalıdır. Bu hususta her ne kadar Mustafa Kemal ile Sovyet Hükümeti arasında anlaşmazlık zuhur etmişse de, aynı zamanda Afgan Hükümeti'ni ittifaka katılma noktasında ikna çalışmaları da devam etmiştir. Zira bu tarihte Afganistan, hem Moskova ve hem de Ankara Hükümeti tarafından Panasya siyasetinin temel taşı olarak görülmektedir.

Rusya'nın, kendisinin de katılımını öngören, benzer bir İslam Ülkeleri Federasyonu teklifi ise, Lozan Konferansının açılışından kısa bir süre önce, Mustafa Kemal tarafından reddolunmuştur. Zira Milli Mücadele liderlerine göre gelişecek olan İslam Birliği siyaseti, Rusya'nın katılımı neticesi, Avrupa'da rahatsızlık ve düşmanlık doğurması ve Türkiye'ye büyük zararlar vermesi muhtemel olan ilişkilere tercih edilir bir durum arz etmemekteydi. Bundan dolayıdır ki, Anadolu'daki Panislam propagandasına kazandırılan hız neticesinde

¹³⁵ F.O: 371/8967.181777. Mustafa Kemal'in bu konuyla ilgili bir beyanati için bak: Atatürk, Nutuk 1919-1927, s. 481-482.

¹³⁶ Sonyel, aynı eser, c. I, s. 152.

Bolşevik propagandaya fazla bir ehemmiyet atfedilmemiştir.

“İslam Ülkeleri Federasyonu”nu gerçekleştirme düşüncesini kuvvetlendiren bir diğer girişim de Cemaatü'l-İslam diye bilinen ve daha ziyade halkı Arap olan ülkeler dahilinde Panislamist siyaset gütmek üzere geliştirilen teşkilatın yeniden faaliyete geçirilmesidir. Cemaatü'l-İslam teşkilatının temel gayesi, her ülkenin kendi bağımsızlığını muhafaza etmesi prensibi dâhilinde, İslam ülkelerini hilafetin koruması altında birleştirmekten ibaretti. Fakat gerçekte ise bu ülkeler, Türkiye'nin siyasî tesiri altında bulunacaklardı.

Cemaatü'l-İslam, Mustafa Kemal'in talebi üzerine, en yakın zamanda tüm İslam ülkeleri temsilcilerinin davet edileceği büyük bir İslam kongresi düzenleme kararını almıştır. Kongrede görüşülmesi kararlaştırılan maddeler şu hususlardan oluşmaktaydı:

- 1) Müslümanları alakadar eden genel İslami konuların tartışılması;
- 2) Hilafet meselesinin ele alınması;
- 3) Avrupa Milletler Birliği teşkilatına karşı, Türkiye'nin başrolü oynayacağı, İslam Milletler Birliğinin kurulması.

Cemaatü'l-İslam, Türkiye'de, meşhur şair ve Sırat-ı Müstakim'in baş editörü ve aynı zamanda Burdur mebusu, Mehmed Akif (Ersoy) Bey'in başkanlığı altında yeniden faaliyete başlamıştı. Teşkilata ulema ve muhafazakârların da bulunduğu çok sayıda mebus ve yazar katılmıştır.

Teşkilatın programı, Kafkaslar, İran, Afganistan ve Orta Asya'da yeterli gelişmenin elde edilmiş olduğu göz önüne alınarak, daha ziyade Arap ülkelerinde yapılması düşünülen faaliyetlere yoğunlaşmıştır. İbn Suud'un kendi saflarına kazanılması için özel girişimlerin yapılması kararı alınmış ve bunun için Balkan Savaşından önce Yemen ve Trablusgarp seferleri sırasında Türk ordusunda hizmet görmüş ve dolayısıyla Arapları iyi tanımakla şöhret bulmuş olan Enver Paşa'nın can düşmanı Yarbey Aziz Bey görevli kılınmıştır. (Çünkü Mason ve İttihatçı Enver'in bu milletin başına ne belalar açtığını çok iyi bilen ve ondan nefret eden Atatürk, Enver karşıtlarına haklı bir güven duymaktadır)

Ancak, Asya'da yer alan İslam ülkeleri delegeleri ve Kafkasya'dan gelecek olan temsilciler, kongrede ele alınacak konulardan birinin hilafet kurumunun yapısı ile alakalı birtakım unsurların değiştirilmesi olacağı” propagandasına aldanmış, bunun üzerine kongreye katılmamışlardır. Dolayısıyla da toplantı yapılamamıştır. Fakat daha sonra kongrenin toplanabilmesi için yeniden girişimler başlatılmıştır. Tatbiki çalışılan bu plana göre tüm İslam ülkelerini temsil eden delegelerden oluşan bir “Nihaî Hilafet Komitesi” oluşturulacaktı, İslam siyasetinin daha düzgün sürdürülebilmesi için her İslam ülkesi halife emrine özel bir temsilci gönderecek, bu atamaya karşılık olarak da her ülkeye hususi hilafet temsilcileri yollanacaktı.¹³⁷ Mezkûr komite, gerek dolaylı ve gerekse doğrudan olmak üzere, Müslüman dünyasını ilgilendiren konularla alakalı olarak halifeye gerekli tedbirleri alması noktasında siyasi tavsiyelerde bulunacaktı. Ayrıca komite genel olarak, İslam dünyasının ahlakî, dinî veya maddî menfaatlerini ilgilendiren hususlarla alakadar olacaktı.¹³⁸

Komitenin yapması gereken esas görevlerinden bir diğerini ise sosyal ve ekonomik durumunu geliştirmek ve çağdaş gelişmeye paralel olarak kalkınmasını sağlamak amacıyla, İslam dünyasında entelektüel açıdan bir Rönesans yaşanmasını hızlandıracak raporlar sunmak olacaktı. Yine Müslüman halk arasında çalışma ortamını en güzel şekilde tanzim etmeye, üretim gücünü artırmaya ve son olarak da İslam dünyasının geleceğini refaha erdirmeye noktasında müşterek ve metodik yardımlaşmalarda bulunulması için elinden geldiğince gayret edecekti. Bu nedenle, Nihai Komite üyelerinin seçiminde görüşlerinin alınması arzu edilen birçok İslam ülkesi ileri gelenleri Ankara'ya davet edilmiş ve orada hususi bir komite oluşturulmuştur.

Kayıtlara göre, tasarlanmış olan Ankara Kongresi'nin tertip olunması, Eşref Edib Bey'in yazmış olduğu bir makeden ilhamla gündeme gelmiştir. Eşref Edib Bey tarafından hararetle bir üslupla kaleme alınıp imzalanan, genel olarak Haçlı emperyalizmine çatan ve İslam dünyasını büyük bir İslam kongresinin Ankara'da toplanması için teşvikte bulunan bu makale yine Eşref Bey'in editörü bulunduğu Sebilürreşad'da 13 Nisan tarihinde yayımlanmıştır.¹³⁹

¹³⁷ F.O: 371/9290.163125.

¹³⁸ Atatürk, Nutuk 1919-1927, s. 481-482; F.O: 371/7883.167284.

¹³⁹ Eşref Edib, "Yeryüzünde Mevcut Bütün Müslüman Milletlere" Sebilürreşad, c.110, nr 497, ay. 4, yıl. 1338, s. 32-34.

Mustafa Kemal Paşa mezkûr makaleye muttali olunca (öğrenince) Ankara'da dünya İslam devletleri temsilcilerinin iştirak edecekleri bir kongrenin tertiplenmesi için harekete geçmiştir.

Bunun için o dönemin Matbuat Müdürü Rağıp Beye bu yoldaki girişimlerin bir an evvel başlatılmasını ve bu işlerle alakadar olmak üzere yine o dönemin Seriyeye Vekili Bursalı Mustafa Fehmi Gerçekker, Meclis Başkâtibi Recep Peker, Yazar Eşref Edib ve Şair Mehmed Akif'ten oluşan bir heyetin teşkilini emretmiştir. Bu heyet Ankara İstasyon Binasında konuyu müzakere etmek ve gereken girişimlerde bulunmak amacıyla birkaç defa toplanarak tüm dünya İslam milletlerine gönderilmek üzere beyanname ve davetiyeler hazırlamaya girişmiştir.

Ankara'da böyle bir kongrenin toplanması yolunda yapılan girişimler, gerek Mustafa Kemal ile olan münasebetleri ve gerek kendilerine yapılan davet üzerine Kerbela baş müçtehid ve Necef şeyhi tarafından benimsenmiştir. Necef şeyhi, 24 Mayıs 1920'de Mustafa Kemale gelen bir mektubunda, Ankara'da toplanacak olan kongreye tam yetkili bir delegenin gönderileceği vaadinde bulunmuştur. Afganistan Emiri ise idarî reformlardan dolayı kongreye katılamayacağını, Afganistan'ı o tarihlerde terk etmesinin mümkün olmayacağı mazeretini bildirmiştir.

İslamî Kongrenin toplanma planı Ankara'da, Mustafa Kemal Paşa, Ankara Hükümeti Din İşleri Vekili Abdullah Azmi, Şeyh Senusi, Acemi Sa'dun Paşa, Diyarbakır bölgesi komutanlarından Cevad Paşa, Fevzi Paşa, Afgan Büyükelçisi Sultan Ahmed Han, İran Elçisi Mümtazüddeve, Azerbaycan Elçisi İbrahim Abiloff'tan oluşan bir heyet tarafından ayrıca müzakere olunmuştur. Kongre tertip heyetinin yaptığı toplantıya birçok mebus ve gazeteci de katılmıştır. Şeyh Senusi, Acemi Sadun Paşa ve Cevad Paşa Ankara'da olmadıklarından dolayı toplantıya şahsen katılamamışlar, ancak temsilcileri vasıtasıyla görüşlerini beyan etmişlerdir.

Ancak söz konusu bu kongre, toplantının yapılacağı yer konusundaki görüş farklılığından dolayı sonraki bir tarihe ertelenmek zorunluluğu ile karşı karşıya kalmıştır. Örneğin Afgan Elçisi bu kongrenin Kabil'de toplanmasını isterken, İran Elçisi de Tahran'da toplanılmasını istemiş ve bu noktada oldukça ısrarlı olunmuş, diğer taraftan Mustafa Kemal ise aynı derecedeki bir ısrarla bunun Ankara'da veya en azından Anadolu'nun bir başka şehrinde yapılması üzerinde durmuştur. Fakat daha sonraki tarihlerde Eskişehir mağlubiyetinin meydana gelmesi ve onu müteakiben siyasî ve askerî açıdan sıkıntılı günlerin daha da artması, Mısır, Cezayir, Trablusgarp, Tunus, Hindistan, Afganistan, Azerbaycan, Suriye ve Irak gibi Asya ve Afrika Müslümanları murahhaslarından oluşacak böyle bir Dünya İslam Kongresi'nin Ankara'da toplanmasına engel olmuştur.¹⁴⁰

1921 senesinde Ankara'da toplanmasına çalışılan bu kongrenin işleri ile 1920 yılının sonlarına doğru bir süre Milli Mücadele hareketi sırasında oluşturulan Gizli Servis'in riyasetinde ve Nisan 1921'de meclis başkan vekilliği görevinde bulunan Hamdullah Suphi Bey de meşgul olmuştur.¹⁴¹

Ankara Hükümeti 1922 yılının başlarında Ankara'da olmak ve Mustafa Kemal'in başkanlığı altında toplanmak üzere diğer bir İslam Konferansının toplanması teklifinde bulunmuştur. Fakat böyle bir toplantının gerçekleştirilebilmesine ön hazırlık olmak üzere, yine Mustafa Kemal'in bir önerisi ve daha çok Suriye ve Filistinli Arap liderlerin çalışmalarıyla 15 Aralık 1922'de Kahire'de bir Arap Kongresi toplanmıştır, Kongrede, Mustafa Kemal tarafından belirlenmiş olan şu konular ele alınmıştır:

1) Daha önce halifenin idaresi altında bulunan Arap ülkelerinin oluşturacağı bir federasyon kurulması;

2) Mısır'ın bağımsızlığa kavuşturulması ve Süveyş Kanalı'nın muhafazası için askerî kuvvet sağlanması;

3) İngiliz kuvvetlerinin Mısır'ı derhal terk etmesi yolunda talepte bulunulması.

Böyle bir kongre tertibine gidilmesi kararı, muhtemelen, Ankara Hükümeti'nin İslam ülkeleri ile olan münasebetlerini devam ettirme ve Milli Mücadelenin tahakkuku için ele geçen her fırsattan faydalanarak Müslüman milletler arasındaki İslami hareketi artırma arzusundan kaynaklanmaktaydı. Bu nedenle de gerek Mustafa Kemal Paşa ve gerekse diğer Milli Mücadele önde gelenleri Türkiye'nin bu dönemde İslam dünyasının lideri olması arzusunu taşımışlardır. Milli Mücadele sırasında

¹⁴⁰ Hâkimiyet-i Milliye, 2. Sene, nr 130, 11 Mart 1921, s. 1.

¹⁴¹ F.O: 371/13826. 11 March 1929.

gerçekleştirilmeye çalışılan ama olumsuz gelişmelerden dolayı neticesiz kalan Ankara Kongresi teşebbüsünü, başta Mustafa Kemal olmak üzere Milli Mücadele liderleri tarafından tatbikine çalışılan İslam devletleri arasında bir İslam Birleşmiş Milletleri veya İslam Devletleri Federasyonu oluşturma çabasının gerçekleşmesini kolaylaştırma unsuru veya bu yoldaki çalışmaların bir uzantısı şeklinde değerlendirmek mümkündür.¹⁴²

Netice

Bu dönemde takip edilmeye çalışılan "İslam Ülkeleri Birliği" yahut Federasyonu siyasetinin gayesi; Avrupa ordularının istilası altında bulunan tüm İslam ülkeleri topraklarını ve halklarını bu durumdan bir an evvel kurtarmak ve tam bir bağımsızlığa kavuşmalarını garanti altına almak, hilafeti her İslam ülkesinin bağımsızlığının kabul edilen garantörü konumuna taşımak ve yine hilafeti, aralarında dinî olduğu kadar dünyevî birliğin de esası kılmaktı.

Yine bu dönemde böyle bir politikanın izlenmesine çalışılmakla, özellikle Avrupa Devletlerine karşı askerî ve siyasî açıdan aleyhte olan mevcut durumdan kurtulmak ve dünya siyasetinde bir denge unsuru oluşturmak hedefi taşıyordu. Ayrıca Mustafa Kemal'in İslam Birliği planını gerçekleştirmeye çalışmak suretiyle takip ettiği bu siyasî organizasyon, bir taraftan halifenin dünyevi gücünün zayıflamasının doğurduğu memnuniyetsizliği gidermeye çalışmak, diğer taraftan ise kendi siyasî durumunu, istikbale matuf olarak, garanti altına almaya yönelik olarak okunmalıydı. Ayrıca böyle bir politikanın takibi neticesinde Batılı güçlerin hilafetten kaynaklanan sebepler dolayısıyla, İslam ülkelerinde meydana gelecek olan bağımsızlık hareketleri nedeniyle Türkiye'yi suçlamaya hakları da olmayacaktı. Bu konuda herhangi bir şikâyet söz konusu olduğu takdirde Türk Hükümeti, Müslüman ülkelerin halifelerinin etrafında toplanarak bir birlik oluşturmalarının gayet tabii olduğunu, fakat Türk Hükümetinin başka bir devletin iç işlerine kesinlikle karışmadığını ve hiç bir şekilde toprak elde etme niyetinin de bulunmadığını rahatlıkla savunur olacaktı.

Bu dönemde Türkiye ile İslam ülkeleri arasında imzalanmış olan ittifak anlaşmaları ile Batı emperyalizmine ve yayılcı siyasetine karşı dayanışma sağlanmış, bu vesile ile de İslam ülkelerinin içinde bulunduğu duruma bir an evvel son verilmeye çalışılmıştı. İslam ülkeleri arasındaki işbirliği ve bu ülkelerin birliğini gerçekleştirme yolunda yapılan girişimler, neticeye ulaşıp ulaşılamaması bir tarafa, "emperyalist devletlerin istilasından kurtulma ve bağımsızlıklarına kavuşma mücadelelerinde" gerek Türkiye ve gerekse diğer İslam ülkeleri için hiç şüphesiz büyük faydalar sağlamıştı.

Atatürk, Doğu dünyasının ve İslam coğrafyasının nabzını tutmayı, gönüllerini almayı ve Müslüman kalarak muasır medeniyeti yakalayıp aşmayı başarmış bir insandı... Milli Mücadeledeki kahramanlığı ve sergilemiş olduğu başarıları dolayısıyladır ki O, Müslümanların gözünde önemli bir İslami figür, bir kahraman halini almıştı. İslam'ın Kılıcı (Seyfu'l-İslam), İslam'ın Aslanı (Esedü'l-İslam) olarak nitelenmeye başlanmıştı.

Mustafa Kemal, akıllı bir Müslüman, iyi bir siyasetçi ve stratejistir. Dünyayı tanıyan, gelişmeleri yakından takip eden, siyasi manevraları belli bir denge içerisinde yürütebilen ve daha önemlisi hedefine ulaşmada gayet temkinli, akıllı ve ustaca davranabilen, zamanı iyi kullanabilen bir deha sahibidir.

O'nun Milli Mücadelede başarılı olabilmek için izlemiş olduğu her bir siyasetin tek tek ele alınıp incelenmesi ve kendi şartları ve ihtiyaçları içinde değerlendirilmesi gerekir. Bu, hem Mustafa Kemal'i tanımak ve anlamak için gereklidir, hem de yakın tarihimizin gerçek kurtuluş hikâyesini izlenen siyasi manevralar açısından bilmek için icap etmektedir.

Mustafa Kemal'in Milli Mücadele'nin başarısı adına izlemiş olduğu bir dizi siyasetten birisi de "İslamcılık politikası" olduğu kesindir. Ancak belirtmek gerekir ki, İslamcılık politikası O'nun izlemiş olduğu siyasetlerden biri olmakla beraber "birincisi ve en önemlisi" sayılabilir. O, İslamcılık politikasını hem iç unsurları, hem de dış unsurları dikkate alarak uygulamaya girişmiş, kapsamı ise bütün Müslümanları ilgilendirmiştir.

"Mustafa Kemal, böyle bir politikaya, Batı emperyalizminin Anadolu'nun bağrına saplanmış olan pençelerini söküp atabilmek, Anadolu üzerindeki mevcudiyetine ve gölgesine son verebilmek için müracaat etmiştir. Sultan II. Abdülhamid'in icadı ve planı olan İslamcılık

¹⁴² İslam Birliği ve Mustafa Kemal. Prof. Dr. Metin Hülagü. Timaş yy. 1. Baskı

politikası, bir anlamda, mucidinin eliyle değilse de, Mustafa Kemal vasıtasıyla gerçek anlamda uygulamaya geçirilmiştir. Bunun böyle olduğunu söylemek hiçbir şekilde konunun abartıldığı anlamına gelmemelidir” diyen yazar, gizlenen tarihi bir gerçeğe dikkat çekmektedir.

M. Kemal'in gizlenen vasiyeti, Yeniden Büyük Türkiye'nin şifreli kodları mı oluyordu?

Tarihimizin ünlü şahsiyetleri içinde en fazla iftiraya, haksızlığa, çarpıtmaya uğrayan kişinin Sultan Vahidüddin olduğunu iddia edenler yanılıyor. Bu kişi bizce Mustafa Kemal Paşadır.

Nasıl olur demeyin. Birtakım Sabataycılar, Masonlar ve cuntalar O'nun ölümünden sonra, ismi dışında M. Kemal ile alâkası olmayan bir ideoloji çıkartmışlar, bir efsane/mitoloji oluşturmuşlar, O'nu yeni bir "Sezar dininin" âleti yapmışlar, O'nun gölgesinde ülkede Sabataycı bir saltanat ve hakimiyet kurmuşlardır.

Bunlar ülkemizde bir "Atatürk kültü" geliştirip tabulaştırmışlardır.

M. Kemal Paşa, ölümünden 50 sene sonra açılmak üzere (bir iddiaya göre) kendi el yazısıyla bir vasiyetname bırakmıştır. 1988'de bu vasiyetname, zamanın General Cumhurbaşkanı Evren Paşa tarafından açılıp okunmuş ve "Bu metnin açıklanması doğru olmaz, millet buna hazır değildir" denilerek 25 yıl daha gizli kalması kararı alınmıştır.

Atatürk'ün "Ölümünden 50 sene sonra açılınsın ve icabı yapılsın" dediği bir vasiyetnamede istenenleri yerine getirmemek, ihanet midir, hikmeti nedir? Böyle bir gizlemeye, geciktirmeye neden gerek görülmektedir? Hele böyle bir işi Atatürkçü geçinenler yaparsa durum daha vahimdir.

M. Kemal'in vasiyetnamesi, ölümünden 72 sene geçmiş olmasına rağmen niçin açıklanamıyor? Ne gibi sakıncalar görülüyor? Bu açıklamayı kimler engelliyor?

Hakkında irili ufaklı on binlerce kitap, risale ve makale yayınlanmasına, yurdun her yerinde milyonlarca heykeli, büstü, portresi bulunmasına, paraların ve pulların üzerinde resmi olmasına, gençliğe önder ve örnek gösterilmeye çalışılmasına rağmen Atatürk Türkiye'nin en büyük bilinmeyenidir. Ölümünden bu kadar zaman geçti, artık bu bilinmeyen çözülmelidir. Sahte Atatürkçüleri (Kemalistleri) en fazla rahatsız ve tedirgin eden şey M. Kemal'in Hilâfet hakkındaki görüşleridir. Kemal Paşa, Hilâfet'in İslâm ülkeleri arasında rotasyonla değişecek bir başkan ve kurum olarak canlandırılabilceğini düşünen birisidir. Zaten, 1924'de Osmanoğlu ailesinin son Halifesi Abdülmecid bin Abdülaziz Han yurt dışına sürülürken Büyük Millet Meclisi'nin çıkarttığı kanunda Hilâfetin Meclis'in hükmî şahsiyetinde mündemic olduğu belirtilmiştir. Yani Meclis mevcut Halifeyi görevinden almıştır, ama Hilâfeti lağv ve ilga etmemiştir.

(İsrail hizmetkârlığı ve TSK'yı zayıflatmasıyla meşhur) Adnan Menderes, bir gece darbesiyle alaşağı edilmeden önce Meclis çatısı altında Demokrat Parti iktidarı grubuna şöyle seslenmiştir:

"Arkadaşlar!.. Millet size vekâlet vermiştir. İsterseniz Hilâfeti bile geri getirebilirsiniz..." (Acaba Menderes samimi bir Müslüman ve Atatürk'ün mirasçısı mıydı, Yoksa ılımlı İslamcılar ve din istismarcıları gibi İsrail yanlısı mıydı? A.A.)

Atatürk'ün ölümü de esrarla doludur. Öldürüldüğü de iddia ediliyor.

Öldüğünde, yakın tarihimizin önemli ve ünlü bir din reisinin (Yahudi Hahamı Haim Nahum'un) yanında bulunduğu söylenir. Bu kişinin, Lozan'ın ikinci kısmında Türk heyeti içinde bulunduğu ve Kemalizm'in manevî mimarlarından olduğu biliniyor. (Bu sinsi ve Siyonist Yahudilerin Atatürk hesapları ve tuzakları niye irdelenmiyor?)

Herkesin bildiği gibi M. Kemal Paşa önemli miktardaki malını mülkünü, parasını ve servetini millete bağışlamıştı. Bu paranın bir kısmı ile bazı hayır işleri yapılmasını, burslar dağıtılmasını arzulamıştı. Şu hususun da açıklanması lazımdı. Atatürk, İsmet Paşa'nın çocuklarına burs verilmesini niçin vasiyetine yazmıştı? Yoksa İsmet'in öldüğünü veya öldürüldüğünü mü sanmaktaydı?

Atatürk açıklanmayan, gizli tutulan vasiyetnamesinde birtakım akrabalarının, yakınlarının da isimlerini zikr ediyormuş, Kemalistlerin bunların bilinmesini istemiyormuş diye yazılar çıkmıştı.

Atatürk meşhur vasiyetnamesini yazdığı (veya yazdırdığı) sırada zihni berrak mıydı? Ölüm döşeginde iken Ankara'dan İngiltere büyükelçisini çağırmış, onunla özel bir görüşme yapmış, Elçiden çok garip bir istekte

bulunmuş, Elçi isteği kabul etmemiş. Bu konular Elçinin daha sonra yayınlanan hatıralarında anlatılmıştı. Atatürk, İngiliz elçisine ne gibi talepleri aktarmıştı?

M. Kemal Paşa'nın naşının İslâmî kurallara göre ne zaman yıkıldığı ve kefenlenip kaldırıldığı? Cenaze namazının nasıl kılındığı? Bu namazda kimin imamlık yaptığı, kaç kişinin katıldığı? Etnoğrafya Müzesi Mahzeninde niye yıllarca saklandığı ve Anıtkabir'e nasıl taşındığı? soruları niye doğru ve doyurucu şekilde yanıtlanmamıştır?

Paşanın, bugünkü rayiçle milyarlarca doları bulan ve tamamı milletin hizmetine vasiyet olunan şahsî serveti ne yapılmıştır? Bunun ne kadarı CHP'ye bırakılmıştır?

Bir rivayeti daha nakledeyim: 1988'de Çankaya Köşkü'ne getirilen ve General Evren'in bürosunda bulunan vasiyetnamenin gizlice mikrofilmleri çekilmiş, bir Ortadoğu devletinin yeraltındaki mahrem arşivlerine saklanmıştır. Eğer doğruysa bu işi kimler ve niçin yapmıştır?

Atatürk'ün, Dönme Dilberzade ailesine verilmesini istediği para adı geçen aile tarafından niçin alınmamıştır?

Evet, iki Atatürk vardır: Biri gerçek Atatürk, ötekisi efsane ve sahte Atatürk. Sağcı, solcu, Atatürkçü, anti-Kemalist, Müslüman, milliyetçi tarihçilerimizin artık Atatürk konusunu çok ciddi, çok objektif, çok seviyeli bir şekilde ele almaları lazımdır.

Vasiyetname de, en kısa zamanda bütünüyle (tekrar ediyorum bütünüyle) yayınlanmalıdır."¹⁴³

İngiliz CFR'sinin Abdullah Gül hayranlığı!?

İngiliz düşünce kuruluşu Chatham House meşhur "kristal cam" ödülünü bu yıl Cumhurbaşkanı Gül'e layık ve takdim buyurmuşlardı. Önceki senelerde ödülü alanlar arasında Ukrayna'nın Amerikancı turuncu devriminin lideri Victor Yuşçenko da vardı. Chatham House, bu yıl Gül'ü Irak'taki arabuluculuk rolünü çok iyi oynadığından, Afganistan-Pakistan liderlerini buluşturup Amerika'nın işini kolaylaştırdığından Türkiye-İsrail işbirliğine katkı sağladığından, Kıbrıs meselesine, AB'yle bütünleşme sürecinde ve Türkiye-Ermenistan ilişkilerine yapıcı yaklaşımlarından bu ödülü takmışlardı.

"Chatham House" resmen 1919'da Anglo-Amerikan uluslararası siyaset enstitüsü fikri temelinde kurulmuş Siyonist bir yapılanmaydı. Fikir, o zamanki Osmanlıyı ilk parçalayan, önce Paris Konferansı, sonra da Sevr'i kurgulayan Yahudi ekipten çıkmıştı. Sonra kardeş kuruluşlar olarak New York'ta CFR (Council of Foreign Relations - Dış İlişkiler Konseyi) kurulmuş, İngiltere'de de Kraliyet Nisanı verilip Chatham House piyasaya çıkmıştı.

Masonik bir yapısı vardı. Gizli kuralları, dünyaya dayattığı programları ve "Chatham House" Siyonist bağı açıklanmayacaktı. Ama yıllık 130 konferans, 60 civarında proje ve onlarca yayınlı fikirleri yayılacaktı.

Kendilerine "bağımsız ve gayri resmi düşünce kuruluşu" diyorlar, ama yıllık 100 milyon İngiliz sterlini civarında bilanço açıklıyorlardı. Bu yılın başkanları üç "bağımsız" isimden oluşuyor: Paddy Ashdown (Parçalanan Yugoslavya'ya yeni şeklini verme rolünü oynadı, 2002-2006 döneminde Bosna-Hersek'te AB Özel Temsilcisi); John Majör (ABD'yi destekleyerek BM adına Irak'a ilk saldırının gerçekleşmesinde etkin rol oynayan, Maastrich Kurallarının mimarlarından, 1990-1997 döneminde İngiltere Başbakanı) ve Lord Robertson (NATO'nun stratejik hedeflerinin yenilendiği, saldırı yokken saldırı ihtimali var diyerek müdahale hakkının tanındığı 1999-2003 dönemde NATO Genel Sekreteri) madalya verilen Abdullah Gül'ün İngiltere'de diploma aldığı Exeter Üniversitesi de, İngiltere'nin CFR'si sayılan "Chatham House" tarafından finanse edilen ve Siyonist-empyralist hizmetkarı insanlar yetiştiren bir okul olarak tanınmaktaydı.

Şimdi izan ve insafla söylemek gerekirse, "Chatham House" ve Yahudi Lobilerinden madalyalı, Abdullah Gül ile Recep T. Erdoğan'ı batıcı, ama Mustafa Kemal'i İslamcı saymak lazımdı.

¹⁴³ M. Şevket Eygi / Milli Gazete

Ç- ATATÜRK'E KARŞI İSYANLAR VE AMAÇLARI

Bir Tasfiye: ÇERKEZ ETHEM OLAYI

Çerkez Ethem yakın tarihimizde “kısa” bir dönem kahraman olarak vasıflandırılmışken, sonra “hain” sıfatını almıştır. İşin ilginç yanı Ankara’nın onu makbul görmesinin sebebi ile hain olarak tanımlamasının sebebi aynıdır. Değişen Çerkez Ethem değil, Ankara’dır esasen. Çerkez Ethem’in Ankara’nın Muhalifleri kitabındaki rolü de “muhalifliğinden” ziyade bu değişimi anlatabilecek bir ayna olarak anlamlı bir hikâyesi olmasıdır. Yoksa Hüseyin Avni Ulaş gibi siyasi kişilerle aynı kefeye konması çabası değildir yapmak istediğim.

Çerkez Ethem Kafkasya’dan Anadolu’ya hicret etmek zorunda kalan ve Bandırma’nın Emreköy adlı köyüne yerleşen Çerkez (Şapsığ) bir ailenin beşinci erkek çocuğu olarak 1886 yılında dünyaya geldi. Babası Ali Bey’in beş oğlunun en küçüğüydü Ethem. Ağabeyleri İlyas ve Nuri Beyler, Rum eşkıyalarıyla çarpışırken ölmüşler, Reşit ve Tevfik beyler de 1901 ve 1902 yıllarında Harbiye’yi bitirerek subay çıkmışlardı. Reşit Bey çeşitli cephelerde çarpıştı. 1919’da Meclisi Mebusan’a Saruhan Milletvekili olarak katıldı. Oradan Birinci TBMM’ye geçti.

Asker olmak için kaçan Ethem

Çerkez Ethem de ağabeyleri gibi Harbiye’ye gitmeyi çok arzular. Ancak babası Ali Bey “Çakır” diye hitap ettiği en küçük oğlu Ethem’in sürekli olarak yanında kalmasını ister. Çerkez Ethem 19 yaşına geldiğinde babası Ali Bey’in düşüncesi bedel-i nakdi vererek onu askere göndermemektir. Bu durumu hisseden Çerkez Ethem Bandırma’dan İstanbul’a kaçır ve Bakırköy Süvari Küçük Zabit Mektebi’ne girerek askerlik hayatına başlar. Başçavuş olarak terhis olur. Balkan savaşına Çürüksulu Mahmut Paşa ismindeki Osmanlı subayının yönettiği kolorduda subay vekili olarak görev alır ve Bulgar cephesinde yaralanınca kıdem zammı ve madalya alır.

Birinci Dünya Savaşı’nda Eşref Kuşçubaşı’nın yönettiği Pan Turanist Teşkilatı Mahsusa’ya büyük ağabeyi Reşit Bey aracılığıyla katılarak İran, Afganistan ve Irak’a yapılan akınlara katılan Çerkez Ethem, yaralandığı bu uzun savaşın sonunda köyüne çekildi. Ancak Ethem’in köy hayatı çok da uzun sürmedi. Ethem hatıralarında yaklaşık olarak 1918’in ikinci yarısına denk düşen günleri şöyle anlatır: “Umumi Harbin neticesi olarak en ağır şartlarda Mondros Mütarekesi kabul ettirilmesine rağmen galip devletler mütareke hükümlerini bozmaya başlayınca, İzmir’de teşekkül eden gizli cemiyetin kararı ile ben ilk isyan bayrağını tam iki buçuk yıl önce açmıştım.”

Bir çocuk kaçırma vakası

Çerkez Ethem 12 Şubat 1919 tarihinde İttihatçı olduğu söylenen İzmir Valisi Rahmi Bey’in oğlunu kaçıtır ve elli bin lira fidye alır. Çerkez Ethem’in bu eylemi çok farklı yorumlara sebep olur. Mesela Doğan Avcıoğlu Milli Kurtuluş Tarihi’nde¹⁴⁴ olayı Ethem’in İngilizlere yaranma çabası olarak niteler. “Çerkezler ile Müslümanların en içten koruyucusu olan Büyük Britanya’ya manevi bağlılık ve saygı duygularını göstermeyi başaramayan Ethem Bey, İngilizlerin tutukladıkları valinin oğlunu kaçıtarak İngilizlere saygı göstermektedir.”

Çerkez Ethem Olayı isimli kitapta Cemal Şener de, Çerkez Ethem’in kaçırma olayını, Demirci Efe’nin Derviş Ağa isminde bir kişinin oğlunu kaçırtmasına özenerek kişisel nedenlerle gerçekleştirmiş olabileceğini öne sürer. Şener’e göre Çerkez Ethem, o günlerde İttihatçı düşmanı kesilmiş olması, söz konusu olayın da sebebi olmuştur. Kesin olan Ethem’in İzmir’in Yunanlılarca işgalinden önce aktif bir şekilde mücadeleye katılmış olmasıdır. Çerkez Ethem’in ise bu olayla ilgili olarak şunları anlatır: “Seyyah haldeki kuvvetlerimin

¹⁴⁴ Cilt 2, sayfa 576

iaşelerini kendi yöntemlerimle temin ederdim. Bir yerde kaldığımız zamanlarda İzmir'in Yunanlılar tarafından işgalinden önce Müdafai Hukuk ve işgalden sonra Reddi İlhak ve daha sonraları Müdafai Milliye Cemiyetleri vasıtasıyla askerlerimi beslerdim. Maaşlarını da bu cemiyetler vasıtasıyla verirdim. İşgalden önce Yunan tehlikesi belirdiği zaman İzmir Valisi Rahmi Bey'den elli bin lira, isyanları bastırma sırasında Adapazarı tüccarlarından Arapzade bilmem kimden, bir de Karacabey eşrafından birisinden beş bin lira almıştım. Cepheleri teşvik etmek, kuvvetlerimi tutmak, İtilaf Devletleri'nin işgalindeki Afyon ve Kütahya mühimmat depolarından gizlice cephaneye alabilmek için bana para lazım.”¹⁴⁵

Ankara'nın hizmetindeki Ethem Bey

Anadolu'ya geçen Rauf Orbay, Çerkez Ethem'e Salihli civarında işgalin önünde barikat görevi görecektir bir cephe oluşturma görevi verir. Doğan Avcıoğlu'na göre Çerkez Ethem, Salihli cephesini şöyle oluşturmuştur: “Ethem sekiz arkadaşıyla Salihli'yle gelir. Orada çetecilikle yetişmiş Dramalılardan bazıları ile birleşir. Balıkesir, Gönen, Kirmasti (Bugünkü adıyla Balıkesir'in ilçesi olan Mustafa Kemal Paşa), Bandırma ve Bursa'da sözünü geçirdiği Çerkezlere haber gönderip çağırır. Ve kuvvetlerine katar. İttihatçı diye İstanbul Hükümetince peşine düşüldüğünden Akhisar bölgesinde dolaşan Serenli Parti Pehlivan da Ethem'in hizmetine girer. Böylece güçlenen Ethem, kuvvetini arttırmak çabasıdır.”¹⁴⁶

Çerkez Ethem'in başındaki Salihli cephesi ile, her geçen gün biraz daha genişleyen işgal güçlerinin önüne önemli bir set çekildi ve o dönemde Amasya Tamimi, Erzurum ve Sivas Kongreleriyle uğraşan Mustafa Kemal ekibinin ciddi bir nefes almasını sağladı. Salihli cephesinin oluşumunun bir başka sonucu da Çerkez Ethem'in Ankara ekibi ile yol arkadaşılığının başlamış olmasıdır.

Ankara'nın kurtarıcısı Ethem Bey

Ankara'nın o dönemde en büyük handikabı silahlı bir güce sahip olmamasıdır. Bu sebeple millî mücadele yerel Kuvay-ı Milliye aracılığıyla yürütülmeye başlanır. Ancak Ankara'nın önünde daha pek çok engel vardır ve henüz tam anlamıyla yerleşmemiş olan merkezi otoriteye karşı çıkan isyanlara karşı devreye girecek en önemli kozu Çerkez Ethem olur. Bir başka Çerkez olan Anzavur'un başını çektiği isyan bu hareketlerin ilkidir: “Salihli komutanı Ethem Beyefendiye (10 Mart 1920) Biga civarında kuvvetlerimizi bozmayı başaran Anzavur melunu birkaç gün önce Gönen üzerine ilerleyerek Kaymakam Rahmi Bey alayını yenmiş. Esir ettiği subaylara ve askerlere halife adına yemin ettiriyor. Sonra serbest bırakıyor. Böylelikle zihinleri karıştırıyor. Ve Kuvay-ı Milliye aleyhine tahrik ediyor. Durumu tehlikeli gören kolordu komutanlarımız Yusuf İzzet Paşa Bandırma'dan çekilmiş, Anzavur ise Bandırma'ya girmiştir. Asilerin Balıkesir'i ellerine geçirmeleri Yunanlılarla ilişki kurmalarına olanak sağlayacaktı ki, bunun ne kadar vahim bir sonuç doğuracağını tahmin edebilirsiniz. Bu yüzden bizzat ve herhalde kâfi bir kuvvetle ve süratle Balıkesir'e hareket ediniz. 28. Tümen Komutanı Albay Kazım Bey.”¹⁴⁷

Kuvayi Seyyare komutanı Çerkez Ethem bu telgrafı aldıktan iki gün sonra Balıkesir'e ulaşır. 9–10 saat süren bir yoğun çatışma sürecinden sonra Anzavur Ahmet'in kuvvetlerini büyük bir bozguna uğratır. Anzavur kuvvetlerinin dağıtılmasından kısa bir süre sonra Genelkurmay Başkanı İsmet İnönü ile Çerkez Ethem arasında şu telgraf konuşması geçer:

“İnönü: Merhaba Ethem Bey! Nasılsınız, iyisiniz inşallah. Gazanız mübarek olsun.

Ethem: Merhaba efendim. Teşekkür ederim. Ben iyiyim. Siz nasılsınız?

İnönü: Genel durumumuz iyi değil. Mustafa Kemal Paşa ve Reşit Bey yanımdalar. Makine başındayız. Size genel durumu izah ederken bazı acı haberler de vereceğim.

Ethem: Söyleyiniz efendim. Acı da olsa gerçeği bilmek daha iyidir.

¹⁴⁵ Çerkez Ethem Anıları, Berfin Yayınları, sayfa 8

¹⁴⁶ Doğan Avcıoğlu Milli Kurtuluş Tarihi, cilt 3, sayfa 1117

¹⁴⁷ Çerkez Ethem, Hatıralarım, Berfin Yayınları, sayfa 19–20

İsmet Bey: Sizinle şu görüşmeyi temin edebilmek için çok zorluğa uğradık. Bazı yerlerde şimendifer tellerinden yararlandık. Birçok yerde itibarımız yoktur. Merkezde ise kuvvetimiz kalmadı. Bulunduğunuz yerde ikinci derecedeki işleri tümen komutanı Kazım Bey'e bırakarak Geyve Boğazı'nda Ali Fuat Paşa'nın yardımına koşmanızı rica ederiz.

Ethem: Yarın Geyve'ye hareket edeceğim."

Çerkez dediği gibi yapar. Geyve'ye ulaşır ulaşmaz hemen bir taarruz planı yapar.

Çerkez Ethem'in kuvvetleri ile İstanbul hükümetinin olan İnzibatiye Kuvvetleri arasında Geyve Boğazı'nın gerisinde şiddetli bir çatışma yaşanır. Kuvay-i Seyyare büyük bir başarı kazanır.

Ethem Bey için hızlı bir dönem başlamıştır böylece. Hemen ardından Düzce isyanı başlar.

Düzce'den Yozgat'a

Çerkez Ethem kuvvetleri Adapazarı civarındayken Düzce yöresinde yeni bir ayaklanma başlar. Ethem Bey, Hendek üzerinden Düzce'ye hareket eder. Çerkez Ethem kuvvetlerinin bu ani müdahalesi ile duruma kısa sürede hâkim olunur. Çerkez Ethem bir an önce Yunan cephesine dönmek istemektedir. Tam bu esnada Ankara'dan Ali Fuat Paşa aracılığıyla Çerkez Ethem'e bir telgraf gelir. Telgrafta Çapanoğullarının ayaklandıkları, bu yüzden acilen Yozgat'a gitmesi istenmektedir. Çerkez Ethem ise bir an önce Yunan işgalinin devam ettiği Batı Cephesine dönmeyi arzulamaktadır. Bu Telgrafı Ethem'in ağabeyi Reşit'in Adapazarı'na gelmesi izler. Reşit Bey de kardeşi Çerkez Ethem'in Yozgat'a gitmesinde ısrar etmektedir. Çerkez Ethem'in Batı cephesinde aldığı haberler, Yunanlıların işgali yayma hazırlıklarını yoğunlaştırdıkları yönündedir. Buna rağmen Çerkez Ethem Ankara'nın ve ağabeyi Reşit Beyin ısrarlarına dayanamaz. Birliklerinin bir kısmını Yunan saldırısını karşılamak üzere Salihli'ye gönderirken kendi de Ankara'ya geçer.

Ankara'nın tek otomobiline kurulan Ethem

Ankara'da Ethem, iltifatlarla karşılanır. Çerkez Ethem'in Ankara'ya gelişini Halide Edip Adıvar şöyle anlatır: "Ethem Ankara'ya silahlı kuvvetleriyle girdiği zaman, sokaklar doldurulmuştu. Adamları arasında kadınlar da vardı. Ethem büyük şevkle karşılandı. Mustafa Kemal Paşa otomobilini ona verdi. Bu Ankara'da bulunan tek otomobildi. Ethem TBMM'ne geldiği zaman coşkuyla karşılandı." (Dağa Çıkan Kurt)

Nitekim İstiklal Mahkemeleri'nin meşhur Aliler divanında yer alan Kılıç Ali, Mustafa Kemal Paşa'nın Çerkez Ethem'e bakışını şöyle anlatır: "Ben Ethem'in bütün bu taşkınlıklarının ve şımarıklıklarının Mustafa Kemal tarafından bilinmesine rağmen, nasıl olup da tahammül ettiğine şaşardım. Mustafa Kemal, Ethem'in kendisini istirkep ettiğinin, öldürmek istediğinin de farkında idi. Fakat buna rağmen kendi sözlerinden o tarihte vaziyeti idare etmeği, Ethem'i mümkün olduğu kadar zararsız bir hale sokmağı, onu ayrıca uğraşılacak bir belâ haline koymamağı, bilakis kabil olduğu kadar kuvvetlerinden faydalanmayı düşündüğünü hissediyordum, anlıyordum."

Çerkez Ethem Ankara'da Mustafa Kemal Paşa'nın özel konuğudur. Fevzi Çakmak ve İsmet İnönü, Çerkez Ethem'i ziyarete gelirler. Sohbet konusu mevcut durum ve Yozgat isyanıdır. Bu toplantıda Çerkez Ethem ile İsmet İnönü ilk kez yüzyüze gelmektedirler. Konuyu İsmet İnönü açar: "Bizim Yozgat dolaylarındaki ayaklanışı ne yazık ki kökünden söndürecek bir gücümüz kalmamıştır. Bu gerçeği acı da olsa aramızda açığa vurmaliyiz."¹⁴⁸

Ankara'da gerçekleşen bu toplantı ve tartışmaya ilişkin olarak Çerkez Ethem hatıralarında oldukça ayrıntılı bilgi verir: "İsmet Bey: İstirahate olan ihtiyacınıza rağmen, ziyaretçiler üşüşmeden, mevcut önemli sorunlar hakkında lütfen görüşmelere başlayalım. Bilhassa malum olan şu isyan meselesi hakkında yolumuzu ve kararımızı tespit edelim ki, istiharati kalp ve sükuneti fikirle hem istiharatinizin teminine ve hem de diğer musahafemize sıra gelsin. Son istirahatımız üzerine, Eskişehir'den cepheye sevkياتınızın geri bırakılmasına dair emir vermeyi herhalde unutmamışsınızdır."

¹⁴⁸ H. İzzettin Dinoma, Kutsal İsyân, Cilt 7, sayfa 219

Çerkez Ethem: Evet, cepheye olan asker sevkiyatımız zaten genel değil. Yozgat cihetine ilişkin düşüncenizi dikkate alarak kuvvetlerimin çoğunu Eskişehir'de tutuyorum. Zaten Ankara'yı ziyaret maksadım da daha çok benim önemsiz gördüğüm ve sizin pek çok önem verdiğiniz Yozgat cihetindeki isyanın derecesini hakkıyla anlamak, sonra Yunan cephesine dair tehlike arzeden şüphelerimle mukayese ederek ona göre en önemlisini tercih ederek, yahut mümkün mertebe her iki ciheti de ihmal etmeyerek hatasızca bir karar vermemiz içindir.

Fevzi Paşa: Biz hiç ihtimal vermeyiz ki, Yunan ordusunun ciddi bir taarruzu karşısında bulunmuş olalım. Eğer Yunanlıların öyle bir niyeti ve yeteneği olsaydı, bu taarruzu üç aydır devam eden iç ihtilallerimizin şiddetli geçen safhaları sırasında yapmaları lazım gelirdi.

İsmet Bey: Bununla beraber biz cepheleri de ihmal etmek taraftarı değiliz. Asıl gaye ve amacımız vatani düşman ayağından temizlemektir. Yunan ordusu en tehlikelidir. Bu böyle olmakla beraber, iç sorunlar da çok önemli bir esas teşkil eder. Bizim Yozgat ve civarındaki isyanı kökünden söndürmeye maalesef bir kuvvetimiz kalmamıştır."

Ergun Aybars İstiklal Mahkemeleri adlı kitabında Çerkez Ethem'in Yozgat'taki ayaklanmayı çok kanlı bir şekilde bastırdığını, halkın malına el koyduğunu, buna karşı çıkanların evlerinin yakıldığı ya da asıldıklarını anlatır. Yozgat'ı yağmalayan Ethem ve adamları ganimeti Ankara'da satışa çıkarmışlardır.

İsyan başlıyor

1920 yılı sonlarına doğru Çerkez Ethem ve emrindeki 1. Seyyar Kuvvetler, Türkiye Büyük Millet Meclisi Hükümeti'ne karşı 29 Aralık 1920'de isyan başlattı. Bu isyanın birçok nedeni vardı.

Çerkez Ethem isyanı 5 Ocak 1921'de kısmen bastırılmışsa da, Yunan ileri hareketi devam ettiğinden, ona yönelik hareket yarım kaldı.

Yunanlıların İnönü mevzilerine taarruz ettikleri 9 Ocak 1921 günü akşamı saat 16.00 sıralarında Uşak tarafından gelen bir Yunan uçağı, Afyon üzerinde 15 dakika kadar uçup şehir ve civarına beyanname attı. Türkçe basılmış, altında Kuvay-ı Millîye Komutanı Ethem imzalı beyannamenin içeriği şöyle idi.

"Masum millet ve asker kardeşlerim..."

Ankara Hükümeti rezilleşmektedir. 29 Aralık tarihinde gönderdiğim memleket ihtiyaçlarına ait telgrafımın gazetelerde yayınlanmasını isteyiniz.

Ey Askerler, şerre alet olmayacağız, ahirette mesuliyetinizden korkunuz.

Maziden intibah olarak her türlü felaketi ve vatani kurtarmayı haris menfaatlerine kurban etmek isteyenlere karşı hakkınızı müdafaa ediniz. Şahsi ihtiraslara alet olmayınız.

Ey subay arkadaşlar; emir kulu olmaktan sarfınazar ediniz. Allah'ın kulu değilseniz, aksi halde geliyorum ha, son pişmanlık fayda vermez.

Umumi Kuvay-ı Milliyeti Komutanı Ethem"

23 Ocak 1921'de Çerkez Ethem kuvvetleri İzzettin Paşa (Çalışlar) komutasındaki güçler karşısında kesin yenilgiye uğradı ve dağıldı. Ethem bir süre Sındırgı Bölgesi'nde dolaştı. Ordu birliklerinin Çerkez Ethem ve asileri yakalamak için baskıları artınca Yunanlılara sığındı. Çerkez Ethem bu hareketiyle ilgili olarak şu yorumu yaptı: "Beni ihanetle itham edenlere soruyorum: Ben ne zaman, hangi tarihte ve mevzide esasen müdafaa ettiğim cepheden bir adım dönmüşümdür, bir tek kardeş kanı dökmüşümdür?"

Çerkez Ethem isyanını fırsat bilen Yunan Komutanlığı, 6 Ocak 1921'de Bursa - Eskişehir ve Uşak - Afyon bölgelerinde ileri harekete geçti. Cephe Komutanlığı, durumun ciddiyetini görerek Ethem'e karşı Kütahya'da iki alaylı bir tümen ile bir süvari grubu bırakıp, geri kalan kuvvetleri süratle Batı Cephesine çekti ve İnönü'de mevziine girdi.

Ocak 1921'de 3'üncü Yunan Kolordu birliklerinin bir kısmı ile yaptıkları taarruz harekâtı iyi yönetilemeyen bir tertip ve şekilde cereyan etmişti. Uşak bölgesindeki 1. Yunan Kolordusu başarılı bir harekât yapamadı. Türk

birliklerini de tespit edemedi. Çerkez Ethem de Yunanlılara beklediklerini veremedi. Yunan komutanlığı, İnönü cephesine gelen Türk takviye birlikleri hakkında abartılmış belgeler atmıştı. Sonraki günlerde daha üstün Türk kuvvetleri ile çarpışma ve yenilme endişesi, alınan çekilme kararına gerekçe teşkil ediyordu.

Birinci İnönü Savaşı'nda Yunan kuvvetleri sayısal olarak, Türk kuvvetlerinin üç katıydı. İnönü Savaşı devam ederken, Çerkez Ethem'e karşı Kütahya'da bırakılan 61. Tümen şiddetle direniyordu.

Çerkez Ethem daha sonra Yunanlılara sığındı. İzmir'e, oradan da Atina'ya gönderildi. Ankara İstiklâl Mahkemesi'nin, ağabeyleri ve yakın adamlarıyla birlikte, Ethem Bey'in de gıyabında verdiği 9 Mayıs 1921 tarihli ve 573 sayılı karar ile "Müsellahan takibi hükümet cürmünü irtikap ederek", düşman tarafına firarından dolayı idama mahkûm oldu. Türkiye'den ayrıldıktan sonra, önce Berlin'e gitti. Daha sonra, bir süre Kahire'de yaşadı ve son yıllarını Ürdün ve Lübnan'da geçirdi. 150'likler için çıkartılan af yasasından yararlanmak istemedi 1948 yılında öldü. Ürdün'deki bir Çerkez mezarlığına defnedildi.¹⁴⁹

İşte:

- **Milis ruhundan, Milli Şuura geçemeyen...**
- **Nefsaniyet gururunu devlet huzuruna feda edemeyen...**
- **Çete reisi cesaretini Liderlik, feraset ve faziletine eriştiremeyen**
- **Şahsi ihtiraslarının sonucu düştüğü bir şahsiyet iflasıyla, düşman saflarına sığınmaktan çekinmeyen bir kuru kahramanlık hikâyesi...**

¹⁴⁹ 14.11.2005 Milli Gazete Sh:13 Suavi Kemal

MENEMEN VE SİVAS OLAYLARININ PERDE ARKASI

28 Şubat dönemleri Milli Güvenlik Kurulundaki ve özellikle Batı Çalışma Grubundaki bazı Paşaları, Milletin gözünü açtıkları için kutluyoruz. “Atatürkçülük” diye dayatılan ve en başta Atatürk’e hakaret sayılan uygulamalar konusundaki samimiyetlerinden dolayı bunu söylüyoruz. Türkiye’de uygulanan sermaye diktatörlüğüne, ”Demokrasi, Halk iradesi, İnsan hakları, Özgürlük, Laiklik” gibi kılıflar geçirmeye çalışan ve bu melanetlerini mazur ve meşru göstermek için Atatürkçülüğü kullanmaya kalkışan sahtekârlara karşılık, hiçbir istismara ve suistimale tenezzül etmeden aynen, kendi ürettikleri Atatürkleri gibi davrandıkları için tebrik ve takdir ediyoruz! Evet işte sömürü baronlarının ve MAFIA babalarının düzeni budur. “Kanunları krallar koyacak, Meclis ve hükümet bunları onaylayacak, vatandaşlar da bunlara uyacak!”

O dönemlerde gündeme gelen “Milli Güvenlik Siyaset Belgesi” ile bu sistemin gerçeğini gün yüzüne çıkaran kimselere aslında minnet ve şükran borçluyuz. Çünkü onların sayesinde, bu belgenin özeti ve mahiyeti anlaşıldı; “Temel kanunları ve kuralları biz koyacağız. Siz de sistemi bunlara uyduracak ve uygulayacaksınız!” Demokrasi sahtekarı Mesut Yılmaz’la demogoji kahramanı Bülent Ecevit, daha ilk günden “Emret Generalim” havasına girmişlerdi...

Öyle ya, onlara göre Atatürk’te böyle yapıyordu! Mason ve dönme tarihçilere göre: O günkü şartların gereği, kanunları akşam sofralarında ve gece sohbetlerinde kararlaştırıp, daha sonra bunları meclisten geçirmiyor muydu? Ve şimdi batı çalışma gurubunun hazırladığı ”Milli Siyaset Belgesi”ni, bu Atatürkçü geleneğin çağdaş bir örneği kabul etmeniz gerekmiyor mu? Acaba niye kıvrıyor ve kıvranıyorlardı? Gerçek Atatürkçülük ortaya çıkacak, kendilerinin de istismarı ve sahtekârlığı anlaşılacak diye mi korkuyorlardı?

“Derin Devlet” geleneği de, Susurluk süreci de, yine aslında o dönemdeki uygulamaların bir devamı değil miydi?

Onlara göre: Ali Şükrü bey gibi sivri seslerin ve muhtemel tehlike sayılan muhalif kimselerin münasip biçimlerde halledilmesi de elbette bu “Derin devlet” despotizminin örnekleriydi!...

Çünkü Türkiye’de milli ve yerli bir cephe oluşuncaya kadar, derin devlet; Siyonist ve sabataist hainlerin, yani “gizli hakim”lerin özel çetesi demektir.

Beyler, “Atatürkçülük gerek, düzgünlük gerek!” Öyle “Milli İrade, İnsan Hakları, Özgürlük” gibi jelâtin kılıflar içinde saklanıp, sömürü saltanatınızı ayakta tutmaya ve sahtekarlık yapmaya lüzum yok. Sizlerin ikiyüzlülüğünüzden, çifte standartlarınızdan usandık artık. Mustafa Kemal’in inanç ve idealleriyle hiçbir alakası olmayan; “Atatürkçülük” diye uydurup bu millete dayattığınız demogoji ve despotizimden bıktık artık!..

Vatan haini PKK’nın sözcüsü ve temsilcisi bir parti kapatılınca kıyametler koparacaksınız.

Milletin seçip memleketin en büyük partisi yaptığı Refah’ın kapatılması girişimlerine alkış tutacaksınız?!

Vaktinde, fiilen anarşi ve teröre bulaşmış, silahlar ve bombalarla yakalanmış birisi hapse konulunca, “Fikir özgürlüğü, İnsan hakları” diye her tarafınızı yırtacaksınız! Ama Erbakan: “Kürt kardeşlerimizi kışkırtan söylemlerden vazgeçelim. Birlik ve beraberliğimizi pekiştirelim” dediği için hapse mahkum edilince sus-pus olacaksınız!?

Yani siz sadece bir avuç azınlık takımını, solcu kırıntısını ve sosyete soytarısını insan sayacak, ülkenin % 99’unu oluşturan Müslümanları “İnsan Haklarına” layık bulmayacaksınız!

Bir köylü, kışın donmamak için çaresiz üç-beş kök meşe kesince, traktörünü bağlayıp kendisini hapse atacaksınız.

Ama İstanbul’un ciğeri olan Sarıyer Ormanları Boynuzlu Holdinge talan edilince göz yumacaksınız!..

Başbağlar da 50 kişiyi katledip köyü ateşe veren soysuzların salıverilmesine sessiz kalacaksınız ve sözde her türlü idama karşı olacaksınız.

Ama menfur Sivas olayları bahanesiyle İslam’a saldırarak, intikam hırsıyla bayram yapacaksınız!...

Tasavvufi edep ve ahlak öğretilen maneviyat ocaklarına düşmanlık yapacaksınız.

Ama Sapık Moon Tarikatı davet edince, şeref duyacak ve dört nala koşacaksınız!...

Masonlar Mecliste çoğunlukta iken milletvekili dokunulmazlığını savunacaksınız.

Milli Görüşçüler Mecliste artınca "Dokunulmazlık kalsın" diye çırpınacaksınız!..

Ve bütün bu sahtekarlarınızı ve çifte standartınızı da, Atatürkçülük perdesi altında saklayacak ve savunacaksınız?..

Ama çok şükür ki artık bunu yapmayacaksınız. Çünkü sahteleri değil şimdi samimi Atatürkçüler işe el atmıştır. Bu bakımdan milli siyaset belgesini hazırlayanlara ve bunu kamuoyuna sızdıranlara teşekkür ediyoruz. Bizi Atatürk istismarcılarının elinden kurtardıkları ve gerçek Atatürkçülüğü ortaya koydukları için kendilerini kutluyoruz!...

Evet, şimdiye kadar "Kanunları Karunlar (Mason patronlar) yapacak, Bakanlar onaylayacak, Vatandaşlarda uyacak!" diyordunuz...

İşte bu demokrasi, kılıflı bir "Dedikrasi"dir, despotizmdir.

Ve sizin bütün yaptığınız laf ebeliği ve demogojidir!

Ve sakın bu sözlerimiz dolaylı ve imalı bir sitem olarak yazdığımızı sanmayın. Emin olun ki samimi duygularımızı dile getiriyoruz.

Ve işte bu yüzden "Milli Siyaset Belgesinin" açığa çıkmasını tarihi ve talihli bir gelişme olarak değerlendiriyoruz.

Çünkü Atatürkçülük adına bugüne kadar devamlı münafıklık yapıldığına, böylesine mert ve net tavırların ise yararlı olacağına ve hayırlı sonuçlar doğuracağına inanıyoruz.

Türkiye;

1- Din istismarı yapan yobazlardan,

2- Atatürkçülük istismarı yapan devrimbazlardan kurtulmayınca, huzur bulamayacağını, devamlı söylüyoruz. Siyonist sindirme düzenine ve İnönü despotizmine, Kemalizm kılıfı geçirilerek, hem Atatürk'e, hem de milletimize hıyanet edildiğini artık biliyoruz!

Evet, Batı Çalışma Gurubu, gizli değil gerçek bir görüntüdür. "Milli Güvenlik Siyaset Belgesi"de tam bu zihniyetin ürünüdür. Bu belge "Demokrasi, Halk İradesi, Büyük Millet Meclisi" gibi kavramların arkasındaki "Derin devlet" in de gerçek yüzüdür.. Ve bir kere daha belirtiyoruz ki, işte bu belgenin özü ve son sözü şudur;

"Kuralları ve kanunları biz koyacağız... Ve toplumu bunlara zorla uyduracağız !"

Ey Atatürkçülüğü "Dönme Dolaplı" sermaye baronlarının sömürü düzenine kılıf yapanlar !..

Ey Atatürkçülüğü bir avuç gayri müslim azınlığın saltanat sistemine dayanak kılanlar!..

Ey Atatürkçülüğü Din ve Millet Düşmanlığına, haksızlık ve ahlaksızlık uygulamalarına gerekçe diye kullananlar!...

Artık maskeniz düştü. Münafıklık mesleğiniz son buldu.

Sağ olsunlar, var olsunlar paşalarımız ki, sistemin arka yüzünü ortaya koydular.

İşte gerçek budur. Eğer bu durum sizin işinize geliyorsa eh, biz de razıyız. Yok "Halkın iradesine ve hür tercihine, yerli ve milli değerlere, çağdaş ve evrensel prensiplere uygun, farklı din ve düşünceden herkesin barış ve bereket içinde yaşayacağı, adil ve asil bir düzen istiyoruz" diyorsanız, tabii ki ona da hazırız!..

Ve yıllar önce bir fikir adamı dostumun şu sözlerini hatırlıyorum: "Sistemin intiharına şahit olacağız!"

Evet çaresi yok, "Dedikrasi" düzeni kapanacak, "Demokrasi" dönemi başlayacak!..

Şimdiden hayırlı olsun!

Masonlar Atatürkçüymüş!¹⁵⁰

ATATÜRKÇÜLER "İmam-Hatip okulları kapatılsın!" diye bağıyorlar. Bu adamlar samimî olsalar,

¹⁵⁰ M. Şevki eygi 20 Mayıs 2004 Milli Gazete

"Mason locaları da kapatılsın!" diye feryat etmeleri gerekmez mi?

1935'te Atatürk Mason localarını kapattırmamış mıydı?

Masonluğun yasaklanması, Atatürk'ün büyük inkılâplarından değil midir?

Düzmece tarihin "Büyük Atatürkçü" diye tanıttığı Millî Şef İsmet Paşa, Atatürk'ün ölümünden sonra locaları yeniden açtırmak suretiyle Atatürkçülüğe ihanet etmemiş midir?

İşlerine geldi mi, konu din hürriyeti oldu mu, "Atatürkçülük bir bütündür, bu konuda en ufak bir ödün verilemez..." edebiyatı yaparlar; işlerine gelmeyince, Atatürk'ün Mason localarını kapattırmış olduğu gerçeğini göz ardı ederler.

Millî eğitim okullarında, üniversitelerde okutulan ders kitaplarında niçin Atatürk'ün Mason localarını kapattırmış olduğu yazılı değildir? Çünkü "bazılarının" işine gelmemektedir.

Şu husus çok iyi bilinmelidir ki, bugün adına Atatürkçülük denilen ideoloji Atatürk'ün ideolojisi değildir. İşlerine geldiği için, dokunulmazlık zırhına bürünmek için bu ismi kullanıyorlar.

Günümüzün en koyu Atatürkçüleri Masonlardır. Atatürk'ün localarını kapattırdığı gizli zümre. Samimî olmadıklarını ispat için başka delil gerekir mi?

Türkiye Masonluğu Sabataycılıkla, Siyonizmle, "Boğaziçi Aşireti" ile iç içedir.

Kardeşlik kardeşlik... Eşitlik eşitlik... Diyorlar. Hangi kardeşliktir onların bahsettiği? Mason kardeşliğidir. Genel kardeşlik değil.

Eşitlikmiş... Peki, niçin az tahsillileri, halktan kişileri, işçileri, köylüleri, küçük esnafı, fakirleri içlerine almıyorlar?

İşsiz kalarak geçim sıkıntısı çeken, sefalet düşen bir tek Mason gösterebilir misiniz?

Amerika'da, Kanada'da, İngiltere'de, Almanya'da da Masonlar var. Onlar bizdekilere benzemiyor. Ülkelerindeki dinlere, kiliselere, inançlara saygı gösteriyorlar; militan, agresif, fanatik şekilde din düşmanlığı yapmıyorlar.

Bizdekiler öyle mi?

Yakın tarihimizdeki inkılâp, darbe, ihtilâl, kopukluk ve arızalarda hep Mason izlerini görebilirsiniz.

Masonların kendi aralarında kardeş oldukları iddiası da su götürür. Bizde dört ayrı teşkilâtları vardır. "Kâinatın Yüce Mimarına" inanan Masonlarla, agnostik Masonların araları hiç iyi değildir. Birbirlerine verip veritirirler.

Adalet inaniyorlarmış... Onlara sormak gerek: Köşebaşlarına, işlere, makam ve mevkilere niçin ehil olanları değil de, hep kendi kardeşlerinizi getiriyorsunuz? Böyle bir şey adalet uyar mı?

Adalet kuru bir söz değildir. Ülkenin gelirlerinin, rantının çok büyük bir kısmını niçin Mason biraderler paylaşıyor? Masonların büyük ağırlığının olduğu Türkiye'miz dünyanın niçin en gayr-i âdil gelir dağılımına sahiptir?

Masonlar hürriyete inaniyorlarmış, hürriyete tapıyorlarmış... Bu doğruysa niçin Müslüman halkın din, inanç, fikir, vicdan, inandığı gibi yaşamak haklarına saygı göstermiyorlar, bu hakların kısıtlanması için çalışıyorlar?

Soruyorum:

Masonlar, Sabataycı cemaatin liselerine itiraz etmiyorlar da niçin İmam-Hatip liselerini bir tehlike ve tehdit olarak görüyorlar?

İmam-Hatip liseleri devletindir, onlarda millî eğitim bakanlığının talimatıyla ders okutuluyor. Bu okulları Müslümanlar kendi bildikleri gibi idare etmiyor. O halde niçin korkuyorlar. İslamî bilgi ve kültür verildiği için mi?

Masonların kutsal tanıdığı Duvarcı "Hiram Usta" büyük de, Hazret-i Muhammed değil mi?

Hani Masonluk bütün dinlere saygılı, toleranslı idi?

Türkiye'nin son iki yüz yıllık tarihinde Masonların büyük miktarda tuzu biberi bulunmaktadır. Türkiye'nin

manzarasına bakınız. İyiyse iyi, kötüyse kötü... Bu, öncelikle onların eseridir.

Mason olduğu için, masonik fikir ve görüşleri dolayısıyla, yaptığı tenkitler yüzünden Ağır Ceza'da muhakeme edilen, hapse atılan bir tek Mason gösterebilir misiniz bana şu Türkiye'de.

Hürriyet, adalet, kardeşlik, eşitlik... Evet bunların hepsi Masonlar içindir.

Gözlerine kestirdikleri, localarına almak istedikleri genç ve istidatlı elemanlara neler diyorlar?

—Bize katılırsan çabucak yükselirsin...

—Bize katılırsan gelirin artar, iyi kazanır, iyi yaşarsın...

—Bize katılırsan güven ve rahatlık içinde ömür sürersin...

İnsanlığın yüksek idealleri bunlar mıdır?

Bir ülke, bir devlet bu idealler ve ilkelerle mi yükselir, güçlenir, üstün olur?

Masonlar toleranslı imiş, fikir ve tartışma hürriyetine saygılı imiş... Bunlar da boş bir edebiyattan ibarettir.

Masonluk seçkin, elitist bir teşkilâttir. Bende, 1930'lu yıllardan kalma bir Mason belgesi var. "Muhibban-ı Hürriyet" (Hürriyet severler) locasına, biri Şişli tramvay deposunda memur olan iki vatandaş üye olmak için müracaat etmişler. Müracaatları raportöre havale edilmiş, verdiği raporda şöyle diyor:

"Bunlar her ne kadar namuslu ve temiz vatandaşlar ise de, ictimâ seviyeleri Mason olmalarına müsait bulunmadığından taleplerinin reddine..." Hani eşitlik vardı? Hani kardeşlik vardı?

(Bu belgeyi 1960'lı yıllarda Yeni istiklâl gazetesinde yayınlamıştım.)

Lâik ve demokratik bir düzende Masonların da bir yeri olabilir. Ancak bazı şartlarla:

—Bulundukları ülkede gizli bir hâkimiyet ve saltanat kurmayacaklar.

—İçinde yaşadıkları toplumun, halkın millî kimliğine, temel hak ve hürriyetlerine bağlı ve saygılı olacaklar.

—Dine karşı agresif, militan, jakoben şekilde savaş vermeyecekler.

Masonlar "Biz dinlere saygılıyız..." diyorlar. Saygılı olmak yuvarlak bir lâftır. Gerçekten, samimî şekilde saygılı iseler din, inanç, inandığı gibi yaşamak, bağımsız dinî cemaat kurmak, din eğitimi yapmak hürriyetine taraftar olmaları gerekir.

Mason çocuklarının önemli makam mevkilere, bürokrasinin köşebaşlarına, stratejik yerlere geçmeleri serbest de; din tahsili görmüş, dinî kültür ve inanca sahip Müslüman çocuklarının böyle yerlere geçmesi niçin devlet için bir tehlike ve tehdit oluşturuyormuş? İpe sapa gelir gerekçe gösterebilirler mi?

Bu ülkede Müslümanların Masonlar kadar temel hakkı, hürriyeti, güvencesi var mıdır? Böyle bir iddiayı kim savunabilir?

Mason olmak ayıp bir şey midir ki, gizliyorlar?

Güçlü olduklarına göre kimden çekiniyorlar?

Bazı Masonlar İslam'da hurafe, akıl dışı dogmalar olduğunu iddia ediyor. Bunlar boş ve temelsiz hezeyanlardır. Masonluk mitolojisine bakınız, onların ritüellerini okuyunuz. Akıl almaz dogmalar asıl Masonlukta vardır. Zaten bu yüzden kendi aralarında amansızca çarpışıp tartışmakta değiller mi?

Müslüman bir vatandaş dininden, inançlarından, fikir ve görüşlerinden, yaptığı haklı tenkitlerinden dolayı zulme ve haksızlığa uğradığı zaman Masonlar, fikir ve görüşlerine katılmasalar, inançlarını paylaşmasalar bile niçin onun yardımına koşmuyorlar? Gerçekten medenî, üstün vatandaşlar iseler yardımcı olmaları, desteklemeleri, savunmaları gerekmez mi?

İşlerine geldi mi, demokrasi havarisi kesiliyorlar. İşlerine gelmedi mi, demokrasiye zıt ve aykırı her türlü engeli çıkartıyorlar. İmam-Hatip mezunlarına üniversiteye girişte eşitlik sağlanamazmış. Niçin? Akla, mantığa, demokrasiye dayanan bir gerekçeleri var mıdır?

Böyle bir şey Atatürkçülüğe aykırı olurmuş... Kim söylüyor bunu? Atatürk'ün localarını kapattırdığı Masonlar... Fesubhanallah!

Menemen ve Sivas Olaylarının Perde Arkası

Yunan Arşivlerindeki bir Resimde:

Provokatör ve kiralık Katil Derviş Mehmet ve hain adamları Yunan askerleriyle piyes izlerken.

Yakın geçmişte ajanların kışkırtması ve ahmakların kullanılmasıyla Sivas'ta yaşanan vahşi otel yakma olayları ve yargılama oyunları bize Menemen'i hatırlatmıştı. Yıl 1930 "Meşrutî Cumhuriyetten" Meşru Cumhuriyete geçiş için bir hazırlık denemesi yapılıyor. Atatürk'ün arkadaşlarından Fethi (Okyar) Bey serbest Cumhuriyet fırkasını (Partisini) kuruyor (daha doğrusu kurduruluyor). Atatürk'ün bu girişimle: a)Hem milletin maneviyat seviyesini, b)Hem de iç ve dış hıyanet merkezlerinin tepkisini ölçmek istediği seziliyor. Halk partisi'nin "Despotik" yönetimine karşı duyulan umumi nefret, serbest fırkanın "Demokratik" cesaretine aşırı muhabbet şeklinde tezahür ediyor ve kısa zamanda çok büyük bir ilgi görüyor ve oy topluyor. Başına gelecekleri iyi bilen Fethi Bey, daha kurulalı bir yılı doldurmadan ve bu milli teveccühe rağmen partisini kapatıyor (Belki de kapattırılıyor). İşte Menemen ve çevresi de yediden yetmişine herkesin Serbest Fırkaya taraf olduğu yerlerden birisi... Serbest fırkanın kapatılmasından sonra Menemen'de şöyle bir olay cereyan ediyor;

Manisa ve civarında, Şam'dan gelip bölgeye yerleşen ve Yunan işgal güçlerince Menemen belediye başkanlığına getirilen aslen Dürzi ve Yahudi dönmesi Şeyh Sukuti'nin sözde halifelerinden olan ve mehdilik taslayıp saf köylüleri çevresine toplayan, Giritli Mehmet isimli bir derviş bozuntusu, anlaşılan birileri tarafından dolduruluyor. Manisa mutasarrıfı iken İngilizlerle işbirliği yapıp ülkemize hıyanet ederek sonunda Yunanistan'a sığınan Giritli Hüsnü'nün yeğeni sayılan Giritli Mehmet isimindeki fırsatçı hain, kendisinin beklenen Mehdi ve kurtarıcı olduğunu söyleyip dolaşıyor. Her nedense kolluk kuvvetleri tarafından ciddiye alınmayan, ilim ve irfan ehli katında nefret toplayan bu esrarkeş, çeşitli vaatlerle kandırıp çevresine topladığı üç beş saf ve serseriye de alarak Menemen'e doğru yola çıkıyor. Bu sütü bozuk adam, daha önce "işgal güçlerine kurşun sıkılmaz" diye fetva veriyor.

Harp divanı savcısı Hidayet Beyin resmi iddianamesinde de belirttiği gibi "bir köyün bağ evinde günlerce esrar çeken" bu sokak serserileri, bir sabah namazında Menemen'e varıp şimdiki belediye binasının arkasındaki camiye giriyorlar.

Yanlarında bir dolma tüfek ve birkaç bağ bıçağı bulunmaktadır. Sabah namazına gelen cemaat bu serseri kılıklı adamlardan şüpheleniyor. Bunun farkına varan serseri başı Mehdi

Mehmet;

—*“Bizden korkmayın, Biz de sizdeniz. Zaten sizi kurtarmaya geldik. Namazdan sonra bize katılın ve kurtulun”* diyor.

Namazdan sonra camideki yeşil sancağı kapan serseriler, hem cami cemaatine hem de sabahleyin işinin başına gelen yerli halka *“Durmayın, Mehdi Mehmet’in sancağı altında toplanın küfrü tepeleyeceğiz Menemen yetmiş bin askerle çevrilmiştir”* diye bağırarak meydana doğru yürüyor.

Tam bu sırada oradan geçmekte olan şube reisinin yakasına yapışan Mehdi Mehmet: *“Yetmiş bin askerle Menemen çevrilmiştir. Hemen askerlerini al bize katıl. Yoksa kötü olur”* diye haykırıyor.

Bu yeşil sancaklı bir kaç serserinin taşkınlığı karşısında şaşırıp kalan şube reisi *“olur şimdi askerlerimi gönderirim”* deyip sıvışıyor.

Bu deli zırvaları ve esrarkeş naraları devam ederken, arkasından sekiz jandarma eriyle yüzbaşı Fahri Bey çıkageliyor. Derviş Mehmet’in *“Bize kurşun işlemez, durmayın safımıza katılın. Yoksa canınızı kurtaramazsınız”* sözleri karşısında, bunları sekiz silahlı askerle yakalaması ve dağıtması mümkünken, yüzbaşı da hiç bir tepki göstermeden alaydan yardım istemek üzere oradan uzaklaşıyor... Olaylar bu şekilde gelişip beş on meraklının meydana toplanmasıyla kalabalık biraz daha artarken, o civardaki kışlada nöbetçi bulunan ve olup bitenleri uzaktan seyreden, yedek Subay olarak askerliğini yapmakta olan ilkokul öğretmeni Kubilay, yanına bir manga asker alarak meydana koşuyor.

Askerlerine süngü taktıran -zira silahların mermisi yoktur- Kubilay, tek başına bağırıp duran Mehdi Mehmed’in üzerine yürüyor ve suratına bir kaç tokat patlatıyor. Bunun üzerine serserilerden birisi elindeki dolma tüfeği Kubilay’ın topuğuna boşaltıyor.

Hayret! Kubilay’ın ayağından yaralandığını ve yere yıkıldığını gören askerler dehşete kapılıp dağılıyor. Bundan daha garibi, bütün bu olaylar ceryan ederken, saatler geçtiği halde hala ortada ciddi bir devlet müdahalesi ve otoritesi görülüyor. Bu planlı ve kasıtlı provakasyonun gizli bir güç tarafından tezgahlandığı ve Yunan işgalini alkışlayan sahte tarikatçı Derviş Mehmed’in bunlara güvenip yaslandığı açıkça belli oluyor.

Kubilay yerde kıvranmakta ve devamlı kan kaybetmektedir. Derviş Mehmet adındaki sapık geceden kalan esrar sarhoşluğu ve cinnet cesaretiyle, cebindeki ağzı testereli bağ bıçağını çıkarıp zavallı Kubilay’ın boğazını kesmeye başlıyor... Halk korku ve dehşet içinde kaçışıyor. Meydanda Derviş Mehmet’le beş serseriden başka kimse kalmamıştır.

Ve işte bunca dehşetten sonra nihayet bu altı sarhoşun üzerine civardaki alaydan mitralyözlü koca bir bölük çıka geliyor. Bölük hemen meydana sarıyor ve ateşe başlıyor. İlk kurbanlar, ne olup bittiğini anlamak için meydana koşuşan iki bekçidir. (Görgü tanıkları bu iki bekçinin mitralyöz ateşiyle vurulduğunu söylemişlerdir.)

Giritli Hasan ile Nalinci Hasan adındaki serseriler, nasıl oluyorsa sıvışıp kaçtıkları halde Mehdi Mehmet ve diğer arkadaşları vurularak öldürülüyor. İçlerinden Zeki Mehmet adlı birisi de ölü numarası yaparken yaralı olarak ele geçirilince *“Hani bize para verip bırakacaktınız? Bu ne işlerdi başımıza getirdiniz?”* diye ağlamaya ve yalvarmaya başlıyor!..

O günleri yaşayanların ifadelerine göre çarşafı bir kişi, ta başından sonuna kadar olayları uzaktan seyredip sonunda kayboluyor!?

Menemen olayının hemen arkasından bütün bölgede sıkıyönetim ilan ediliyor. Örfi idare ve harp divanı mahkemesi kuruluyor ve kıyım başlıyor.

22 Aralık 1990 Cumartesi günü saat 19.20 sıralarında TRT’nin konuyla ilgili programında söylendiği üzere Atatürk’ün *“bu vahşi olaya sadece katılanlar değil, hatta seyirci kalanlar bile cezalandırılmalıdır”* şeklindeki direktifi de herhalde *“bu olayları duyanlar dahi cezalandırılmalıdır”* şeklinde anlaşılmış olacak ki, sağ olarak ele geçen üç serserinin güya ifadeleri ve itirafları sonucu, başta İstanbul’da oturan 90 yaşlarında

âlim ve fazıl Erbilli şeyh Esat Efendi ve oğlu müderris Ali Efendi olmak üzere, tam otuz yedi kişi idam ediliyor, yüzlerce insan da ağır mahkûmiyet ve mağduriyete uğrattılıyor.

Bizim kanaatimiz, Atatürk gibi bir liderin bu talimatı verebileceği pek mantıklı görülüyor. Bütün bu sinsi tezgâh ve tuzakları; Türkiye'mizi Siyon cumhuriyeti yapmak isteyen, malum ve mel'un çevrelerin kurduğu... Ve İslam'ı barbar, Müslüman'ı gaddar göstermek ve sindirmek için sahneye konulduğu, her yönüyle sırtıyordu. Hatırlayınız, İzmir Suikastında da yine Giritli tetikçiler kullanılıyordu. Ve herhalde: Atatürk de tabî ki bunları fark ediyordu, yani yutmuyordu... Ancak, yukarıda saydığımız mazeret ve mecburiyetlerle yutkunuyordu ve göz yumuyordu... Çünkü ülkenin geleceğini ve güvenliğini korumak, bunu gerektiriyordu...

Şimdi yetkililere ve tarihçilere şu soruların doğru ve doyurucu cevaplarını vermelerini arz ediyoruz:

1- Tarihi vesikalarda ve TRT'nin ilgili yayınında bile esrarkeş bir Derviş bozuntusu olduğu bildirilen 6 serserinin yaptığı vahşet ve cinayeti, hiçbir alakası olmadığı halde Müslüman milletimizin kalbini yaralayacak şekilde ısrarla *“irticacılar, gerici ve yobazlar”* şeklinde takdim etmenin manası ve maksadı nedir? Niçin bunların arkasındaki gizli ve kirli merkezler deşifre edilmemiştir?

2- Yüzbaşı Fahri Bey ve askerleri ta işin başında alaydan yardım istedikleri halde olayların başı boş gelişmesine fırsat verilmesinin ve saatlerce sonra askeri birliklerin gönderilmesinin sebebi ve izahı ne olabilir?

3- Serbest Cumhuriyet Fırkasının kapanmasının hemen ardından ve de serbest fırkaya büyük teveccüh gösteren bir bölgede böyle bir olayın yaşanması ve 37 idam, yüzlerce hapis cezası ile sonuçlanması, acaba halk partisine karşı oluşacak bir muhalefetin nasıl bastırılacağını göstermek ve Müslüman halkı sindirmek için mi tertiplenmiştir? Mustafa Kemal'i Müslüman halkımıza karşı kıskırtmak için midir?

4- Yaralı olarak yakalanan Zeki Mehmet'in *“hani bize para verip bırakacaktınız?”* şeklindeki sözleri ve olay boyunca çevrede *“esrarengiz bir çarşafının görülmesi”* ne ile ve nasıl izah edilecektir?

5- Şayet iddia edildiği gibi bu fitneyi *“tarikatçı Nakşiler ve şeriat özlemcileri”* tertiplemiş olsaydı, böylesine halktan alakasız ve hazırlıksız mı yürütürlerdi? Bu işin liderliğini böyle üç beş aslı bozuk sahte tarikatçıya ve sarhoşa terk ederler miydi?

6- Son Sivas olaylarıyla menemen olayları arasındaki hayret verici benzerlik, acaba her ikisinin de aynı maksatlarla ve aynı mihraklarca tertiplendiğini mi göstermektedir?

Lütfen dikkat!.. Genel Kurmay ATASE Başkanlığının incelemesinde: *“Mehdi geçinen Derviş Mehmet'in kendisine Peygamberlik geldiğini”* söylediği belirtilmektedir.

Ve yine; TBMM Zabıt Ceridesi kayıtlarına göre; Serseri bir sarhoş olan Derviş Mehmet'in *“Esrar çekerek Miraca yükselip Allah'la görüştüğü, bu nedenle sürekli esrar içmeleri gerektiğini”* iddia ettiği tespit ve tescil edilmiştir. (Bak: D:3, C: XXIV, Sıra No: 58 Sh. 10)

Şimdi insafla karar verin; en sade ve safi Müslümanların bile, kendisini Peygamber ilan eden ve Miraca çıkıp Allah'la görüştüğünü söyleyen böylesi sapkın sarhoşlara inanıp peşine düşmesi beklenebilir mi?

Birkaç hain tiyneyetli ve organizeli münafık ve kiralık figüran kişiye yaptırılan bu vahşet ve cinayeti, elbette nefretle kınıyor, başta Kubilay ve bu olay yüzünden hayatını kaybeden bütün masum insanları rahmetle anıyor ve her halinden ikinci bir menemen senaryosu olduğu anlaşılan Sivas olaylarını bahane ederek, halkımıza ve inançlarımıza saldıran ağız salyalılara da şunu hatırlatıyoruz: Biz her zaman ve her türlü anarşinin ve gericiliğin dışında kaldık. İnananları anarşist ve irticacı gibi gösterenlerin yalanları ortaya çıkacaktır.

Umuyoruz, çok yakın bir gelecekte tarih gerçekleri yazacak ve bu oyunlar televizyon ekranlarına yansımaya başlayacaktır. Şimdiki fırsat fareleri de kaçacak delik bulamayacaklardır. Bu konuda A. Nedim Çakmak'ın *“Hüsnüyadis Hortladı”* kitabında önemli tespit ve tahliller vardır.

Bu arada, Menemen vahşetini tezgahlayan hainlerin niyeti, tiyniyeti ve Yahudi mensubiyeti bilindiği halde, bu menfur olayı bahane ederek, her sene irtica edebiyatıyla Müslüman halkımızı rencide edenler, aslında inançlı insanları ürkütüp, Derviş Mehmetlerin bugünkü takipçilerinin kucağına atmaktadır.

Haim oğlu Josef, Fethi Okyar ve İrtica Senaryosu

Menemen olaylarında irticai başkaldırıdan dolayı asılan 29 kişiden biri Haim oğlu Josef'tir! Biraz tarihle biraz da Menemen olayıyla ilgilenenler bu gerçeği bilir. Adından da anlaşılacağı gibi Josef, Yahudi asıllıdır, ve aynı zamanda farmason olduğu söylenir.

Haim oğlu Josef'in idamı değil ama idam nedeni tartışmalıdır. Bir iddiaya göre "yaşasın şeriat!" diye bağırdığı için... Bir iddiaya göre ise, "Derviş Mehmedî'ye ip sattığı" için idam edilmiştir.

Ama en makul ve mantıklı gerekçe sanırsanız, Josef'in, Serbest Fırka'nın Menemen'deki en ateşli taraftarı ve en önde gelen ismi olmasıdır. Daha doğrusu, yeni Devletimiz ve cumhuriyetimiz aleyhinde ve İslamcılık görüntüsüyle fitne tezgâhlayan Sabataist-Yahudi şebekesine katılmasıdır. Sonuçta Yahudi esnaf Haim oğlu Josef Menemen'de irtica taraftarlığından asılmıştır! İrtica taraftarlığının en önemli delillerinden biri Serbest Fırka'dan olmasıdır. Serbest Fırka irticai eylemler nedeniyle kapatılan (feshedilen) ilk siyasi partilerden sayılır. Oysa Serbest Fırka, Fethi Okyar tarafından ve Atatürk'ün emriyle siyasete başlamıştır. Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluş çalışmaları sırasında, **"Yeni Cumhuriyet'in resmi dini ne olsun?"** tartışması yapılmaktadır. Komisyon üyelerinde beş tanesi **'Hristiyanlık olsun'** diye teklifte bulunmaktadır. Bu beş kişiden birisi Ankara'da büyük bir caddeye adı verilen Mahmut Esat Bozkurt'tur. Bir diğeri ise Fethi Okyar'dır. Yani İrtica nedeniyle kapatılan Serbest Fırka'nın kurucusu, Müslümanlıktan çok Hristiyanlığa yatkındır. Ve bunlar irticayı hortlatmak için kullanılmıştır.

Yeri gelmişken Can Dünder'in 25.12.2005 tarihli Milliyet'teki yazısını konumuzla ilgili olduğu için dikkatinize sunuyorum:

Menemen'in Son Tanıkları

10 yıl önce, "Gölgedekiler" belgesel serisinin çekimi için gittim Menemen'e... Tarihin gölgede kalmış şahsiyetlerini inceliyorduk. O bölümde konumuz, Fethi Okyar'dı...

Fethi Bey, 1930 yazında Paris büyükelçisiyken tatil için Türkiye'ye gelmiş, Atatürk'ü görmeye Yalova'ya gitmişti. Gazi, o günlerde henüz 7 yaşındaki Cumhuriyet'in içine düştüğü ekonomik bunalımın derdindeydi. Geçen 7 yıla Cumhuriyet, laiklik, şapka kanunu, harf değişikliği, medeni kanun, Şark isyanı sığmış, zihinler allak bullak olmuştu.

Atatürk, Yalova'da çocukluk arkadaşı Okyar'a bir muhalif parti kurmasını teklif etti. Türkiye'nin Batı'daki "Tek adam diktatörlüğü" görüntüsünü silmek istiyordu. "Serbest Fırka", fikren o gece kuruldu.

99 günlük macera böylece başlamış bulunuyordu.

Parti kurulur kurulmaz huzursuz kitleler Fethi Bey'e yöneldi. Hiç istemeden girdiği siyaset oyunu, onu başrole sürüklenmişti. Kuruluştan 3 hafta sonraki İzmir mitingi görkemli geçti. Parti, çok partili ilk yerel seçimde büyük başarı elde etti. Bu, muhtemelen Gazi'nin dahi beklemediği bir ihtimaldi. Ata, devrimlerin tehlikeye gireceğini (ve masonik-sabataist şebekenin bu partiyi hem de İslamcılık adına ele geçireceğini) sezince tarafsız Cumhurbaşkanı statüsünü terk edip CHP'ye sahip çıkma ihtiyacı hissetti.

Fethi Bey, kuruluşundan 99 gün sonra, 17 Kasım 1930'da Serbest Fırka'yı feshetmek zorunda kaldı. Gazi ise halkın tepkisini yoklamak üzere bir yurt gezisine çıktı.

Nakşi Mehdi Mehmet'in Kubilay'ı katli, işte tam o gergin döneme rastlamaktadır. Kubilay'ın törenlerle anıldığı Menemen'i anlamak için dönemin psikolojisini bilmekte yarar vardır.

Çekim için Menemen'e gittiğimizde olayın son tanıkları henüz hayattaydı. Onları bulup konuşturduk. Olayın Menemen'le hiç ilgisi olmadığını anlatmakla geçmişti hayatları... Kubilay'a kıyanlar Menemen'le hiçbir alakaları bulunmamaktaydı. Bir Nakşi şeyhinin müridi olduğu söylenen 6 esrarkeşti bunlar... *(Bazı Bektaşî tekkelerinde o da gizli olmak şartıyla içki alemleri duyulmuş olsa da Nakşiler içerisinde böyle ayyaş ve esrarkeş kimselerin varlığına hiç rastlanmamıştı, bunlar, Haçlı ve Siyonist dönmelerin her tarafa sızdığının ve Nakşiliğe karşı devleti kışkırtığının bir kanıtıydı. A.A.)*

Bağ budama mevsimi Manisa'dan Menemen'e gelip sabah namazına dek esrar çekip, bıçak bileyen bu serseriler Sabah ezanı okununca Giritli Mehmet'in "Mehdi"liğini ilan etmiş, yeşil sancağı mihraptan kapıldığı gibi meydana çıkıp şöyle bağırırmışlardı: **"Müslüman'ım diyen sancağımızın altında toplansın!"**

General Mustafa Muğlalı'nın yönettiği Divan-ı Harp mahkemesinde 144 Menemenli yargılandı.

1 numaralı sanık, İstanbul'dan sedyeyile getirilen 90 yaşındaki Nakşi Şeyhi Esat Efendi'ydi. Duruşmalar sırasında hastanede öldü. Mahkeme 2 haftada bitti. 37 idam çıktı. İsyancılara sigara satan, ip sağlayan ve alkış tutanlar idama mahkûm edilmişti.

9 hükümlü yaşları küçük olduğu için affedildi. 28'i Menemen meydanında idam edildi. Ve Meclis'te fatura, Fethi Bey'e kesildi. Çünkü Menemen'de yerel seçimi Serbest Fırka kazanmıştı.¹⁵¹

Menemen'de Kubilay'ın katledilişine tanıklık edenlerle 10 yıl önce bir belgesel için görüşmüştüm. Belgeselde kısaca yer verebildiğimiz bu tanıklıkları bugün, Kubilay'ın katledilişinin 75'inci yılında ilk kez yayımlıyoruz.

Sami Özyılmaz'ın hatırladıkları:

"Kubilay 'Hücum' dese hepsi süngünün ucunda kalırdı!?"

Eniştem bakkaldı. Sabah dükkânı açmış. 'Menemen'in etrafını 70 bin Arap'ın çevirdiğini' duymuş. Haydi 'Gel şu dükkânı kapatalım' diye beni kaldırdı. Dükkânı kapattık. O eve gitti. Ben Hükümet'in (Vilayet'in) önüne gittim.

6–7 kişi vardı orada... Normal adamlardı, kafaları kasketli, omuzlarında çanta vardı. Birinin eli silahlı... Elllerinde bir bayrak... Musabey köyünün Çarşı Camii'nden almışlar sabah namazında... **'Öğlene kadar o bayrağın altından geçen geçecek, geçmeyen kılıçtan geçecek'** diyorlarmış.

Millet etraflarını çevirmiş. Ben köşeden onlara bakıyorum. Epey durdular. Hükümet tarafından ya da büyüklerden kaymakam, hoca falan gelse, hatta sivillere bile **'Yakalayın bu adamları'** dese, yakalarlardı.

Ondan sonra telefon ettiler Alay'a... Bir manga asker geldi karşı sokaktan... Asker süngüyü taktı. Siviller açıldı. Orada Kubilay askere süngüyü taktıktan sonra 'Hücum' dese, hepsi süngünün ucunda kalacaktı. Bir silah patladı. Bir tek el ateş edildi. Kubilay ayağından vuruldu. Asker geri kaçtı. Millet kaçıştı. Kubilay önce Hükümet'e giriyor, kapılar kapalı. Oradan geri, camiye dönüyor, cami avlusundaki taşın dibinde düşüyor. Bunlar da gidip başını kesiyorlar. Sonra askere telefon ediyorlar Hükümet'ten... Asker geliyor. Kahveden onlara makineleri tüfeklerle ateş ediyor. Hepsi esrarkeşmiş zaten. Asker hepsini vurdu, yalnız bir tanesi kaçtı, onu gördüm.

Sonra bütün cesetleri topladılar oraya... Halk toplandı, jandarmalar, subaylar geldi, ölülerin torbalarından esrar çıktı, parça parça... Ben de esrarı ilk orada gördüm. Cesetleri kamyonlarla götürdüler.

Sonra sıkıyönetim oldu. Kaçan adamı bulmak için haftalarca nöbet tuttuk. Evleri aradılar tek tek... Derken Manisa'da bulundu. Bir oduncunun ekmek torbasını almış. Oduncu da ihbar etmiş, yakalanmış orada... 28–29 gün sonra... Mahkemeye getirdiler. Adama bizi gösterip 'Bunlardan kimse var mıydı?' diye sordular. O da bakıp 'Bu vardı', 'Bu yoktu' diyordu. 'Var' dese yandın.

Ben şofördüm. Mahkemenin emrinde akşam iki araba nöbet bekliyorduk. Adam kimin ismini söylediyse 'Getirin' diye telefon ediyorlardı. Getiriyorduk, içeride mahkeme ediyorlardı. Onların asılacağı gün, nöbet yine bendeydi. Korkudan otomobilin dışına çıkmıyordum. Hep seyrettik, üzüldük.

Hükümet'in altında Birincieller'in evi var, önce onu astılar: Manisalı Hocasade Ahmet Efendi... Astıktan sonra önüne ismini asıyorlar. Ondan sonra geldik akasyaların altında birini astılar. Sonra Ali Efendi'yi tütün satılan barakanın yanında astılar. Adamlara mecburen sigara satan Molla Osman'ı astılar. O çok bağırdı asılırken 'Kurtarın' diye, askerler vaziyet aldı. Ondan sonra sırayla asıldı, asıldı, ta çarşının içine kadar hepsini gördüm. Kamyonlarla atıp mezara götürdüler öğlene kadar...

Bence asılanlar içinde suçlu olan yoktu. 6–7 tane sarhoşun çılgınlığıydı. Bunlar içinde Menemen'den bir

¹⁵¹ 25.12.2005 / Milliyet / Can Dündar

Gazozcu Abbas vardı, bir de Kubilay'ın kafasını bayrağa asmakta kullandıkları urganı elinden aldıkları çocuk...

Olaydan sonra bizi caminin önünde topladılar. Sivil birkaç kişi vardı, bir de alay komutanı paşa... Orada gözlüklü bir sivil **"Menemen'i toprak halinde (yerle bir) görseydim, iftihar ederdim"** dedi.

Bunlar gelmeden Menemen'de gericilik yoktu. Ama parti meselesi vardı. Serbest Fırka kazanmıştı. Onun intikamı mı, bilmem. Bildiğim şu ki Menemen'in bu işte hiçbir suçu yok. Zaten içlerinde Menemenli de yok."

Sorular ve Kuşkular!?

- Kubilay Girit adasının Osmanlı devlet idaresi altında olduğu 1906 tarihinde Hanya şehrinde doğup ailesi Türkiye'ye taşınmıştı ve Yahudi/Dönme olduğu iddiaları vardı. Mustafa Fehmi ismini bırakıp niçin Kubilay ismini almıştı. Menemen esnafı ile arası açık mıydı? Esnaf ona bazı namus meseleleri dolayısıyla kızgın mıydı? Bunların yanıtlanması lazımdı.

- Profesör Yalçın Küçük **"Türkiye Üzerine Tezler"** adlı kitabının 1'inci cildinde Menemen vak'ası hakkında resmî ve ideolojik tarihe uymayan bir yorum yapmaktadır. Ona göre Menemen hâdisesi, Kemalist rejimi rayına oturtmak için önceden hazırlanmış bir senaryodur. Zaptu rabt altına alınmak istenen halkın ekonomik sıkıntılarını örtbas etmek, toplumdaki muhalefeti ezmek için rejim karşıtı bir ayaklanma senaryosu gerekli görülmüştür. (Yalçın Küçük dikkatleri başka yöne çekerek, Atatürk'ü suçlama peşindedir. Halbuki bu maksatla Menemen ilçesi ve Kubilay bilinçli bir şekilde arbedeye sürüklenmiş, onun "şehit" edilmesiyle masonlar kendi muhaliflerini denetim altına alarak baskıcı politikalarını meşrulaştırma yoluna gitmişlerdir. (İnternetteki turkforum net'in Menemen olayı ile ilgili dosyasının 11'inci sayfasından).

- Menemen hadisesi ve Kubilay'ın öldürülmesiyle ilgili Cevat Rifat Atilhan'ın **"Menemen Hadisesinin İçyüzü"** başlıklı eseri ile Mustafa Müftüoğlu'nun **"Menemen Vak'ası"** adlı kitabı (Risale Yayınları) önemli ve tarihi kaynaklardır.

Pir Sultan Abdal Kimdir?

Sivas olayları nedeniyle kendisinden çok sık bahsedilen bu kişiyi kısaca tanıtmak istiyorum.

Pir Sultan Abdal, Kanuni Sultan Süleyman döneminde Sivas'ın Yıldızeli kazasına bağlı Banaz köyünde yaşadığı bilinen bir Bektaşî dedesidir.

Alevi-Bektaşî geleneğinin meşhur yedi şairinden birisi kabul edilir. Bunlar Nesimi, Fuzuli, Kul Himmet, Yemini, Virani, Hayati ve Pir Sultan Abdal'dır. "Hatayî" mahlasıyla şiir yazan kişi ise Çaldıran'da Yavuz'a yenilen meşhur Şah İsmaili Safevi'dir.

Pir Sultan Abdal'ın asıl adının Haydar olduğu ve aslının Horasan'dan geldiği söylenir. Sivas'a nereden, niçin ve nasıl geldiği bilinmemektedir.

Temiz Anadolu halkının saf akidesini değiştirmek ve Osmanlı'dan koparıp İran'la birleştirmek niyetiyle Sivas'a gelen ve ehli beyti Resulullah'tan olduğunu iddia eden ve "seyyid" geçinen Pir Sultan Abdal, Şiilik mezhebinin değişik bir kolunun öncülüğünü üstlenmiştir. Ve aslında Aleviliği istismar etmiştir. 1515 yılında Çaldıran'da Şah İsmail'in Yavuz'a yenilip kaçmasından sonra İran tahtına oturan Şah Tahmasb (1524–1576) ile yakın ilişkisi olan ve Şahın beklenen Mehdi olduğunu ve yakında gelip Osmanlı'yı yıkarak Anadolu'ya hâkim olacağını savunan Pir Sultan Abdal, safdil ve gafil halkı Osmanlı devletine karşı kıskırtmış ve birçok isyanlara karışmıştır. Bugün O'nu seven ve sahiplenilen Alevi kardeşlerimiz ise, Pir Sultan'ın gizli niyetini bilmediklerinden sadece etkileyici beyitlerine ve şiirlerine hayranlık duymaktadır.

Pir Sultan Abdal, bazı şiirlerinde Hz. Ali'yi ilahlaştırmıştır.

"Gafil kaldır şu gönlünden gümanı

Bu mülkün sahibi, Ali değil mi?

Yaratmışlar onsekizbin alemini

Rızıkları veren Ali değil mi?"

Sözleri bu gerçeği ortaya koymaktadır.¹⁵²

Sonunda Hızır Paşa adında bir vezir tarafından yakalanarak idam edilmiştir. Koyu bir Osmanlı düşmanı

¹⁵² Cahit Öztelli. / Pir Sultan Abdal. / sh:94

olan Pir Sultan Abdal, Anadolu'nun İran tarafından istila edilmesini bekleyecek ve isteyecek kadar da ileri giden bir kimsedir. Bir şiirinde şöyle der:

“Haktan inayet olursa,
Şah Uruma¹⁵³ gele bir gün,
Bu fırsat elde kalursa,
Talih bize güle bir gün.”

“Çeke sancağı götüre,
Şah İstanbul'a otura,
Beklediğim güzel şah'tır,
Mülke¹⁵⁴ sahip ola bir gün.”

Bu aşırı derecede bir İran taraftarı ve şahlık hayranı olduğu içindir ki, 1960'lı yıllarda Türkiye'de çevrilen Pir Sultan Abdal filmi, o zamanın İran Şahı tarafından övülmüş ve ödüllendirilmiş ve filmin yapımcılarına ve aktörlerine madalyalar ve yüklü paralar verilmiştir.

O dönemdeki İran şahları, Şiileri ve saf köylüleri kullanmak ve bunların sırtından saltanat kurmak için kendilerini “Tarikat piri ve zamanın mehdisi” olarak tanıtıyor ve uydurma kerametlerini etrafa yayıyorlardı.

Şah İsmail fitnesinin Yavuz Selim tarafından bertaraf edilmesinden sonra 1514 yılında Safavi devleti'nin başına geçen oğlu şah Tahmaps ve 1587'de yönetime geçen şah Abbas, Osmanlı'ya karşı sürekli papalık ve Hristiyan dünyasıyla ve Avrupa'daki imparatorluklarla irtibat ve işbirliği yolları arayarak, arkadan saldırmak üzere fırsat kollamaktaydı.¹⁵⁵

Bektaşî geleneğinden etkilenen bazı yeniçeri subaylarından yardım gördükleri de olmaktaydı.¹⁵⁶

Babası ve dedesi muhterem ve muttaki bir sünni aileye mensup olan Şah İsmail bile “Hatayî” mahlaslı şiirlerinde bu havayı veriyordu. Çünkü Şah'lar Şiiliği bir istismar aracı olarak kullanıyordu.

“Şah Hatayî söyler sözü özünden
Dervişlerin sakınıptur gözünden
Olur, olmaz münkirlerin sözünden
Bu deli gönlümüz aldırılmaz gider.”

İşte Pir Sultan Abdal da o zamanki İran Şahı Tahmasb'a böyle bir bağlılıkla sesleniyordu:

“Şu görünen yayla ne güzel yayla
Bir dem süremedim giderim böyle
Pirim, ben gidiyorum, sen himmet eyle
Bu yıl bu yayladan Şah'a gidelim.

Pir Sultan Abdal'ım dünya durulmaz
Derviş şeyhe varma ile yorulmaz
Ala gözlü şah karşımdan ayrılmaz
Bu yıl, bu yayladan Şah'a gidelim”

¹⁵³ Urum: Anadolu

¹⁵⁴ Mülk: Osmanlı

¹⁵⁵ Bak: Meydan Larouse / 8-26

¹⁵⁶ Tarih Boyunca Alevilik / Tarık Mümtaz Sözenil / 2. baskı Sh:208-209

Şimdi bu tarihi gerçekler bilinip dururken “vatana hıyanet ve devlete isyan” suçlarından idam edilen Pir Sultan Abdal ruhunu yeniden diriltmeye ve Sivas'ta heykelini dikmeye çalışanlara soruyoruz:

1- Siz de Pir Sultan Abdal gibi, Türkiye'nin parçalanıp İran'a katılmasını mı istiyorsunuz? Yani siz de O'nun gibi İrancılık mı güdüyorsunuz?

2- Siz de onun gibi şahlık mı özlüyor ve İran şahlarının Türkiye'yi işgalini mi gözlüyorsunuz? Yoksa Türkiye'yi de içine katacak büyük İsrail hayaline hizmet için mi kiralandınız?

3- Çok şükür tarihin çöplüğüne atılmış ve unutulmuş olan Alevi-Sünni çatışmasını yeniden körüklemek ve kötü ruhları diriltmek size ne kazandıracaktır? Yıllardır huzura hasret çeken halkımıza ve özellikle vatandaşlarımıza bu birlik ve barışı neden çok görüyorsunuz?

4- İslam düşmanı alçak Salman Rüştü'nün müridi ve Türkiye mümessili olan Aziz Nesin'i Pir Sultan Abdal'a çok benzediği için mi baş tacı ediyorsunuz?

5- Bulanık suda balık avlamak ve halkımızı sun'i gündemlerle oyalamak isteyen karanlık ve kiralık çevrelerin çıkardığı “Sivas olayları”nın yıldönümünü anmak bahanesiyle “Alevi-Sünni” yarasını yeniden kaşımak ve ortalığı karıştırmakla, şeytana ve şer odaklara yaranmaya mı çalışıyorsunuz? Birileri de kalkıp “Başbağlar katliamının” yıldönümünü anmak üzere onbinlerce insanı bir yerlere toplayıp kışkırtırsa bu olayların nereye varacağını düşünmüyor musunuz?

Ama şunu unutmayınız ve asla aklınızdan çıkarmayınız ki bu millet artık uyanmıştır. Türküyle, kürdüyle, alevisiyle, sünnisiyle, sağcısıyla, solcusuyla herkes ve her kesim artık oynanan oyunların farkına varmıştır. Atatürk'ün; Milli, yerli ve haysiyetli bir devrim ve değişim lideri olduğunu, bunun yanında Atatürkçülüğü AB'ye ve ABD'ye teslimiyet gibi gösterenlerin, hıyanet ve hilekârlık içinde bulunduğunu kavramıştır.

Kurtuluşun Kuvay-ı Milliye ruhunda ve Kur'an ahlakında olduğunu anlamıştır.

Sizin her çırpınışınız biraz daha batmanızdan başka işe yaramayacaktır.

AB'nin emrettiği AKP'nin de “evet” dediği “Alevilere azınlık statüsü tanımak” hazırlıkları da, maalesef milli birlik ve diriliğimizi karıştırmaya ve Alevi kardeşlerimizi İslam'dan ayrı gösterip kışkırtmaya yönelik çok sinsi ve tehlikeli adımlardır...

Bizim, yıllar önce Sivas olaylarının tezgâhlandığı günlerde, bunun hayali irtica tehditlerini haklı göstermeye ve bu bahane ile Müslüman halkı sindirmeye yönelik bir provakasyon olduğu yolundaki tespitimizi, nihayet dönemin SHP Milletvekili sanatçı Arif Sağ 12 sene sonra da olsa, insafa gelip itiraf etmiş ve yazdığı “Muhaliif Bağlama” isimli kitabında şu açıklamaları yapmıştır:

Madımak Otel'i'nin yakılması derin devletin senaryosuydu:

“Sivas, “İrticanın yakın tehlike olduğu havasını vermek için yapıldı.”

Her zaman derim, “Sivas olayları, Cumhuriyet tarihinin gelmiş geçmiş en büyük provakasyonlarından ve manipülasyonlarından.” İslamcıların yükselen ideolojik ivmelerinin altını oymak için Sivas'ı bir platform olarak seçenler, hem zamanlama, hem hedef, hem de konjektör olarak amaçlarına ulaştılar. Sivas olaylarında kilit şahıslardan biri olan dönemin SHP Milletvekili Arif Sağ, İş Bankası Kültür Yayınları arasında çıkan “Muhaliif Bağlam” isimli kitabında ilginç açıklamalarda bulundu ve tarihi itiraflar yaptı. “Madımak Otelinin yakılması devletin senaryosuydu.” Diyen Sağ 1993 yılında Sivas'ta Madımak Otel'i'nin yakılmasının “Türkiye'deki irticanın boyutunu görmek ve toplumu ürkütmek isteyenlerce tezgâhlandığını” vurguladı. Söz konusu hadisenin bant kayıtlarının tarafsız kişilerce yeniden incelenmesini isteyen Sağ, olayların başlangıç sırasında resmi elbiseli bir subayın kışkırtıcı rolüne dikkat çekti ve bunun bir provakasyon olduğuna dikkat çekti.

Madımak olayında tek suçlunun yargılanan ve hüküm giyen 33 sanık olmadığını vurgulayan Sağ, “Bant kayıtlarında her şey apaçık ortada. Mesela o günlerde televizyonlardan izlediniz, gazetelerden okudunuz. Ünüformalı biri geliyor, arabasından iniyor, orada kalabalığın içinde kareli gömlekli bir herif var, oteli yakan adam... Geliyor onunla öpüşüyor, arabasına binip gidiyor subay, Olaya müdahale etmiyor” dedi.¹⁵⁷

Acaba !?

Bu arada: “Refah gerçeği” kitabını okurken bir konu kafamıza takıldı...

Ülkemizde, dindar kesimi ve özellikle Refah Partisini suçlamak ve sıkıştırmak...

Ve yine ülkemizde milli ve manevi gelişmelerin önünü tıkamaya bir bahane yapmak için tezgâhlandığı her haliyle belli olan bu talihsiz Sivas olayları sanıklarının, savunma avukatlığını alan ve cübbesini giyip mahkemeye katılan, ne var ki, milletvekili olduğu için kanunen buna fırsat tanınmayan MİLLİ GÖRÜŞ KURMAYI sanılan bir kişi, acaba;

1- RP’nin yetkili bir milletvekili olarak hangi güçler tarafından kışkırtılıp kullanıldığı malum Sivas olayı sanıklarının, masum mazlum kısmına, partimizi hedef haline getirmeyecek başka türlü yardım imkânları varken, bizzat kendisinin ve parti kimliği ile savunma avukatlığını üstlenmesinin; Milli Görüş’e yöneltilen iftiralara haklılık kazandıracığını, Hoca’mız ve camiamızı zora sokacağını düşünemeyecek kadar feraset fukarası mıydı?

2- Yoksa ucuz kahramanlık kisvesi altında, zaten bilerek ve isteyerek, davamızın başına dert açmak için mi böyle davranmaktaydı?

3- Aynı kişinin 28 Şubat’a gerekçe yapılan Sincan gecesinin sahte kahramanı ve Belediye Başkanını hem de RP’nin bir Bakanı sıfatıyla ve Medya’ya malzeme oluşturacak şekilde alay-ı vala ile ziyarete gitmesi de, aynı gafletin mi, yoksa kasıtlı bir hareketin mi, tekrarıydı?

4- Ve yine aynı şahsın, İstanbul’da cezaevindeki İBDA-C gibi; Milli Görüş’ü küfür sayan ve her fırsatta kinini kusan... Ve İslami cihad perdesi altında fitne yayan ve fesat çıkaran kimselere, hem de partinin resmi amblemleri kâğıtlarıyla mektup yazıp sahip çıkması...

Ama ne hikmetse, davasına ve Hocasına bağlı gerçek milli görüşçülerin ve dava erlerinin hiçbir sıkıntısına ilgi duymaması ve yardımcı olmaması şeklindeki şüpheli ve şaibeli davranışlarına; Sürekli hüsnü zanla bakmak ve her kuşkululu hareketini hayra yormak, saflıktan da öte bir tuhafılık alameti sayılmaz mıydı?

Evet, işte O şahsın, Sivas olayları sanıklarının avukatlığını üstlenmesini ve bunun sebebi hikmetini kendi ağzından aktaralım:

“Türkiye Barolar Birliği ve Ankara Barosu, Sivas olayları sanıklarını savunmayacaklarını açıklamışlardı...

...İşte bu tutum, benim ve meslek haysiyetime dokundu ve milletvekili olduğum halde, kurunun yanında yaşın da yanmaması... Ve hiç kimsenin hak ettiği cezadan (his ve duygularının tesiri altında kalan mahkemelerce) gerekenden daha fazla bir cezaya çarptırılmaması...

Ve özellikle olayın meydana gelmesine sebep olan kişilerin de avukatsız kalmaması için...

Vekâletini aldığım birkaç kişinin savunma avukatı olarak cübbemi giydim ve mahkemenin huzuruna çıktım. Ancak daha ilk celsede, milletvekili olmamdan kaynaklanan kanuni bir engel, beni davadan çekilmek mecburiyetinde bıraktı...”¹⁵⁸

5- Hem bunları göz göre göre yapacaksın... Hem de ardından:

“Bu Medya Milli Görüş’ü karalamak için bana saldırıyor... Ben Sivas olayları sanıklarının avukatlığını yapmadım. Sadece bazılarının vekâletini alıp bir sefer mahkemeye katıldım. Milletvekili olduğum için, buna devam etme imkânı bulamayıp ayrıldım.” Diye başkalarını suçlayacaksınız!?

Sorulabilir:

Peki, büyük liderler, niye böylelerinin, kendi yanında ve yakınında kalmasına izin veriyorlardı?

Tarihi gerçeklerden ve siyaset bilimcilerden öğrenip çıkardığımız cevaplar şunlardır:

1- Sürekli kontrol altında tutmak ve daha büyük tahribatlarına engel olmak için...

2- Bazı kabiliyet ve gayretlerinin, Hak’kın ve hayrın hizmetinde kullanılmasını ve onlardan yararlanılmasını sağlamak için...

3- Bu tipleri: Her inkılap hareketi için, hayati önem taşıyan stratejik kadroların ve çok seçkin sadıkların tespit ve terbiyesinde, bir nevi antrenör olarak çalıştırmak için...

¹⁵⁸ Refah Gerçeği Keşif Yayınları 2001 Ankara Sh:119

4- İlmî ibadetiyle Sahabenin bile birçoğunu etkileyip, ümmetin başına büyük gaileler açan İbni Sebe'nin çağdaş temsilcilerini tanıyacak, tartacak ve gerekli tedbirleri alacak feraset ve fazilet erbabını ortaya çıkarmak için...

Soner Yalçın'ın, Sırıtan Sahtekârlığı ve Sivas Katliamı

Soner Yalçın, “Siz kimi kandırıyorsunuz!” kitabında, yakın tarihimizdeki bazı olayları, oluşumları ve sonuçlarını saptırarak ve özellikle tüm kirli ve anarşik komploların arkasındaki masonik ve Siyonist merkezleri, CIA-MİT ve MOSSAD gibi şebekeleri saklamaya çalışarak, sürekli Müslümanları ve İslam inancını suçlu ve sorumlu tutup karalamaya uğraşmaktadır.

İşte Sivas'taki Madımak yangınıni şöyle anlatıyor:

“O sırada lobiye Aziz Nesin geliyor.

Herkes hazır; konsere gidilmek üzere otelin kapısına yöneliyorlar. Dışarıdan slogan sesleri gelmeye başlıyor: “Müslüman Türkiye”... “Kahrolsun laikler”...

Ne oluyordu?

Cuma namazından çıkan 500 kişilik grup, taşlar ve sopalarla konserin yapılacağı Kültür Merkezi'ne saldırmaya başlamıştı. Konseri izlemek için gelenler karşılık verince, çatışma çıkmış; polis grupları zor dağıtmıştı.

Ancak, konsere gelenler dağıtılırken, saldırganların hedefinde Madımak Oteli vardı.

O sırada polis otelin önünü kuşatmaya alıyor. Azgın kalabalık otelin önüne kadar geliyor...

Saat 16:30 (oysa ta 11.00 de başlamıştı)

400 yıl önce Pir Sultan'ı taşıyanlar o gün dirilmişti sanki...

Kalabalığa katılımlar artıyor. Bağırlıyorlar: “Kanımız aksa da zafer İslam'ın”...

Arif Sağ sürekli telefonla Ankara'yı arıyor; yetkilileri haberdar ediyor. Yanıt hep aynı: Korkmayın askerler geliyor!

Bir avuç polis kalabalığı otele sokmamak için var gücüyle çabılıyor.

Saat 18:30

Kalabalık yedi saattir otelinde önünde. Gitmiyorlar. Bir anlık öfke olamaz bu. Kime, neden bu kin?

Kültür Merkezi önündeki Ozanlar Anıtı yıkılarak otel önüne getiriliyor; parçalara ayrılıp otele fırlatılıyor.

Mustafa Kemal'in “Cumhuriyeti biz burada kurduk” dediği Kongre Binası'nın önündeki büst tahrip ediliyor.”¹⁵⁹

Şimdi: “Kahramanlık satarken, sahtekârlığı sırtan” Soner Yalçın'a soralım:

Sizin de, farkında olmadan itiraf ve ifade ettiğiniz gibi;

“Arif Sağ'ın, ta başından itibaren Ankara'yı arayıp yetkililerden medet beklemesine ve onların da sürekli “korkmayın, askerler geliyor!” demesine ve de tam yedi (yedi) saat geçmesine rağmen, bu askerler neden ve niçin bir türlü gelmemişti? Veya kasıtlı mı engellenmişti?

Ey zavallı çocuk!.. Özellikle unutturmaya ve saf yerine koyduğun okurlara yutturmaya çalıştığın gerçek neydi? O sırada, solcu ve sosyalist, birçoğu da sabataist ağabeyleriniz, İnönüleriniz, SHP'lileriniz iktidarda değil miydi? Neden Madımak otelindeki mağdurları kurtaracak askerleri göndermeyip onları kurban etmişlerdi? Az buçuk Siyonist Yahudi tarihini bilenler bu gibi tahriplerin tertipçilerini hemen sezecektir.

Kutlama Komitesi Başkanının ilginç itirafları!

Bakınız, Mehmet Talay, sosyal demokrat kökenli emekli bir tarih öğretmeni ve eski Kültür İl Müdürü. SHP Sivas il örgütü ile SHP'li milletvekilleri Azimet Köylüoğlu ve Ziya Halis'in referansı ile 1993'de Sivas Kültür İl Müdürü olarak atandı. O tarihte Kültür Bakanı ise SHP'li Fikri Sağlar'dı.

Daha sonra atandığı Antalya Kültür İl Müdürlüğü görevindeyken 1998 yılında emekli olan Talay, şimdi Antalya Ekspres Gazetesi'nde (www.antalyaekspres.com) köşe yazarlığı yapıyor.

İşte bu Mehmet Talay Bey, Şamil Tayyar'a, Sivas katliamıyla ilgili tarihi itiraflar içeren bilgiler gönderiyor.

Mesajında şöyle diyor: 'Bu milletvekili ve bakan hakkında size yazacaklarım, daha önce kimse tarafından bilinmeyen ve bugüne dek bende saklı kalan bazı gerçeklerdir.

'Bildiğiniz gibi demokrasi tarihimizin en kara lekesi olan 2 Temmuz 1993 günü yaşadığımız Madımak Faciası olayında ben il kültür müdürüydüm. Olaya neden gösterilen Pir Sultan Abdal Şenlikleri'nin düzenlenmesinde bakanlığım adına kutlama komitesi başkanlığını yürütüyordum.'

'Şenlik kapsamında bakanlığımız tarafından 2 önemli adım atıldı. Birisi Banaz köyündeki anfi tiyatronun yapılması, diğeri de olayların nedenlerinden birisi olarak gösterilen Pir Sultan Abdal Heykeli'nin yapılıp Sivas'a gönderilmesidir. Heykel 25 Haziran 1993'de Sivas'a gönderildi. Valilik kanalıyla kültür merkezi bahçesine yerleştirilmek üzere kaidesi yapıldı, açılışa hazırlandı.'

Katliama 1 saat kala?!

(SHP'li Kültür Bakanı) Fikri Sağlar şenliklere katılacaktı, bakanlık 3 kez müdürlüğe faks gönderdi, ancak son anda iptal edildi.

İlk faks 30 Haziran 1993'de gönderildi, Fikri Sağlar'ın 1 Temmuz saat 14.30'daki anıt açılışına katılacağı haber verildi. İkinci faks, 1 Temmuz günü geldi ve bakanın 2 Temmuz saat 14.30'da açılışa katılacağı, ardından Banaz'a geçeceği iletili. Üçüncü faks, 2 Temmuz günü saat 11.30 sularında çekildi ve Sağlar'ın Sivas'a gelmeyeceği bildirildi. (Bütün bunlar dikkat çekici çelişkilerdi...)

Sivas Pir Sultan Şenlikleri Kutlama Komitesi Başkanı Mehmet Talay, şu kritik soruya cevap arıyor: 'Fikri Sağlar, neden 3 kez program değiştirmeye mecbur kalmıştı ve saat 13.30'da başlayan Madımak olaylarından bir saat önce programını tümüyle iptal edip Sivas'a gelmekten niçin kaçınmıştı?'

Eski müdürün can alıcı başka soruları da var:

- Acaba devletin çeşitli istihbarat örgütleri Bakan Sağlar'ı: 'Sivas'a gitmeyin olaylar çıkacak' diye uyarmış mıydı?

- Eğer böyle ise, olayların çıkacağı ve insanların can güvenliği olmayacağı konusunda neden valiyi ve ilgilileri arayıp durumu anlatmadı?

- Acaba, istihbarat teşkilatlarında bir görev aldığından dolayı mı bu bilgileri kimseyle paylaşmadı?

- 12 Eylül döneminde cunta onayı ile seçilenlerin oluşturduğu Danışma Meclisi üyesi olmasından dolayı, birilerine diyet borcu mu vardı?

Devam ediyor: '2 Temmuz'un yıldönümünün yaklaştığı şu günlerde eminim Fikri Sağlar vereceği cevaplarla yakın tarihin bu çözülmemiş olayı ile ilgili yeni açılımlar sağlayacaktır.'

Abdullatif Şener bana saldırdı!?

Madımak Faciası'yla ilgili mecliste kurulan araştırma komisyonuna da çağrıldığını; ancak kendisine yönelik tepkiler nedeniyle bize aktardığı bilgileri üyelerle paylaşmadığını söyleyen Talay şöyle diyor: 'Komisyon başkanı İsmail Köse idi. Abdullatif Şener de üyeydi. Komisyonunda olayları anlatırken Şener üzerime yürüdü, bana saldırdı. Ben bu şenlikleri organize etmeseymişim bu olaylar olmazmış. Neredeyse beni suçlu ilan ettiler. DYP'nin baskısıyla da görevden aldılar.'

Susurluk izi var mı?

Talay'ın bu iddiaları gündemi sarsarken Ozan Ali Çağan'ın Sivas katliamının 10. yıldönümü nedeniyle Alevilerin Sesi'ne şu açıklamayı yapmıştı: 'Devlet neden katliamı seyretti? Kültür Bakanı Fikri Sağlar neden programını değiştirip 1 Temmuz 1993'de Sivas'a gelmedi? Neden Sivas'taki güvenlik güçleri çevre ilçelere gönderilmişti? Neden asker oteli koruma altına almışken, sonra birden geri çekilip otelin yakılmasına izin vermişti? "Müslüman kamuoyuna" başlıklı bildirinin emniyet faksından çıktığı şeklinde iddialar gerçek miydi? Susurluk olayında ortaya çıkan derin devletin derinliği Sivas'a kadar gitmekte miydi?'¹⁶⁰

Fikri Sağlar'ın saptırması ve sıkıntısı!

Başbakan Erdoğan'ın, 2007 Mayıs ayında Dolmabahçe Sarayı'nda gerçekleşen ve detayları bilinmeyen görüşmede Genelkurmay Başkanı Orgeneral Yaşar Büyükanıt'a, "eşine ait harcamalara ilişkin bir dosyayı önüne koydu" ve eski Deniz Kuvvetleri Komutanı Erdil Paşa'nın başına gelenlerin Büyükanıt'ın başına da gelebileceği imasında bulunduğunu iddia etmişti. Fikri Sağlar, Büyükanıt'a "şantaj" yapıldığı iddiasını Birgün Gazetesi'nde dile getirmişti.

O günden sonra Büyükanıt'ın, Başbakanı ve AKP'yi doğrudan hedefleyen açıklamalardan kaçındığını ve görev süresinin uzatılmasını istememesinin altında bunun yattığını söylemişti.

"Abdüllatif Şener'in de önü kesildi" diyerek, Madımak soruşturmasında Mehmet Talay'a saldıran ve susturan kişiyi sahiplenmesi de ilginçti.

Fikri Sağlar, aynı yazıda: "siyasette yeni oluşum arayışında olan Abdüllatif Şener'in 22 Temmuz seçimlerinde aday olmamasının arkasında da benzer bir olay yattığını" belirtip; "Abdüllatif Şener'in Cumhurbaşkanlığı seçimi öncesi askerlerle yaptığı görüşmenin "tutanakları" önüne konularak "seçimlere girmesinin önlendiği"ni iddia etmişti.

Bu Abdüllatif Şener ki, talebeliğinde ve gençliğinde koyu şeriatçı ve İrancı takılmasına ve Milli Görüş davasına ve Erbakan Hoca'ya ters bakmasına rağmen, sürekli Şevket ağabeyi tarafından desteklenip sahip çıkmış, sonra hak edecek hiçbir gayreti ve ilgisi olmadığı halde yine aynı ekip eliyle Sivas'tan milletvekili yapılmış, hemen ardından Maliye bakanlığına taşınmış "gizemli" bir şahsiyettir.

Sahi şu Milli Görüş'ün başına bela edilen Selanik kökenli ve Ermeni dönmeleriyle ve dahi Abdüllatif Şener gibi çömezleriyle sizlerin bir uzak akrabalığınız ve soy yakınlığınız var mıydı? Niçin Milli Görüş'e sızmış adamlarınızdan hiç bahsetmezsiniz? Geçmişteki bütün tarikatlara, mezheplere ve farklı kavimlere girip yükselmiş Yahudi dönmelerini yazarsınız da, niye içimizdeki mikroplarınızı sürekli es geçersiniz?

Sivas'taki Madımak oteli vahşetini tezgâhlayanların, çok hassas bir konu olan Alevi-Sünni çatışmasını ve Laik-dinci ayrışmasını kışkırtmayı hesapladıkları kesindi.

Hatta yıllar sonra, AB hıyaneti ve BOP hizmetçiliği için değil de, başörtüsü bahanesiyle AKP'yi kapatma davası açan üst düzey yargı bürokrasisinin; hem laikliğe hem de tarafsızlık ilkesine aykırı olarak yaptıkları Hacı Bektaş ziyareti ve ardından Kapadokya seyahati esnasındaki şaraplı ve şampanyalı ziyafetleri de, bir nevi Alevi vatandaşlarımıza "Biz sizdeniz, bizi destekleyiniz!" şeklindeki bir sığınma hissi ve istismar hevesi olarak da okunabilirdi.

Oysa temiz niyetli ve istikametli Alevi Müslümanlar böylesi tezgahlardan çok çekmişti ve artık dış güçlerin ve masonik çevrelerin oyunlarına gelmeyecekti..

Soner Yalçın gibi yamukların ve yavşakların "Sivas'ın İntikamı" gibi algılayıp alkışladıkları; Erbakan'a yönelik 28 Şubat'ın sahte kahramanlarının akıbetinden ders alınmalıydı!

Çevik Bir: "Demokrasiye balans ayarı yaptık" dediği, 28 Şubatın başrol oyuncularından biriydi. Yoldaşı Eski Deniz Kuvvetleri Komutanı Güven Erkaya ise "Ege orduları lağvedilmelidir" demişti. Her ikisi de Kutsal üniformayı ihtirasları için istismar etmişlerdi.

Sayın Bir'in görev sürecini hatırlıyorum, kral gibiydi. Sanki Genelkurmay Başkanıymış gibi hareket ederdi. Uluslararası seyahatler, geleceğini teminat altına almak için Yahudi Lobilerine yağ çekmeler kendisini Cumhurbaşkanı yapacakları hevesindendi.

Bazı dik duran siyasetçileri kazığa oturtmakla tehdit etmişlerdi. Peki şimdi ne halde ve nerelerdesiniz? Emekli olunca siyasetin yeni prensi edasıyla panellere, yemekli davetlere gitmişti. Ama hiçbir işe yaramadı, Çevik Bir bitmişti. Yaaa Çevik Bir. Güç sizde değilmiş. Keramet üzerinizdeki şanlı üniformada imiş. O üniformanın asaleti, saygı duyulan rütbesi sizi şımartıvermişti. Ülkenin bütünlüğüne tehdit oluşturacağını her fırsatta beyan ettiğiniz İlimli İslamcılar ile birlikte şu an ne yapıyorsunuz? Dün düşman gördüğün zihniyetin şimdi danışmanlığını yürütüyorsunuz!. Artık Umre'ye gidebilir, Fetullah'ın yaverliğini de üstlenebilir veyahut

Ahsen Unakıtan Hanım'ın oğlunun yumurtalarını sayabilirsiniz!...¹⁶¹

Tarikat ve mezheplere bile ırkçılık sokmaya çalışan Yahudi kafasıyla:

Soner Yalçın: "Bırakın Osmanlı'yı, Şeyh Said'den, Menemendeki ayaklanmayı organize ettiği iddia edilen Şeyh Esat Erbili'ye kadar Cumhuriyet Türkiye'sinde isyana kalkışanlar hep Nakşibendi Halidiye Kürt Şeyhleriydi! Tıpkı Osmanlı'da olduğu gibi gerek "Dini" gerekse "Milli" nedenlerle Nakşibendi Kürt Şeyler ayaklanmalara önderlik etmiştir" diyor.¹⁶²

Hatta daha da ileri giderek ve tam cahillik ve cinlik sergileyerek Nakşiliği manevi ve ahlaki değil de kavmiyetçi bir hareket gibi göstermeye çalışıp saçmıyor.

"Bektaşilik ve Nakşibendilik ilk Türk Tasavvuf hareketi olan Yesevilik'ten doğdu. Nakşibendilik zamanla Türklüğünü unutup Hint ve İran etkisine girdi. Önce Orta Asya'da Yeseviliği Sünni öğreti içinde eriterek yok etti. Ardından Anadolu'da kök saldı ve son 400 yıldır da hedefinde, hep Bektaşiler oldu. Onları da "Sünnileştirmek" için hiçbir fırsatı kaçırmadı. Ne yazık ki Bektaşilerin katledilmesine bile onay verdi."¹⁶³

Gibi çarpıtmalarla Yahudi hıyanetini ve sabataist şebekeyi gizlemeye ve maalesef Alevi-Sünni çatışmasını körüklemeye çalışan bu Soner Yalçın başka bir yerde baklayı ağzından geçiriyor ve bütün yazdıklarıyla çelişkiye düşerek kendi kendisini şöyle yalanlıyor:

"Buraya bir ekleme yapmak zorundayım: Beyaz Müslümanların Büyük Sırrı-Efendi 2 kitabında yazdım, bizim tarihimizde bu büyük kıyımın sebebi olarak; askeri modernizasyona karşı çıkan yeniçeriler, şeriata aykırı olan tarikatlar gösteriliyor. Yanlıştır. Bu meselenin özünde, Hristiyan (Rum-Ermeni)-Yahudi cemaati arasındaki Osmanlı pazarına kimin hâkim olacağı (örneğin Osmanlı Darphanesi yönetiminin kimde kalacağı) gibi iktisadi nedenler vardır.

Yahudilerin ittifak ettiği iki güç yeniçeriler ve Bektaşilerdi; yani Türklerdi. Bu kıyımda, başta Üzeyir Garip'in akrabaları olmak üzere Yahudiler de kayıplar verdi. Önde gelen Yahudi sarraflar idam edildi.¹⁶⁴

"Nakşi Cumhuriyeti", "Nakşi-Nurcu rekabeti", "İskender Paşa cemaati ve etkileri" gibi abartılmış konuları ve kavram kargaşasını bahane ederek, sürekli Erbakan Hoca'yı tehdit ve tehlike olarak göstermeye çalışan bu sahibinin sesi, güya sözlerine tutarlılık ve tarafsızlık katmak için de:

"Nazım Hikmet'in büyükannesi de Gümüşhanevi dergâhına müntesipti"¹⁶⁵

"Bülent Ecevit'in anneannesi teyzesi, Ziyaeddin Gümüşhanevi ile evliydi."¹⁶⁶ ifadeleriyle, gerçekten gülünç duruma düşmektedir. Yahu çoğu sabataist olan bu kişilerin, anneannesi teyzesi değil, kendileri bu zatların kardeşi, yeğeni, oğlu veya torunu olsa ne fark ederdi? Habil'le Kabil kardeşti. Putçu Azer Hz. İbrahim'in pederiydi. Hz. Peygamberimiz Ebu Leheb'in yeğeniydi!...

Soner Yalçın gibilerin "Türk"lüğü de, "Müslüman"lığı da belli değil.

Ecevit'in anneannesi teyzesinin kiminle evlendiğini araştırıp bildiğine göre, "Bay Soner, hele sen kendi anne ve baba tarafından dedelerini ve onların dedelerini de söyle bakalım!" desen tıs çıkmaz, çünkü fıs çıkar...

Siz, Kur'an'ı Kerimin ve Hz. Peygamberin öğrettiği İslam'a inanıyor ve din olarak yaşamak üzere kabul ediyor musunuz? diye sorulsa yine susarlar... Ama fırsat buldukça da Müslüman ve Türk görünerek zehirlerini kusarlar.

Ülkemizdeki Kürt kökenli ve Alevi mezhepli Müslüman Türk vatandaşlarımızın sayısını, ikide bir kat kat artırıp kabartarak vermek de ayrı bir sahtekârlık ve kışkırtıcılık örneği idi:

Milli Güvenlik Kurulu'nun talimatıyla 8 yıl önce üç ayrı üniversiteye yaptırılan ve sonuçları hiç açıklanmayan 'Türkiye'deki Etnik Grupların Dağılım Raporu', Malatya'daki kitabeve cinayeti davası dosyasına konuldu.

¹⁶¹ Nazmi Çelenk / Tecüman

¹⁶² Sh:60

¹⁶³ Sh: 61

¹⁶⁴ Sh:63

¹⁶⁵ Sh:54

¹⁶⁶ Sh:55

Sonuçları kamuoyuna açıklanmayan rapor, 2000 yılında Erciyes, Elazığ Fırat ve Malatya İnönü Üniversitesi'ndeki öğretim görevlilerine MGK tarafından hazırlattırıldı. Prof. Şaban Kuzgun başkanlığında yürütülen proje kapsamında Türkiye'deki 68 il, ilçe, köy, mahalle ve sokaklar tek tek dolaşıldı. Yapılan çalışmada insanların hangi kökenden, mezhepten ya da tarikattan olduklarının profili çıkarıldı. İşte o rapora göre Türkiye'deki etnik grupların nüfuslarının dağılımı:

Türkler: Türkmen, Yörük, Tatar, Tahtacı, Terekeme, Karaçay, Azeri gibi Türk soyundan gelen gruplar, Türkler'i oluşturuyor. Kökenleriyle ilgileri kalmayan bu grup 50 milyon civarında ve diğer Türkleşme sürecinde olanlar da dâhil edildiğinde bu sayı 55 milyona çıkıyor.

Kürtler: Raporda ikinci grup olarak Kürtler gösteriliyor. Sayıları 3 milyon civarında olan bu gruba Zazalar da dâhil edildiğinde Kürt nüfusu 12 milyon 600 bini aşıyor. Ancak bu sayının 2.5 milyonu ciddi derecede Türkleşme sürecinde ve bazı yerlerde Kürtlüğünü kabul etmeyen bile çıkıyor.

Gürcüler: Ağırlıklı olarak Ordu, Artvin, Samsun ve Marmara bölgesinde yaşıyorlar. 1 milyona yaklaşan nüfusuyla Gürcüler, Karadeniz'deki birkaç ilde yaşayanların dışında Gürcüce'yi unutmuş durumda. Ancak son yıllarda Gürcistan'ın kurulmasıyla Gürcülüğe yönelik bir artış olduğu dikkat çekiyor.

Boşnaklar: Adapazarı, İzmir ve Manisa'da toplu halde yaşayan Boşnaklar'ın nüfusu da 2 milyonu buluyor.

Çerkezler: Değişik şehirlerde yaşayan Çerkezler de 2.5 milyon civarında ve Çerkezler'in yüzde 80'i Çerkezce'yi unutmuş görünüyor.

Araplar: Başta Siirt, Şırnak, Mardin, Diyarbakır, Şanlıurfa, Hatay, Adana ve İstanbul'da yaşıyorlar. Türkiye'deki nüfusları 870 bin olarak gösteriliyor.

Arnavutlar: Türkiye'deki nüfusları 1 milyon 300 bini aşmış durumda. Arnavut nüfusunun yarısından çoğunun, Türkleşme süreci sonunda Arnavutluk'la hiçbir ilgisi kalmadı. 500 bin Arnavut da ise çok canlı bir şekilde 'Arnavutluk şuuru' var.

Lazlar: Bütün Doğu Karadenizliler'in Laz sanılması yanlışından dolayı kalabalık sanılan Lazlar'ın gerçek sayısı 80 bin civarında. Çünkü bir Kafkas halkı olan ve Lazca konuşan gerçek Lazlar, Rize ve Artvin'in birkaç köyünde ve göç ettikleri birkaç Marmara şehrinde yaşıyorlar.

Hemşinler: Lazlar gibi Rize ve Artvin'in bazı ilçelerinde yaşıyorlar ve sayıları 13 bin civarında.

Pomaklar: Bazılarına göre Türk, bazılarına göre Slav ırkından olan Pomaklar da 600 bin civarındalar ve tamamıyla Türkleşmiş durumdalar.

Diğer etnik gruplar: Türkiye'de yaşayan diğer etnik grupların sayısı da 1 milyonu aşıyor. Bunların arasında çingeneler 700 binlik nüfusuyla başı çekiyor. Türkiye'de ayrıca 60 bin Ermeni, 20 bin Yahudi ve 15 bin Rum kökenli vatandaşın yanı sıra çok az sayıda Süryani de hayatını sürdürüyor.

Prof. Kuzgun kazada öldü ekip işi bıraktı

Projenin başkanlığını yürüten 50 yaşındaki Prof. Dr. Şaban Kuzgun, 14 Mayıs 2000'de Kayseri-Malatya Karayolu'ndaki trafik kazasında hayatını kaybetmişti. Araştırmada görev alan diğer öğretim görevlileri de Prof. Dr. Şaban Kuzgun'un şüpheli ölümü üzerine aniden projeden ayrılmaya karar vermişti. O dönemde bazı kesimler tarafından 'inanç haritası' diye adlandırılan bu çalışma "Fişleme yapılıyor" gerekçesiyle bir hayli eleştirilmişti.

Türkleşme oranı artıyor

Raporun en çarpıcı başlıklarından biri ise Türklerin nüfus artış hızında yatıyor. Buna göre kendisini Türk görenlerin sayısı, son 15 yıldır sürekli artış gösteriyor. Buna karşılık Kürtler her yıl yüzde 2,5 oranında artıyor. Araştırmaya göre Boşnaklar her yıl binde 12, Türkler binde 8, Arnavutlar binde 5 oranında azalıyorlar. Buna karşılık Türkleşme oranının en fazla Kürtlerde olduğu, onları Boşnakların, Çerkezlerin ve Arnavutların takip ettiği görülüyor.

Aleviler: 11 milyon gözüküyor!

Güneydoğudan göç eden Araplar'da da yoğun bir Türkleşme hızı olduğu belirtiliyor. Bu arada bazı kaynaklara 5 ila 25 milyon kişi olduğu söylenen Aleviler'in nüfusu ise araştırmaya göre 8 milyon 750 bin

civarında bulunuyor. Avrupa'daki 1 milyon Alevi ile araştırmanın tamamlanmadığı 8 il de dahil edildiğinde Türkiye'de 10 milyon civarında Alevi bulunuyor. Araştırmanın 8 yıl önce yapıldığı göz önüne alındığında bugünkü Alevi nüfusunun 11 milyon civarında olduğu tahmin ediliyor. Buna göre Türkiye nüfusunun yüzde 85'i Sünni olarak göze çarpıyor.

TESEV Başkanı Can Paker'in demokratiği!

TESEV Başkanı Can Paker; "Orta sınıf uyandı. Sivil-asker bürokraside orta sınıfın değişim, tam demokrasi ve AB taleplerine karşı koyma gücü kalmadı. AK Parti kapatılsa da bir şey değişmez, Bu tabloyu gören Başbakan Erdoğan biraz daha rahatlamış durumda" diyormuş!..

Türkiye bazılarına rağmen değişiyormuş...

Darbelere, muhtıralara, hukukun siyasallaşmasına, dokunulmaz alanların çokluğuna, sorunlar müzesi haline sokulmasına, ulusalcı hipnozlara, bürokrasi ve sermaye merkezli demokrasinin yalnızlaştırılma çabalarına rağmen değişiyor.

"İradeyle ve bilinçle girilmiş, yol haritası belirlenmiş "değişim" yani; yeni vizyonla kendini yenileme, sorunlarıyla yüzleşme, potansiyelini görme, dinamiklerini harekete geçirme, toplumunu heyecanlandırma, çağını okuma ve korkuyla içe kapanmaktan kurtulup gerekli donanım ile dışa açılma, küresel aktör olma..." yolunda ilerliyormuş. Yani AB oltası ve BOP tuzağıyla "demokrat köleleşme" amacına yaklaşıyormuş..

Sabataycılığı gizleyen, ama Siyonist Soros'un sekreterliği ile övünen Can Paker'e göre: Andıç sonuçta provokatif bir metin oluyormuş.

Beni Robert Kolej'le, İstanbul Sanat Vakfı'yla, TESEV'le (Türkiye Ekonomik ve Sosyal Etüdler Vakfı) ilişkilendiriyorlar, sanki gizli bir faaliyet yürütülüyor" diyormuş..

Genelkurmay andıcının:

"Liberalliğe ve AB'ye karşı olanların provokasyon olarak" hazırlandığını savunuyormuş.

"TESEV Truva Atı" benzetmesi "Sabetaycılıktan biraz daha mantığa sığıyormuş." Paker'e göre TESEV üç konuda çalışıyormuş: demokratikleşme, dış politika üretme, yerel yönetimler. Biz bu üç alanda da Türkiye'nin en dokunulmaz konularına dokunuluyormuş, tabular yıkılıyormuş. Kürt konusuna, başörtüsüne, imam hatiplere, azınlıklara sahip çıkılıyormuş.. Annan Planı'na destek veriliyormuş.. Demokratikleşme ve Avrupalılaşmayla ilgili çalışmalarımızı, işine gelmeyenler Truva Atı olarak düşündüler" diyormuş..

Can Paker'e göre Recep T. Erdoğan Türkiye için bulunmaz bir fırsatmış ve büyük bir "filizof"muş!

Kısa vadede Erdoğan'ı tasfiye edebilirler mi? Sorusuna:

Ben zor görüyorum. Tayyip Bey kitlelerin sempatisini kazanmış bir lider. Mücadeleyi bırakacağını zannetmiyorum. Bir de yaşı genç.

Demokratikleşme talebini görüyor, yükselen orta sınıfın ekonomik durumu bozulmadığı sürece kendisine destek olmaya devam edeceğini de görüyor. Kapanmasa iyi olur, kapanırsa bağımsız seçimle gelir, onu da engellerse başka bir şey yapar. Bunu bir süreç olarak gördüğü için Başbakan biraz filozoflaşmış.¹⁶⁷

1934 Trakya Olayları ve Perde Arkası

21 Haziran 1934 – 4 Temmuz tarihlerinde Trakya bölgesinde Yahudilere yönelik şiddet eylemlerine girişilmişti. Bu olaylar sonrası çok sayıda Yahudi başka illere ve ülkelere göç etmişti.

Nihal Atsız'ın Orhun Dergisinde, Cevat Rifat Atilhan'ın Milli İnkılâp Dergisinde Yahudi aleyhtarı yazıları üzerine bu olayların patlak verdiği söylenmektedir.

Tekirdağ, Edirne, Kırklareli, Çanakkale ve ilçelerinde Yahudi işyerlerine hücum edilmiş, evlerine girilip kadınlarına tecavüz edilmişti. Bunun üzerine 15 bin kadar Yahudi, buraları terk edip, bir kısmı yurtdışına gitmişti. Bir kısmı gelip İstanbul'a yerleşmişti.

Bu menfur olayların suçunu Atatürk'e yıkmak isteyen çevreler, aslında, "Yahudileri İsrail'e göçte mecbur etmek için (bu saldırıyı tertipleyen)" kendileriydi. Yani Trakya olaylarını Sabataist kesimler ve gizli Siyonistler tertiplemişti.

¹⁶⁷ 12.05.2008 / Mehmet Gündem / Yeni Şafak

Türk ırkçılığı yapan Hüseyin Nihal Atsız da, karışık ve karanlık bir kişiliktir.

“İslamiyet’in nasıl bir din olduğu bizi ilgilendirmemektedir. Önemli olan Türk’ün işine yarar mı yaramaz mı, onu sorgulamak gerekir.”

“Devlet memuru alınırken de, kafatasına ve ırk haritasına bakılması gerekir. Özbeöz Türk değilse, bunlara asla güvenmemeli ve görev vermemelidir” diyecek kadar sapık fikirli birisidir.

Oğlu Yağmur Atsız’a vasiyetinde:

“İyi bir Türk ol, komünizm bize düşman bir meslektir, Yahudiler bütün milletlerin gizli düşmanı gibidir. Ruslar, Yunanlılar, İranlılar... Araplar, Afganlar, Amerikalılar... dışarıdaki düşmanlarımızdır. Ermeniler, Kürtler, Çerkezler, Gürcüler, Boşnaklar, Arnavutlar, Pomaklar, Lazlar içerideki düşmanlarımızdır” diyen kişidir. Ama hayret, oğlu Yağmur Onun ırkçı fikirlerini reddetmiş ve çok farklı bir çizgi izlemiştir.

“Babam Selçuklu ve Osmanlı aidiyetimizi atlayıp bizi Orta Asya’daki Ötüken vadisine ve çok eski tarihlerdeki efsanelere götürmektedir. Irkçılık kokan milliyetçiliğini benimsemem mümkün değildir” demiştir. Nihal Atsız’ın Selçuklu ve Osmanlı medeniyetine soğukluğu, İslam kaynaklı olduğu içindir.

19 Şubat 1934 yılında Trakya Umum Müfettişliği tesis edilmiş, başına Şeyh Said olaylarında Doğu Anadolu 1. Umum Müfettişi olan İbrahim Tali Öngören getirilmişti.

*“Çamur fırında pişirilmekle çelik olmayacağı gibi, pis ve Çıfıt bir kavmin, Türkleşmesini beklemek de boş bir hevestir. Türklük bir imtiyazdır, herkese nasip değildir. Yahudiler haddini bilmezlerse, Almanya’dakinden daha beter ürkütülecektir.”*¹⁶⁸ Diyen Nihal Atsız gibilerin kasıtlı kışkırtmaları, evrensel Siyonizm’in ve Büyük İsrail hayalinin dolaylı yandaşlığı sonucu, Trakya olayları patlak vermişti.

Bu sırada 14 Haziran 1934 tarihli ve 2510 sayılı İskân Kanunu Mecliste kabul edilmişti.

Bu kanuna göre:

“Tek dille konuşan, aynı hissi taşıyan, aynı maksatlar için birlikte yaşayan bir ülke” oluşturmak üzere, Türk kültürünün yoğunlaştırılması istenen yörelerin yeniden yapılandırılması ve casusluk ihtimali sezilenlerin sınır bölgelerinden uzaklaştırılması öngörülmekteydi.

Bugün buna benzer düzenlemeler ABD ve AB ülkelerinde hala yapılmakta ve yürütülmekteydi.

AB ve ABD çifte standardının nedeni:

Fransa’da Alsasca, Bretonca, Korsikaca dillerinde okuma-yazma-yayın yasaktır!

Paris’teki bir mahkemede sanıklar Korsika dilinde konuştukları için mahkeme görevlileri tarafından yaka paça mahkeme salonundan dışarı çıkarılıp mahkeme binasının merdivenlerinden sokağa yuvarlanmışlardı.

Başka AB üyesi veya adayı ülkelerden istenmeyen, sadece Türkiye’ye dayatıliveren bu hususların amacı Türkiye’yi parçalamaktır.

Fransa Anayasa Konseyi “Fransa ulusunun bileşeni olan Korsika halkı” ibaresini “Cumhuriyetin bölünmezliğine ve Fransız ulusunun bütünlüğüne ve Anayasa’ya aykırı” bulduğunu açıklamıştır.

İnsan Hakları Avrupa Mahkemesi de 2001’de Polonya’daki bir olaya ilişkin kararında, “genel çıkarın gerektirdiği” ve “bir devletin siyasi istikrarının zorunlu kıldığı” durumlarda azınlıkların birtakım haklarının sınırlandırılmasını kabullenmek durumunda olduklarını vurgulamıştır.

ABD’de tek dil zorunluluğu yürürlükteydi:

ABD 2007 yılında İngilizce Dil Birliği Yasası’nı çıkartmıştı.

Yasanın gerekçeleri şunlardı:

1-Eğitim ve resmi yazışma masraflarından tasarruf sağlanması.

2-Ülkedeki az gelişmiş bölgelerin dil farkı sebebiyle geri kalmalarına engel olunması.

¹⁶⁸ Orhun Dergisi. Musa’nın Evlatları Bilsinler ki.. Sayı: 7 139- yıl:1934

(Birleşmiş Milletler'in resmi dil olarak kullandığı gerekçe budur; buna gönderme yapılıyor.)

3-İngilizce'nin "ABD'deki farklı etnik köken, kültür ve dilleri birleştiren temel unsur."

Olduğu gerçeğinin uygulanması

Amerika'daki "İngilizce Dil Birliği Yasası" şu zorunlulukları getirmekteydi:

1-Kamu ve özel tüm işyerlerinde İngilizce kullanılması

2-Vatandaşlık başvurularının Güvenlikten sorumlu Bakanlığa verilen "İngilizce bilme şartını yerine getirmek" yetkisine göre işlem yapılması.

Trakya Olaylarının Mahiyeti ve Hedefi:

Trakya olaylarının, 1930'da Mustafa Kemal'e ve Cumhuriyete yönelik, Yahudi tertipli Menemen olaylarına benzerliği dikkat çekmekteydi. CHP'nin bölge ve il sorumluları, gizli ve özel tahrikler sonucu halkı Yahudilere karşı kışkırtmış, ama bunun suçunu bazıları Mustafa Kemal'e yüklemiştir.

Kurtuluş Savaşından ve Cumhuriyetin kuruluşundan sonra Yahudilerin birden bire zenginleştiklerine, bütün ticaret ve sanayi ele geçirdiklerine, en lüks semtleri ve safiye yerlerini işgal ettiklerine, bankalara ve fabrikalara çöreklandiklerine, bütün ithalat ve ihracat işlerine yön verdiklerine, sahip oldukları eğlence yerlerinde sefa sürdüklerine ve Müslüman Türk milletini artık hor ve hakir gördüklerine dikkat çeken **Orhan Seyfi Orhon** "Yahudi Vatandaşları!" yazısıyla bu hayret verici durumu özetlemekteydi.¹⁶⁹

"Özerk Kürdistan" girişimleri, aynı Siyonist senaryoların devamı gibiydi.

Türkiye'de günümüzde yaşananları anlayabilmek için geçmişimize bakmak gerekiyordu. Emperyalizmin güdümündeki Kürt bölücüler demokratik özerklik planı ile AKP'nin Kürt açılımı arasında aslında bir fark bulunmuyordu. Kürt bölücüler biraz acelecilik ediyor; AKP'nin Haziran 2011 genel seçimlerini atlatmaya yönelik sabırlı tavrını göstermiyor; daha doğrusu, AKP'nin oyununa destek sağlıyor, aşırı pervasızlığıyla kendi ayağına kurşun sıkıyordu. İrkçi Emperyalist güçler, 1990 yılından itibaren; **bölünmeyi demokratikleşme gibi satarak**, Türkiye'yi siyasi yollardan parçalama planını uygulamaya sokmuştu.

Emperyalizm güdümlü "Kürdistan" Yaratma Gayreti

"Demokratik özerklik" veya "Kürt açılımı", emperyalist güçlerin uşağı olacak bir "Kürdistan" yaratma çabalarının bir aşaması oluşturmuyordu.

Vatanımızın ve halkımızın bütünlüğü açısından çok tehlikeli olan bu planın geçmişte de bir benzeri yaşanıyor. Hatta geçmişteki olayda bir özerklik anlaşması bile imzalanıyordu. Bugün böyle bir anlaşmanın olup olmadığını bilmiyoruz. Ancak geçmişte de, bugün de planın arkasında hep aynı emperyalizm sırtıyordu. 1918 yılında İngiliz emperyalizmiydi; günümüzde ağırlıklı olarak ABD emperyalizmidir; Bunları yönlendiren ise Yahudi Siyonizm oluyordu.

1908 yılında İkinci Meşrutiyetin ilan edilmesinden iki yılı sonra, 21 Kasım 1911 günü Hürriyet ve İtilâf Partisi kuruldu. Bu parti görünüşte, İttihat ve Terakki Partisi'ne muhalefet yapıyor, ama gerçekte danışıklı döğüş sergiliyordu. Bunların muhalefeti Ecevit'le Demirel'in kayıkçı kavgasına, veya Y. CHP ile AKP'nin göstermelik kapışmasına benziyordu.

Aynı günlerde bir başka gelişme de; 17 Aralık 1918 günü İstanbul'da Kürdistan Teali Cemiyeti'nin kurulması olmuştu.

Kürdistan Teali Cemiyeti; aşiret reislerinin, toprak ağalarının ve tarikat şeyhlerinin örgütlenmesiydi; İngilizlerle işbirliği içinde bulunuyordu. Bu sinsi girişimlerle, emperyalist güçlerden alacağı destekle, önce özerk bir Kürdistan'ın kurulması, ardından Büyük İsrail'e katılması amaçlanıyordu.

Hürriyet ve İtilâf Partisi ile Kürdistan Teali Cemiyeti 22 Aralık 1918 tarihinde bir anlaşma yapmışlardı. Bu anlaşmaya, Hürriyet ve İtilâf Partisi'nden Konya Mebusu Zeynelâbidin, Karesi Mebusu Vasıf ve Mustafa Sabri ile Kürdistan Teali Cemiyeti Başkanı Seyyit Abdülkadir ile üyelerden Sait ve Mehmet Ali imza atmışlardı.

¹⁶⁹ Bak: Dün, Bugün, Yarın İSTANBUL. Çınar yy. 1943 sh: 47

Bu kişilerin bir kısmı Yahudi asıllıydı.

Anlaşma, Osmanlı topraklarında özerk bir Kürdistan kurulmasını öngörüyordu. İlgili madde şöyleydi:

“Çoğunlukla Kürt kavminin oturduğu memleketler, siyaset yönünden İslam halifeliğine ve Osmanlı saltanatına bağlı olmak koşuluyla, bütün halkın çoğunluğunca seçilen bir yöneticinin başkanlığı altında özerk bir yönetime sahip olacaktır.”

Emperyalistlerin güdümündeki sözde Kürt milliyetçileri (Kürdistan Teali Cemiyeti) ile emperyalistlerin güdümündeki Hürriyet ve İtilâf Partisi, toprak ağalarının, aşiret reislerinin ve tarikat/cemaat şeyhlerinin hakimiyeti altında ve emperyalizme bağımlı bir “özerk Kürdistan” kurmaya 1918 yılında karara bağlamışlardı. Günümüzün Kürt açılımı ile demokratik özerklik girişimlerini, 92 yıl önceki bu anlaşmayı dikkate alarak değerlendirmekte yarar vardı. Yani “Kürtçülük” yapanlar da, “Türkçülük” rolü oynayanlarda, aynı Siyonist merkezlerin piyonlarıydı; Mayası İslam olan aziz milletimizi parçalama senaryolarının figüranlarıydı. Bu arada İsrail güdümlü ABD ve AB’nin dayatmaları, kışkırtmaları ve ayak oyunları sonucu, Afrika’nın en büyük ülkesi Sudan’ın Güney ve Kuzey olarak ikiye ayrılması için yapılan referandum sonuçları da asla unutulmamalıydı ve Türkiye bundan ders almalıydı.

Doğuya Özerkliği Atatürk Vermiş, ama bunun kıymeti bilinmemişti!

Bugünkü Kürt ayrılıkçıların demokratik özerklik talebini değerlendirebilmek için 90 yıl önceye gitmek gerekiyordu. Anadolu’da Türklere, Kürtlere ve diğer kökenlerden oluşan milli ordu, tam 90 yıl önce, 6-10 Ocak 1921 günleri gerçekleşen Sakarya ve İnönü Savaşı’nda Yunan ordusunun ilerlemesini durduruyordu. Bu günlerde Meclis’te yeni Anayasa ele alınıyordu. 1921 Anayasası 4 ay süren görüşme ve tartışmalardan sonra 20 Ocak 1921 günü 85 sayılı Teşkilat-ı Esasiye Kanunu olarak kabul edildi ve 1-7 Şubat 1337 (1921) tarihli Ceridei Resmiye’de yayınlanıyordu.

Kabul edilen Anayasa’nın 11. maddesinde, vakıflar, medreseler, eğitim, sağlık, ekonomi, tarım, bayındırlık ve sosyal yardım işlerinin düzenlenmesi ve yönetimi, il yönetimlerine devrediliyordu. Madde metni şu şekildeydi:

“Madde 11- Vilâyet mahalli umurda manevi şahsiyeti ve muhtariyeti haizdir. Harici ve dahili siyaset, şer’i adli ve askeri umur, beynelmilel iktisadî münasebat ve hükûmetin umumi tekâlifi ile menafii birden ziyade vilâyata, şâmil hususat müstesna olmak üzere Büyük Millet Meclisince vaz edilecek kavanin mucibince evkaf, Medaris, Maarif, Sıhhiye, İktisat, Ziraat, Nafia ve Muaveneti içtimaiye işlerinin tanzim ve idaresi vilâyet şûralarının salâhiyeti dahilindedir.”

Bu düzenleme bazı Kürt bölücülerin bugün talep ettiklerinden daha öte bir özerklik tanıyordu. Ancak bu yaklaşımdan, 1921 Anayasası’nın kabulünden hemen sonra meydana gelen bazı olaylardan sonra vazgeçilmek zorunda kalınıyordu. Cumhuriyet ilan edildikten sonra kabul edilen 1924 Anayasası’nda kamu hizmetlerinin görülmesinde merkezi devletin rolü belirleyici kılınıyordu.

Evet, devlet, kamu hizmetlerini halka merkezi devlet veya yerel yönetimler eliyle iki türlü götürebilirdi.

Birinci yöntemde, merkezi devlet, bakanlıklara bağlı bir yapılanmaya gider ve bakanlığın taşra teşkilatları şekillenirdi. Örneğin, bütün okullar Milli Eğitim Bakanlığı’na bağlıdır; Milli Eğitim Bakanlığı’nın il ve ilçe düzeyinde örgütlenmesi vardır. Sağlık Bakanlığı da benzer bir yapılanma içindedir. Bu yapılanma, ülkenin değişik bölgelerindeki insanların birbirlerine hizmet götürmelerini sağlayarak, halkın kaynaşmasını gerçekleştirir.

İkinci yöntemde, temel kamu hizmetleri il özel idareleri veya belediyeler tarafından yerine getirilirdi.

1921 Anayasasında ikinci yöntem benimsenmişken, 1924 Anayasasında birinci yöntemle geçilmişti.

Niçin? **Birçok nedenleri sayılabilir, ancak herhalde en önemlisi 1921 yılı Mart ayından itibaren yaşanan isyan hareketleridir.**

1921 Anayasası 20 Ocak 1921 günü, yerel yönetimlere geniş yetkiler tanıyan bir düzenleme getirmişti.

Yunan ordusu, 1921 yılı Şubat ayında yeni bir saldırı planını kabul etti. İngilizler bu

saldırı planına onay vermişti. Yunan ordusu 23 Mart 1921 günü saldırıya geçti. Yunan ordusunun saldırı kararı aldığı günlerde, İngiliz emperyalistlerinin güdümünde bulunan Kürdistan Teali Cemiyeti'nin teşvikiyle 6 Mart 1921 günü Koçgiri ayaklanması patlak vermişti.

Koçgiri aşiretinin başındaki Haydar ve Alişan Beyler Kürdistan Teali Cemiyeti'nin etkili üyeleri idi ve kendi yönetimlerindeki bölgelerde bu örgütün şubelerini açmışlardı. Baytar Nuri de Zara ve Divriği'de Kürdistan Teali Cemiyeti'nin şubelerini faaliyete geçirmişti. Baytar Nuri, 1921 yılının başlarında bir tekke düzenlediği toplantıda, Diyarbakır, Van, Bitlis, Elazığ, Dersim ve Koçgiri'yi içine alacak bir Kürt devletinin kurulmasını gerektiğini söylemişti. Bu karar sonrasındaki hazırlıkların ardından, Koçhisar, Zara, Suşehri, Kemah ve Divriği yöresinde ayaklanmalar baş göstermişti.

Koçgiri ayaklanmasının hemen ardından da Yunan ordusu saldırı başlatıyordu. Yeni oluşmakta olan milli ordu, hem Koçgiri ayaklanmasıyla, hem de Yunan saldırısıyla baş etmek zorunda kalıyordu. Yunan ordusunun 23 Mart'ta başlayan saldırısı, 1 Nisan 1921 günü geri püskürtülüyordu. Gerçekten de kurtuluş savaşının en kritik günleri yaşanıyor. Koçgiri ayaklanması ise 17 Haziran 1921 tarihinde bastırılıyordu. İstiklal Savaşı, kökeni ve mezhebi ne olursa olsun, emperyalist güçlere karşı savaşan Müslüman Türkiye halkı tarafından gerçekleştiriliyordu. Emperyalist güçler, milli güçleri parçalamak için, etnik kimliği kullanmaya çalışıyordu.

Cumhuriyet yönetimi ise, emperyalist güçlerin bu tahrik ve teşviklerine kananları bastırmak ve cezalandırmak zorunda kalıyordu. 1921 Anayasasında yerel yönetimlere verilen çok geniş yetkilerin 1924 Anayasasında kaldırılmış olmasının arkasında, milli devletin oluşum sürecinde ve Yunan saldırısı öncesinde İngilizlerin tahrik ve teşvikiyle ayaklanan Koçgiri aşiretinin hiç suçu yok muydu?¹⁷⁰

DERSİM İSYANI VE KIŞKIRTICILARI

“Dersim” isminin Farsça “Der-i Sim=Gümüş Kapısı” kelimelerinin kısaltılmış ve kolaylaştırılmış şekli olduğu kanaati yaygındır. Sonradan “Tunç-eli” adı da her halde bundan kaynaklanmıştır.

Dersim bölgesi:

a- Doğu Dersim: Pülümür, Nazimiye, Mazgirt, Kığı yörelerini

b- Batı Dersim ise: Ovacık, Hozat, Çemişgezek ve Pertek kesimini kapsamaktadır.

Dersim Sancağı 1548’de oluşturmaya başlanmış olsa da, asıl 1847’de Diyarbakır eyaletinden ayrılan Harput’a bağlı yeni bir idari merkez halini almış, ama bu kâğıt üzerinde kalmıştır. Çünkü bu bölgeye devlet otoritesi sokulamamıştır.

Dersim İsyanını, Osmanlı döneminde Anadolu’da görülen Celali İsyanlarıyla karıştırmak bizce yanlış ve yanıltıcıdır. Bu bölge çok uzun yıllar, Osmanlı ve Cumhuriyet yönetiminin kontrolü dışında kalmayı başarmıştır. İttihat ve Terakki yönetimi 1861’de de, Dersim’deki çeteleri tenkil (sindirme ve etkisizleştirme) maksatlı bölgeye asker sevkine mecbur kalmış ve yakın yörelere karakol ve kışlalar açılmıştır. Bölge sarp dağları ve derin vadiler arasındaki geçit vermez hırçın ırmaklarıyla adeta ulaşılmazdı. Fırat’ın ana kolları olan Murat, Karasu, Munzur ve Harçık buralarda akardı.

Tarıma elverişli arazi pek azdı, yöre halkı genellikle küçükbaş hayvancılıkla uğraşır ve kıt kanaat yaşırdı. Oldukça vahşi doğa şartları nedeniyle denetim ve güvenliğinin bugün dahi hala sağlanamadığından, Elazığ-Tunceli-Pülümür-Erzincan ve Erzurum karayolunun zaman zaman genel trafiğe kapalı tutulduğu ve özellikle yaz aylarında bile her gün güneşin sadece birkaç saat gözlenebildiği Kutuderesi gibi tek mecburi geçit yollarının kontrol zorluğu dikkate alınırsa, Osmanlı döneminde ve Cumhuriyetin ilk sürecinde bu bölgeye niçin girilip hâkim olunamadığı daha iyi anlaşılacaktır.

Mustafa Kemal’in, büyük bir deha eseri ve strateji gereği: Müslüman Türk halkının özünden koparılmasına; fakir, işsiz ve çaresiz bırakılmasına; etnik ve sosyolojik kamplara ayrılıp boğuşturulmasına; Anadolu’nun federasyonlara bölünüp parçalanmasına ve Büyük İsrail Projesine (BOP) katılmasına dair, Lozan’ın gizli şartlarına önce “evet” diyerek, dönemin Siyonist ve emperyalist güçlerini oyalayıp zaman ve fırsat kazanması...

Ancak ayakları yere bastıkça, tamamen milli hedeflere yönelik adımlar atması ve Lozan’ın gizli patronlarını sürekli oyalayıp savsaklaması; Siyonist merkezleri kızdırmış ve Mustafa Kemal’i başarısız kılmak üzere öteden beri kaşıyıp durdukları ve adını “Kürt isyanları” koydukları olayları başlatmışlardı. Bu “Kürt İsyanı” kavramı yanlış ve kasıtlı olarak kullanılmaktaydı. Bu tanımla hem isyanlara meşruluk kazandırılmakta, hem de isyanların perde arkasındaki güçler ve niyetleri saklanarak, toplum aldatılmaktaydı. Çünkü bölgedeki Ermeniler, Yezidiler, Araplar ve Zazalar, hepsinin birden Kürt gösterilmesi hem sahtekârlıktı, hem de suni bir etnik unsur düşmanlığı yaratmaktaydı.

Bütün bu dış mihraklı kışkırtma ve başkaldırıların hiçbirisi, Doğu ve Güneydoğu halkının kendi istek ve iradesiyle giriştiği “Kürtçülük” gayreti veya Dini ve mezhebi gerekçeli isyanlar değildi, sadece öyle gösterilmeye çalışılmıştı.

Zilan İsyanı

Cumhuriyet döneminde Doğu Anadolu’da çıkartılan ilk isyanlardan birisi Zilan Aşireti’nin 1925 yılındaki başkaldırısıdır.

Siirt ilinin Kozluk ilçesi ile Malabadi köprüsü arasında oturan Zilan Aşiretinin çıkardığı bir ayaklanmaydı. İsyanın bastırılması sırasında önemli can kaybı yaşanmıştı. Zilan İsyanını çıkartan aşiretin reisi ve kardeşleri millî ordumuzun baskısına dayanamayarak Irak ve İran’a kaçmışlardı. Orada da fitne ve fesat çıkarmalarına devam ederek isyanları teşvik ediyorlardı.

Ağrı İsyanı (16 Mayıs 1925 -14 Eylül 1930)

Şeyh Sait olayında yakalanmaktan kurtulup İran'a kaçan bazıları, burada toparlanarak ve tabi dış güçlerden de destek alarak, Türkiye'yi bölmeye ve Musul meselesiyle ilgilenemeyecek belalarla meşgul etmeye çalışmaktaydı. Sason İsyanı'nı bastıran Türk ordusu ayağının tozu ile kendisini Ağrı isyanı karşısında bulacaktı.

Ağrı isyanı üç aşamadır:

1. Ağrı İsyanı

16 Mayıs 1925 günü Doğu Beyazıt'ın Kalecik Köyü'nde Yusuf Taşo tarafından ayaklanma başlatıldı. İsyan kısa zamanda büyüyerek geniş bir alana yayıldı. İsyanı bastırmak üzere 9'ncü Tümenin 25'nci Alayı görevli kılındı. Tenkil (isyanı bastırma) harekâtı 16-17 Mayıs günü başlatıldı. Harekâtın iyi idare edilmemesi sonucu 25'nci Alay maalesef bozguna uğratıldı. Bir kısım askerler de eşkiya tarafına geçince isyancılar iyice şımarıp azmıştı. Üzerlerine yeni takviye birlikler yollandı. 15-16-17 Haziran 1926 günü yeniden harekâta başlandı. Bu harekâta 5'nci Tümen kuvvetleri katıldı. Çarpışmalar Serdar Bulak-Gökçe ve Çiftlik bölgesinde yapıldı. Ancak bu hareket de başarılı olamadı. İsyancılar İran'a kaçtılar. Bu kaçış Ağrı Dağı'nın konumundan ileri geliyordu. O tarihte Ağrı dağının yarısı Türkiye'ye diğer yarısı da İranlılara ait bulunuyordu. Kati bir sınır hattı mevcut değildi. İsyancılar sıkışınca buradan İran'a geçiyor isyan çıkartmak için yine Ağrı Dağı'ndan Türkiye'ye geçiyorlardı. Türkiye'ye geçen bu eşkiyalar Türklere eza, cefa yapıyor, mallarını gasp edip öldürüyorlardı. Ordumuz, İran topraklarına geçip takip edemediği için harekât durduruluyordu.

Daha önceki Nasturi ayaklanmasında isyanı bastırmak için gelen kuvvetlerimiz içinde bulunan Ermeni asıllı Yüzbaşı İhsan Nuri, bu harekât esnasında Nasturi tarafına geçmiş ve oradan da İngilizlere sığınmıştı. İhsan Nuri artık Kürtlerin millî kahramanı ve kumandanı yapılmıştı. Nerede isyan çıkarsa İhsan Nuri oradaydı. Nasturilik; Hristiyanlığın farklı bir mezhebi olup, Hakkâri, Kuzey Irak, İran, Suriye ve Mısır'da rastlanırdı.

2. Ağrı İsyanı

İkinci Ağrı harekâtı 1 ila 5 Eylül 1927 tarihleri arasında Serdar Bulak-Biçareler-Karnıyarık sahasında başladı. Harekât 9'ncü Tümen tarafından yapıldı. Asiler kuvvetlerimize karşı Karnıyarık'ta direnir Kozluboğazı'nda 29'ncü Alayı bozguna uğratarak yanlarında 800 isyancı milis olduğu halde İran'a kaçmıştı.

3. Ağrı İsyanı

Müzmin hale gelen Ağrı isyanlarına bir son verilerek, bu fesatlıkların kökünün kurutulması artık kaçınılmazdı. Dış güçler 1927 yılında Suriye'de Kürt Millî Genel Kurultayını toplamıştı. Toplantıya birçok Kürt cemiyeti de katıldı. Meşhur Hoybun Cemiyeti'nin de bu kurultayda kurulması kararlaştırıldı. **Kurultaya Van'lı Ermeni Papazı Vahan Papazyan'ın da çağırılması, Kürtleri kimlerin kullanıp kışkırttığının açık bir ispatıydı.**

Hoybun Cemiyeti Araplar, Ermeniler, İngiltere ve Fransa ile işbirliği kurmak üzere girişimler başlattı. Bir beyanname neşrederek Ermenilerle işbirliği yapacaklarını duyurmuşlardı.

Nasturi harekâtı firarisi ve Siyonist Yahudi işbirlikçisi Yüzbaşı İhsan Nuri'ye Hoybun Cemiyetince Paşa'lık verilerek, 3'ncü Ağrı isyanını idare etmek üzere bölgeye uğurlandı.

Her seferinde Türk ordusunun elinden kaçarak İran'a sığınan asiler bu defa kaçamayacaklardı. Harekâtın başına Kolordu Kumandanı Salih (Omurtak) Paşa vardı. Harekât Ağrı Dağı merkezinde ve iki yan cephelerinde yapılarak asilerin geriye kaçış yolları tıkandı. Kaçanlar İran sınırları içerisine kadar takip ve imha edildiler. Ancak ordumuzun İran sınırını geçmesi dolayısıyla İran ve Türkiye arasında soğuk yazışmalar başladıysa da İran kendi hudutlarının içerisinde bulunan Ağrı Dağı'nın diğer bölgesini Türkiye'ye vererek, Türkiye ise Hotur Boğazı'ndan bir yeri, İran'a vererek takas yapılmış, İranlılar da bu işe razı olmuşlardı. Bu da Mustafa Kemal'in çok siyasi ve stratejik bir başarısıydı.

3'ncü Ağrı harekâtı 7 Eylül 1930 günü başlayarak Büyük Ağrı, Küçük Ağrı ve doğu bölgesinde yapılarak 14 Eylül 1930 günü sonuçlandı. İsyanı katılan Kürt beylerinin bir kısmı öldürüldü. Yüzbaşı İhsan Nuri ve Ermeni Vahan Papazyan ise yine İran'a kaçmıştı. İsyancılardan 1500'ü kaçarken geri kalanların çoğu etkisiz bırakılmıştı.

Bu isyanın temeli Siyonist Yahudi güdümlü Ermeni komite ve piyadeleri, bazı aşiret reisleri, mimarı da İngiliz gizli servisi olan Hoybunculardır.¹⁷¹

Haydaranlı Aşireti İsyanı (20 Haziran 1930-10 Ağustos 1930)

20 Haziran 1930 Çaldıran-Doğu Beyazıt telgraf tellerini kesen Haydaran Aşireti'nden Kör Hüseyin ve Emin Paşa oğullarından Memo ve Nadir, Ceylan bucağını bastılar. Ayaklanmacılar daha sonra Erciş ilçesini kuşattılar. Patnos ilçesi ayaklanmacıların denetimine geçti. Daha önce yakalanmayan asi Resul de ayaklanmaya katıldı. İhsan Nuri Paşa (Veteriner Nuri), Bro Hüseyin Telli, Şeyh Zahir ve Şeyh Abdülkadir ayaklanmayı yürütüyorlardı.

Kör Hüseyin Paşa'nın amcazadeleri ve birkaç ayaklanmacı dışındakiler ele geçirilerek isyan 10 Ağustos'ta bastırıldı.

Oramar İsyanı (16 Temmuz 1930-10 Ekim 1930)

Sürgünde bulunan ve gizlice Suriye'ye kaçan Haydaranlı Aşireti reisi Kör İhsan Paşa Kuzey Irak'taki Yahudi asıllı Barzanilerden yardım istedi ve aldı.

16 Temmuz 1930 günü Barzaniler Şeyh Ahmet liderliğindeki Oramar İsyanı başlatıldı. Oramarlı Kasım Ağa tenkil komutanlığınca Barzani'nin isyan edeceğini fakat başaramayacağını mahalli hükümete bildirmişti. Gerçekten de 21 Temmuz 1930 günü kışlaya saldırı başlatılmıştı. Oramar sınır bölüğü isyancılar tarafından kuşatılmıştı. Sınır bölgesinde Herki ve Cırgi Aşiretleri de Barzaniye katılmıştı.

Kasım, Ferhat ve Kerim Ağaların komutasındaki milis birlikler de hükümet kuvvetlerimizle beraber çarpışmaya iştirak edip destek sağlamıştı. Ahmet Barzani'nin Ferhat Ağayı cezalandırmak için Oramar'a düzenleyeceği saldırı haber alınıp takibe başlanmıştı.

Hükümet kuvvetleri ve yerli milislerin saldırıları karşısında fazla dayanamayan Barzani kuvvetleri İran topraklarına kaçmıştı. Ayaklanmaya katılmayan Kürt liderleri de Türk hükümetinden af dileyerek hareket sonlandırılmıştı.

Zeylan İsyanı (1930)

Doğuda bulunan Erciş, Diyadin, Muradiye ve Patnos ilçelerinde oturan Zeylan, Haydarhanlı, Celali ve Bağmuki Kürt aşiretleri ile meşhur Hoybun Cemiyeti birleşerek Müstakil Ermenistan ve Kürdistan bağımsızlığı için Türkiye Cumhuriyeti'ne isyan ettiler. İsyanın başında Ermeni Abraham Paşa, Seyit Abdülvahap, Kör Hüseyin Paşa'nın oğulları görev aldı. Hüseyin Paşa 1. Dünya Savaşı'nda çalışmış Alay kumandanı rütbesi almıştı. Hâlbuki oğulları sekiz yıl sonra aynı devlete isyan ediyorlardı. İsyancılar üzerine askeri birlikler gönderildi. İsyancılar 1.500 kişi olup 300 sivil de kendilerine katılmıştı. Çarpışma üç ay devam ederek 18 Eylül'de sona erdi. İsyanın bastırılmasında Derviş Bey gurubu ile Malazgirt Aşireti Türk Ordusu yanında görev yaptı.

Dersim, Seyit Rıza İsyanı (1937)

İngilizler Lozan Konferansı'nda Türklerden koparamadıkları avantajlara, Anadolu millet mayasında yer alan Kürtler ve Aleviler tarafından isyan çıkartılarak ulaşmak istiyordu. Bu fesatlık kapsamında, Yahudi ve Ermeni dönmelerini ve özellikle Mason biraderlerini de sürekli devreye sokuyordu. Arabistan'da Emir Hüseyin'in isyan etmesi için İngiliz Binbaşısı Yahudi asıllı Lawrens'in propaganda ve para yardımı da bu amacı güdüyordu.

Daha önce Dersim'in etrafında irili ufaklı birçok isyan çıkartılmışsa da; bu hassas bölge, büyük bir isyan için hazırlanıp bekletiliyordu. Kürt Lawrens'i ismiyle anılan İngiliz Binbaşısı Edward Noel Dersim'de her çareye başvurarak isyana altyapı oluşturuyordu. Bu sebeple doğu illerimiz özellikle Tunceli bölgesi için için kaynıyor patlayacak bir bomba halini alıyordu. Binbaşı Edward Noel'in aynen Lawrens gibi, aslen Yahudi olup, İngiliz ordu istihbaratında görevli ve İsrail'in kuruluşuna gönül vermiş çok etkili bir Siyonist ajan olduğu biliniyordu.

İngilizler tarafından Atatürk'e karşı büyük isyan sahası olarak Dersim seçiliyordu.

¹⁷¹ Sadi Koçaş. Kürtlerin Kökeni. İST. 1999. 148.

Dersim, Bingöl, Tunceli, Erzincan, Malatya ve Elazığ'ın bazı bölgelerini kapsıyordu. Dersim'de arazi dağlarla kaplı ve haşindi. Osmanlı Devleti zamanında yol yapılmadığı için çetin doğa şartlarıyla baş başa kalmıştı. Okuma ve yazma hemen hemen yoktu ve medeniyetin nimetlerinden mahrumdu.

Dersim'de cahil halk bulabildiği araziye işleyerek yıllık nafakasını temine çalışıyordu. Üstelik toprak kıt ve verimsizdi. Bu durum asırlardan beri devam etmiş ve büyük mera sahibi ağaların hükümranlılığı altına girmişlerdi. Ağalar veya aşiret reisleri bölgeyi parsellemişlerdi ve her biri bir derebeyi gibiydi. Okullar açılmadığı için halk cahildi. Dedeler ve çete reisleri bölgede istedikleri gibi hüküm sürüyorlardı. Dersim dedeleri askere de gitmiyorlardı. Geniş meraları ve hayvan sürüleri olmasına rağmen, devlete hiçbir şekilde vergi de vermiyorlardı. Bazı dedelerin en büyük silahları, İslam dini ve Ehli Beyt sevgisi temelli saf Alevilik mezhebine mensup kesimleri istismar ederek devlete karşı kışkırtmak ve kendi sömürü düzenlerini korumaktı. İslam dinini ve Alevilik mezhebini saptırarak asırlarca emelleri doğrultusunda kullanmışlardı. Dersim ve civarında irili ufaklı 43 adet isyan kışkırtılmıştı. İlk büyük isyan 1926 tarihinde Şeyh Sait İsyanıdır. İkincisi 1926 yılında başlayıp 1930 yılına kadar süren ve üç safhada cereyan eden Ağrı İsyanıdır. Ağrı İsyanı, Orgeneral Salih Omurtak tarafından bastırılmıştı. Bu suretle doğu illerimizde kısmi de olsa bir huzur ve sükûnet başlamıştı.

Dersim bölgesindeki en sancılı ve sakıncalı isyanı İngiliz Yahudilerinin kışkırttığı Seyit Rıza başlatmıştı. Seyit Rıza'yı, siyasi Kürtçülükle beyinlerini yıkadıkları Baytar Nuri ve Ali Şer gibi militan ajanlar vasıtasıyla kullanıp kışkırtıyorlardı. Şeyh Sait isyanından sonra Dersim'de Hasanlar Aşireti'nin Abasan kolundan Seyit Rıza'nın nüfuzu bölgede günden güne artmıştı. Dersim halkı öteden beri Seyit Rıza'ya bağlıydı.

Bu bağlılık; çaresizlik, sahipsizlik ve fakirlikten kaynaklanıyordu. Yıllar boyu cahil ve sefil bırakılan Dersim halkı, sığınacak bir devlet kucağı bulamıyordu. Ermenistan ve Kürdistan kurdurma hayaliyle Ermenileri ve bazı Kürt liderleri sürekli kışkırtıp, önce Osmanlı Devleti'ne sonra Türkiye Cumhuriyeti'ne karşı kullanan İngiliz ve ABD Yahudileri, bölgeye kendi kontrollerindeki Irak, İran ve Ermenistan üzerinden korkunç boyutlarda silah ve mühimmat yığıyordu. Yoksa yiyecek ekmek bulmakta zorlanan yöre halkının bu silahları satın alacak parası elbette yoktu. Üstelik Cumhuriyet Hükümetlerinde üst seviyede yetkili Yahudi ve Ermeni asıllı hainlerin, birtakım rütbeli askerlerin ve Mason kişilerin, bu silah ve mühimmat temini ve sevki işine aracılık ettikleri de söyleniyordu. Yaklaşık 50 bin silahtan bahsediliyordu. Bu hain kişilerin bir kısmına vakıf olan Atatürk'ün, bazılarının görev yerlerini değiştirdiği, ama dengeleri korumak mecburiyetiyle, bir kısmına da ilişemediği biliniyordu. Çünkü haydi paranız olsa bile, o çapta ve çoğunlukta silahların komşu ülkeler üzerinden alınıp Dersim'e ve belirlenen adreslere ulaştırılması mutlaka "iç bağlantıları" gerektiriyordu. Böylece Mustafa Kemal'in nasıl bir "düşman çemberi ve içte hainler şebekesiyle" boğuşmak zorunda olduğu ortaya çıkıyordu. **Ve zaten Mustafa Kemal bu isyanlarla uğraşmak zorunda bırakılarak, Musul ve Kerkük elimizden alınıyordu.**

Derebeyi aşiret reisleri ve İngiliz Binbaşı Yahudi Edward Noel'in para ve makam vaadiyle kandırdığı bazı "dede"lerin besledikleri silahlı çeteler, halka da zulüm yapıyor, soyup soğan'a çeviriyordu. Peri, Çarsacak, Pertek ve Çemişgezek yöresindeki pek çok aile bu sürekli eşkiya baskınlarından usanıp çevre il ve ilçelere göç etmek zorunda kalıyordu.

Malını, ırzını ve canını kurtarmak korkusuyla Dersim halkı da, mecburen bunlara boyun eğiyor ve taraf gibi görünüyordu. Ve zaten başka hiçbir seçeneği de yoktu.

İz'an ve insaf ehli Alevi dedelerinin birçoğu da bu dış destekli isyan hazırlığına ve silahlı çete güruhuna hoş bakmıyor, felaketle sonuçlanacağını seziyor, ama karşı duracak bir imkânları da maalesef bulunmuyordu. Yani Dersim olayı, zannedildiği gibi "Alevilerin Sünnilere veya Devlete karşı bir isyanı", ya da "yöre halkının Cumhuriyete yönelik bir başkaldırısı" olmuyordu. Tam aksine, dış güçlerce, Mustafa Kemal'i başarısız kılmak ve Türkiye Cumhuriyeti'ni yıkmak için, kandırılıp kiralanmış veya kasıtlı olarak taciz edilip kışkırtılmış bazı aşiret reislerinin ve bir kısım dedelerin başlattığı "Kendi derebeyliklerini koruma" kavgasıydı.

Dersim Seyit Rıza İsyanı, Mustafa Kemal'in hastalığının arttığı bir süreçte rastlıyor, İsmet İnönü Hükümeti

döneminde başlayan isyanlar, Celal Bayar Hükümetince bastırılıyordu. Ve her ne hikmetse İsmet İnönü Dersim'in ıslahını sürekli savaşıyor ve hatta Meclis konuşmasında "Dersim'de huzur ve asayişin tamamen sağlandığını" söyleyip Atatürk'ü oyaltıyordu.

Atatürk, dış kaynaklı bu tür isyanların bir tanesinin bile başarılı olması halinde, çorap sökücü gibi diğerlerinin devreye sokulacağını ve Türkiye Cumhuriyeti'nin yıkılacağını biliyor ve bu yüzden gerekli bütün tedbirlerin alınmasını istiyordu. Genç Cumhuriyetimizin başarı ve bekası, Aziz Milletimizin birlik ve bağımsızlığı için bu tedbirler kaçınılmazdı. Ama Dersim gibi çok zor coğrafyada ve oldukça ıssız ve bakımsız bir ortamda sivil ve masum halkın; bu isyanı bastırma harekâtından tamamen zararsız kurtarılması da neredeyse imkânsızdı. Üstelik isyancıları sığındıkları ve saklandıkları mağaralara çocukları ve kadınları da soktukları sonradan anlaşılmıştı.

Büyük orman felaketlerinde yaşla kurunun birlikte yanması gibi, böylesi olayların en az zayıyla atlatılması da oldukça zorlaşmaktaydı.

Ve hele, yalçın ve yüksek kayalıklardan, gizli ve kuytu mağaralardan, çok iyi nişancı olan isyancıların; arkadaşlarını, komutanlarını ve yüzlerce eratını avlayıp öldürmeleri üzerine psikolojileri iyice bozulan bazı subayların, yöre halkıyla isyancıları birbirine karıştırmaları, hatta bunlardan ön yargılı ve vicdansız takımının, kontrol dışı uygulamalarla katliama kalkışmaları, bu olayları fecaat ve felaket boyutuna taşımıştı.

Evet, İsyancıların elebaşları tamamen dış bağlantılıydı ve iyice azıtmıştı. Halk, çaresiz, sahipsiz, bakımsız ve korumasızdı. Atatürk ise; ülkemizi, Cumhuriyetimizi ve geleceğimizi kurtarma adına bu isyanları mutlaka sindirmek ve üzerine gitmek zorundaydı. Bu nedenle tarihi facialar ve acılar, o günün şartları, ihtiyaçları ve tarafların amaçları hesaba katılarak değerlendirilmek durumundaydı. Bu gibi olayları duygusallıkla veya siyasi rant amacıyla kaşımak elbette yanlış ve yararsızdı.

Dersim isyanında Ermeni dönmelerinin rolü:

İttihat ve Terakki döneminde kışkırtılan, ama yüzlerine gözlerine bulaştırılan Ermeni hadiseleri ve Tehciri sırasında Dersim'in bazı verimli bölgelerinde ve Elazığ, Bingöl, Malatya, Sivas ve Erzincan'ın buraya yakın yörelerinde, Çarsancak, Peri, Pertek, Hozat ve Çemişgezek'te yerleşik bulunan Ermenilerin önemli bir kısmı, Türkiye'den gitmek yerine Alevi görünerek, hatta bazıları "dede-seyyit" kisvesine bürünerek halkın arasına karışmışlardı. Bunun gibi Sünni kesimlere sızanlar da vardı. Hatta Ermenilikten Aleviliğe geçen sonra da gelip Elazığ'a yerleşen ve Sünni bir tarıkata intisap edip şeyhlik yürütenlere bile rastlanırdı.

Bunların çoğu zaten asırlardır iç içe oldukları "Zazaca"yı da öğrenip konuşmaktaydı. Dersim Harekâtına Türk askeri safında bizzat katılan; hayatını kurtardığı nice Alevi gençler, çocuklar ve aileler tarafından ömür boyu kendisine minnet duyulan ve saygıyla hatırlanan büyük teyzemin kocası, Elazığ Özel İdare Dairesinden emekli Harputlu Hacı Ali Çanakçı Dayımız bu acı gerçeklerle ilgili bizlere çok çarpıcı bilgiler ve anılar aktarmıştı.

Daha önce ticari veya dini maksatlı olarak Harput ve Elazığ'a sıkça gelip gittiklerinden yakinen tanınan bazı ileri gelen Ermeni simaların Dersim harekâtı sırasında "çete reisi" veya "Alevi dedesi" rolüyle ele geçenlere çok benzemeleri tanıyanları şaşkınlığa uğrattığı, ama bunu kimseye inandıramadıkları konuşulmaktaydı. Türk Tarih Kurumu Eski Başkanı Prof. Yusuf Halacoğlu "Tehcir sürecinde Ermenilerin bir bölümünün Aleviliğe geçerek bölgede kaldıkları yolunda ellerine resmi ve ciddi belgeler olduğu" yolunda açıklamalar yapmıştı.

İşte, uzun zaman horlanıp dışlanan Alevi toplumunu ve özellikle bazı ağa ve dede takımını, Türkiye Cumhuriyeti'ne ve Mustafa Kemal'e karşı sinsice ve sistemli şekilde kışkırtan ve İngiliz casusu Yahudi Edward Noel gibilerle asıl irtibat ve işbirliğini sağlayan bu Pakradun Ermeni dönmeleri olmaktadır...

Hatta İttihatçı Masonlarla işbirliği yapan ve Ermeni tehcirinden sonra onların ve sahipsiz halkın

bütün arazilerine el koyup, Cumhuriyet döneminde de, Elazığ ve civar bölgelerde derebeylik süren ve ne hikmetse hepsi genellikle birbiriyle kız alıp veren bu zalim-zorba takımının da Pakradun (Yahudi asıllı Ermeni dönmesi) oldukları anlaşılmaktaydı.

Yerli Alevi halkının ise, ne sığınıp güven duyacakları bir devlet otoritesi, ne de kaçıp kurtulacakları başka bir çareleri bulunmamaktaydı. Kışkırtılıp ayaklanan derebeylerinin silahlı çetelerine taraf görünmek dışında bir seçenekleri kalmamıştı. Ve maalesef felaketin en ağır faturası da onlara çıkacaktı.

1926 yılında bölgede teftiş yapan mülkiye müfettişi Hamdi Bey'in Dersim hakkında hazırladığı rapor çok önemli bilgiler içeriyordu. Bu rapor: Seyit Rıza'nın nüfuzunun her gün daha fazla arttığını; cehalet, geçim darlığı, iç ve dış tahriklerin insanları aldatıp kışkırttığını ve halkın esir gibi, dedelik istismarıyla ve ağalarca insafsızca kullanıldığını belirtiyordu.

Dersimliler arasında Alevi Sünni ayrımı bazı odaklarca kasıtlı ve planlı olarak kışkırtılmış ve onarılmaz yaralar açılmıştı. Bu sebeplerin sonucunda, halk malını ve canını muhafaza için silahlanmaya zorlanmıştı. Artık Dersim tamamen bir eşkıyalık yuvası halini almıştı. Dersim çeteleri komşu şehir ve kasabaları basarak soymaya ve korku salmaya başlamıştı.

Seyit Rıza'nın hareketini günü gününe takip eden Atatürk, Dersim halkının civar illerde yaptığı eşkıyalığı önlemek üzere tedbirler araştırmaya başladı. Bir evvelki Şeyh Sait İsyanı'ndan da büyük dersler alınmıştı. Ama İnönü Hükümeti ciddi ve netice verici adımları bir türlü atmamaktaydı.

Meydana gelecek bir isyanının kısa sürede bastırılması için isyan bölgesine askeri birliklerin hızla intikal ettirilmesine çalışılmaktaydı. Cumhuriyetin başından beri devlet demir yolları yapım politikası ana hedef olarak saptanmıştı. Bu sebeple Dersim kuzeyden Sivas-Erzurum, güneyden Malatya-Diyarbakır demiryollarının yapılması ile emniyet altına alınmıştı. Merkeziyetçilikten uzaklaştırılarak bölgede Genel Müfettişlikler kurulmaya başlandı. Bu teşkilât bir çeşit Bölge Valiliği durumundaydı. İlk kurulan Genel Müfettişlik 1927'de Diyarbakır'da kuruldu. Elazığ, Hakkâri, Siirt, Bitlis bu müfettişliğe bağlandı. İkinci Genel Müfettişlik Çanakkale'de 1934 yılında kuruldu. Çanakkale, Kırklareli ve Edirne illeri bağlandı. Üçüncü Genel Müfettişlik 1935'de kuruldu. Erzincan, Kars, Artvin, Trabzon ve Erzurum illeri bağlandı. Dördüncü Genel Müfettişlik 1936'da kuruldu. Yetki alanı Dersim, Tunceli ve Bingöl civarıydı. Bu dördüncü Genel Müfettişliğin Özelliği; sivil ve askeri otorite birleştirilerek, genel müfettiş olarak da Abdullah Alpdoğan Paşa atandı.

Güneydoğu Anadolu'ya atanan valiler bölgenin kalkınma ve isyan etmemesi için çeşitli tedbirler öneriyorlardı

Elazığ Valisi ve Tarihçi Murat Bardakçı'nın dedesi Cemal Bardakçı teklif olarak:

- 1- Dersim'de yol bulunmadığından derhal karayollarının yapılmasını,
- 2- Bölgede okullar açılarak halkın okuryazar duruma getirilmesinin sağlanmasını,
- 3- Bayındırlık hizmetlerinin başlatılmasını,
- 4- Nüfuzu artan Seyit Rıza'nın ve diğer tehlikeli şahısların Elazığ'a mecburi iskâna tabi tutulmasını

önermişti:

Genel Müfettiş İbrahim Tali Bey ise:

- Dersim'in askeri birliklerce ablukaya alınmasını,
- Hırsızlık ve şekavet yapanların uzaklaştırılmasını,
- Dersim'de kuvvetli askeri birliklerin bulundurulmasını,
- Halkın evinde saklı olan silâhların toplanılmasını,
- Seyid, reis, ağa ve halifelerin bölgeden uzaklaştırıp batı illerine yerleştirilmesini istemişti

Dersim'in durumu Genel Kurmay Başkanı Mareşal Fevzi Çakmak tarafından da takip edilerek;

- a) Silâhların toplanılmasını,
- b) Okulların açılarak Türkçe eğitim yapılıp Türk dilinin yaygınlaşmasını
- c) Askeri bir dağ livasının Dersim'e taşınmasını

d) Ağa, seyit vs.'nin batı illerine nakledilip kendilerine imkân sağlanmasını, arazilerinin ise halka dağıtılmasını,

e) Yerli memurların batıya yollanmasını ve yerlerine batıdan en iyi kaliteli ve merhametli memurların getirilerek görev yapmasını tavsiye etmişti.

Yukarıda öngörülen tedbirler içişleri bakanı Şükrü Kaya tarafından titizlikle üzerinde durularak gerekli tedbirler alınmaya çalışılmıştı. Günlük istihbarat bilgileri Başbakan İsmet İnönü'ye ve Cumhurbaşkanı Mustafa Kemal'e hızla ulaştırılmaktaydı.

İçişleri bakanlığı ilk tedbir olarak 2510 sayılı iskân kanununu çıkardı. Bu kanunla isyan sahasından alınarak başka yerlere nakledilecek kimselerin işleri bu kanun dâhilinde yapılması sağlanıyordu. Kısaca isyan edenler batı illerine nakledilip dağıtılacaktı.

İskân kanunu, aynı zamanda bir nevi toprak reformu olmaktaydı. Ama bazı maddeleri Tarım bakanlığı ve Danıştay'ca yapılan itirazlar sonucu yürürlüğe konulamamıştı. Ta 1945 yılında 4753 sayılı toprak kanunu çıkartılana kadar sürüncemede bırakılmıştı.

2576 sayılı kanunla: gizli nüfusların sayımı ve tespiti, doğan ve ölenlerin nüfus idarelerine şahıslar ve muhtarlar tarafından bildirilmesi, bildirilmeyenlere ceza verilmesi sağlandı. Ayrıca 1934 yılında çıkarılan soyadı kanunu ile Şeyh, Hazret, Seyid, Paşa, Ağa gibi unvanların kaldırılması ağalığı kısmen köreltip zayıflattı. Yine aynı yıl çıkartılan kıyafet kanununda halkı sömüren ağa ve şeyh vs.'nin silahları bu suretle ellerinden alındı. 1935 yılında Tunceli ilinin idaresi hakkındaki kanunla askeri vali göreve başladı.

Dersim'deki 91 aşiret reisi bütün bölgeyi parselleyerek hükmediyorlardı. Seyit Rıza, etrafını saran militan-ajanların kışkırtmasıyla kendisine yakın bildiği aşiret reislerini kandırarak ve çok güçlü dış destekler sayesinde başaracaklarına inandırarak, bazılarını ise zorla korkutarak isyanı başlattı. İsyan sebebi olarak da Türk Hükümeti tarafından Dersim'de kurulacak asayiş karakollarının kurulmasını gösteriyor ve devletin hâkimiyeti altına girmek istemiyorlardı. Çünkü bu karakollar sayesinde hırsızlık, talan ve eşkıyalık yapamayacaklarından, menfaatleri ve derebeylikleri son bulacaktı.

İsyan bölgesi Zaldağı-Darboğaz-Dajik-Munzur'un doğusu ile Karacakalen bölgesini kapsıyordu. Şeyh Rıza'nın milisleri Kahmutla-Pah arasındaki Darboğaz köprüsünü yakarak Jandarma kuvvetlerine saldırdı. İsyanı Bahtiyar, Yukarı Abbas, Haydaran, Şamuşağı, Kalan, Kureyşan, Yusufhan Aşiretleri katıldı, 1'nci Dersim harekâtı 22 Ekim 1937 günü bitti. 2'nci Dersim harekâtı 1 Haziran 1937 günü başladı. Bölgede eşkıyalık ve talana kesin son vermek gayesiyle yapıldı. Halk ve askerler büyük zararlara uğradı. Dersim milisleri aileleriyle beraber Munzur etrafındaki mağaralara girerek Türk askerlerine mermi yağdırmaları, askerinde karşı tedbirlere mecbur kalması, maalesef çok can kaybına yol açmıştı. Bu harekât da 7 Ağustos 1938 günü Şeyh Rıza'nın teslim olması ile sonuçlandı... 2'nci Dersim harekâtına ilk kadın ve savaş pilotumuz Sabiha Gökçen de uçağıyla katılmıştı. Harekâta iştirak eden Alevi Kürt milis kuvvetleri 6000 kişi olarak tahmin edilmişti. 2'nci Dersim harekâtının bitmesine müteakip derhâl iskân bölgesinde 347 aileden 3400 kişi Kırklareli, Tekirdağ, Balıkesir, Manisa ve Çorum illerine nakledilmişti. Bu suretle Kürt vatandaşlarımız da muhite uyum sağlamışlar 1952 yılına kadar huzur içinde yaşamışlardı. Ancak 1950 yılında Demokrat Parti'nin iktidar olması ile beraber batıya taşınan kimseler (menkul eşhas)'in memleketlerine dönmesi için 5098 sayılı kanun çıkartıldı. Bu kanundan istifade eden şahıslar bulundukları yerlerdeki kendilerine devletçe verilen arazi ve tarım gereçlerini satıp kanunun verdiği haktan yararlanarak sülisen tren ücretiyle Dersim'e dönmeye başlamıştı. Bu suretle, belki iyi niyetli bazı planlar ve sarf olunan paralar boşa çıkmıştı.¹⁷² Daha sonra Tunceli bölgesinin PKK'nın en önemli ve güvenli terör üssü haline getirilmesinde bu yanlışlıkların da payı vardı.

Sonuç:

Dersim İsyanını bastırma ve bölgede asayiş ve devlet otoritesini sağlama talimatlarını bizzat veren ve titizlikle takip eden, dönemin Cumhurbaşkanı Mustafa Kemal'di. Bunu herkes bilmekteydi ve bütün aksi iddialar temelsiz ve geçersizdi. Ama şu da bir gerçek ki, Tunceli halkının ve Alevi vatandaşlarımızın hemen hepsi hararetli Atatürkçülerdi...

¹⁷² A. Canani Gürbüz Mondros'tan Milenyuma Türkiye'de İsyanlar ve Bölücü Faaliyetler

Ve yine, Dersim harekâtını bizzat yürüten ve tüm sorumlulukları yüklenen hem İsmet İnönü hem de Celal Bayar Hükümetleri CHP'liydi. Hatta İnönü'nün Atatürk tarafından başbakanlıktan alınma sebeplerinden birisi de, Dersim ve benzerleriyle ilgili yeterli ve gerekli teşebbüslere girişmemesi ve savsaklayıp geciktirmesiydi.

Ama aynı zamanda o günden bugüne Alevi kardeşlerimiz genellikle; sürekli ve içtenlikli olarak CHP'yi desteklemekteydi...

Peki, o zaman Sn. Onur Öymen'in, amacından saptırılan ve kasıtlı olarak çarpıtılan hatırlatmalarına bu denli tepkinin sebebi neydi?

Alevi kardeşlerimiz ise:

“Bunlar Atatürkçülüğü de, CHP'yi de, bazı sol ve sosyalist örgütleri de sadece bir basamak ve araç olarak kullanmaktadır. Asıl amaçları; Dersim olaylarının intikamını almak ve Türkiye Cumhuriyeti'ne darbe vuracakları imkân ve fırsatı yakalamaktır” iddialarının birer dayanaksız iftira ve haksız isnat olduğunu gösterecek tavırlar sergilemeliydi. Çünkü ülkemizde barış ve huzuru sağlamak, devletimizi ve cumhuriyetimizi korumak için hepimize çok büyük sorumluluklar düşmektedir. Artık çelişkili ve şüphe çekici tavır ve tutumlardan vazgeçilmeliydi. Düşman güçlerin güdümündeki bölücü PKK ve yandaşlarının ekmeğine asla yağ sürülmemeliydi.

ALEVİLİK VE BEKTAŞİLİK KAVRAMI

Alevilik ve Bektaşilik: İnancı; Kur'an, amacı; Hazreti Rahman, esası; Ehl-i Beyt-i Resul-i Zîşan, ahlakı; İslam olan Müslüman bir mezhep ve meşrep'tir.

Zaman içinde: Taliban tipi kaba ve barbar bir anlayışla veya "Dinler arası diyalog ve ılımlı İslam" safsatasıyla nasıl 'Sünni'lik saptırılmış, dış güçlerin Siyonist ve emperyalist çevrelerin güdümüne sokulmaya gayret edilmişse;

Maalesef; Alevilik, Bektaşilik ve Mevlevilik gibi meşrep ve mezheplerde, masonların kılıfı ve din düşmanlarının karargâhı yapılmaya alet edilmiştir.

Halbuki; Alevilik ve Bektaşilik aslında:

- Görünüşe ve yüze değil, "Öz"e önem veren.
- Acıtırıcı ve azdırıcı değil, yapıcı ve gönül alıcı ibretli söz söyleyen.
- İlahi aşk ve hakikati; bazen boğazın tabii ses telleriyle, bazen de, "saz"ın dertli nameleriyle dile getiren.

- Riyakarlık, sahtekarlık ve münafıklıktan çekinen mümin ve Müslüman kardeşlerimizdir.

Alevilik ve Bektaşiliğin üç önemli prensibi:

1- "Kalender"lik: Dünyaya ve menfaate önem vermeyip, her şeyi ve herkesi hoş görmek; geniş yürekli hikmet sahibi, barış ve bereket ehli olabilmek demektir.

2- "Garip-perver"lik: Kimsesiz, sahihsiz, fakir, düşkün ve garibanları sahiplenme, onları koruyup gözetme gayretidir...

3- "Hak-sever"lik: Allah'ı Kur'anı, Peygamberi zîşanı, İslam'ı, Ehli Beyti Resulullah'ı, vatani, bayrağı canından aziz bilmek... Her halde ve her yerde adalet ve hakkaniyete uygun hareket etmek... Zulümden ve zalimden nefret etmek halidir.

Biz Alevilik ve Bektaşiliği böyle biliriz... Onlarla ilgili uydurma iftira ve safsatalara asla rağbet etmeyiz... Masonların, din istismarcılarının, devrim simsarlarının oyuncağı olan; dünyalık makam menfaat için mukaddeslerini satan, Kur'anın çizgisinden, Resulullah'ın, Ehli Beyt Hazeratının ve sadık Ashabın izinden sapanlar "Sünni" de bilinse, "Alevi" de görünse, bu tiplere ilgi göstermeyiz. Dinini ve manevi değerlerini inkar eden, devletine isyan eden hainleri sevmeyiz...

Allah için buğz etmek (yani zalim ve saldırgan kâfir ve hainlere kin ve kızgınlık beslemek), ve yine Allah için sevmek (İslam'a ve insanlığa hayırlı ve yararlı kişileri ve işleri benimseyip sahiplenmek), imanın temelidir.

Ancak; dünyevi hesaplar için yapılan düşmanlıklar... Nefsi amaçlarla girişilen kıskançlıklar... Kavmiyetçilik ve mezhepçilik damarıyla duyulan kırgınlık ve kızgınlıklar, tamamen şeytani dürtülerdir.

Maddeye ve menfaate esir olanın, mana iklimine ve hikmete erişememenin alametleridir.

Çünkü aslında: Tek mevcut, Hak Mabud yalnız ve ancak Rabbimizdir. O'nun dışında her şey ve herkes sadece O'nun farklı tezahür ve tecellisi olan gölge ve görüntülerden ibarettir.

İnsanı, diğer varlıklardan farklı ve faziletli kılan da, onun bedeni veya beyni değil: RUHİ VE MANEVİ özelliğidir.

İnsanda; gören, işiten, hisseden, rüya gören, hayal eden zannedildiği gibi, bizim gözümüz, kulağımız veya beyin ve omurilik soğanımız değil, sadece ve ancak Ruhumuz ve kalbimizdir.

Göz sadece bir mercek araç, kulak sadece bir mikrofon alıcısı yerindedir. Aşırı görme bozukluğu olan birisinin çok kalın mercekli bir gözlük kullandığında ve ağır işitenlerin özel bir kulaklık taktığında gören ve işiten bu cam mercek ve şu alıcı alettir demek ne kadar yanlış ve yersizdir.

Şimdi size tonlarca istediğiniz cinsten atom ve molekül verilse; siz bunlardan: GÖREN, İŞİTEN, HİSSEDEN, ÜZÜLEN, SEVİNEN, DÜŞÜNEN, DEĞERLENDİREN, HAYAL EDEN, RİYA GÖREN bir varlık yapabilir misiniz? Hayır, ve asla...

Öyle ise, İnsan bedeni de atom ve moleküllerden meydana getirilmiş, bütün organları ve beyni maddi

parçalardan birleştirilmiş olduğuna göre; bu maddi ve zahiri vücudun ve organların; Hissetmesi, sevmesi, acı çekmesi, şefkat etmesi nasıl mümkün olabilir?.. Demek ki duyan, acıyan, inanan, insandaki ruhi yeteneklerdir.

Birisini sevdiğimizi ve önemsedüğimizi göstermek için, güzel ve iltifat edici sözler, şiirler söyleriz. Harflerden oluşan kelimeler ve cümlelerle övgüler dizeriz...

Veya bir hediye, bir çiçek takdim ederiz.

Aslında bu güzel sözler, bu çiçekler, hediyeler, kendileri sevgiden, samimiyetten, şefkat ve merhamet ve hürmetten habersizdir. Bunlar sadece karşı tarafa, ruhumuzdaki muhabbet ve hürmetin iletilmesinde birer vesiledir.

Kalpten kalbe, mana iletişimini ve ruhani ilişki ve işbirliğini sağladığımızdan, bu yola tevessül edilmektedir.

Ama ruhen ve kalben görüşebilecek "safiyet" ve "hassasiyet" kazananlar, manevi alıcı-vericilerini devreye sokmayı başaranların karşılıklı iletişim kurmak için böyle maddi ve zahiri sebeplere ihtiyaçları ortadan kalkabilir... Hatta geçmiş ve gelecek zaman boyutundaki ve farklı frekanslardaki ruhanilerle münasebet kurabilir..

İşte bugün inananlar arasındaki kopukluğun, insanlar arasındaki muhabbet ve hürmet yokluğunun, kavmiyet ve mezhep taassubunun ve bütünüyle ahlaki kokuşmuşluğun gerçek sebebi: **Ruhi ve manevi duygu ve değerlerimizin aç bırakılması, yeteri ve gereği kadar doyurulmaması, günah ve kötülüklerimizle ve dünyalık heves ve hayallerle kalbimizin köreltilmesidir!..**

KUR'ANLA, Hazreti Peygamberi Zışan Aleyhissalatü Vesselamla, mübarek ve muhterem Ehli Beyti Resulullahla, sadık ve samimi Sahabe-i Kiramla ve bütün diğer ulema ve hazeratıyla manevi münasebet kurabilenlerin, her türlü sorun ve sıkıntılarını aştığı ve Mevlasına ve ebedi mutluluğa ulaştığı bir gerçektir ve asıl gayemizdir.

Tarihte kalmış ve hesabı mahşere bırakılmış konularla kafalarımızı fazla karıştırmayalım.

Ancak; Kaderi İlahi, neden Hz. Ali'nin halife olarak en sona kalmasını murad etmişti? Sorusuna bir cevap arayalım.

Çünkü Hz. Peygamber Efendimizden hemen sonra yozlaştırılmaya ve hak yolundan uzaklaştırılmaya çalışılan... Fikir ayrılıkları ve makam menfaat kaygılarıyla, münafıklar eliyle birbirine düşürülmeye uğraşılan ve ilk üç muhterem halifeden sonra iyice azgınlaşan o fitne ve fesat kumkumasıyla: Hz. Ali Efendiniz gibi, örnek ve yüksek bir feraset, dirayet, cesaret ve istikamet sahibi gerçek bir kahraman dışında hiç kimse başa çıkamazdı ve "İslam'ın" gelecek nesillere aynen aktarılmasını sağlayamazdı.

Bu kanaati üstat Bediüzzaman da paylaşmaktadır.

Büyük Müctehit ve Mürşit olan İmamı Şafii Hz.leri:

Eğer Alevilik, Allah'ın Arslanı ve Hz. Resulullah'ın sıradışı, ilim ve hikmet sultanı Hz. Ali Efendimizi ve mübarek ve muhterem Ehli Beyti sevmek ve sahiplenmek ise: alem şahit olsun ki, Ben en birinci Aleviyim ve Allah Şahit olsun ki, Ben, Hz. Ali ve Ehli Beyt düşmanlarından beriyim! buyurmaktadır.

İki Şeytani Tuzak ve Tehlike:

Hz. Peygamber Efendimizin sünnetine ve onun hayat sistemine ve insanlık felsefesine uyanlar anlamında Aleviler de "Sünni" dir.

Ve yine Hz. Ali Efendimizi, Ehli Beyt sülalesini, sevip sahip çıkanlar anlamında, sünniler de, "Alevi" dir.

Ancak, Maalesef Günümüzde;

1. Sünniler, "Lay"laştırılıp, Amerikan emperyalizmine ve İsrail siyonizmine "uyumlu ve ılımlı" hale getirilmekle yozlaştırılıp, bir nevi Hz Hüseyin Efendimizi ve O'nun masum ve mazlum ehli Beytini Kербela'da; şeytanları bile utandıran bir vahşetle katleden "Yezid" lere taraftar olan gayretsiz ve karaktersiz insanlar gibi yamuklaştırılmaya çalışılmaktadır.

2. Alevi ve Bektaşî kardeşlerimizi de Haşa İslamdan ve Kur'an'dan kopuk, sadece bir takım uydurma gelenek ve göreneklere dayalı bir "Kültür" toplumu gibi göstermeye, Müslümanlıktan çok masonluğa, maneviyattan ziyade maddeciliğe ve Karunluğa yatkın; bozuk ve batıl bir görüş haline getirmeye

uğraşılmaktadır.

Bunlar, dinimize de, Alevi kardeşlerimize de iftiradır.

İslam'ın iman esaslarına ve ahlak düştularına bağlı olmakla beraber, bazı şahsi ibadet görevlerinde ihmalkâr davranılmasını bahane ederek "aleviler ve Bektaşiler, Kur'an'ın açık hüküm ve hikmetlerini inkâr ediyorlar" diyenler veya böyle zannedenler, ya yalancıdır veya yanılmaktadır.

Özetle:

Bindiğimiz gemimiz delinmekte, yani cennet ülkemiz dinamitlenmekte ve batırılmaya hazırlanmaktadır. Böyle bir sırada; kim geminin hangi katında yerleşecek? Kim hangi mutfakta yiyecek? Kim Kaptan, kim tayfa seçilecek? gibi şeylerle uğraşmak:

Alevi-sünni, Türk-Kürt, solcu-sağcı, dinci-devrimci, velhasıl hepimizin batıp boğulmasına yol açacaktır. Ve bu gemi batarsa, hiçbirimiz kurtulamayacak ve karlı çıkmayacaktır. Kuvay-ı Milliye sancağı altında toplanma zamanıdır.

Bugün "Yezid"lerin yerini Barbar Amerikan askerleri ve onların sözde Müslüman destekçileri almış, mazlum ve savunmasız Iraklı Müslümanları ve ehli Beytin Mensuplarını, vahşice katledip doğramaktadır!

Barbar Amerika'dan, ahlaksız Avrupa'dan ve Siyonist İsrail canavarından yana olan ve bu zalimleri alkışlayan, Alevi de olsa, Sünni de olsa, samimiyetsiz, seviyesiz ve satılık bir sahtekârdır.

Yeri gelmişken hatırlatalım ki, iki türlü Müslüman vardır:

1- **Hakiki Müslüman:** İman ve ahlak esaslarına ve insan haklarına önem verir. İhlâs ve istikamet sahibidir.

2- **Hukuki Müslüman:** Şekle ve dünyalık menfaatlere önem verir. Dini gayret ve cesaret sahibi değildir. Bunun gibi Sahabe de iki kısımdır:

1- **Resmi Sahabe:** Resulullahla görüşüp iman eden ve zahiren Müslüman olarak ahirete göç eden herkes sahabe bilinir ve hürmet edilir.

2- **Samimi Sahabe:** Kur'an'ın ahkâmını, Resulullah'ın ahlakını, Allah ve Resulü'nün rızasını, Ehli Beyt-in ve kutsal emanetin hatırını, şahsi makam ve menfaatin üstünde gören seçkin şahsiyetlerdir. Bu iki sınıfın arası ahirette ayırt edilir.

Münafıkların gizli listesi Resulullah'ça kendisine verilen Hz. Huzeyfe'nin (ra), cenaze namazına katılmadığı, ama zahiren çok muhterem ve mübarek sanıldığı böyle kimselerin farkına varan Hz. Ömer'in büyük bir hayret ve endişeye kapılması ve "Ya Huzeyfe! Allah aşkına söyle, ben de münafıklar listesinde var mıyım? diye sorması, haşa riyakarlık değildir. Ve bu telaş ve tedirginliğe boşuna düşmemiştir...

Unutmayın, "Ahiret âlemi, hayret âlemidir." Çünkü nice mümin ve muttaki sayılanların münafık olduğu, nice hesaba katılmayan ve kıymete alınmayan şahsiyetlerin ne derece Allah'a yakın ve O'nun rızasına muvafık bulunduğu, kıyamet gününde ortaya çıkınca, herkes şaşkınlık geçirecektir...

HEPİMİZ, BİRİZ!

Ülkemde yetmiş milyon Kürt, yetmiş milyon Türk vardır.

Alem şahit olsun bizler; hem Alevi-sünniyiz!

Ayrı gayrı görenlerin; yüzüne tükürük vardır

Alem şahit olsun bizler; hep Sünni-Aleviyiz!

Bektaşî meşrep inançlı; Müslümandır Atatürk

Hilal için Haç'a karşı, savaşandır Atatürk

Masonluğa kilit vuran, bir insandır Atatürk

Alem şahit olsun bizler; hem Alevi-sünniyiz!

Türk, Kürt; her mezhep buradayız; bizi duysun dinsizler
 Oyunları bozacağız; ayık olsun densizler
 Seyitler, Pirlar, Şehitler; ruhları bedensizler
 Şu an hepsi bizimledir; hep Sünni-Aleviyiz!

Hem solcuyuz, hem sağcıyız; hem Milli görüşçüyüz
 Hem dindar hem demokratız; hem de Atatürkçüyüz
 İlahimiz, türkümüz var; ilkeli ülkücüyüz
 Alem şahit olsun buna; hem Alevi-Sünniyiz!

Nerde bir Müslüman görse; saldırıyor Siyonist
 Gavura zaharlık yapar; maalesef yerli yezit
 Kur'andan gıcık alıyor, soysuzlaşmış kuduz it
 Alem şahit olsun bizler; Müslüman bir Milletiz!

Ali'siz bir Alevilik; uyduruyor gafiller
 Gayretsiz, layt bir Sünnilik, istiyorlar kâfirler
 İslam Dini, gericilik; sanıyorlar cahiller
 Ahlak ve insan hakları; Batıdan ilerdeyiz!

Zülme karşı direnişin; simgesidir Hüseyin
 Bütün mazlum müminlerin; gür sesidir Hüseyin
 Hak yolunda şehitlerin, rütbesidir Hüseyin
 Alem şahit olsun bizler; hep Sünni-Aleviyiz!

Şahı şahit hatırına, çok muhteremdir bugün
 Bilsen ne sırlar saklıdır, çünkü mahremdir bugün
 Bütün Irak Kerbeladır, hep Muharremdir bugün
 Amerika yezit olmuş, Kerkük yaremdir bugün
 İşbirlikçiler utansın, biz Sünni Aleviyiz!

D- ATATÜRK'ÜN OSMANLIYA BAKIŞI

Atatürk'ün İlmî ve Gerçekçi Bir Metotla Hazırlatıp Ders Kitabı Olarak Okuttuğu: ATATÜRK'ÜN “OSMANLI TARİHİ” NİYE KALDIRILMIŞTI?

Birinci Dünya Savaşı'nda Osmanlı'yı yenen devletler, şöyle bir bildiri yayımlamışlardı:

Müttefik Devletler Konseyi'nce 23 Haziran 1919'da Milletimiz İçin Uygun Bulunan Metin

“(…) Tarih boyunca hangi ülke Türklerin eline geçtiyse o ülke maddi ve kültürel geriliğe gömülmüş, hangi ülke Türklerin elinden kurtulduysa maddi ve kültürel bakımdan yükselmiştir. Tarih boyunca Türkler ellerine geçirdikleri ülkeleri geliştirmemiş, yıkmıştır; çünkü Türklerde geliştirme yetisi yoktur, yalnızca yıkmayı savaşmayı bilirler. (Bu nedenle ülkelerini parçalayacak ve Türkleri biz yöneteceğiz) (...)”

İmzalar:

(İngiltere, Fransa, İtalya, Amerika,
Yunanistan, Japonya, Sırbistan)

Bu bildirinin altında diğer devletlerin yanı sıra Amerika'nın da imzası bulunmaktaydı. “Müslüman Türklerde; yalnızca yakıp yıkarak savaşma yeteneği bulunduğu, bunun dışında bilim, düşünce, ekonomi, mimarlık, üretim bilimi ve sanat gibi uygarlık alanlarında hiçbir kabiliyeti bulunmadığı” savına Mustafa Kemal'in 28 Aralık 1919'da verdiği yanıt şu olmuştur.

Atatürk'ün yanıtı:

“Sözde ulusumuz, yetenekten yoksun bulunduğu için, bayındır bulunan yerlere girmiş ve oralarını yıkıntıya çevirmiş! Bu savlar kesinlikle gerçek değildir. Karaçalmadır. Düşününüz efendiler! Ulusumuz küçük bir aşiretten, anavatanda bağımsız bir devlet kurduktan başka, Batı dünyasına, düşman içine girdi ve orada büyük çabalarla bir imparatorluk kurdu. Ve bunu, bu imparatorluğu, 600 yıl büyük bir yetkinlikle sürdürdü. Bunu başaran bir ulus, elbette yüksek bir yöneticilik yeteneğine ve yönetim örgütlenmesine sahiptir. Böyle bir durum yalnızca kılıç gücüyle gerçekleştirilemez. Tüm dünya bilir ki, Osmanlı Devleti, ordusunu çok geniş olan topraklarının bir ucundan diğer ucuna olağanüstü bir hızla, tepeden tırnağa donatılmış olarak ulaştırır ve bu orduyu aylarca, belki de yıllarca besler, yedirir, içirir, giydiren ve yönetirdi. Böylesi bir etkinlik, yalnızca ordu örgütünün değil, (cephe gerisinde) yönetim birimlerinin de olağanüstü kusursuz ve yetenekli olduğuna kanıttır ve tarih buna tanıklıktır.”¹⁷³

Atatürk'ün Türkiye İktisat Kongresi'ndeki Konuşmasında Osmanlı Tarihi:

Mustafa Kemal, Birinci Dünya Savaşı'nda Osmanlı'yı yenen devletlerin ‘Osmanlı’da yalnızca savaşma yeteneği bulunduğu, uygar yeteneklerin bulunmadığı’ savını 1919'da verdiği bu yanıtla çürütmekle yetinmemiş, düşman ülkelerin orduları topraklarımızdan kovulduktan hemen sonra 1923'te İzmir'de topladığı Türkiye İktisat Kongresi'nde İlk Osmanlı Tarihi Dersi'ni verirken şöyle demiştir.

“Efendiler, uzun gafletlerle ve derin umursamazlıkla geçen yüzyılların ekonomik yapımızda açtığı yaraları iyileştirmek ve çarelerini aramak, ülkeyi bayındırlaştırmak, ulusu bolluk ve mutluluğa ulaştıracak yolları bulmak için yapacağımız çalışmaların başarıyla sonuçlanmasını dilerim... Tarih, ulusumuzun yükseliş ve çöküş nedenlerini ararken birçok siyasi, askeri, toplumsal nedenler bulmakta ve saymaktadır. Kuşku yok ki bu nedenler toplumsal olaylarda etkilidir. Bir ulusun doğrudan doğruya yaşamıyla ilgili olan, o ulusun ekonomisidir... Gerçekte Türk tarihi araştırılacak olunursa: Yükselme ve çöküş nedenlerinin büyük ölçüde ekonomik sorunlardan kaynaklandığı görülecektir... Tarihimizi dolduran başarıların yada çöküşlerin tümü ekonomik durumumuzla yakından ilgilidir... Efendiler! Kılıç kullanan kol yorulur; fakat saban kullanan kol her

¹⁷³ Nutuk. Vesika:220

geçen gün daha çok güçlenir ve her gün daha çok güce sahip olur. Eğer vatan; kupkuru dağ ve taşlardan, viran köy, kasaba ve şehirlerden ibaret olsaydı, onun zindandan farkı olmazdı.¹⁷⁴

Atatürk'ün yazdığında Osmanlı Tarihi!

Mustafa Kemal, Cumhuriyet döneminde kendi kurduğu Türk Tarihi Tetkik Cemiyeti'nce yazılan ve 1931-1941 arası okullarda okutulan tarih kitabında, Osmanlı'nın Batı'ya askeri olarak üstün olduğu yüzyıllar boyunca, aynı zamanda ekonomik ve bilimsel olarak da üstün olduğu gerçeğini özellikle vurgulamış; çöküşün askeri alandan önce ekonomik, bilimsel ve teknolojik alanlarda başladığını açık ve kesin biçimde ortaya koyarak, özetle şunlar öğretilmiştir:

(1299'da kuruluşundan 16 ve 17. yüzyıllara dek Osmanlı'da) "Halkın, hükümetin ve ordunun gereksindiği her şey ülke içinde hazırlanmakta ve üretilmekteydi. Bu yüzden dış ticaret dengesinde açık yoktu. Dahası, 19. yüzyılın ortalarına dek Osmanlı ülkesinin dışsatımı (ihracatı), dışalımından (ithalatından) çoktu. Dış ticaret dengesindeki açık, bu tarihten sonradır." (Not: Bu tarihler, Islahatçı, Tanzimatçı ve İttihatçı Masonların Osmanlı yönetimine hâkim olduğu dönemlere rastlamaktadır.) (...) "Devletin gerileme devrine kadar halkı iyi idare etmiş oldukları görülüyor." (...) "Türkler arazi işinde halkı koruyan bir usul takip ediyorlar. Balkanlardaki Hristiyan köylüler, Türk idaresi altında, vasileus ve krallar zamanından çok daha mutlu ve müreffeh bir hayata kavuştular. Asla bağnaz olmayan ve çok iyi idare etmeyi bilen Türkler, köylülerin arazisine dokunmadılar." (...) "İstanbul'un fethi üzerine, Türklerin ünü Avrupa'nın her tarafına yayıldı. Türklerin ellerine geçirdikleri memleketleri; çok adaletli ve merhametli idare ettikleri, fukarayı zenginlerin zulüm ve baskısından kurtardıkları her yerde konuşulmaktaydı. Türk tebaası olan kavimlerin rahata ve mutluluğa erdikleri anlatılmaktaydı. Bazı Almanlar, Türklerin Almanya'ya gelip memleketlerinde süregelen haksızlık ve adaletsizliğe engel olacakları ümidine bile kapılmışlardı. Nürenbergli Hans Rosenblut adlı bir yazar, "Türkler Hakkında" başlığıyla yazdığı bir tiyatro kitabında Türklerin adaletini, "aristokratları cezalandırarak halka refah sundukları" şeklinde gösteriyordu. Hatta Fatih'in hemen çağdaşı olan meşhur siyaset kuramcısı Makyavelli bile, Türk idaresinin o dönemde var olan idarelerin hepsinden daha iyi olduğunu yazıyordu." (...) "Sultan Süleyman zamanında Osmanlı Devleti servet ve refahça da yüksek bir seviyeye ulaşmıştı. İmparatorluğun tebaası, o dönemin her tür sanayisine vakıftı. İhtiyaçlar (yabancı ülkelerden alınmaz) memleket içinden-yerli üretimle-sağlanırdı... 16. yüzyılda Doğu'nun sanayi ve ziraatı Batı'dan üstündü. İhracat ithalattan fazlaydı. Kanuni Süleyman'ın son günlerine doğru genel olarak mali durumun bozulduğu anlaşıyor." (...) "Süleyman döneminde Alman rahibi Luther bile "Türkler gelip de Almanya'da adilane idarelerini acaba kurmazlar mı?" ümidini besliyordu. O zamanların Almanları, İstanbul'un fethi arifesindeki Rumlar gibi, Alman imparatorluğunun ve Alman feodal beylerinin zalimce idareleri altında bulunmaktansa, Türklerin yönetimi altına geçmek daha iyidir, diye düşünüyorlardı." (...) "Kanuni Sultan Süleyman devrinden sonra bozulma başlamıştı." (...) "1683'ten sonra gerileme devri başlar." (...) "Osmanlı toplumunun iktisadi alanda ilerleyememiş olduğu, 16 ve 17. yüzyıl başlarında Avrupa'da görülen sanayi alanındaki gelişmelere ayak uydurulamamıştır." (...) "Son devirlerde genel olarak memleket idaresindeki olumsuzlukların, Osmanlılarca bilim, sanayi ve iktisat alanlarında gösterilen keşif ve yaratıcı gücün sonraki hükümetlerde (İttihatçılar ve Tanzimatçılar kastediliyor.) bulunmayışına bağlamak yerine, her açıdan geri kalmışlığın sebebini, Osmanlı kara ve deniz kuvvetlerinin zayıflamasında aramak yanlışır. Uygarlıkça 16. yüzyılda Batı'ya üstün olduklarından, 17. yüzyıldan itibaren uygarlıkta üstünlüğün Batı'ya geçtiğini kabul ve itiraf etmiyorlardı." (...) "Bunun içindir ki III. Selim tahta çıkınca, tebaasından devletin iyileştirilmesi hakkında fikir ve görüş sordu. Din adamlarından, devlet adamlarından ve kumandanlarından bazıları birer layiha sundular... O dönemin bilgilerinin ticaret dengesine, dışarıdan satılardan daha çoğunu yurt dışından satın almanın, ithalatın ihracattan çok olmasının zararlı olduğuna, ülkedeki madenlerin işletilmesine, lüks tüketim maddelerinin yurt dışından getirilmesinin engellenmesine... İlişkin görüşleri dikkate değerdir. Bir memlekette ticaret dengesinin memleket zararına bozulması durumunda, maliyenin düzeltilmesinin imkânsız olduğunu ve maliye düzeltilmedikçe de ordu ve idarenin düzelmeyeceğini layiha sahiplerinin çoğu tamamıyla kavramış

¹⁷⁴ A. Gündüz okçun. Türkiye İktisat Kongresi sh:246

görülmektedir. Bu layihaların iktisadi ve mali meseleler hakkındaki görüşlerinden hiç birisi hayata geçmemiş olsa gerekir.” (...) “Buhar gücünün sanayiye uygulanması, buharla işleyen makinelerin çoğalması, az sürede çok mal üreten fabrikaların kurulması yeni bir atılım gerektiriyordu... Fabrikalar eski el tezgâhlarına benzemiyordu... 1848’den önce küçük sanayi daha çok olmakla birlikte, yavaş yavaş yerini büyük sanayiye bırakıyordu...” (...) “Sanayileşen Fransa, İngiltere, Avusturya, Prusya, buhardan yararlanmayı bilmeyen ve sanayice geri düşen geniş Osmanlı İmparatorluğu’nun kendilerine işlenmemiş hammadde sağlayan ve kendilerinden işlenmiş ürün satın alan bir ticaret alanı, bir sömürü sahası halinde yaşamasını çıkarlarına daha uygun buluyorlardı.” (...) “Buharın Doğu’da değil Batı’da icad edilip üretim ve ulaşımına uygulanması, Doğu’nun el sanayisiyle yelkenli ulaşım araçlarına tehlikeli bir darbe vurmaktaydı. Çabuk, kolay ve ucuz üretilen buharlı fabrikaların ürünleri, Osmanlı memleketinin insan eliyle ağır ağır, az miktarda ve daha güç ve pahalıya çıkan ürünleri karşısında başarıyla rekabet ederek, Osmanlı çarşı ve pazarında yerli eşyanın yerini almaya başladı. Osmanlı devletinin gümrükleri istediği gibi düzenleyerek yerli sanayiye korumasına ise maalesef kapitülasyonlar engel olmaktadır... Kısacası, Avrupa zanaat ve sermayesi, yerli zanaat ve sermayeyi yutmaya başladı... 19. yüzyılın ortalarından sonra ticaret dengesinde gittikçe büyüyen açık, halkı ve devleti günden güne fakirleştirdi ve yıkıma yaklaştırdı.” (...) “1854’te ilk kez dışarıdan borç alındı... Bu borçlanmaların Osmanlı İmparatorluğu’nun başına ne büyük bir bela olduğu daha sonra anlaşılacaktı.”¹⁷⁵

Mustafa Kemal döneminde, 1930’larda çocuklara okullarda verilen bu Osmanlı tarihi bilgisi, onların beyinlerine: “eğer bilim, sanayi ve teknoloji alanında üstünlük kuramazsak, askeri üstünlük de kuramayız” yargısını kazınmaktaydı.

Mustafa Kemal’in Tarih Kurumu’nun okullarda ders olarak okuttuğu bu Osmanlı tarihi, bilimseldi. Öyle ki, günümüz araştırmacıları, bu saplantıların tümünü doğrulamaktadır. Sennur Sezer’in 28-29 Haziran 2003’de sunduğu “Kadınımızın Emek Tarihine Kısa Bir Bakış” başlıklı bildiride bu gerçekler şöyle dile getirilmiştir:

“Osmanlı İmparatorluğu 14. Yüzyıl’da maden çıkarmada, madeni eşya ve deri endüstrisinde Batı’dan çok ileri, dokuma endüstrisinde de hızla gelişen bir ülkeydi. 15. yüzyılda Ege ve Marmara Denizi’nin kıyıları, dokumacılığın geliştiği merkezlerin yoğunlaştığı yerlerdi. Denizli, Bergama, Akhisar ve Tarhala yöreleri pamuklu bez, Gelibolu’da yelkenbezi, Biga Kızılcatuzla’da yeniçeri üniforma astarı olan nimte bezi dokunurdu. Selanik’te ve kuzeyinde çuha, aba, kebe, kilim gibi yün dokumacılığı yaygındı. Bursa, İstanbul, Amasya, Tokat ve Sakız adası ipek dokumanın uzmanlaştığı ünlü merkezlerdi: kemha, kadife tafta, vala dokunuyordu. Bu kumaşlar için gereken ipeğin büyük bölümü, özellikle Bursa’ya İran ve Uzak Doğu’dan getiriliyordu. (...) Dışarıdan hammadde alan Osmanlı endüstrisi; dışarıya işlenmiş mal satıyordu. Lonca örgütlerinin denetiminde olan bu gelişkin endüstriler Batı’daki benzerlerince maalesef makineleşemediğinden, endüstriye para yatırmayı düşünecek toprak sahibi de olmadığından bir süre sonra duralayacaktır. Batıdaki kapitalist gelişim sonucu 17. yüzyıl ortalarından başlayarak daha ucuz malların iç ve dış piyasayı kaplaması ile gerileyecek, daha önce işlediği hammaddeleri, örneğin Ankara keçisi yününü ihraç etmeyen ülke yavaş yavaş bir hammadde ülkesi kimliği kazanacaktır. (...) 19. yüzyıl’dan başlayarak Osmanlı İmparatorluğu’nun dış satımında ön sırada olan (işlenmiş) dokuma ürünlerinin yerini bu sefer dokuma hammaddesi alır. Bunun karşılığında dışarıdan alınan (işlenmiş) dokuma ürünlerinin miktarı artar. Bu durum ülkedeki dokumacılığı sarsacaktır. 1812’de İşkodra’da bulunan 600 tezgâh 1821’de 40’a düşecek, Turnova’daki 2000 tezgâh 1830’da 200’e inecektir. Anadolu’daki merkezlerde de durum farklı değildir.

Osmanlı 1700’lere Dek Batı’dan Üstündü!

Mustafa Kemal’in: “1919’da Osmanlı’yı yalnızca savaşçı yıkıcı bir devlet, Türk’ü ise savaşmaktan başka yeteneği bulunmayan bir millet” olarak suçlayan emperyalist devletlere; “savaş başarısı; Osmanlı-Türk’ünün Batı karşısındaki toplumsal, ekonomik, bilimsel, siyasi üstünlüğünden kaynaklanmıştır.” biçimindeki yanıtı, Türk Tarihi Tetkik Cemiyeti’nin yazılan ilk Atatürkçü Osmanlı Tarihi kitaplarında yer almıştı ve bu durum: Cumhuriyeti kuranların: Osmanlı’nın yükseliş dönemindeki güç kaynağının ve gerileme dönemindeki

¹⁷⁵ Tarih III. Yakın ve Yeni zamanlar. / T.T.T. Cemiyeti Marif Vekaleti 1933 / Sh: 5-244

hantallığın ve hastalığın nedenlerini çok doğru saptamış; böylelikle Osmanlı'yı yıkıma sürükleyen yanlışları yinelemekten kaçınacak bilimsel öngörü ve tarih bilinciyle donanmış olduklarını gösteriyordu.

Luther ve Osmanlı:

Peki Cumhuriyet döneminin Atatürk tarafından hazırlattırılan bu ilk Osmanlı Tarihi yalan mıydı, yanlış mıydı? Hayır. Ne yalandı, ne yanlış. Osmanlı Türk'ü, Osmanlı'nın yükseliş döneminde gerçekten de Batı'dan, her bakımdan üstün bir bilim ve teknolojiye sahipti. Bugün nasıl insanlar kurtuluşlarını Batı'ya göç etmekte görüyorlarsa, o dönemde de Batılılar kendi kurtuluşlarını Osmanlı'ya göç etmekte buluyor ve Luther bu durumdan şöyle yakınıyordu:

"Bizim halkımız, Almanlar, yabani, vahşi, yarı-şeytan yarı-insan bir halk olduğu için, pek çok kimse Türklere sığınıyor ve onlara katılıyor."(...) "Ayrıca duyduğuma göre Alman ülkelerinden Alman Hükümdarı ve Alman prenslerine bağlı olmaksızın, Türklere katılıp onlara sığınmak isteyen çok kişi bulunuyor... Türklerden çok şey öğrenmemiz gerekiyor."¹⁷⁶

Luther'in bu sözlerini aktaran Margred Spohn, o dönemde Batılıların öbek öbek Osmanlı'ya katıldığını özgün kaynaklardan aktarırken şöyle diyor:

"Osmanlı İmparatorluğu, (Avrupa'daki) çiftçilere, zanaatkârlara ve askerlere çok çekici geliyordu. (Avrupa'daki) çiftçilerin ümitsiz durumları, feodal toplumlarda onlardan acımasızca vergi alınması, 1520 yıllarında, 15. yüzyılda ve 16. yüzyılın başında pek çok çiftçinin Osmanlı Ülkesine göç etmesine neden oldu.¹⁷⁷ Orada zorunlu çalışma (angarya) yoktu, vergiler açıkça belirlenmişti, ekinler gelip geçen ordular tarafından harap edilmiyordu ve hepsinden önemlisi sosyal sınıf atlama olanağı vardı.¹⁷⁸ Bir paşa şöyle anlatsa: "Babam (Avrupa'da) bir domuz çobanı, günlük ücretle çalışan bir sığır çobanıydı. Benim erdemim, cesaretim, dürüstlüğü, çalışkanlığım, aklım beni (Osmanlı'da) böyle şerefli makamlara (paşalığa) getirdi." Bu sözler o zamanın bir Alman çiftçisinin kulağına ne kadar hoş geliyordu... 1453 ile 1623 arasında Osmanlı İmparatorluğu'nda esir düşerek veya kendi dini inançlarını terk edip Müslüman olanların sayısı binleri buluyordu!.. Sürekli asker kaçağı salgınları (Avrupalı askerlerin kendi birliklerinden kaçıp Osmanlı'ya sığınmaları) subayları endişelendiriyordu... Osmanlı İmparatorluğu'nun sosyal bakımdan çekiciliği yalnızca Avrupa topraklarının alınması tehlikesini getirmiyor, aynı zamanda sosyal feodal düzeni de tehdit ediyordu."¹⁷⁹

İşte Türklerin vahşi, barbar, kan içici, yamyam olduğu gibi yalanlar, o dönemde Avrupalı feodal beyler ve din adamlarınca, halkı Türklerden korkutup Osmanlı'ya sığınmaların önüne geçmek amacıyla uydurulmuştu.¹⁸⁰

Ve ama, maalesef; Osmanlı Türküne ve adalet düzenine bu ruh ve şuuru yüce İslam Dininin kazandırdığı ise; özenle gizleniyordu!?

Ve yine hayıflanacak bir durumdur ki, Atatürk'ü devre dışı bırakan hıyanet cuntasının kuklası olan Amerikan'cı İsmet İnönü ve sabataycı dönmlerin ve İsrail Siyonistlerinin gözdesi Adnan Menderes dönemlerinin de bizzat Mustafa Kemal'in hazırlattığı ve gerçekleri yansıttığı için, Tarih kitapları bile kaldırılmış, kendi dinine ve tarihine küfrettirilen bir süreç başlatılmış ve işte sonunda ülkemiz ve milletimiz, her yönden iflas noktasına gelip dayanmıştır.

Artık, yeni bir Kuvay-ı Milliye şahlanışı kaçınılmazdır ve yakındır!..

¹⁷⁶ Her şey Türk İşi. / Çev. Leyla Serdaroğlu / Sh:27

¹⁷⁷ Bkz: Delumeau, Sh:399

¹⁷⁸ Bkz: Pfeffermann 46:12

¹⁷⁹ Age Sh:26

¹⁸⁰ Türkiye'nin Siyasi İhtiharı / Cengiz Özakıncı / 3. Baskı / Sh:345-355

VAHDETTİN VE MUSTAFA KEMAL'İN GERÇEK YERLERİNE KOYULMASI

Sultan Vahdettin'in Kuvay-ı Milliye'yi destekleyen hatt-ı hümayunu ve Mustafa Kemal'in tarihi itirafları:

Milli Mücadele'nin Sivas'ta çıkan ilk yayın organı "İrâde-i Milliye" gazetesini bir grup öğretim üyesi elbirliği etmek suretiyle Latin harflerine çevirdiler, Buruciye Yayınları tarafından Osmanlıca orijinaliyle birlikte 2007 yılında yayınlandı.

14 Eylül 1919 tarihli nüshada daha önce de dile getirdiğim bir telgraf yer alıyor. Çeken "Üçüncü Ordu Müfettişi, Yaver-i Hazret-i Şehriyarileri Mustafa Kemal", çekilen kişi "Zat-ı Şahane" yani Sultan Vahdettin, çekildiği yer Havza. Tarih 14 Haziran 1919.

Burada Mustafa Kemal Paşa, son görüşmelerini hatırlatıyor padişaha ve şöyle diyor: Huzurdayken İzmir'in işgali karşısında "pek mahzun olan" kalbinizin "bu nokta-i necâta ait ilhamatı"nı, yani ülkenin sizin öncülüğünüzde millî mukaddes bir kudretle kurtulacağına dair verdiğiniz ilhamları şu an gibi hatırlıyorum. Sizin "ilkâ"nızdan, yani Şemseddin Sami'nin "Kamus-i Türkî"sine bakılırsa, benim fikrimi çelmenizden aldığım imanın azmiyle görevime devam ediyorum.

Ancak telgrafın bu şeklini başka kaynaklarda bulabileceğinizi sanıyorsanız aldanıyorsunuz. "Nutuk" dahil diğer kaynaklarda "ilkâ" kelimesinin "dilbah" a dönüştürüldüğünü görüp hayrete düşüyorsunuz (mesela "Atatürk'ün Bütün Eserleri", c. 2, s. 375). Meğer, Atatürk'ün kendi sözleri de zamanla kitabına uydurulmuş.

Peki sonradan tamamen unutulacak olan bu "fikir çelme" hadisesi neyin nesiydi? Ona dair de bazı ipuçları bulabiliyoruz aynı telgrafta. Mustafa Kemal Paşa, Samsun'a çıktıktan bir ay kadar sonra şu gerçeği itiraf ediyor:

"İstanbul'da iken milletin bu kadar kuvvetli ve az vakitte felaketlerden bu derece müteyakkız [uyanmış] olduğunu tahayyül edemezdim."

İlginç değil mi? Devam ediyor Paşa:

"Millet baştan aşağı uyanık olup istiklal-i millet ve devleti ve hukuk-i âliye-i saltanat ve hilafeti teyid için kavi bir azim ve iman ile mücehhez bulunuyor." Yani uyanmış olan millet, milletin ve devletin bağımsızlığı ile saltanat ve hilafetin yüce haklarını desteklemek için sağlam bir kararlılık ve imanla donanmış durumda.

Mustafa Kemal Paşa'nın bu tespitleri halkımızın, çoğu din alimi olan zatlarca kurtuluş mücadelesine hazırlandığını gösteriyor. Piyasadaki inkılap tarihlerinde o yıllarda milletin yere serilmiş olduğu ve sonra Atatürk'ün gelip onu dirilttiği anlatılıyor. Oysa gerçek hiç de öyle değilmiş. Üstelik bunu bizzat kendisi söylüyor.

Mustafa Kemal Vahdettin'in son hatt-ı hümayunuyla bütün milletin azim ve mücadele gücünü uyandırdığını da beyan ediyor. Peki kime karşıymış bu mücadele? Cevabını telgraf sahibi veriyor zaten:

Milletin beka ve varlığına düşman olanlara karşı. Yani İngilizlere ve İngilizlere yaltaklanmayı meslek edinen zayıf karakterlilere karşı.

Şimdi düşünelim:

Beni Anadolu'ya ikna ettiniz diyen kim? Atatürk.

Anadolu'ya geçmeden önce milletin bu kadar uyanık ve mücadeleye hazır olacağını hayal bile edemezdim diyen kim? Yine Atatürk.

Uyanmış olan milletin bağımsızlık ateşiyle tutuşmuş olduğunu ve devletin ve milletin haklarını desteklemek için kararlılık içinde olduğunu söyleyen kim? Yine Atatürk.

Vahdettin'e, hatt-ı hümayununuz milletin mücadele gücünü uyandırdı diyen de o, İngilizlere ve onların destekçilerine karşı mücadele etmek üzere anlaştıklarını söyleyen de.

Peki Turgut Özakman neyi savunuyor: "Canım Vahdettin gönderdi ama Atatürk'ün ne için

gittiğini bilmiyordu ki. Bilse asla göndermezdi” diyor.

Şimdi Havza telgrafıyla görüyoruz ki, ikna eden de, gönderen de, hatt-ı hümayunuyla halka direniş mesajı veren de, İngilizleri barışa ikna etmek için Mustafa Kemal’le gizlice mutabakat sağlayan da Vahdettin’den başkası değil. Aralarında bütün bunlar önceden konuşulmamış olsa Mustafa Kemal ne diye anlatsın ki derdini sultana?

Üstelik Vahdettin’in Anadolu halkına, yanınızdayım mesajını veren bir beyannamesi var ki, gazete sütunlarında alkışla karşılanmış. Mustafa Kemal, 28 Eylül 1919 tarihli nüshada bu beyannamenin Osmanlı tarihinde her bakımdan benzersiz olduğunu yazıyor. "Padişahımız", Anadolu harekâtının tamamıyla meşru olduğunu ilan ederek mevcut cereyanı, yani Kuvay-ı Milliye’yi lütfen teşvik etmekte ve hatta katılarak kuvvetlendirmektedir." Daha ne desin? ¹⁸¹

Mustafa Kemal’le Sultan Vahdettin, yakinen tanışıp, birbirine son derece güvenmektedir. Ancak bu sevgi ve samimiyeti özenle gizleyip, her ikisi “danışıklı bir döğüş” tavrı sergilemektedir.

Bu nedenle İngilizler ve işgal güçleri, Mustafa Kemal’i kendilerine yakın görmektedir. O’nun Sultan Vahdettin tarafından Samsun’a (Anadolu’ya) gönderilmesine bu yüzden karşı gelinmemiş ve şüphe çekmemiştir. Atatürk bu sayede milli mücadeleyi daha rahat örgütlemiş, hatta İngilizlerin stratejik ve teknik yardımlarını bile alıp kullanabilmiştir. Hatta Ankara Hükümetini resmen ilk tanıyan ülke, İngiltere’dir. Mustafa Kemal’in bu hilesini ve Milli gayesini sezdiklerinde ise; iş işten çoktan geçmiştir.

Sultan Vahdettin, Şeyhülislam M. Sabri, ve M. Kemal Paşa

Sultan Vahdettin, İngiliz zırhlısıyla İstanbul’dan ayrılırken sabık Şeyhülislam Mustafa Sabri Efendi de onunla berabermiş. Oğlu İbrahim Sabri ve aile efradı da birlikte imişler. Başkaları da varmış. Bir kısmı Pire’de, Atina’da inmişler.

Mustafa Sabri Efendi, Zeynel Abidin Efendi, Filozof Rıza Tevfik, galiba Refik Halid de aileleriyle birlikte gemide imişler. Daha başkaları da varmış.

Tabi bu yolculuğa çıkmanın evveli de var. **Mustafa Kemal Paşa’nın Anadolu’ya gönderileceğini öğrenen Şeyhülislam** Mustafa Sabri Efendi, Dolmabahçe Sarayı’na gidip, Padişah Vahdettin’i ziyaret eder. Konu açılır, söz uzar, yemekler yenilir, çaylar içilir, yatsı namazları kılınır.

Tüm bunlar olup biterken sohbet Anadolu’ya gönderilecek kişi konusunda yoğunlaşır. **Şeyhülislam Mustafa Sabri Efendi, Mustafa Kemal Paşa’nın Anadolu’ya gönderilmesine karşı çıkar ve Padişahla** aralarında şöyle bir konuşma geçer:

Padişah Vahdettin:

“-Efendi hazretleri, vaziyet belî; ben vatanımı kurtarmak istiyorum; her ne pahasına olursa olsun, vatanımın kurtulmasını istiyorum. Efendi hazretleri, anlaşıyor ki siz, saltanatımın tehlikeye düşeceğinden korkuyorsunuz. Onu korumamı istiyorsunuz...” Bunun üzerine Şeyhülislam Mustafa Sabri Efendi:

“-Efendim, benim endişem, sizin saltanatınız için değildir. Bugün saltanatınızın temsil ettiği dinimiz içindir. Bendeniz, din gider diye korkuyorum. Saltanat giderse, yerine bir saltanat daha bulunur. Fakat din giderse yerine bir din daha gelemmez. Benim korktuğum budur.

“Eğer mutlaka, bir zat, bir asker gönderilecekse, başka birini araştıralım. Bana da bir söz hakkı tanıyın. Siz bu dinin halifesi, ben de Şeyhülislamıym. Din cihetinden, sizin kadar ben de mes’ulüm.” Filan dedi.

Baktım, Padişah’ın Mustafa Kemal’e tam bir itimadı var. Bana:

“-Yanlış anlıyorsunuz, suizan ediyorsunuz, benim onunla (Mustafa Kemal Paşa) **teşrik-i mesaim oldu. Fikrine, zikrine, zekasına güveniyorum.** Efendim, orduda bizi anlayan, memleketin dertlerini bilen insan.. Ateşin bir zeka, ateşin bir zeka..”

Baktım, Padişah durmadan böyle diyor, “ateşin bir zeka...” Anladım ki artık son sözü söyleyip konuşmayı

¹⁸¹ Zaman / 14.12.2008

bitirmek lazım.”

Şeyhülislam Mustafa Sabri konuyla ilgili padişaha son sözlerini söyler ve oradan ayrılır...”¹⁸²

Sultan Vahdettin'in, Mustafa Kemal'e bu denli güvenmesi, O'nun sadece feraset ve basiretini değil, aynı zamanda feragat ve faziletini de göstermektedir. Çünkü başına gelecekleri bilmektedir. Belki de M. Kemal'le birlikte düşünüp karar vermişlerdir.. Ve vatani ve milleti için kendisini ve ailesini feda etmiştir.

Yalçın Küçük'ün şu tespitleri de bu kanaatimiz doğrular mahiyettedir:

“Tezler’de Kemal Paşa Hazretleri’nin görev kâğıdını yayınlamıştım, en önemlisi, “bazı komutanlar, silahları teslim etmiyorlar ve halkı silahlandırıyorlar, bunu önle” emri yazılıdır. İkincisi, “halk şuralar kuruyor, bunu dağıt” emri yazılıdır. Şura, “komite” demektir; Mustafa Kemal Paşa, halka verilen silahları toplamak ve mukavemete hazırlanan halk komitelerini dağıtmak üzere gönderilmiştir.” Oysa bu İngilizleri ve işgal güçlerini oyalamaya yönelik bir taktik gereğidir.(A.A.)

Y. Küçük: “Bu ne demektir? Kemal Paşa önde gelen ve mukavemetçi tanınan bir komutan olsaydı, Sultan Vahdettin, bu atamayı yapamazdı. Çünkü, İngilizler izin vermezdi. Kemal Paşa’nın özel durumunu, sivrilmiş paşalar yakalanıp Malta’ya gönderilmek üzere bekletilirken, O’nun Pera Palas’ta ikamet edip temaslar yapmasından da bunu çıkarıyoruz. Silahları, işgalcilere vermeyip mukavemet için ayıranlardan birisi Erzurum’daki Dokuzuncu Ordu Komutanı Yakup Şevki Paşa idi, görevden alındı ve Malta’ya sürüldü. Her Sultan bir mukavemet oluşmasını ister, Sultan Vahdettin ile Kemal Paşa Hazretlerinin bu minval üzere anlaştıklarını yazıyorum.” Diyerek Vahdettin’le Atatürk arasındaki stratejik işbirliğini ve danışıklı dövüş taktiğini itiraf gayreti gütmektedir.

“Demek ki, Kurtuluş’u Büyük Kurtarıcı ile başlatmakla benim yazımım arasında çok büyük fark vardır. Başlamıştır, başlar ve mukavemetler çıkar; bunlar Mustafa Kemal Paşa Hazretleri’nden öncedir. Kemal Paşa Hazretleri, bunu başarılı bir şekilde yönetmiştir.”¹⁸³ Tespitleri ise yerindedir.

Sultan Vahideddin Ülkeyi Nasıl ve Niçin Terk Etti?

Sultan Vahideddin Hân'ın yurt dışına çıkışı, kendi ifadesiyle "Hicret'i 16/17 Kasım 1922 Perşembe/Cuma gecesine rastlar. 4 Temmuz 1918 Perşembe günü tahta çıkan, yine kendi ifadesiyle: "Saltanatın kuş tüyünden minderleri üzerine gömülmeyp, vatanın ateşli külleri üzerine oturan" Sultan Vahideddin'in bu acı saltanatı dört sene, üç ay, yirmi sekiz gün devam etmiştir. Vahdettin'in bu gidişi bir zaafiyet ve acziyet olarak değerlendirilebilirdi, ama bunu hıyanet gibi göstermek asla doğru ve uygun değildi.

Vahideddin Hân'ın yurt dışına çıkışından/hicretinden on altı gün evvel 1 Kasım 1922'de Büyük Millet Meclisi'ne saltanatla hilâfet birbirinden ayrılıp saltanat lağvedilmiş/kaldırılmış ve Sultan Vahideddin'in üzerinde yalnız "Halife" ünvanı kalmıştır. O tarihte İstanbul henüz düşman işgalinde olup, Ankara hükümeti adına Trakya'yı teslim almaya giden Refet (Bele) Paşa İstanbul'dadır.

Sultan Vahideddin'in yurt dışına mecburi hicreti, Ankara hükümeti adına kendisini ziyaret eden Refet Paşa'nın görüşmesi sonrasıdır. Münevver Ayaşlı padişahın pek acı bir muameleye ma'ruz kaldığını bizzat paşadan işittiği, başka bir iddiaya göre Büyük Millet Meclisi'nin, padişahı hıyanet-i vataniye ile ithama karar verdiği günlere rastlamaktadır.

Sultan Vahideddin'i Ankara hükümetindeki ve yüksek mevkilerdeki sabataist dönmelerle işbirliği yapan İngilizler kaçırmışlardır. Ve İngilizlerin bu hazırlıklarından Refet Paşa haberdardır!.. Nitekim Ankara hükümetince tayin ettirilen Padişah yaverlerinden genç bir bahriyeli, Refet Paşa'ya "Padişahı, İngilizler yarın sabah kaçırırlar" diye ağlamaklı bir sesle haber verdiğinde Refet Paşa, yavere:

"-Budala, niye üzölüp, ne ağlıyorsun?.. Padişahı İngilizler kaçırırsa, Türk milleti hiçbir gün Vahideddin'in bu hareketini afv etmeyecektir. Biz tutar ve yakalarsak, bu sefer millet bizi afv etmeyecektir. Bırak gitsin, Vahideddin işimizi kolaylaştırıyor" demiş, padişahın yurt dışına çıkarılmasından sonra da, İngiliz işgal kuvvetleri başkumandanı Harrington'un: "Haber vermeden Hünkârı kaçırmış olduğumuz için size karşı mahcubum" sözüne ise şu cevabı vermiştir: "Bizi bir

¹⁸² M.Ertuğrul Düzdağ, Üstad Ali Ulvi Kurucu- Hatıralar 2, kaynak Yayınları, İstanbul 2007, s.58- 59- 83

¹⁸³ Yalçın Küçük / Gizli Tarih / c:1sh:376

yükten kurtarmış olduğunuz için ben de size teşekkür edecektim."

Ve aynı Refet Paşa, Sultan Vahideddin'i ziyaretinde "Pâdişaha çok ürkütücü sözler söyleyip tavırlar takındığını" bizzat itiraf ettiğine göre, İngiliz işgâl kuvvetleri başkumandanı Harrington'un, Vahdeddin Hân'ın İstanbul'dan ayrılmasını müteâkib yayınladığı beyannâmede "Zât-ı Şâhâne'nin (Vahideddin'in) vaziyet-i hazıra neticesinde hürriyet ve hayatını tehlikede gördüğünden" bahsetmesi, mutlaka araştırılması gereken önemli bir iddiadır.

Sultan Vahideddin yurt dışına çıktıktan sonra Mekke'de Türkçe ve Arapça olarak bir beyannâme yayınlamıştır. "Şevketlû Sultan Mehmed Vahideddin Efendimiz Hazretlerinin Beyannâme-i Hümâyûnlarıdır" başlığını taşıyan ve "Besmele" ile başlayan bu beyannâmede Sultan Vahideddin yurt dışına çıkışına temasla:

"-Bu ayrılığım, bilhassa harb-i umumiden sonra kendi ef'alinin yaptıklarının hesabını vermek mevkiinde bulunanlara karşı; ef'alimin (kendi karar ve davranışlarımın) hesabını vermekten korkmak kabilinden olmayıp, müdafaa ve hakk-ı kelâmdan memnu bir halde, hayatımı göz göre göre tehlikeye teslim etmek gibi, emr-i ilâhının ve akl-ı selimin kabul etmeyeceği bir şeyden ictinab eylemek ve hem de "Elfirâru mimmâ la-yutak min sünenil mürselin fetva-yı şerîfi üzere müekkil-i zî-şânımın hicret-i nebiyyelerine aid olan sünnet-i seniyyeye ittiba etmekten ibarettir" demiştir.

Bu sözlerin sadeleştirilmiş şekli şöyledir;

"Bu, ülkemden ayrılışımın sebebi, özellikle ve herkesten önce, 1. Dünya Savaşı öncesi ve sonrası hıyanet ve hatalarının hesabını vermek mecburiyetinde olanlara, kendi yaptıklarımın hesabını vermekten korkmam değildir.

Kendimi savunma ve gerçekleri rahatlıkla konuşma hakkımdan mahrum edilip ve hainlerin günahları sırtıma yüklenip, göz göre göre ölüme gitmeyi ilahi emirlere ve akliselime aykırı bulduğum içindir.

Bunun yanında, yüreğim kan ağlayarak, aziz vatanımdan ayrılmamın diğer bir sebebi de bütün peygamberlerin sünneti olan Hicret sevabına erişmek ve gurbet kahrını çekmek üzeredir"

Ve bizce, Sultan Vahidettin dile getirmek istemese de, Türkiye'yi terk edişi; bazı fesatlıklara fırsat vermemek niyetiyledir. "Vatanımıza yönelik facialara ve felaketli olaylara kalkan olamadım ise de, paratoner vazifesi gördüm. Bütün musibetleri üzerime çektim. Kendimi feda ederek vatani kurtarmaya çalıştım" sözleri de bunu göstermektedir.¹⁸⁴

Yurt dışına çıkışını böyle "hicret"le izah eden Sultan Vahideddin, değerli araştırmacı İsmail Hami Danişmend'e göre "malî ahlâk bakımından da yeryüzünde misli ender bulunabilecek kadar namusludur." Vahideddin bu meziyetini yurt dışına çıkarken de göstermiş ve âkibeti meçhul bir yolculuğun eşiğinde, kendisine babasından intikal eden meşrû servetini dahi götürmüyüp, kızı Sabiha Sultan'ın ifadesine göre, yalnız elli bin Türk lirası alıp gurbet yolunu tutmuş, bu arada sarayda kendi nezdinde bulunan "musanna" ve "murassa" bir altın çekmeceyi de Hazine Dairesi'ne iade etmiştir ki, bu önemli ayrıntı: "Hesapları İnceleme Komisyonu Reisi Salih Keçeci'nin itirafıyla sabittir!" Ve bu gerçek yine İsmail Hami Danişmend'e göre: "Efsanevî bir namus ve istikamet eseridir." Ayrıca Hazine Dairesi'nde yapılan kontrolde, hiçbir şeyin noksan olmadığına dair tutulan ve Vali vekilinden Hazine kâtibine kadar bütün ilgililerce imzalanan zabıt da, Topkapı Sarayı Arşiv Dairesi'ndedir.

Sultan Vahideddin, İngilizlerin "Malaya" adlı zırhlısıyla İstanbul'dan ayrılmış ve bu hazin yolculukta kendisine oğlu Ertuğrul Efendi ile başmâbeynci, musahib, doktor gibi bazı kimseler refakat etmişlerdir. İngilizler tarafından Malta adasına götürülen Vahideddin bir müddet bu adada kalmış, bilahare vaki dâvet üzerine Hicaz'a geçmiştir. Hicaz'a vardığında bir müddet Mekke'de kalmış, sonra Taife geçmiş, bu arada sarı-hummaya yakalanıp onbeş günden fazla ölümle pençeleşmiş ve hastalıktan kurtulup nekahat devresini geçirdikten sonra Taif'ten ayrılmıştır.

Hicaz'dan ayrılıp Mısır'a yerleşmek isteyen Vahideddin, Mısır Kralı Fuad'ın basit hesaplarla buna izin vermemesi üzerine mecburen İtalya'ya gitmiştir. Cenova limanına çıkan ve oradan San-Remo şehrine geçen

¹⁸⁴ Kendi hatıralarımdan Şahbaba M. Bardakçı sh.13

Sultan Vahideddin ömrünün son yıllarını bu şehirde tamamlamıştır. İstanbul'da kalan efrad-ı âilesiyle maiyyet halkından bazılarını da San-Remo'ya getiren Vahideddin Hân bu kalabalık nüfusu geçindirebilmek için çok ıstırap çekmiş, fakr-ı zarurete düşmüş, ancak hiç kimseden yardım kabul etmemiş, "Al-i Osman" nişanının kıymetli taşlarına varıncaya kadar söktürüp satmış, yükte hafif pahada ağır ne varsa cümlesi gizli gizli elden çıkarılmış ve böylece Sultan Vahideddin çektiği ıstırapı harem halkına dahi sezdirmeden eriyip gitmiştir!..

Sultan Vahideddin'in hiç kimseden yardım kabul etmediği hususunda şu olay ilginçtir: Prof Ali Genceli diyor ki:

"-Pakistan'ın çok basan, aynı zamanda çok sahifeli günlük gazetelerinden biri olan "Sindhî Hürriyet" gazetesinin 22 Cemaziyelevvel 1388 tarihli yedinci sayısında, Hindistan'ın Sind ülkesinin basın tarihine aid uzun bir yazı vardı. Bu ülkede gazeteciliğin nasıl başladığı anlatılırken, söz dolaşıp Hilâfet konusuna dayanmış; Haydarabad (Sind Haydarabadı) şehrinde merhum Vahideddin Hân'ın hakkını korumak maksadıyla "El-Vahid-Müslüman" isimli Sind dilinde bir gazete çıkmış, bunun arkasından Karaçi'de yine Sind dilinde aynı maksadı güden "Halifet'ül-Müslimin Vahid" adlı başka bir gazete daha neşredilmeye başlanmıştır.

Verilen bilgilerden bu iki gazetenin yayın gayerinden, çok daha önemli şeyleri öğreniyoruz. O yıllarda bu ülkede bâzı müteşebbis zevatın himmetiyle bir heyet kurulup, Vahideddin Hân Avrupa'da sıkıntı içinde iken külliyetli bir miktar para toplanıp, Ağa Muhammed Nureddin Cafer isminde bir zat vasıtasıyla kendisine gönderilmiştir. Bu zatın bildirdiğine göre, Vahideddin Han, bu parayı kabul etmemiş ve "hamdolsun şimdi ihtiyacım yoktur" demiştir. Parayı götüren zat ise: "Bu parayı Müslümanlar İslâmî bir hizmete sarf etmeniz için göndermişlerdir" diyerek Halifenin gönlünü almak suretiyle parayı kabul ettirmek istemiş, o zaman Halife, parayı getiren zata, "Sizin ülkenizde İslâmî bir medrese veya buna benzer bir müessese var mıdır?.." diye sormuş, o zat da: "Sind İslâmiye Medresesi"nden ve diğer iki medreseden bahsetmiş, bunun üzerine Vahideddin Hân:

"-Mademki, bu parayı benim bir İslâmî işe sarf etmem için getirdiniz, ben de Halife sıfatıyla sizi nâib tayin ettim. Bu parayı alıp götürün "Sind İslâmiye Medresesi" ile onun yanındaki diğer medreselere Halife namına sarf edin" demiştir!..

Vahideddin Hân'dan bu sözleri duyan zat diyor ki: "Halife bu sözünü söylediği zaman, onun huzurunda ağlamamak için kendimi zor tuttum. Zira ihtiyacı olduğumu biliyordum. Huzurundan ayrıldım ve parayı dediği yerlere sarf eyledim.¹⁸⁵ "İşte sabataist ve masonların hain damgası vurdukları Sultan Vahidettin Han böylesine asil bir şahsiyettir.

Refik Halid Karay'ın 1926'da Halep "Doğru Yol" gazetesinde, Sultan Vahidettin'le ilgili yazdığı makalesinden:

"Zaman, Vahidettin Han'ın hayat-ı siyasiyesini ihtirastan ari bir alim gözüyle tedkik edecek olursa bir çok hatalarını bulabilecektir; fakat ona atfedilmek istenen namerdliği, yani sarayının bir köşesinde yaşayabilmek için memleketini ecnebi istilası altında kıvrandırmak emeliyle çalıştığı tezvirini (yalan ve iftirasını) külliyen reddecektir. Henüz bir adam çıkıp da "vatanını sevenlerden bir kısmının başında o çalıştı, hem fart-ı hamiyetinden (milli onur ve gayretinden) ne zilletlere katlanarak..." diyemiyor. Fakat yarın bu, asıl hürriyet ve asıl cumhuriyet teessüs edince hakikat olarak Türk tarihinin granit kitebesine hakk olunacaktır (kazınacaktır).

Bedbaht Türk padişahı siyasetinde muvaffak olamadı; fakat Türk milletini izmihlal ve badire zannettiğimiz kanlı sergüzeşte atan bir asker (Mustafa Kemal) o millete, ne bahasına olursa olsun, dünyada her şeyden kımetdar olan istiklalini kazandırdı, düşmanı misli görülmemiş bir şanlı darbe ile yurdun caneviden koparıp attı ve tam manasiyle muzaffer oldu. Padişaha düşen bu vazifeyi padişahın yapmaması onun bunu istememesinden değil; muktedir olamamasındandır. Yoksa Vahidettin Han Afyonkarahisar zaferini bizzat kazanmak istemez miydi? O kadar acı yaşlar döktüğü ve kara yaslar tuttuğu İzmir'e halaskâr olarak girmekten zevk duymaz mıydı? Fakat ne yapsın ki muhit, an'ane, mantık, ihtiyat, yaş ve yüzlerce sebep Onu çıkmaz farzedilen böyle bir yola atılmaktan men etti; kahrolası siyasetin bir türlü muzır dalgaları üstünde çırpındıra çırpındıra götürdü, küçük, kuytu köyün kenarına bir enkaz parçası gibi bırakıverdi. O, emin ve memleketine

¹⁸⁵ Milli Gazete / Mustafa Müftüoğlu

müfid (faydalı) zannettiği yumuşak siyasetinin neticesinde tahtını, tacını kaybederken, tehlikeli ve muzır kıyas olunan bir siyaset-i dürüştane, (katı ve kötü sanılan Kuvay-ı Milliye hareketi) millete memleketini kazandırmıştı.

Şark politikasında yalnız galiplerin hakkı, hakk-ı kelamı, müdaafası (sadece galip gelenlerin konuşma ve kendini savunma hakkı) vardır. Bedbaht padişaha hain, zalim, katil diye bağırıldılar. Halbuki onun kadar hıyanete, zulme, katle aleyhtar kim vardı? O, böyle addedilmemek için; “kan döktü, harp etti, milleti muhataralı sergüzeştlere soktu” dedirtmemek için İstanbul’da boynunu büküyor, bir tevekkül ve ihtiyat politikasının bütün zilletini çekiyordu.

Bugün artık taht, taç, hanedan, hilafet mefhumları ardında koşmanın devri geçti. Bilhassa ben ne vak’anüvis-i hazret’i şehriyariyim, ne de fedai-i taccari (Ben ne Sultanın kiralık tarihçisiyim, ne de padişahın fedaisiyim. Hakikat hatırına bunları söylemek mecburiyetindeyim). Padişahım olduğu için değil, tanımak şerefine nail olduğum bir büyük vatandaşım olduğundan dolayı haksızlığa uğrayan Vahidettin Han’ın hakkını vermek istedim. Bana öyle geliyor ki, bu Türk Hakanı avizelerinin binbir türlü ışık saçtığı ve mermer salonlarının denizler gibi ufuklara uzandığı aydınlık ve geniş salonlara bedel bir ufak köşkün Frengâne döşenmiş dar, loş odasında can verirken, mahrum kaldığı saltanatına rağmen milletin bugünkü istiklalini düşünerek ilcay-i siyasetle (mecburiyetle) yaptığı bazı hataları unutmuş, müsterih can vermiş ve şahsına yapılan tecavüzleri de zafere hürmeten affetmiştir.

Yarın biz de şayet gurbetlerde ölürsek böyle yapacağız, öyle can vereceğiz!”¹⁸⁶

Ne kadar garip ve acıptır ki aynı hataya Refik Halid kendisi de düşmekten kurtulamayacaktı.

Refik Halid bu satırları 1926’da, sürgünde yazmıştı. Aradan seneler geçti 150’likler affedildi ve Refik Halid de Türkiye’ye döndü, hatıralarını kaleme aldı. Ölümünden seneden sonra yayınlanan bu hatıralarda Sultan Vahidettin’den başka türlü bahseden bir Refik Halid vardı:

“...Tarih zaten bir taraflı olmakta devam edemez. Uzun zaman yaptığımız hep öyleydi; tek taraftan bakıyorduk, bakmakla da kalmıyor, tek taraflı tutuyorduk, öte tarafa sadece atıp tutuyorduk. Bugünde tarafsız görmemize ve düşünmemize elverişli bir devreye eriştiğimiz, yıllar açtığımız, ciddi manasıyla tarihe girmek çağında bulunduğumuz için her noktayı aydınlatacak vesikaları ortaya koyabiliriz.

Vahidettin de bir şeyler düşünmüş ve yapmış; söylüyor, dinleriz. Bizi kandırması artık bahis konusu değil; zamanı geçmiştir... Ama bunların tarihe geçmesini de yine tarih namına isteriz.” Diyerek önceki yazdıklarıyla ters düşmekten sakınmamıştı.¹⁸⁷

Mustafa Kemal tarafından, yaverliğini yaptığı ve Avrupa’ya yaptığı seyahatlere birlikte katıldığı için, yakinen tanınan...

Ve büyük bir servet sayılacak miktarda altınla ve Anadolu’da rağbet görmesi için özel mühürlü fermanla birlikte; Afyon Kocatepe’de kalbini hedefleyen bir düşman kurşunundan kendini koruyacak kıymetli bir cep saatini hediye ederek Samsun’a uğurlayan Sultan Vahdetine Atatürk sahip çıkamazdı... Çünkü böyle bir davranış, hiç değilse; sınırları belirlenmiş ve dünyaca kabul edilmiş bir Türkiye’yi kurtarmak mecburiyetiyle” oynadığı role uygun olmazdı...

Ve zaten Sultan Vahdettin’de, kendisini ve ailesini, bu ülkenin ve milletin hatırına feda etmekten sakınmazdı. Atatürk’ün, onunla ilgili bazı sözlerini ve sitemlerini, bir de bu açıdan değerlendirmekte fayda vardır.

Üstelik Hilafet sıfatını da üzerinde taşıyan son padişahın, bazı dış çevreler ve yerli işbirlikçilerce istismar ve suistimale kalkışılma ve Atatürk’e karşı bir şantaj unsuru olarak kullanılma ihtimali de hesaba katılmalıdır. Aksi halde, Mustafa Kemal’in 4 Mart 1920 tarihinde, Ankara’dan Sultan Vahdettin’e Heyeti Temsiliye namına yolladığı “Atabei Seniyei Hazreti Padişahiye” yani (padişah hazretlerinin yüksek eşliğine) diye başladığı telgrafında:

Saltanat ve kutlu Hilafet makamınız etrafında, görüş, gaye ve gayret birliği ederek; bağımsızlığımız, yüze dokunulmazlığınız ve yüksek Osmanlı Devleti ülkesinin tamamen korunması için,

¹⁸⁶ Bak: Şahbaba. M. Bardakçı Belge:32

¹⁸⁷ Karay, “Bir Ömür Boyunca”, 272.

her türlü fedakârlığı göze almış bulunan ve size tabi olan bütün vatandaşlarınız: Düşmanlar tarafından kullanılan ve kışkırtılan (İttihatçılar gibi) nifak ve fesat odaklarından dolayı, zaten üzgün ve (ülkenin geleceği için) endişeli bir vaziyette iken, mümkün olan en kısa ve en çabuk zamanda, hükümet buhranına son vermenizi ve Milli beklentilerimizi hakkiyle tatmin edecek bir hükümet teşkil etmenizi beklemektedir. Milli Meclisin çoğunluğunun odaklaştığı Milli girişim ve gayretlerin, zatı şahaneniz tarafından da kabul ve destek göreceğinden bütün “tebaai hümayun”larınız (vatandaşınız olmakla şeref bulanlarınız) gibi, bizim heyetimizde emindir.”¹⁸⁸

Şeklinde hürmetkâr ve ümitvar bir tavır takınan Mustafa Kemal’in daha sonra, Sultan Vahdettin’den “Aciz, adi, his ve idrakten mahrum bir mahlûk...”¹⁸⁹ Şeklinde bahsetmesini, onun karakteriyle bağlaştırmak imkânsızdır. Ve zaten Vahdettin’den sonra TBMM tarafından “halife” ünvanı verilen Abdulmecit Efendiye Atatürk:

“Vahdettin’in ismini zikretmeksizin onun döneminde düşülen talihsizlik ve tedbirsizliklerden bahsetmesini” istemiş, ancak Abdülmecit Efendi “böyle bir beyanatı, kendi ahlak ve anlayışına uygun bulmadığını” bildirince Atatürk bu yaklaşımına ses çıkarmamış ve onu zorlamamıştır.¹⁹⁰

Hatta Sultan Vahdettin’in, bu hükümet buhranı sırasında, Mustafa Kemali sadrazam tayin etmeyi bile tasarladığı, ancak Mustafa Kemal’in buna yanaşmadığı, bizzat Atatürk’ün kendi ifadelerinden anlaşılmaktadır.¹⁹¹

Aziz Vatanımızı işgal eden ve İstanbul’a yerleşen ve dönemin süper güçleri bilinen; İngiliz, Fransız, İtalyan ve Amerikan temsilcilerine, Heyeti Temsiliye adına gönderdiği 16 Mart 1920 protesto telgrafında:

Bu hareket ve hakaretlerinin; ne medeniyetle ne de insaniyetle asla bağdaşmadığını ifade ettikten sonra;

“Biz her türlü haklarımızı ve bağımsızlığımızı savunmak üzere giriştiğimiz mücadele ve mücadelenin kutsiyetine inanmış ve hiçbir kuvvetin bir milleti yaşama hakkından mahrum edemeyeceğine kanaat getirmişizdir. Davamızın meşrutiyet ve kutsiyeti, bu en zor zamanımızda, Cenab-ı Hak’tan sonra, en büyük güvencemiz ve desteğimizdir.”¹⁹² Şeklinde yüksek bir cesaret ve Allah’a teslimiyet örneği sergileyen Atatürk’ün, Sultan Vahdettin’den korkarak veya bazı makamlar umarak, bu protestodan 12 gün önce, iltifat ve İtimat edici bir telgraf çektiğini söylemek herhalde dengeli ve değerli bir iddia olmaktan uzaktır.

Zaten, meşhur Nutku’nun 1. Cildi’nin ilk konusunda, ülkenin genel durumunu tarif ederken:

“Milleti ve memleketi 1. Dünya savaşına sokan (İttihatçı hainler) kendi canlarının derdine düşüp, ülkeden kaçıp gitmişlerdir. Saltanat ve Hilafet makamını işgal eden Vahdettin mütereddi (şahsiyeti bitmiş), kendi hayatını ve yalnız tahtını koruyabileceğini hayal ettiği bayağı ve faydasız tedbirler peşinde... Aciz, haysiyetsiz cebin (yüreksiz) Damat Ferit Paşa kabinesi ise; kendilerini koruyacak her vaziyete hazır ve çaresiz.”¹⁹³ Tespitinde bulunan Atatürk, Tanzimat’tan sonra bütün padişahların; İttihatçı sabataist dönmelerin ve mason hainlerin kontrolündeki sadece bir vitrin bekçisi ve günah keçisi olduğunu da dolaylı biçimde ortaya koymaktadır.

Mustafa Kemal dönemin Avrupa ve Amerika devletlerini Osmanlı aleyhine kışkırtan ve kullanan ve Türkiye cumhuriyetini, Büyük İsrail’in ilk basamağı yapılacak bir siyon devleti olarak kurmayı amaçlayan etkin Yahudi lobilerinin, bu şeytani heves ve hedeflerine yakın ve yatkın bir rol oynayarak, büyük bir deha ile, asıl davası ve sevdası olan Türkiye Cumhuriyeti’ni kurmayı ve kurtarmayı başarmıştır.

Bize Göre, “İdam Fermanı”da Bir Taktik İcabıdır ve Çarpıtılmıştır

¹⁸⁸ Nutuk C.1 S.398 sadeleştirilmiş. M.E. Basımevi 11. Baskı İST.1971

¹⁸⁹ Nutuk C.2 Sh.694

¹⁹⁰ Bak. Nutuk C.2 Sh.696–697

¹⁹¹ Bak. Nutuk C.1 Sh.402

¹⁹² Bak. Nutuk C.1 Sh.417

¹⁹³ Nutuk C.1 Sh.1 (sadeleştirilerek)

Evet, Ankara Meclisi kendisini bir yerde İstanbul'dakinin devamı ve hukuki varisi saymakta; sadece Meclis Reisi Mustafa Kemal Paşa değil, Başkanlık Divanı da Anadolu'daki hareketin *esir padişahı kurtarmak için* yapıldığını söylemekteydi. Divan adına 27 Nisan günü saraya çekilen telgrafta “*Tahtınız etrafında her zamankinden daha sıkı bir bağla bağlanmış bulunuyoruz, İstanbul'da düşman askerleri bulundukça, öz vatanın toprakları üzerinde düşman ayakları çekilmedikçe savaşmaya devam edeceğiz*” deniyor; gazeteler telgrafi “*Halife-i zışanımız efendimize milletin sadakatı*” başlığıyla veriyorlardı.

Mustafa Kemal'in Vahideddin politikasında kısa bir müddet sonra artık önemli değişiklikler olacak, *kurtarılması gereken esaret altındaki halife-padişah* zamanla, kendisinden kurtulunması gereken biri konumuna sokulacaktı.

İdam Fermanı mı? İngilizleri Oyalayıp Kuvay-ı Milliye'nin İşini Kolaylaştırma mı?

Millet Meclisi'nin açılışından tam bir ay sonra, 1920'nin 24 Mayıs günü İstanbul'dan garip bir haber geldi: Mustafa Kemal'le beş arkadaşı, Kara Vasıf, Ali Fuad Paşa, eski Washington elçisi Alfred Rüstem, Dr. Adnan (Adıvar) ve Halide Edib Hanım hakkında askeri mahkemenin verdiği kararı yani idamları sultan vahideddin Tasdik etmişti. Tartışması aradan geçen bunca sene sonra hala devam eden bu idam kararları üzerinde biraz durmak, hadisenin gözlerden kaçmış önemli bir yönünü tartışmak gerekiyor:

Altında Sadrazam ve Harbiye Nazır Vekili olarak Damad Ferid'in, üzeinde ise vahideddin'in kararın tasdiki manasına gelen imzasının bulunduğu 24 Mayıs 1920 tarihli iradenin tam metni günümüz Türkçesi ile şöyledir:

“Kuvay-ı Milliye adı altında fitne ve fesad çıkartmak, Anayasa'ya aykırı olarak halktan zorla para toplamak, asker almak, aksine hareket edenlere işkence ve eziyet ederek şehirleri yakıp yıkmaya kalkışmak suretiyle içgüvenliği bozanların tertipçisi ve teşvikçisi oldukları iddiasıyla haklarında dava açılan Üçüncü Ordu Müfettişliği'den alınıp askerlik mesleğinden çıkartılmış bulunan Selanikli Mustafa Kemal Efendi, eski 27. Fırka Kumandanı mir alaylıktan emekli İstanbullu Kara Vasıf Bey, eski 20. Ordu Kumandanı Mirliya Salacaklı Fuad Paşa ile eski Washington elçisi ve Ankara Milletvekili Midillili Alfred Rüstem ve Sıhhiye eski müdürü İstanbullu Dr. Adnan Bey'le Üniversite Batı Edebiyatı Eski Hocası İstanbullu Halide Edip Hanım'ın ayrıntıları 11 Mayıs 1920 tarihli 20 numaralı karar tutanağında yazılı olduğu üzere Mülkiye Ceza Kanunu'nun 45. Maddesinin 1. fıkrası delaleti ile 55.maddesinin 4. Fıkrası ve 56. Maddesi uyarınca sahip oldukları askeri ve mülki rütbe ve nişanlarla her türlü resmi unvanlarının kaldırılmasına ve idamlarına, halen firarda bulunmaları dolayısıyla kanun hükümleri gereğince mallarının haczedilerek usulünce idare ettirilmesine dair İstanbul 1 Numaralı Sıkı Yönetim Mahkemesi Tarafından Gıyaben verilen hüküm ve karar, ele geçirildikleri zaman tekrar yargılanmak üzere tasdik edilmiştir.

Bu Padişah buyruğunu yürütmeye Harbiye Nazırı Görevlidir”.

Kararın önemli tarafı, sonunda yer alan “...idamlarına (dair) gıyaben verilen hüküm ve karar, ele geçirildikleri zaman tekrar yargılanmak üzere tasdik edilmiştir” cümlesidir. Cümlenin tamamı orijinal metinde ...haiz oldukları rütbe-i askeriye ve mülkiye ve nişanlarla her güne resmi unvanlarının refine ve idamlarına ve elyevm hal-i firarda bulunmalarına mebni ol babdaki ahkam-ı kanuniye mucibince mallarının haczine, usulü dairesinde idare etdirilmesine dair Dersaaddet Birinci İdare-i Örfiyye Divan-ı Harp'inden gıyaben verilen hüküm ve karar, ele geçtiklerinde tekrar muhakeme edilmek üzere tasdik olunmuştur” şeklinde yazılıdır.

Bu ifadeden, irade de isimleri geçen altı kişinin hayatlarının sonuna geldikleri, yakalandıkları takdirde canlarından olacakları ve daha da önemlisi, İstanbul'un Anadolu'daki Milli Hareket'in sorumlusu olmakla suçladığı bu kişileri ölüme mahkûm ettiği manası mı çıkmaktadır?

İlk bakışta evet; ama karara ve kararın gerisinde yatan hukuki temele nazaran hayır.

Şimdiye kadar üzerinde pek durulmamış olan husus, iradenin sıkı yönetim mahkemesinin verdiği gıyabi idam kararını mahkumların ele geçirildikleri zaman tekrar yargılanmak üzere tasdik ettiğidir. Mahkumlar yakalandıkları zaman derhal idam edilmeyip yeniden yargılanacaklardır ve bu uygulama o dönemde yürürlükte olan Ceza Muhakemeleri Usulü Kanunu'n da gereğidir. Kaldı ki, gıyabi idamlar bugün olduğu gibi o gün de tatbiki değil caydırmaya yönelik olmuştur.

Söz konusu kanunun gıyaben verilen cezalarla ilgili 382. Maddesinde söylenen şudur:

“Müttehim-i gaib kendisini hükümete teslim eder veyahud hakkında terettüb eden cezan mürur-ı zaman ile sakıt olmazdan evvel derdest olunur ise, hükm-i gıyabi münfesi olacağı gibi, 371. Madde mucibince ahz ve girift emrinden bed’ ile vukua gelmiş olan bilcümle muamelat, bi hakkın münfesi olur ve davası kaide-i mu’tade üzre rüyet olunur”

Madde, günümüz Türkçesiyle şöyledir:

“Gıyabında suçlu görülen kişi kendisini hükümete teslim eder veya hakkında verilen ceza zamanaşımıyla düşmeden önce yakalanırsa, gıyaben verilmiş olan karar ortadan kalkacağı gibi 371. Madde gereğince yakalama emrinin başlamasıyla meydana gelmiş olan bütün muameleler tamamen yok sayılır ve davası her zaman uygulandığı biçimde yeniden görülür.”

Dolayısıyla, Sultan Vahidettin’in imzasını taşıyan ve idam fermanı olarak bilinen belgede; Mustafa Kemal’le arkadaşlarının yakalandıklarında idam edilmeleri değil, ele geçirildikleri zaman davalarının yeniden görülmesi emredilmektedir.¹⁹⁴

Mustafa Kemal’i ve Kuvay-ı Milliyecileri Samsun üzerinden Anadolu’ya gönderen ve dolaylı biçimde destekleyip güvenen Sultan Vahdettin’in böyle bir fermanı ancak ve yalnız bazı stratejik oyalama niyetiyle imzalayacağını düşünmemiz gerekir. Ve zaten bu idam fermanı değil, yeniden yargılanma fırsatı vermektedir.

Yeri gelmişken Atatürk’ün Meclisten geçirdiği ilk anayasanın (Teşkilatı Esasiye Kanunu)nun temel esası olan şu 10 maddeyi yazmakta fayda vardır:

1- Hâkimiyet kayıtsız şartsız milletindir. Yönetim biçimi; halkın mukadderatını bizzat ve bilfiil (yine kendisinin tayin ve) idare etmesi esasına dayanır.

2- İcra kudreti ve teşri selahiyeti (yürütme ve yasama yetkisi) milletin tek ve gerçek temsilcisi olan Büyük Millet Meclisinde toplanır.

3- Türkiye devleti, Büyük Millet Meclisi tarafından idare olunur ve hükümet. “TBMM Hükümeti” ünvanını taşır.

4- Büyük Millet Meclisi, vilayetler halkınca seçilmiş üyelerden oluşacaktır.

5- Seçilen Meclis üyeleri, sadece kendilerinin değil, tüm Türkiye’nin vekili sayılır ve yapılacak seçimlerle yeni Meclis oluşuncaya kadar görevde kalır.

6- Büyük Millet Meclisi’nin genel kurulu, Kasım ayı başladığında davetsiz toplanır.

7- Şeri hükümlerin yürütülmesi, bütün kanunların hazırlanıp kesinleşmesi, düzeltilip değiştirilmesi, fesh ve iptal edilmesi, her türlü anlaşma ve barış sözleşmesi ve vatan savunması için savaş ilan edilmesi gibi hukuku esasiye, sadece Büyük Millet Meclisinin görev ve yetkileri arasındadır. Kanun ve nizamların tanziminde, insanların yaşam tarzına yatkın ve yumuşak, zamanın ihtiyaçlarına ve şartlarına muvafık ahkamı fıkhiye (İslam hukukunun kanun ve kaideleri) ile, süregelen örf ve adetler esas alınır.

8- Büyük Millet Meclisi, hükümetin taksim ve tayin ettiği devlet dairelerini, özel kanunlar çerçevesinde ve seçilip gelmiş milletvekilleri eliyle idare etmeye çalışır.

9- Büyük Millet Meclisi genel kurulu tarafından bir Meclis başkanı seçilir. Bakanlar kuruluda yine kendi içlerinden bir başbakan seçer. Ancak B.M.M. Başkanı, aynı zamanda Bakanlar Kurulunun da tabii başkanıdır.

10- Kanuni Esasi’nin, bu maddeleriyle çelişmeyen diğer hükümleri, eskisi gibi yürümeye devam olunacaktır.” 20 Kanuni Sani–1920¹⁹⁵

21 Nisan 1924 teki Teşkilatı Esasiye’nin 2. maddesinde ise: “Türkiye Devletinin dini; İslam dinidir” yazılıdır.¹⁹⁶

¹⁹⁴ Murat Bardakçı Şahbaba İnkılab yy. 2. Baskı 2006 sh.159-161

¹⁹⁵ Nutuk C.2 Sh.562-563

¹⁹⁶ Nutuk C.2 Sh.715

BİR DOĞRUNUN, YANLIŞ AMAÇLAR İÇİN KULLANILMASI

Bülent Ecevit, hazırladığı bir Osmanlı Tarihiyle ilgili, kendisiyle röportaj yapan zaman muhabirine:

“Sultan Vahdettin hain değildir” deyince ortalık karıştı.

Belki de Ecevit; tarihimize barışmayı, ideolojik ve resmi yanlışlıkları tartışıp, önyargıları aşmayı amaçlamıştı... Veya gündeme gelmeye çalışmıştı...

Evet, Ecevit böylece bazı doğruları saptamıştı, ama bu doğruların, hangi yanlış amaçlar için istismar edileceğini hesaplayamamıştı...

Bir zamanlar “Kurtuluş umudumuz Karaoğlan, Ezilenlerin Kurtarıcısı solcu kahraman” diye övgü düzenler, şimdi: “Atanın kemiklerini sızlatan, Beyni sulanmış adam!” diye, sövmeye başlamıştı.

Oysa asıl üzerinde durulması gereken; Ecevit’in söyledikleri değil, bunları tartışma konusu yapıp suni gündem oluşturanların, “cambaza bak” oyunlarıydı.

Sultan Vahdettin’in hain olmadığı gerçeğine sahip çıkan bazı sahtekârların, hedefinin tarihi bir tersliği düzeltmek olmadığı açıktır. Onların amacı:

1- AKP’NİN Kıbrıs ve Kuzey Irak hıyanetine kılıf hazırlamak, Vahdettin’le Tayyibi kıyaslamak ve temize çıkarmaktır. Çünkü Milli Cephe’deki siyasi partiler, sivil örgütler ve aydın şahsiyetler, AB hayali uğruna Kıbrıs Rum Kesimini tanıma anlamına gelecek Gümrük Birliği ek protokolünün imzalanmasının bir siyasi cinayet olacağını hatırlatmaktadır. Üstelik tam bu sırada ABD ile Kıbrıs Rum Kesimi bir savunma ve güvenlik işbirliği anlaşması imzalamıştı.

2- Fetullah Gülen’in Amerika’nın kucağında yürüttüğü Siyonist uşaklığına ve vahşi emperyalist şakşakçılığına mazeret bulmak ve Sultan Vahdettin gibi iftiraya uğradığını ve anlaşılmadığını savunmaktır. Zaman gazetesinin tavrı bu kanaatimizi ispatlamaktadır. 21. Temmuz tarihli Zaman’ın 16. sayfasındaki Prof. Mümtaz’er Türköne’nin yazısı, birde bu gözle okunmalıdır.

3- Sultan Vahdettin’i öne sürüp asıl Atatürk’ü tartışmaya açmak ve ABD’ye teslimiyete, egemenliğimizin AB’ye devrine engel olan Kemalist ilkelerin artık gereksiz ve geçersiz olduğunu söylemeye çalışmaktır.

Nitekim Oktay Ekşi ve Süleyman Demirel gibilerin itirazları bu noktada yoğunlaşmıştır.

4- Siyonist İsrail’in dünya hâkimiyeti için BOP tuzağına çekeceği Türkiye’yi yumuşatmak üzere “İlimli İslamcılık ve Yeni Osmanlıcılık” palavralarına haklılık kazandırmaktır. Güler Kömürcü bu noktaya parmak basmaktadır:

“5 Ağustos... İstanbul’da ‘Yeni Osmanlı’ zirvesi mi?

Size yine çok özel bir haberim var ey kayda geçen okur; Petrol piyasalarının efsanevi ismi, arap hanedanlarının 'VIP' üyesi, Suudi Arabistan eski Petrol Bakanı Şeyh Zeki Yamani, haftaya, 5 Ağustos 2005 tarihinde, İstanbul’da, Çırağan Sarayımızın bahçesinde, 'Arap Dünyası'nın önemli isimlerini, siyasilerini, Ortadoğu'dan devlet başkanlarını ağırlayacağı görkemli bir düğünle kızını (Sara Hanım, damat Malik Dahlan ile yani damat da Arap) evlendiriyor. Düğünde, Ürdün Kralı Abdullah dışında, Ortadoğu ülkelerinden 20 civarı bakan ile çok sayıda yerli-yabancı diplomat, iş adamı, siyasinin de hazır bulunması bekleniyor. Şeyh Yamani'nin düğününe Başbakan Erdoğan da davetli.

Düğün davetiyesinde Şeyh Yamani'nin bizzat kendisinin kaleme aldığı 'derin manalı bir mesaj' yer alıyor, diyor ki Yamani; 'Nur ve iman beldesi Mekke tepelerinden geldik, Osman oğlu tepelerinde sevincimizi sizinle paylaşmaya.'

Tam bu noktada duralım, 'Mekke tepelerinden OSMANOĞLU tepelerine' tanımının nedense bir anda 'BÜYÜK ORTADOĞU PROJESİ' BOP'u çağrıştırdığını söylesem, sınırlarınızı çok mu zorlamış olurum acaba sevgili okur? Şöyle ki;

Suudi Arabistan eski Petrol Bakanı Şeyh Zeki Yamani uluslararası para piyasaları-siyasi çevrelerde hala son derece etkin bir isimdir. Yamani, damadı dahil bütün çevresinin, evinin-dostlarının yaşadığı Suudi Arabistan yerine, kızının düğününü sizce neden İstanbul’da yapmayı tercih etti? Üstelik kına gecesini de İstanbul’da yapıyorlar. Neden uçaklar dolusu yüzlerce davetliyi Mekke’den, Medine’den ve de tüm

Ortadoğu'dan teker teker aldırıp 'düğün vesilesiyle' İstanbul'da toplamayı, hem de, 'nur ve iman beldesi MEKKE tepelerinden OSMANOĞLU tepelerine getirmeyi - OSMANOĞLU TEPELERİNDE 'birleştirmeyi' tercih etti dersiniz? Tamam, son zamanlarda İstanbul'da düğün yapma modası var doğru ama...

Konuyu aktardığım bir uzman dostun yorumu şöyle oldu; 'BOP'un omurgasında yer alan belirleyici stratejinin 'hızla terörize olduğuna inanılan Müslüman dünyasını, -ılımlı İslam modeli- ile törpülemek olduğunu artık hepimiz biliyoruz. Washington'un efendilerinin seçtiği 'ılımlı İslam modeli'nin temsilcisi de, şimdilik, AK Parti üzerinden Türkiye. Bunun için de Türkiye'nin geçmişteki mirasından faydalanmak istiyor, yani; 'Osmanlı' modelini bugüne uyarlayıp, 'Yeni Osmanlı Modeli' adı altında 'İstanbul'un merkez olacağı bir model peşinde ve bu modelin çekirdeğinde de İslam dünyasının liderlik kurumu olan HİLAFET' makamı bulunmaktadır.¹⁹⁷

5- Vahdettin tartışmalarının diğer bir amacı da arabanın yorulan atlarını değiştirmek cinsinden, yıpranan AKP'ye alternatif yeni bir iktidar arayışını hızlandırmak ve Milli bir değişim heyecanını yatıştırmak ve yozlaştırmaktır.

Nitekim Şakir Süter'in yazdığına göre Süleyman Demirel; AKP'ye alternatif doğabilir mi? Sorusuna; “-Doğabilir değil, doğacaktır” yanıtını buyurmuşlardır!¹⁹⁸

Gelelim karşı cepheye...

Vahdettin niye hainmiş?. İngiliz mandacılığına sıcak bakıyormuş... Öyle ise, Amerikan mandacısı İsmet İnönü ve Sevr'i imzalayan Rauf Orbay nasıl hainlikten kahramanlığa yükseldi.

Bütün bu hususlardan yola çıkarak Vahdettin'in veya Tevfik Paşanın hain olduklarını söylemek saçmalaktır. Kurtuluş Savaşı'nın, Misak-ı Milli'nin, Cumhuriyetin meşruiyetini kanıtlamak için, Osmanlı canibinde hainler yaratma gereği yok.

Yılmaz Çetiner'in son padişah Vahdettin adlı kitabında, torunu Hümeysra Sultan'a (Özbaş) atfen anlattığı olay, Vahdettin'in San Remo'daki sürgün günlerinde, gelişmeleri daha soğukkanlı irdelediğini, Mustafa Kemal'i vatanın bağımsızlığı için savaşan bir komutan olarak nitelediğini belirten satırların doğruluğunu, bizzat Hümeysra Özbaş Hanım, kendisi Ali Sirmen'e teyit etmiştir.

Bu da Vahdettin konusunda çok olumlu bir olaydır.

Ama Sayın Ecevit, “Vahdettin'in zor koşullar altında bile bir çok önemli iş yaptığını” söylerken daha ciddi davranmalıydı. Hele hele bu konuda kitap yazdığına göre, bu konuda herhangi bir belgesi olup olmadığını soranlara, “Benim şahsen, çocukluğumdan beri dinlediğim şeyler var” diye gayriciddi bir yanıt verip, Tevfik Paşa ve İnönü ile ilgili kulaktan dolma yalan yanlış tevatür anlatmaya başlaması başlı başına bir skandaldır.

Vatanseverlik-hıyanet ve sıkıcı polemikler

Eski başbakan Bülent Ecevit, “Vahdettin hain değildi” deyince kıyamet koptu. Birileri neredeyse Ecevit'i darağacına gönderecek.

Sonuçta Bülent Bey, profesyonel bir tarihçi değil, okuma birikimlerinden yola çıkarak vardığı sonucu söylüyor. Aslında bu sonuç ne tarihi bağlar, ne tarihçileri. Dolayısıyla hezeyana varan tepkiler lüzumsuzdu.

Ecevit'in Vahdettin açıklaması üzerine gazeteler (özellikle Hürriyet ve Milliyet) tarihçilerin görüşüne başvurdu. Hayret; neredeyse bütün tarihçiler ve tarihe yakınlığı ile bilinen aydınlar (Mete Tuncay, Yılmaz Öztuna, M. Kemal Öke, İlber Ortaylı, Reşat Kaynar, Murat Bardakçı) Ecevit gibi düşünüyordu...

Tek bir istisna vardı: Eski cumhurbaşkanı Süleyman Demirel. Süleyman Bey de profesyonel bir tarihçi değildi; ancak nedense Ecevit'in sözlerine bir hayli içerlemişti. Hürriyet'in Genel Yayın Yönetmeni'ni bizzat arayarak sitemde bulunmuştu. Süleyman Bey, “Türkiye, böyle bir beyanı kaldıracak durumda değildir.” diyordu. Tuhaf! Cumhuriyetimiz kurulum 80 küsur sene olmuş, Türk halkı cumhuriyeti özümsemiş, demokrasiye yelken açmış, Avrupa Birliği kapısına dayanmış... Olsun, Demirel'e göre hâlâ “kaldırılamayacak beyanlar” var bu ülkede. Demirel'in tepkisini “yadırgamadım” cümlesiyle savuşturdu Bülent Bey. Oysa yadırganacak bir tepkiydi.

Ecevit'in açıklamasında ilginç bir ayrıntı var; esas bunun üzerinde durmak gerekiyor. Bülent Bey, son padişahın birçok özelliğini takdirle yâd ediyor; ancak asıl altını çizdiği nokta şu: “Vahdettin ülkeyi terk ederken

¹⁹⁷ 26 Temmuz 2005 – Akşam – Güler Kömürcü

¹⁹⁸ 26 Temmuz 2005 – Akşam

yanında servet götürmüyor. Sessizce ülkeyi terk ediyor.” Bülent Bey’in hayat tarzını bilenler için bu ayrıntı önemli. Çünkü Vahdettin istese hem aile servetinden hem de devlet kesesinden istediğini alırdı...

“Vatanseverlik” ve “ihamet” kavramlarını belki bu açıdan bir daha düşünmek gerekiyor. Sadece dile vuran vatan sevgisi, inandırıcılıktan uzak oluyor. Meydanları gümbürdete gümbürdete söylenen ve “vatan, millet, Sakarya” üzerine odaklanan epik sözler, hayatta karşılığını bulamayınca derin bir boşluğa yuvarlanıyor.¹⁹⁹

İhamet ve Hamakat

‘Son Osmanlı Padişahı Vahdettin bir haindi, ülkesine ihamet etti.’ İlkokulda bana bu “gerçekler”i öğreten öğretmenime şu soruları sormuştum. “Niye ihamet etti? Nasıl ihamet etti? Bu ihametinin karşılığında ne kazandı?” Bize öğretilen altı asırlık şanlı tarihin böyle mide bulandırıcı bir sahne ile sona ermesi canımı sıkıyordu. Aldığım cevap ise sadece okkalı bir tokat oldu. Çocuk mantığı ile o gün sorduğum bu soruları, bugün Ecevit’in başlattığı tartışma ile ayağa kalkan ve Sultan Vahdettin üzerindeki “hain” damgasını kaldırmayı “ihamet” olarak niteleyenlere sormanın bir anlamı yok. Artık tokatla susacak yaşı geçtiğimize göre, yeni sorular sormamız lazım.

“Tarihi hainlerle kahramanlar arasında süren bir masal gibi anlamak ve yorumlamak, acaba hamakatin hangi çeşididir?” “Padişahları bile hain olabilen ve bol miktarda hain yetiştiren bir millette şeref ve haysiyet hangi mertebelerdedir?” Nihayet, “böyle bir milletin adam olma ihtimali mevcut mudur?”

Gerçeğe ve tarihe saygı

Kemal Tahir, 40 yıl önce, bugün Ecevit’in çizdiği Vahdettin portresini daha canlı ve ikna edici olarak çizmişti. Cumhuriyetimiz 40 yıl daha yaşlandıktan sonra, varlığını temellendirmek için hâlâ hainlere ihtiyaç duyuyorsak, gerçekten yazık. Vahdettin elbette hain değildi, bulunduğu son derece zor şartlarda, çıkış yolu bulmak için kendince çözümler aradı. İstanbul’da işsiz güçsüz oturan Osmanlı paşalarını Anadolu’ya gönderdi, bunların arasında da eski yaveri Mustafa Kemal’e, rütbesi daha yüksek olanlar üzerine komutan tayin ederek ilave yetkiler verdi (Atatürk’ün rütbesi, Kazım Karabekir’den düşüktü.) Bunları söyleyen Atatürk’ün kendisi; merak edenler Falih Rifkî Atay’ın Çankaya’sına bakabilirler. 1927 yılında, günler boyu Meclis kürsüsünden okunan Nutuk’taki “hain” isnadına gelince: Bu metinde “hain” sıfatını doğrudan veya dolaylı olarak yiyen sadece Vahdettin değildir. Kurtuluş Savaşı’nın büyük komutanları, Rauf Orbay, Ali Fuad Cebesoy, Kazım Karabekir, Ali İhsan Sabis de karşımıza dirayetli komutanlardan çok birer karikatür olarak çıkarlar. Nutuk içinde yer alan zengin belge ve bilgiler yanında, Cumhuriyet’in ilk yıllarında süregiden iç iktidar mücadelesinin bir polemik metnidir. Bu mücadelenin nasıl sürdüğüne dair önemli bilgiler içermektedir. Kuruluş evresinin hareketli ortamında kaleme alınan bu metni, her kelimesi doğru bir kutsal metin olarak okursanız, sadece Cumhuriyet’in kuruluş yıllarını değil, bugünü de anlamak konusunda zorluk çekersiniz. Söz konusu olan şey sadece bir iktidar mücadelesidir.

Cumhuriyet, imparatorluğun bütün kurumlarını devralmış, Tanzimat’tan beri devam eden her alandaki yenileşme hamleleri hız kazanarak tarihsel bütünlük içinde devam etmiştir.

Cumhuriyet ideologlarının, yenilikleri benimsetmek için giriştikleri abartılı ve kişiselleştirilmiş edebiyat, bir Osmanlı düşmanlığına ve tarihin tasfiyesine doğru uç noktalara taşındı. “Cumhuriyet’in her çeşit yeniliğin ve mucizenin başlangıcı olması” iddiasını temellendirmek için, koskoca bir tarih ayıklandı ve tasfiye edilerek tekleştirildi. Daha sonra bu tarih, ulus devletin kimliği ve kişiliği haline getirildiği için vazgeçilmezlik ve dokunulmazlık zırhına büründürüldü. Gerçek tarih bugün bizden hemen her gün intikam alıyor. Önümüzde uzanan Osmanlı coğrafyası, Türkiye’nin güvenliğini ve geleceğini garanti altına almak için doldurulmayı bekliyor. Hain bir padişahla noktadığınız tarihe dönerek bu boşluğu dolduramazsınız.

Hainlerle, alçakça komplolarla dolu tarih, zihnimizi dumura uğrattıyor, bizi kendi kendimizi yiyip bitiren paranoyalara mağlup ediyor. Bu dondurulmuş ve tekleştirilmiş tarihin bize verdiği akıl, bizi sığ ve verimsiz hatta tüketici bataklıklara mahkûm ediyor. Etrafımıza sadece 82 yıllık yeni bir devletin mensupları olarak bakarken birçok fırsatı ve imkânı kaçırmıyoruz. Vahdettin hain olduğu sürece kaçırmaya devam edeceğiz. Vahdettin’in,

¹⁹⁹ 21 Temmuz 2005 – Zaman – Ekrem Dumanlı

Çerkes Ethem'in hain olduğu bir tarihle, Kurtuluş Savaşı'nı nasıl başardığımızı kimse açıklayamaz. Açıklayamadığınız bir hikâyeye mahkûm ediliyorsanız, aklınızı ya dumura uğratırsınız ya da şizofrenik bir dünya içinde heder olursunuz.

Vahdettin'i hain ilan ederek Atatürk'ü yüceltemezsiniz. Yücelttiğiniz Atatürk, bir devletin kurucusu, büyük reformlar başarmış bir önder olmaktan çıkar bir mitoloji kahramanına ve bir azize dönüşür. Bizim bir azize değil, çok zor şartlar altında, iktidar mücadelelerinden de başarıyla çıkabilmiş, gerçekçi, ufku geniş ve sonuçta başarılı olmuş bir devlet kurucusuna ihtiyacımız var.

Bizim gerçeklere ihtiyacımız var. Çünkü gerçeğe saygısı olmayanların geleceği olmaz.²⁰⁰

Tarihe 'kapatma' muamelesi

Bülent Ecevit'in Zaman gazetesine verdiği 'Vahdettin hain değildi' demecinden sonra başlayan tartışma devam ediyor.

Yılmaz Öztuna'nın yıllar önce ortaya koyduğu, İlber Ortaylı'nın teyid ettiği, kısaca tarihi resmî söylemlerin dogmalarından arınmış bir şekilde görmek gerektiğine inanan tarihçi ve araştırmacıların aksine bazı kalem erbabı da bu beyanatların cumhuriyetin temellerini sarsmak olduğunu iddia ediyor. Onlar Ecevit'in beyanatlarının Mustafa Kemal Atatürk'ün 'Nutuk'ta belirttiği esaslara uygun olmadığını, bu beyanatların Ecevit'e hiç yakışmadığını söylüyorlar. Süleyman Demirel, durumdan avantaj çıkararak, 'Atatürk Türk ulusunun üzerinde mutabakata vardığı önemli bir referans ve bu referans bize daha 100 yıl lazım' gibilerinden ilginç analizler yaparak puan topluyor. Oysa Demirel'in bu tutumu sağ siyasete egemen olan pragmatik anlayışın tipik bir uzantısıdır

Aslında Ecevit gibi Atatürk'e duyduğu sevgiden şüphe edilmeyecek birinin yıllarca 'Mustafa Kemal'in Samsun'a gittiği vapur çürük çarık bir vapur değildi; hatta onu bizzat Vahdettin görevlendirmişti' diyen mütedeyyin kitlelerin tezlerini kısmen onaylayan bir pozisyona düşmüş olmasıdır rahatsızlık yaratan.²⁰¹

Serdar Turgut'un yazı başlığı oldukça çarpıcıdır:

"Türkiye'nin tarihi hiç olmadı ki"

Vahdettin hain miydi yoksa değil miydi tartışması Türkiye'nin düşünce sisteminde var olan eksiklikleri net biçimde ortaya koymuştur.

'Tarih' birçok toplumda var olan yapıların geçmişlerini ve var oluş nedenlerini anlamak için girilen bilimdir.

Bizde ise tarih var olan yapıların geçmişini ve var oluş nedenlerini anlamamak ve anlatmamak için kurgulanmış bir yalan-bilime (pseudo-science) dönüşmüştür. Bu 'olanı anlatmama' ve 'anlaşılmamasını sağlama' ihtiyacı sadece Türkiye'ye özgü değildir. Ancak demokrasinin bir yaşam biçimi olarak algılanmadığı ülkelerde yaygın olarak görülse bile, ülkemizde de sık sık ve gizlenmeden, saklanmadan başvurulan bir yöntemdir. Son Vahdettin tartışmasına teorik müdahalede bulunan Süleyman Demirel'in 'bazı konuları kurcalamamak yerinde olur' sözü, Türk devletinin tarihe resmi bakışını oluşturur. 'Tarih' gibi zor bir konuda, devletin resmi bakışı ve tavrı olduğunda ise bunu kırarak gerçekleri ortaya çıkarma neredeyse imkânsız olur.

Vahdettin'i hain ilan etme, bir ihtiyaçtan dolayı ortaya çıkmıştır. M. Kemal'in daha önce Padişaha, övgü dizen sözleriyle uyuşmayan bazı ithamları da, bu açıdan yorumlanmalıdır.

Cumhuriyet'in Osmanlı geçmişinden radikal bir kopuşu oluşturduğu ve eskinin tamamen unutulup yeninin baştan aşağıya yeniden kurulması anlamına geldiği tavrı, bir anlamda, Vahdettin'in de harcanması ihtiyacını doğurmuştur. Bülent Ecevit'in çıkışı, resmi tarih anlayışına büyük darbe vurduğundan ve Cumhuriyet'in anlamını yeniden düşünme sürecini açtığından, büyük tepki görmüştür. Bu gibi durumlarda Süleyman Demirel resmi devlet refleksini gayet net ve şeffaf biçimde ortaya koyan çıkışlar yapıyor. Derin devlet tartışmalarında da böyle olmuştu, şimdi de tarih tartışmalarında aynı tavrı sergiledi, bazı doğruları ortaya çıkarmamak daha doğru olur demedi tam olarak ama, bunu dolaylı şekilde söyledi.

Bu tanımladığım süreç, Vahdettin hakkında çok kıymetli bir biyografi yazmış bulunan Murat Bardakçı'nın

²⁰⁰ 21 Temmuz 2005 – Zaman – Prof. Dr. Mümtaz'er Türköne (Gazi Üniversitesi Öğ. Üy.)

²⁰¹ 21 Temmuz 2005 – Zaman – Nihal B. Karaca

başına gelmiştir. Rasyonel bir ülkede yaşıyor olsaydık o eser de layık olduğu yere konulur ve Vahdettin konusunda 'kime göre neden hain, kime göre de neden hain değil' tartışması başlatılırdı. Bu çalışma, resmi devlet ideolojisinin kendi çevresine kurduğu kalkana ve ideolojik devlet aygıtlarının (bunlar arasında bazı gazeteler de vardır) kurduğu koruma duvarına çarpmıştır.²⁰²

Ecevit: Vahdettin devleti soymadı

Eski Başbakan Bülent Ecevit, "Son Padişah Vahdettin hain değildi" diyerek başlattığı tartışmayı, "Sultan Vahdettin ülkeden ayrılırken devleti soymadı" diyerek devam ettirdi. Eşi Rahşan Ecevit'le birlikte CNN Türk'te yayınlanan Ankara Kulisi programına katılan Ecevit, Vahdettin'le ilgili açıklamalarına devam etti. Ecevit, "Böyle bir açıklamaya neden gerek duydunuz" sorusuna, "Aslında Vahdettin'le ilgili birikmiş bazı tepkiler ve destekler varmış. Benim tamamen kendi ailevi sorunumla ilgili sözlerim birdenbire bazı ideolojik, hatta rejim ile ilgili tartışmaların alevlenmesine neden oldu. Bu gibi konuların tartışılması rejim ve ideolojik açıdan faydalı da olur" cevabını verdi.

Atatürk'e düşman değildi

Ecevit, "Vahdettin hain miydi değil miydi? Neden Atatürk, Vahdettin'e hain dedi" sorusu üzerine de, bu konuların tarihçiler tarafından daha ayrıntılı olarak incelenmesi ihtiyacının ortaya çıktığını belirterek, şöyle konuştu: "İncelenecek çok şey var. İstanbul'un işgali sırasında ordusu yokken, doğru dürüst bir devlet mekanizması yokken, ayrıca birbiriyle kavgalı politikacılar ortalığı kasıp kavururken, bir aciz kişi değil bir dahi olsa İstanbul'da bir şey yapamazdı. Atatürk, İstanbul'dan uzaklaşarak yapmak istediklerini yapabildi. Vahdettin'in Mustafa Kemal'e bir düşmanlığı olduğunu aklımdan bile geçirmem. Herhalde Vahdettin 'aman şu Osmanlı Devleti yıkılsın da ben de kurtulayım' diye hareket etmedi. 600 yıllık devletin çöküntüsü Vahdettin'in omuzlarında yükleniyordu. Bu dayanılabilecek bir ıstırap değil. İstanbul'dan ayrılıp Avrupa ülkelerine gittikten sonra kısa bir sürede bütün malı mülkü elinden gitmiş. O kadar ki, yakınları cenazesini hastaneden kaçırmak zorunda kalmışlar. Devleti de soymamış, bazı başka ülkelerdekiler gibi."²⁰³

Bülent Ecevit'in "**Vahdettin hain değildi**" cümlesi ile başlayan tartışma çığırından çıkmak üzere. CHP de "**Biz Vahdettin hakkında Atatürk gibi düşünüyoruz**" açıklaması ile bu tartışmayı zıvanasından iyice çıkardı.

Bence tartışmayı, sevgili arkadaşım ve meslektaşım Yılmaz Çetiner, Milliyet'teki yazısı ile rayına oturtmuş. Şöyle demiş özetle:

— O günlerin ağır şartları içinde Atatürk de "Hain, sefil" demiş olabilir. Ama aynı kelimeleri bir düşünün, kimler kimler için söylemedi... Sultan Vahdettin bence vatan haini değil, yetenekleri olmayan aciz hasta bir padişahı. Günün ağır şartları da üzerine binince Vahdettin yanlışlar yaptı bocaladı... Koskoca imparatorluk daha kolay çöktü. Ama pırıl pırıl, genç, güçlü Türkiye Cumhuriyeti çıktı ortaya. Böylesi daha iyi oldu...

Buyurun size **Vahidüddin'le ilgili** bir hatıra. Hasan Aksay anlatıyor: 80 öncesi. Saraylar Meclis'e bağlı ya, sarayları incelemek için Meclis'ten bir heyet seçiliyor.. Kayıtlar inceleniyor.. Altın bir Kur'an mahfazası var, içinde bir zarf. Açıp okutuyorlar, ne yazıyor diye, Heyette AP'li, CHP'li, MSP'li üyeler var.. CHP'li üye ikide bir Hasan Aksay'a takılıyor ve padişahların özel hayatları ile ilgili alaycı şeyler söylüyor.. Söz konusu belge okunup belge ile ilgili açıklamalar yapılırca CHP'li üye gözleri dolu dolu gelip **Hasan Aksay'dan** özür diliyor.

Olay şöyle: **Vahidüddin tehdit** ve şantajla bir İngiliz gemisine bindirilip gönderilirken, son anda yolculukta okumak için bir **Kur'an-ı Kerim** istiyor.. Hemen gidip saraydan getiriyorlar.. Altın mahfazalı bir **Kur'an**. **Vahidüddin, İtalya'ya** varınca hemen **Kur'an-ı Kerim'in** mahfazasını çıkarıp, bir mektupla bizim sefarete gönderiyor. "**Bu altın kap, beytülmale aittir. Ümmete aid olan bir malın yerine iadesi ricasıyla**" iade ediyor.

Vahidüddin Han hastaydı ve yoksulluk içinde hayata veda etti. Borcuna karşılık **Yahudi** bankerler halifemizin tabutuna haciz koydular. O şimdi Şam'da ebedi istirahatgâhında **hesap günü** için diriliş gününü

²⁰² 23 Temmuz 2005 - Akşam

²⁰³ 25 Temmuz 2005 – Yeni Şafak

bekliyor...

Bilemeyiz. Belki, gün gelecek, Lozan Antlaşmasını imzalayanlar bile “hain” olarak anılacak. Öyle ya, üzerine yemin edilmiş olan Misak-ı Milli sınırlarını; yani Batı Trakya, Adalar, Batum, Musul ve Kerkük, Hatay gibi önemli toprak parçalarını, hatta Boğazları bile ‘dışarıda’ bırakanlar, “kahramanlık” rütbesini daha kaç yıl taşıyacaklar? Türk halkı, gerçek manada gözlerini açtığı zaman, bazı gerçekleri görmeyecek mi? Elbette görecek.

İtiraz etmeye hazırlananlara hemen şunu hatırlatayım: O tarihte, Türklerden başka kimsenin savaşılmaya mecali kalmamıştı, Kalsaydı eğer, emin olun, sadece Yunanlıların hücumuna maruz kalmazdık.

Tempo dergisinin muhabiri Enis Tayman, “İşte öteki hainler” başlıklı haberine şu satırlarla başlıyor: “Vahdettin’le başlayan tartışma, aslında buzdağının görünen ucu. Çünkü resmi tarihe göre, bu cennet vatana karşı suç işleyen öyle çok ‘hain’ var ki, sadece isimleri yazılsa ansiklopedi olur.”

Doğru. Durum öyle bir noktaya gelmiş ki, o meşhur rakı sofrasından uzak duran herkes, neredeyse “hain” damgası yemiştir. İşte o “hain”lerden bir kaç: Kazım Karabekir, Fevzi Çakmak, Çerkez Ethem, Hüseyin Rauf Orbay, Dr. Rıza Nur, Sarı Efe Edip, İsmail Canbulat, Topal Osman...

Bu isimlerin anlam ve önemini uzun uzun yazmaya gerek yok. Sadece bir iki küçük ipucu: Mesela Kazım Karabekir ve Fevzi Çakmak olmasaydı, bana göre İstiklal Harbi de olmazdı. Çerkez Ethem olmasaydı, düzenli ordu kurulmadan önceki ayaklanmalar bastırılamaz, ayrıca Yunanlılara karşı, psikolojik önemi olan o ilk başarılar sağlanamazdı. İstiklal Harbinin önemli isimlerinden Başvekil Rauf Orbay olmasaydı, milli mücadele saflarına o kadar rütbeli insan katılmazdı...

Ama bir noktadan sonra bütün bu hizmetlerin hiçbir anlamı kalmamış ve hepsi “hain” olup çıkmış. Kimi yurtdışına kaçmak zorunda kalmış, kimi İstiklal Mahkemesinde yargılanıp ya idam edilmiş ya da canını zor kurtarmış, kimi de can derdine düşüp ‘düşman’a sığınmış.

Bir zamanlar kurşun sıktığın düşmana sığınmak, ilk bakışta kulağa hoş gelmiyor. Fakat “konuşana değil, konuşturana bak” misali, sığınana değil, sığındırıana bakmak lazım. Aynı durum, Vahdettin’in İngiliz gemisine binmesi için de geçerli...

Münevver Ayaşlı’nın hatıralarını okuyanlar, Mustafa Kemal’in temsilcisi olarak Sultan Vahdettin’le görüşen Refet Paşa’nın, padişaha neler dediğini, ne gibi hakaretler ettiğini iyi bilirler.

Sözünü uzatmayalım ve son noktayı koyalım:

Evet, Müslüman Türk milletinden hain çıkmaz. **Vatana ihanet edenlerin ve hala etmeye devam edenlerin, dolayısıyla ‘hain’ olanların secerelerine baktığımız vakit bunu daha iyi anlarız...**²⁰⁴

ASIL SUÇLU PADİŞAHLAR MIYDI, İTTİHATCI MASONLAR MIYDI?

Yerli ve yabancı, tarafsız bütün araştırmacıların, aydınların ve yazarlarını üzerinde ittifak ettikleri tarihi bir gerçek vardır.

“Tanzimat’tan sonra, Osmanlı yöntemini ele geçiren; ekonomisine ve askerine yön veren İttihat Terakki Cuntası ve Sabatayacılarıdır. Bu süreçten Osmanlı’nın yıkılışına kadar bütün padişahlar, sadece bir “vitrin bekçisi ve günah keçisi” konumundadır. Sultan Abdulhamid gibi, şahsi feraset ve dirayetiyle, Osmanlı Gemisini batırmamak ve bu ülkeyi masonlara kaptırmamak için direnen bir deha hariç diğerlerinin. “Denize düşen yılana sarılır” cinsinden, şartların ve ihtiyaçların mecbur ettiği; çaresiz ve ümitsiz çırpınılar dışında bir fonksiyonu olmamıştır.

Osmanlı’nın yıkılışının hazırlayan

1. Dünya savaşından çok az bir süre önce Padişah yapılan Sultan Vahdetini, “vatan haini ilan etmek ve tek sorumlu gibi göstermek”, eğer kasıtlı bir karalama kampanyasının devamı değilse, mutlaka kolaycılıktır. İzan ve insafa aykırıdır.

Rus tehdit ve tehlikesine karşı İngilizlere yanaşma, bazen Fransız ve Alman siyasetine yaranma girişimleri, acaba; bir zaman Sovyetlere karşı NATO’ya sığınan ve ülkemizi Amerika’ya sağdıran ve şimdi egemenlik haklarımızın açıkça devredilmemesi pahasına Avrupa Birliğini savunan; sözde iktidardaki masonik maşaların ve bazı “çok laik” paşaların, bu hamiyetsiz ve haysiyetsiz tavrından daha mı hayırsız ve aşağıdır?

Harb Akademileri Komutanı Hava Org. Faruk Cömert’in:

Aldığımız birçok silah sistemlerindeki yazılımların kaynak kodlarına giremediğimiz için, silahları arzu ettiğimiz hedeflere kullanamıyoruz. Örneğin, elektronik harp konusunda gerçekten Türk Silahlı Kuvvetleri büyük atılım içerisindedir. Ancak şunu çok iyi öğrendik ki, dünyanın en mükemmel elektronik harp sistemini alsanız bile; eğer ulusal yazılım kabiliyetine sahip değilseniz, bu sistem hiçbir şey ifade etmemektedir.

Bu nedenle başka kritik sistemler olmak üzere, ulusal yazılım ve donanım konusunda hassas olmamız gerektiğine inanıyorum. Ancak, zamanla yarış konusunu da gözardı etmemeliyiz diye düşünüyorum. Vaktinden sonra edinilen bir silahın, Silahlı Kuvvetlere bazen hiçbir yararı olmamakta ve boşuna para harcanmaktadır. Bu bakımdan tedarikler, zamanı içinde yapılmalıdır.” İtiraf ve ithamların muhatabı olan, bu cefakâr ve fedakar milletimizin milyarlarca dolarını “uçan tabutlara ve pahalı oyuncak silahlara” asker ve sivil kahramanlar (!) mı, ülkemize daha büyük kötülük yapmıştır, yoksa padişahlar mı?

İkide bir “Türkler’in Ermeni soykırımı” diye ısıtılıp ısıtılıp önümüze konulan ve hiç hak etmediğimiz şekilde NATO’cu ve AB’ci dostlarımızca yüzümüze kara çalınan, konunun da yine, Osmanlı’nın değil, İttihatçı Sabataist Masonların kasıtlı bir komplosu olduğu ortaya çıkmıştır.

İttihatçı-Ermeni İttifakları ve Demirel’in Masonluk Sırları

İttihatçılar, iktidara Taşnak Cemiyeti’yle ittifak yaparak ulaşmışlardı. 2 bin kadar Türk’ün öldürüldüğü Adana olaylarından sonra Cemal Paşa, Batı’ya şirin görünebilmek için 47 Türk’ü idam ettirmiştir...

Bulgar ve Yunan halklarıyla karşılaştırdıklarında Ermenilerin Osmanlı devleti aleyhine örgütlenmesi çok uzun bir geçmişe sahip değildir. Nizip Savaşı sırasında (1839) Osmanlı ordusunda danışmanlık yapan General Moltke ‘Türkiye Mektupları’nda, “Ermenilere Hristiyan Türkler demek doğru olur” demektedir.

Ermeni gizli örgütlerinin 1877 Osmanlı-Rus Savaşı sonrasında Rusya’nın teşviki, Avrupa’da yayılan milliyetçi düşüncelerin etkisiyle kurulduğu bilinmektedir. İttihad Terakki Cemiyeti ise 1890 senesinde İstanbul Askeri Tıbbiye’sinde Dr. Abdullah Cevdet, İshak Sükuti ve İbrahim Temo tarafından gizli olarak kurulmuş, dış güçler ve sebataistleri desteklemiştir. Gençler arasında örgütlenen cemiyet biraz güçlenip 1897’de 2. Abdülhamid’e karşı gövde gösterisine hazırlandığı sırada saraya yapılan bir ihbarla önde gelen elemanları tutuklanınca faaliyetlerine Ahmet Rıza Bey’in başkanlığında Fransa’da devam etmiştir. O dönemde Avrupa’da çok sayıda Abdülhamid aleyhtarı dernek faaliyettedir.

1902'de bunların tek çatı altında toplanmasını sağlamak için Ahrar-ı Osmaniye Kongresi toplanmış. Paris'te Prens Sabahattin'in başkanlık ettiği ve altı gün süren kongreye sadece Türk-Müslüman halkı temsil eden dernekler değil Bulgar, Ermeni, Rum, Arap, Kürt ve Arnavut halklarını temsilen kurulu cemiyetlerden 70 delege katıldığı gözlenmiştir.

'Milli muhtariyetler' in sinsi amaçları

Kongrenin aldığı kararlar arasında: Osmanlı İmparatorluğu coğrafyasında 'milli muhtariyetler' ilanı, bu talebin İstanbul hükümetince kabulünü sağlamak için Avrupa devletlerinin Babıâli'ye baskı yapmalarının sağlanması da vardır. Bu süre zarfında İttihad Terakki; propaganda faaliyetini, harb okulu mezunu genç subayların gönderildiği Selanik, Manastır ve Kosova'da yoğunlaştırmıştır. Genç subaylar kimi zaman üç ay maaş alamadıkları için Abdülhamid idaresine karşı zaten öfke duymaktadır. Başlangıçta birbiriyle fazla irtibatı olmayan Paris ve Selanik grupları, 1906 senesi yaz aylarında Osmanlı İttihad ve Terakki Cemiyeti adı altında toplanmıştır. İttihad Terakki'nin önde gelen üç isminden biri konumunda genç bir subay olan Niyazi Bey hatıralarında: örgütlenmede ordu ve devlet memurlarına öncelik tanıdıklarını ve çok çabuk güçlendiklerini yazdıktan sonra devlet içinde devlet haline gelişlerini, "Cemiyet düzenli ve gizli bir hükümet halinde çalışıyordu" diye anlatmaktadır.

Ermeni ve Arnavutların kurduğu gizli örgütlere hayranlığını sık sık tekrarlayan Niyazi Bey'in cemiyetin 'klinik' ruh halini gösteren özelliği: her neredense ele geçirdiği bir geyiğin de 'meşrutiyetçi' olduğuna inanmasıdır. Hayvancağızla ilgili kanaati şöyle: "Yüce bir gayeye sahip cemiyete hizmeti hayvanlar dahi şeref sayıyorlar. İşte görüyorsunuz ki, vahşi bir hayvan olan bu geyik bize rehberlik ediyor. Bu içgüdüdür." Neticede Balkanlar'da Osmanlı aleyhinde ne kadar gayrimüslim ihtilal komitesi varsa hepsiyle içli-dışlı olan İttihad Terakki, Sultan Abdülhamid'e, "On gün içinde meşrutiyeti ilan etmezse on binlerce insanın başkente yürüyeceği" tehdidinde bulunacak kadar şırmamıştır.

13 Nisan olayları:

İkinci Meşrutiyet olarak isimlendirdiğimiz ve neredeyse 31 Mart hadisesiyle başlayan dönemde (Hicri takvimle 22 Rebiülevvel'e Rumi takvimle 31 Mart 1325 gününe denk geldiği için 13 Nisan olayları 31 Mart Vak'ası diye anılıyor) Hareket Ordusu'nun kontrolü sağlamasına kadar İstanbul'un bir hafta süreyle başıboş bir şehir haline geldiğini söylemek mümkün. Fiilen İttihad Terakki iktidarının başlangıcı olan bu hadise sırasında; dikkatler İstanbul üzerindeyken Adana'da da Ermeniler ayaklanmıştır.

Amaç Kilikya'da bir Ermeni hükümeti kurmaktır. Ama Ermeniler, durup dururken kendiliklerinden ayaklanmamıştır. Ermeniler, Abdülhamid'in her cepheden zorlanması için: 'ihtilal komitelerinin birlikte hareket etmesi' üzerinde İttihad Terakki'yle yapılan anlaşmaya dayanarak, arkadan saldırmışlardır.

Cemal Paşa hatıralarında anlatıyor:

"Avrupa'da bulunan Ahmet Rıza Bey ve arkadaşları Ermeni ihtilalcilere büyük yardımda bulundular. Benim gibi yurt içinde bulunanlar da Abdülhamid'i itham etmekten çekinmedik. Ermeni komitelerinin en namuslu ve en esaslı olan Taşnak komitesi de bizimle aynı ideali paylaşıyordu. Hınçaklar ise Rusya'nın himayesinde bir Ermenistan kurmayı programlarına almışlardı. Bizi Türk siyaseti yapmış olmakla itham edenlere kesin bir dille söylemek isterim ki, biz Türk siyaseti değil Osmanlı siyaseti yaptık. İstanbul'da meşrutiyetin ilanı ile birlikte Ehabülababi, Çerkez Teavün Cemiyeti, Kürt Kulübü, Arnavut Kulübü vesair açıldığı sırada Türk Ocağı'nın açılmış olması neden İttihad Terakki hükümetinin Türkçü olmasını icab ettirsin ki?"

Bu girizgâh'tan sonra İttihad Terakki'nin önde gelen adamı olan Cemal Paşa Ermenilerle vardıkları anlaşmaya getiriyor sözü:

"Öncelikle çeşitli Bulgar ihtilal cemiyetleriyle temasa geçtik. Biz Osmanlılık esaslarından bahsederken Bulgar ihtilalciler bağımsız Makedonya fikrinden zerrece fedakârlık etmek istemiyorlardı. Talat Bey'le birlikte yürüttüğümüz bu müzakerelerde çektiğimizi bir Allah bilir, bir de biz. Ancak yine de ihtilal komiteleri arasında en fazla anlaştığımız meşhur Sandanski ve Çernopeyef oldu. Asıl Bulgar Makedonya Komitesi kendi siyasi programından vazgeçmek istemedi. Etniki Eteriya adına Selanik'e bizimle görüşmeye gelen Yunanlı ise Girit'in

ve Sisam'ın Yunanistan'a katılmasını, adalara bağımsızlık verilmesini, Rum Makedonyası dediği havalie geniş özerklik tanınmasını istiyor; bunlar sağlandığında Yunanistan'la Türkiye arasında ittifak anlaşması yapılabileceğini söylüyordu. Bunu reddettik. 1907 senesi Ağustos ayında İttihad Terakki Genel Merkezi İstanbul'a geldiğinde Ermeni komiteleriyle müzakereye giriştik. Bizim tarafta ben, Bahattin Şakir Bey ve Dr. Nihat Reşad Bey bulunuyorduk. Ermenilerden Malumyan ve Şahirikyan efendiler görüşmeye katıldılar. Nihat Reşad Ermeni ihtilal cemiyetinin taleplerinden daha geniş haklar verilmesine taraftardı. Nihayet Malumya Efendi Taşnak Komitesi adına şu teklifte bulundu: 'İttihad Terakki Cemiyeti'yle Taşnaksutyon Cemiyeti Osmanlı İmparatorluğu'nda meşrutiyetin tehlikeye girmemesi konusunda işbirliği yaparlar ancak kendi programlarına göre faaliyette bulunmakta birbirlerinden bağımsız hareket ederler. Ancak şimdiye kadar gizli olan bu teşkilat bundan sonra açık bir siyasi cemiyet halini alır..' Bu teklifi kabul etmekte başka çaremiz yoktu. Hınçaklar ise bizimle görüşmeye dahi yanaşmadılar..."

Piskopos Muşeg!

14 Nisan 1909 günü Adana'da Ermenilerin Türk mahallelerine silahlı saldırısıyla başlayan ayaklanmanın 'tek sorumlusu' olarak piskopos Muşeg'i gördüğünü söylüyor Cemal Paşa. Piskoposun aslında yasak olduğu halde Ermeni halkını silahlandırdığının ve kışkırtıcı konuşmalar yaptığının bilindiğini v.s. anlatıyor. Ve ayaklanma üzerine 'mağdur Ermenilerin durumlarını incelemek için' İttihad Terakki tarafından görevlendirilmesi üzerine bölgeye gittiğinde kurduğu sıkıyönetim mahkemesinin Türklerin idamına karar verdiğine getiriyor sözü:

"Olayların sorumlularından önemsiz dokuz Türk'ü idam ettirdiğim yalandır. Adana'ya gelişimden dört ay sonra, yalnız Adana şehrinde 30 Müslümanı idam ettirdiğim gibi, iki ay sonra Erzin kasabasında 17 Müslümanı daha idam ettirdim. Buna karşılık yalnız bir Ermeni idam olmuştur. İdam edilen Müslümanlar arasında Adana'nın en eski ve en zengin ailelerinden gençler, Bahçe kazası müftüsü de vardı. Müftünün o havalide Türkler üzerinde büyük nüfuzu olduğunu biliyordum."!?

İktidardaki 'çete'!

"Talat Paşa da hatıralarında adeta övünerek, "Bu idam kararlarının bakanlar kurulunda tasdikini sağlayan ben oldum" demektedir..

İttihatçı kafasının cahilane bir mantıkla, sözüm ona Doğu Anadolu Rusların eline düşmesin diye; bölgedeki Müslüman ahalinin Avrupalıların umurunda olmayacağı bilindiği için, 'Batı dünyasında Ermenilere merhamet celbinin uygun olacağı' kararı vererek Nubar Paşa'yla işbirliği yollarını aradığı da bilinmektedir. Ne tesadüf ki aynı tarihte Ruslar da dünyada Ermenilere merhamet hislerini tahrik edip aynı zamanda Kürt prensliği kurması için teşvik ettikleri Bedirhanilerden Abdürrezzak Bey'i Ermeniler aleyhine kışkırtarak kendilerinin bölgeye müdahalesini haklı gösterecek sebep yaratmanın peşindedir.

Sonuç olarak dünya tarihinde iktidara gelmiş ilk çete sayılabilecek olan "İttihad Terakki" on sene içinde imparatorluğu tasfiye etmeyi başarabilmiştir. Başlangıçta ittifak ettiği ve en fazla anlaştığı Ermeni çeteleriyle, 1. Dünya Savaşı içinde onlara karşı tedbirde eline yüzüne bulaştırmasına şaşmamak gerekir...²⁰⁵

Atatürk'ten Sonra, Türkiye Yine Osmanlıyı Yıkan İttihatçıların Elinde!

Atatürk'ün; İlk icraatlarında birisi olarak Topkapı sarayını müzeye çevirip Hz. Peygamberimizin Mukaddes emanetlerini devlet garantisine alması, yağmalanmasına ve Türkiye'nin İslam'la alakasının fiilen koparılmasına mani olması, ve misaki milli içindeki.

Hatay, Musul ve Kerkük'ü ülkeye kazandırmaya çalışması.

Mason Localarını kapatması.

Filistin'e açıkça sahip çıkması ve bir Siyonist devlet kurulma niyetini sezip tavır koyması.

İzmir suikastına katılan itttihatçı ve sabataist hıyanet kadrolarını saf dışı bırakması üzerine: dış güçlerin ve mason işbirlikçilerin hıyanetiyle zehirlenip ölümüne yol açılmasından sonra, maalesef İsmet İnönüyle

²⁰⁵ Radikal / 17-04-2005 / Avni Özgürel

yeniden ülkemizi ele geçiren ittifakçı, masonik kadroların, daha sonra Celal Bayar Adnan Menderes, Süleyman Demirel, Bülent Ecevit, Turgut Özal ve Tayip Erdoğan Eliyle uygulandıkları yıkım ve yozlaştırma süreci hala devam etmektedir.

Demirel'in masonluk sırrı Egeran'ın vasiyetinde

1964 yılında yapılan Adalet Partisi 2. Büyük Kongresi öncesinde Demirel'in mason olduğuna ilişkin belgeler dağıtılmış, Demirel ise Egeran'dan aldığı "Demirel locamıza kayıtlı değildir" yazılı belgeyi okumuştur. Sadettin Bilgiç ile yarışan Demirel, sonunda AP koltuğuna oturmuştu.

9. Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel'in, 30 Kasım 1964'de yapılan Adalet Partisi 2. Büyük Kongresi'nde hakkındaki "mason"dur iddialarına karşılık kürsüde delegelere gösterdiği, "Demirel locamıza kayıtlı değildir" şeklindeki belgeyi tanzim eden dönemin Hür ve Kabul Edilmiş Masonlar Büyük Locası'nın eski başkanlarından Enver Necdet Egeran'ın oğlu Erol Egeran, konuyla ilgili babasının vasiyeti arasında bazı belgeler olduğunu ve bunları açıklayacağını söylemişti.

Kongrede mason tartışması

Süleyman Demirel, 27 Mayıs 1960'daki askeri darbenin ardından kurulan Adalet Partisi'ne sokulmuş ve hızla, genel başkan yardımcılığına kadar yükselmişti. O dönemden itibaren Demirel'in "Mason" olduğuna dair iddialar gündeme getirilmişti. Ragıp Gümüşpala'nın vefatıyla boşalan AP Genel Başkanlık yarışında aynı iddialar yeniden gündeme geldi. Demirel'in mason olduğuna ilişkin bir kitapçık elden ele gezdirildi. Bazı çevrelerde AP Genel Başkanlığı'na Bilgiç'in getirilmesi durumunda, silahlı kuvvetlerin seçimleri kazansa bile iktidarı AP'ye vermeyecekleri konuşulmaya başlandı. Bilgiç ve Demirel arasındaki Genel Başkanlık yarışına, siyasi yasaklı DP'lilerin haklarının iade edilmesi konusu da karıştı. Demirel'in, DP'lilerin siyasi haklarının iade edilmesi çalışmalarını askıya alacağını söylediği belirtilirken, Bilgiç'in, DP'lilerin haklarının iadesine çalışacağı dillendirildi.

Egeran'dan belge istedi

AP tabanının hassasiyetleri bir masonun genel başkan olmasını önleyici nitelikteydi. Bu nedenle Demirel, Hür ve Kabul Edilmiş Masonlar Büyük Locası'ndan Enver Necdet Egeran'la temas kurdu. Yükseliş Locası olarak da bilinen Loca "Türk Yükseltme Derneği" adıyla faaliyet gösteriyordu. ("Türk Yükseltme Derneği"nin "Hür ve Kabul Edilmiş Masonlar Büyük Locası" olarak değiştirilmesine izin veren kişinin, partilerini kapatmamak şartıyla, Milli Görüş'e monte edilen İç İşleri Bakanı Oğuzhan Asiltürk'ün olduğu ve bunu partisinden habersiz imzaladığı söyleniyordu.) Egeran, Demirel'in localarına kayıtlı olmadığına ilişkin bir belge tanzim etti. Belgeyi kürsüde gösteren Demirel, iddiaları yalanladı. Havayı lehinde değiştirmeyi başaran Demirel, Genel Başkan seçildi.

Belge, Süleyman Demirel'i liderliğe taşıdı ancak, Masonlar arasında da probleme neden oldu. Bazı Masonlar, Egeran'ın böyle bir belge tanzim ederek, "mason locasının kurallarını çiğnediğini" öne sürüyordu. Karşılıklı suçlamalar sonucunda; Masonlar Yüksek Şurası ile Büyük Loca ilişkileri koptu. İstanbul'dan 5, İzmir'den 2 locanın katılmasının ardından 1966'da Türkiye Büyük Mason Mahfili kuruldu. Öte yandan, Enver Necdet Egeran'ın hazırladığı belgenin de bir mizansen olduğu söyleniyordu. Hem milliyetçi sağ hem Kemalist sol Demirel hakkında sık sık "mason birader" sözünü kullanmaya devam ediyordu.

'Masonluk belgesini dağıtanlar Demirel'i ilk kutlayanlar oldu'

1964 yılında Demirel'e karşı giriştiği liderlik yarışında kaybeden Sadettin Bilgiç, Boğaziçi Yayınları tarafından neşredilen anılarında "Dul kadına yardım etmek" ve "masonluk" tartışmalarını söyle anlatıyordu: "Demirel, Büyük Kongre'de, Necdet Egeran'dan aldığı ve 'dul kadın çocuğuna yardım' diye nitelendirdikleri, 'Locamıza kayıtlı değildir' yazılı mektubu okudu. Demirel'in Yükseliş Locası'na kayıtlı olduğuna dair belgenin hikayesi şöyleydi: Demirel'in Yükseliş Locası'na kayıtlı olduğuna dair belge, o tarihte müşterek muhaliflerimiz olanlar tarafından, 1962 kongresinde dağıtılmıştı. Belge, Çıkrıkçılar Yokuşu'nda manifatura mağazası olan hemşehrilerim Hacı Kadir ve Hacı Mehmet Özkan kardeşlerin eline geçmişti. Bir alışveriş için dükkânlarına uğradığımda 'Bir masonu nasıl genel başkan yardımcısı yaparsınız' diye ateş püskürüyorlardı. 'Kim bu şahıs'

diye sorduğumda, belgeyi gösterdiler. Buna inanmadığımı söyleyerek oradan ayrıldım. Demirel'in masonluğu ile ilgili belgeye dayanarak ateş püsküren bu hemşerilerim, Demirel genel başkan seçildikten sonra, onu ilk kutlayanların başında yer aldılar. Demirel başbakan yardımcısı olduktan sonra, bir geziden uçakla Esenboğa'ya döndüğümüzde, onu karşılayan Ankara seymenlerinin başında yine bu kişiler vardı."

'Dul kadın' şifresi mi?

1964'deki AP Kongresi'nde yaşanan tartışmaların arka planını Sadettin Bilgiç hatıralarında anlattı. Üzeyir Garih'in öldürülmesinin ardından ortağı İshak Alaton'un sarfettiği bir cümle, başka bir bağlamda Bilgiç tarafından da dile getirildi. Alaton, Milliyet'e verdiği söyleşide, Garih'in, öldürülmeden bir hafta önce dul bir kadına yardım etmek için kendisinden onbin dolar aldığını söylemişti. Bu cümle Milliyet'in manşetin'de "Dul Kadın Şifresi" başlığıyla verildi. Milliyet'in haberine göre "dul kadın" masonluk literatüründe yardım istemek anlamına geliyordu. "Dul kadına yardım" sözleri Alaton'un tepkisiyle karşılaşmış, Milliyet'in sözlerini çarpıttığını açıklamıştı. Buna rağmen Milliyet "İşte şifrenin tercümesi: Hayatım tehlikede" başlığını atıyordu. Necdet Egeran yıllar sonra rastladığı Bilgiç'ten özür dilemiş. Bilgiç hatıralarında bu olayı anlatıyor: "Ekim 1970'de, Çankaya'daki Hülya lokantasında öğle yemeği yiyorduk. Egeran iki Amerikalı ile birlikte lokantaya geldi, bize yakın bir masada yemeklerini yediler. Kalkarken, masamıza geldi ve özür dilediğini söyledi. Yanımdaki arkadaşların bir kısmı Egeran'ı tanımadıkları için birbirlerinin yüzüne baktılar. Egeran o sırada, 'Bu özürün ne anlama geldiğini Sayın Bilgiç bilirler' dedi ve ayrıldı. Demirel: "masonlukla ilgili olmadığına dair belgeyi okuduktan sonra, köy evinde Kur'an okunmadan sabah kahvaltısına oturulmayan bir ailenin çocuğu olduğunu" anlattı. Bu durum ifratla tefrit arasında bocalamaktı. Çünkü Müslümanlar sabah namazı kırlar ve kuşluk denilen sabah 9,5-10 arasında sabah yemeği yerler. Yemeğe otururken de Kuran okumak sünnet veya adet değildir. Sadece besmele çekilir. Demirel'in Bu sözleri bile delegeye "mason değil Müslüman olduğunu" anlatmaya çalışmak için söylenmiştir."

Enver Necdet Egeran kimdir?

1907'de doğan Enver Necdet Egeran uzun yıllar "Maşrık-ı Azam (Büyük Üstad) olarak Türkiye masonluğunu yöneten adamdır. 1940-1951'de Maden Tetkik Arama Jeoloji Şube Müdürlüğü, 1951'de MTA'da Petrol Dairesi Şube Müdürlüğü, 1953-56 arasında ise Petrol Dairesi Genel Müdür yardımcılığı yapmıştır. 1956'da Mobil'in Türkiye müdürü olan Egeran, bu görevi 1968'e kadar sürdürdü. Egeran'ın "yabancıların Türkiye'de petrol aramasına izin veren Petrol Kanunu'nun" çıkmasında büyük bir rolü olan bürokrattır. Bazı rivayetlere göre "Mobil tarafından kuyuların açılıp, petrol bulunmadığı gerekçesiyle betonla kapatılması, bu döneme denk geliyor. Kastamonu yöresinde petrolün mevcut olduğu uydu fotoğraflarıyla anlaşıldığında, dönemin ABD büyükelçisi Marc Grossman 1997'de bölgeye bir gezi yaptı. Gezide yanına aldığı isimlerden biri de Egeran'dı. Amerikan Büyükelçisi, soru soran gazetecileri "Kastamonu etli ekmeği ve Taşköprü sarımsağı yemeye geldim" cevabıyla başından savmıştı. Prof. Dr. Ahmet Maranki'ye göre Grossman'ın Egeran'la loca bağlantısı vardı, ikisi de aynı mason locasına kayıtlıydı. Egeran'ın masonlukla ilgili 2 kitabı bulunmaktadır. (Süleyman Demirel görünüşte başbakandı ama gerçekte Masonbaşı Necdet Eregandan emir almaktaydı.)²⁰⁶

Vahdettin'e kimse hain diyemez!

Osmanlı tarihi ile ilgili bir kitap yazan eski başbakan Bülent Ecevit'in, "Vahdettin hain değildi" demesi tartışmaya yol açtı. Hemen hemen bütün tarihçiler, "Vahdettin'e hain demlemeyeceğini" ifade ederken, eski Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel, Ecevit'in, 'Ben Vahdettin için hiçbir zaman hain demedim. Çünkü ne kadar zor koşullar altında padişahlık yaptığını biliyorum. Ülke işgal altındaydı. Ordusu kalmamıştı. Yine de çok önemli işler yaptı' sözlerine karşı çıktı. Demirel, "Bu yadırgatıcı bir beyandır. Türkiye böyle bir beyanı kaldıracak durumda değildir" diyerek renksizliğini bir daha ispatladı. Tarihçi Prof. Mete Tuncay, "Ben öteden beri Hain padişah Vahdettin' sözünün, o dönemin şartları içinde söylenmiş haksız bir şey olduğunu düşündüm" derken, Tarihçi Yılmaz Öztuna, "Sultan Vahdettin'in hain olmadığını ben 40 senedir yazıyorum zaten. Kaldı ki, tarihçiler

'hain' kelimesini kullanmaz" diye konuştu. Prof. Mim Kemal Öke de, "Vahdettin, Mustafa Kemal'i Samsun'a gönderirken, Mustafa Kemal'in ne yapacağım gayet iyi biliyordu. Ve bu projeye de sadece onay vermekle kalmadı, para da verdi" dedi. Tarihçi Murat Bardakçı ise "Hatıralarında, 'Facialara ve olaylara kalkan olamadım' ise de, paratoner vazifesi gördüm. Musibetleri üzerime çektim, kendimi feda ederek vatani kurtarmaya çalıştım" diyor. Vahdettin Osmanlı Tarihi'nin en şanssız hükümdarıdır, memleketini seven bir kişidir ve ihanetle hiçbir alakası yoktur" şeklinde konuştu.²⁰⁷

Eski Başbakanlardan Bülent Ecevit, uzun zamandır üzerinde çalıştığı Osmanlı Tarihi'ni bitirmek üzereymiş. Ve bir iki gazeteye, kitabıyla ilgili söyleşi vermiş. O söyleşilerin birinde, şunları söylüyor: "Ben Vahdeddin için hiçbir zaman hain demedim. Çünkü ne kadar zor koşullar altında padişahlık yaptığını biliyorum. Ülke işgal altındaydı. Ordusu kalmamıştı. Yine de çok önemli işler yaptı."

Ecevit, keşke Başbakan olduğu dönemde ortaya çıkıp bunları söyleseydi. O zaman daha bir anlamlı olacaktı.

Sir Harry Luke, Osmanlı'nın yıkılışına ve Cumhuriyetin kuruluşuna yakından şahitlik etmiş diplomatlardan biridir. Sultan Vahdeddin ve ekibi için şunları yazar: **"Bunlar vatanseverlikte Mustafa Kemal ile arkadaşlarından daha geri değildiler, fakat bunlar Türkiye'nin çıkarlarını, en iyi olarak ateşkese tam bağlılık ve müttefiklerle işbirliğinde görüyorlardı. Durumlarının açıklılığı, müttefik hükümetlerin onların samimiyetine hıyanetle karşılık vermemiş olmasından kaynaklanır."**

Yine, İstanbul'u ve Anadolu'nun önemli yerlerini işgal eden İngilizler, hep şu endişeyi taşımışlardır: **"Eğer padişah Anadolu'ya geçecek olursa, milli partinin lideri olacaktır, milli ordunun başına geçip sonsuz karışıklıklara neden olacaktır."**

Vahdettin'e İstanbul'da esir hayatı yaşatılmasının nedeni işte bu yöndeki kuşku larıdır.

Bütün bunları bir kenara bırakıp sadece Sultan Vahdeddin ve ailesinin hayatına bakmamız bile, bu kişinin asla "hain" olmadığını ortaya koyacaktır. Onca imkânı varken, yanma cüzi miktarda para almış, yurt dışında adeta sefalet hayatı yaşamış ve cenazesi neredeyse sahipsiz kalmıştır. Ailesinden kimileri Avrupa'da mezar bekçiliği, bazıları lokantada bulaşıkçı olarak çalışmıştır. Oysa onun konumunda olanlar, mesela İran Şahı, ailesine yüzlerce yıl lüks bir hayat yaşatacak servet bırakmıştır.

"Vahdeddin'in yaptığı önemli işler"e gelince... "Mustafa Kemal'i geniş yetkilerle donatıp Anadolu'ya gönderen kimdir? Sorusuna samimi bir şekilde cevap verirse, Sultan Vahdettin'in en önemli işlerinden birinin cevabı ortaya çıkacaktır..."

Bazı art niyetli kişiler, Vahdettin'in taht sevdasından başka bir şeyi gözünün görmediğini söylerler. Bunun doğru olmadığını vicdan sahibi herkes bilir. Sadece şu örnek bile, bu iddiayı çürütmeye yetecektir: Tevfik Paşa, 21 Kasım 1920'de sadrazam olur, 20 Ocak 1921'de Londra Konferansı'na çağırılır. Tevfik Paşa, Vahdettin'in izniyle Mustafa Kemal'e telgraf çeker ve Londra Konferansı'na gönderilecek heyetin birlikte seçilmesini teklif eder. 27 Şubat'ta başlayan konferansta, Sadrazam Tevfik Paşa, "Ben sözü Türk milletinin gerçek temsilcisi olan TBMM Başdelegesine bırakıyorum" diyerek yetkiyi teslim eder. Vahdettin buna itiraz etmemiştir.

Yine, 10 Eylül 1922'de, Tevfik Paşa Kabinesi, Sakarya Zaferini kazanan Başkumandan Mustafa Kemal Paşa'ya tebrik telgrafı çekmiştir.

Sorarım: Hain olan, tahtının derdine düşen, bunları yapar mı, yaptırır mı?²⁰⁸

Sultan Vahdettin'e sahip çıkan Ecevit:

"Kimse benden daha Atatürkçü değil" dedi. Süleyman Demirel'in tavrını ise yadırgadığını söyledi.

Eski Başbakan Bülent Ecevit, Zaman'a yaptığı "Vahdettin hain değildi" açıklamasının ardından kendisine yöneltilen eleştirilere dün basın toplantısıyla cevap verdi.

Görüşlerinin kimi çevreleri rahatsız ettiğini hatırlatan Ecevit, "Kimse benden daha fazla Atatürkçü,

²⁰⁷ Milli Gazete / 19 07 2005

²⁰⁸ Milli Gazete / 19 07 2005 / İbrahim Tenekeci

cumhuriyetçi olamaz. Ama bazı gerçekleri görmenin ve göstermenin zamanı geldi. Bunların bilinmesinin Cumhuriyetimize hiçbir zararı olmaz.” dedi. 9. Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel’in bazı gazetecileri bizzat arayarak, kendisi aleyhine yazı yazmalarını istediğini belirten Ecevit, ‘üslubunu bildiği için Demirel’in bu tavrını yadırgamadığını’ vurguladı. Or-An’daki kütüphane evinde gazetecilerin karşısına geçen Bülent Ecevit, ‘Sultan Vahdettin’in hain olmadığı’ yönündeki görüşlerini yineledi. Yanlış anlamaların tarihin yeterince bilinmemesinden kaynaklandığını ifade eden Ecevit, Milli Mücadele’nin başlangıç tarihi olan 19 Mayıs 1919’a atıf yaptı. Eski Başbakan, o dönemde İstanbul’un tanınan askerlerinden Mustafa Kemal’in padişah’tan habersiz Samsun’a gitmesinin mümkün olmadığını altını çizdi.

Vahdettin’in, Atatürk’ün Samsun’a ne zaman ve niçin gideceğini bildiğini savunan Ecevit, “İstanbul’dan kalkacak, padişahın gözleri önünde ondan habersiz Bandırma gibi bir vapurla Samsun’a gidecek... Bu mümkün değil. En azından göz yummuş olmalılar.” şeklinde konuştu. Vahdettin ve sadrazamı Tefik Paşa’nın Sevr Antlaşması’nı imzalamadığının da altını çizen eski Başbakan, Tefik Paşa’nın ‘Türk halkının asıl temsilcisinin Ankara hükümeti olduğunu’ Londra Konferansı’nda açıkça dile getirdiğine işaret etti. Ecevit, resmi tarih karşıtı görüşlerinin kendisine zarar verebileceğini; ancak ülkeye zararı olmayacağını ifade etti. Atatürk’ün Vahdettin için Nutuk’ta, “Hain, müflis” gibi tabirler kullandığının hatırlatılması üzerine Ecevit, şu görüşleri dile getirdi: “Siyasette zaman zaman haklı veya haksız incitici sözler sarf edilmiş olabilir. Önemli olan gerçeklerdir. Atatürk’ün o sözleri söylemek için nedenleri olabilir.”

DSP eski lideri Ecevit’in, 16 Temmuz’da Zaman’a yaptığı açıklamalar gündemi belirledi. Sultan Vahdettin’e ‘hain’ denilmesine karşı çıkan eski Başbakan, röportajında özetle şu görüşleri dile getirdi: “Kurtuluş Savaşı’na açıktan olmasa bile belirgin şekilde destek oldu. İstanbul’dan ayrılacağı zaman devletin elinde külliyetli altın ve para vardı. O, çok az bir miktar aldı. İstese tümünü alabilirdi. Saygıdeğer bir davranışta bulundu. Osmanlı padişahları için iyi-kötü ayrımı yapmak doğru olmaz. Hepsinin farklı yönleri vardır. Abdülhamit’in demokratikleşmeyi engelleme ve aydınları yurtdışına gönderme gibi tavırlarını sürekli eleştiririm. Ancak olumlu bulduğum yanları da vardır. Hem dinine bağlı birisiydi hem de Batı kültürünü ihmal etmedi. Okullar, köprüler, yollar yaptırdı. Eğitim çalışmaları yaptı.”

Ecevit’in görüşlerine karşı çıkanlar ise son Osmanlı padişahı Vahdettin’in, Mustafa Kemal hakkındaki idam kararını onayladığını, Osmanlı topraklarının paylaşılmasını öngören Sevr Antlaşması’nı da kabul ettiğini savundu. Saltanatın kaldırılmasının ardından bir İngiliz gemisiyle ülkeyi terk eden Vahdettin’i Atatürk’ün de ‘hain’ olarak nitelendirdiğine dikkat çekildi. Atatürk, Vahdettin ile ilgili olarak Nutuk’ta şu ifadeleri kullanıyor: “Saltanat ve hilâfet makamında oturan Vahdettin soysuzlaşmış, şahsını ve bir de tahtını koruyabileceğini hayal ettiği alçakça tedbirler araştırmakta. Damat Ferit Paşa’nın başkanlığındaki hükümet âciz, haysiyetsiz ve korkak.”

Demirel: Vahdettin’e hain demek ayıp değil

Ecevit’e en büyük tepkiyi 9. Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel gösterdi. Zaman’ın ardından haberin Hürriyet gazetesinde de yayınlanması üzerine genel yayın yönetmeni Ertuğrul Özkök’ü arayan Demirel, şu görüşleri savundu: “Atatürk hepimizin, Türkiye Cumhuriyeti’nin referansıdır. Onun bu konuda ne dediğine bakmak lazım. Bugün Türkiye’yi birbirine bağlayan en kuvvetli referans Atatürk’tür. Bakın din, dil, bölge gibi konularda giderek ortak referanslar kayboluyor. Cumhuriyetçi elit bugün büyük sıkıntı içindedir. Oysa daha en az yüz yıl bu büyük Atatürk referansına ihtiyacımız var. Onu sarsmamak lazım. Cumhuriyet, Atatürk’e çok şey borçludur. Ama Vahdettin’e değil. Ayrıca ona hain denmesi utanılacak bir şey değil. Fransa da geçmişte Vichy dönemini hainlikle suçlamıştır.”²⁰⁹

Vahdettin’den bugünün kahramanları(!)na!

Bülent Ecevit’in ‘Vahdettin hain değildi’ açıklaması çokça tartışıldı... Tarihin ‘yalan söyleyen’ yüzü bu açıklamayla birlikte aylarca gündemde kaldı... Herkes her şeyi söyledi. Hatırlarsanız Süleyman Demirel de

²⁰⁹ Zaman / 20.07.2005

tarihin gerçeklerini sümen altı etmeye matuf bir şekilde “Türkiye bu açıklamayı şuan için kaldıramaz” açıklaması da en az Ecevit’in itirafı kadar önemliydi... Anlayacağınız, yalan söyleyen tarihin içinde Türkiye kamuoyunun şuan kaldıramayacağı daha bir çok yalan vardı...

Biz de bu konuda bir hatırat aktaralım... Malum, Osmanlı sarayları TBMM’ye bağlı. 1980 öncesinde sarayların denetimi ve kayıtların incelenmesi gündeme gelir ve bunun için Meclis’ten bir heyet oluşturulur. Bu heyette dönemin MSP’li milletvekillerinden Hasan Aksay da yer almaktadır. İncelemeler sırasında AP’li, CHP’li ve MSP’li üyelerin dikkatini altın bir Kur’an mahfazası çeker... Çünkü bu mahfazanın yanında bir de zar bulunmaktadır... Heyetteki milletvekillerinin ilgisini de bu zarf celbeder... Merakla zarf açtırılır ve okutulur. Zarfın içindeki notta şöyle yazmaktadır:

“Bu altın kap, beytülmal’e aittir. Ümmete ait olan bir malın yerine iadesi ricasıyla.”

Vahdettin’e bu notu yazdıran olay ise şöyle gelişir: Vahdettin tehdit ve şantajla bir İngiliz gemisine bindirilip gönderilirken, son anda yolculukta okumak için bir Kur’an-ı Kerim ister.. Sultan’ın isteği üzerine hemen Saray’a gidilir ve Kur’an getirilir. Bu altın mahfazalı bir Kur’an’dır. Vahdettin İtalya’ya varınca, hemen Kur’an-ı Kerim’in mahfazasını çıkarır ve bir mektupla sefaretimize gönderir. Mektupta, “Bu altın kap, beytülmal’e aittir. Ümmete ait olan bir malın yerine iadesi” talimatı yazmaktadır.

Vahdettin’in bu mektubu okununca, Osmanlı Sultanı ile alay eden ve Hasan Aksay’ı bu alayları ile kızdırmaya kalkışan Meclis Heyeti’nin CHP’li milletvekili gözleri dolu dolu olduğu halde Hasan Aksay’ın yanına gelir ve kendisinden özür diler...

İşte devletin, milletin malına, yani beytülmale sahip çıkmak Sultan Vahdettin gibi olmaktan geçiyor. Milletin emanetlerini yabancı ve de malum sermayeye peşkeş çekerlerken ‘Babalar gibi satarım’ diyen bugünün kahramanları (!)na birilerinin ‘beyt-ül mal’ kavramını hatırlatması gerekiyor.²¹⁰

Vahdettin’i “İrade-i Milliye” den Okumak

Mustafa Kemal - Vahdettin ilişkisi yıllardır konuşula ve tartışılabilir. Aslında bu konu ne konuşulur ne de tartışılır. Hemen hemen pek çok konuda olduğu gibi bunda da iki görüş vardır. Bunlar dile getirilir ve dosya tekrar tozlu raflara terk edilir. Ta ki sakız misali yeniden gündeme getirilinceye kadar.

Mustafa Armağan yazılarında son Padişah Vahdettin’in Milli Mücadele’nin Anadolu’daki ilk resmî yayın organı olan İrade-i Millîye’de yayınlanan telgraf ve beyannamelerle destek olduğunu dile getirmişti. Böylece Sivas Kongresi’nden hemen sonra yayınlanan, yani "resmi tarih" dediğimiz bize öğretilen tarihin ana kaynaklarından biri olabilecek İrade-i Milliye’nin yıllardır ezberleye geldiklerimizi sorgulayabileceğimiz bir kaynak olabileceği de ortaya çıkmış oluyor.

Mustafa Armağan’ın "Milli Mücadele’nin ilk gazetesi olması hasebiyle apayrı bir dikkatle incelenmesi gereken bu gazetenin henüz tam bir koleksiyonunun dahi yapılamamış olması, İnkılâp tarihimizin hep eksikli yazılmasının nedenlerinden biridir" sözleriyle önemine işaret ettiği İrade-i Milliye’nin tam bir koleksiyonunun mevcut bulunmaması ise dikkat çekici. Çünkü "muhalif" değil, "sözcü" bir yayın organından bahsediyoruz burada. "Vahdettin bir beyanname yayınlıyor, Anadolu kamuoyuyla aynı duygularla uygulandığını, milletle beraber olacağını söylüyor ve bu beyanname, en büyük yankıyı, 4–11 Eylül tarihlerinde düzenlenen Sivas Kongresi’nin buğusu henüz üzerinde tüterken Mustafa Kemal tarafından çıkartılan gazetede yapıyor, düşün bayram kutlanıyor. Oysa bize, o zaman yayınladığı bir beyanname ile Milli hareketi destekleyen padişahın ‘vatan haini’ olduğu öğretiliyor(du)."

Anlaşılan o ki İrade-i Milliye koleksiyonunu yeniden okumak, bizi yayınlandığı dönemin tarihine ilişkin "ezber" malumatlarını gözden geçirmemizin eşiğine getirecek.

Sadece İrade-i Milliye mi?

Bence döneme ilişkin her çalışma, tarihin bildiğimiz gibi olmayabileceğine / olmadığına ilişkin yeni bir ipucu ortaya koyacak. Yeter ki ezberlediklerimizin mutlak doğrular olduğu söylemenin konforundan

²¹⁰ Milli Gazete / 04 10 2005 / Kulis Ankara

vazgeçecek doğru adımları atmaya başlayalım.

"Varsa yoksa Vahdettin haindi, şuydu, buydu. Böyle söyleyenler kendi açılarından resmî tarihin yüzüne bir kat daha astar vuruyor olabilirler. Onlara kızabilirsiniz de. Ancak burada çuvaldızı biraz da kendimize batırmamız gerekiyor. Peki, biz Vahdettin'in hain olmadığına inananlar ne yaptık? Onun söylev ve demeçlerini yayınlamak aklımıza geldi mi hiç? Beyannamesi Nutuk'ta yer aldığı halde gidip oradan da olsa okuduk mu? İttihatçıların elinde payimal olan tahtını tekrar fethedilmek için ne tür operasyonlara giriştiğini, dizginleri nasıl eline aldığını, Meclis-i Mebusan'ı neden kapattığını, Cuma selamlıklarında cephelerden dönen generallerle neler konuştuğunu ve nihayet Mustafa Kemal Paşa'ya hangi "ilkâ"larda bulunduğunu ortaya çıkartacak bir çaba içerisinde girdik mi şimdiye kadar? Birilerine kızmak kolay. "Bir şey" yapmaktır asıl zor olan. İşte size bir teklif: Gelin şu "İrade-i Milliye" nüshalarını toplama işinde bana yardımcı olun. Bir grup oluşturup bunları aynen yeni harflere aktaralım ve bir finansör bularak yayınlayalım! Var mısınız?

Bugüne dek "kopuşları", "redleri" vurgulanan Osmanlı Devleti'nin son demleri ile Cumhuriyetin ilk yılları arasında böylesi "süreklilikler" bulmak, sadece geçmişi yeniden okumamıza vesile olmayacak, bugünümüzü analiz etmemize de ve geleceğe dair ufuklarımıza da çok farklı bir perspektif kazandıracaktır."²¹¹

²¹¹ 14.10.2005 / Milli Gazete / Suavi Kemal

E- DİNİN YOZLAŞTIRILMASINA KARŞI ATATÜRK'ÜN DUYARLI TAVRI

PROTESTAN İSLAM'A KARŞI ATATÜRK'ÜN TAVRI ANLAMLI'DIR

Üsküdar'daki Çamlıca Subaşı Camii'nde Cüneyt Zapsu'nun Hanımının da içinde bulunduğu bir grubun kadın erkek karışık namaz kılması, kamuoyu tarafından tartışılmaya devam ederken bu grubun Protestan misyonerlerin paratoneri SEV (Sağlık ve Eğitim Vakfı) ve Üsküdar Amerika Lisesi'nden sınıf arkadaşları olduğu anlaşıldı. İslâm'a kesinlikle uymayan tavır ve şekillerde kadın-erkek birlikte namaz kılan grubun bu halleriyle 'İlimli İslâm' projesi çerçevesinde İslâm'ı reforme etme ve özünden saptırmayı hedefledikleri ortaya çıktı.

Öte yandan bu şekilde gayri İslami hareketlerde bulunan kişilerin büyük bir kısmının Amerikan Board üyesi ve Üsküdar Amerikan Koleji'nden mezun olduğu belirtilirken bu okulların MİT raporunda misyonerlik yaptığı tespit edilen SEV'e bağlı olması dikkatlerden kaçmadı.

Üsküdar Amerikan Kolejinden sınıf arkadaşlarıdır.

Küresel Vaftiz adlı kitabıyla Türkiye'deki misyoner örgütleri deşifre eden Araştırmacı- Yazar Ali Rıza Bayzan, Üsküdar'da gayri İslami tavır içinde olan grubun Üsküdar Amerikan Lisesi'nden sınıf arkadaşı olan bir ekip olduğunun altını çiziyor ve özetle şunları söylüyor:

"Malum ekip, medyada yer alan haberlere göre ağırlıklı olarak Üsküdar Amerikan Koleji'nden okul ve sınıf arkadaşı. Üsküdar Amerikan Koleji, Osmanlı'da Ermeni Sorunu'nun doğmasında kritik rol oynamış Protestan bir misyoner örgüt olan Amerikan Board Teşkilatı tarafından kurulmuştur. Amerikan Board Teşkilatı, Amerika'da iktidarı her zaman tekellerinde tutan Beyaz Anglo-Sakson Protestanlarla (WASP'ın) bağlantılıdır. Amerikan Board Teşkilatı da WASP'ın diğer kanatları gibi, Tanrı'nın dünyevi planının Yahudilerle ilişkili olduğuna inanır. ABCFM, yeniden yapılanma sürecinden sonra Cumhuriyet Türkiye'sinde de bir vakıf statüsüyle faaliyet göstermektedir. Üsküdar Amerikan Koleji, fiilen Amerikan Board Teşkilatı'nın Genel Sekreteri'nin merkezinde olduğu Sağlık ve Eğitim Vakfı'na bağlı olarak faaliyet göstermektedir. Kısa adı SEV olan bu vakfın misyonerlikle ilişkisi daha önce medyada çıkan MİT raporuna konu olmuştu."

Masonlarla da ilişkileri vardır:

"İlginç bir başka nokta da şu: Bir mason örgütünün 16 Ocak 1996 tarihli Milliyet Gazetesi'nde yer alan açıklamasına göre ABCFM orijinli bu vakfın temelinde ve yöneticileri arasında mason biraderler ve eşler vardır. Buna göre misyoner-mason işbirliğinden söz etmek gerekir mi; bunu kamuoyunun görüşüne bırakıyoruz. Misyoner Örgütler sadece suyla vaftiz için uğraşmazlar; deyim yerindeyse 'zihinsel vaftizi' de önemserler. Takvim Gazetesi'nde yayınlanan fotoğrafa bakarsanız görüntüyü, Cami'yi Kilise gibileştirme çabası olarak okuyabilirsiniz. Kadın-erkek karışık olması, başın açık olması, karma cemaatle namaz kılarken kadınların göbeğinin bile açık olabileceğinin savunulması bunun göstergesidir."

Amerikan kolejleri, projenin bayraktarıdır:

"Hristiyan Teolojisi'ndeki 'Görünmeyen Kilise', 'İsimsiz Hristiyan' ve 'İnkültürasyon' kavramları bu bakımdan önemlidir. 11 Eylül'den sonra Amerikan Dış Politikası, daha önce oryantalistlerin 'Liberal İslâm' dediği İlimli İslâm Projesi'ne odaklıdır. Amerikan Kolejleri artık bu projenin bayraktarlığını yapıyor. Nitekim Amerikan Board Teşkilatı'nın Genel Sekreteri K. Frank'ın bir ilahiyatçımız ile birlikte yazdığı İslâm konulu kitap da bu çerçeveye girmektedir."

Üsküdar'da olması kılıf sağlamaktadır:

2023 Platformu Kurucusu Behiç Gürcihan, yapılanların İslâm'ı light'laştırma çalışması olduğuna dikkat çekerek "Olayın bu şekilde kullanılması bir yerlere hizmet ediyor. Biliyorsunuz bu bir cenaze namazında kadınların da saf tutmasıyla başlamıştı. Bu faaliyetlerin dini hassasiyetin yüksek olduğu Üsküdar'da yapılması misyonerlik faaliyetleri açısından çok iyi bir örtü sağlıyor" dedi.

Hedef İslam'ı sulandırmaktır:

Türkiye'de Misyonerlik adlı kitabıyla tanınan Araştırmacı-Yazar Uğur Yıldırım ise Üsküdar'da yaşananları "Bunlar bir kilise nizamı içinde namaz kılıyorlar. Yaptıkları bu. Siyasi olarak bu Evanjelik İslâm'ın uygulanmasıdır. Amaçları İslâm'ı temel referanslarından uzaklaştırmaktır" şeklinde değerlendirdi.

Müslümanlar arasında 'kamplaşma ve tartışmayı' hedefliyorlar:

Dinler Tarihçisi Murat Hakan Yıldırım, Üsküdar'da yaşananları şöyle yorumluyor: "Bu, bana bir grubun fevri hareketi olarak gelmiyor. Bir televizyonda şu sözüm ona bu grubun lideri olan Ahmet Küre'nin kızı ve Amerikalı Jazz (!) sanatçısı eşi konuk oldular... Adam önceden Protestan'mış zaten. "Operation Word" adlı eserde özellikle Ortadoğu yol haritasına dayanak olabilecek birtakım sosyokültürel girişimlerden ve toplumsal demoralizasyona (yani toplumu çökertmeye ve moral değerler açısından eritmeye) neden olabilecek eylem planları vardı. Bunlar arasında temel dini hüküm ve prensipleri ve Müslümanlar arasında da sürtüşme ve tartışma konusu yapmak da vardır. Bu tür tartışmaların amacı İslâm'ın temel iki dayanağı Kur'an ile Sünnet arasında çatışma yapmaktır. Şer'i şerife uygun olan, bilinen şekliyle olanıdır. İslâm tarihinin bütün devrelerinde bu böyle uygulanmış. Bunun Tük İslâm'ı ya da Arap İslâm'ı veya şu bu İslâm'ıyla bir ilgisi yoktur. Geçmişte de zoraki bir Türkçe ezan uygulaması yürütülmeye çalışılmıştı. Sonuçları belli... Kur'an'da Setri avret'e ilişkin uyarılar kesindir. Hz. Peygamber (sav)'in de uygulaması ve Ashab'ın hanımlarına uygulaması bu meyanıdır."

Bunların amacı İslâmiyet'i yozlaştırmaktır:

Misyoner örgütler aleyhinde yayınlar yaparak aleyhinde pek çok dava açılan Üsküdar Gazetesi Sahibi, Gazeteci Adnan Odabaş ise Millî İstihbarat Teşkilatı'nın (MİT) yayınladığı raporda da adı misyoner örgütler listesine de giren SEV'e dikkat çekti. Odabaş, "2 yıl gibi bir süredir Subaşı Camii'ne geliyorlar. İçlerinden bir kısmı Sağlık Eğitim Vakfı'na (SEV) bağlı Amerikan Board okullarından mezun. Bunların amacı İslâmiyet'i sulandırmak" şeklinde konuştu. Odabaş, "Bu kişilerle uzun zamandır mahkemelik olduk. Benim yazdığım her şey MİT tarafından da onaylanınca davalarının bir tanesi düştü" dedi.

Bunlar yerli misyonerler takımındır!

Adnan Odabaş, özetle şunları söyledi: "İstemihan Talay, Işın Çelebi'nin Karısı Şükran Çelebi, Gazeteci Mete Akyol, Amerikan Board yöneticisi. MİT, bunların (SEV) misyonerlik faaliyetleri yaptığını belirten raporu/yazıyı bunlara da yolladı. Rapor, Sağlık Eğitim Vakfı'nın (SEV) Dünya Kiliseler Birliği'nin devamı olduklarını içeriyordu. Benim yazdığım her şeyi kapsıyordu bu rapor. Bu şahısların bir kısmı Amerikan Koleji mezunu. Amaçları Türkiye'de İslâm'ı sulandırmak. Ben bunlara yerli misyonerler diyorum. Misyonerlik faaliyetleri insanlara din değiştirtmekle olmuyor. İslâm Dini'ni yıpratmak da bir misyonerlik faaliyetidir. Müslümanlığın nasıl olacağı, namazın nasıl kılınacağı dinimizde belli. Yıllardır biriktirdikleri Türk ve Müslüman düşmanlığını farklı sahalarda sahneye koymaya başladılar. "

MİT'e bile meydan okunmaktadır!

Adnan Odabaş, şöyle devam etti: "SEV Vakfı, MİT Raporu için 'yalan yanlış bilgilerle dolu' ifadesini kullanıyor. Kanal 7'de de yayınlanan savunmasında vakıf, bu ifadeleri kullanıyor. Yani kendilerini MİT'e meydan okuyacak kadar güçlü hissediyorlar."

Kiliseleri AKP açtırmıştır.

Adnan Odabaş, 'Türkiye'de misyonerlerin faaliyetlerini rahatlatan yasalar çıkması ekseninde kendilerini güvencede hissediyorlar mı?' şeklindeki sorumuza ise "Tabi o da bir faktör. Zaten Sayın Başbakan da 'Bunlara AB sürecinde mülk alma ve kilise açma iznini ben verdim' diyor. O da bir rahatlık getirdi tabi. Çok rahat saldırıyorlar. Ben 12 bin Türk ve Müslüman çocuğunu bu misyoner kuruluşa kaydettiler, demiştim. MİT beni doğruladı. 15 Trilyon servetlerinden bahsetmişim, MİT beni doğruladı. Bağlarbaşı'ndan 48 adet tapu aldılar, Burhaniye Mahallesi'nden 9 adet tapu aldılar demiştim, Tapu Dairesi beni doğruladı. Daha önce yazdığımız her şey doğru çıkıyor" şeklinde cevap vererek sinsi oyunlara dikkat çekiyor.²¹²

Türkiye'de "Protestan İslam"ın temelleri sabataist Yahudi dönmesi İttihatçılara dayanır. Zaten

²¹² Milli Gazete / 27.01.2006

Luther eliyle Hristiyanlığı Protestanlaştırıp Siyonizm'in bir kolu haline sokanlarda yine Yahudi hahamlardır. Tevrat'ı tahrif edip Yahudi ırkçılığı doğrultusunda istismara kalkışan ve Kabalist safsatlarla karıştıran da aynı odaklardır.

İşte İslamiyet'i de yozlaştırıp yine Siyonist ve sabataist şebekenin kışkırttığı "Türk ırkçılığının bir şubesi ve onu meşrulaştırma vesilesi" yapma girişimleri de bu şeytani hedeflerin bir devamıdır.

Mustafa Kemal ise, elbette bütün bunların farkındadır. Ancak, ne yeryüzünde hakimiyet kurmuş dış güçlere ne de kendi çevresini kuşatmış sabataist ve mason çeteye, açıkça karşı koymasına imkân bulunmaktadır. Sadece, siyasi dehası ve stratejik manevralarıyla onların yanında ve yolunda gözükersen, ama kasıtlı olarak Müslüman toplumu kışkırtacağı ve geri adım atmaya mecbur kalacağı bazı sivri tavırlar takınarak, dini yozlaştırma girişimlerin asla tutmayacağını ve çok şiddet tepki toplayacağını göstermeye çalışmış ve başarmıştır.

- Hafız Sadettin Kaynak'ı Türkçe hutbe okumak üzere, minbere cübbe yerine, çok sırtan bir frakla ve başı açık çıkarması...

- Ve özellikle, "dini yozlaştırmaya, tabii ve tarihi çizgisinden uzaklaştırmaya çalışan; Cenabı Hakkın gönderdiği Kur'an esaslarına ve Müslüman halkların icma ve ittifak ettiği hususlara uymayı, kendi nefsi gururlarına yakıştıramayan, marazlı münafıkların" durumunu anlatan Bakara Suresi 11-12 ve 13. ayetlerinin mealini okumasını Atatürk'ün bizzat emir buyurması...

- Bu girişimlere karşı oluşan yoğun tepkiler üzerine, Diyanet reisi Rıfat Börekci'ye "İbadetlerin ancak Kur'anın Arapça orijinal okunuşuyla yapılabileceği" yolunda resmi fetvalar çıkarması, Bizim kanaatlerimizi haklı çıkarmaktadır.

İşte o çarpıcı ayetler:

"O münafıklara: Yeryüzünde (ve ülkenizde) fesat çıkarmayın (ortalığı karıştırmayın!...)" denildiğinde: **"Biz sadece ıslah edicileriz, yanlışları düzeltmekteyiz"** derler.

Oysa kesinlikle bilin ki, bunlar gerçekten fesat çıkaran (ve fitneye uğraşan kötü niyetli) insanlardır. Ama bunun şuurunda değildirlir.

Ve siz (bu münafık ve fesatçılara): (Asırlar boyu milyarlarca Müslüman'ın ve binlerce ulemanın icma ve ittifakla bu) insanların iman ettiği gibi sizde öyle iman edin (ve müminlerin yolundan gidin)" denildiğinde: **"Biz akılsız, anlayışsız (bir sürü zavallı) insanların inandığı gibi mi inanalım? (Bu bize yakışır mı?) derler. Oysa kesinlikle biliniz ki: Asıl ahmak ve alçak olan kendileridir, ama bilmezler."**

Hem İslamiyet'in hem de Kemalizm'in laytlaştırılıp Protestanlaştırılması projesinde özel bir görev verilen Taha Akyol'un, TV. Programına çıkardığı, Kazım Karabekir'in torunu, Yrd. Doç. Dr. Pınar Akkoyunlu'nun da itiraf ettiği gibi: halk arasında daha dindar ve İslam'a taraftar zannedilen ve İslam'ı yozlaştırma girişimlerine hep karşı çıktığı ve Atatürk'le çatıştığı bilinen Kazım Karabekir:

- Atatürk'ün Balıkesir, Bursa'da dine fazla atıf yapılmasına karşı çıkıyordu.

- Meclisin açılışında dini törenlerin abartılmasına karşı çıkıyordu.

- Atatürk Sultan Vahdettin'in halife olmasını istiyor, Karabekir Abdülmecid'i öne sürüp buna karşı çıkıyordu.

- 1933'te nutka nazire olmak ve Atatürk'ün anlatımlarını yalan çıkarmak üzere Karabekir'in hazırladığı-İstiklal Savaşımız" kitabı matbaa baskısı yapılıyordu. 1960'tan sonra basılıyordu.

-Musul:

Atatürk Karabekir'in Musul'a girmesini istiyor, ama o bunu dinlemeyip askerlikten istifa edip, meclise girerek muhalefete başlıyor.

-Şeyh Said:

Bu isyanın çıkacağını önce Atatürk'e ve hükümete rapor ediyor... Recep Peker hükümeti güya dikkate almıyor. Oysa Karabekir ve sabataist gizli şebeke, bu isyanı teşvik ve tahrik ediyor. Kazım Karabekir'i Terakkiperver Cumhuriyet Fırkası (Partisi) bu ihaneti yüzünden kapatılıyordu.

- Ve İzmir suikastına karıştığı için İstiklal Mahkemesine veriliyordu.

Ama sabık ve sadık dostu, İsmet İnönü tarafından kurtarılıyordu.

Atatürk ise, bütün orduyu karşısına almak, en azından ordu içinde bir kamplaşmaya sebep olmaktan çekindiği için, İnönü'nün bu iltimasına göz yumuyordu.

Hatta Kazım Karabekir'in daha etkili bir muhalefet cephesi oluşturmasını diye bir suikastta öldürülmesi bile düşünüldüğü yine İsmet İnönü'nün girişimiyle önlendiği söylenir.

Bundan sonra Kazım Karabekir ölümüne kadar Atatürk'le hiç görüşmüyordu.

Ancak Atatürk'ün ölümünden sonra, İsmet İnönü bütün bu Atatürk muhaliflerini 1939'da tekrar bir araya getirip önemli görevler ve yetkiler veriyor.

Yani gizli sabataist cunta böylece, Atatürk'ün hemen ardından İsmet İnönü eliyle çok sinsi ve sistemli bir karşı devrim gerçekleştirdi...

Ama buna da çok etkili bir hile ile "Kemalizm" adı verilip Atatürk'ten nefret ettirilme dönemi başlatılıyor.

Tam 12 sene,

- Atatürk'ün fotoğrafı devlet dairelerinden indiriliyor...

- Atatürk'ün resmi, paraların üzerinden siliniyor.

- Atatürk'ün hayatına bile kastedecek kadar şerli şebekelerle ilişkileri ve çeşitli fesat girişimleri yüzünden, İstiklal Mahkemelerine düşen, resmi görevlerinden defedilen, Ölünceye kadar Atatürk'le görüştürülmeyen bütün şüpheli ve şaibeli kişiler, yeniden yetkilendirilip şereflendiriliyordu.

- Ve daha da beteri Atatürk'ün cenazesine vasiyet etmesine rağmen Çankaya'dan bir mezar bile reva görülmüyor, tam 12 sene Atatürk'ün İsmet İnönü ve sabataist cunta tarafından, sanki cesaretlendirilip kendisinden alınamayan intikamını cesedinden alır gibi Etnografya Müzesinin karanlık mahzenlerinde bekletiliyordu.

Tarihte böyle bir muamele hiç kimseye reva görülmemiştir.

Şimdi, Atatürk'ün, "Türkçe ezan, Türkçe hutbe" gibi girişimleriyle ilgili, Muharrem Coşkun'un Milli Gazetede önemli tespit ve tahlillerini; birde belirttiğimiz mazeret ve mecburiyetleri bağlamında ve bizim bakış açımızla yeniden özetlersek, konu daha da aydınlığa kavuşacaktır:

Yabancı ses; "Tanrı Uludur..."

Bu topraklarda "hortlak ses Tanrı Uludur"un minarelerden ilk yükseldiği günün üzerinden tam 74 yıl geçti... 29 Ocak 1932 tarihinde yani bir Ramazan ayında başlayan dinde reform girişimlerinin bir parçası olan Türkçe Ezan, ilk kez Hafız Rifat tarafından Fatih Camii minaresinden seslendirilmişti... Aslında Osmanlı'nın Batılılaşmasını savunan kesimin son 200 yıldır istediği şey bu reformasyondur... Yeni dönem işte bu istekleri hayata geçirmek için oldukça elverişli görülüyordu. 1932 Ramazanına kadar çeşitli yıllarda nabız yoklamayla yapılan denemeler 1932 Ramazan'ında fiilen uygulamaya konulacaktı. Zaten ilk Türkçe hutbeyi Süleymaniye'de seslendiren Hafız Sadettin Kaynak'ın fraklı ve başı açık, cemaatin de fotr şapkalı olması bunun açık göstergesiydi... Aslında bu dönemde şahit olduklarımız, planları daha önceden yapılmış 200 yıllık büyük bir projenin parçalarından başka bir şey değildi... Bu bağlamda; son günlerde sıkça duymaya alıştığımız 'Light İslam' ya da 'İlmlî İslam' deyiminin kaynağı da belki de asırlık projenin bir devamı olarak görülebilirdi. Osmanlı'dan Cumhuriyete, Cumhuriyetin ilanından bugüne, dine müdahalelerin temelinde hangi unsurlar yer alıyor?.. Pozitivizm, modernleşme ve batılılaşma hareketiyle başlayan, yeni dönemle hızlanan 'dinde reform' ya da 'dinin millileşmesi' projesiyle bugün seslendirilen İlmlî İslam arasındaki farklar neler? Özellikle uygulamaya konulan Türkçe Ezan, Türkçe Kur'an, Türkçe Hutbe ve Türkçe Tekbir girişimleri toplum tarafından nasıl karşılandığı ve nasıl uygulandığı ayrıntılarıyla ele alınacak?.. Yakın tarihin bu en tartışmalı konularına belge ve kaynaklar yardımıyla ışık tutmaya çalıştık...

ABD, projeyi yakından takip ediyor

Bugün aleni ve "çağdaş" yöntemlerle uygulamaya sokulmak istenen planın başka versiyonları Osmanlı'nın özellikle son 200 yılında da kendini göstermişti... İslam, geri kalmanın müsebbibi olarak sunulmuş ve reforme edilmesi gündeme gelmişti...

Bu girişimler dinin mabede hapsedilmesiyle başlanmıştı... Din'in dili ve özüyle oynanmak istenmiş, bu;

“Türkçe Kur’an, Türkçe Ezan, Türkçe Tekbir, Türkçe Sela, Türkçe Hutbeyle” halka yansımıştı... İşin ilginç, bu girişimler yine dönemin ABD Ankara Büyükelçisi Charles Sherill’in taktirini toplamış, dönemin hükümetine övgüler düzmüştü... Sherill, Bir zamanlar camii olan Ayasofya’da yapılacak Türkçe Tekbir ve Türkçe Kur’an gecesine eşile bizzat katılarak, projesini yakından takip ettiğini göstermişti...

Batılılaşma hevesi...

Prof. Niyazi Berkes’e göre, Türkiye’de modernite değişimi 17. Yüzyılda başlayıp, 19. Yüzyılda hızlanmış, yeni dönemle birlikte radikal bir karakter kazanmıştı.. Lale Devri’yle birlikte askeri alanda başlatılan yenileşme, Batı’yı tanıma imkanı bulan aydın bürokrat kesiminde İslam’ı problem olarak görmeyi hızlandırmıştı.. Batı’daki İslam aleyhtarı oryantalizm ve pozitivist akımların etkisiyle de Osmanlı aydın ve bürokrasisi, İmparatorluğun gerilemesinde sorumlu tek suçlu olarak İslam’ı sanık sandalyesine oturtmuştu. Yönetici elit, yenileşme çabasından başka yol olmadığını düşünüyor, bunun yolunuysa Batı tarzı yenilikleri en kısa sürede devreye sokmakta görüyordu.. Bu batıcı kesime göre, geriğe İslam sebep olmuştu ve dolayısıyla onun oluşturduğu geleneksel yapıdan sıyrılıp, her şeyle Batılı olmak gerekiyordu..

İslâm’a rağmen reform

1900’lü yılların başına gelindiğinde ise artık her şey için çok geçti.. Önce 31 Mart Vak’ası, ardından 2. Meşrutiyet.. İmparatorluk içerden ve dışarıdan müdahalelerle adeta can çekişiyordu.. Sonunda 2. Abdülhamid’ 1908’de tahttan indirildi..

Yerine geçen İttihat ve Terakki’nin planları arasında Batı’da olduğu gibi dini reformasyon planları da vardı.. 2. Meşrutiyet’in hâkim Türkçülük söylemi, dini, dini telakki ve yaşayışları da etkiler hale gelmiş, Ziya Gökalp’in tabiriyle “Dini Türkçülük” teklifleri etkisini artırmıştı...

Siyasi gelişmelerin, bu söylemin lehinde gelişmesi ise, ibadetlerin Türkçeleştirilmesi projesinin sadece seslendirilmesine değil, adım adım gerçekleştirilmesine de zemin hazırlamıştı...

Kur’an’ın “halk Türkçesine” çevrilme talepleri günden güne seslendirilir olmuştu.. Ardından da deneme mahiyetinde önce dergilerde, sonra da kitap halinde Kur’an Türkçe haliyle basıldı.. Tam metin olarak halk Türkçesi mahiyetinde ilk Türkçe çeviriyi ise Hristiyan bir Arap olan Zeki Megamiz yapacaktı.. Hristiyan yazarın hazırladığı ilk Türkçe çeviri, önce tepki alır diye saklansa da sonunda 1914 yılında baskıya verilerek piyasadaki yerini alacaktı..

Paşaların yollarını ayıran tartışma

Cumhuriyetin ilanına 3 buçuk ay gibi kısa bir süre kala 14 Ağustos 1923’te de Ankara Türk Ocağı’nda verilen bir çay ziyafetinde, Mustafa Kemal, “Kur’an-ı Kerim’i Türkçeye aynen tercüme ettirmek” meselesini ortaya atacak, ancak Karabekir’in “Devlet Reis’inin din işlerini kurcalamasının doğru olmadığını söylemesi üzerine tartışma çıkacaktı.. Karabekir Paşa’nın bu çıkışına hayli kızan Mustafa Kemal ise, “Evet Karabekir! Arapoğlu’nun yavelerini Türkoğullarına öğretmek için Kur’an-ı Türkçeye tercüme ettireceğim ve böylece de okutacağım.. Ta ki budalalık edip de aldanmakta devam etmesinler”²¹³

Kazım Karabekir, Mustafa Kemal’le yaşadıkları tartışmayı İsmet İnönü’ye açtığında ise daha da ilginç cevapla karşılaşacaktır.. İnönü, “Müslüman olduklarından dolayı bugüne kadar istiklalin kendilerine verilmediğini ve Müslüman kaldıkları sürece müstemlekeci devletlerin bilhassa İngilizlerin daima aleyhlerinde olacaklarını, hatta kazanılan istiklalin de daima tehlikede kalacağını” söyler..

19 Ağustos 1923 tarihinde de Mustafa Kemal’in de bulunduğu bir yemekte, İnönü ilginç bir inkılap hamlesinden bahsedecektir.. İnönü, “hocaları toptan kaldırmadıkça hiçbir iş yapamayız. Bugünkü kudret ve prestijimizle bu inkılabı yapamazsak, hiçbir zaman yapamayız” diyerek herkesi şaşırtacaktır..

Prof. Bülent Tanör, Diyanet’in, bundan sonra izleyeceği konumu şu şekilde açıklayacaktır: “Diyanet İşleri Başkanlığı, teknik bir kamu hizmeti kuruluşu olarak çalışıyor, rejimin talepleri doğrultusunda dinin kişiselleşmesine katkıda bulunuyordu.. Yetkileri sınırlıydı, ruhani bir otoritesi yoktu. İslami kurallar öneremez, teolojik araştırma yapamazdı, dinsel mülk sahibi değildi. Kısacası DİB, laikleştirme politikasına dinsel meşruluk kazandırma görevi yüklenmişti.. Devlet, dinin siyasal ve toplumsal alana karışması olasılığına karşı DİB’i

²¹³ Söylev ve Demeçler / 1919-1937

kullanmaktaydı”²¹⁴

İkinci Meşrutiyetten sonra Türkçe Kur'an ve Türkçe Hutbe sesleri artacak, hatta İttihatçıların mollalığını yapan Mehmed Ubeydullah Efendi, Talat Paşa'dan Türkçe namaz kıldırmak için izin dahi isteyecekti.. Talat Paşa ise şartların buna elvermediğini söyleyerek bu talibi geri çevirmişti.. Bu durum, ibadetlerin Türkçeleştirilmesi projesinin Cumhuriyetten çok önce, özellikle İkinci Meşrutiyet'ten sonra sıkça gündeme geldiğinin açık göstergesiydi.. Türkçe namaz konusu daha sonra 1913 yılında Şerafettin Yaltkaya tarafından ortaya atılacak ancak pek ilgi görmeyecekti.. Aslında bu süreçte sadece Türkçe namaz değil, Türkçe Kur'an ve Türkçe Hutbe denemeleri yapılsa da, Cumhuriyetin ilanına kadar ciddi bir mesafe kat edilememişti... Yeni dönemde garpçılık anlamında uygulanan modernlikle, gelenekten bütünüyle kopulacak, redd-i mirascı bir politika güdülecekti.. Geçmişin, geleneğin ya da dinin sembolleri, kurumları ve etkinlikleri radikal biçimde kaldırılacak, yerine modern kurumlar, modern değerler inşa edilecekti.. Prof. Şerif Mardin'e göre de, Fransız devrimi ile Türk devrimi arasında ciddi farklılıklar vardı.. Zira “Fransız devriminin arkasında milyonlarca insan kitlesi varken, Türk devrimi kitlelerce desteklenen bir hareket değildi..

Kimi tarihçilere göre de, Lozan görüşmelerine İsmet paşa ile birlikte giden ünlü Yahudi doktrincisi Haim Nahum'un Lozan'da batılı devletlere teminat verdiği ve bu yeni oluşumda aktif rol oynadığı belirtiliyordu.. İddiaya göre Haim Nahum, hilafetin kaldırılıp, geçmişe ait bağlardan yeni devletin koparılacağı sözünü vermişti.. Bu iddianın doğru olup olmadığı bir yana, ilerleyen yıllarda olayların gelişimi bu iddiaları doğrular mahiyette olacaktı.. Nitekim Cumhuriyetin ilanının üzerinden bir yıl geçmeden de, 3 Mart 1924 tarihinde Meclis'te ivedilikle görüşülerek kabul edilen üç kanun yeni siyasi yapılanmanın istikametini göstermesi açısından önemli ipuçları verecekti.. Aynı gün çıkarılan hilafetin kaldırılmasıyla ilgili kanunla, yeni devletin, İslam dünyası ile bağlarını koparacak, Tevhid-i Tedrisat kanunu ile de medreselerin kapatılması sağlanacaktı.. Böylece örgün din eğitimi büyük ölçüde, yaygın din eğitimi de tamamen ortadan kaldırılacaktı..

Batı basını bayram ediyor!..

Başta hilafetin kaldırılışı olmak üzere yapılan değişiklikler Batı dünyasında ise büyük yankı bulacaktı.. Avrupalı ve ABD'li önde gelenlerle, basın neredeyse bayram ediyordu..

Boston gazetesi (Amerika): Türkiye halifeyi tekmelemekle kurtuldu.. Batılı temeller üzerine Cumhuriyet ilan ediliyor. Bugüne kadar kurulmuş bütün İslami devletlere temel teşkil eden dini kanun ve gelenekler dağıtılıverdi... Bunun yanında 500 milyon dolar değerindeki tüm dini kurum ve kuruluşlar da devletleştiriliyor...”

İngiliz büyükelçisi Ronald Lindsay: “Laik Türkiye'nin müslümanları artık İngiliz imparatorluğu için bir tehlike olmaktan çıkmıştır.”

Arnold J. Toynbee (İngiliz tarihçi): “Halifelüğün kaldırılmasıyla Türkiye, İslam dünyasının merkezi olmaktan çıkmıştır. Türkiye İslam'ın manevi önderliğini bırakıp, dünyevi bir hükümet kurup halifeyi sınır dışı edince, batılılaşmanın nimetlerine karşılık, İslam birliği ve İslam'ın desteğinden vazgeçer olmuştur. Ne olursa olsun halifelik İslam toplumunun en birleştirici ve İslam'ın geçmişi ile en güçlü bağı sayılmıştı..”²¹⁵

Meşrutiyetten itibaren gündemden düşmeyen dini ıslahat meselesinin Cumhuriyetle birlikte “dinin millileşmesi ve anadilinin mabede girmesi” çalışmaları sırasıyla 1924, 1926, 1928 ve 1932 ramazanlarında gündeme getirilecekti..

Proje zaten, 2. Abdülhamid'i tahttan indirerek yerine geçen İttihat ve Terakki'nin planları arasında da bulunuyordu..

“Milli din” tezini savunanlar, yapmaya çalıştıkları ile Avrupa'daki reformasyon hareketi arasındaki benzerliklere dikkati çekiyorlardı. Reformasyonun, Avrupa'nın ilerlemesine katkısı öne sürülerek kendi projelerinin de aynı neticeyi doğuracağını ima ediyorlardı.

İlk Türkçe Kur'an denemesi

Bir kaç yakını haricinde, hiç kimse Mustafa Kemal'in bir kış günü Ankara'dan İstanbul'a gelmesiyle birlikte, Cumhuriyet tarihinin en büyük dini inkılaplarını başlatacağını kestiremezdi.. Oysa her şey 1932

²¹⁴ Tanör, Kuruluş Üzerine 10 konferans, 1920 sonları / 1996

²¹⁵ Türkiye Türkçesi İst. 1971

Ramazan'ının 4. Günü yani 12 Ocak 1932 salı günü, Mustafa Kemal'in, Haydarpaşa Tren İstasyonu'nda maiyetiyle birlikte trenden inmesiyle başlamıştı..

Mustafa Kemal'in bu gelişinde, görünürde askeri tören yapılması da istenmemişti..

Bu hadiseden iki gün sonra, 20 Ocak 1932 tarihinde de, Mustafa Kemal Aydın milletvekili Dr. Reşit Galip ile Antep Milletvekili Kılıç Ali'nin bulunduğu bir meclis'te, hafız Yaşar Okur'a bu cuma günü Yerebatan Camii'nde Türkçe Kur'an okuyacağını söyler... Reşit Galip ve Kılıç Ali'yi de bu hadiseyi gazetelere bildirmek ve bizzat Türkçe Kur'an merasimine nezaret etmek üzere görevlendirir....

Hafız Yaşar'ı çağıran Mustafa Kemal, kendisine, İstanbul'un musikiye aşına meşhur hafızlarının listesini hazırlamasını emreder ve bir sonraki cuma, yani 29 Ocak 1932 tarihinde de Sultanahmet Camii'nde aynı uygulamanın yapılacağını söyler..

Ertesi akşam da, İstanbul'un meşhur hafızları Dolmabahçe Sarayı'na davet edilir.. Dokuz kişiden oluşan heyeti, kendilerine riyaset etmekle görevlendirilmiş bulunan Reşit Galip karşılar... Reşit Galip hafızları karşılayıp Mustafa Kemal'in yanına sokmadan önce şunları söyler;

"Camilerde Türkçe Kur'an okuyacaksınız.. İşte birer tane veriyoruz.. Evet, bu tercüme belki iyi değildir, çünkü Arapça'dan Fransızcaya ondan da Türkçeye tercüme edilmiştir.. Bununla beraber Ankara'da bir heyet tarafından Türkçe bir Kur'an hazırlanmaktadır, bundan sonra camilerde ve namazlarda onlar okunacaktır..."

Reşit Galip'in, hafızlara dağıttığı Türkçe Kur'an, Albay Cemil Said'in daha önce Fransızca'ya, sonra da Türkçeye çevrilmiştir...

Dolmabahçe Sarayı'nda yapılan toplantıda dört maddelik karar çıkar ortaya;

- Müslümanlığın bir Türk dini olduğu ispatlanacak
- İbadetin, Allah'la kul arasında olduğu tezi kafalara sokulacak
- İbadetin dilinin anadilde yapılması lazımdır inancı oluşturulacak.
- Bu fikirde ittifak hasıl olduktan sonra duaların Türkçeleştirilmesi için işbölümü yapılacak...

1928 yılında da İsmail Hakkı Baltacıoğlu, dinde reform taleplerini yeniden gündeme getirmişti.. Baltacıoğlu tarafından hazırlanan "dini ıslah beyannamesi"nde ibadetlerin Türkleştirilmesi hatta yeniden düzenlenmesi öngörülüyordu.

Baltacıoğlu, Kur'an tercümesi ve ibadette reform çalışmalarında aktif olarak görev almıştı.. Kur'an-ı Kerim'de bazı ayetlerin çıkarılmasından, camilere ayakkabılarla girilebileceğine, camilere kiliselerde olduğu gibi sıralar yerleştirilmesi ve müzik eşliğinde ibadet edilmesi gibi radikal öneriler Baltacıoğlu'nun gündeme getirdiği bazı taleplerdi.. Baltacıoğlu, bu çabaları nedeniyle Halk Partililerden de büyük destek alıyor, kendisine Luther yakıştırmaları yapıyordu..

Dinin Türkleştirilmesi projesinin önde gelen aktörlerinden biri de Dr. Reşit Galip'di. Galib, Müslümanlık: Türk'ün Milli Dini isimli eserinde, "Şu halde din, dil vasıtasıyla insanın milliyetine girmektedir. Burada din, milli bir unsur oluyor. Binaenaleyh din, milliyetin birbirinden ayrılmaz bir parçasıdır" diyerek yapılacak reformların dil odaklı olacağına işaret ediyordu.

Frakla hutbe

Sıra Türkçe hutbeye geldiğinde ise tarihler, 5 Şubat 1932'yi, yani Ramazan ayının son cuma gününü göstermektedir.. İstanbul Süleymaniye Camii'nde okunacak Türkçe hutbe içinse, hafız Sadettin Kaynak seçilmiştir... Hafız Sadettin Kaynak fraklı, başı açık olarak çıktığı minberde, Mustafa Kemal tarafından da onaylanan o meşhur hutbesini, "ey ulu Tanrı..." ifadesiyle okumaya başlar...

Sadettin Kaynak, o günü hatıralarında anlatırken, hutbenin konusunun Mustafa Kemal tarafından seçildiğini, Mustafa Kemal'in kendi elleriyle Türkçe Kur'an'dan seçtiği ayetin ise Bakara Suresi'nin 11, 12 ve 13. Ayeti olduğunu yazar...

Bu ayetlerin Türkçesi ise, "O gafillere, 'yeryüzünde bozgunculuk çıkarmayın' denildiği zaman, 'biz bozguncu değil, ıslah istiyoruz' derler. Halbuki işte onlar bozguncuların ta kendileridir. Fakat ne yaptıklarının farkında değillerdir... Onlara, 'insanların inandığı gibi inanın!' denildiğinde, 'o beyinsizlerin inandığı gibi biz de mi inanalım' derler.. Bilesiniz ki asıl beyinsizler kendileridir, fakat bilmezler" şeklindedir.

“İlk Nabız Yoklaması”

Dinde reform girişimine 1926 yılında seçilen aktörlerden biri, Göztepe Camii İmamı Cemaleddin Efendiydi..

Cemaleddin efendi, 1926 yılının ramazanında, Göztepe Camii'nde, ilk Türkçe namaz kıldırarak dikkat çekmişti.. Cemaleddin efendinin bu girişimi her ne kadar ferdi bir çıkış gibi görülse de aslında bir nabız yoklamasıydı.. Nitekim halktan gelen yoğun tepkiler üzerine Cemaleddin Efendi görevinden alınmış, ancak maaşı kesilmediği gibi bir kaç ay sonra da imam hatip mektebi muallimliğine atanmıştı.. Dönemin Diyanet işleri reisi Rifat Börekçi ise Türkçe namaz kılınamayacağını, namazlarda ayet ve surelerin orijinallerinin okunması gerektiğini söyleyecekti.

Ne var ki toplum hayatının kökten değiştirilmeye çalışıldığı bir dönemde, bu tür karşı çıkışlar pek uzun soluklu olamayacak ve ibadetlerin Türkçeleştirilmesine yönelik taleplerden vazgeçilmeyecekti..

Dinde reformcuların ilham kaynağı...

Dinin millileşmesi ya da milli din tartışmaları 1918 yılında dönemin şairlerinden Ziya Gökalp'in bir şiirine de konu olmuştu... Dil ve din bağlantısının belki de en meşhur ifadesi sayılan Ziya Gökalp'in yazdığı bu şiir, dinde reformcular için ilham kaynağı olacaktı...

“Bir ülke ki camiinde Türkçe ezan okunur.

Köylü anlar manasını namazdaki duanın...

Bir ülke ki mektebinde Türkçe Kur'an okunur.

Küçük, büyük herkes bilir buyruğunu Hüda'nın...

Ey Türkoğlu, işte senin orasıdır vatanın!..”

Ancak çok geçmeden de beklenen tepkiler gelmeye başlar.. Türkçe ezana en dikkat çekici tepki Bursa'da meydana gelir

Daha bir kaç yıl öncesine kadar, Kurtuluş Savaşı sırasında dine ve dindara gösterilen saygının gidip, yeni tavırların tersi yönde ilerlemesi, herkeste büyük şaşkınlığa neden olur.. Ezan'ın Türkçe okunmasına tepki gösteren yüzlerce Bursalı Ulu Camii önünde nümayiş yapar..

Olayların büyümesi üzerine İzmir'e gidecek olan Mustafa Kemal karar değiştirerek, Bursa'ya hareket edecektir..

İslâm'ın gelişmesi baltalandı

"Milli Mücadele yıllarında Osmanlı döneminde olmadığı kadar önem kazanmışken İslam Dini, Cumhuriyetin ilanından sonra bu süreç hızla baltalandı.. Oysa Mili Mücadele yıllarında milliyetçilik olmadığı için İslam yegane tutunum ögesi olarak kullanılmıştı.. Yani İslam'dan çok faydalanıldı.. Hatta birinci Meclis'te çok sayıda sarıklı din alimi vardı.. Meclis'in duvarında ise Kur'an-ı Kerim'den "Ve emrehu şura beynehüm" şeklinde, "Aranızda şura ile karar verin" anlamına gelen bir ayet bulunuyordu.. Sonraki yıllarda tabi bu süreç hızla baltalandı.. 1928 Yılında İsmail Hakkı Baltacıoğlu'nun da aralarında bulunduğu bir komisyona İlahiyat Fakültesi'nde layiha hazırlatıldı.. Camiye müziği ithal etmek, sıralar yerleştirmek, duaların Türkçe okunması bunlardan bazılarıydı.. Tabii, Atatürk istemeden böyle bir çalışma yapılamazdı..

Elmalılı: “Türkçe Kur'an mı var be hey şaşkın!”

Sahih-i Buhari'yi tercüme işi Ahmed Hamdi Aksekili'ye, Kur'an-ı Kerim'i tercüme işi ise Mehmet Akif Ersoy'a verilmişti..

Ancak Mehmet Akif, ilk yıllardaki atmosferin giderek değiştiğini görünce, çevireceği Kur'an tercümesinin istemediği bir maksat için kullanılacağını anlamış ve aldığı ücreti iade ederek bu işten vazgeçmişti.. Tüm ısrarlara rağmen de çevirisini yetkililere teslim etmemişti..

Kur'an-ı Kerim'i tercüme görevini daha sonra, meşhur müfessir Elmalılı Muhammed Hamdi Yazır yerine getirecekti.. Elmalılı da, Akif'le aynı endişeyi taşımakla birlikte, çevirdiği Kur'an'ın önsözüne, “Haşa Türkçe Kur'an” şeklinde bir ifade koyacaktı.. Türkçe Kur'an olamayacağını anlatmak için kullandığı bu cümleyi, mukaddimeden çıkarması istendiğinde ise, bir adım daha atarak, “Türkçe Kur'an mı var be hey şaşkın!” ifadelerine yer verecekti..

Bir kopuş belgesi: Lozan

Din hakkındaki en şiddetli tartışmalardan biri ise Lozan görüşmelerinin sürdüğü tarihlerde yaşanmıştı.. Kazım Karabekir Paşa'nın anlattığına göre, 18 Temmuz 1923 tarihli Meclis gündeminde din vardı.. Gerisini Karabekir Paşa'dan dinleyelim;

"18 Temmuz 1923'te Meclis'te, Tefvik Rüştü Bey, (Teşkilat-ı Esasiye) 'anayasada dinimiz apaçık yazılmalıdır' diyordu.. Ben söz aldım ve sordum, 'anayasa'da dinimizin İslam olduğu zaten yazılıdır..' Tefvik Rüştü Bey, hangi kanaati haykıracağını ve anayasaya hangi dini yazdıracağını? Hristiyanlığı mı?..' diye sorunca, bu sırada Mahmut Esat (Bozkurt) bey söz aldı ve sertçe cevap verdi: Evet Hristiyanlığı, çünkü İslamlık terakkiye (ilerlemeye) manidir. Bu dinle yürünmez ve bize de kimse ehemmiyet vermez."

Tartışmaya Fethi Okyar da katılarak, "Evet Karabekir! Türkler İslamlığı kabul ettiklerinden böyle geri kaldılar ve İslam kaldıkça bu halde kalmaya mahkumdurlar. Bunun için İslam kalamayacağız" diyecekti..

Mahmut Esat Bozkurt'un dile getirdiği, "İslam'ın ilerlemeye engel" olduğu inancı o dönemde neredeyse pek çok kimsenin yaygın kanaati halini almıştı...²¹⁶

Atatürk'ün Hz. Muhammed ile ilgili kanaatleri:

"O tarihin en büyük devrimcisi ve hidayet önderidir"

"Devrim yaratan Hz. Muhammed'e sevgi, onun yüksek fikirlerine sahip çıkmakla olur."

(Hz.) Muhammed'i, bana, cezbeye tutulmuş sönük bir derviş gibi tanıtmak gayesine kapılan bu gibi cahil adamlar, onun yüksek kişiliğini ve başarılarını asla kavrayamamışlardır. (...) Askeri dehası kadar siyasi görüşüyle de yükselen bir insanı, cezbeli bir derviş gibi tasvire yeltenen cahil serseriler, bizim tarih çalışmamıza katılamazlar.

(...)

Büyük bir devrim yaratan (Hz.) Muhammed'e karşı beslenen sevgi, ancak onun ortaya koyduğu fikirleri, esasları korumakla yaşatmak gerekti. Peygamber ölür ölmez düşünülecek şey, onun bir an evvel toprağa vermek değil, yaratmış olduğu devrimi güvenceye almaktır. Bu da, yerine evvela devrimi kavramış en yakın bir arkadaşını geçirerek, baş gösterecek tehlikeleri önlemekle olurdu. Devrimi kavramış ve ona bütün varlığıyla bağlanmış böyle bir halef seçtikten sonradır ki, onun gömülmesi düşünülebilirdi.²¹⁷

Atatürk'ün lise tarih kitabına el yazısıyla yazdıkları

"Toplumsal ve hukuki eşitliği savundu"

(Hz.) Muhammed'in savunduğu toplumsal ilkelerden biri, toplumsal ve hukuki eşitlik olduğundan, iman edenler arasında kölelerin, azatlıların ve fakirlerin çokça bulunması doğaldı.²¹⁸

"Gayesi, toplum hayatını iyileştirmektir."(Kötülüklerin kökünü kurutmaktır.)

"(Hz.) Muhammed başlangıçta herhalde şiddetli bir heyecana maruz oldu. Bir takım dini endişeler ve vicdani düşüncelerle samimi surette üzüldü. (Hz.) Muhammed namuskar ve çıkar fikrinden arınmış olarak ortaya atıldı. Onun gayesi, çevresinin ahlakını, dinini ve toplumsal hayatını iyileştirmektir.²¹⁹

"Halkla birlikte hendek kazdı" (İnancının ve insanlığının gereğini yaşadı)

"İranlı bir zat, şehrin açık tarafını hendekle çevirmeyi teklif etti. (Hz.) Muhammed teklifi kabul etti. Bu tedbir, Arapların bilmediği bir yenilikti. Hendek kazıldı, savunma tertibatı alındı. Herkes çalışıyordu. Muhammed de herkesle beraber toprak dolu küfeleri taşıyarak çalıştı. Bazen yorulanların elinden kazmasını alarak bizzat kazıyordu. Altı gün devam eden hendek kazma sırasında (Hz.) Muhammed gece gündüz iş alanından ayrılmadı"²²⁰

"Daima ileriye yürüdü ve geleceği düşündü"

(Hz.) Muhammed gerek dini meselelerde gerek toplumsal hususlarda bir reform yapmak gerektiği zaman, kendisini hiçbir şeyle bağlı görmemiştir. Daima ileriye doğru yürümüştür. Ölüm, bu ilerlemeyi birdenbire

²¹⁶ Milli gazete / Muharrem Coşkun

²¹⁷ Yıl 1930 / Aktaran: Şemsettin Günaltay / Ülkü Dergisi / 1945 / c.IX / Sayı 100 / s-4

²¹⁸ II, tıpkı basım, Kaynak yayınları, s.90

²¹⁹ II, tıpkı basım, Kaynak Yayınları, s.93

²²⁰ II, tıpkı basım, Kaynak Yayınları, s.118

kesti. (Hz.) Muhammed'den sonra İslam aleminde görülen durgunluk ve gerileme sebebinin, (Hz.) Muhammed'de değil, onun haleflerinin (Hz.) Muhammed'in mesleğinin ruhunu değil, metnini (şuurunu değil, şeklini, hedeflerini değil hareketlerini) almalarında aramak gerekir"²²¹

Cumhuriyet Kurmaylarının Hz. Muhammed'le ilgili görüş ve övgüleri:

Atatürk'ün Adalet Bakanı

Mahmut Esat Bozkurt

"Muhammed'in ihtilal hareketi"

Onun hadisesi, bir ihtilal hareketiydi.

(...)

Devlet kurdu, milletini her millete egemen kıldı. Bayındırlık içinde bıraktı. Çünkü hakkı unutmadı. Kılıcı elinden bırakmadı.²²²

Samsun Milletvekili Rüşeni Barkur

"Zamanının mühim inkılapçısı"

Muhammed yasalaştırdığı hükümlerle zamanının mühim bir inkılapçısı olduğunu ispat etmiştir. Günün ihtiyacına göre ümmetine (Allah'tan) ayet yetiştirmesi ve bazen gördüğü lüzum üzerine (Rabbının) yeni bir ayetle eski ayetleri değiştirmesi, herhalde Muhammed'in uzun mücadele ve derin muhakeme ile bir toplum hayatı kurmak istediğine işaret eder. Bundan dolayı Muhammed, şüphesiz büyük bir terih adamıdır.²²³

Cumhuriyet Devrimi'nin tarih öğretmeni Samih Nafiz Tansu

"Hz. Muhammed'in sınıf inkılabı"

Başlangıçta Mekke aristokrasisinin ilgisizliği ile karşılanan yeni inkılap, pek az sonra ızdıraplı insanları, fakir kimseleri etrafına toplayınca yüksek tabakayı kuşkulandırmıştı.

Hz. Muhammed'in bu yeni inkılabında her devrimde olduğu gibi hürriyet, adalet, müsavat, kardeşlik esasları vardır. O yalnız tek tanrı üzerinde değil, her şeyden evvel bir sınıf inkılabı üzerinde duruyor, haksız kazançların zulüm olduğuna işaret ediyordu. O zaman tehlikeli bir insanla karşılaştıklarını anlayan Mekke zenginleri, (...) Müslümanlara boykot yaparak onları müşkülata uğratmışlardı."

Peygamber yaşlı gözler ile Mekke'den kaçtıktan tam on sene sonra davasına bağlanmış, ona inanmış bir kalabalığın içinde mesut bir şef, bahtiyar bir inkılapçı olarak yükseliyordu.

Yalnız büyük bir insan, inkılapçı bir önder, büyük bir din kurucusu değil, aynı zamanda bütün Arabistan'ın kudretli hükümdarı idi (...) Yeni bir medeniyetin kuruluşuna önderlik etmişti.²²⁴

Doğru Perspektif ve Doğal prensip:

Samimiyetle ve iyi niyetli bir gayretle; her konuda haklı ve hayırlı olanı arayan bir insan, mutlaka gerçeğe erişir. Hatta insan bu gerçeği arayış sürecinde, doğru sanılan bazı yararsız ve yanlış akımlara da kapılabilir. Ama vicdanın emrindeki ve müspet ilmin rehberliğindeki selim bir akıl, önünde sonunda, sahte ve hayali reçetelerden kurtulup, hakikatle yüzleşir.

İşte Doğu Perinçek'in "Hz. Muhammed'in Medeniyet Devrimi" başlıklı yazısı da, böyle bir akliselimin ve vicdani kanaatin meyvesidir. Arzumuz ve umudumuz: Kuvay-ı Milliye dirilişinin temel dinamiği olan İslami değerlere ve halkımızın manevi tercihiine sahip çıkılması ve saygı gösterilmesidir.

Yıllar boyu güya İslami ilimlerle uğraşan ve çevresinde din adamı ve ilahiyatçı olarak tanınan nice zavallının fark etmediği, fark etse de korkusundan dile getiremediği, "Hz. Muhammed'in, bugün de örnek alınması gereken; tarihin en büyük medeniyet devrimcisi ve hidayet rehberi" olduğu gerçeğini bu yazı dile getirmektedir.

Belki bilgi eksikliğinden veya ifade değişikliğinden kaynaklanan bazı hatalar söz konusu olabilir. Ancak bakış açısı ve olaya; insancıl, akılcı ve insafı yaklaşımı takdire değerdir. Elbette ve her halde düşünce farklılıklarımız ve aykırı taraflarımız vardır ve bu normaldir. Ama bir insanın; doğru, olumlu ve onurlu olan eylem

²²¹ II, tıpkı basım, Kaynak Yayınları, s.118

²²² Atatürk İhtilali I-II, Kaynak yayınları, s.64 vd, 129 vd, 132,401

²²³ 1926, Din Yok Milliyet Var, Elyazı kitap, Atatürk Kütüphanesi, Çankaya Arşivi, no:2,s.40

²²⁴ Tarihte orta Zamanlar II, s.42,48,49,59)

ve söylemine sahip çıkmak, saygı duymak ve onu alkışlamak da, hem İslam'ın hem de insanlığın bir gereği değil midir?

Ve hele Aydınlık'ın: Atatürk'ün ve kurmaylarının, Hz. Peygamber Efendimizle ilgili; erdemli ve gerçekçi tespitlerini içeren; tarihi ve talihli ifadelerini derleyip yayınlaması da, ayrıca tebrik ve takdir edilmelidir.

“Tağuta (Zalim, hain ve inkârcı iktidarlara ve emperyalist odaklara) kulluk etmekten kaçınan ve Allah'a içtenlikle yönelip (hakikati arayan) kimseler için bir müjde vardır. Öyleyse (böylesi) kullarıma müjde ver ki:

Onlar (her konuda kaleme alınan ve konuşulan, her çeşit yazıyı ve anlatılan) sözü (dikkatle) dinlerler ve (sonunda akla, vicdana ve İslam'a en uygun ve) en güzeline tabi olurlar. İşte bunlar, Allah'ın kendilerine hidayet ettiği kimselerdir. Ve onlar temiz ve olgun akıl sahipleridir” ayetleri de bu gerçeği ve görevi dile getirmektedir.

H. Muhammed'in Medeniyet Devrimi:

• **Bilim, İslamiyet'e dinler arası cepheleşme ve bağınazlığın penceresinden bakmaz.**

• **Dünyanın bütün bilim merkezlerinde; İslam'ın ortaya çıkışı, Ortaçağ (da gerçekleşmiş tarihin) en büyük devrimidir. Ve H. Muhammed de, bu büyük devrimin önderidir.**

İslamiyet'in ortaya çıkışı, tarihi en az bilen için (dahi), yeni bir dinin doğuşudur; ancak tarih içindeki yerine oturtacak olursak, yeni bir uygarlığın kurulmasıdır. H. Muhammed, bir Peygamberdir. Ama aynı zamanda yeni bir devletin, yeni bir toplumun kurucusudur; büyük bir devrimin önderidir.

Bütün Boyutlarıyla Devrim

Siyasal açıdan bakarsak; İslamiyet, kabileler halinde örgütlenmiş bir toplumun devlete sıçramasıdır. Kabileler arasında “baskın basanıdır” kuralının geçerli olduğu, yağmacılığın yerini, devlet düzeninin sağladığı, barış ve huzur ortamı almaktadır.. Böylece: özel mülkiyet ve ticaretin gelişmesi için gerekli koşullar yaratılmıştır.

Ekonomik açıdan, kabilenin kapalı ekonomisinden; ticaretin gelişmesi yoluyla para ekonomisine geçiş yapılmıştır. Para kazanan (emek harcayıp üretim yapan) kişi, Allah'ın sevgili kulu sayılmıştır; yani “El-kasip Habibullah.” (hadisi bu gerçeği anlatmaktadır) Mülkiyet ilişkileri açısından, kabilenin ortaklaşa mülkiyeti çözülürken, özel mülkiyet (için) de serpilip gelişme (yolları açılmıştır)

Bu zeminde kabilenin akrabalık ilişkileri, İbni Haldun'un deyişiyle “asabiye” (bağnaz kabilecilik) bağı, Morgan ve Engels'in diliyle “gentilice” (kanbağı) ilişkileri dağılmakta, onun yerini ümmet (cemiyet, devlet ve tüm insanıyet haklarını sağlama ve koruma bilinci) almaktadır. Bedir savaşında Arap yarımadasında ilk kez akrabalar karşı karşıya gelmiş ve (Hak ile batılın, doğru işle yanlışın, zulümle adaletin ve insanca yaşayışın mücadelesi olarak) birbirleriyle savaşmışlardır. Bu (durum): akrabalığa dayanan (kabile) toplumunun çözülmesi, onun yerini ümmet (genel ve ortak hukuk kuralları ve temel insan hakları çerçevesinde konsensüs sağlamış cemiyet) ilişkilerinin almasıdır. İslamiyet, kabile içindeki kardeşliği, bütün müminlere yayarak “ümmet kardeşliğine” dönüştürmeyi başarmıştır.

H. Muhammed'in (vahye dayanarak) getirdiği yeni hukuk sistemi, kervanların basılması ve yağmalanmasını yasaklamış, özel mülkiyeti ve (serbest) ticareti korumuş, böylece: devlet düzenini sağlamış ve Arap yarımadasındaki (var olan potansiyel) bir enerjiyi birleştirip, batıya ve doğuya doğru yönelterek; büyük bir imparatorluğun (ve medeniyet ufkunun) önkoşullarını hazırlamıştır.

Kuşkusuz bu büyük yönelişin ideolojik ve psikolojik iticilerini de gözden uzak tutmamak gerekir. Toplumu ümmet kardeşliği içinde birleştiren yeni iman, toplumun psikolojisini sarmalamış, büyük bir kollektif enerjiyi ateşlemiş ve cihat yoluyla dışa doğru yayılmayı örgütlerken, tarihsel açıdan da, toplumun kendi mücadelesiyle medeniyete sıçramasının manevi gücünü canlandırmıştır.

Medeniyete Geçiş

Siyaset, ekonomi, toplum ve mülkiyet ilişkileri, hukuk, ideoloji ve toplum psikolojisi açısından toplam olarak baktığımız zaman, İslamiyet'in doğuşu ve gelişmesi, bir devrimdir. Bu devrim, tarihsel açıdan: (cehaletten ve zulmetten) medeniyete geçiş devrimidir. İnsanlığın Sümer'lerden ve Çin uygarlığı sürecinden ve benzerlerinden (ve özellikle geçmiş Peygamberlerden) beri dalga dalga yaşadığı olay, başka bir tarihsel düzlemde (ve en mükemmel biçimde) bir kez daha yaşanmıştır.

“Hayatta en hakiki yol göstericinin bilim olduğunu” kabul eden Atatürk ve diğer Kemalist Devrim düşünürleri de, İslamiyet’in bu tarihsel rolünü ve büyüklüğünü açık bir dille saptamışlardır.

Özgünlüğü

Ancak bu olay, eski medeniyetlerin bir tekrarı değildir. Devlete, özel mülkiyete, para ekonomisine, kanbağı ilişkilerinin çözülerek toplumun sınıflara bölünmesine ve feodal bağımlılıkların oluşmasına, felsefe ve bilimin doğuşuna geçiş anlamında: bütün medeniyetlerin oluşması, her toplumda farklı zamanlarda yaşanmakla birlikte, sonunda aynı tarihsel aşamaya denk düşer. Ancak her medeniyet, farklı coğrafyalarda, farklı serüvenlerden gelerek, farklı birikimler oluşturmuş toplumlar tarafından kurulduğu için, aynı zamanda kendine özgü farklılıklar da taşır.

Arap yarımadasında yaşayan Bedeviler, Hz. Muhammed’in başlattığı devrimle, feodal bir ticaret uygarlığı kurdular. Batıda İspanya’ya, Doğuda ise Asya ortalarına kadar uzanan bu yeni imparatorluk, 7-11. yüzyıllar arasında dünya uygarlığının merkezi ve öncüsü oldu.

İslam uygarlığı, Sümer’lerden başlayan; Ortadoğu, sonra Yunan ve Roma uygarlığının mirasını geliştirdi ve bugünkü Batı uygarlığına taşıdı. İslam uygarlığı ve Türk uygarlığı, bu açıdan 7. yüzyıl ile 15-16. yüz yıl arasında köprü oldu; öte yandan Çin ve Hint uygarlığı ile Batı uygarlığı arasında da bir köprü oluşturdu,

9-11. yüzyılın dünyasına baktığınız zaman, insanlığın kapitalizme doğru sıçrayışını, Ortadoğu merkezinden yapacağı izlenimini edirsiniz. O sıralar Batı Avrupa, uygarlığın merkezinde değil, fakat kenarlarındadır ve bir bakıma derin ve karanlık bir uykunun içindedir. Ancak okyanusları aşan denizcileri sayesinde Batı, 15. yüzyıldan başlayarak dünya ticaretine hükmeder; büyük zenginlikler biriktirir. Artık uygarlığın merkezi, Batı Avrupa’ya kaymıştır. Böylece insanlık, kapitalist uygarlığa sıçramasını, Avrupa’nın Atlantik kıyılarından gerçekleştirir. Dünyanın uygarlık merkezi olan Doğu ise gerilemenin kışkacına itilir.

Taşlaşan Ön Yargılar ve Bilimin Bakışı

Ayrı Dinlerin mensupları birbirine farklı cephelerden bakarlar. Haçlı savaşları ve cihat, bin yılı aşan bir süredir devam edip gelmektedir. Bu savaşlar, dinler arası savaş gibi görünür, ama temelinde imparatorluklar ve sınıflar arasındaki bir savaştır. Zaman zaman da ileri ile geri arasındaki savaştır. Bu savaşlarda din ‘bayrağı’ altında toplanan Batılı krallar ve toplumlar, İslam Peygamberi hakkında yüz yılların derinleştiği yanlış yargılar oluştururlar. Bu ön yargılar (giderek) taşlaşır, karikatürlere yansır.

Ama bilim, İslamiyet’e bu cepheleşme ve bu bağnazlığın içinden bakmaz! Dünyanın neresinde olursa olsun, ister Çin’de, ister Batı’da Atlantik kıyılarında, ister Rusya’da, ister Güney Afrika’da, dünyanın bütün bilim merkezlerinde (kabul edilir ki): **İslam’ın ortaya çıkışı, ortaçağda gerçekleşmiş tarihin en büyük devrimidir ve Hz. Muhammed de, bu büyük devrimin kutlu önderidir.**

Bir televizyon programından sonra, vicdanlı bir grup ilahiyat Fakültesi profesörü, dokuz hocamız ziyaretime gelmişlerdi, Masaya oturur oturmaz, “Biz dünyaya tarihsel bakıyoruz” dediler. O gün hayatımın büyük mutluluk duyduğum sohbetlerinden birini yaşadım. İbni Haldun’un deyişiyle “Tarih bilimlerin anasıdır.” Hatta sosyal bilim tarihten ibarettir. Tarihsellik, gerçeklere yaklaşmanın biricik anahtarıdır.”

Bu arada unutulmasın ki İslam’la tanıştıktan sonra, özlerindeki; düzgünlük, özgürlük ve öncülük cevherleri parlayan Türklerin kurdukları ve Hindistan’dan Viyana’ya, Kafkasya’dan Afrika’ya kadar bütün dünya’yı adalet ve insaniyetle tanıştırdıkları, Karahanlılar, Selçuklular ve Osmanlılar örneği, tarihin en görkemli ve en erdemli devletleri de, Hz. Muhammed’in ve Yüce İslamiyet’in, altın taçlı eserleridir.

Bunun gibi: Türkiye’den çıkacağı ve Türkler eliyle başlayıp başarılabacağı sahil haberlerle işaret ve beşaret edilen (müjdelenen) ve tüm mazlum ve mümin milletler tarafından hasretle beklenen, yeni bir Barış ve Bereket (Mutu Mehdîyet) Medeniyeti de, yine Hz. Muhammed’in ve İslamiyet’in en büyük zaferi ve en kutlu devrimi niteliğindedir.

Türkiye’de seviyeli sosyalistlerin ve samimi Kemalistlerin; bu tabii ve tarihi gerçekleri kabullenip sahiplenmesi, çok önemli ve ümitlendirici bir gelişmedir.

MİSYONERLİK ÇABALARINA ATATÜRK'ÜN YAKLAŞIMI

Batılılar Misyonerliği “Hristiyanlığı yaymak ve insanları huzura kavuşturmak” için değil, ülkeleri sömürgeleştirmek ve yerli ajanlar üretmek için kullanmaktadır. Türkiye için asıl hedefleri ise; ülkemizi parçalamak ve Müslüman Türkleri Anadolu’dan çıkarmaktır.

Vatikan, PKK’nın Arkasında ne Arıyor?

Türkiye’nin baskıları sonunda Suriye’den çıkmak zorunda kalan Apo, İtalya’ya gittiğinde Vatikan, PKK’ya ve Apo’ya sahip çıkmıştı...

Hürriyet’in 22-Kasım–1998 tarihli haberinde Vatikan’ın tutumunu “Vatikan’dan teröre destek” başlığı ile duyuruyordu:

“Katolik dünyasının ruhani merkezi olan Vatikan, Apo’ya sığınma hakkı verilmesine taraftar olduğunu bildirdi.”

Vatikan bunun da ötesinde Kürtçü ayrılıkçılığı sürekli kışkırtacak bir tavır sergilemektedir: Doğu Kiliseleri Topluluğu sorumlusu Kardinal Achille Silvestrini, “Kilise’nin Kürt toplumunun ulusal kimlik kazanmasına sempatiyle baktığını” söylemiş ve Kürtlerin sorunlarına sahip çıktığını eklemiştir.

Apo’nun Papa’ya Mektubu

Apo, Hristiyanlığı yücelten ve Papa’ya, Mekke’den daha yakın olduğunu vurgulayan mesajlar yayınlamıştı:

“PKK’nın İtalya’daki yayın organı haline gelen, La Repubblica gazetesi, bölücübaşı APO’nun Katolik dünyasının ruhani lideri Papa 2’inci Jean Paul’e bir mektup yazarak “kendisini kabul etmesini istediğini ve Kürdistan mücadelesine verilen kutsal desteğin sürdürülmesini temenni ettiğini” vurgulamıştı.

Aynı Papa’ya Fetullah Gülen de mektup gönderip, hatta bizzat ziyaret edip arzı hürmetlerini bildirmiş ve “Papalık Konseyinin gönüllü bir hizmetkârı olduğunu” açıklamıştı!?

Vatikan’dan PKK’ya Armağan: C TV

• Vatikan Apo’nun bu taleplerini karşılıksız bırakmadı ve Türkiye’nin büyük baskıları sonucu kapatılan PKK’nın yayın organı Med TV’nin yerine, Hristiyanlık propagandasını da yapan C TV’yi yayına soktu...

Ama bu din istismarcısı sahtekarların Deccal-Süfyan dedikleri Atatürk; Misyonerlere fırsat vermemişti..!

Nitekim Mustafa Kemal, 4-Mayıs–1924 tarihinde, New York Herald gazetesinin muhabirine verdiği demeçte, Hristiyan misyoner örgütlerce kurulan okullar hakkında şunları açıklıyordu...

“...İmparatorluk hududu dâhilinde her millet kendi lisanını ve dinini talim ederdi. Fakat bu okullar ihanet projelerine hizmet ettiler... Ermeniler, Türk hâkimiyeti altında, açıkça müstakil bir kraliyet lehinde çalışıyor, ecnebi unsurların fiili muavenetiyle hayallerini hızla gerçekleştirmek için mütemadiyen entrikalarda bulunuyorlardı... Türkiye’deki okullar ve kiliseler, tahrik ve hıyanet ocağı idi.”

Atatürk, TBMM’de yaptığı bir konuşmada “misyonerler tarafından açılan ve finansmanları karşılanan bu okullar, Milli Mücadele sırasında işgalcilere karargâh olmuştur.” diyordu. Atatürk, misyoner okulları için “Bunlar mektep değil, memleketimizde düşmanın işgali altındaki kaleleri”dir ifadesini kullanıyordu...

Ezcümle Atatürk, Hristiyan misyoner örgütlere ait okulların ve kiliselerin Osmanlı döneminde vatana hıyanet ettiklerini, devlete karşı komplolar peşinde koştuklarını ve provokasyona başvurduklarını vurguluyordu.

Bursa Amerikan Kız Koleji Olayı

1928 yılında Bursa Amerikan Kız Koleji’nde üç Müslüman kızın Hristiyanlaştırıldığına dair rivayetler çıkması üzerine Atatürk bizzat olaya el koymuştur.

Bu gelişmeler karşısında Amerika’nın gösterdiği tavır da önemlidir. Amerikan Büyükelçisi Mr. Grew bizzat devreye girer ve Amerikan yönetimi, Washington büyükelçimizi çağırarak Amerika’daki: “Türk

düşmanlarını harekete geçirerek kışkırtacaklarını ve Türklerin İslam'a hala taassup düzeyinde bağlı oldukları propagandasını yapacaklarını" bildirir. Bunun üzerine Dışişleri Bakanı Tevfik Rüştü Aras, Mr. Grew ile görüşmüş ve iki tarafı da memnun eden yol bulunmuş ve üstü kapatılmıştır.²²⁵

Ancak Atatürk, Amerika'nın baskılarına rağmen, yine de Bursa Amerikan Kız Koleji'ni kapattırması ve misyonerlerin propaganda koşullarını oldukça zorlaştırmıştır.²²⁶

Bu olayda üç öğretmen de misyonerlik suçundan hapse tıkmıştır.²²⁷

Yehova Şahitleri ve Atatürk

Atatürk'ün misyonerlik karşısında izlediği politika açısından Yehova Şahitleri'nin taleplerine verdiği cevap da oldukça öğreticidir. Yehova Şahitleri'nin ikinci başkanı olan J. F. Rutherford, 1934'de hareketin Amerika'da tanındığını, Türkiye'de de gerekli müracaatın yapılmasını istemiştir. Başvuru yapılmışsa da, Atatürk, Yehova Şahitleri'nin Türkiye'de faaliyet yapmasına izin vermemiştir.²²⁸

Yabancı okullar, Cumhuriyet döneminde "Doğrudan Hristiyanlaştırmak"tan çok "isimsiz Hristiyanlık, Hristiyanlaştırmak" işlevini benimsemiştir. Misyonerlerin bu geri adım atışında Atatürk'ün misyonerlik karşısındaki kesin tavrı belirleyici olmuştur.

Misyoner Örgütlerin Yeni Misyonu: Hristiyanlaştırmak

"İsimsiz Hristiyanlık" kavramı 1906'dan itibaren Misyoner Örgütlerin kongrelerinde tartışılmaya başlanmıştır. "İsimsiz Hristiyanlık" kavramı ilk olarak 1906 Kahire Misyonerlik Kongresi'nde gündeme alınmıştır. Ardından 1911 Laknaw, 1913 Edinburg Misyonerlik Kongrelerinde geliştirilmiş, 1922 Kudüs Misyonerlik Kongresi kararları ile İslam ülkelerinde uygulanmasına resmen başlanmıştır.²²⁹

"İsimsiz Hristiyanlar" ya da "Vaftiz edilmemiş Hristiyanlar" kavramı: Hristiyan olmayan dinlerdeki ve kültürlerdeki, Mesihî öğeleri benimseyen kimselere verilen isimdir.

Adı Müslüman kalsa da Hristiyan gibi düşünen, Hristiyan gibi yaşayan insanları çoğaltmak içindir... ve maalesef çok üzücü ve düşündürücü mesafeler kat edilmiştir.

Zaten, Batılılara göre Müslüman iki kısımdır:

ABD bu süreçte Müslümanları kabaca ikiye ayırmaktadır.

- 1-Amerikan projelerini açık seçik bir biçimde sorgulayanlar, "fundamentalist/radikal Müslümanlar" olarak
- 2- Amerikan projeleri ile uyum içinde olan Müslümanlar ise; "liberal / ılımlı Müslümanlar" olarak tanımlanmaktadır.

Ve işte bu maksatla Fetullah Gülen gibi ılımlı ve Batıyla uyumlu İslamcılara sahip çıkılmaktadır.

Bu çerçeveye göre sömürgeciğe ve misyonerliğe direniş bile Batılılar tarafından "politik ve dinsel fanatizm" olarak algılanmaktadır. CIA bağlantılı düşünce kuruluşlarından RAND'ın ünlü yazarlarından Graham E. Fuller, Ian O. Lesser'in belirttiğine göre "Bir kültür olarak İslam, sömürgeciliğin, içine nüfuz etmesine nispeten daha fazla direnmiş; sömürge döneminde, Hristiyan misyonerler Müslüman topraklarında pek etkili olamamışlardı²³⁰ itirafında bulunmaktadır.

Ali Rıza Bayza'nın "Küresel Vaftiz" kitabı bu konularda çok önemli bilgi ve belgeleri içinde taşımaktadır.

Atatürk'ün Millet anlayışı:

İlk Meclis'te Türkçülük Münakaşası ve M. Kemal:

Yıl 1920... Mayısın 1'indeyiz. Vak'a Ankara'da geçer. Meclis daha yeni açılmıştır. 23 Nisanla 1 Mayıs arasında kaç gün vardır?..

²²⁵ Tozlu, Osmanlı Toprağında Misyoner Okullar, s.332

²²⁶ Bkz. Ayten Sezer, Atatürk Döneminde Yabancı Okullar, s.50-53

²²⁷ Mehmet Can, Ortadoğu'da Amerikan Politikası, İst-1993, s.161

²²⁸ Samih T. Ünsal, A. Akdamar, Türkiye'de Laiklik İlkesi ve Yehova Şahitleri, ist.-1993

²²⁹ Ahmet Uçar, "Kazım Karabekir ve Hristiyanlaştırılan Türk Çocukları" Haziran 1997 tarihli Tarih ve Düşünce Dergisi, sayı: 39, s.29)

²³⁰ Fuller, Lesser, Kuşatılanlar İslam ve Batı'nın Jeopolitiği, s.20

Kastamonu Mebusu **Yusuf Kemal** Bey kürsüye çıkar ve Sıhhat Vekâleti hakkında bir konuşma yapar; konuşmasında "Türk... Türklük..." kelimelerini sık sık kullanır. Bu konuşmadan bazı cümleler alalım.

Yusuf Kemal Bey (Kastamonu Mebusu):

– ... Her Türk'ün söyleyeceği şey: Memleketinizde görülecek ilk iş sıhhiye (sağlık) işidir. Çünkü sıhhat olmazsa, çünkü Türklük sıhhatli bulunmazsa, o Türkler üzerine bina edeceğimiz hiç bir iş kalmaz... Türkleri muhafaza etmek için evvelâ sıhhati muhafaza etmeli... Türklüğü bitiren hastalıkları bir an evvel kaldırmazsak, eğer Türk ailesinin ve Türk ferdinin refahını temin edecek esbabı istikmâl etmezsek hepsi boştur...

Yusuf Kemal Beyin bu konuşması üzerine Sivas Mebusu **Emir Paşa** kürsüye çıkar.

O da şöyle konuşur:

– Yusuf Kemal Beyefendi Hazretlerinin irad-ı kelâm ettiği sırada, sıhhatlerinin muhafazası (toplum sağlığının korunması) lüzumunu yalnız Türklere hasretmiş olmasına itiraz ediyorum... (İslâm demekti sadâları... Kelime ile oynamayın sesleri) Müsaade buyurun. Zannederim ki Müslümanlık namına teessüs etmiş bir Hilâfet vardır. Değil buradaki Müslümanlar, aktar-ı cihanda (bütün yeryüzünde) bulunan umum Müsliminin bu Hilafete merbutiyetlerini (bağlılıklarını) unutmamak iktiza eder. Rica ederim ki, yalnız Türklük namını istimal etmeyelim, çünkü Türklük namına biz buraya cem olmadık, (gürültüler). Rica ederim sadece Türkler değil, Müslümanlar demek, hatta Osmanlılar demek kâfidir efendim. (İslâm deniliyor sadâları...) Bu vatanda Çerkez, Çeçen, Kürd, Laz ve daha bir takım İslâm kabileleri vardır. Bunları hariçte bırakacak, tefrikaya sebep olacak söz söylemeyelim (gürültüler).

Reis:

– Müsaade buyurunuz, devam etsin!

Emir Paşa (Devamla):

– Bendeniz bu mesele hakkında uzun söz söyleyecek değilim. Bu gibi sözlerin şimdiye kadar bir faidesini görmedik. Hepimiz Hilâfete merbutuz. (bağlıyız) Bu hilâfet-i muazzamayı birçok asırlardan beri muhafaza edenin Türk kavmi necîbi olduğunu da kimse inkâr edemez. Yalnız tefrikayı icab edecek hiçbir söz söylenilmemesini tekrar temenni ediyorum.

Sivas Mebusu Emir Paşa'nın bu ikinci konuşmasından sonra kürsüye, sâbık "Yaver-i Hazret-i Şehriyarî" (Padişah Vahdettin'in eski yaveri) **Mustafa Kemal** Paşa çıkar ve aşağıdaki konuşmayı yapar ki, Paşanın o tarihteki milliyetçilik anlayışını aksettirmesi yönünden son derece ehemmiyetli bir tarihî vesika teşkil etmektedir.

Muhterem okuyucularımızın dikkatle mütalâa buyurmalarını istirham ederiz.

Mustafa Kemal Paşa:

– Efendiler, meselenin bir daha tekerrür etmemesi ricasıyla bir iki noktayı arz etmek isterim. Burada maksud olan ve Meclis-i âlinizi teşkil eden zevat yalnız Türk değildir. Yalnız Çerkez değildir, yalnız Kürt değildir, yalnız Laz değildir. Fakat hepsinden mürekkep anasır-ı İslâmiyedir, samimi bir mecmuadır. (Farklı İslam kavimlerinden oluşmuş samimi bir topluluktur.) Binaenaleyh bu heyet-i âliyenin temsil ettiği; hukukunu, hayatını, şerefini kurtarmak için azmettiği emeller, yalnız bir unsur-ı İslâm'a münhasır değildir. Anasır-ı İslâmiye'den mürekkep bir kitleye aittir. (Meclisimizin hizmet hedefi değişik kökenlerden meydana gelen bütün milletimizdir.) Bunun böyle olduğunu hepimiz biliriz. Hep kabul ettiğimiz esaslardan birisi ve belki birincisi olan hudut meselesi tâyin ve tespit edilirken, hudud-ı millîmiz İskenderun'un cenubundan geçer, şarka doğru uzanarak Musul'u, Süleymaniye'yi, Kerkük'ü ihtiva eder. İşte Hudud-ı millîmiz budur dedik! Halbuki Kerkük şimalinde Türk olduğu gibi Kürd de vardır. Biz onları tefrik etmedik. Binaenaleyh muhafaza ve müdafaası ile iştilal ettiğimiz millet bittabi bu unsurdan ibaret değildir. Muhtelif anasır-ı İslâmiye'den mürekkeptir. Bu mecmuayı teşkil eden her bir unsur-ı İslâm bizim kardeşimiz ve menafii tamamıyla müşterek olan vatandaşımızdır. Ve yine kabul

ettiğimiz esasatın ilk satırlarında bu muhtelif anasır-ı İslâmiye ki, vatandaşlıklar, yekdiğerine karşı hürmet-i müteakabile ile riayetkârdırlar ve yekdiğerinin her türlü hukukuna; ırkî, içtimaî, coğrafi hukukuna daima riayetkâr olduğunu tekrar teyit ettik ve cümlemiz bugün samimiyetle kabul ettik. Binaenaleyh menafiimiz müşterektir. Tahsiline azmettiğimiz vahdet, yalnız Türk değil, yalnız Çerkez değil hepsinden memzuc bir unsur-ı İslâm'dır. Bunun böyle telâkkisini ve su-i tefehhümata meydan verilmemesini rica ediyorum. (Alkışlar)²³¹

Özetle: Bizim Milli sınırlarımız Musul, Süleymaniye ve Kerkük'ü de içine alır. Bütün bu coğrafyada Türkler yanında kürtler ve başka kökenden İslam kardeşlerimiz de vardır. Biz hiç birini ayrı gayrı görmedik. Milletimizi oluşturan bütün unsurlar, her türlü hak ve hürriyetleri ve menfaatleri muhterem ve müşterek olan saygın vatandaşlarımızdır. Bu nedenle oluşturmaya çalıştığımız birlik ve dirlik, sadece Türk veya Çerkez veya başka kökenlere yönelik olmayıp Milletimizi oluşturan bütün müslüman unsurları ve samimi vatandaşlarımızı içine almaktadır. (Türk kavramı da hepsini anlatan bir üst kimlik olarak kullanılmaktadır. A.A) Bunun böyle anlaşılmasını, kötü ve kasıtlı yorumlara yol açılmamasını rica ediyorum."

²³¹ Milli Gazete/ M.Şevket Eygi / 10 12 2004

LAİKLİK VE ATATÜRK'ÜN BAKIŞ AÇISI

Laiklik ilkesini ve hele bugünkü tatbikat ilkelliğini Türkiye Cumhuriyeti Anayasasına koyan Atatürk değil İsmet Paşa olduğu gerçeği, kasıtlı olarak millettten gizlenmektedir. Öyle anlaşıyor ki Atatürk Laikliğin Din ve Millet aleyhine kullanılmasından endişe etmektedir. Atatürk'ün 3 ciltlik **"Nutuk"** kitabını baştan sona okuyunuz. Tek bir yerde "Laiklik" kelimesine rastlayamazsınız. Özel mektuplarını, söylevlerini, değişik konulardaki görüşlerini derleyen bütün yayınları karıştırınız. Atatürk'ün laiklikle ilgili hiçbir beyanını bulamazsınız. Bulamazsınız çünkü yoktur...

"Laikliği", Recep Peker'le anlaşarak 1936 yılında CHP programına sokan, Atatürk'ün sirozun pençesine düştüğü 1937'lerin sonunda ve masonik mahfillerin etkisinde kalarak Anayasaya yazdıran İsmet İnönü'dür. Kendi can derdine düştüğü o dönemlerde Atatürk, bu tür oldu bittilerle uğraşacak veya karşı koyacak durumda değildir. Her hususta Batı'yı örnek alan taklitçilerin, Laiklik konusunda bize özel garip ve acayip bir uygulamayı tercih etmeleri, bunların gerçek ayarını göstermesi bakımından anlamlı ve önemlidir.

Mustafa Kemal Atatürk'ün;

"Durumumuzu düzeltmek için, mutlaka Avrupa'dan öğüt almak, bütün işlerimizi onların arzusu istikametinde yapmak ve her hususta onların peşine takılmak gerektiği gibi yanlış ve hayırsız fikirler ileri sürülmektedir. Halbuki, böyle sadece yabancıların öğütleri ve projeleri ile yükselebilmek mümkün değildir. Mali (ekonomik) bağımsızlık olmadan, siyasi ve milli bağımsızlık göstermelidir." (1922)

"Biz "gidişatımızı ve toplum hayatımızı yabancıların tavsiye ve takdirlerine uydurmak gerektiği" görüşünü bir zillet ve zafiyet kabul ediyoruz..." "Avrupa'nın en ileri devletleri, Osmanlı Türklerinin gerilemesi ve çökmesi sayesinde ortaya çıkmış ve güç kazanmışlardır. Batılılar bugün de; kendi kârlarını Türkiye'nin zararından ve hatta yıkılmasında aramaktadır. Ve Türkiye'yi yıkma konusunda, kendi aralarındaki çekişmeleri bırakıp, ittifak kurmuşlardır. Türkiye'yi uygarlaştırmak gibi bazı bahanelerle müesseselerimize, mekteplerimize, ticaret ve sanayimize sızmışlardır.

Unutmayınız ki, himaye altına giren bir ülke gerçek hâkimiyetini kaybetmiş sayılır. Bağımsızlık ve egemenlik bir bütündür. Siyasi, iktisadi ve içtimai her yönden bağımsız olmayan bir devletin geleceği karanlıktır."²³²

Şeklindeki kesin ve keskin uyarılarını göz ardı eden sahte Atatürkçülerin, AB'ye ve ABD'ye teslimiyet yolundaki gayretleri de, tam bir karakter hamılığı ve kabiliyet noksanlığıdır.

İstanbul'u 3'e bölme planı yapılıyor:

Yeniden Misak-ı Milli Dergisi'nin Konya Şubesi'nde düzenlenen, 'Türkiye'de Misyonerlik Faaliyetleri' konulu konferansta konuşan Türk Ortodoks Patrikhanesi Basın ve Halkla ilişkiler Sorumlusu Sevgi Erenerol, açılması gündeme gelen Heybeliada Ruhban Okulu'nda militan yetiştirilip, Anadolu'ya yayılacağını duyurdu. Erenerol, "Yunanistan'da bir papaz okulu var, isteseler oradan öğrenci yetiştirip getirebilirler. Ama bunların amacı papaz yetiştirmek değil. Burası onların Osmanlı'dan beri harp okullarıydı, orada militan yetiştiriyorlardı. Bu şekilde okulu tekrar faaliyete geçirip, Anadolu'nun her tarafına bu yetiştirdikleri papazları göndermeyi düşünüyorlar. Bu şartlar altında, Türkiye Cumhuriyeti devletinin buna izin vermesi, intihar olur. Ne yazık ki son günlerde, Avrupa Birliği'nin ilerleme raporlarında, Amerika'daki din ilişkileriyle ilgili hazırlanan raporlarda devamlı ruhban okulu konu ediliyor. Resmen bir dayatma başladı ve giderek bastırılıyor. AKP ise, bu baskılardan kurtulması için maalesef okulu açmaya sıcak bakıyorlar" tespitinde bulundu.

Fener Rum Patriği Bortholomeos'un Türkiye'nin başına sorun olmaya başladığını savunan Erenerol, "Bu adam sadece dine ihanet etmiyor. Ortodoksların hepsini satıyor ve aynı şekilde Türkiye'ye de çok büyük bir sorun olmaya başlıyor. Şu ana kadar kimse bu papaza sen ne yapıyorsun, niye ortalığı karıştırıyorsun diye sormuyor. Son olarak emrivaki ile yurt dışından 6 tane metropolit getirdi. Onun görüşeceği en yüksek devlet

²³² Bak: ATO. Vatanseverin el Kitabı:2 / Düünden Bugüne Kapitülasyonlar. Sh.127-130

memuru Fatih Kaymakamı'dır. Bırakın Fatih Kaymakamı'nı, İstanbul Valisi'ni bile takmıyor. O direkt olarak ya başbakanla ya Dışişleriyle görüşüyor. O da mecbur olduğu için, sorunlarını birine açması gerektiği için böyle davranıyor. Yoksa görüştüğü ya Bush oluyor ya Schröder ya da Blair" Çünkü kendisini ekümenik başkan sanıyor!..

Erenerol, İstanbul'un bir Amerikan çetesi tarafından 3'e bölünmek istendiği iddiasında bulundu. Tansu Çiller'in başbakanlığı döneminde, bu olayın basına da yansıdığını hatırlatan Erenerol, şunları söyledi: "Amerika'nın başındaki çetenin bütün istediği, İstanbul'un 3'e bölünmesi. Bir zamanlar 50 milyar dolar teklif etmişlerdi. İstanbul eğer 3'e bölünürse, daha rahat idare edilir ve Türkiye'nin parçalanması kolay hale gelir düşüncesindeler" diye konuştu.

Son yıllarda yabancı dil öğrenilmesi için herkesin İngilizce'ye yönlendirildiğini belirten Erenerol, şunları söyledi: "Sadece okullarda değil, mecliste bile milletvekillerine dersler veriliyor. Amaç, Türk insanının bilgili olması, yabancı dil konuşması değil. Yarın öbür gün efendiler emrettiğinde, biz köleler, onların direktiflerini yerine getirirken konuştuklarını anlayalım diye bunlar yapılıyor. 100–150 kelimelik İngilizce öğrenmek için mecbur ediyoruz. Din de aynı şekilde yozlaştırılıyor. Onların bir tek dini var, bütün insanlığı bu Siyonist dinine ve mason tarikatına sokmak için uğraşıyor!..

Sevgi Erenerol, konferansta Trabzon'daki Pontus faaliyetlerine de değindi. Yunanistan'ın organize ettiği ekipler tarafından yıllarca Pontus faaliyetleri yapıldığını, bunun önüne ise sadece Jandarma Komutanlığı ekiplerinin geçmeye çalıştığını söyledi. Erenerol gibi bir Ortodoks Hristiyan vatandaşımız bile, "Trabzon'daki Pontus faaliyetlerinin, Yunanistan'ın özellikle organize ettiğini, Yorgo Andiaris adlı Yunan yazarın bir yıl içerisinde 47 kez Trabzon'a gelip gittiğini... Birçok çocuğumuzu kendi ülkesine götürüp devşirdiğini ve bütün bu sinsî girişimlere sadece Jandarma'nın duyarlılık gösterdiğini" söylerken, acaba devlet ve hükümet yetkilileri, başörtüsü takanların ve Kur'an okuyanların laik takipçileri niye susuyor?

Bir ABD şirketinin, Kars'ta, "Kars Osmanlı Bölgesi Koruma Planı" adı altında bir takım restorasyon hareketlerine ilişkin planından bahsediliyor. Amaçları da şu: Kars'ı, "Kafkasya bölgesinin çok kültürlü, çok etnik gruplu" geleceğin bir örneği haline getireceklermiş. Bu fonun Cizvit papazlarıyla, Dünya Bankasıyla, sahipleri Yahudi olan bir takım inşaat şirketleriyle ilgisinin olduğunu da yazmıştım. Bu organizasyonun Türkiye ayağında ise, destekçiler olarak Britishe Concil, Goethe Enstitüsü, Soros'un açık toplum Ens. AB'ye bağlı bir fon ve Rotary kulübü var.

Şimdi ve yeniden ve en radikal biçimde İstanbul üstüne oynuyorlar. Kuşadası, "Galata Limanları" ve TÜPRAŞ'ı deve eden İsraili Ofer ailesinin Kuzey Irak'ta Kürdistan Yatırım Bankası'nı kurduğunu biliyor muydunuz? Kürdistan ve İsrail'in, BOP'un güneydoğu ayağı olduğunu? Erdemir'in, Türk Telekom'un, limanların ele geçirilmesi Türkiye'nin bağımsız bir dış ve ekonomik politika yürütmesini imkansız kılıyor. Ofer'ler bununla da kalmıyor, kumarhane de işletiyorlar. Ofer'in Selanik'teki kumarhanesi Monte Carlo'dakileri geçmiş vaziyette. Bunun kara para aklama demek anlamına geldiğini de bilirsiniz.

Star Grubuna ait yayın kuruluşlarını alan Can West'in de bir İsrail kuruluşu olduğunu biliyorsunuzdur. Ayrıca militan bir tavrı var Can West'in. Bundan kendi akrabaları sayılacak Reuters bile şikâyetçi. Reuters, kendi haberlerini saptırıp Arap ve Filistin karşıtı ve İsrail yanlısı yayın yaptığından bahsediyor Can West'in. Nerede mi? Kanada'da, Yeni Zelanda'da, Avustralya'da, İrlanda'da... Ulusal radyo ve tv'lerde yabancı payının % 25'i geçmemesine dair yasalarımız var ama Can West buna aldırıyor, bu yasanın değişeceğinden emin.

13 Aralık salı günü gazetelerde şöyle bir haber çıktı:

"AB Kültür Başkenti Projesi ile Bizans'ı ihya ediyorlar."

Bizimkiler AB'ye adaylık başvurusu yapmak üzere Brüksel'e gitmiş bile. Belediye bütçesinden de kaynak gidecek, Avrupa fonlarından da yararlanacaklar. Tamir edilecek eserlerin hepsi Doğu Roma ve Bizans eserleri. Listede 10 eser var. Bunlardan 8'i 1985'te zaten, Unesco Dünya mirası listesine alınmış. Dikkat ediyor musunuz "miras" meselesi burada da karşımıza çıktı. İstanbul'daki tarihi eserler neden dünyaya kalmış miraslar olsun? Biz Balkanlarda, Arap ülkelerinde, Afrika'da kalmış eserlerimiz üzerinde herhangi bir hak iddia ediyor muyuz? Onlar, ayrıca, neden dünya mirası değiller? Kültürel miras, dünya mirası, küresel

miras... Yani biz vatanımızı kazanırken, hem de anlaşmalarla değil, şehitler vererek kazanırken, üstlerinde ve altlarındaki zenginlikleri bunlardan tecrit edici anlaşmalar mı yaptık? “Biz toprakları alıyoruz ama üzerindeki tarihi eserlerle altındaki madenler bizim değildir” diye bir şerh mi düştük?

Şimdi, Süheyl Ünver’in (büyük sanat tarihçimizdir) İstanbul Risaleleri kitabından bir alıntı yapacağım:

“Fatih İstanbul’u alıp da alayla Ayasofya önüne geldiği zaman, derinden derine bir inilti işitti. Sesin geldiği tarafa bir adam gönderdi. Sakalları uzamış, hali perişan bir keşiş bulup getirdiler. Keşiş huzura çıkarken korku içindeydi, teskin ettiler.”

“Niçin hapsedildin?” diye sordular. Keşiş, remil attığını ve kuşatma esnasında Kostantin’in kendisini çağırıp İstanbul’u Türklerin alıp alamayacağını bildirmek için remil atmasını söylediğini, Remil’de İstanbul’un Türkler’in eline geçeceğini söylemesi üzerine de Kostantin’in kızarak onu zindana attığını hikaye etti.”

“Bunun üzerine Fatih de İstanbul’un kendi elinden çıkıp çıkmayacağına dair remil atmasını ve doğruyu söylerse ödüllendirileceğini bildirdi. Keşiş remil attı ve şöyle dedi:

“İstanbul Türklerin elinden harp ve darp ile çıkmayacak, lâkin öyle bir zaman gelecek ki emlak ve arazileriniz satılacak, bu suretle İstanbul Türk malı olmaktan çıkacak.”

Büyük üzüntü duyan Fatih, bunun üzerine ellerini kaldırarak “İstanbul’da edindiğim yerleri ecnebilere satanlar, Allah’ın gazabına uğrasınlar” diye beddua etti.”

Ben İstanbul’un elimizden çıkması lafına değil, (Allah muhafaza buyursun) emlak ve arazilerimizin ecnebilere satılması işine dikkat çekmek istiyorum.

Çekin ellerinizi şehirlerimizden!²³³

Lâiklik tanımlanmalı ve herkesin anlayacağı bir Türkçe ile yazılmalıdır.

Anayasamızın 24. maddesi lâikliğin temel esaslarını ortaya koymaktadır. Ama "muğlâk-kapalı"dır ve istismara müsait durumdadır. Oysa Anayasa hükümlerini, okuyan herkesin aynı şeyleri anlayacağı biçimde açık net ve kesin bir dille ve Türkçe yazılması esastır. Bu nedenle “Laiklik”in 24. maddedeki temel esaslara uygun olarak yeniden ve Türkçe yazılması, farklı kesim ve görüşlerden uzmanların ortak bir konsensüsle ortaya koyacağı bir tanımın hazırlanması, artık zorunlu bir ihtiyaçtır.

a- 24. Madde; Kamunun değil, **devletin**,

b- Düzenin değil, **temel düzenin**,

c- Dini fikriyatı değil, **dini hissiyatı**,

d- **"İstismar edemez ve kötüye kullanamaz"** denilmiştir. Burada; **"veya"** yerine **"ve"** kullanılarak, **"istismarın, açıkça kötüye kullanmak"** olduğu belirtilmiştir. Oysa bugün Laiklik tamamen farklı yorumlanmaktadır. Ve her türlü istismar ve suiistimale açık bulunmaktadır. Hem din istismarcıları, hem devrim simsarları, bu kapalı laiklik maddesini, kendilerine uydurmaya ve baskı unsuru olarak uygulamaya çalışmaktadır.

“Laiklik”in doğum yeri kabul edilen Fransa’da; başörtüsü sorunuyla ilgili tartışmalar üzerine; “Laikliği araştırma” komisyonu kurulduğu TV haberlerinde dinlemişsinizdir. Yani Fransa bile, Laikliğin ne olduğu konusunda hâlâ net bir tanım yapabilmiş değildir. Zaten dünyanın hiçbir ülkesinde laiklik kavramının kesin ve açık bir tarifi yapılamadığı gibi; adil bir tatbiki de gösterilememiştir. **Erbakan Hoca’nın: “Gelin anayasamıza, laikliğin tanımını ve Türkçe karşılığını yazalım”** teklifi hep duymazlıktan gelinmiştir. **Çünkü kötü niyetli ve bozuk tiyniyetli bir kesim, İslam düşmanlığı yapabilmek için, Laikliğin hep böyle muğlak kalmasını istemiştir.**

Laiklik: Din hizmetleriyle devlet işlerinin birbirinden ayrılması ise, yerindedir.

Laiklik: Farklı din ve mezhep mensuplarına, devletin ve adaletin aynı mesafede kalması ise,

güzeldir.

Laiklik: Değişik din ve düşünceye sahip kesimlerin, birlikte hoşgörü ve barış içerisinde yaşama şartlarının hazırlanması ise, tabii ki gereklidir.

Laiklik: Devletin ve düzenin, belli bir inancın veya din adamları sınıfının güdümüne bırakılmaması ise, elbette isabetlidir.

Laiklik: Herhangi bir dine veya dinsizliğe mensup olmanın, devlet ve hukuk önünde; ne özel bir imtiyaz ve hürmet, ne de kasıtlı bir mağduriyet ve mahrumiyet nedeni sayılmaması ise, herhalde sahiplenmelidir.

Ancak; Laiklik; Bir ülkenin anayasaları yapılırken ve diğer gerekli kanun ve kurumları hazırlanırken, toplumu oluşturan unsurların ve hele kahir çoğunluğun *“dinini, manevi değerlerini, gelenek ve göreneklerini, örf ve adetlerini hiç hesaba katmama, esas almama”* şeklinde ifade edilmek isteniyorsa, bu hem imkânsızdır, hem haksızlıktır, hem de yararsızdır! Üstelik doğal ve sosyal kanunlara da aykırıdır. Ve zaten Laikliğin böyle anlaşıp uygulandığı tek bir ülke dahi yoktur. Çünkü halkın kimliğini, kültürünü ve hayat tarzını şekillendiren en önemli etken olan “Dini” dışlayarak hazırlanmış ve halka onaylatılmış-despotik düzenler dışında, tek bir demokratik örnek bulunamayacaktır. Ve bu açıdan bakıldığında, hâlihazır anayasamızdaki diyanet teşkilatı kurumu, kanunları ve uygulaması da, laikliğe aykırıdır... Ve *“devletin temel nizamını kısmen de olsa dini temellere dayandırma”* suçlamasının muhatabı konumundadır!?

Halbuki, hukuk, halk içindir. Halkın inancını ve manevi ihtiyacını hesaba katmayan ve özellikle “İslam” kokusu aldığı her şeye düşman tavrı takınan bir anlayış ve yaklaşım laiklik değil, ladinliktir (Dinsizliktir) ve laubaliliktir. Çünkü böyle yanlış ve tutarsız bir uyarılma ve uygulama:

- Önce, Devlet-Millet barışını bozacak,
- Din-Devlet zıtlaşmasını ve çatışmasını doğuracak,
- Ülkede huzur ve güven ortamını sarsacak,
- Ekonomiden eğitime, yatırımdan üretime, sanattan kültüre, her yönlü kalkınmayı ve hayırda yarışmayı ortadan kaldıracak,
- Ve nihayet o ülkeyi, dış güçlerin yarı sömürge sahası, hükümetleri ise, uzaktan kumandalı kuklası durumuna sokacaktır...

Bunun en acı ve çarpıcı örneği ise, maalesef, Türkiye’dir. Nisan 2004’teki ‘Milli Egemenlik ve Siyaset Sempozyumu’ sırasında Sn. Recep T. Erdoğan’ın *“Batıda bir söz vardır: parayı veren akıbetine hakim olur”* ifadeleri; Türkiye’nin, Yahudi bankerlerin IMF garantisiyle verdiği borç paralarla nasıl esir alındığının, bir nevi dolaylı itirafı gibidir. (IMF bir banka değil, Amerikan devleti adına faizli kredileri tahsil etmede kefalet garantisidir.)

Laiklik bahanesiyle, başörtüsüne, İmam-Hatip lisesine sataşanların... Ve gelişmeleri Kur’ani bakış açısıyla değerlendiren ve doğruyu söyleyenlere savaş açanların, özellikle Batıya yaranmak isteyen yönetimler döneminde mantar gibi ve izinsiz olarak çoğalan kiliselere ve masum bir din tebliği yerine, Türkiye’yi sömürgeleştirmeyi amaçlayan misyonerlik faaliyetlerine niye ses çıkarmadıkları üzerinde dikkatle düşünülmelidir. Zaten güdümlü hükümetler bu gibi sorunları çözmenin değil, istismar etmenin peşindedir. Ve yine dönemin Dışişleri Bakanı Abdullah Gül’ün, Denktaş’ın *“Annan Planıyla bağımsızlığımız elden gidiyor”* sözlerine karşı: *“Hangi egemenlikten bahsediyorsun... Bir kasa portakal satamıyorsun... Ülkende futbol maçları yapamıyorsun!”* şeklindeki sömürge valisi tipi talihsiz tepkisi de bu tür hükümetlerin ve faizci-teslimiyetçi ve AB’ci zihniyetlerin, İslamcılık dejenereleri ve demokrasi demagojileriyle ülkemizi ve geleceğimizi hangi karanlık neticelere sürüklemek istediklerinin bir göstergesidir. **Öyle ise; acilen ve kesinlikle:**

- Evrensel hukuk kurallarına,
- Temel ve genel insan haklarına,
- Toplumumuzun tabii yapısına ve tarihi mirasına,
- Halkımızın inanç ve ahlak esaslarına uygun olarak, “Laiklik”in tanımı, ilgili ve ilmi otoritelerce

mutlaka yapılmalı ve bu Türkçe tarifi anayasamıza yazılmalıdır. Ki, her önüne gelen, Laikliği keyfince yorumlayıp yozlaştırmasın ve hele bu laiklik, İslam düşmanlığı şeklinde uygulanmasın... Savcılarımız ve hâkimlerimiz de, hangi temel yasalara ve hangi genel esaslara dayanarak karar vereceği konusunda sıkıntı ve şaşkınlık yaşamasın...

Bu arada şunu da hatırlatalım ki, Atatürk Tevhid-i Tedrisat Kanununu, o dönemde Türkiye’de yaygınlaşan ve kendi dilleriyle eğitim yapıp Hristiyan kültürünü aşıl原因 yabancı okulların tahribatından gençliğimizi kurtarmayı ve Milli Eğitim programıyla neslimizi koruma altına almayı amaçlamıştır. Ama ondan sonra gelenler, Atatürk’ün çıkardığı bu yasayı, tam aksine Milli ve manevi eğitim veren İmam-Hatiplere karşı kullanmaya başlamıştır. Aslında Adil bir Düzen’de ve asil bir yönetimde, bütün okullarda, kendi seviye ve statüsünde milli ve manevi değerler en ilmi ve etkili metotlarla öğretilinceğinden, bugünkü sıkıntıların çoğu kendiliğinden ortadan kalkacaktır. Çünkü Adil Düzen bilinen mezhep ve meşrep taassubuyla değil, genel İslami prensipler ve temel insani gereksinimler doğrultusunda hazırlanmıştır. Sünnilerin de Şiiilerin de, dindar kesimlerin de kalenderlerin de ortak ihtiyacıdır.

Batı’nın berbat oyunu:

Batı dünyası, Türkiye’yi yani Müslümanları yok etmek için önceleri Avrupa’da Haçlı Orduları kurmuş ve Müslümanlara saldırmıştır. Bu saldırılarda başarılı olamayınca; ardından-bin yıldır-sinsi ve siyasi planlar üretip uygulamaktadır. Türkiye’deki son “Meslek Liseleri ve YÖK Sorunu” da bu saldırıların bir parçasıdır.

Batı dünyasının Türkiye’de oynadığı ana oyunlar şunlardır:

1. “**Halk sanayisi**”ni oluşturarak sanayileşmede büyük adımlar atmış olan **Türkiye’de**, bu gelişmeyi sabote etmek için Batı dünyasının uygulamakta olduğu taktiklerden biri “**özelleştirme**”dir. Bu sayede ülkemizdeki sanayileşmenin hızı kesilmek istenmektedir. Özelleştirme bahanesiyle sanayimiz sömürü sermayesinin eline geçmektedir.

2. Batı’nın bir diğer taktiği ise on yılda bir çıkardığı “**ekonomik krizler**”dir. Böylece yerli sanayimiz ve ülkemiz batarken, Siyonist ve emperyalist merkezler korkunç vurgunlar elde etmektedir.

3. Bir üçüncüsü; “**Avrupa (Gümrük) Birliği**”dir. Böylece Türkiye AB’nin eyaleti haline getirilecektir.

4. Dördüncüsü “**IMF Politikaları**”dır. Milletin kazancı IMF faizlerine bile yetmemektedir.

5. Batı’nın son oyun ve taktiklerinden biri de “**Meslek Liseleri Siyaseti**”dir.

Bir ülkede esas nüfus “**Meslek Liseleri**”nden yetişir. Bunlar çalışarak üretim yaparlar ve kalkınma böyle gerçekleşir. Bunlar kendi yüksek okullarına giderek mesleklerinde ihtisas kazanırlar. Bunun yanında fakülteler vardır. Fakültelerin yüksek okullardan farkı, meslekler arası düzenlemeleri de yapabilmeleridir. Yani “doktor” olan kimse yalnız sağlıkla ilgili bilgilere sahip olmaz; sağlığın yanında hukuka, tekniğe, siyasete ait bilgilere de malik olur. Böylece meslekler arası koordinasyon sağlanır. Bunun için genel kültüre ihtiyaç vardır. Bundan dolayı yüksek okullara meslekten gelenler alınır, fakültelere ise düz liselerden öğrenci alınır.

Batı’nın oynadığı oyun sayesinde ülkemizde gerçekleşen en önemli olumsuzluk, **yüksek okulları da fakülte** yaparak “**meslek liseleri**”nin önünün kapatılmış olmasıdır. Böylece yüksek okullara darbe vurulmakla herkes fakülteye gitmeye başladı ve bunun sonucunda **ülkemizdeki sanayileşme hareketi felce uğradı**.

Batı’nın oynadığı başka bir oyun da şudur: Üniversiteleri yüksek okullar seviyesine indirdi. Böylece sanayileşmedeki gelişme tamamen durdu.

6. **Batı’nın oynadığı başka bir oyun;** “**İmam-Hatip Okulları**” birer meslek okulu olmadığı halde, onları meslek okulu içine soktu(rdu). Hiçbir üretim yapmayan bu okullar masraftan başka bir işe yaramaz olsun istedi. **Oysa buralarda okuyanlar hem “İslam uygarlığı”nı hem “Batı uygarlığı”nı öğrenen kimseler olarak, çağın üstünde bir varlık göstermeye başladılar. Bu da Türkiye’nin kısa zamanda muasır medeniyetin fevkine (üstüne) çıkma çabasını getirdi. Bu Atatürk’ün de hedefiydi...**

İşte bu gelişmeye tahammülü olmayan ve bundan endişelenen **Batı dünyası** ve içimizdeki piyonları, bu okulları çokertmek için bunları “**meslek okulları**” içine soktu(rdu). Böylece, önce sadece memlekete yük, işe yaramaz, insanları dinden de soğutan bir kadrolaşma durumuna sokmak, sonrada tamamen yok etmek istedi.

İşin en korkunç yönü şudur. “İmam-Hatip Okulları”nı kapatabilirler veya önünü kesebilirler. Bunu böyle yapmıyorlar. Olmadığı halde “İmam-Hatip Okulu”nu da meslek okulu hâline getirdiler. Şimdi de onu bahane ederek bütün meslek okullarının önünü tıkadılar. Türkiye’nin en önemli serveti olan ve milyonlarca genç nüfustan oluşan öğrencilerini işsiz, güçsüz, kalitesiz öğrenci yığınına çevirdiler.

Meclis’ten geçen kanun da yine Batılıların hazırladığı bir oyundur. Ne “İmam-Hatip Okulları”nın, ne “meslek okulları”nın, ne de “düz liseler”in bir işine yaramayacaktır.

Düz lisede “matematik” haftada on saat görülüyor, İmam-Hatip Okulunda haftada iki saat görülüyor. Birinin puanı kırk, diğlerinin on ama yine İmam-Hatip Okullu onu geçiyor. Bu ne biçim düz lisedir? Bu ne kadar yetersiz ve kalitesiz bir eğitimle neslimizin beyninin körletildiğinin, en açık göstergesidir. Varın siz hesap edin. Üst seviyedeki bir bürokrat, aslında övünülmesi gereken bu başarıyı örnek göstererek İmam-Hatip Okullarını daha fazla ezmeyi öneriyor gibidir. Bu bürokrat acaba bu lâik okulların perişan hâlini niye görmüyor. Bu memlekete şimdiye kadar hizmet eden ve bundan sonra da hizmet edecek olan bu gençlerin bu şekilde okullarının önünü kesmek, Mustafa Kemal’in dediği gibi “gaflet ve dalâlet” değil midir?

“Meslek Okulları Sorunu” “İmam-Hatipliler Sorunu” değildir; İmam-Hatiplileri bahane ederek ülkenin gelişmesini, sanayileşmesini ve kalkınmasını önlemektir. Ve daha da beteri, devletle milletin, ordumuzla halkımızın arasına kin ve düşmanlık tohumları ekmektedir.

Batı dünyasının bu oyununa karşı, kurtuluş nedir?

Bunu ancak Millî Görüş ve Adil Düzen düşüncesiyle çözebilirsiniz. Yeryüzünde yaşayan en büyük **“bir bilen adam”** olan **Millî Görüş Lideri Prof. Dr. Necmettin Erbakan**’dan sorup öğrenebilirsiniz. Böylece hem devleti hem de kendinizi kurtarabilirsiniz.”²³⁴

Sormazsanız, Allah diyor ki; “Biz onlara zulmetmedik, fakat onlar kendi nefislerine zulmettiler.”²³⁵

Yarım Atatürkçülük rejimden, yarım Lâiklik dinden eder

Din ve diyanetten bahsetmek, tabu değildir. Bilindiği gibi Cumhuriyetimizin kuruluşundan bu yana, din hizmetleri, devlete verilmiştir. Bu maksatla Diyanet İşleri Başkanlığı, Din Eğitimi Genel Müdürlüğü ve Vakıflar Genel Müdürlüğü kurulmuştur.

Böyle olduğu için dini hizmetlerin, yeterli olup olmadığını, yeterli değilse, yeterli hâle getirilmesi konusunu tartışmak, eleştirmek, denetlemek bütün vatandaşlar için bir haktır ve bir vazifedir.

Bu ve buna benzer konular halkımız arasında, Sivil toplum kuruluşlarında, TBMM’de hükûmette ve Millî Güvenlik Kurulu’nda tartışılabilir ve tartışılmalıdır.

Ama, ne gariptir ki şu yaşadığımız dönemde, bu konuları konuşmak giderek ürkülecek, korkulacak, yanından değil uzağından geçilecek bir hale getirilmiştir.

Gerçek Atatürkçülük, gerçek lâiklik bu değildir. Atatürk’ün din ve diyânete ne derece önem verdiğine dair görüş ve sözlerinden birkaç çarpıcı örnek verelim:

–“Milletimiz din ve dil gibi iki kuvvetli fâzilete mâliktir. Bu fâziletleri hiçbir kuvvet milletimizin kalp ve vicdanından çekip alamamıştır ve alamaz.”

–“Hepimiz müsâviyiz ve dinimizin ahkâmını mütesaviyen öğrenmeye mecburuz, her fert dînini, diyânetini, imanını öğrenmek için bir yere muhtaçtır. Orası da mekteptir.

–“Camilerin kutsal minberleri halkın rûhani, ahlakî gıdalarına en yüksek, en verimli kaynaklardır.”

Atatürk’ün dine bakış açısı böyle olduğu halde, mesela, “Açık Öğretim Fakültesi İlâhiyat bölümünü bitirenlerin diplomalarının arkasına **(Sadece Diyanet İşleri Teşkilâtı’nda, din hizmetlerinde çalışanlar için geçerlidir) “Başka amaçlarla kullanılamaz ibaresi”** yazılmasına ne buyrulur?

Görülüyor ki, maalesef günümüzde kutsal din hizmetlerine bugünkü yarım lâiklerin yaklaşımları, Atatürk’ün yaklaşımı gibi olmayıp bu görevlerin onuruyla, şerefiyle mütenasip değildir. Bu davranış ve muamele, ne insan hakları prensipleriyle ne de Anayasa’nın kanun karşısında kişi eşitliği hükmüyle bağdaşabilir. Ayrıca Atatürk’ün başörtüsü konusundaki, görüşleri de bu yarım laiklik anlayışıyla bağdaşmaz.

²³⁴ Milli Gazete Reşad N. Erol 22.05.20004

²³⁵ Nahl: 118

Eğer devrim kanunlarının icaplarına uygun düşseydi, Atatürk başörtüsü konusunda da bir kanun çıkarır bir yasak koyardı. Ama ne o kanunlarda ve hatta ne de TBMM'nin içtüzüğünde, başörtüsünü yasaklayan bir hüküm getirilmiş değildir. Getirilmiş olsaydı, topyekün milletin analarına ve bacılarına karşı saygısızlık edilmiş olurdu. Atatürk bu saygıyı göstermiştir. Zira bu millet İstiklâl Harbi'nde erkeğiyle ve başörtülü kadınlarıyla cansiperane cephelerde ve cephe gerilerinde tabi kıyafetleriyle vuruşmuş ve birlikte kan dökmüş ve can vermiştir.

Ne demiştik, yarım lâiklik dinden, yarım Atatürkçülük rejimden eder.

Rejimimizin temeli de **"Kayıtsız Şartsız Egemenliğin Milletimize"** ait olması şartına bağlıdır. Atatürk'ün egemenlik anlayışı egemenliğin, başka devletlerle kısmen de olsa, paylaşılmasına asla müsaade etmez. Yani egemenlik kesinlikle tecezzi ettirilemez.

Yarım lâikler ve yarım Atatürkçüler bu prensibin de dışına çıkarak şehidlerin hakkı olan, şehid kanlarıyla kurtarılmış bulunan egemenliğimizin AB'ye devri için hazırlıklara başlamış bulunuyorlar. **Üstelik Atatürk'e iftira ederek, eğer Atatürk sağ olsaydı, o dahi AB'ye egemenliğimizi devretmeye razı olurdu diye tevil** yollarına kaçıyorlar. Bu konuda da onun demeçlerinden birkaç çarpıcı örnek verelim:

"Bu devletin istinad ettiği esaslar, İstiklali tam ve bilakaydu-şart hakimiyeti milliyeden ibarettir. "Millet o hakimiyetten zerresini feda etmeyecektir."

"Türkiye devletinin bağımsızlığı kutsaldır. O sonsuza kadar koruma ve güvenlik altında olmalıdır."

"Milli egemenlik ve onun güvenliğinin kefil olan, bugünkü şekil ve nitelik içindeki yönetimimiz, yalnız gelecek mutluluğumuzu değil, onurumuzu, namusumuzu ve bütün mânevi unsurlarımızı sağlayacaktır."

Bütün bunları niçin yazıyorum? Çünkü şu kritik dönemde toplumsal barışı sağlamak bizim için en hayati bir görev haline gelmiştir de onun için. Eğer bir konsensüs sağlanarak ilk etapta devlet-millet kaynaşması sağlanırsa önce din eğitimi tabu olmaktan çıkarılacak ve halkımızın ve bilhassa **gençliğimizin** ihtiyacını karşılayacak seviyede dinî ve ahlakî eğitimi sağlanacak, tıpkı bataklıkların kurutulup sivrisineklerin kökünün kurutulduğu gibi bütün hırsızlıklar, kapkaçlar, yolsuzluklar, hortumculuklar ortadan kalkacak. Bir taşla sayısız kuş vurulacak, ayrıca bu konsensüsle başörtüsü meselesi çözülecek, toplumsal bir barış ortamı doğacaktır.

Tam bağımsızlık ilkesine döneceğimiz için hiçbir maddi ve manevi faydası bulunmayan AB'ye üye olmaktan vazgeçeceğiz ülkemizin kendi gücüyle kalkınması için hamle üstüne hamle yaparak, Japonya benzeri dev bir ekonomik güce erişeceğiz, önümüzde yeni yeni ufuklar açılacaktır.

Ayrıca dinimizin, milli ve manevi değerlerimizin birleştirici, barıştırıcı, kaynaştırıcı sıcak potasında, bütünleşeceğiz için bize ayrıca dışarıdan empoze edilen etnik ayrımcılık ve mezhepçilik gibi zehirli nifak tohumlarının millî mücadele yıllarında olduğu gibi yeşermesine imkân kalmayacaktır.²³⁶

İslâm ve kimliğimiz

Son günlerde "kimlik" konusunun gündeme getirilmesi ve bu konuda bir damla suda fırtına kopartılması üzerinde durulması gereken ibret verici ve hatta dehşete düşürücü bir olaydır. Bu tartışmalar, milli ve manevi değerleri zaafa uğrıtılan ve kendi ölçüleri aşındırılmış bir milletin duçar olabileceği bir hali sergilemekte ve bir felaketi haber vermektedir.

Biz dünya tarihine yön vermiş bir milletin torunlar değil miyiz? Dünyanın merkezi konumunda olan bu coğrafyada dünyanın en büyük adil devletini kurmadık mı? Hem daha Amerika keşfedilmeden önce. Avrupa daha Ortaçağın karanlığında yaşarken biz farklı dilleri konuşan, farklı inançlara mensup olan ve değişik kültürel değerleri bulunan toplumları birlikte ve barış içinde bir arada yaşamalarına ortam hazırlamadık mı? Osmanlı Devleti'nin sınırları içinde her toplum kendi dini yaşar, kendi dilini konuşur, kendi kültürel değerlerine sahip çıkardı. Her toplumun kendi inancına göre yaşama hakkı Devletin koruması altındaydı. Bu coğrafyada Osmanlı Devletinin Sırlara sağladığı din ve inanç özgürlüğünü, hâlâ vatandaşlarına sağlayamayan bir çok ülkeye

²³⁶ Milli Gazete / 24 03 2005 / S. Arif Emre

rastlanmaktadır. Münferit hadiseler hariç siz, Osmanlıların Sırların inancına, giyim ve kuşamına karıştığını hiçbir tarihi kaynakta rastladınız mı?

Biz büyük bir milletiz

Kimlik sorununu yaşayan ve tarihi ile barışık olmayanlara acımdan başka elimizde bir şey gelmediği için üzgünüz. Onlara şu gerçeği hatırlatmamız gerekir. Biz büyük bir milletiz. Engin bir tarihi müktesebata sahibiz. Millet olarak bizi büyüten dinimiz, inanç sistemiz, milli ve manevi değerlerimizdir. Bu milletin fertleri olarak bizim bir kimlik sorunumuz yoktur.

Milletlerin serveti sadece doğal kaynakları, iktisadi gücü ve sahip olduğu üretim potansiyeli değildir. Elbet bu kaynak ve değerler güçlü bir millet için gereklidir. Fakat yeterli değildir. Milletlerin esas gücü ve serveti sahip olduğu milli ve manevi değerlerdir. Ortak inancı, ortak görüşü ve kültürel değerlerdir. Milli Görüş dediğimiz ortak ilkeler ve değerler milletimizin kimliğini biçimlendirmiştir. Bu değerlerle biz yer yüzünde “farklılıkta birlik” ilkesini geliştirdik. Farklı inanç ve dili konuşan toplumların bir arada yaşamasına ortam hazırladık. Baskı ve sömürü olmadan barış ve dayanışma içinde nasıl yaşanacağını bütün cihana gösterdik.

İslâm, Müslümanların kimliğini belirler

Her insanın inancı, düşüncesini, düşüncesi davranışlarını belirler. Biz bir insanın kimliğini, söylem ve eylemleriyle ölçer ve anlarız. Kimlikli insan inandığı gibi düşünen, düşündüğü gibi konuşan ve konuştuğunu da uygulayan insandır. Kimlik sorunu yaşayan insan da inandığı gibi düşünmeyen, düşündüğü gibi konuşmayan ve konuştuğu ile davranışları farklı olan insandır. Böyle insanlar kimlik bunalımı yaşayan insanlardır. Bunların özü ile sözü aynı değildir. Çift kişiliğe sahiptirler. Farklı yerlerde farklı kimliklere bürünürler. Göründükleri gibi değildir. Oldukları gibi görünmezler.

İnsana karşı işlenmiş en büyük suç, insanın inanç ve düşünce özgürlüğünden mahrum bırakılmasıdır. Çünkü bu temel haklardan mahrum olan insanın kişiliği gelişmez. Düşünce ve inanç özgürlüğünün olmadığı ortamlarda insanlar çift kişiliktir. Böyle kişiler üretken olamazlar. Çevreleriyle uyum içinde yaşayamazlar. Kendilerine güvenmezler. Güven vermezler.

Demokrasi ve hukukun üstünlüğü insana inandığı gibi düşünme, düşündüğü gibi konuşma, konuştuğu gibi de yaşama hak ve özgürlüğünü verdiği ölçüde anlam ifade eder. Çünkü insan ancak böyle bir ortamda kişiliğini ve kimliğini geliştirir. Özüyle sözü biri birini tamamlar. Milletler fertlerden oluşurlar. Toplumların milli kimliğini toplumu oluşturan bireylerin sahip olduğu ortak inancı, değer ölçüleri ve kültürel değerleri biçimlendirir ve belirler.

Müslümanların düşünce ve davranışlarını İslâm inancı ve dünya görüşü belirler. Bu durum diğer insanlar için de geçerlidir. Bir Alman’ın düşüncesini ve davranışlarını sahip olduğu Hristiyanlık inancı belirlediği gibi bir İbrani’nin de elbet düşünce ve davranışını sahip olduğu Musevilik inancı belirleyecektir. Doğal olanı da budur. Ters fiitri değildir.

Millet olarak kimlik sorunumuz yoktur

Türk milleti olarak kimlik sorunumuz yoktur. İslâm ortak kimliğimizi belirlemektedir. “Türk Milleti” belli bir ırkı ve belli bir dili konuşanları ifade etmez. Bu kavram, ırkı bir kavram değildir. Bu kavram inanç, düşünce, söylem ve eylem birliğini ifade eden, ortak tarihe ve ortak dünya görüşüne, milli ve manevi değerlere sahip olan insanların birliğini ve kimliğini ifade eder. Balkanlarda kendilerini “Türk” kabul eden, Boşnaklar, Pomaklar ve Arnavutlar Türkçe konuşmayı bilmedikleri halde sahip oldukları dünya görüşü ve değer ölçülerini ifade etmek için bu kavramı kullanmaktadırlar.

Meşhur Amerikalı Düşünür Thorstein Veblen’in ifadesiyle Batılılar Sanayi Devrimini Ortaçağ Avrupa’sının dünya görüşü ve değer ölçülerine dayanan bir sosyal yapıyla gerçekleştirdiler. Bu yapı hoşgörüsüz ırkçı bir yapıydı. Sömürgeci güçler kendi ülkelerinde ırkçılığı güçlü milli devletler kurmak için kullandılar. Sömürgeler de ise ırkçılığı “böl, yönet ve sömür” ilkelerini uygulamak için kullanarak yeryüzünü ve İslâm coğrafyasını bölerek sömürdüler. Müslümanlar ırkçılığın her çeşidine karşıdılar. Henüz Batılıların çözemediği ırkçılık sorununu biz çoktan aştık. Bizim için aynı inancı, aynı değer ölçülerini, milli ve manevi değerleri paylaşanlar kardeşler.

Tarihi ile milli ve manevi değerleriyle kavgalı olanların kimlik sorunu yaşamaları normaldir. Çünkü yıllardır zorla ve hile ile Milletimize empoze ettikleri bütün değerleri iflas etti. Şimdi ülkemizde yapay gündemlerle milli birliğimizi bozmak için çalışan mihraklar ile organik ilişkileri ortaya çıktı. Biz, haksızlığa ve adaletsizliğe karşı ortak tavır sergilemek için ülkemizde yaşayan her vatandaşımızla dayanışma yollarını arıyoruz. Emperyalizme ve sömürgeciliğe alet olanların adı Ahmet olmuş, Hüseyin olmuş, Hans veya George olmuş ne fark eder? Ezen ve sömürenlerin hizmetkârı Türk olmuş, Kürt olmuş, Laz veya Çerkez olmuş ne fark eder. Zalim zalimdir. Bizim zalimlerden başka kimse ile sorunumuz yoktur. Zalimler zulümlerinden vazgeçmedikçe biz onlarla dost olamayız, onların hilelerine alet edilemeyiz.²³⁷

Medeniyet ve milli şuur...

Ülkemiz, çok hızlı bir değişim ve dönüşüm sürecinde, akıl almaz bir hızla yol almaktadır. Manâ ve muhteva olarak bu transformasyon olayı; iç siyasi dinamiklerin etkisi ve “adaletle hüküm süren iyi bir politikanın” olağanüstü güç ve performansı ile oluşan bir kalkınma-gelişme ve zenginleşme, ‘refahın tabana yayılması hareketi’ değil; tam aksine, hızlı bir yoksullaşma, uluslararası sermaye tasallutu, emperyalist güçler ve kan emici vahşi kapitalizmin ‘sinsi işgali yönünde’ gerçekleşmektedir.

Yaşanan hadise ve çıplak gerçek budur. Fakat, öyle sanal bir ortam oluşturulmuştur ki; sanki, sahtekârlıkta uzman bir ressam tarafından özenle hazırlanan gösterişli, parlak ve hoş bir tablo “haliniz budur” diyerek halka gösterilmekte, yaşanan somut gerçek ve bariz hakikat her nedense gizlenmektedir. Kimden? Elbetteki milletten.

Bilindiği üzere, gizlilik melânettir. Şer ve şeytan üçgeninde yer alan ve kirli emellerin tatmini uğruna dünyaya hükmetmeye çalışan bütün cemiyetler de gizlidir. Bunların hiçbirisi, gerçek yüzlerini göstermezler. Oysa, demokratik hukuk devletlerinde “hükümetlerin” şiarı açıklık, saydamlık ve mutlak şeffaflıktır. Demokrasi ve bilim “açıklık ve dürüstlüğü” zorunlu kılar. Ancak; “malum ve mutlak tek dışı kalmış canavar” bu sanal ortamda son kozuna soyunmuş ve asırlık senaryo gereği küresel aktörlerini ortaya salmıştır. Şimdi Türkiye, “kaldırım taşları üstünde vahşi köpek saldırısına uğrayan” derviş çaresizliği içinde görünmektedir. Dostlar üzgün ve müteessir, düşmanlar bayram sevinci içindeler.

Peki, nedir bu dostları üzen ve düşmanı sevindiren? Daha ne olsun! Bu vahim “örtülü” süreçte, milli değer ve manevi mukaddeslerimiz süratle erozyona uğratılmakta, yozlaşma artmakta ve bütün boyutları ile Türkiye, Türk halkının elinden bir yerlere doğru kaydırılmaktadır. Bu kertede, muasır medeniyetin doğal gereği olan insan hakları, eşitlik, hak, adalet ve hukukun üstünlüğü teraneleri, “haksızlığın önlenmesi, bilimin ve bilincin gelişmesi, insanca yaşamın onur, erdem, güven, huzur ve istikrar boyutunda ikame edilerek hayata geçirilmesi” yerine; içimizdeki hain bölücülerin ve dışardan ülkeyi bölmeye çalışanların işine yarayacak frekansta “argümanlar” üretilmekte, kullanılmakta ve inadına sular bulandırılmaktadır.

Bu inanılmaz biçimde vahim bir çelişkidir. Bir yanda yıllardır özenle gizlenmeye çabalanan gerçek; yokluk, yoksulluk, yolsuzluk, yozlaşma ve çürümüşlük. Var gücü ile bu hali geliştirmeye ve yerleştirmeye çalışan bir takım “medeniyet, ilke, onur, erdem ve milli şuur yoksunu” unsurlar... Primitif, pagan, ateist, dönme, devşirme, milliyetleri mutasyona uğramış potansiyel haymatloslar. Ve, bu mazarrat marifetiyle yürütülen “iyi kurgulanmış” bir süreç. Bu süreçte, bazı din tüccarları ve siyaset simsarları da rol almakta ve yapılan yolsuzluk, sahtekârlık, yalan-talan ve suistimaller yoluyla ülkenin dört bir yanında hüdaî nabit (türedi) zenginler, yasa-takip-kontrol, kayıt ve kapsam dışı servetler yükselmektedir.

Üstelik, son yıllarda bu iş, “medya-mafya-bürokrat ve politikacı” bağlamında bir ittifaka dönüşmüş olmakla; Adeta önü alınamaz kronik bir hale gelmiş bulunmaktadır. Yaşanan erozyon, yozlaşma, peşkeş, yoksulluk, takkiye ve yolsuzluğun nedeni budur.

Süreç, tabiri caiz ise tam bir gaflet, dalâlet ve bu halet içinde milli şuur, gurur ve Türklüğün onur, erdem ve bilincinin kırılarak yok edilmesine matuftur. Şu haliyle apaçık bir tuzaktır. Kaldı ki, işin içinde Türkiye’de bile “Türk”üm demeyi onursuzluk derecesine çekmek isteyen art niyet sahiplerinin bulunduğu görünmekte ve

hayretle gözlenmektedir. El an, Türkiye bu tuzağa düşmüş, daha da doğrusu düşürülmüştür. Lâkin, tuzağa düşürenler yanında, “düşmüş gibi görünenler” ile “içine düşülen tuzağın” keyfini çıkarıp, yukarda değindiğimiz biçimde çarkın içinde yer alarak “lehine yontanlar da” vardır. Elbette kaybedenler çoğunlukta... Kim bunlar. Namuslu ve dürüst halk. Günden güne (bu yüzden) daha da yoksullaşan, ezilen, üzülen ve ıstırabını şimdiye dek sineye çeken çilekeş insanımız. Sade ve sıradan Türk vatandaşı.

Oysa, diğer tarafta suni gündemler ve sanal alemlerde gününü gün edenler var. Çelişkiler diz boyu. Bir tarafta cehalet, gerçek sefalet, zenginler ve fakirler arasında oluşturulan insanlık dışı devasa uçurum. Diğer tarafta, her türlü pislik ve yolsuzluktan nemalanarak sivrilen servet ve hakimiyet. Hani adalet? Öyle anlaşıyor ki, mesele suyu bulandırmak ve bulanık suda balık avlamayı, her ne pahasına olursa olsun sürdürebilmektir. İş bununla kalsa iyi. Dahası var. Ortada hiç olmayan bir sorunu illâ da ısıtıp-ısıtıp ortaya sürmek de neyin nesi? Avrupa Birliği istedi diye, “Türkiye’de Kürt sorunu var; alt kimlik, üst kimlik problemi; anayasal vatandaşlık” gibi saçma sapan söz ve söylemleri kim üretiyor? Devlet ciddiyeti ile hiç bağdaşmayacak biçimde bunlara kim, neden kulak asıyor. Ağzında sakız ediyor. Prim veriyor. Kimin haddine düşmüş, “şu an ülkede bir kimlik sorunu var” demek. Kim diyorsa külliye yalan. Geçiniz bunları. Olsa olsa, ülkede bir otorite boşluğu, hak, hukuk ve adalet noksanlığı var. Değil mi ki; devleti devlet yapan ana unsur adalet, eşitlik, faziletle hareket, ehliyet ve liyakatle hakimiyettir. Var olan bütün sorunların sebebi, yok olan adalettir. Getirin adaleti, hakim kılın hukuku. Görün bakalım ne olacak. Mesele medeniyet ve milli şuur noksanlığıdır.

Ecdadımız, (Osmanlı) her dinden, dilden ve her ırktan milleti altı yüz küsur yıl bir arada tutmasını bilmiştir. Buradaki tek bilgelik, marifet ve maharet; din veya inanç değildir. Alt veya üst kimlik (sorunu) ise hiç değildir. Sadece ve yalnızca adalettir. Objektif hukuktur. İnsana insanca davranmaktır.²³⁸

F- ATATÜRK'ÜN GİZEMLİ HASTALIĞI VE ŞAİBELİ ÖLÜM SONRASI

NİYE, “*BENİ TÜRK HEKİMLERİNE EMANET EDİNİZ!*” DEMEK ZORUNDA KALMIŞTI?

Türkiye’de ve üst kademede iyice çöreklenmiş, Avrupa ve Amerika’yı ekonomik ve siyasi yönden ele geçirmiş bulunan “Gizli Dünya Devletine”, yani Siyonist Yahudilere ve dönme sabataistlere rağmen, Milli mücadelenin kazanılamayacağını ve Cumhuriyet Türkiye’sinin kurulmayacağını çok iyi fark eden Mustafa Kemal;

Bu etkin çevrelerin (Küresel Çetenin); Arz-ı Mev’ud olarak bilinen, Büyük İsrail’in birinci basamağı olacak “Türkiye Siyon Devleti”ni oluşturma yönündeki hedef ve heveslerine uyar görünen bir rol oynayarak ve bunları oyalayarak, “sınırları belli ve dünyaca tescilli müstakil Türkiye’yi kurtarma” siyaset ve stratejisini, büyük bir başarı ile uygulamıştır.

Ancak:

1- Büyük Taarruzun hemen arkasından İzmir’de “Selanik ve Batı Trakya’yı kurtarma” niyet ve gayretini ortaya koyması...

2- Kerkük ve Musul’u, ülke topraklarına katmaya kalkışması...

3- Osmanlı ailesinden alıp, TBMM’nin uhdesine koyduğu ve dondurduğu “Hilafet” (İslam dünyasının tabii liderliği ve hamisi) kurumuna hayatiyet kazandırmaya yönelik adımlar atması...

4- Bütün bunları kuşku ile izleyen ve kontrolün ellerinden çıkacağını sezen Siyonist ve sebatatist kesimlerin, önce İzmir suikastını tertipleyerek Atatürk’ü öldürmeyi planladıkları...

5- Bu şeytani girişimi önceden anlayan ve aldığı tedbirlerle bu badireyi atlatan Atatürk’ün eski ittihatçı ve sebataycı Yahudi dönmelerinin elebaşlarını mahkeme edip astırdığı...

6- Cumhuriyet Türkiye’sinin temelleri biraz oturduktan sonra, Yahudi güdümlü gizli hıyanet örgütü mason localarını kapattığı bilinen tarihi gerçeklerdir.

Şimdi:

- Sebep-sonuç ilişkilerine bakarak
- Atatürk’ün varlığının, kimlere zarar, ölümünün ise kimlere yarar sağladığını hesaba katarak
- Daha önce İzmir suikastının niçin planlandığını ve kimlerin asıldığını hatırla tutarak
- Sağlığında, çevresinden ve yönetimden uzak tutmaya çalıştığı bir ekibin; ölümünden hemen sonra, nasıl hükümete ve her şeye hâkim hale geldiklerini esas alarak...

Ve nihayet görünürde muzaffer, mutlu ve muktedir bir komutanın, gerçekte ise hep yalnız ve yardımcısız olan bu talihsiz kahramanın “**Beni Türk hekimlerine emanet ediniz**” feryadındaki gizli mesajı çözmeye çalışarak, ulaştığımız kanaat şudur:

Atatürk, bilinen hastalıklarının tabii seyriyle değil, Tanzimat’tan beri ülkeye hâkim ve hain gizli güçlerce, bir şekilde ve usulüne uygun biçimde zehirlenerek ölüme sürüklenmiştir.

Bize göre, hiçbir yurt dışı ziyarete çıkmamış olması da, **Küresel Çete’nin kendisini devre dışı bırakmak istediğini sezdiğindendir.**

Hiz. Yusuf’un: “Rabbim bana hadiselerin (rüyaların ve tüm sosyal ve toplumsal olayların) te’vilini (yorumunu) öğrettin.”²³⁹ Teşekküründe: Hadiselerin görünümünden ziyade yorumunun daha önemli olduğu anlaşılmaktadır.. Araştırmacıların asıl görevi: Sosyal ve tarihi gelişmelerin perde gerisindeki gizli gerçekleri ortaya çıkarmaktır.

²³⁹ Kur’an: 12 sure, Ayet; 101

Şimdi biraz daha ayrıntılara girelim.

Büyük Taarruz ve sonrası:

Mustafa Kemal Paşa, 21 Ağustos 1922 de Çankaya köşkünde bir çay partisi vereceğini bütün gazete ve ajanslara bildirmiş, diğer yandan ordu birlikleri arasında yapılacak futbol karşılaşması bahanesiyle komutanları Akşehir'e çağırarak, böylece savaş ve saldırı niyetinde olmadığı havasını yaymıştı.

Ama düşmanların hiç beklemedikleri bir anda 26 Ağustos sabahı, bizzat başkomutan olarak büyük taarruzu başlatmıştı.

Genelkurmay Başkanı Fevzi Çakmak'la birlikte, aslında bu harekâta karşı çıkan İsmet İnönü'yü de - herhalde yakınında ve gözaltında tutmak için-yanına almıştı. TBMM bile harekât başladıktan sonra haberdar kılınmış ve bu haber ayakta alkışlanmıştı.

27 Ağustos'ta Afyon kurtarılıp karargâh oraya taşınmış... 28 Ağustos'ta Yunanlıların 5. Tümen'i tamamen kuşatılmış ve 29 Ağustos'ta etkisiz bırakılmıştı.

30 Ağustos'ta Dumlupınar'da bizzat ateş hattında orduyu idare eden Gazi Mustafa Kemal'in askerleri, düşman birliklerini tamamen teslim zorlamış, çoğunu da esir almıştı. Büyük zafer kazanılmıştı.

Türkiye'yi siyon devleti yapma hesabını güden dış güçler ve içimizdeki Sabataistler, Yunan birliklerinin arta kalanının hızla geri çekilip, gemilerle kaçmasını ve dolayısıyla Mustafa Kemal'in işinin kolaylaşmasını sağlamışlardı. Aksi halde, motorize birliklerin bulunmadığı, yarım asırdır yedi cephede süren savaşların yorgunu ve bin türlü yokluğun yıprattığı Türk ordusunun, 10 gün gibi kısa bir sürede ve de düşmanla vuruşarak, Afyon'dan İzmir'e ulaşması imkânsızdı...

11 Eylül 1922 de Atatürk İzmir'e girince, İstanbul'daki Fransız komiseri General Pell, hemen İzmir'e gelip Mustafa Kemal Paşa'ya, Türk ordusunun Trakya'ya girmemesi tavsiyesiyle ateşkes önerisinde bulundu.

Atatürk:

"Bütün Trakya kurtulmadıkça, ordularımızı durdurma imkânı olmadığını" bildirdi.

Bunun üzerine telaşa kapılan itilaf devletleri, Dışişleri Bakanlarının imzasıyla 23 Eylül 1922 günü İzmir'deki Mustafa Kemal'e bir nota gönderdiler. Atatürk cevabında:

"Rumeli ve Doğu Trakya Türkiye'ye bırakılıp düşmanlar bu bölgelerden çıkarılırsa" ateşkes yapabileceğini açıkladı.²⁴⁰

İşte Siyonist ve sabataist güçler, Atatürk'ten, ilk defa bu gelişmeler üzerine kuşkulana başlanmışlardı: Acaba ayakları yere basınca, bizim güdümümüzden çıkar da, kendi başına buyruk davranır mıydı?... Çünkü önceleri hem Sultan Vahdettin'e hem bize yakındı... Şimdilik, tamamen bizden yana tavır aldı... Acaba sonunda ne yapacaktı?...

Kerkük ve Musul'u geri alma hazırlıkları:

Atatürk Nutuk'un 2. cildinde bu konuyla ilgili şunları anlatmaktadır.

Kerkük, Musul konusuna girmeden, yeri gelmişken belirtelim ki, Atatürk, kendisinden sonra millî mirasının ve hatırasının istismar ve suistimal edileceğini, tarihi gerçeklerin tahrif edilip, saptırılmak ve çarpıtılmak isteneceğini büyük bir ileri görüşlülükle sezmiş ve 3 ciltlik "Nutuk"u bu maksatla kaleme alıp, bizzat okuyarak bizlere bırakmıştır. Ve zaten Nutuk'un dışında bütün söylev ve demeçleri çok uzun yıllar toplumdan saklanmış, uyduruk ve uygunsuz bir Kemalizm safsatasıyla milletimiz uyutulmaya çalışılmıştır.

Bugün, bir Kur'an mealini, önemseyerek ve ihtiyaç hissederek, baştan sona dikkatle bir sefer bile okumamış, ciddiyetten ve dini gayretten uzak müminler ve hele kendi yazılarını ve konuşmalarını haklı çıkarmak için, yani istismar amacıyla, ara sıra belli konularla ilgili olarak karıştırmak dışında, Kur'an mealini bir sefer dahi baştan sona okuyup bitirmeyen, samimiyet ve hamiyet yoksunu İslamcı enteller bulunduğu gibi...

Maalesef, Atatürk'ün elimizde kalan tek eseri Nutuk'u baştan sona özellikle ve titizlikle bir kere olsun okumayan, anlamaya çalışmayan bir sürü sahte Atatürkçü dolaşmaktadır.

İşte Atatürk, Kerkük ve Musul'u geri almaya çalışırken, İngiltere, bölgedeki Nesturi (Hristiyan) azınlığı kışkırtıp Hakkâri'yi bile ülkemizden koparmaya çalıştıkları bir sırada, Mustafa Kemal, Kazım Karabekir'e

²⁴⁰ Milli Gazete / 26 Ağustos 2004 / Büyük Taarruzun 82. yıldönümü.

gerektiğinde bir askeri harekâta hazır olmasını söyler.

Bunun bir macera olduğunu düşünen ve sinsi sabataist çevrelerle sıkı-fıkı ilişkiler yürüten Kazım Karabekir, böyle bir kararın ancak meclis tarafından verilebileceğini ileri sürer... Atatürk derhal meclisi toplayıp bu yöndeki kararı çıkartmak ister. Bu gelişmeler üzerine, Atatürk'ü engellemek için, Kazım Karabekir, Ali Fuat (Cebesoy), Refet (Bele) paşalar askerlikten istifa edip Terakki Perver Cumhuriyet Fırkası (partisi)nı kurup Milletvekili sıfatı ile meclise girerler...

Atatürk bu girişimi, "büyük bir komplo" ve "tehlikeli bir tertip"²⁴¹ olarak değerlendirmekte ve şunları söylemektedir.

"İngiltere'nin ultimatoma, malum olduğu veçhile (şekilde) cevap verdik. Harp ihtimalini göze aldık. İşte bahsettiğimiz zevat, bu müşkül (çok zor ve çetin) anda, yani bir ecnebi (yabancı) devletin ülkemize hücum edebileceği zamanda (maalesef) kendilerinin de bize (içten) taarruz ve hücum ederek suhuletle (kolaylıkla) hedeflerine vasıl olabileceklerini hayal ettiler. (Vatanımızı korumak için) Muharebeye hazır ve amede bulundurmaya mecbur oldukları ordularını başsız bırakıp, vaktiyle (daha önce) hazzetmediklerini (sevmediklerini) söyledikleri, politika sahasına şıtab ettiler.²⁴² (acele ile siyasete girdiler)

Yine Atatürk'ün tespitiyle "Muzır ve münafık bir teşekkül"²⁴³ olan Terakkiperver Cumhuriyet Fırkası, açıkça din istismarı yaparak, doğudaki isyan hareketini de cesaretlendirmiş ve ümitlendirmişlerdir.²⁴⁴

Terakkiperver Cumhuriyet Fırkası'nın "en hain dimağların mahsulü"²⁴⁵ olduğunu bildiren Atatürk, bu partinin ittihat ve Terakki'nin yeni bir versiyonu ve sebataist dönme Yahudilerin bir oyunu olduğuna dikkat çekmiştir.

Ve bu hareketin, sonunda "İzmir suikastı şeklinde tezahür ettiğini" söylemiştir.²⁴⁶

Ve zaten Adnan Adıvar, Sabit Sağıroğlu, İsmail Canbulad gibi sivil kurucuların tamamı Yahudi dönmesi olan Terakkiperver Cumhuriyet Fırkası'na göre: Mustafa Kemal din düşmanı bir diktatördü ve mutlaka devrilmeliydi!...

Yani Atatürk'e "Din düşmanı" yaftasını yapıştıran, Müslümanlar değil Yahudilerdi.

28 Eylül 2004 Tarihli Halka ve Olaylara TERCÜMAN gazetesinin manşeti oldukça önemlidir:

Atatürk'ün Vasiyeti:

"Tarihi Gerçekler Işığında Belgelerle Mustafa Kemal Atatürk" adlı kitaba göre Büyük Önder şöyle demişti: **"Ömrüm Yeterse Musul, Kerkük ve Adalar'ı alacağım!"**

İşte tarihi vasiyet: Zorla koparılan toprakları Türkiye'ye katacağını ilan eden Atatürk, **"Önce diplomasi, olmazsa askerle"** dedi. Ama engellendi...

Misak-ı Milli sınırları içinde yer alan ancak İngiltere'nin müdahalesi nedeniyle Türkiye topraklarından ayrılan Musul ve Kerkük, Atatürk'ün tekrar geri almak istediği yerler arasında bulunmaktadır.

Yusuf ve Ali Koç tarafından hazırlanan 'Tarihi Gerçekler Işığında Belgelerle Mustafa Kemal Atatürk' adlı kitapta, gizli kalmış belge ve bilgilerle, Atatürk'ün Musul ve Kerkük'e karşı gösterdiği hassasiyet anlatılmaktadır.

Kürtler aleyhte kullanılabilir

Kitapta yer alan bilgilere göre, Lozan Antlaşması'nda karara bağlanamayan Musul sorunu, 19 Mayıs 1924 tarihinde İstanbul'da yapılan Haliç Konferansı'nda da sonuca ulaşamadı. İngilizler, Süleymaniye, Kerkük ve Musul kentlerinin yanı sıra, Nasturi Hristiyanlarının yaşadığı gerekçesiyle Hakkâri'yi de Türklere bırakmak istemedi. Bunun üzerine sorun Milletler Cemiyeti'ne taşındı. Ancak Cemiyet'ten, Musul'un Irak'ta Kürtlere ve manda yönetimine bırakılması kararı çıktı. Türkiye, Milletler Cemiyeti'nin bu kararını tanımadığını açıkladı. Ayrıca, Cemiyet'te konuşan Dışişleri Bakanı "İngilizler, Musul'daki Kürtleri ileride Türkiye aleyhine kullanabilir" uyarısını yaptı. Kısa bir süre sonra da Şeyh Said İsyanı patladı.

²⁴¹ Bak: Nutuk. 2. cilt Sh: 852-854 / Milli Eğitim Basımevi. 1971. İstanbul. 11. Baskı

²⁴² Nutuk. 2. Cilt. Sh:855

²⁴³ Nutuk. 2. Cilt. Sh:893

²⁴⁴ Nutuk. 2. Cilt. Sh:892

²⁴⁵ Nutuk. 2. Cilt. Sh:890

²⁴⁶ Nutuk. 2. Cilt. Sh:893

“Diplomasi ile olmadı, sıra askerde”

Kitapta, Musul'un Irak'a bağlanmasına karşı diplomatik yolları deneyen Atatürk'ün, gerekirse askeri yöntemlerin kullanılabileceğini dile getirdiği vurgulanmaktadır. Atatürk'ün, Fethi Bey ve Kâzım Karabekir'e söylediği “Musul hakkında Haliç Konferansı'nda Fethi Bey siyaset yolu ile muvaffak olmadı. Sıra Karabekir'e geldi. O meseleyi asker kuvvetiyle başaracaktır” ifadeleri yer almaktadır.

Kurtarmaya azmettik kurtaracağız

30 Ağustos 1922 tarihli Fransız Le Figaro gazetesinde ise Atatürk'ün şu ifadelerine vurgu yapılıyor:

“Avrupa'da, İstanbul ve Meriç'e kadar Batı Trakya, Asya'da Anadolu, Musul arazisi ve Irak'ın kuzeyi. Arkada kalan ve sırf Türk olan her yeri isteriz. Bunları kurtarmaya azmettik ve kurtaracağız.”

Kitapta anlatıldığına göre olaylar şöyle gelişiyor: Kazım Karabekir, Atatürk'ün talimatının ardından, Musul'a yapılacak askeri harekete ilişkin endişelerini dile getirir. Bunun üzerine Atatürk, “Söz milletindir” diyerek, kararı Meclis'in vermesini ister. Bunu duyan K. Karabekir, Ali Fuat Paşa ve Rauf Bey ile bir araya gelerek, parti kurmaya karar verir. Bu girişimini ise, “Harp felaketinin önüne ancak Büyük Millet Meclisi'nde bir blok olarak görünebilirsek durabiliriz. Esasen Cumhuriyet'in kökleşmesi için icabında bir parti halinde çıkmaya karar vermiş bulunuyorduk” sözleri ile açıklamaya çalışır.

Musul ve Kerkük için İngilizlerle savaşmayı göze alan Atatürk, ordu komutanlarının görevlerinden istifa etmesi nedeniyle, durduruluyor ve engelleniyor. Ancak Atatürk, “Savaşa hazır bulundurmaya zorunlu oldukları ordularını başsız bırakıp, daha önce sevmediklerini söyledikleri siyasal alanına koştular” sözleri ile bu girişime tepkisini ortaya koyuyor.

Efendiler, Kıbrıs'a çok dikkat ediniz

Atatürk, 1925 yılında engellenen Musul ve Kerkük'ü geri alma idealinden ömrünün sonuna kadar vazgeçmiyor. 1933 yılında Amerikalı General Mc Arthur ile yaptığı görüşmede de bu düşüncesini dile getirerek, “Allah nasip eder, ömrüm vefa ederse Musul, Kerkük ve adaları geri alacağım. Selanik de dahil, Batı Trakya'yı Türkiye hudutları içine katacağım” ifadelerini kullanıyor.

Kıbrıs'a da hassasiyetle yaklaşan Atatürk, “Efendiler! Kıbrıs düşmanın elinde bulunduğu sürece bu bölgenin ikmal yolları tıkanmıştır. Kıbrıs'a dikkat ediniz. Bu ada bizim için çok önemlidir” uyarısında bulunuyor.²⁴⁷

Atatürk'ün İslam dinini değil, yozlaşmış ve özünden uzaklaşmış kurumları kapatması, manevi sömürü saltanatını kaldırması ama Elmalı Hamdi Yazır gibi büyük alimlere Kur'an tefsiri ve Buhari Müslim gibi önemli Hadis tercümesi yaptırması:

Atatürk'ün İslam'ın iki temel kaynağı olan Kur'an'ı ve en sağlam Hadis kitaplarını hem de en ehil ve emin ilim adamlarına tercüme ettirmesi...

Ve daha önce Osmanlı Hanedanından Meclisin uhdesine aldırıldığı Hilafet (İslam dünyasının doğal liderliği) kurumuna, ismen ve resmen olmasa da, fikren ve fiilen canlılık kazandırma niyet ve gayretler sergilemesi... “Bize Yahudilerin güdümünde olacak Türkiye Cumhuriyeti bu amacımıza uygundu. Bunun için bizimkiler, zaten asırlardır Müslüman gözükmüyordu.”²⁴⁸ İtirafında bulunan Sebataistleri kuşkulandırmaya başlamıştı. Ve onlara göre artık Atatürk'ü saf dışı bırakmak kaçınılmazdı...

İşte böyle bir noktada, İsmet İnönü'nün gizli desteğinde ve Sebataistlerin güdümünde kurulan Kazım Karabekir'in Terakkiperver Cumhuriyet Fırkası, kendilerini İslamcı, Atatürk'ü ise din düşmanı gösteren propagandalara başlamıştı. Elazığ civarındaki Şeyh Said Efendi'ye bile kendilerini böyle tanıtip, Atatürk'e karşı kışkırtmışlardı. Ve maalesef Türkiye bu kargaşa ile uğraşırken İngiliz Siyonistleri Musul ve Kerkük'ü, BM kararıyla elimizden almışlardı.

Terakkiperver Fırka'nın bu hıyanetlerini Atatürk şöyle anlatır:

“Tarihi (Tertipli, umumi ve irticai) olan şark isyanının sebeplerini araştırdığı zaman, onun en açık ve en önemli sebepleri arasında, Terakkiperver Cumhuriyet Fırkası'nın dini mevaidini (toplumu tuzağa çeken istismar

²⁴⁷ 28 Eylül 2004/ Tercüman (Halka ve Olaylara)

²⁴⁸ Tekeliyat / Yalçın Küçük / Sh:357

sofrasını) ve doğu anadoluya gönderdikleri sorumlu ve yetkili parti sekreterinin kasıtlı tahrik ve organizesini bulacaktır.

Masum halka, beş vakit namazdan başka, geceleri de fazladan (teheccüt) kılmayı vaiz ve nasihat edip (takva rolüyle din istismarı ve riyakârlık yapmak) belki de ömründe hiç namaz kılmamış olan bir politikacı tarafından vaki olursa, bu hareketin hedefi (ve hıyaneti) anlaşılmaz olur mu?"²⁴⁹

Atatürk bu din adına riyakârlık ve sahtekarlık yapan, "ömründe hiç namaz kılmamışlarla, Yahudi dönmesi Sebataistleri kast ettiği de açıktır.

Atatürk'ü öldürmeyi planlayan Sabataist ve İttihatçı Yahudilerin tertiplelediği İzmir suikastı ve sonuçları:

Meşhur İzmirli Yahudi dönmesi Sabataist Evliyazade Refik Efendinin damadı Doktor Nazım, eski Maliye Bakanı Selanikli Cavid, İttihat Terakkinin Maarif nazırı Selanikli Ahmet Şükrü, eski İstanbul Valisi ve Belediye Beşkanı Selanikli İsmail Canbulad, Mustafa Kemal'in eski sırdaşı ve Samsun'a giderken yol arkadaşı Albay (Ayıcı) Mehmet Arif gibi tamamı Yahudi ve eski İttihat Terakki'ci, yeni Terakkiperverci bir hıyanet şebekesi, Atatürk'ün yapacağı İzmir seyahatini fırsat bilerek, bir suikast planlamıştı.

Atatürk'e karşı şahsi hırs ve hınçları bulunan eski lazistan Mebusu Ziya Hurşit, Rafet Paşa'nın Ege bölgesindeki çete reislerinden sarı Efe Edip gibi tetikçileri kullanacaklardı.

Ankara'daki bazı komutanların, İsmet Paşa'nın, Rauf Orbay'ın ve başta Kazım Karabekir Paşa'nın ve bütün eski İttihatçıların bu suikasttan haberleri vardı. Hatta bunu Ankara'da gerçekleştirme girişiminden Rauf Orbay caydırmıştı. Halide Edip ve kocası Adnan Adıvar gibi Sabataistler, bu suikastın başarısız olma ihtimalini de hesaba katarak, Londra'ya kaçmışlardı.²⁵⁰

Hatta Kazım Karabekir'in, Atatürk'ün öldürülmesinden sonra Cumhurbaşkanı yapılması konusunu bile İsmet Paşa ile konuştuğu ortaya çıkacaktı.

Atatürk'e saldırının 15 Haziran günü İzmir Kemeraltı'nda yapılması kararlaştırılmıştı... Bütün bunları önceden haber alan Mustafa Kemal, hiç telaş ve tedirginlik göstermeden planladığı gibi yola çıkıp 14 Haziran'da Bursa'da bir gece konakladı. Böylece İzmir'e varışı 15 Haziran yerine 16 Haziran'a sarktı. Suikast planlarının anlaşıldığı korkusuna kapılan Sarı Efe, İzmir'den kaçtı. Motorcu Girit'li Şevki ise, canını kurtarmak için, gidip suikastçıların hepsini ihbar edip açıkladı...

Bunun üzerine eski İttihat Terakki'ci yeni Terakkiperver'ci 49 kişi yakalanıp gözaltına alındı.

Bu arada, Kazım Karabekir, Ali Fuat, Rafet Bele, Cafer Tayyar ve Mersin'li Cemal Paşalar da tutuklanmıştı. Ancak İsmet İnönü'nün özel talimatıyla Kazım Karabekir bırakılmış, fakat İstiklal Mahkemesi Reisi Kel Ali, Kazım Karabekir'i tekrar yakalatmıştı. Hatta İsmet İnönü'yü de tutuklatma emrini vermiş, Atatürk'ün araya girmesi ile vazgeçmişti. Çünkü Atatürk böyle kritik bir ortamda bütün paşaları karşısına alma riskini göze almamış, daha sonra sular durulunca İsmet İnönü'yü görevden atmış ve yanından uzaklaştırmıştı.

Sabataist Evliyazadelerin damadı ve Atatürk'ün Dışişleri Bakanı Yahudi Tevfik Rüştü Aras'ın bacanağı olan Adnan Menderes de aynı Yahudi ailesinin damadıydı ve Başbakan olunca, Tevfik Rüştü Aras'ı İş bankası'nın başına atayacaktı.

Selanikli Dr. Nazım Atatürk'e "Gazoz paşa", "Küçük Napolyon", "Sarı Paşa" gibi alaycı lakaplar takar ve hafife alırdı.

Eski Maliye Nazırı Selanikli Cavid ise Atatürk'ün şapka ve kıyafet devrimine "İslam'a aykırı!" diye karşı çıkmış ve Atatürk ise "Hayret bunlar Beyimin dinine mi dokunmuş!... Dinime küfreden bari Müslüman olsa!.." ²⁵¹ Demeye mecbur kalmıştı.

Yapılan mahkemeler ve elde edilen sağlam deliller sonucu bunlar idama mahkûm edilip, ipte sallanmıştı...

Aynı Cavid Bey için, Sultan Abdülhamid Han da idam kararı çıkartmıştı. Kaderin cilvesine bakın

²⁴⁹ Nutuk. 2. Cilt. Sh:891

²⁵⁰ Efendi / S. Yalçın. Sh:325

²⁵¹ Bak: Falih Rıfkı Atay / Çankaya.

ki, Abdülhamid'in idam kararını uygulamak Mustafa Kemal'e kalmıştı!

Yoksa Atatürk, Osmanlı'yı yıkanlardan intikam mı almaktaydı?

Ve hele Uğur Mumcu'nun "Gazi Paşa'ya suikast", Falih Rıfkı Atay'ın "Çankaya" kitaplarında "suçsuz olduğunu savundukları Sabataist Doktor Nazım'ı, bacanağı Tevfik Rüştü Aras ta kurtaramamıştı... Daha doğrusu Atatürk'ün Sebataistleri astırma cesaretini göstereceğine inanmamıştı.

"Ancak bacanağının idamını öğrenince, hışımla Atatürk'ün odasına dalmış, dönmelerin gücüne güvenen bir şımarıklıkla hesap sormaya başlamış... Sonunda Atatürk'ün, "Biz onları asmasaydık, onlar seni ve beni asacaklardı sözleriyle yatışmış (ve kuyruğu sıkışmış) olarak, huzurdan çıkmıştı."²⁵²

Yeri gelmişken sorayım:

Adı Müslüman ve muhterem bilinen, hatta pek çoğu koyu İslamcı ve şeriatçı geçinen bir kısım sabataist hainleri Atatürk'ün yakın çevresine ve önemli mevkilere yerleştiren ve bunların bazı melanet ve hıyanetlerini de Mustafa Kemal'e mal etmekten çekinmeyen şeytani güçler, acaba; Erbakan'ın etrafını boş bırakırlar mıydı?

Ve bu arada, toplumu ve teşkilatını avutmak için İsrail'e karşı kuru sıkı çıkışlar yapan, ama hemen ardından yarım manga milletvekilini İsrail'e gönderip, yalvarıp yakaran... Türkiye'yi AB'ye sokmak ve Sevr'in uygulanmasına taşeronluk yapmak karşılığı, başbakanlığa taşınmaya razı olan AKP ve Tayyip Erdoğan'ın akıbeti, umarız DP ve Adnan Menderes gibi olmasın!..

Çünkü 1958'de de, bugünküne benzer olaylar yaşanmıştı.

Bağdat paktı Devlet Başkanları toplantısı İstanbul'da yapılacaktı. Ancak aynı gün, 14 Temmuz 1958'de Irak'ta ihtilal yapılmış, kral Faysal yönetimi yıkılmıştı.

Ardından 19 Temmuz'da DP Dışişleri Bakanı Sabataist Fatih Rüştü Zorlu, İsrail Ankara büyükelçisi Eliahu Sasun'la çok özel bir görüşmeye katılmıştı...

Bir hafta sonra, 28 Ağustos'ta ise Tel-aviv'den kalkan bir uçak güya motorundaki arıza yüzünden Ankara'ya zorunlu iniş yapmıştı!?!..

Bu uçak, İsrail Başbakanı David Ben Gurion, Dışişleri Bakanı Golda Meir, Genel Kurmay Başkanı Zui Zur'u taşımaktaydı... Uçağın pilot koltuğunda ise, daha sonra İsrail Cumhurbaşkanı olacak Ezer Veizman oturmaktaydı...

İsrail kabinesi Türkiye Başbakanlık Konutunda toplanmaktaydı...

Bu toplantı, Türkiye devletinden bile gizli yapılmıştı. Toplantıya 3 Sabataist; Başbakan Adnan Menderes, Dışişleri Bakanı Fatih Rüştü Zorlu ve Dışişleri genel sekreteri Melih Esenbel katılmıştı.

Garsonlar bile özel diplomatlardan ayarlanmıştı... Türkiye ve İsrail arasında, ABD şemsiyesi altında gizli bir stratejik ortaklık anlaşması imzalanmıştı!?!²⁵³

Ama Allah'tan çok güvendikleri Amerika ve İsrail, 27 Mayıs 1960'ta kendilerine sahip çıkamayacaktı...

Şimdi "Artık Ankara'ya mahkûm bir hükümet yok!" diyerek Telavive ve Brüksel'e mesaj gönderen Recep Tayyip Erdoğan ve İtalyan La Repubblica Gazetesine "Avrupa Müzakere tarihi vermese bile, artık ordu ihtilal falan yapmaz, zaman değişti AKP çok ciddi adımlar ve atılımlar yapıyor."²⁵⁴ diyen Yahudi'den madalyalı Çevik Bir'lerin hevesleri de kursaklarında kalacaktır.

Atatürk'ün Mason Localarını kapatması:

Atatürk ayakları yere basınca ve sabataist çeteyi biraz hizaya sokunca, Yahudi güdümlü hıyanet örgütleri olan Mason Localarını kapatmıştır. Ancak bu çok haklı ve hayırlı girişimi O'nun sonunu da hazırlamıştır.

14 Ekim 1935 tarihli Cumhuriyet Gazetesi şu manşetle çıkmıştır.

"Gazi'nin talimatıyla ve İçişleri Bakanlığından çıkan bir emir üzerine, Türkiye'deki bütün mason locaları kapatılmış, mal varlıkları ise, hazineye aktarılmıştır!.."

²⁵² Bak: Orhan Tahsin / Yeni Asır / 1978

²⁵³ Efendi / S. Yalçın / Sh. 492

²⁵⁴ Tercüman (Halka ve Olaylara) 28 Eylül 2004

Bunun üzerine Masonlar ve sabataist odaklar paniğe kapılmıştır. Mason Mim Kemal Öke'yi (Şimdiki'nin dedesi) önlerine katıp Ata'nın huzuruna çıkan ve:

"Bizim meşrıkı azamımız olursanız emrinizde pervane olup döneriz" teklifinde bulunan dönmelere, Atatürk;

"Bu aziz millet bana kahramanlık payesi vermişken, siz kalkıp kökü dışarıdaki karanlık merkezlerin hizmetine girmemi mi istiyorsunuz? Sizi gidi Yahudi uşakları, defolunuz!.." diye çıkmıştır.

Amma... Sultan Fatih'i zehirleyen, Kennedy'yi öldürten şeytan şebekesinin hıyanetinden kurtulamamıştır.

"Beni Türk hekimlerine emanet ediniz!" sözlerinin, hangi kuşatılmışlık ve çaresiz bırakılmışlık altında söylenebileceğini şimdi yeniden düşünüp değerlendirmek zamanıdır.

Atatürk'ün 11 yıl aralıksız şoförlüğünü yapan ve ölünceye kadar yanından ayrılmayan ve şu anda hala hayatta bulunan 100 yaşındaki Seyfettin Yargıç'ın itiraflarına göre:

"İzmir suikastı, Serbest Fırka olayı gibi nedenlerle Atatürk'ün hiç hoşlanmadığı, bu yüzden başbakanlıktan ve ordudan atıp yanına bir daha yaklaştırmadığı" İsmet İnönü'ye, Ata'nın ağırlaştığı dönemde tam dört defa haber gönderdiğini, İsmet İnönü'nün ise "Oraya geleyim de beni tutup öldürsün, öyle mi?" diyerek korkusundan ziyaretine gelmeğe cesaret edemediğini söylediği İnönü'nün, hangi mahfilerce cumhurbaşkanı yapıldığı ve Atatürk'ün nasıl unutturulmaya çalışıldığı üzerinde de dikkatle durulmalıdır.²⁵⁵

Radikal'den Murat Yetkin gibileri zoraki yorumlarla hedef saptırmaya çalışsalar da,

Kara Kuvvetleri Komutanı Orgeneral Yaşar Büyükanıt'ın Kara Harp Okulu'nun 170'inci öğrenim yılını açarken yaptığı konuşma, geleceğe yönelik önemli açılımların işaretini taşımaktadır:

"Öncelikle, orgeneral Büyükanıt'ın bir süredir her konuşmasında biraz daha açarak geliştirmekte olduğu bir fikrin, ilk gerçek ipuçlarını Kara Harp Okulu'nda, Harbiye'de yapmış olması anlamlıdır. Böylelikle, mesaj geleceğin komuta kademesine verilmiş olmaktadır.

- Olayları siz istemeden beyninize yerleşmiş veya yerleştirilmiş kalıp düşüncelerle çöremezsiniz. Yaratıcı düşüncelere sahip olmanız gerekir. Kurumsal ve yönetsel uygulamalar yaratıcı düşünceyi ve üretimi sınırlar. Bu çemberin kırılması gerekir. Meslek yaşantınız boyunca her şeyi sorgulayın. Sorgulama, değişim ve gelişimin ilk basamağıdır.

- Atatürk, bize, sizlere hiçbir dogmatik, kalıplaşmış miras bırakmamıştır. Onun manevi mirası bilim ve akıldır. Bilim ve aklın rehberliğinde kendini sürekli yenileyen Atatürk ilkeleri sonsuza dek kendilerini yenilemek, geliştirmek gücüne sahip bir düşünce sistemi olarak ortaya çıkar.

- Atatürk bize dar bir ideolojik kalıp bırakmamıştır. Her türlü dogmadan uzak, bilimi ve akli hedef gösteren bir düşünce sistemi, hümanist ve çağdaş, gelişmeye ve değişime uygun bir dünya görüşünü miras olarak bırakmıştır." Diyen Büyükanıt'ın aynı konuşmada: "Atatürkçü dünya görüşünün Türkiye'nin önünü tıkadığını öne sürenleri ya; Ziya Paşa'nın dizesine atfen 'gözleri aydınlıktan rahatsız olan yarasalar', ya da Türkiye'ye ithal malı sistemler dayatmak isteyenler olarak nitelemesi, de mason dönmelerin ve münafık döneğin kafasına balyoz gibi oturmaktadır.²⁵⁶

Bu konuda Atatürk'ün şu sözlerine kulak kabartmalıdır:

"Binaenaleyh (Bundan dolayı) biz her vasıttan (her türlü imkân ve fırsattan) yalnız ve ancak, bir noktai nazardan (tek bir bakış açısından) istifade eder, (yararlanmaya çalışırız)

O noktai nazar ise şudur; Türk milletini, Medeni cihanda layık olduğu mevkie is'ad etmek (Türk Milletini çağdaş dünyada layık olduğu yere yükseltmek)..

Türk Cumhuriyet'ini, sarsılamaz temelleri üzerinde, her gün, daha ziyade takviye edip (güçlendirmek)

Ve bunun için de istibdat fikrini (Baskı rejimini ve milletiyle ters düşen zihniyeti) öldürmek(tir)."²⁵⁷

Atatürk dönmelerce nasıl kuşatıldığını, O Siyonist kısılcına rağmen milli hedeflerini nasıl

²⁵⁵ Bak: Halka ve olaylara Tercüman / 29 Eylül 2004 / Özel Haber, 77 yıllık Sır.

²⁵⁶ Radikal / 28 Eylül 2004

²⁵⁷ Nutuk C.2. Sh:897

başardığını anlamak için; 01 / 08 Kanunisanı 1924 tarihli Vakit Gazetesinde yer alan Karakaş Rüştü Bey'in, Ankara'ya gidip Meclise müracaatını konu alan yazı ve röportajlara bakmakta fayda vardır.

Rüştü Bey Selanik dönmesi olup, Karakaşilerdendir. İstanbul'da mağaza işletmektedir. Yahudi dönmelerinin, Türklere besledikleri husumetlere, ülke için giriştikleri hıyanetlere, Müslüman görünüp gizlice yaptıkları Yahudi ibadet ve adetlerine ve fırsat buldukça Müslümanlara reva gördükleri haksızlık ve hakaretlere dayanamayıp isyan ederek Ankara'ya gitmiş ve Türkiye Büyük Millet Meclisine "Bütün Dönmelerin tek tek tespit edilip, Anadolu'nun her tarafına dağıtılmasını ve böylece zamanla Müslüman Türklerle mecburen kaynaşıp kaybolmaları sonucu bu fitne odasının kurutulmasını " teklif eden bir dilekçe vermiştir.

Ancak bu girişim mecliste büyük bir telaş ve tedirginlik meydana getirmiştir. Çünkü meclisteki mebusların önemli bir kısmı Selaniklidir !?

İşte o sırada ve daha sonra meclise giren dönmelerin bazıları:

1. Tahsin SAN (1865 – 1951)	36. Arif GÜNGÖREN (1894 - ...)
2. Hasan Tahsin BERK (1881 - ...)	37. Ahmet KINIK (1905 – 1957)
3. Tahsin UZER (1879 - ...)	38. Recep DENGİN (1914 - ...)
4. Salih BOZOK (1881 – 1941)	39. Sabih DURALI (... - 1957)
5. Süleyman SIRRI (1874 – 1941)	40. Recep DENGİN (1914 - ...)
6. Şükrü GÖKBERK (1876 – 1936)	41. A. Nihat BEKDİK (1901 - ...)
7. Nuri COKER (1881 – 1937)	42. Ayşe GÜNEL (1903 - ...)
8. Dr. Hilmi OYTAÇ (1881 – 1942)	43. Yusuf SALMAN (1888 - ...)
9. Mehmet Ali OKAR (1880 – 1935)	44. E. Dünder BAŞAR (?)
10. Asaf İLBAY (1882 - ...)	45. Arif ERTUNGA (?)
11. Nazım PORAY (1884 - ...)	46. Tümgen Sırrı ÖKTEM (?)
12. Aka GÜNDÜZ (1884 – 1958)	47. BinBaşı Rauf KIRAY (?)
13. Mehmet SOMER (1882 - ...)	48. Albay Osman KÖKSAL (?)
14. İbrahim Nemci DİLMEN (1887 – 1945)	49. M. Orhan MERSİNLİ (?)
15. Mustafa ÖNSAY (1882 – 1938)	50. Prof. Ahmet Vahit TURHAN (?)
16. Gen. Zeki SOYDEMİR (1883 - ...)	51. Cahit ORTAÇ (... - 1961)
17. Ali Şevket ÖNDERSEN (1884 – 1940)	52. Gen. Cahit TOKGÖZ (?)
18. Ali Rıza TÜREL (1889 – 1960)	53. Gen. Ali Fuat CEBESÖY (?)
19. Şükrü BLEDA (1874 - ...)	54. Naki Cevat AKELMAN (1892 - ...)
20. Hatice ÖZGENER (1865 - ...)	55. Prof. Samuel MARMARALI (1880 -)
21. Mebrure AKSOLEY (1902 - ...)	56. Danyal AKBEL (?)
22. Ahmet GÜREL (1893 - ...)	57. Prof. Avram GALENTE (1873 – 1961)
23. Cafer TÜZEL (.... – 1961)	58. Halide Edip ADIVAR (1882 – 1964)
24. Behçet GÖKÇEN (1900 - ...)	59. Henry SORIAND (1882 - ...)
25. A. Münip BERKAN (1884 – 1949)	60. Necmi ARMAN (?)
26. Dr. Mithat SAKAROĞLU (1912 - ...)	61. Yarbay. Selim SOLEY (?)
27. Selahattin BAŞKAN (1895 - ...)	62. İshak ALTABEV (1900 - ...)
28. Nihat İĞRİBOZ (1893 - ...)	63. Tüm. Gen. Ö. Zekai DORMAN (?)
29. Emin KALAFAT (1902 - ...)	64. Salamon ADATO (?)
30. Behzat BİLGİN (.....)	65. Prof. Münci KAPANİ (?)
31. Dr. Hüsnü TÜRKANT (1900 - ..)	66. Şahap KOCATOPÇU (?)
32. Firuz KESKİN (1892 - ...)	67. İzzet BRAND (?)
33. Sebati ATAMAN (1900 - ...)	68. Turhan KAPANLI (?)
34. Nazım BEZMAN (1884 - ...)	69. Dr. Adnan ADIVAR (1882 – 1955)
35. Nuri YAMAT (1890 – 1967)	

(Bak: Tarihin Esrarengiz Sayfası–Dönmeler, Ahmet ALMAZ–Kültür yayıncılık–Eylül 2002,

Syf.139-141)

Türkiye'nin farklı yörelerini temsilen Meclise girmiş Türk ve Müslüman zannedilen ve özellikle Atatürk'ün şüpheli ve şaibeli ölümünden sonra, bugünkü sistemi şekillendiren, işte bu dönmelerdir.

Bunların bir kısmı, Atatürk'ün kendi kontrollerinden çıkacağını fark edip bir şekilde İzmir suikastına karışmış veya arka çıkmış, hatta istiklal savaşı gazisi(!) Halide Edip ve kocası 1. Dönem Dahiliye (İçişleri) Bakanı Dr. Adnan Adıvar, suikastının başarısız olması ihtimalini hesaba katarak yurt dışına kaçmış, ancak 1940 yılında İsmet İnönü döneminde ve Atatürk'e hıyanet edenlerin özel ilgi ve iltifatına mazhar olduğu bir devrede tekrar geri gelmişlerdir.

Atatürk bize öğretildiği gibi, alkole bağlı sirozdan ölmediği artık kesinlik kazanmıştır.

Atatürk'ün 1935 yılında Mason localarını kapatması üzerine, M. Kemal'in dönüş yaptığına kanaat getiren dünya Siyonistleri, Onu aniden değil, ama kısa bir süreçte ölüme götürecek şekilde “salygran (civalı diüretik)”le zehirleyerek intikam almışlardır.²⁵⁸

Bu arada Atatürk'ün doktorlarından İzmir'li Yahudi Samuel Abrevaya'dan yararlanmışlardır.

Zaten Atatürk'ün devamlı Doktor'u Prof. Neşet Ömer İrdelp, Girit dönmesi, Prof. Nihat Reşat Belger, Jön Türk sebataisti, Mim Kemal öke ise, meşhur mason biraderlerdendir.

Dr. Asım İsmail Arar'ın, Atatürk'teki kaşıntı ve kabartıların bir karaciğer bozukluğunu gösterdiğini çok önceden hatırlatmasına rağmen, bu uyarı nedense dikkate alınmamış, hatta “karınca ısırığıdır.” gibi oyalayıcı bir tavır takınılmıştır.

Atatürk yurt dışından doktor getirilmesine de taraf olmamış, hatta Celal Bayar'ın kendi rızası hilafına Fissinger'i getirmesine alınmıştır.²⁵⁹

Prof. Neşet Ömer İRDALP'in de tavsiyesiyle Atatürk'e şırınga edilen “Salygran”; kalb, böbrek ve karaciğeri birden bire değil ama belli bir süre içinde tahrip edip ölüme sürükleyen özellikler içeren bir ilaçtır.

Ve hele bu zehir damara şırınga edilirse çok daha etkili ve tehlikeli olmaktadır.

Ve bu nedenle tedaviden kaldırılmış ve yasaklanmıştır.

Tıbbi tetkik ve tahlillere ve ilmi verilere göre, bu ilacı alanlardaki ilk belirtiler:

Aşırı bulantı, kusma ve karın ağrısı, kas titremesi ve kasılması, aşırı sinirlilik ve koordinasyon kaybı, unutkanlık ve kişilik bozukluklarıdır.

Şimdi Ata'nın yakınlarının Falih Rıfkı Atay'a anlattıklarına bakalım:

“1937 senesinden sonra, sinir dengesinin gitgide bozulduğu görülüyordu. Yarım saat öncesi bile hafızasından silinip gidiyordu. ²⁶⁰ Sık sık kusma, karın ağrısı ve kas kasılması ile kıvranıyordu.

Evet, Prof Dr. Bedi ŞEHVAROĞLU'nun 1976'da sağlık bakanlığına “Atatürk'ün sıhhi hayatına” ait resmi raporları isteyen dilekçesine “tüm aramalara rağmen bulunamamıştır” cevabının verilmesi de bu şüphelerimize haklılık kazandırmaktadır.

Ve hiçbir gerçek ebediyen gizli kalmayacaktır.

Evet; Aziz Milletimiz yükselmesi ve asil cumhuriyetimizin kökleşmesi, ancak ve yalnız;

- **Gizli ve kirli derin devletin...**
- **Masonik ve münafık merkezlerin...**
- **Dış Güçlerin ve içimizdeki İşbirlikçilerin...**
- **Sömürücü sermayenin ve Tekelci rantiyenin...**
- **Kıralık Medyanın ve Mafya çetelerinin...**
- **Sabataist ve dönmeler şebekesinin...**
- **ABD, AB ve İsrail hizmetçilerinin kurduğu ve koruduğu bu baskı ve barbarlık...**

Baskı ve barbarlık düzeninden... Hıyanet ve rezalet rejiminden kurtulması ile mümkün görülmektedir.

²⁵⁸ Bak: Cevat Rifat Atilhan / Menemen'in İç yüzü – Ayrıca / Agoni / Ogün Deli / Sh:164-168

²⁵⁹ Bak. Sh. 85

²⁶⁰ Age Bak Syf. 70

ATATÜRK'ÜN VASIYETİNE NİYE UYULMAMIŞTI? VE ANIT-KABİR NEDEN ÇANKAYA'DA İNŞA OLUNMADI?

Muhtelif vesilelerle kaydettiğimiz gibi yine tekrar belirtelim ki: Cumhuriyet devrinin bazı önemli olayları (ve özellik arz eden ayrıntıları) henüz karanlıktadır. Hatta yalnız Cumhuriyet devrinin değil, daha gerilere giderek denilebilir ki, imparatorluğumuzun son yıllarının nice olayları da aydınlığa kavuşmamıştır!.. Bu karanlık kalan hadiseata ışık tutabilmek vazifesi yarının gerçek tarihçesine kalmakta ve bu mühim vazife gün be gün zorlaşmaktadır!.. Zira Mustafa Kemal Paşa'nın yağma edilen evrak-ı metrukmesi misali, nice tarihi vesikalar kaybolmakta, bu arada olayların içinde yaşamış zevat, şaşılacak bir gafletle hatırat yazmadan birer birer aramızdan ayrılmaktadırlar... Bu bakımdan bugünün ve yarının gerçek tarihçisinin vazifesi zordur ve TARİH ŞUURU'na sahip her fert, bu zor vazifeye yardımcı olmakla mükelleftir.

Daha önce İsmet İnönü'nün Cumhurbaşkanı seçilmesini incelerken, bu seçimin Mustafa Kemal Paşa'nın arzusu hilafına gerçekleştiği üzerinde durmuştuk... Şimdi bir başka iddiaya temasla yine, yerine getirilmeyen bir vasiyeti kaydedecek ve Mustafa Kemal'in neden Çankaya'ya gömülmediğini, bu vasiyete kimlerin niçin muhalefet ettiğini inceleyeceğiz.

Cumhuriyet devrinin mühim simalarından, gazeteci ve meb'us Falih Rıfkı Atay, Anıt-Kabrin Ankara'daki yerini tespit için kurulan komisyon azasındandır ve Falih Rıfkı'nın bu mevzuda yazdıkları; bu konuyu çeşitli yönleriyle aydınlatmaktadır.. Evvela onu dinleyelim. Diyor ki, Falih Rıfkı:

“- Atatürk, kendisinin öldükten sonra, Çankaya'da köşkün hemen başucundaki bir kaya parçası altına gömülmesini vasiyet etti. Ben bu vasiyeti duyanlardanım. Yaşayan iki tanıktan biri: Umum Kâtibi Hasan Rıza Soyak, ikincisi: Sayın Afet İnan'dır. Yeni Millet Meclisi projesi ile bir de, Cumhurbaşkanlığı saraycığı tasarlandı. Ve Atatürk'ün emri ile bu yapıya, yatak odaları bölümü de eklenmiş idi. Atatürk öldükten sonra “velinimet”ine adeta düşman kesilen Refik Saydam, bir gün önce yeni efendisi “İsmet Paşa”yı köşke taşımak için paçaları sıvamıştı. Biz directmeye kalktık. Bir komisyon kuralım, dediler. Bu komisyonda, vasiyet meselesini ortaya attım. Üyelerden çoğu direktifli idi. Hiç unutmam, bir Çorum milletvekili: “Ölmüş olanların iradesi yürümez” demişti. Ona verdiğim cevap hatırımdadır: “Bize bir vatani veren adamdan, Partisi bir mezarlık toprağı mı esirgeyecek?” Ne olur canım, diyorduk. İnönü'nün evi de hayli büyük. Yeni başkanlık binası bitinceye kadar evinde oturur. Atatürk'ün köşkünü hem müze yaparız, hem de büyük devlet yetkililerini orada kabul ederiz, dedikse de dinletemedik. İnönü hemen köşke taşındı. Daha eski Kuvay-ı Milliye konağına da, hiç kimsenin hiçbir zaman sevmediği Umumi Kâtibi yerleşmiş idi.”

“Komisyonda bulunan Falih Rıfkı Atay-kendisinin bana anlattığına göre-“Atatürk'ün Çankaya'da gömülmek istediğini ve bu dileğini adeta bir vasiyet şeklinde tekrar ettiğini” hatırlatır, buna karşı Cumhurbaşkanlığı Genel Sekreteri Kemal Gedeleş de: İnönü'ye, (Onu tahrik ve tahkir etmek için) “demek ki Sana sadece bir türbedarlık vazifesi verilecek” diye söylenir dururmuş. Nihayet, dönüp dolaşmış, Cumhurbaşkanlığı Genel Sekreterinin ısrarlı teklifi üzerine bugünkü Anıt-Kabrin yeri kabul edilmiş ve ortada dolaşan söylentilere bakılacak olursa, Kemal Gedeleş bu teklifi yaparken bir taşla iki kuş vurmuş; yani, hem bir yandan İsmet Paşa'yı türbedar olmaktan kurtarmış, öbür yandan şimdi Anıt-Kabrin bulunduğu semtteki arsalarını değerlendirmek imkânına kavuşmuştur...”

Yakup Kadri Karaosmanoğlu'nun hatıratında şöyle bir kayıt da vardır. Der ki: “Halk vicdanında derin tepkiler uyandıran başka bir mesele daha vardır ki, oda Atatürk'ün yıllar ve yıllarca Etnografya Müzesi'nin eşyaları arasında bırakılışı ve şanına layık bir Anıt-Kabir inşası işinin, her baştan savma işler gibi, bir komisyona havale edilip halkın uyutulmasıydı.”

Bu satırlardaki gerçeğe, İsmet Paşa'nın Reiscumhur seçildikten sonraki icraatını, yani MİLLÎ ŞEF'lik devrini incelerken yine temas edeceğiz. Bu arada Atatürk'ün yıllar ve yıllarca Etnografya Müzesi'nin eşyaları

arasında bırakılışı”nın nedenlerini inceleyeceğiz... Geçelim şimdi “Anıt-Kabir inşası işinin, her baştan savma işler gibi bir komisyona havale edilip halkın uyutulması”na...

Anıt-Kabrin yerini tespit için kurulan komisyonda üç milletvekili vardır: 1- Ankara Meb’usu F. Rifki Atay, 2-İstanbul Meb’usu Selah Cimcoz ve 3-İçel Meb’usu Ferid Celal Güven... Bu komisyon, aralarında Ankara’nın imar planını yapan Prof. Yansen’le Güzel Sanatlar Akademisi hocalarından Prof. Bruno Tavt’ın da bulunduğu eksperlerin fikirlerini sormuş, verilen mütehassıs raporlarını incelemiş ve hazırladığı raporda Anıt-Kabir inşası için en münasip mevkinin Çankaya olduğu üzerinde durmuştur..! İlk defa Cemal Kutay tarafından açıklanan bu raporun tam metni şudur:

“Hükümetçe teşkil olunan komisyon, Ankara şehrinin imar planını yapan şehirci profesör ile iki mimar, bir heykeltıraş ve diğer mütehassıslardan Anıt-Kabir yeri için fikir sormuştur.

Mütehassıslar, Etnografya Müzesinin bulunduğu yerin böyle bir abide için muvafık olmadığı hususunda hemen hemen müttefiktirler... Bizler, mütehassısların bu kararına iştirak ediyoruz.

Mütehassıslar, istasyon arkasındaki tepeyi (şimdiki yeri) tasavvur bile etmemekte haklı idiler. Sonra da teklif olunan tepe hakkında, ilk raporları imza etmiş olanlardan Ankara’da bulunanlar; kat’i red cevabı vermişlerdir. Bizler bu red cevabına ve onun mücib sebeplerine iştirak etmekteyiz.

Konuyla ilgili uzmanların ekseriyetinin fikri: Çankaya mevkiinde toplanmıştır. Çankaya’daki binalar grubundan herhangi bir suretle istifade edebilmek ihtimalini düşünen Nafia Fen Hey’eti (Bayındırlık tekniker ve mühendisleri), Köşk yolları ile ilişkisi olmayan bir yer seçmişlerdir. Eski Köşk’ün diğer tarafında, su depolarının bulunduğu tepe de aynı vasıflara haizdir. Bizim fikrimizce Çankaya üstünde karar vermek, fakat tam muvafık yerinin seçimini Abide Müsabakasına iştirak edenlerle münakaşa ederek tayin etmek daha doğru olur.

Atatürk, bütün hayatında Çankaya’dan ayrılmamıştır. Çankaya, şehrin her tarafına hâkimdir ve Milli Mücadele, kurtuluş ve inkılâplarımızın hatıralarına ayrılmaz bir suretle bağlıdır. En muhteşem abideler inşasına müsaittir. Hulasa, maddi-manevi bütün şartları münasiptir. Atatürk’ü ölümünden sonra Çankaya’dan ayırmayı haklı gösterecek hiçbir sebep bulamadık. Onun için bizler, Çankaya fikrinde ısrar ediyoruz.”

Falih Rifki Atay, Selah Cimcoz ve Ferid Celal Güven’in imzalarını taşıyan bu rapor, ne gibi bir muamele görmüş, seçilen komisyonun bu raporuna neden itibar edilmemiş ve Anıt-Kabrin bugünkü yeri, kimler tarafından nasıl tespit edilmiştir? Böyle bir rapor varsa, bu rapor nerededir ve kimler tarafından hangi mucip sebeplere (hangi gerekçelere) dayanılarak hazırlanmıştır?..

Baş tarafta kaydettiğimiz gibi, bu olay Cumhuriyet devrinin karanlık meseleleri arasındadır ve aydınlığa kavuşması yarının gerçek tarihçesinin himmetine kalmıştır!..²⁶¹

Şimdi Atatürk istismarcılarına ve sahte devrim simsarlarına soralım:

- Rahmetli Atatürk’e; kendi vasiyet ettiği ve manevi huzur bulacağına kanaat getirdiği Çankaya Köşkü bahçenin mütevazı bir köşesi neden O’na reva görülmemiştir?
- İsmet İnönü’nün “Ben mezar bakıcısı ve türbedarı mı olacağım!” sözleri, içindeki Atatürk nefretinin ve onun prensip ve projelerine düşmanca muhalefetin bir ifadesi değil midir?
- Sn. İnönü ve ekibi, kendilerine koca bir vatanı ve en yüksek makam ve imkânları bırakan, Atatürk’ten bir karışık mezar yerini esirgemekteki, asıl amaçları; O’nu fiilen yaptıkları gibi, fikren de öldürmek ve uydurma bir Kemalizm safsatasıyla: Aziz Milletimizi Atatürk’ten küstürmek ve ürkütmek midir?

Türkiye Cumhuriyeti’nin “Siyon Devleti” Olarak Kurulma Gayretinin Belgesi

M. Kohen Tekinalp itiraf ediyor!

“Yahudilerin Türkiye’ye göçü konusu ilk defa Temmuz Devrimi sonrası gündeme geldi. Birden kavuştuğumuz bağımsızlığın sarhoşluğu ve sevinci, bizleri, yaşadıkları ülkelerde zor durumda bulunan kardeşlerimizi, Türkiye’ye göç ettirme düşüncesinde umutlandırıyordu. Anti-Siyonist düşünceden uzak kalmış tek ülke Türkiye’yi, bizler, zamanımızın Kenan Ülkesi, İsrailoğulları’nın Kutsal Toprakları olarak değerlendiriyor

²⁶¹ Yalan Söyleyen Tarih Utansın / Mustafa Müftüoğlu / Başak Yayınları. C.1.Sh. 322–325

ve kardeşlerimizin, modern ülkelerin zulmünden ve kentlerin uşaklık ve ezikliğinden kurtulmaları için tek çözüm olarak görüyorduk.

Düşünüyorduk ki, şimdiye kadar olduğu gibi Sibiry'a'nın buzullarını ve bozkırlarını kanlarıyla sulayacaklarına, binlerce Yahudi gelecek ve ülkemizin ıssız ve çorak topraklarını, alın terleriyle, verimli kılacaklar. Bu düşünceler bize, güzel günlerin yakın olduğu coşkusu yaşattı.

Türkiye'de ortaya çıkacak bir anti-Siyonist hareketi etkisiz kılacak bir başka gizilgüç daha bulunmaktadır. Bu gizli güç de Yahudilerin kendi aralarındaki dayanışmadan başka bir şey değildir. Evet, Türkiye'ye gerçekleştirilecek büyük bir Yahudi göçü, ülkemizde dünyanın hiçbir yerinde rastlanmayan atak bir güç olacaktır.

Ayrıca, bizde, kendilerini asimile edecek daha yüksek bir kültür olmadığı için, göç eden Yahudiler, kültürel kimliklerini koruyabileceklerdir, örneğin ne Arnavut kültürü ne de Ermeni kültürü Yahudi kültürünü eritmeye ve onun özgün yapısını bozmaya yetecek güçtedir.

Eğer Yahudiler Yahudi olarak kalabilirse, eğer partizanlık nedeniyle bir ayrılık olmazsa, yani aralarındaki kardeşlik bağları sürdürebilirlerse anti-Siyonizm yok olmaya mahkûm olacaktır. **Ve merhum Theodor Herzl'in dileği olan Yahudilerin kendi toprakları olmasını istiyorsak, bu topraklar Türkiye'dedir...**"²⁶²

²⁶² Yalçın Küçük : İsyan: 1nci Cilt: Sh. 497-498

MUSTAFA KEMAL BELKİ DİN'İN ZAHİRİ KURALLARINA PEK UYMAZDI... AMA...!?

22–23 Haziran 1998 Tarihli Mili Gazete’de Ali Günvar Şunları yazmıştı:

“ ‘LAİSİZM’ anlayışı, bir yönü ile; değişen ve dönüşen dünya düzeni karşısında arkaik (eskiyen, önemini ve özelliğini yitiren) hale gelen ve geçersizleşen Hristiyan ve Yahudi ahkâmı ile; bu ahkâmın dayandırıldığı köhnemiş ve kötüleşmiş örgütlerin yeryüzündeki ve bilgi depolama yöntemindeki dönüşüme gösterdikleri reaksiyonun bir sonucudur.”

Genel tarihe, bir bakıma; “İnsanlığın maddi ve manevi bilgi birikiminin depolanması ve nesillerden nesillere aktarılma metotlarının olgunlaşması tarihi” olarak bakabilmemiz de mümkündür. Zira rejim tartışmalarından, kültür ve medeniyet tartışmalarına kadar, çıkar çatışmaları da dahil, bütün çatışmalar, bu ana dizgedeki değişim ve dönüşümlere hizmet boyutludur. Toplulukların iç yapılarında olsun, birbirleri arasında olsun, her türlü ilişki, şu ya da bu biçimde, bilgi birikiminin depolanma ve aktarılma metodlarının gelişmesine, değişmesine ve giderek daha öne çıkmasına yol açmaktadır.

Bir kutsi hadiste “Ben gizli bir hazineydim, irfan olunmayı sevdim ve bu mükevvanatı kendimden kendime yarattım” buyurulmaktadır. Dikkatle bakılırsa görülür ki, adeta bütün sistemler bu irfan olunma emrinin çeşitli devirlerdeki değişik tezahürleri ve kendini açığa çıkarma zevkinin tabii neticeleri konumundadır. Bu durum pek de şaşırtıcı olmasa gerektir. Zira bütün varlıkların hakikati olan Allah’ın bilinebilmesi için; peygamberler de aynı doğrultuda davranmışlardır. Peygamberlerin aşama aşama birbiri ardınca gelmeleri ve hepsinin insanlara: Allah’ı hakikatiyle bilebilmeleri için, O’na samimiyetle teslim olmalarını ve irfan sahibi olarak olaylara bakmalarını (bir diğer deyişle İslam’ı) vazetmeleri boşuna değildir. Bu hakikat Kur’an-ı Kerim’de birçok yerde belirtilmekle beraber, “hiç şüphesiz Allah indinde din İslam’dır” ayetiyle vurgulanmıştır.

Yukarıda sözünü ettiğimiz bu bilgi depolama ve aktarma sistemleri; önce mitosların organizasyonu yolu ile olmuştur. Claude-Levi Strauss’un “Les Mithologues” adlı çalışması mitosların organizasyonu ile bilginin depolanması ve aktarılması konusunu ayrıntılarıyla açıklamaktadır.

Mitosların (Kahramanlık destanı ve masalların) döneminden sonra; İsrailiyat adı verilen efsaneler sistematiği ile bilgi depolanması ve aktarılması dönemi gelmiştir. İsrailiyat: mitoslar gibi kesin içyapı kuralları ile sınırlanmamış olan menkıbeler bütünüdür. Mitoslardaki içyapı kuralları, İsrailiyat sistematiğinde dışlaştırılarak, bir tür üst kurallar bütününe dönüştürülmüş ve menkıbelerin tefsiri, bu üst kurallar bütününe göre yapılarak, bilginin aktarımına göreceli bir esneklik getirilmiştir. Ve kanımızca, pek yanlış bir biçimde, bu tür dünyevi kurallar bütünü, malesef Allah bilgisi doğrultusunda insanları eğiten peygamberlerin getirmiş oldukları anlayış ile karıştırılarak, şeriat diye adlandırılmıştır. Bunun en belirgin örneklerinden biri: günümüzde Yahudilerin kullandığı ibni Me’nun (Maimonides) şeriatidir. Hâlbuki bütün peygamberler, bu ruhsuz gelenekçi üst kurallar bütünü ile mücadele ederek, devirlerinin (ilmi metodlar içeren) İslam’ını vazetmişlerdir.

Şeriat dindir ve ancak peygamberler tarafından getirilebilir. Yukarıda sayılan üst kurallar ise, hiç bir ilahi onay olmaksızın, bir takım mantıksal çıkarımlar ile elde edilmişlerdir. Dini açıdan: Hak, yani değişmez gerçek, sayılamaz, bu bakımdan böylesi kuralları şeriat diye adlandırmak doğru değildir. Çünkü bu tür kurallar tarihin belirli dönemlerinde geçerli ve gerekli olsalar bile, şartların değişmesi halinde geçerliliklerini yitirirler. Hâlbuki şeriat ilahidir ve geçerliliğini asla yitirmeyecektir. Bu tür kuralları şeriat gibi takdim edenler için Kur’an-ı Kerim’de “Veyl o kimselere ki, kendi sözlerini Allah’ın sözü diye söylerler. Cehennem ne kötü durak...” ikazı ürkütücü bir tehdittir. Hayat ve huzur kaynağı olan İslami esaslarla, bazı şahsi fetvaları, hatta hurafe ve safsataları aynı şey saymak ve saldırmak ise; ya bilgisizliğin veya dinsizliğin bir göstergesidir.

İsrailiyat adı verilen bilgi aktarma sistematiğinin yerini; modern bilimsel bilgi sistematiğine terk etmesinin başlangıç noktası Hz. Muhammed (sav) Efendimizin gelişi iledir. Kur’an-ı Kerim’in içerdiği Fizikten Biyolojiye pek çok bilimsel bilgi, Hz. Ali (kv) Efendimizin modern bilimsel bilginin can damarı olan evrensel gramerin ilk çalışmalarını yaparak Arapça gramerini ortaya koyması, gerek sevgili Efendimiz ve gerekse yakınlarının

sürekli bilime yönelik çalışmaları ve çevrelerindeki kişileri bu doğrultuda teşvikleri, tarihi bir değişim ve en talihli bir gelişmedir.

Ayrıca “ilim” ilk kez Kur’an-ı Kerim’de ve hadislerde “logos”tan farklı bir biçimde, “science” anlamında kullanılmıştır. Zira “logos” İsrailiyat tipi bilginin metodudur. Oysa bilimsel bilgi metodu “science”dir. Hz. Hatam-ül Enbiyanın Asr-ı Saadetini diğer devirlerden ayıran özelliklerden bir tanesi de, bilimsel bilgi metodudur. Zira “ilm”, “logos”tan farklı olarak, deney ve gözleme dayalı bilgidir.

Hz. Muhammed’in açmış olduğu bilimsel bilgi çıkışının ardı sıra, yeryüzündeki değişim ve dönüşüm artık “ilm” doğrultusunda olmaya yönelmiştir. Çünkü Allah’ımızın “Hatmün Nübüvve” sırrındaki zevki ve neşesi böyledir. Günümüzde neredeyse ayağa düşecek kadar yaygınlaşmış “bilimsellik” jargonunun (çok kısıtlı ve kısır dil) her bireyde o bireyin yaratılış ve meşrebine göre bir karşılık bulabilmesi, “rastlantısallık teorileri” ile açıklanamaz hale gelmiştir.

“Laisizm” anlayışı, bir yönü ile; değişen ve dönüşen dünya düzeni karşısında, arkaik (Eskimiş ve klasik) hale gelen ve geçersizleşen, Hristiyan ve Yahudi ahkâmı ile bu ahkâmın dayandırıldığı köhnemiş ve kötüleşmiş örgütlerin yeryüzündeki ve bilgi depolama yöntemindeki dönüşüme gösterdikleri reaksiyonun sonuçlarıdır. Zira “İsrailiyat”tan “ilm”e doğru oluşan değişim ve dönüşüme ayak uyduramayan ruhban örgütleri, etkinlik ve zenginliklerini yitirmemek için, ellerinin altında bulunan efsaneler dizgesine, akla ve mantığa asla uymayan bir mistisizm süsü vererek, kendi anlayışları dışında kalan ve evrendeki değişimden kaçınılmaz bir biçimde etkilenecek düşünen ve yaşayan toplum kesimlerine “avam” ve “dini örgütlenme dışında kalan” anlamında “Laik” sıfatını yakıştırmıştır.

Daha üzücü olanı ise, dinin gerçeğinin ne olduğunu, koşulları ve yetiştirme ortamları gereği, bilmeyen ve bilmesi de mümkün olmayan yığınlar ve bunların arasında oluşan Rönesans entelijansiyesi (Aydın geçinen yarı cahiller ve kiralık kirli beyinler) bir hareket sıfatı olan bu “laik” kelimesini kabul etmiş ve işleyerek ürettikleri maddesel yaşam sistemlerinin “laik” yani “ladini”, kendilerinin ise “laisist” olduklarını savunmuşlardır. Oysa gelişmekte olan ve dünyadaki dönüşüme paralel olarak “ilim” sistematiğini sunan yeni şartlar ve anlayış, kilise ve sinagog örgütlenmelerinin kendi çıkarlarını savunmak için oluşturmaya çalıştıkları sözde mistisizmi, kesin bir şekilde yıkarak insan fitratını zorlayıcı engelleri yok etmekteydi. Bir diğer değişle, Batı insanının ve aydınlarının kendilerine vehmettikleri “laisizm”, esasen Hz. Muhammed sırlarının; âlemlerdeki açılımlarının, onlar üzerindeki yansımalarından başka bir şey değildir. Rönesans ve Reform hareketlerini başlatan yapıtların Müslüman bilim ve sanat adamlarınca kaleme alınmış olmaları ve Hristiyan Avrupa kültürünün bu yapıtlara karşı geliştirmeye çalıştığı polemik (kısırlaştırma) ile bir düzeye ulaştığı ve Arapçanın o devirde bu günün İngilizcesi gibi yaygın bir bilim ve enformatik dili olduğu artık bilinen bir gerçektir.

Bu açıdan bakıldığında “laisizm” anlayışı, İslami esaslarla çelişmeyen ve fakat sadece maddesel hayata yönelik olduğu için eksik ve sınırlı dolayısıyla yararları son derece kısıtlı bir yaklaşımdır. Ancak yine de bir Müslümanın “laisizm”i son ve en mükemmel sistem sanması, düşünsel anlamda, uzay teknolojisini bırakıp, yontma taş çağına heveslenmek gibidir. Zira İslam şeriatının diğer şeriatlara göre en belirgin özelliklerinden bir tanesi, Sevgili Peygamberimizin “Âlimler peygamberlerin varisleridir.” Mealindeki Hadis-i şeriflerinin işaret buyurduğu idrak üzere “Allah Bilgisinde” de “ilm”e dayalı bir yöntem izlemesidir.

Hz. Muhyiddin-i Arabî’nin Vahdet-i vücud ve onun en bilinen karşıtlarından bir tanesi olan İmam Rabbani’nin de (Vahdet-i vücud teorisi ile ortaya konan manevi gizlem ve tecrübelerle dayalı hakikatleri bütünü ile reddedemeyerek) Vahdet-i Şühud diye adlandırdığı bilgi birikimi; İslamiyet’in “Allah Bilgisi” alanında getirmiş olduğu ayırıcı özelliklerdendir. Bu konuda Hz. Ali Efendimiz’in şu sözü oldukça anlamlı ve önemlidir. “Ben görmediğim Allah’a tapmam. Gördüm ve iman ettim...” Bu görmenin keyfiyetinin ne olduğu ise ehline bilinmektedir.

“Laisizm”in bir diğer cephesi de: özellikle 18. ve 19. Yüzyıllarda Avrupa’da yapılanan kültürel megalomani (Kendini üstün görme saplantı ve safsatası) ile ilgilidir. Konunun bizim açımızdan belki de en kabul edilemez yanı da budur. Çünkü bu yüzü ile “laisizm”; Oryantalizmin (Batının doğuyu, Hristiyanların İslamı taklidi) bir uzantısı olarak hayatımıza girmektedir.

Rönesans ve reform hareketlerinin ardından gelen barok dönem, Avrupa tarihinde önemli bir dönüm noktasıdır. Bu dönemin başlıca özelliği; Rönesans öncesinde endüljans yolu ile “Lord” luk yani “Uluhiyyet” ünvanı satın almış olan feodallerin arasından çıkan süzerenler, giderek daha çok sayıda vasalı (bağımlı halkı) egemenlikleri altında toplayıp, büyük siyasal bütünlükler oluşturdukları ve kilise ile aralarındaki erk (etkinlik) problemini, bazılarının Protestanlara arka çıkarak, bazılarının ise Protestan akımlara karşı Roma Katolik kilisesinin yanında yer alarak, çözdükleri bir dönemdir.

“Laisizm” Avrupa’nın gelişen teknolojisi ile birlikte, barok dönemde iki farklı mecraya sürüklenmiştir. Protestan ideolojisinin egemen olduğu ülkelerde “sekülerizm”e dönüşerek anglosakson tipi kapitalist sistemin, dini inancı rencide etmeden, kendi yanına alan, arka planını oluşturmuştur.

Katolik inancının egemen olduğu ülkelerde ise “laisizm” ya Fransa’da olduğu gibi jakoben (tepeden inme baskıcı) bir tavırla bir dönem ortalığı kasıp kavurduktan sonra durularak bir tür düşünsel tartışma konusu halinde kalmış, yada ıspanya ve İtalya gibi ülkelerde olduğu gibi, uzun yıllar devre dışı kalmış ve günümüzdeki Amerikan etkisi ile daha ziyade sekülarist modele uygun bir görünüm altında kalıplaşmış ve batı’nın anladığı anlamda bir inanç özgürlüğünün (ki bu bir bakıma politeist (çok tanrılı) bir anlayıştır.) Ön kabulü olmuştur.

Böylesi bir “laisizm” in kapsama gayreti içinde olduğu hoşgörü ve hakkaniyet anlayışı; çok daha geniş ve kapsamlı bir biçimde İslam şeriatında bulunduğu halde, hasbelkader İslam âlemi’nin son iki yüz yıllık gelişim sürecinde atalet içine düşmesi sonucu, Batı dünyasının, takındığı yerel yapıları hiçe sayan hegemonyacı tavır ve oryantalist aşağılama ile, kendi insan hakları anlayışını, Ortadoğu ülkelerine zorla kabul ettirmeye ve Ortadoğuda’daki adalet kültürünün en önemli yapı taşlarından biri olan, “kul hakkı” anlayışını dışlamaya çalışması, yıkıcı ve yozlaştırıcı kültür emperyalizmi dayatmalarından biridir.

Ülkemiz insanların ve entelijansiyanın (aydın geçinen karanlık ve katı kafalılarının) belki de en zayıf yanı göçebeden gelen “pirelendi” anlayışı ile, terk-i diyar eyleme alışkanlığıdır. Modernleşme sürecinde de benzeri bir durum yaşanmıştır. Dünyanın diğer ülkeleri modernleşme süreci içinde kendi kültürlerini yozlaşmalardan arındırarak ihya etmeye çalışırken, “bu kültür pirelendi” diyerek yüzyılın en büyük kültür göçüne kalkışmanın pek de hayırlı sonuçlar doğurmadığı sanırız iyice belirginleşmiştir.

Oysa yapılması gereken kültürel göç olmayıp, derinliğine ve ayrıntılı bir inceleme ile “yeniden üretim” olduğu artık açıkça meydana çıkmıştır.

Hâlbuki Osman’lı devlet sistematiği içinde yetişmiş zeki bir asker olan Mustafa Kemal Paşa’nın, yukarıda kısaca serdettiğimiz bilgilerin önemli bir bölümünden habersiz olduğunu düşünmek yanlıştır. Durumun böyle olmadığı, bizzat irad etmiş (okumuş) olduğu Balıkesir Hutbesin’den açıkça anlaşılmaktadır. Şu halde, günümüzde Mustafa Kemal Paşa’yı şu veya bu şekilde “laiklik militanı” gibi göstermeye çalışan yaklaşımların dayandırıldığı verilerin, daha bütünsel bir incelemeye tabi tutularak değerlendirilmesi kaçınılmaz olmaktadır.

Nitekim bazı tarihsel gerçeklikler de bu düşüncemizi destekler mahiyettedir. Lozan Konferansı’nın o devrin konjonktürü gereği gizlenen şartlarından biridir “laiklik”. Oysa, daha sonra, meseleyi kavramakta Mustafa Kemal Paşa’nın zekâ kıvraklığının yüzde birine bile sahip olmayan bir takım karikatürlerinin, (Kemalist taklitçilerin) kabul edilmesi güç bir kafasızlıkla, ülkenin tarihini Mustafa Kemal’in düşündüğü ile ilgisi olmayan bir yöne sürüklediklerini ve bu maksatla, her türlü kurum ve kuruluşu deforme ve dejenere ettiklerini görüyoruz.

Cumhuriyetin ve demokrasinin “vazgeçilmez temeli” olarak takdim edilen laisizm, esasen; Mustafa Kemal için problem olmayan, hatta belki de, sıradan ve aptalca bulduğu, bilimsellikten uzak ve ideolojik bir kavramdı. Hiç şüphesiz Cumhuriyet kurucusu ve teorisyei olan bir kimsenin; laikliğin cumhuriyet için “sine qua non” olmadığını bilmemesi düşünülemezdi. Mustafa Kemal’de bu bilgiye sahipti. Bu nedenle “cumhuriyetin dininin İslam olduğu”na dair hükmün kaldırıldığı 1928 tarihli Kanun-u Esasi değişikliği sırasında, laiklik maddesini, İsmet İnönü’nün bütün ısrarlarına rağmen, anayasaya koydurtmamış ve bu hususu sadece CHF’nin tüzüğünde bir madde olarak bırakmıştır. Bunun nedeni; birtakım aklıevvellerin savuna geldikleri gibi “tedricen uygulama” stratejisi olamaz. Zira Paşa’nın devrimci karakteri böyle bir uygulamaya müsait değildir.

Esasen Hilafet'in kaldırılması da gerçekte hilafeti yok etmek olmayıp; hilafet yetkisini, Osmanlı'dan alarak, Millet Meclisi'nin uhdesine yükleme işlemidir. Ancak bu işlem, o günün konjektürü açısından hilafetin aktif durumdan uyku durumuna geçmesi ile sonuçlanmıştır. Çünkü savaştan yeni çıkmış ve sağlıklı bir küçülme ile, denetlenebilir, sınırlarına çekilmiş bir ülkeyi, savaş teknolojisi gelişkin Haçlı zihniyetinin önüne yem olarak koymanın bir anlamı yoktur. Kaldı ki, Hilafet yetkisi elinde olduğu halde, hiçbir Osmanlı padişahı bu yetkiyi uluslararası siyasette kullanmamıştır. Bunun nedeni, bu yetkinin son derece nazik olması, dolayısıyla laçkalaştırılmamasına özen gösterilmesidir.

Böylece Gazi Paşa hedeflediği hususları gerçekleştirmeyi amaçlıyordu. Şöyle ki; Bilimsel bilgiyi ve teknolojik gelişmeyi özendirerek, Osmanlı'nın son üç yüz yılına damgasını vurmuş olan, "eğitim kurumlarında dünyevi bilimlerin öğretilmesini yasaklayıcı bağnazlığı" aşmış oluyordu. Diğer yandan Türkiye'nin tek partisi olan CHF'nin tüzüğüne koymuş olduğu "laisizm" maddesi ile Lozan baskısını aşıyor ve fakat bu maddeyi Kanun-i Esasiye koydurtarak jakoben (baskıcı ve dayatmacı) anlayışların anayasal destekler bulmalarını engellemiş oluyordu.

Hilafeti Osmanlı'nın elinden alarak da; bir taşla iki kuş vurulmuştu. Öncelikle Cumhuriyet'in muarızı olması muhtemel oluşumların merkezi olabilecek bir ailenin elinden Hilafet yetkisi alınarak, bu yetki Millet Meclisi'nin uhdesine (görev ve yetki alanına) geçirilmiş oluyor ve böylece, Cumhuriyet idarelerinin din kurumu ile ilişkilerinde son derece önemli ve anlamlı bir ilke imza atılmış oluyordu. Zira böylelikle; modern anlamda bir "meşveret ve şura mekanizması" oluşturuluyor ve ihtiyaç duyulduğunda Türkiye'nin kullanabileceği bir avantaja yol açılmış bulunuyordu.

Ancak üzülerek belirtmemiz gerekir ki, onu ve yapmak istediklerini anlayamamış olan ardıllar, (sonradan gelen kuru taklitçi ve art niyetli takipçileri) 1936 yılında, Mustafa Kemal'in yorgun, yalnız ve hastalığı ile uğraşırken, yararlanarak, gerçekleştirdikleri bir Kanun-u Esasi değişikliği ile onun izin vermek istemediği "laiklik" maddesini Anayasa'ya koydurtuyordu.

Gerçi Mustafa Kemal, dinin zahiri kurallarına uygun davranmaya belki pek dikkat etmezdi ama, bizce şu kadarı belli ki dinsiz olmayacak kadar bilinçli ve bilgili ve İslama düşmanlık yapmak ve hayatın her alanından dışlayıp atmak şeklinde "Laisist olmayacak kadar zeki ve milli bir insandı."

İşte bazı ahmaklar ve rejimden nasiplenene asalaklar, bu gerçeği unuttuyordu!..

Bazı seçkin ve Milli düşünceli aydınlarımızın yayınladıkları "Ulusa Çağrı" bildirisinde ifade ettikleri gibi;

Öncelikle Mustafa Kemal Atatürk'ün hedef koyduğu ve ısrarla savunduğu "**Millî kültür bileşiminin**", toplumsal yaşamımızın vazgeçilmez unsuru olduğu hatırlanmalıdır. Yabancı kültürlerin tahrip edici etkilerinden uzak, kendi inanç, tarih ve coğrafya birikiminin bir eseri olarak, ekonomiden siyasete **tam bağımsızlık ilkesine dayanan** "Millî kültür bileşimi", yabancı kültür dayatmaları karşısında etkinliğini yeniden kurmalıdır. Unutulmamalıdır ki tarih boyunca Anadolu, uygarlıkların birikim mekânı olmuş ve özellikle İslam-Türk medeniyeti sayesinde kaynaşmanın ve barışıp birlikte yaşamının mümkün olduğuna tanıklık yapmıştır. Bu boyutuyla **Türkiye**, toplumsal değerler açısından bir mozaik değil **alaşım ülkesidir**; Cumhuriyet, bu birikimin harmanlandığı, kimliklendirildiği bir noktadır. **Esas olan bu bilinci yansıtan ve Anadolu'nun özü olan "Millî kültür bileşiminin" halkla bütünleşebilmesini sağlamaktır.** (Bunun en önemli çarelerinden birisi ve en etkin reçetesi de: Şuursuz taklitçilikten ve istismarcıların tekelinden uzak, saf İslam düşüncesiyle ve Atatürk'ün ifadesiyle "halkımızın daha dindar olmasını sağlayacak tedbirleri almak ve bundan asla korkmamak ve rahatsız olmamaktır.")

Bu çaba; ülkenin toplumsal değerleriyle barışık, halkına tepeden bakmayan, Batı hayranlığını tek varlık nedeni saymayan, benlikli ve kimlikli, eşit koşullu evrensel buluşmadan yana bir aydın kimliğiyle başarılmalıdır. Bu kimlik halkla bütünleşerek yaşamalı ve halkın uçlar arasında savrulmasını, ülkenin tarihsel ve kültürel değerlerinden uzaklaşmasını engelleyecek düzeyde etkin olmalıdır.

Ticarileşmiş, egemen ve kozmopolit bir kültürün sürekli baskısı karşısında milli kültürün yıkıma uğratılması engellenmelidir. Zihinleri tutsak ederek, egemen imajlar yaratarak (tüket ve mutlu ol), milli

değerlere ve onun kültür ürünlerine yaşama hakkı tanımayarak, öncelikle çocuk ve gençleri tutkulu ve bağımlı kılarak, tüketerek mutluluğun yakalanabileceğini aşilayarak yaratılan egemen kültür ortamına, milli kültürle dur demek gerekmektedir.

Ulusal bilincin gelişmesi, “Milli kültür bileşiminin” etkin kılınması için eğitim sistemi milli **karakterini köklü ve etkin biçimde yeniden kazanmalıdır**. Yabancı dille eğitim yanıışından vazgeçilmelidir. Türk dilinin ve kültürünün gelişimini sağlayarak, yaygın ve etkin bir eğitim sistemi kalıcılaştırılmalıdır. Kültür alanında kendi ürettiklerinin değerini bilen, onu yücelten ve gelecek kuşaklara aktarma bilincini taşıyan nesiller yetiştirecek bir eğitim sistemi yeniden egemen kılınmalıdır. Vatan ve millet bağlılığını sarsılmaz biçimde oluşturabilecek, coğrafya, tarih ve kültür bilinci kazandıracak bir milli eğitim sistemi oluşturulmalıdır. Evrensel ve insani hedeflere, milli değerlerine sahip çıkarak, kendi öz kimliğiyle katılacak bir neslin yetiştirilmesi temel hedef olmalıdır. Bu hedefin temel dayanağı, “Milli Kültür Bileşimi”dir.

“Milli Kültür Bileşimi”; bağımsız, her türlü taklitcilik ve teslimiyetçilikten uzak, kimlikli, benlikli ve ilkeli olmanın, ortak tasada, ortak hedefte birlikte olmanın, ortak inanç ve ideallerde buluşmanın adıdır. Bu amaç, bu ülkenin tüm değerleriyle yoğrulmuş her bireyin arzusudur.

Zaman, Türkiye’nin aleyhine işlemektedir. Bir an önce harekete geçilmesi, bütün milli/ulusal düşüncelerin, her türlü görüş ayrılıklarını geride bırakarak, güçlerini birleştirmeleri, bütün varlığını bir noktada toplamaları zorunluluk haline gelmiştir. **Kuvay-ı Milliye ruhuyla yeniden top yekün bir Milli Kurtuluş duyarlılığı ve stratejisi yaratılmalıdır. Ve Cumhuriyet yeniden “bilhassa kimsesizlerin kimsesi olmalıdır.”**

Tarihi Çağrımız:

Tarihin takdirle anacağı bu gibi onurlu ve sorumlu şahsiyetler ve bu şuurulu girişimler, her türlü tebrik ve teşekkürü hak etmektedir. Ama kanaatimizce yeterli değildir. Türkiye’miz Endülü’sün ve Osmanlı’nın son dönemlerinden daha beter bir vaziyettedir. Atatürk’ün Nutku’nun 1. cildinin 1. meselesi ve Gençliğe Hitabesi; sanki özellikle bu günlere hem işaret etmektedir, hem yol göstermektedir.

Vatani ve vicdani sorumluluk düşüncesiyle, Milli siyaset bilinciyle, haklı ve hayırlı bir cephede, Milli düşünce ve sorumluluk bilinci sahiplerinin güç ve gönül birliği yapması ve halkımızın derlenip toparlanması elbette en büyük dileğimizdir.

Ama maalesef, dileklerle realiteler, her zaman uyumlu değildir.

Bazen acil müdahaleler ve köklü tedbirler; kör çıkmazların tek çaresi haline gelmektedir. Önemli olan müdahale ve tedbirleri, mümkün olan en yumuşak ve yasal yöntemlerle gerçekleştirebilmektir.

Ülkesini, milletini ve devletini seven, sağcı, solcu, Milli görüşçü herkesin ve her kesimin, Yeni bir Kuvay-ı Milliye ruhuyla, bu tehlikeli gidişe artık dur demesi gerekir. Çünkü yarınlar çok geç olabilir.

Türkiye’yi AKP iktidarı yönetmemektedir.

Dış politika ABD’nin güdümündedir.

İç politikayı AB belirlemektedir.

Ekonomi IMF’nin denetimindedir.

Kanunlar Brüksel’den gönderilmektedir.

İstihbarat işlerini CIA-MOSSAD yürütmektedir.

Talabani ve Barzani gibi iki aşiret reisi bile bölgede, bu iktidardan daha etkin ve yekindir.

Ülkemiz; parçalanma, Avrupa’ya eyalet yapılma ve BOP tuzağıyla İsrail’e katılma aşamasına gelmiştir.

Ama, ne yazık ki;

Ne hükümetten, ne Meclisten ne de muhalefetten, bu tehdit ve tehlikeleri algılayacak ve yeterli önlemleri alacak bir umut ışığı da maalesef görülmemektedir.

Üstelik, Milli çıkarlarımıza yönelik tehditler karşısında; halkımızın değişik kesimlerinin ortak bir tepki ve tavır göstermesine karşılık, eski görüşlerini ve partilerini bırakıp farklı ve aykırı bir siyasi oluşum bünyesinde toplanmalarının pek de mümkün olmadığı sosyal bir gerçekliktir.

Daha da üzücü olanı, uzun yıllara dayanan kültür emperyalizmi ve marazlı medyanın uyuşturucu

etkisiyle, toplum milli konulara ilgisiz ve duyarsız hale getirilmiş, kafalar TV. Kutusuna çevrilmiş ve uzaktan kumandalı manipölasyona uyarlanmış vaziyettedir.

Bu nedenle; yeni bir seçimin, yerli ve milli bir değişim ve dönüşüme imkân verecek bir partiyi iktidara taşıma olasılığı, şu ortamda maalesef çok zayıf görülmektedir.

Üstelik: Hem aklen, hem vicdanen, hem de dinen; şu 6 şeyin partisi olamaz, yanlıştır ve yasaklanmıştır.

- 1- Din Partisi; (İslam Partisi, Hristiyan Partisi gibi..): Çünkü istismarcı ve kayırmıcıdır.
- 2- Mezhep ve Meşrep Partisi; (Alevi Partisi, Sünni Partisi, Nurcu, Tarikatçı Partisi gibi): Çünkü kışkırtıcı ve karıştırmacıdır.
- 3- Irk Partisi; (Kürt Partisi, Türk Partisi, Laz Partisi gibi..): Çünkü yıkıcı ve dağıtımcıdır.
- 4- Bölge Partisi; (Ege Partisi, Güneydoğu Partisi gibi): Çünkü ayrıcalıklı ve ayırmıcıdır.
- 5- Meslek Partisi; (Memur Partisi, Esnaf Partisi, Köylü Partisi gibi..): Çünkü dışlayıcı ve neme lazımcıdır.
- 6- Ortak Değerler Partisi; (Türkiye Partisi, Atatürk Partisi, Cumhuriyet Partisi gibi): Çünkü yıpratıcı ve yozlaştırmacıdır.

O halde ne yapılabilir?

Önerimiz, Kuvay-ı Milliyecilerin bütün gücünü toplayarak: Etkili ve yetkili kişi ve kesimlere anayasal yükümlülüklerini yine anayasal yöntemlerle yerine getirmeyi hatırlatıcı, kapsamlı ve kuşatıcı bir baskı cephesi oluşturmaya yönelmesi, bizce en geçerli ve gerekli yol olarak görülmektedir .

İşte bu vaziyette anayasamızın Sn. Cumhurbaşkanına görev olarak yüklediği “Meclisi Feshetme” yetkisini kullanmasının zamanı gelmiştir ve geçmektedir. Kaldı ki;

Bu demokratik bir tepki ve anayasal bir davettir...

Hemen ardından bir kurucu meclis seçilmeli ve yeni, yeterli, milli ve çağdaş bir anayasa hazırlanıp Millete arz edilmelidir. Bu anayasa:

- Temel insan haklarına ve Evrensel hukuk kurallarına bağlı
- Milli ve manevi yapımıza, kendi kültür ve kimlik potamıza saygılı
- Atatürk ve Cumhuriyet devrimlerinin amaçlarına, demokratik ve laik esaslara duyarlı,
- İlimi ve ahlaki doğrulara dayalı, Devlet-Millet barışını sağlayıcı

Tüm önyargılardan ve dış baskılardan uzak olarak düzenlenmelidir.

Bu tür ortak eylemler ve girişimler, en azından, Milli diriliş ve direniş şuurunu güçlendirecektir ve arzu edilen siyasi birlikteliğe de zemin hazırlayıcı niteliktedir.

Evet, Türkiye’imiz için, acilen yeni ve köklü bir devrim ve değişim gerekmektedir.

Şunu özellikle ve kesinlikle belirtelim ki:

Ne demokrasi demagojileri, ne Kopenhag kriterleri... Ne küreselleşme kem-kümleri, bunların hiç birisi;

- Ülkemizin bütünlüğünden, Milletimizin birlik ve beraberliğinden
- Devletimizin güvenliğinden ve geleceğimize, asla daha önemli ve öncelikli değildir.

Milletçe; huzur, refah, hürriyet ve haysiyetimiz her şeyin üstündedir.

Tarih: “Boş ver, bana ne, bekleyip görelim” diyenlerin alçaltıcı akıbetlerinin, acı hikâyeleridir.

SONSÖZ YERİNE

ATATÜRK'Ü DOĞRU ANLAMAK VE UYGUN TANITMAK LAZIMDI

Cumhurbaşkanı Recep T. Erdoğan, Mustafa Kemal Atatürk'ün vefatının 78. yıl dönümü nedeniyle şu mesajı yayınlamıştı:

"Cumhuriyetimizin bânisi Gazi Mustafa Kemal'i, ebediyete irtihalinin 78. sene-i devriyesinde rahmetle yâd ediyorum. 1919'da Samsun'a çıkararak başlattığı İstiklal Harbimizi, 1923'te Ankara'da Cumhuriyeti kurarak zafere ulaştıran Gazi Mustafa Kemal, adını tarihe nakşettirmiş kahraman bir asker, büyük bir devlet adamıdır. Gazi Mustafa Kemal, bu ülkenin ve milletimizin ortak değerlerinden biridir... Uzun yıllar Gazi'yi sahiplendiğini iddia eden bazı kesimler, maalesef, onu kendi marjinal ideolojilerine, günlük siyasetin kısır tartışmalarına alet etmişlerdir. Oysa Gazi'nin hatırasına sahip çıkmak, bağımsızlığımıza, vatanımıza, bayrağımıza, Cumhuriyete ve ülkemizin bin yıllık medeniyet birikimine, Kurtuluş Savaşı ruhuyla sahip çıkmayı gerektirir... Bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da, Türkiye'nin istikrar ve güven içinde büyümesi, demokrasimizin standartlarının yükselmesi ve Gazi Mustafa Kemal'in "en büyük eserim" dediği Cumhuriyetimizin güçlenmesi için yılmadan, yorulmadan çalışmayı sürdüreceğiz. Bu düşüncelerle, Gazi Mustafa Kemal ve silah arkadaşlarına bir kez daha Allah'tan rahmet diliyor, aziz şehitlerimizi, gazilerimizi ve tüm ecdadımızı şükranla anıyorum. Ruhları şad olsun."

Numan Kurtulmuş ise, Bakanlar Kurulu toplantısına verilen arada gazetecilere yaptığı açıklamada Türkiye'nin milli mücadelesinin kimsenin babasının malı olmadığını belirterek, şunları açıklamıştı:

"Bu memlekette Mustafa Kemal Atatürk herkesin ortak değeridir. Mustafa Kemal Atatürk Türkiye'nin kurucu başkomutanıdır, Recep T. Erdoğan da bugünkü başkomutanıdır. Dolayısıyla, Recep T. Erdoğan ile Mustafa Kemal Atatürk'ü farklı yerlerde göstermeye çalışmak, en azından siyaseten birtakım hesapların içerisinde olmak demektir. Arkadaşlar bundan vazgeçsinler, bu fayda getirmez."

İyi de; Sn. Cumhurbaşkanı ve Başbakan yardımcısı bunları açıklarken, yandaş yazarların her fırsatta Atatürk'e hakaret yağdırmalarını nasıl okumamız lazımdı? Bu yandaş yalakalar, kasıtlı bir tavırla Sn. Cumhurbaşkanının ve iktidarın başına bela sarmaya mı uğraşmaktaydı, yoksa rüşvet-i kelim cinsinden bazı kesimler oyalandırmaya ve toplum kandırılmaya mı çalışılmaktaydı? Bu arada Sn. Erdoğan'ı "Mehdiyet Mimarı" sayan bazı zevzek zırvacılar, Bizim Atatürk'e sahip çıkmamıza niye o kadar atıp tutmaktaydı?

Atatürk; kökeniyle, kültürüyle, kimliği ile; dini ile, dili ile, değerleri ile tarihin en muhteşem Türk İslam Medeniyeti Osmanlının, içten içe çürümüş çınarının kökünden filizlenen, çağdaş aşılı bir dalı ve şanlı tarihimizin bir devamıdır. Atatürk ne TANRIDIR, ne masal kahramanıdır, ne de bazı zavallıların iddiası gibi bir Deccal-Süfyandır. O İlâhi kaderin bir tasarısı ve fitri dehası ile, hemen her tarafı 7 düşman düvelce işgal altına alınan Anadolu ve Trakya coğrafyasını; en az imkân ve elemanla ve en asgari zayıfla kurtarmayı başarmış, ve Türkiye coğrafyasındaki enkazı kaldırıp Anadolu arsasında yeni bir medeniyet merkezi kurulmaya müsait ortamı hazırlamış kutlu bir komutandır. Tarihi ve talihli her şahsiyet gibi Mustafa Kemal'in de, millet olarak sahip çıkmamız ve saygı duymamız gereken bir MİRASI, şükranlıkla anmamız gereken doğruları; ama bunların yanında yarım bıraktıkları, başlayıp da başaramadıkları, birtakım yanlışları da vardır. Yaşadığı

zamanın ve ortamın, şartlarına, zorluklarına, imkânsızlıklarına, dış baskılara ve iç hıyanet odaklarına bakmadan; bugün rahat koltuğunda oturup Atatürk'ün şahsı ve icraatları hakkında atıp tutmak, eğer bir cehalet veya soysuzluk değilse bile en azından boşboğazlıktır.

Bu nedenle, Bizim çok ciddi, uzun süreli ve gerçekleri belirleyici araştırmalarımız sonunda vardığımız kanaatimiz şudur. Yakın tarihimize yön ve şekil veren ve ilk bakışta birbirine oldukça zıt ve karşıt görünen üç önemli şahsiyet vardır. Bunlar elbette farklı hayat tarzlarına, aykırı bakış açılarına ve çok ayrı platformlarda ortaya çıkmalarına rağmen: 1- Sultan Abdülhamid Han, 2- Mustafa Kemal Paşa, 3- Prof. Dr. Necmettin Erbakan. Bunlar dini değerlerine ve Milli Manevi temellerine bağlı kalarak çağdaş gerekler doğrultusunda Türkiye'yi yeni bir Medeniyet merkezi yapma amacı ve çabasında birleşen çok önemli köşe taşlarıdır. Her şeyden önce Atatürk sağlam inançlı ve imanlı bir insandır. Onu dinsiz ve darwinist göstermek Onun yüksek zekâsına ve dehasına hakaret sayılır.

Velhasıl şu anda toplumda: Dışlayıcı ve düşmanlaştırıcı değil, BARIŞTIRICI; kışkırtıcı ve kamplaştırıcı değil, KUCAKLAŞTIRICI; ayrıştırıcı ve arsızlaştırıcı değil, YATIŞTIRICI ve YAPIŞTIRICI bir ATATÜRK'e ihtiyaç vardır ve zaten Atatürk böyle bir insandır ve Kurtuluş Savaşını bu vasfıyla kazanmıştır. Aksini savunanlar ve Atatürk'ü kendi ideolojisine kılıf yapanlar hem yanılmaktadır, hem yanlış yapmaktadır. Ayrıca Atatürk'ün bir beşer olarak yanlışlarını ve yanlışlıklarını değil, aklen, ilmen, tarihen, vicdanen ve dinen uygun bulunan doğrularını esas almak ve ortak payda yapmak zorundayız. Zaten doğruları esas alarak ve yanlışlardan sakınarak hazırlanan akli, milli ve insani bir sisteme biz ADİL DÜZEN ismini takmışız. 1-Aklı selim, 2-Müspet ilim, 3-Tarihi deneyim ve birikim, 4-Vicdani kanaat ve tatmin, 5-Kur'an'ı Kerim; bunların ittifakla hayırlı ve yararlı buldukları DOĞRU, ve yine bunların ittifakla kötü ve zararlı buldukları YANLIŞTIR.

Bizzat Atatürk; *"Benim manevi mirasım akıl ve ilimdir"* dediğine ve Kur'an anlaşılсын ve dikkate alınsın diye Kur'an'ı Elmalı Hamdi Yazır'a tercüme ettirdiğine göre bu beş temel ölçü Atatürkçü düşünceye de uygun bulunmaktadır, itirazlar sadece saplantıdır ve duygusaldır. **Zaten bir toplumu oluşturan halkın çoğunluğunun DİNİ ile DÜZENİ çatışırsa orada huzur kalmayacaktır!**

- 1- Bu durumda insanlar ya dinine bağlı kalacak, ama düzenle zıtlasacaktır.
- 2- Ya düzenin, inancına aykırı kurallarına ve imkânlarına kapılacak, vicdanı yozlaşacaktır.
- 3- Veya insanlar; hem dinini, hem düzeni idare etmeye kalkışacak, böylece münafıklaşmış olacaktır.

Erbakan'ın D-8 ve Adil Düzen projeleri de, Mustafa Kemal'in de bazı hedeflerinin ve hayallerinin sistemleştirilip tatbikata koyulmasıdır.

Atatürk'ün yararlı adımları ve yarım bıraktıkları:

Evet, sanki kader Atatürk'ü "Cihat" (Milli Savunma ve Ahlaki Dayanışma) ruhunu ve "İçtihat" (İlmi Araştırma ve Yerli Kalkınma) şuurunu yitirmeye başladığı için çürümeye ve çözülmeye başlayan ve 1'inci Dünya Savaşıyla yıkılan Anadolu arsasındaki Osmanlı enkazını kaldırmak ve kurulacak yeni bir dünya medeniyetine zemin hazırlamakla görevli kılmıştır. Ne var ki bu tarihi devrim ve değişim programını uygularken, bize göre yararlı kararları yanında, tartışma konusu olan ve eksik bırakılan tarafları da vardır.

Örneğin; giderek yozlaşmış ve genellikle istismar ocağına çevrilmiş bulunan tekke ve zaviyelerin kapatılmasıyla bir adım atılmış, ama yeni ve yeterli manevi eğitim kurumlarının oluşturulamaması önemli bir boşluğa yol açmıştır. Çünkü bu boşluğu sonradan ya sahte şeyhler, ya da dinsiz şebekeler doldurmaya çalışmıştır.

Önemini ve özelliğini tamamen yitiren ve artık çağın şartlarına intibak edemeyen medreselerin kaldırılması bir mecburiyet halini almış, ama gerekli ve gerçekçi dini eğitim kurumlarının açılması konusunda gevşek davranılmıştır. Öyle ki bir ara dini bilgiler yönünden ülkeyi koyu bir cehalet bulutu kaplamıştır.

Harf devrimiyle Latin alfabesine geçilmesi yerinde ve yararlı bir girişim sayılmakla beraber, eski harflerin tamamen yasaklanması doğru olmamıştır. Çünkü bunun sonucu milletimiz tarihi mirasından tamamen koparılmış ve eski harflerle yazılmış önemli evrak ve eserleri okuyamaz, anlayamaz hale gelmiştir. Dedelerimizin yazdığı çok kıymetli kitap ve kaynakları çözmek için bir ara batıdan uzmanlar getirilmeye mecbur kalınmıştır. Halbuki bugün birkaç yazıyı birden kullanan pek çok ülke vardır.

Kadınların toplum hayatındaki etkin konumuna kavuşması hususundaki gayretler faydalı olmuş, ama bu arada sonradan ahlaki yozlaşmaya neden olan birçok davranışların önünü tıkayacak tedbirler yeterince alınamamıştır.

Türkiye'de yaşayan ve İslam potasında kaynaşmış mutlu ve Milli bir mozaik oluşturan Yörük, Kürt, Çerkez, Abaza, Laz, Zaza gibi... farklı kökenden insanlarımızın tamamını tanıtan bir üst kimlik olarak "Türk etiketinin" kullanılması yararlı olmuş, ama bu kavramın, dönmeler ve masonik kesimlerce ırkçılık ve kafatasçılık hesabına kullanılmasını önleyecek şekilde, milliyetçiliğin dozu iyi ayarlanamamıştır. Gerçi Atatürk, hem söylemleriyle hem de eylemleriyle ırkçılığa karşı olduğunu sürekli vurgulamıştır. Hatta bir ara Atatürk'ün berberi olan Selanikli Rıdvan, diğer hizmetçilere *"Biz olmasaydık, siz kurtulamazdınız"* diye şaka yapmış, onlar da *"Hadi oradan, Selanik'ten çıkırsa çıkırsa Yahudi çıkar"* diye takılmışlar. Bu sözleri duyan Atatürk, bir yemek esnasında ve bunları konuşanların da bulunduğu bir sırada, Nuri Cankar'e sormuşlar:

"-Nuri Bey, söyle bakalım Selanik'ten en çok ne çıkar?" Atatürk'e yakınlığı ile bilinen ve nazi çekilen Nuri Cankar ise şu cevabı yapıştırmışlar:

"-Bol Yahudi çıkar Paşam!..." Bunun üzerine Atatürk alaylı bir gülümseme ile şunları hatırlatmışlar:

"-Benim için de bazı kimseler (Selanik'te doğduğumdan) Yahudi olduğumu söylemek istiyorlar. Ama şunu unutmamak lazımdır ki, Napolyon da Korsikalı bir İtalyan'dı. (Yani aslen Fransız değildi) ama Fransa'ya hizmet etti ve Fransız olarak öldü ve tarihe Fransız olarak geçti. (Bu nedenle) İnsanların içinde bulundukları cemiyete çalışmaları lazımdır..."²⁶³

Ve yine Atatürk bugün yanlış uygulanan ve zorbalığa kayan bir laiklik anlayışının sahibi ve savunucusu olmamakla beraber, *din hizmetleriyle devlet işlerinin ayırımını* esas alan ve halk iradesine dayanan Cumhuriyet konusundaki kararları yerinde ve yararlıdır. Ancak Türkiye'yi bütün dünya Müslümanlarının manevi merkezi ve mümessili konumunda tutacak "Hilâfet" kurumunun lağvedilmesi, bize göre tarihi bir fırsatın kaçırılmasıdır. Ve bunun hikmeti halâ bazılarınca anlaşılamamıştır. Atatürk, Anadolu'yu parçalanmaktan kurtarmak ve bağımsız Türkiye Cumhuriyetini kurmak hatırına, daha önce hararetle savunup sahip çıktığı "Hilafet" kurumunu, ilga'ya mecbur kalmış, ancak yine bir diplomasi dehasıyla, hilafeti Osmanlı hanedanından alıp, Türkiye Büyük Millet Meclisi'nin uhdesine bırakmıştır. Yeri gelmişken şu hususu da özellikle belirtelim ki "Laiklik" maddesini anayasaya, Atatürk'ün ölümcül hastalığının pençesine yakalandığı 1937 yıllarında İnönü koydurmuş ve Şeflik döneminde bu madde bir zulüm ve kıyım mekanizmasına çevrilmiştir. Yoksa hem Atatürk'ün 3 Ciltlik Nutuk'unda hem O'nunla ilgili hatıra kitaplarında tek bir kelime olsun "Laiklik" kelimesinin kullanıldığını kimse gösteremeyecektir. Anlaşıyor ki Atatürk Laiklik kurumunun ve kavramının istismar edileceği endişesi içindedir.

Şu önemli bir tespiti hatırlatalım:

"Bu arada; Hilafet'in nasıl ve daha doğrusu ne kadar kaldırıldığını da iyi biliyor değiliz. Atatürk'ün 'ilga' ile gerçekte tam olarak ne yaptığını kavrayabiliyor muyuz? Aslında Gazi, Hilafet'i doğrudan kaldırıp yok etmiş değildir... Dâhiyane bir çözümle; Hilafet'i TBMM'nin hükmi şahsiyetine mal etmiştir. Atatürk demek istiyor ki:

"...Hilafet, bir hanedan süsü değil, İslam dünyasının liderlik kurumudur. Lakin bu unvan, halâ Haçlı kuşatması altında ve zor durumda olan Türk milleti için, şimdilik bir yüküdür. Onu üstümüzden atmıyoruz, demokrasi çağının gereklerine uygun şekilde güncelleştiriyor, halkın iradesinin tecelli ettiği

makam olan Meclis'in, kurum misyonu çerçevesine dâhil ediyoruz. Dolayısıyla biz halâ İslam âleminin doğal lideriyiz. Başka bir Müslüman ülke Hilafet'i üstlenemez." Şimdi mukayese edelim: Böylesine ilerici bir hamledeki devlet adamlığı çapı nerede, Hilafet'in kaldırılışının yıldönümünde geçmişi karalamak için yeni bir vesile arayanların toplantısını fırsat edinin dinimize küfretme talihsizliği nerede?...

Oysa Atatürk inançlı ve kararlı bir insandır. O İslam'a değil; din istismarına, akıl ve vicdan dışı safsatalara ve zamanla yozlaşıp koflaşmış kurum ve kurallara karşıdır. Tarihi devrimlerine de işte bu yüzden kalkışmış ve elbette doğru adımlar yanında, eksik bırakılan hatalar da yapılmıştır. Yukarıda da belirttik; Batı medeniyetinin hem İslam'dan, hem bilimsel çalışmalardan kaynaklanan bazı doğru verilerinden yararlanmak, böylece önce aramızdaki mesafeyi kapatıp sonra onları aşmak (Muasır medeniyetin fevkine çıkmak) için, harf inkılâbı lazımdı, yararlıydı; ancak eski yazıyı tamamen yasaklamak ve unutturmak yanlıştı ve zararlıydı. Çünkü yetişen yeni nesil, muhteşem bir medeniyet birikimi olan kitaplarımızı, tarihi belge ve kaynaklarımızı okuyup anlamaz hale sokulmuşlardı. Oysa Latin harflerine geçilmekle beraber, eski yazımızın da öğretilmesinde hiçbir sakınca bulunmamaktaydı.

Ve yine çoğu meskenet yuvasına çevrilmiş, asli özelliğini ve işlevini yitirmiş, hatta bir kısmı Sabataist (Gizli Yahudilerin) güdümüne girmiş tekke ve zaviyelerin kapatılması bir zaruret halini almıştı. Ancak toplumun manevi ve ahlaki eğitim ihtiyacını karşılayacak yeni ve yeterli kurumların hizmete sokulmaması, bu boşluğun din istismarcılarınca ve ehil olmayan insanlarca doldurulmasına yol açmıştı. Ve tabi önce Sultan Abdülhamid'e karşı haksız bir muhalefet bayrağı açanların ve mason ittihatçılarla ortak safta bulunan İslamcı aydınların, daha sonra Mustafa Kemal'e karşı da aynı olumsuz tavrı takınmalarının, psikolojik yanılgıları ve günümüze yönelik politik yansımaları üzerinde de, dikkatle durulmalıydı.

Ve asla unutulmasın ki, Atatürk de nihayet bir insandı. Haliyle Onun da yanlışları ve yanılgıları olacaktı. Elbette Onun da "keşke yapmasam" dediği pişmanlıkları, isteyip de başaramadıkları, başlayıp da yarım bıraktıkları vardı. Ama her şeye rağmen, şanlı kurtuluş savaşımıza önderlik yapan ve bağımsız Türkiye Cumhuriyeti'ni bize miras bırakan zattı. Kaldı ki O'nun yaşadığı dönemdeki şartları, imkânları, zorlukları ve dengeleri gözetmek zorunda olduğu güç odaklarını hesaba katmak lazımdı. Bu nedenle Onu tabulaştırıp Tanrılaştıranlar da, Ona düşmanlık yapanlar da haksızdı ve kötü maksatlıydı.

İsimlere ve ideolojilere takılmamalı, sistemlere ve milli stratejilere bakmalıdır!

Hangi dinden ve kavimden olursa olsun;

•Ülkemiz ve halkımız için kötü şeyler düşünmeyen, •Siyonizm'in Dünya hâkimiyeti ve Büyük İsrail hayali peşine düşmeyen ve Türkiye'yi kendi vatani gören, •Yurt içinde ve dışında gizli ve kirli hıyanet odaklarıyla ilişkiye ve işbirliğine girişmeyen, •İyi niyetli, kabiliyetli ve karakterli olanlarla; birlikte çalışma, sorumluluklarımıza ve sonuçlarına beraber katlanma, ülkemizin nimetlerini de, külfet ve zahmetlerini de ortak paylaşma siyaset ve stratejisini benimseyen... Erbakan Hoca haklıdır.

Bunun yanında; •Vatanımızı, halkımızı ve ülke imkânlarımızı İsrail'in hesabına kullanmak, yıpratmak ve yıkmak isteyen, •İslami inancımızı ve Milli ahlakımızı bozmak, laytlaştırmak ve yozlaştırmak isteyen... •Mason locaları ve hıyanet odaklarıyla birlikte çalışıp, ekonomik, teknolojik, politik ve psikolojik alanda bizi kuşatmak ve geleceğimizi karartmak isteyen; niyeti ve tıyniyeti bozuk olanlara ise, mesafeli durma, gözaltında bulundurma, stratejik noktalardan uzak tutma ve sürekli dikkatli davranma... Siyaset, feraset ve dirayetini gösteren, M. Kemal'den sonraki tek lider Erbakan Hoca'dır. Evet, Erbakan Hoca, Yahudi'ye veya dönmelere değil, şeytani ve gayri insani amaçlar taşıyan Siyonizm'e ve ülkemize hıyanet düşünenlere karşıdır ve elbette haklıdır. Ülkemiz, Milletimiz, güvenliğimiz ve geleceğimiz üzerinde kötü niyet taşıyanların ve onlara taşeronluk yapanların: çok ayrı inanç ve kafalarda... Farklı konum ve kulvarlarda bulunmalarına rağmen, Erbakan karşıtlığında ve Milli Görüş korkaklığında, hep ortak tavır almaları boşuna mıdır?

Ama, korkunun ecele faydası olmayacaktır!... Kader, **Atatürk'e**; Siyonistlerin güdümündeki bütün emperyalist güçlerin **"Hasta Osmanlı'yı öldürme ve Müslüman Türk'ü tarihe gömme"** siyaset ve

saldırılarına karşı **“Anadolu’yu kurtarma ve Türk varlığını koruma”** gibi çok şerefli, ama çetrefilli bir misyon yüklemişti. **Erbakan ise;** Bütün insanlığın bünyesine, kanser urları gibi yerleşen Siyonist çıbanlarını deşmek... Her din ve düşünceden... Değişik köken ve kültürden bütün insanlığın barış ve bereket içinde yaşayacağı, Türkiye merkezli yeni ve adil bir medeniyeti kurma şuuruna, onuruna ve sorumluluğuna sahiptir... Unutmayın ki; Atatürk de, resmi apoletleri söküldükten, tüm siyasi yetkileri elinden gittikten sonra, tarihi devrimini gerçekleştirmiştir.!?

Bazı İslamcı yandaşları münafıklık marazı sarmıştır:

Sn. Cumhurbaşkanı, Başbakan ve Bakanlar resmi törenlerde, Anıtkabir’de, Atatürk’ün mirasına sahip çıkıcı ve Onun hedeflerine ulaşma amaçlı övgüler yazmaktadır ve bu sorumlu ve olumlu bir yaklaşımdır. Ama yandaş yazar ve yorumcuları, ilçe ve Belediye Başkanları her fırsatta küstahça bir tavırla Mustafa Kemal’e çatmakta ve ucuz kahramanlık taslamaktadır. Şimdi soruyoruz:

• **Acaba bu uyuz takımı, Sn. Cumhurbaşkanını ve AKP iktidarını zora sokmak için mi bu patavatsızlıkları yapmaktadır?**

• **Yoksa birileri bunların kulağına “Ya hu Cumhurbaşkanımız takiyye icabı öyle davranmaktadır, ama sizlerin Atatürk’e çatmanız lazımdır” diye mi fısıldamaktadır?**

Mustafa Kemal, Abdülhamid’in önemli fikirlerinin takipçisi konumunda mıydı?

Bizi bunu sormaya yönelten temel faktör, II. Abdülhamid’in hatıraları ve reform girişimleridir. Özellikle Abdülhamid’in Beylerbeyi Sarayı’nda gözetim altında tutulduğu dönemde, Mustafa Kemal’in Sultanın gözetim sorumlularından yakın arkadaşı **Salih Bozok**’u ziyareti sırasında, Abdülhamid’in oğlu **Abit** ile kurduğu dostluk ve ona verdiği hediyeler oldukça ilginçtir. Mustafa Kemal’in bu tutumu bizim Abdülhamid’e gönderilen olumlu mesajlar olarak değerlendirmemize neden olmuştur. Çünkü bu yakınlık kurma girişimi, siyasi zekâsı keskin iki kişi arasında mesaj niteliği taşıyacak kadar açık bir görüntü sergilemektedir.

Abdülhamid’in herkesten uzaklaştırıldığı, hakkında olumlu düşünceler taşıyanların cezalandırıldığı olağanüstü bir dönemde, Mustafa Kemal’in oğlu **Abit**’e hediyeler vermesi, **“Abdülhamid’in dikkatini çekme”** amacı da gütmektedir. Abdülhamid bunu mesaj olarak değerlendirir ve Mustafa Kemal’e değerli bir hediye ile karşılık vermek ister. Fakat siyasi incelikleri çok iyi bilen Abdülhamid; yanlış anlaşılır, **“Abdülhamidci!”** damgası yer ve zarar görür diye bundan vazgeçer. Fakat Mustafa Kemal Paşa’yı yakından görmek istediğini Abit’e söyler. Bir gün Abit koşarak gelir ve babası Abdülhamid’e Mustafa Kemal’i camdan gösterir. Abdülhamid yerinden kalkıp cama yaklaşır ve ilerlemiş yaşında zor gören gözleri ile dikkatle bakıverir. Uzaktan yüzünü pek seçemese de sırtındaki pelerini ile görebildiği kadarını hatıralarında şöyle nakletmiştir: **“Sıradan bir askere benzemiyordu, tehlikeli ve hürmet telkin edici bir sükûneti vardı. Enver Paşa’nın kendisinden (Mustafa Kemal’den) neden çekindiğini o zaman anladım... (Enver’in kıskançlığı) Bunlar küçük ve basit şeylerdir! Çanakkale’de İngiltere, Fransa gibi iki büyük devletin ordusunu ve donanmasını durdurup, yüz geri ettirdi ya, Bana da lazım olan böylesidir. (Mustafa Kemal’in) Muvaffakiyeti için dua ettim.”**²⁶⁴ Ayrıca Abdülhamid hatıralarında Mustafa Kemal ile aralarında kalpten kalbe bir yol oluştuğuna dikkat çekmektedir.

İkinci neden de şudur:

Abdülhamid’in 1917’de dünyada büyük yankılar uyandıran, Paris’te ve İstanbul’da yayımlanan siyasal görüşlerine Mustafa Kemal’in ilgisiz kalması düşünülemezdi. Özellikle Mustafa Kemal’in, Abdülhamid’in geleceğin Anadolu merkezli yeni devleti hakkındaki düşüncelerinden habersiz olması imkânsız gibidir. Onu bu konularda bilgisiz göstermek doğru değildir. Evet, Mustafa Kemal Abdülhamid iktidarının etkili muhaliflerinden biridir. Buna rağmen bu iki şahsiyetin Türk devletine ve milletine vermek istediği şekil, birbirine çok yakın görünmektedir. Bunu kanıtlamak da kolaydır. Çünkü Abdülhamid’in icraatları ve **“Siyasi Hatıralarım”** adlı notlarındaki düşünceleri ile Mustafa Kemal’in icraatları birbirine çok benzemektedir. Elbette bütün bunlar,

²⁶⁴ Abdülhamid’in Hatıra Defteri, Sadeleştirerek yayına hazırlayan İsmet Bozdağ, Kervan Yayınları, III. Baskı, İstanbul-1975, s. 169-170; Ayşe Osmanoğlu, Babam Abdülhamid, Güven Yayınevi, İstanbul-1960, s.211

aralarında hiçbir farkın olmadığı anlamına da gelmemektedir. Fakat Abdülhamid'in, **"hayatının son yıllarında başkentin İstanbul'dan Konya'ya taşınabileceğini, kendisinin de Bursa'ya götürülebileceğini, dolayısı ile buna hazırlıklı olunması gerektiği"** mesajını getiren Enver Paşa'ya gösterdiği tepkide, "saltanat"ın anlamını çoktan yitirdiğini görmek gerekir. Artık Abdülhamid'in tek ölçüsü vardır ve buna hizmet edenlere de dua etmektedir: Türkleri tarihe gömmek isteyen **"Düşmanı durdurmak!"**²⁶⁵

Evet, Mustafa Kemal, Abdülhamid iktidarının muhalifidir; fakat hedeflerinin takipçisidir. Bu da bir paradoks değildir.

Abdülhamid ve Mustafa Kemal'in "Misakı Milli sınırlarına çekilme ve çekirdekleşip güçlenme stratejileri": Uygarlık mücadelesi verenler için kalkınma ve uygarlaşma, topraktan daha önemlidir. Bu nedenle Mustafa Kemal, Lozan'da bir an önce barış olsun da kalkınma ve uygarlaşma mücadelesi başlasın diye fazla toprak elde etmek için direnmemiştir. Benzer fırsatları Abdülhamid de gözetmiştir, fakat imkân verilmemiştir. Hatıralarında **"...Bize de hiç olmazsa on senelik bir sulh tanınsa Japonların o kadar imrenilen ilerlemelerini biz de yapabiliirdik"**²⁶⁶ demektedir. Mustafa Kemal'in Avrupa Medeniyeti ile aramızdaki farkı kapatmak için yaptığı fedakârlıkları idrak edemeyenlerin, Onu daha fazla toprak elde edememekle eleştirmeleri yersizdir ve seviyesizdir.

Mustafa Kemal, daha yüzbaşı iken İttihatçı kesimlere ve yönetimin üst kademelerindeki tanıdığı sorumlu kişilere, Osmanlı Devleti'nin Kuzey Afrika ve Ortadoğu'dan çekilmesini ve bu toprakları yöre halklarına terk etmesini önermiştir. Devletin ancak Anadolu'ya çekilerek ve kavmi (ulusal) niteliğe kavuşarak kendisini savunabileceği tezini ileri sürmüşlerdir. Oysa bu tez daha önce Abdülhamid tarafından gündeme getirilmiştir. İslâmcı siyasetçiler buna tarih tezlerinde yer vermedikleri gibi Mustafa Kemal'i imparatorluğu küçülten politikaları savunduğu için eleştirmişlerdir. Abdülhamid, gelişmelerin Osmanlı'yı böyle bir sona sürüklediğini fark etmiştir. Bu nedenle, Balkanlar'dan Anadolu'ya nüfus kaydırmaya bile başladığı bilinmektedir.

Mustafa Kemal'in Filistin duyarlılığı ve Siyonizm karşıtlığı!

Atatürk'ün yarı resmi "Hâkimiyeti Milliye" Gazetesindeki: "Batılı devletlerin, Hz. Peygamberimizin manevi mirası ve biz Müslümanların da kutsal mekânı olan Kudüs ve Filistin topraklarında bir Yahudi Devleti kurma emellerini öğrenmiş bulunuyorum. Böyle bir işgale asla izin vermeyeceğimizi ve gerekirse tüm İslam ülkeleriyle birlikte kahraman ordumuzu o bölgeye sevk edeceğimizi açıkça ilan ediyorum" demeci üzerine İsrail'in kuruluşunu 11 yıl geciktirmesi nedeniyle Siyonist Baron David Rockefeller hatıratında, Atatürk'e kin kusmuşlardır. Ve soruyoruz, Atatürk'e seviyesizce sataşıp, zalim İsrail'le normalleşme anlaşması imzalayanları alkışlayan yandaşlar, nasıl bir vicdan taşımaktadır? **"Misak-ı Milli sınırlarımız kapsamındaydı"** havasıyla Haçlı Amerika ve Avrupa kuyruğunda Musul'a saldırmaya gerek yoktu. Erbakan'ın 5-P formülü uygulansa doğru ve doğal bir şekilde sonuç alınacaktı.

Mustafa Kemal strateji dehasıyla, şimdi İğdır ilimizle Nahcivan arasında Aras nehrinin sınır çizdiği Aralık ilçemizin burun gibi uzandığı bölgeyi İran Şahıyla anlaşıp yurdumuza katmıştır. Böylece Azerbaycan'a ve Türk diyarına bir kapı aralamıştır. Oysa İran'la Irak Basra Körfezinde Abadan karşısındaki bu bölgenin yüzde biri küçüklüğündeki bir adacık için 8 yıl savaşmış iki milyon insanın kaybına yol açmışlardır. Atatürk ise, Türkiye'yi ziyarete gelen İran Şahına Ağrı Dağının arka tarafındaki sulak yaylaları verip bu stratejik bölgeyi ülkemize katmış ve bu anlaşmayı imzalamaya giden Dışişleri Bakanı Tefik Rüştü Aras soyadını buradan almıştı. Yetmez, Atatürk en zor şartlarda ve Suriye üzerinden Libya'yı işgal eden İtalyanlara karşı savaşmak ve Ömer Muhtar gibi kahramanlara yol açmak üzere o bölgeye gidip aylarca savaşmış ve gözünden yaralanıp hastaneye kaldırılmıştı. Şimdi Haçlı Avrupa ve NATO ordularıyla İzmir'i komuta merkezi yapıp Libya'ya saldıranlar ve on binlerce insanın katline ve Libya'nın bölünmesine yol açanlar Mustafa Kemal'den hâlâ utanmazlar mıydı?

²⁶⁵ Abdülhamid'in hatıra defteri, İsmet Bozdağ, s. 169

²⁶⁶ Abdülhamid, Siyasi Hatıralarım, s. 115; (1450'den 1900'e kadar Osmanlı Devleti her yüz yılının otuz yılını savaşla geçirmiştir.)

“Kemalizm”, Atatürk’ün ölümünden sonra uydurulmuş, 1938’den 1951’e kadar 13 yıl boyunca:

1-Duvarlardan ve paralardan Atatürk’ün fotoğrafları kaldırılmıştır. 2-Mustafa Kemal’in bütün kadroları dışlanıp saf dışı bırakılmıştır. 3-Bunların yerine Sabataist-Mason ve Atatürk karşıtları atanmıştır. 4-Maalesef cenazesi Etnografya müze mahzeninde bırakılmış-Anıtkabir’i Menderes yaptırmıştır. 5-Bu zaman zarfında Nutuk’un bir tek yeni baskısı yapılmamıştır.

Atatürk ekonomi ve sanayi konusunda da milli ve yerli bir kalkınmadan ve tam bağımsızlıktan yanadır. Ama maalesef:

- AKP faizli dış borcu 860 milyara çıkarmıştır. 14 yıldır 60 milyar Dolar faiz ödenmiş durumdadır.
- Obezite büyüme Milli kalkınmayı sekteye uğratmıştır. IMF Banka değil, silahlı kefalet sigortası yani (Küresel mafya FAKTORİNG) konumundadır.

1. Dönem Ergani Milletvekili -Nakşi Müridi- Filozof ve şair Çemişgezekli Nüzhet Dede’nin Büyük Zafere ve Mustafa Kemal’e alkış şiiri:

Ordum Hak mahaldedir¹
Yunan izmihlaldedir.²
O Loyd Corc, ne haldedir?
Galebe³ Kemal'dedir!

Bu Loyd Corc’un işleri;
Açık kaldı dişleri.
Türkiye’nin şişleri,⁴
Sanma ki zevaldedir.⁵
Galebe Kemal’dedir!

Bu Nüzhet’in hâmesi.⁶
Kırık, yırtık câmesi.⁷
Şu Sevr ahid-namesi,
Bilmem ne me’âldedir.⁸
Galebe Kemal’dedir!

1-Mahal: Yer, konum, **2-İzmihlal:** Yenilme, yok olup gitme, **3-Galebe:** Üstün gelme, **4-Şiş:** Ucu sivri uzun çivi, yivli tüfek cinsi, **5-Zeval:** Zail olma, tükenme, **6-Hâme:** Başın üstü, tepesi, **7-Came:** Elbise, **8-Meal:** Anlam, amaç.

Mustafa Kemal Paşa’ya yazılmıştır
Tarihte ser-varaktır,¹ ser safha-yı cemalin.²
Kandîl-i nûr-i Hak’tır; ey Mustafa, kemalin.

Estikçe bad-ı nusret,³ İslâm’a geldi kuvvet,
Verdi semaya ziynet, mevcî⁴ kızıl hilâlin.⁵

Başından eksik olmaz, seng-i Bela⁶ Bilal’in
Bak sayende daimdir, Ezanı Zülcelal’in

1-Ser-varak: Baş sayfa, **2-Safha-yı cema:** Güzel yüzünün görüntüleri, **3-Bâd-ı nusret:** İlahi yardım yeli **4-Mevc:** Dalgalanma, **5-Kızıl hilâl:** Al bayrak, **6-Seng-i Bela:** Bela taşı.

Torunu ve değerli dostumuz Prof. Metin Erhan Saraçoğlu, çocukluk döneminde Çemişgezek’teki ilkokulda bir Cumhuriyet Bayramı kutlamalarında duyduğu aşırı ve abartılı övgüler üzerine gelip Muhterem Nüzhet Dede’ye: “Dede Allah mı büyük, yoksa Atatürk mü?” diye masumane sorunca, o Zat

bu safsata ve sapıklıkları ortaya atanlara okkalı bir küfür savurduktan sonra bizim şiirleştirdiğimiz şu yanıtı vermişti:

"Kemal'i kutlayın, putlaştırmayın
 Milli kahramandır, kurtlaştırmayın
 Tanrı ölür mü hiç, bak kabirdedir
 Ülkem Masonlara, yurtlaştırmayın!"
Atatürk'ün Türkçülük ve Milliyetçilik Anlayışı

"Türk Milleti": Necip Türk kavminin yüksek inancı, insani amaçları ve kahramanlık damarıyla; Anadolu'daki, Balkanlar'daki, Kafkaslar'daki, Ortadoğu'daki farklı köken ve kültürdeki insanları, İslamiyet mayası, adalet kimyası ve devlet-medeniyet DNA'sıyla meczedip bütünleştirdiği ve bütün dünyanın böyle bilip tarif ettiği, tarihi ve tabii gerçekliğin ifadesidir. Türk Milleti kavramı; Kürtleri, Çerkezleri, göçmenleri asla inkâr ve istihfaf (hafife alma) değildir; hatta hepsini barındıran ve onurlandıran bir tariftir. Anadolu coğrafyasını Türkiye, saydığımız asil ve aziz toplulukları Türk Milleti yapan bu şanlı ve şanslı kavmin varlığını ve kurucu rehberlik payını inkâr etmek, hem kaderin taksimine itiraz gafleti, hem de fiili birlik ve dirliğimizi dinamitleme girişimidir. Bunun yanında İslam'ı dışlayan veya "Türklüğün aksesuarı" gibi yaklaşan kesimler de, hem milletimize, hem de yüce dinimize karşı en büyük kötülüğü işlemektedir.

Bir insanın kendi ırkını (kavmini, kabilesini, mensubiyetini, ailesini) sevmesi ve sahiplenmesi fıtridir (yaratılış özelliklerindendir), güzeldir, gereklidir, değerlidir. Ve dinen de caiz ve münasiptir. İnsanların kendi özel geleneklerini, örf ve adetlerini, dil ve kültürlerini benimsemesi ve tercih etmesi tabiidir. Bu nedenle cemiyetteki Milliyetçilik, fertlerdeki nefis gibidir. Her insana nefis, kendi benliğini oluşturmak, haklarına sahip çıkıp savunmak ve saldırılara karşı kendisini korumak için verilmiştir ve gereklidir. Bu durum Türkler için olduğu kadar Kürtler ve diğer kavimler için de geçerlidir. Ancak, şayet bu nefsi dizginlemez, haksız ve ahlaksız isteklerine boyun eğsek, bu sefer bizim felaket ve rezalet sebebimizdir. Bir toplumun, nefsi sayılan Milliyetçilik de böyledir; kendilerini başkalarından farklı ve faziletli zannetmeye, dini, ilmi ve insani değerlerin üstünde görmeye yönelirse, işte bu ırkçılık haline gelir ve tehlikelidir. Kaldı ki hiç kimsenin doğarken ailesini, kavim ve kabilesini seçme hakkı kendisine verilmemiştir. Bu sadece Allah'ın bir tayini ve taksimidir. Hâşâ bazılarını üstün ve ayrıcalıklı, bir kısmını da düşük ve aşağılık yaratmış olmasını düşünmek bile, Allah'a iftira etmektir. İslam hiçbir beşeri ideolojinin ve ırkçılık felsefesinin aksesuarı ve kafatasçı Türkçülüğün jelatinli pazarlama kılıfı değildir. İslam herkesten ve her şeyden yücedir, her kavim ve her girişim İslam'a hizmet ettiği kadar kıymetlidir.

"Mustafa Kemal Paşa; 1 Mayıs 1920 Meclis konuşmasında:

- *Efendiler, meselenin bir daha tekerrür etmemesi ricasıyla bir iki noktayı arz etmek isterim: Burada maksud olan ve Meclis-i âlinizi teşkil eden zevat yalnız Türk değildir, yalnız Çerkes değildir, yalnız Kürd değildir, yalnız Laz değildir. Fakat hepsinden mürekkep (tamamından meydana gelmiş) anasır-ı İslâmiyedir, samimî bir mecmuadır. Binaenaleyh bu heyet-i âliyenin temsil ettiği; hukukunu, hayatını, şerefini kurtarmak için azmettiği emeller, yalnız bir unsur-ı İslâm'a münhasır değildir. Anasır-ı İslâmiyeden mürekkep bir kitleye (çeşitli kökenlerden oluşan bir İslam topluluğuna) aittir" diyerek milliyetçiliğin tanımını yapmıştır.*

Mustafa Kemal Atatürk 01 Mayıs 1920'de TBMM'de yaptığı kısa ve tarihi konuşmasında tam 7 (yedi) defa, Aziz Milletimizin "Anasır-ı İslâmiye"den, yani Müslümanlık bağıyla kaynaşan farklı kökenlerden meydana geldiğini ısrarla vurgulayarak, milliyetçilik konusundaki temel dayanağını ortaya koymuşlardır. Elbette devletimizin; bu cennet ülkemizi fethedip bize vatan yapan, Cumhuriyetimizi kuran ve halkımızın büyük çoğunluğunu oluşturan Türk sıfatıyla tanınması ve anılması da doğaldır, bundan gocunanların marazlı maksatları vardır.

Unutmayalım ki önemli ve kıymetli şeylerin taklidi üretilir, her zaman gerekli ve geçerli olan değerler istismar edilir.

• İSLAMİYET, çok değerli ve gerekli İlahi ve evrensel bir müessesedir; bu nedenle istismar edilir. Günümüzde İslam ya ılımlaştırılarak veya katılaştırılarak din istismarı sürdürülmektedir. Bazı ılımlı-Protestan cemaatleri ve tarikatları da, El Kaide tipi radikal anarşi örgütlerini de aslında aynı odaklar besleyip yönlendirmektedir.

• Müspet MİLLİYETÇİLİK de; oldukça önemlidir ve bir toplumun nefsi yerindedir. Her insanın nefsi; kendi haklarını ve çıkarlarını savunmak, tehdit ve tecavüzlere karşı haysiyet ve hürriyetini korumak için elbette gereklidir. Ama sapıtıp azgınlaşırsa nefis insanın başına bela getirir. Kendi şerefine ve ailesine sahip çıkmayanlara “NEFİSSİZ” denir. Bunun gibi Milliyetçilik de bir toplumun izzeti nefsidir, haysiyet ve hürriyetini koruma refleksidir. Milliyetçilik iki türlü istismar edilir:

1- İrkçılık yaparak ve İslam’dan soyutlaştırıp yozlaştırarak nefret ettirilir. Oysa İslam Aziz Milletimizin birlik mayası, dirlik kimyası ve hatta devlet ve Medeniyet DNA’sı yerindedir.

2- Müspet milliyetçiliğin ve tarih boyunca bizi dünyaya şerefle tanıtıcı meşhur ve meşru sıfatımız olan Türk kimliğinin, kasıtlı ve ısrarlı bir tavırla ırkçılık gibi gösterilmesi ise, ikinci bir tehlikedir.

• Ve MUSTAFA KEMAL; şanlı Kurtuluş ve yeniden kuruluş Mücadelemizin öncü şahsiyeti; tarihi direniş ve talihli diriliş hamlemizin simgesidir; bu nedenle iki türlü istismar edilir:

1- Kimileri Mustafa Kemal’i tabulaştırıp, putlaştırıp, hatta bazen tanrılaştırıp; kendi dinsiz ve Darwinist ideolojilerine ve masonik hedeflerine Atatürk’ü alet ve toplumu nefret ettirmektedir.

2- Ama kimileri de, Atatürk’ü din düşmanı gösterip, halkımıza Onun rejiminden kurtaracaklarını vaad edip; emperyalizm ve Siyonizm uşaklıklarına sahte dindarlıklarını bir kılıf olarak geçirmektedir.

Oysa Atatürk İslam’a değil, yozlaşmış bazı kurallara ve koflaşmış kurumlara karşı birisidir. “Şeriat” diye on üç asır öncesi Emevi, Abbasi, Selçuklu ve Osmanlı döneminin şartları ve ihtiyaçları için Kur’an ve Sünnetten çıkarılan fetvaları bugüne aynen uygulamaya kalkışmak divaneliktir ve mümkün değildir. Ancak: Akli Selimin, Müsbet Bilimin, Vicdani Tatmin ve Kanaatin, Tarihi Birikimin, Kur’an’ı Kerim’in ve Peygamber öğretilerinin, hepsinin ortaklaşa gerekli, güzel ve yararlı bulunduğu doğruları esas alarak ve bunlara aykırı yanlışlardan sakınarak, çağımızın ihtiyaçlarına ve Milli yapımıza uygun Adil bir Düzen kurmamız; böylece Din ile Devleti karıştırmak değil, ama barıştırmamız ve geçmişimizle geleceğimizi uzlaştırmamız önemlidir.

Mustafa Kemal’in samimi inancının, Allah’a bağlılığının ve Kur’an’a saygısının resmi tescilli belgesi İstiklal Marşımızdır. Çünkü *“Bu Ezanlar ki, şahadetleri dinin temeli, Ebedi yurdumun üstünde benim inlemeli”* dizelerini barındıran Mehmet Akif’in şiirini, yüzlerce şiir arasından özellikle ve bilinçle seçmiştir. Merhum Mehmet Akif Ersoy’un İstiklal Marşımızdaki *“kahraman ırkıma bir gül”* dizelerindeki ifadeleri asla ırkçılık kasıtlı değil, Türklerin kahramanlık damarını vurgulamak ve kamçulamak içindir. Çünkü Akif’in ırkçılığı reddedip lanetleyen şu mısraları Onun müspet milliyetçilik kanaatinin belgesidir:

“Hani, milliyetin İSLAM idi... Kavmiyet ne?

Sarılp sımsıkı dursaydın a milliyetine...

“Arnavutluk” ne demek? Var mı şeraitte yeri?

Küfr olur, başka değil, kavmini sürmek ileri!

Arabın Türk’e; Laz’ın Çerkes’e, yahud Kürt’e;

Acemin Çinliye rüchanı varmış? Nerde!

Müslümanlıkta “anasır” (ırkçılık) mı olurmuş? Ne gezer!

Fikri kavmiyeti tel’in ediyor Peygamber”

Atatürk’ün Milli tarih kavramını kurumlaştırması

Tarih bir milletin ortak beyni ve birikimidir. Geniş bir hendeği atlamak için hızlanmak üzere biraz geriye gidildiği gibi, yeni ve Milli atılımlar için de tarihimizden hız ve heyecan almamız ve geleceği geçmişin üzerine kurmamız gerekir. Bu nedenle özellikle yakın geçmişimizdeki, örneğin Sultan

Vahdettin'le Mustafa Kemal gibi şahsiyetleri düşman gösterip boğuşturmak yerine, onları uyuşturmak ve kutlu gelecek inşasına uygun yorumlamak daha hayırlı ve yararlı bir düşüncedir. Yoksa bir tarafın birisini hain, karşı tarafın diğerini kâfir saydığı ve kamplaştığı bir toplum, mutlu ve güçlü ortak bir gelecek nasıl inşa edecektir?

- Diyanet reisi Ahmet Hamdi Akseki'ye "Askere Din Kitabı" hazırlatıp, TSK'nın bütün okullarında ve kıtalarında okutmuşlardır. O yüce Dinimizin saf ve sade haliyle anlaşılıp yaşanmasından yanadır. Mustafa Kemal'i karı ile rakı arasına sıkıştıran ve O'na sarhoş iftirası atanlar Anıtkabir'e gidip Atatürk'ün okudukları ve her sayfasına şerh yazdıkları binlerce cilt kitaba bakıp utanmalıdır.

- Atatürk'ün Laiklik anlayışı da: Din işleriyle devlet hizmetlerinin ayrılması ve devletin her din ve görüşten bütün vatandaşlarına aynı mesafede kalmasıdır.

Suriye Batağı ve Siyonist Senaryoları

Stratejik ortaklarımızın Türkiye'yi parçalama haritaları hâlâ masadadır ve AKP iktidarının korkunç hataları geleceğimizi ve güvenliğimizi karartmaktadır. Suriye sınırımız boyunca, 10-15 km. derinlikte bir güvenlik koridoru oluşturmak, mültecilerin kamplarını burada kurmak ve onlara bakıp korumak gereğini defalarca yazıp hatırlattık. Şimdi Büyük İsrail hesabına Suriye'nin parçalanması ve kukla Kürdistan'ın kurulup kantonlar oluşturulması hazırlıklarına karşı Silahlı Kuvvetlerimizin müdahalesi de lüzumlu ve cesur bir adımdı. Ancak Musul ve Kerkük'ün geri alınması tuzağına kapılmak, bu şartlarda bir intihar sayılırdı.

John Kerry'den Türkiye'ye küstah NATO iması ve Gülen yanıtı!

Türkiye'deki darbe girişimi ve Fetullah Gülen'in iadesi konusunda ABD Dışişleri Bakanı John Kerry küstah açıklamalar yapmıştı. Washington Post gazetesi bu açıklamayı NATO'lu yorum diye verince, bizim Amerikan taparlarda soğuk duş etkisine yol açmıştı. ABD Dışişleri Bakanı John Kerry'nin, başarısız darbe girişiminin ardından verdiği NATO mesajı çok tartışılmıştı. ABD merkezli Washington Post gazetesi, Brüksel'de konuşan Kerry'nin açıklamalarını, "*Türkiye'nin NATO üyeliği tehlikeye girebilir*" yorumuyla aktarmıştı.

Başta Sn. Devlet Bahçeli olmak üzere tüm muhalefet başkanlarının ve medyanın 15 Temmuz kalkışmasına karşı sorumlu ve duyarlı yaklaşımları takdire şayandır. Değerli vatandaşlarımızın tutarlı ve cesur direniş ve dayanışması da alkışlanacak bir tavidir. Ama bu durum, asla kendimizi boş gururlara kaptırmamalı ve hele bir avuç kiralık hain yüzünden şerefli Ordumuza yan bakmaya kalkışılmamalıdır. Kesinlikle unutulmamalıdır ki, varlığımızın ve bağımsızlığımızın sigortası kahraman TSK'mızdır. Ancak TSK'nın da bu girişimlerden ciddi dersler çıkarması ve artık bağrından çıktığı aziz milletimizin milli ve manevi değerleriyle barışıp samimiyetle sahip çıkması ve saygı duyması, NATO'ya ve Amerika'ya güvenmenin ağır faturası da önemle hatırlatmamız gereken bir noktadır.

Özetle ve önemle vurgulayalım ki: Siyonist odakların Türkiye senaryolarının ve figüran kahramanlarının hâlâ farkına varmadan; bunların rol icabına veya şahsi çıkarlar hesabına farklı ve karşıt tavırlarına aldanmamak gereğini kavramadan ve ona göre ciddi ve cesaretli tedbirler almadan, bu sıkıntı ve sarsıntıları atlatıp düze çıkmamız mümkün olmayacaktır!

Gayrı Milli ve gayrı insani ideolojileri tanımadan Atatürk'ün Milli hedeflerini anlamak imkânsızdır:

A- KOMÜNİZM

Felsefe olarak Marks ve Engels tarafından geliştirilen, özel teşebbüse dayanan kapitalizmi yıkarak, yerine müşterek teşebbüsü öngören, her malın ortaklaşa üretim ve tüketimini düşleyen, sınıfsız ve sınırsız bir toplum oluşturmayı hayal eden batıl bir düşünce sistemidir. Komünist düşünceye göre; bütün servet ve sermaye, yeraltı ve yerüstü zenginlik kaynakları, fabrikalar ve çiftliklerin hepsi halkın ortak malıdır ve bunlardan elde edilecek gelir halka eşit olarak bölüşdürülecektir. Özel mülkiyet olmayacak, her şey herkesin yararına üretilmek ve tüketilmek üzere devletin kontrolüne verilecektir.

Başta İslamiyet her türlü dini inanış ve yaşayış terk edilecektir. Çünkü komünizme göre "*din, halkı*

uyuşturucu vasıtası ve sömürü aracıdır” Allah, Ahiret, Peygamber, Mukaddes kitaplar uydurma ve asılsız şeylerdir. Maneviyat yoktur, her şey madde ve menfaattir. Ferdi ve toplumsal olayların asıl nedeni ekonomiktir. İnsan gelişmiş bir hayvandır; zaten “evrim” teorisine göre insan bir tesadüfler sonucu hayvandan (Maymundan) türemiştir. Bu nedenle din, iman, ar, namus, edep, hayâ, helal, haram gibi kurum ve kurallar boş ve anlamsız şeylerdir. Komünizmde bu hedeflere ulaşmak için takip edilen yol ise genellikle vahşicedir ve anarşidir.

B- KAPİTALİZM

Kapitalizm, sınırsız bir özel mülkiyet ve ferdi teşebbüs özgürlüğünü esas alan koyu faizci bir sömürü düzenidir. Herkes arzu ettiğini yapmak ve istediği işe girmek özgürlüğüne sahiptir. Kapitalist düzende bir insan isterse bir matbaa kurabilir, bir gazete sahibi olabilir, bir yayınevi açabilir. İsterse bir radyo, televizyon istasyonu, isterse bir demir çelik fabrikası açabilir, vergisini ödemek şartıyla isterse genelevleri, randevu evleri, kumarhaneler, beş yıldızlı oteller, moteller çalıştırabilir.

Ancak bu sınırsız ve sorumsuz özgürlük hikâyesi; giderek otomatik olarak servet ve otoritenin belli ellerde toplanmasıyla neticelenir. İnsafsız ve koyu faizci, doyumsuz kâr arzusu içindeki holdingler, ülkedeki servet ve sermayeyi sömürmeye, sömürdükçe de semirmeye ve hükmetmeye yönelmektedir. Giderek ürüne, üretime, borsalara ve fiyatlara tahakküm edip tekelleşmekte, fabrikalar, bankalar, ithalat ve ihracat onların tekeline geçmektedir. Gazete, sinema, dergi hatta radyo, televizyon gibi etkili propaganda ve reklâm araçları da artık onların elinde ve emrindedir. Bütün bu servet ve fırsatları kullanarak istedikleri siyasi partiyi kurmak ve kamuoyu oluşturarak iktidar olmasını sağlamak ve “millet iradesi” adına meclise hâkim olup istedikleri kanunu ve kararları çıkarmak imkânına erişilmektedir. Bu sermaye diktatörleri silahlarını satmak yeni pazar imkânına kavuşmak için, güdümündeki işbirlikçi hükümetler marifetiyle ülkeleri anlamsız savaflara bile sokabilmektedir.

Çoğu yararsız ve aşırı üretimlerine pazar bulmak için hesapsız bir tüketim arzusu körüklenerek, tam bir israf ekonomisi yürütülmektedir. Çeşitli ve yetkili reklâm ajanslarıyla, moda, lüks hayat, içki, uyuşturucu, kumar, fuhuş sürekli teşvik edilerek, ahlaki ve manevi değerler tahrip edilir. Toplum uyuşuk, pısrık ruhsuz, şuursuz, idealsiz robotlar haline getirilir. Küçük sanayi ve esnaf kesimi köretilip, orta direk çökertilir. Halk giderek fakirleşir, güçsüzleşir, yoksulluk ve yolsuzluk düzeni yaygınlaşıp yerleşir.

Artık, komünizm cenneti hayali ve hevesiyle halkı anarşiye sürüklemek için fırsat kollayanlara bütün şartlar hazırdır. Açıkça anlaşılıyor ki kapitalizmin sonu komünizmin başlangıcı, komünizmin sonu ise kapitalizmin başlangıcı olmaktadır.

C- SOSYALİZM

Sosyalizme gelince o, üretim ve değiş-tokuş araçlarının kollektifleştirilmesi yoluyla, sosyal sınıfları ortadan kaldırarak toplum hayatında geniş reformlar yapmak amacını güden, Komünizmden türeme bir sistem olarak karşımıza çıkmaktadır. Sosyalizm, kapitalizmdeki özel sermayenin egoizmine ve zulmüne karşı koymak, kapitalizmin doğurduğu dengesizlikleri ortadan kaldırıp toplum fertleri arasında hürriyet, eşitlik ve adalet şartlarını gerçekleştirmek iddiasındadır. Bu haliyle sosyalizm katı komünizmin biraz daha sulandırılmış şekli olarak algılanır. Sosyalizmi, komünizm ve kapitalizmin karışımı bir sentez olarak değerlendirenler de vardır. Tabii iki hastalığın karışımından yeni bir hastalık ortaya çıkmaktadır.

D- SİYONİZM

Aslında bu üç sistem (komünizm, kapitalizm ve sosyalizm) temelde birbirinden türemedir. Aynı batıl görüşün değişik görünüşleridir. Aynı kökten üretilmiş farklı dallar veya aynı havuza dökülen değişik kanallar gibidirler. Zira her üç sistem de sömürücü Siyonist kafasının ürünleridir. Her üç sistem de mel’un emperyalizmin dünya hâkimiyeti hayaline hizmet etmek ve sinsi emellerini gerçekleştirmek için birer araç olarak kullanılagelmıştır. Her üç sistemin uygulandığı ülkelerde siyasi, iktisadi ve kültürel etkinlikler genellikle Siyonistlerin elinde ve emrindedir. İşte Birleşik Amerika, kapitalizmin kalesidir. ABD’de devlete ait ulusal şirketler %30, özel teşebbüse ait şirketler ise %70’tir. Bu %70’lik özel şirketlerin %90’ı Yahudilerindir. ABD’nin siyasal ve ekonomik denetimini elinde tutan on üç Yahudi ailesidir. Ağır sanayii yatırımlarından uçak ve silah fabrikalarına, televizyon kurumlarından haber

ajanslarına, petrol şirketlerinden istihbarat örgütlerine kadar her şey bunların tekelindedir. Yani bütün Amerika koskoca bir Siyonist sömürgesidir. Bunun içindir ki Amerika, her türlü zulüm haksızlığına rağmen hâlâ İsrail'in emrinde ve hizmetindedir.

Amerika'yı avucunda tutan bu on üç büyük Siyonist Yahudi ailesinin başında da Rockefeller ailesi gelir. Bu Siyonist ailenin adını taşıyan dev Rockefeller şirketi başta İslam ülkeleri, diğer bütün üçüncü dünya ülkelerindeki siyasi, ekonomik ve istihbarat faaliyetlerini yönetir ve yönlendirir. Hatta bütün dünyayı saran ve sarsan meşhur CIA teşkilatı dâhil bu Rockefeller şirketinin denetiminde ve hizmetindedir. 1988 yılının Şubat ayı sonlarında Türkiye'yi ziyaret ederek, cumhurbaşkanı, başbakan, bakanlar ve büyük işadamlarıyla görüşüp borsaları denetleyerek Avrupa'ya geçen David Rockefeller de bu Yahudi ailesinin önde gelen isimlerindendir. Hiçbir protokol kurallarına uymak zorunda kalmayan, hiçbir ülkenin devlet şahsiyetine ve milli haysiyetine saygı göstermek gereği duymayan bu seçkin ve etkin insanların gerçekte nasıl bir güç ve iktidarın sahibi olduklarını anlamadan, bunların tuzağından kurtulmak mümkün değildir.

Yalnız Amerika'da değil, Kapitalist Batı Avrupa Ülkelerinde, Sosyalist Doğu Avrupa Ülkelerinde ve hatta Rusya'da bile parti başkanı, başbakan, bakan seviyesinde yüksek siyasilerin, dünya çapında dev şirket ve kuruluş sahiplerinin önemli kısmının ya bizzat Yahudi asıllı olduğunu veya en azından Siyonizm'in hizmetindeki bir mason olduğunu ibretle görmekteyiz. Bütün bunlar Kur'an'ın "*İnsanlara en tehlikeli düşman*" diye tanıttığı mel'un Siyonizm'in yeryüzünde nasıl bir gizli sömürü ve zulüm diktatörlüğü kurduğunu anlamak, komünizm, kapitalizm ve sosyalizm gibi sistemlerin şeytani amaçlarla uydurulup, uygulanan düzenler olduğunu bilerek, bu hıyanet şebekesine karşı tedbirli ve temkinli bulunmamız gerektiğini hatırlatmak içindir. Yoksa Siyonizm'in yenilmez ve karşı çıkılmaz bir güç olduğuna inanmıyoruz. Yegâne kuvvet ve kudret sahibi Cenab-ı Hak'tır. 2000 yıldır her türlü zahmet ve mihnete katlanarak, yanlış da olsa bir ideal uğruna yılmadan çalışan Siyonistlere bu dünyada geçici de olsa bunca gayretlerinin karşılığını vermek ise, ilahi adaletin gereğidir.

Ancak bugüne kadar kendilerini ve Siyonist gayelerini gizleyerek, güya insancıl amaçlarla kurulmuş (Birleşmiş Milletler gibi) beynelmilel teşkilatların ve hayal cenneti vadeden kapitalist ve sosyalist sistemlerin perde arkasındaki Siyonizm'in gerçek suratı deşifre edilmiş, 2000 yılda zorla kurdukları İsrail denen terör örgütünün de sonu yaklaşmış görünmektedir. Evet, hastalığın sebebini ve mikrobunu teşhis etmek, tedavinin yarısı demektir. Yeri gelmişken tekrar ve özellikle belirtelim ki Siyonist amaçlar taşımayan ve ülkemiz aleyhindeki fesatlıklara karışmayan Musevi vatandaşlarımıza karşı hiçbir önyargımız mevcut değildir. Aynı ülkede ve yeryüzünde herkesle birlikte barış ve bereket içinde yaşamak arzumuz ve hedefimizdir. Ancak, İslam ve insanlık âlemine musallat olan Siyonist mikrobunu en iyi gören ve kurtuluş yollarını gösteren büyük dava ve devlet adamı Muhterem Erbakan Hoca'nın, şimdiye kadar anlatmaya çalıştığımız gerçekleri birkaç cümle içinde ve çok veciz biçimde ifade eden şu sözleri oldukça önemlidir ve irşat edicidir.

"Siyonizm'i bir timsaha benzetirsek, bunun üst çenesi komünizm, alt çenesi ise kapitalizmdir. Alt ve üst çenenin (komünizm ve kapitalizm) karşılıklı çarpışmaları düşmanlıklarından değil, ağızlarına giren avlarını parçalamak ve gövdeyi (Siyonizm'i) beslemek içindir."

E- "İSLAM SOSYALİZMİ" Safsatası

Fertlerin hürriyet, haysiyet ve emniyetini koruyan, hür teşebbüs ve özel mülkiyet hakkını tanıyan prensiplerinden dolayı İslam'ı kapitalizme benzetmek ve "*İslam Kapitalizmi*" gibi laflar etmek ne kadar çığ ve çirkin yakıştırmalarsa; sosyal adaleti, toplumsal dayanışmayı ve yardımlaşmayı öngören kurum ve kurallarından dolayı, İslam'ı sosyalizme benzetmek ve "*İslam Sosyalizmi*" safsatasını kabullenmek de o derece ayıptır ve açık bir cehalet ve gaflet örneğidir. Oysa kapitalizm, toplumu fertlere feda etmekte, sosyalizm ise fertlerin hürriyet ve mülkiyetini toplum adına gasp etmektedir. Örneğin, Türkiye gibi kapitalist ekonomi uygulayan ülkelerde beş çocuklu bir ailenin hayatı ve haysiyeti, zenginlerin cebindeki 100 bin lira kadar kıymetli değildir. Zira bugün Türkiye'de beş çocuklu bir ailenin asgari ücretle eline geçen para aylık net 1000 lira, yıllık 12 bin lira iken, 100 bin liranın yıllık faiz geliri 12 bin liradır. Yani bu düzende bir insanın bir yıllık emeğinin karşılığı, 100 bin liranın faiz geliri kadar

tutmamaktadır. Kapitalizme göre bir insanın ve aile efradının değeri 100 bin liranın çok altındadır. Din ve ahlak tanımazlık esasına dayanan bir dünya nizamı olan sosyalizmi, İslam'a yaklaştırmak veya Atatürk'e yaklaştırmak hevesleri ise şu sebeplere dayanmaktadır:

- 1- Komünizm, sosyalizm gibi kokuşmuş sistemleri İslam ambalajı içinde satabilmek.
- 2- İslam'ı kapitalizm ve komünizmle aynı göstererek, insanları İslam'dan uzaklaştırmak ve ürkütmek.
- 3- Kemalizm uydurmacasını kapitalizm ve sosyalizmle yorumlayarak haksızlık ve ahlaksızlıklarını meşru göstermek.
- 4- Ne İslam ne de batıl sistemler hakkında hiçbir ciddi bilgisi bulunmayan kimselerin moda salgını gibi, bu tür slogan görüşlere kapılması.
- 5- Solcu ve sosyalistlerin yoğun propagandaları ve sistemin sosyal ve ekonomik baskıları sonucu aşağılık kompleksine yakalanan Müslümanların "İslam Sosyalizmi" gibi safsatalarla ilerici ve aydın geçinme arzuları.

Gerçekte İslam'ı böyle batıl ve beşeri sistemlerle karıştırmak; Atatürk'ü de kapitalist veya sosyalist göstermeye çalışmak, Hakla Batılı karıştırmak demektir ki, bu tamamıyla yanlıştır. İslam'a dışarıdan herhangi bir şey ekleyen veya çıkaran, o eklediği veya çıkardığı ile baş başa kalır. Velhasıl, "İslam Sosyalizmi" safsataları, bal ile biber karışımı bir şeytan salatasıdır. Son zamanlarda ortaya çıkan "*Antikapitalist Müslümanlar*" kavramı da tam bir sahtekârlıktır ve Ali Şeriatî'den kopya edilen "İslam Sosyalizmi" uydurmasına bir kılıf olduğu sırtıtmaktadır.

Sonuç olarak; Mustafa Kemal, bizi millet yapan değer ve dinamiklerin düşmanı ve karşıtı değil; çağın şartlarına ve insanımızın ihtiyaçlarına uygun yeniden yorumlanıp yapılandırılması taraftarıdır.

Evet, yetiştiği ortamı, o ortamı hazırlayan şartları... Etkilendiği şahısları... Duraklama ve gerileme dönemlerinden itibaren ve özellikle Tanzimat ve İttihat-Terakki devrimlerinden sonrası Osmanlı'yı... O günkü ve bugünkü dünyayı; ekonomik ve kültürel yönden yönlendiren-şekillendiren siyasi Siyonizm'in perde arkasını ve tabi Sabataycılık ve dönmelik kavramını bilmeden ve bütün bunları birlikte düşünüp değerlendirmeden Atatürk'ü doğru tanımanın mümkün olamayacağı kanaatindeyiz.

Bu konuya, böyle farklı ama irtibatlı zaviyelerden baktığımızda, Atatürk'ün Osmanlı'nın bir meyvesi olduğunu görmekteyiz. Evet, Atatürk, yıkılmaya yaklaşmış olan Osmanlı'nın bütün özelliklerini üzerinde taşıyan bir eseridir. Artık kökleri çürümeye, dalları kurumaya, gövdesi koflaşmaya başlamış ve 6 asırlık şanlı bir medeniyet mirasının hastalıklı; ama zahiren hâlâ görkemli ağırlığını taşıyamayacak kadar ihtiyarlamış bulunan Osmanlı çınarının, içteki çürümüşlükler ve dıştaki tecavüzlerle yıkılmasından sonra, kaderin cilvesiyle, önce bu çınarın altını ve artıklarını temizlemek, sonra da aynı cinsten adil ve asil yeni bir medeniyeti filizlemek üzere, Atatürk; devrilen Osmanlı'nın bir çekirdeğidir...

İşte bu noktada, 500 sene önce İspanya'dan topluca sürülen ve Osmanlı tarafından kabul edilip kol kanat gerilen ve genellikle Ege bölgesine, İzmir ve Selanik çevrelerine yerleştirilen... Ve bundan 150 sene sonra da önemli bir kısmı Sabataistleşip dönmeleşen Yahudi gerçeğini irdelemek önemlidir. Osmanlı çınarının dallarına dışarıdan bir aşı gibi takılıp yerleştirilen... Osmanlı'nın ticari, iktisadi, siyasi ve diplomasi hayatında birtakım hayırlı ve yararlı meyveler de veren... Ama zamanla kanser uru gibi bütün gövdeyi sarıp, kendi hesabına sömüren ve kemiren "dönmelik ve masonluk" gerçeğini... Bunların marifeti olan Tanzimat hıyanetini, Osmanlı Padişahlarını tamamen etkisiz ve yetkisiz birer vitrin bekçisi ve günah keçisi haline getiren İttihat ve Terakki hükümetlerini ve yine bunların bilinçli hileleriyle itelendiğimiz 1'nci Dünya Harbinin görünen ve gizlenen sebep ve neticelerini çok iyi takip ve tahlil etmeden; ne Mustafa Kemal'i, ne Milli Mücadeleyi, ne Cumhuriyet dönemini ve ne de devrimlerin mana ve mahiyetini çözmemiz imkânsız gibidir.

İngiliz Başbakanı Lloyd George; Atatürk tarafından oyalanıp oyuna getirildiklerini; *“Arkadaşlar yüzyıllar nadir olarak dahi yetiştirir. Şu talihsizliğimize bakın ki, o büyük dahi çağımızda Türk ulusuna nasip oldu. Mustafa Kemal’in dehasına karşı elden ne gelirdi?”* sözleriyle itiraf etmiş ve bu konuşmanın ardından istifa edip ayrılmıştır.

Cumhuriyetin kurulması ve devrimlerin yapılması aşamalarında, Atatürk’ün yine Sabataistlerin farklı mezheplerine mensup dönmelerden oldukça yararlandığı, bunları yakınına aldığı ve özellikle; Türkiye’yi gerçek vatani gibi gören, Müslüman Türklerle birlikte ve barış içinde yaşamayı hedefleyen, Büyük İsrail’in kurulması hesabına ülkemize hıyanet ve hakaret düşünmeyen, iyi niyetli ve kabiliyetli dönme ve Yahudilerle daha sıkı işbirliği yaptığı; ancak, Abdülhamid’in malum tazyikler ve mecburiyetler sonucu bazı dönmeleri sadrazam ve nazır yaptığı, fakat tahribatlarını önlemek için yetkilerini kısıtlayıp bütün devlet işlerini sırtına aldığı gibi... Atatürk’ün de, güven vermeyen ve hıyanet düşünen bazı dönmeleri, önemli makamlara getirse de, bütün zorlukları ve onların yürütmesi gereken konuları bizzat kendisi yüklenip yaptığı ve oldukça yıprandığı anlaşılmaktadır.

Ve tabi dönmelerin hain takımı da, bu durumun farkındadır. Ve bunun için, Atatürk’ten kurtulma yolları aramaya koyulmuşlar ve *“Beni Türk hekimlerine emanet ediniz”* demeye mecbur bırakacak biçimde, Mustafa Kemal’i genç sayılacak bir yaşta ve çeşitli ilaçlarla adım adım ölümün kucağına atmışlardır!...

Değil kâinat, değil tabiat, değil insan, hatta bir Atom bile çok harika bir yaratılış sanatıdır. Atomlar bir çekirdek ve etrafında dönen elektronlardan yaratılmıştır. 1 madeni LİRA dünya çapında büyütülse, onun atomları ancak kiraz kadardır. Bir atom dünya kadar büyütülse, elektronları ceviz kadardır. Ama atomun çekirdek ağırlığı Atomun %99,9’dan fazladır. Atom çekirdeği NÖTRON ve PROTON’lardan oluşmaktadır. Elementler çekirdekteki proton sayılarına göre farklılaşır. Tespit edilmiş 109 element vardır, milyarlarca canlı ve cansız varlık bu 109 element atomunun bileşimleri sonucu ortaya çıkmaktadır.

Atomun elektronları eksi, protonlar artı kutuplardır ve bunların birbirini çekmesi atomun dengesini- dağılmamasını sağlamaktadır. Güçlü nükleer kuvvet ve yerçekimi kuvveti gibi denge unsurlarında binde bir oranında bile bir bozulma yaşanınca bedenimiz ve evrenimiz anında çöküp dağılacaktır.

“Şüphesiz Allah, gökleri ve yeri zeval bulurlar (yok olurlar, yıkılırlar) diye (her an kudreti altında) tutmaktadır. Andolsun, eğer zeval bulacak olurlarsa, Kendisi’nden sonra artık kimse onları (varlıkta) tutamaz. ...” (Fatır: 41)

Evet, bütün canlı hücrelerin hepsi KARBON atomunun yaklaşık; 2 milyon çeşit farklı bileşkelerinden doğmaktadır. Yani bir karıncanın bile tesadüfen oluştuğunu savunmak ve Yüce Yaraticımızı inkâra kalkışmak, mükemmel bir yolcu uçağının kendiliğinden ve rüzgâr, yağmur, deprem gibi tabii hareketler neticesinde tesadüfen ortaya çıktığını savunmaktan daha büyük bir şaşkınlıktır. Bu nedenle Darwinizm açık bir yanılgıdır ve sapkınlıktır. İşte Mustafa Kemal gibi bir dâhinin, böylesi safsatalara inandığını ve Yüce Yaraticıyı ve Kur’an’ını inkâra kalkıştığını savunmak saçmalaktır ve Onun hatırasına en büyük saygısızlıktır!

Fizikte Temel Kuvvetler şunlardır:

Kuvvet; genel anlamda kütlesi olan bir cisme hareket yeteneği kazandıran, eğer cisim duruyorsa hareket gücünü sağlayan ve hareket ediyorsa durduran, onun yönünde değişime sebep olan ya da şekil değişikliğiyle kendini açığa vuran etkiye verilen addır. Yönü, büyüklüğü ve doğrultusu olan bu etki vektörel bir nicelik taşır.

Madde; lepton, mezon ve baryon gibi atom altı parçacıkların (kuantumların) birleşmesiyle oluşurken fizikte; dört temel kuvvetin birinin ya da birkaçının etkili olduğu anlaşılmıştır. Bu dört çeşit temel kuvvet, etkin oldukları kısımlar ve özellikleri anlamında birbirinde oldukça farklıdır.

Bu dört temel kuvvet:

1-) Kütle-çekim Kuvveti (Yerçekimi),

2-) Zayıf Nükleer Kuvvetler,

3-) Elektromanyetik Kuvvetler,

4-) Şiddetli Nükleer Kuvvetler (Atom enerjisi) şeklinde sınıflandırılır.

1-) KÜTLE-ÇEKİM KUVVETİ

Yerçekimi kuvvet olarak da tanımlanır. Kütlesi olan cisimlerin birbirini çekmesinden kaynaklanır. Bu kuvvet şiddet olarak en zayıf kuvvet konumundadır. Ağırlık, bu tür bir kuvvetten oluşmakta ve kütlelere etki yapmaktadır. Etki alanı yani menzilleri sınırsızdır, fakat uzaklık arttıkça azalır. Gündelik yaşamda herhangi iki kuvvetin birbirine uyguladığı kuvveti yeterli hassasiyetle ölçmek günümüz teknolojisiyle bile oldukça zor bulunmaktadır.

2-) ZAYIF NÜKLEER KUVVETLER

İsmi zayıf kuvvet olmakla birlikte kütle-çekim kuvvetinden 10 üzeri 32 kat daha büyük olan bir güç kaynağıdır. Fakat diğer kuvvetlere oranladığımızda oldukça zayıftır. Bu kuvvet lepton, mezon ve baryon gibi elemanter parçacıklara etki yapmaktadır. Ayrıca çekirdeklerin kararsız olmasından da bu kuvvet sorumlu tutulmaktadır. Etki ettiği parçacığın bozulmasına yol açmaktadır ve menzili oldukça kısadır.

3-) ELEKTROMANYETİK KUVVETLER

İsminden de anlaşıldığı gibi elektrik ve manyetik kuvvetten kaynaklanır. Elektrik kuvveti yüklü parçacıkların birbiri ile etkileşmeyle, Manyetik alan kuvveti ise bu yüklü parçacıkların hareket etmesiyle oluşmaktadır. Zayıf kuvvetlerden [10 üzeri 4] defa daha büyük bir kuvvet kaynağıdır. Kütle çekim kuvvetinde olduğu gibi menzilleri sınırsızdır.

4-) ŞİDDETLİ NÜKLEER KUVVETLER

Baryonlara ve mezonlara etkiyen kuvvetler bunlardır. Atom Çekirdeğinin keşfinden sonra çekirdekte bulunan pozitif protonları çekirdekten fırlamaktan alıkoyan bir kuvvet olduğu düşüncesi ağırlık kazanmıştır. Bu düşünce şiddetli nükleer kuvvetlerin keşfine zemin hazırlamıştır. Şiddetli nükleer kuvvetlerin elektromanyetik kuvvetlerden 10^2 kat, zayıf kuvvetlerden 10 üzeri 6 – 10 üzeri 10 kat, kütle çekim kuvvetinden ise 10 üzeri 38 kat daha şiddetli olduğu saptanmıştır. Atom bombası füzelerin ve nükleer enerjilerin kaynağıdır.

AHMET AKGÜL KİMDİR?

Araştırmacı-Yazar, Düşünür ve Siyaset Bilimci olarak tanınan Ahmet Akgül, Milli Görüş çizgisinde önemli bir fikir adamıdır. Olaylara insan eksensli ve İslam endeksli yaklaşmaktadır.

2004 Ocağında, arkadaşlarıyla birlikte İstanbul'da aylık olarak yayınlanan "Milli Çözüm" Dergisini çıkarmaya başlamıştır.

Uzun süreli, ciddi ve çileli bir mücadele dönemi yaşamış ve bu duyarlı, tutarlı ve kararlı tavrını hiç bırakmamıştır. Bu yüzden pek çok sıkıntı ve saldırılara uğramış, defalarca mahkeme açılıp tutuklanmış ve hapis yatmıştır.

İnancımız ve ihtiyacımız olan evrensel hukuk kurallarının; bütün insanlığın ortak değeri ve hayat düzeni haline getirilmesi, "Demokrasi, Laiklik ve özgürlükler" gibi çağdaş kurum ve kavramların; ilmi ve insani temellere göre yeniden şekillenmesi... Ve Türkiye'nin yeni bir barış ve bereket medeniyetine öncülük etmesi konularında yoğunlaşmıştır.

Üstadımızın, başta "İnsanın Yozlaşması", ardından "Adil Düzen ve Yeni Bir Dünya" ve yine "Barış ve Bereket Nizamı "İslam Davası" ve Yozlaştırılan "Cihat Kavramı" gibi birçok kitapları İngilizce'ye çevrilip merkezi Londra'daki **Cagalogu Yayıncılık** organizesiyle; **Amazon** ve **Bornes&Noble** (bn.com) gibi dünya genelinde dağıtım yapan yüzlerce online sitesinde ve dijital (e-kitap) sayesinde 20 kadar ülkede yayınlanıp okunmaktadır. Ayrıca Üstadımızın "Yüce Kur'an'ımızın Manası ve Mesajı" başlıklı Meali Kerim yorumları ile "Adil Düzen ve Yeni Bir Dünya" kitaplarının Rusça tercümeleri tamamlanıp basılmış olup; Almanca, Japonca ve Arabça tercümelerinde de sona yaklaşmıştır.

Milli siyaset ve sorumluluk düşüncesini farklı bir boyutta ele alan ve yorumlayan Hocamız; yaklaşık 40 yıldır Türkiye'mizin her yerinde, Avrupa'da ve İslam ülkelerinde, önemli seminer ve konferanslara katılmaktadır.

Mili Görüş'e çöreklenmiş bazı şaibeli kişilerin gizli niyet ve tertiplerini haber vermesi, uzun vadeli hedefler ve stratejik tavizler sonucu Partiye girdiklerini sezmesi ve söylemesi nedeniyle, Ahmet Akgül'ün teşkilatlarda ve Milli Görüşçü kuruluşlarda hizmet vermesi engellenmeye çalışılmış; Erbakan Hoca ise, kendisinin daha bağımsız davranabilmesi ve nifak çarkı içinde körletilip kirletilmemesi için bu girişimlere karşı çıkmamış, ama kendisini uzaktan destekleyip yönlendirmekten de geri durmamıştır. Erbakan'ın "Adil Düzen" projeleri, AKP'nin siyasi hileleri ve karanlık ilişkileri, Fetullahçı Cemaatin gizli mahiyeti konularında sayılı uzmanlardandır.

1949 Elazığ doğumlu olan, çeşitli konularda yayınlanmış ve hazırlanmış 70 (yetmiş) eseri bulunan yazarımız, evli ve beş çocuk babasıdır.

Hocamız'ın Başlıca Kitapları:

■Kur'an'ı Kerim'in Türkçe Meali (Abdullah Akgül Yayına Hazırladı) ■Milli Sorunlarımız ve Sorumluluklarımız. (2 Cilt) ■İnsan'ın Yozlaşması. ■İslam Davası ve Cihat Kavramı. ■Kur'an-i Kavramlar ve Yorumlar. ■Ruhlar, Sırlar ve Uzaylılar. ■Dünyanın Değişimi ve Erbakan Devrimi. ■Bizim Atatürk. ■AKP ve Akıbeti. ■AKP İntihara Gidiyor. ■Türkiye Uçuruma sürükleniyor. ■Dünya Dönüşüme Hazırlanıyor. ■Cumhuriyet Türkiye'sinde Nifak Hareketleri. ■Küresel Fesatçılık ve Fetullahçılık. ■Osmanlıdan Cumhuriyete Kripto Yahudiler ve Pakraduniler. ■Bir Devrim Yaşanıyor. ■Gönül Seması ve Tasavvuf Kapısı. ■Mesaj ve Metot. (İletişim ve İşbirliği Sanatı). ■Dış Politikamız. (1. Cilt) BOP'un Temelleri. ■Dış Politikamız. (2. Cilt) Tarihin En Talihli Değişim Süreci. ■Din, Devlet ve Demokrasi. ■Medeniyet Mücadelesi ve Mehdiyet Müjdesi. ■Siyaset ve Strateji Bilgeliği. ■Başörtüsünün İnkârı ve İstismarı. ■Ergenekon Senaryosu, "At Değiştirme" Operasyonu mu?. ■Adil Düzen ve Yeni Bir Dünya. ■Ah-u Figan'ım (Şiir Kitabı). ■Cezaevinde Yazdıklarım. ■Din Dengedir, İslam İlericiliktir. ■Milli Görüş'ün Marazıları. ■Refah-Yol'la Rantiye Savaşı. ■Tarikat Terbiyesi ve Ahlâk Tedavisi. ■Terör-Masonluk ve Mafia Medeniyeti. ■Yakın Tarihimizde Yüceler ve Cüceler. (3 Cilt) ■Zafer Müjdeleri. ■Hayatın Gerçeği ve İnsanlığın Gereği. (Hazırlanıyor) ■Osmanlı Sistemi ve Abdulhamit Siyaseti. ■Deccalizm: Siyonist Yahudi Şebekesi. ■Sözün Çözümüne Dönüşmesi (Siyasi Fıkralar) (Hazırlanıyor). ■BDP'nin Özerklik Ezanı ve Türkiye'nin Cenaze Namazı ■Türkiye Tarihi Dönemeçte, Ya Yıkılacak, Ya Şahlanacak!. ■Sabah Yakın Değil mi? ■Rüyaların Öğrettikleri ve Yakın Çevremizden İlginç Örnekleri ■Tuz Kokarsa... ■Bilge Erdoğan'dan, İlkeli Numan'a ■Dilin Düğümü Çözüldü (Şiir Kitabı) ■Türkiye Büyüyor mu, Bölünüyor mu? ■Katı Ulusalçıların ve İlimli İslamcılarının Din Tahribatı. ■Amik Ovası ve Armegeddon Savaşı. ■Devrim Simsarları ve Din İstismarcıları. ■Dert Söyletir, Aşk İnletir. (Şiir Kitabı) ■Cemaatin Cılkı, Erdoğan'ın Çarkı, Erbakan'ın Farkı. ■Türkiye Kuşatılırken, Kuklaların Kapaşması. ■Yeni İstiklal Savaşında Milli Şuur ve Ordu. ■Türkiye Dağılacak mı, Doğrulacak mı? (Ahmaklar Okumasın). ■İslamcı Münafıklar. ■Asker Darbesi Değil Devlet Müdahalesi Gereklidir. (Hazırlanıyor) ■Sistem Tahlili ve Siyaset Tenkidi. ■Hidayet Kıvılcımı ve Hikmet Kılıcı (Şiir Kitabı). (Hazırlanıyor). ■Bir Darbe Analizi ve Sistem Krizi. ■Başkanlık Muamması ve Çarkların Tıkanması. ■Suriye'de Yaklaşan Hilal-Haç Kapaşması. ■Pazarlık Partisi ve Palavra İktidarı. (Hazırlanıyor) ■Kemalizm-Tayyibizm Kavramları ve Çelişkili Kurguları. (Hazırlanıyor)

**“Türk Milleti, şimdiye kadar olduğu gibi; -
fıtratındaki asalet ve maneviyatındaki ferasetle-
doğru ve haklı yolu mutlaka görecektir.**

**O’nu yolundan saptırmak isteyenler; er veya
geç, kahru perişan edilecektir.”**

Mustafa Kemal

ARKA KAPAK YAZISI

FOTOĞRAF

Ahmet AKGÜL

Yakın Tarih Yeniden Yazılıyor! Üstad bir yazarın, usta kaleminden: Bizim Atatürk!...

Milli Görüş düşünceli ve Kuvay-ı Milliyeci bir düşünürün Büyük Atatürk'e farklı, aykırı ve ferahlatıcı bir yaklaşımı. Yakın tarihimizi enine boyuna tartışmaya açacak ve karanlık noktaları gün yüzüne çıkaracak orijinal bir çalışma...

- T.C. hangi emel ve emeklerin eseri?
- Atatürk aslen nereli?
- Bir dahinin hayat serüveni.
- Mustafa Kemal'in mecburiyet ve mazeretleri?
- Atatürk'le Bediüzzaman'ın münasebetleri!..
- Atatürk'ün milli ve manevi karakteri?..
- Atatürk'ü putlaştıranlarla, "süfyan"laştıranların ortak hıyaneti!
- Atatürkçülük mü? Ataizm mi?..
- Kominist Enternasyonal Belgelerinde Atatürk profili!
- Atatürk mason dönmelerce zehirlendi mi?
- Atatürk'ün vasiyeti niye gizlendi?
- Siyonist Yahudilerin ve Sebataist dönmelerin Kemalizm'i!..
- İsmet İnönü'nün mahiyeti ve marifetleri!..
- Kemalizm, hıyanet maskesi mi?
- Din istismarcılarıyla, devrim simsarlarının işbirliği!..
- Atatürk'ü bitirmek isteyenlerin sinsî gayesi?..
- Yakın tarihimizin, karanlık mahzenleri!..
- Atatürk'ün Osmanlı özellikleri ve meziyetleri!..
- Atatürk'e açık mektup ve gönül dilekçeleri...
- Yeni bir Kuvayı Milliye girişimi ve gereği...
- Atatürk, siyonist ve masonların değil, Bizimdir!..
- Büyük değişimin ayak sesleri!